॥ सू ॥ तदुपर्यपि बादरायणः संभवात् ॥ २५ ॥

अस्याथर्वशिरसि श्रूयते ‘ ते देवा रुद्रं ध्यायन्ति ’ इति विषयः ॥
इह परमेश्वरोपासने देवानामधिकारः संभवति न वेति संशयः ॥
न संभवतीति पूर्वः पक्षः। अर्थी समर्थो विद्वान् शास्त्रेणापर्युदस्तो हि वैदिके क-
र्मण्यधिकारी । न च तेषां सामर्थ्यमस्ति, विग्रहाभावात् । विग्रहवन्तो हि

सङ्गिकी सङ्गतिः । बुद्धिस्थस्योपेक्षानर्हत्वं प्रसङ्गः ॥ सू० ॥ तदुपर्यपि बादरायणः सम्भ-
वात् ॥ २५ ॥ देवानामर्थित्वसामर्थ्यादिसम्भवासम्भवौ संशयकोट्योर्बीजमित्यभिप्रेत्य संशयं
दर्शयति—इहेति । विग्रहाभावादिति । न तावद्देवतानां विग्रहे प्रत्यक्षादि प्रमाणमस्ति।
न च देवतावाचिशब्दानां लौकिकवैदिकप्रयोगेषु स्त्रीप्रत्ययतद्धितप्रकृतितया प्रातिपदिकत्वेना-
र्थवत्त्वावश्यंभावात्तत्सिद्धिः। तेष्वादित्यादिग्रहवाचिनामश्विन्यादिनक्षत्रवाचिनामन्येषां च के-
षाञ्चिदचेतैर्नगगनपरिदृश्यमानज्योतिर्मण्डलरूपैरर्थैरर्थवत्त्वसम्प्रतिपत्तेः। नक्षत्रेष्टियाज्यानुवा-
क्यासु क्वापिक्वचिदि‘न्द्रो ज्येष्ठामनुनक्षत्रमेति’ इत्यादौ ज्येष्ठादिनक्षत्राणामिन्द्रादिदेवताभेदनि-
र्देशस्य नक्षत्रपदवाच्यलौकिकतेजोविशेषत्वदेवतापदवाच्यालौकिकहविरुद्देश्यत्वात्मकरूपभे-
देनोपपत्तेः । सोऽयं गकार इति प्रत्यभिज्ञालम्बितसर्वविधगकाराभेदानुसारेण द्वावेतौ गकारौ
तारेण मन्दोऽभिभूतः तारान्मन्दोऽन्य इत्यादिभेदप्रत्ययानामौपाधिकरूपभेदविषयत्वस्याङ्गी-
कृतत्वेन तद्वदिहापि सम्भवात्। अन्येषां च लोकवेदप्रसिद्धदेवतावाचिपदानां नक्षत्रयुक्तज्यो-
तिर्मण्डलगत्वे क्वचित्क्वचिन्नक्षत्रे इन्द्रादिपदवर्तनसम्भवात् । इन्द्राण्यादिशब्दानां नक्षत्रवि-
शेषवाचितया पुंविशेषयुक्तस्त्रीवाचित्वाभावेऽपि हिमानीयवानीशब्दवत् [illegible]ीप्रत्ययान्तत्वस-
म्भवात् ‘पृथिव्यापोऽग्निर्वायुरन्तरिक्षं विद्युदोषधयो वनस्पतयः पुष्पा[illegible]फलान्यहोरात्रौ प्रा-
ची प्रतीची मनश्चित्त’मित्यादिकर्मविशेषविनियुक्तदेवतावाचिपदानां लोकवेदप्रसिद्ध्यनुसारेण
प्रसिद्धेषु मृदादिष्विव वृत्तेश्च । तस्मादादित्यादिपदसामर्थ्यान्न विग्रहादिमद्देवतासिद्धिः।
नापि यागविधीनां ‘यज देवपूजाया’मिति स्मरणेन देवताराधनरूपत्वात् देवताराधनानां च
[illegible]राधनवत् आराधनप्रसन्नाराधनीयदेयसकलार्थत्वनियमात् तत्सिद्धिः। तन्नियमाभावात्।
राज्ञश्शिशवस्तत्पादुकादयश्च राजभृत्यैरुपचितोपचारेण पूज्यन्ते । ज्योतिष्टोमे सोमलता
पयोऽन्ननिवेदनेन पूज्यते । शिवपूजायां पूजोपकरणादयो गन्धपुष्पादिभिः पूज्यन्ते । न
हि तेषां फलदातृत्वमस्ति । यद्युच्येत राजकुमारादीनामुपचारो राजादीनामेव पूजा तेषां च
फलदातृत्वमस्तीति नास्ति नियमविरोध इति तदा क्रतुषु देवानामिज्या तत्तद्वर्णाश्रमाचारा-
दिरूपाज्ञाप्रवर्तकस्य परमेश्वरस्यैव पूजा तस्य च फलदातृत्वमस्तीति नास्माकमपि नियमवि-
रोधः। अवश्यं च पितृमातृगुरुभर्त्रतिथिवित्तजातिवयःकर्मविद्यावृद्धादिपूजासु दर्शपूर्णमासे-
ष्ट्याः दर्शपूर्णमासशब्दिताग्न्यादिदैवत्यैकयागविकारेषु सौर्यादिषु अनतिदेश्यत्वेन च स्वीकृतयोः
पार्वणहोमयोरश्वमेधे मेध्यस्याश्वगुणक्रियाङ्गान्युद्दिश्य ‘कृष्णाय स्वाहा श्वेताय स्वाहा यन्मे-
हति तस्मै स्वाहा यच्छकृत्करोति तस्मै स्वाहा दद्भ्यः स्वाहा दनूभ्यां स्वाहे’त्यादिमन्त्रैः
क्रियमाणेषु होमेषु सामगानामुद्वाहकर्मण्युदुह्यमानां कन्यामुद्दिश्य रेखासन्धिषु

(१) ‘दर्शपूर्णमासशब्दितयागसमुदायगतैकदैवत्यकयागविकारेषु’ इति पाठः समीचीन इति भाति ।

‘पक्ष्म’स्वित्यादिमन्त्रैः क्रियमाणेषु होमेषु तिर्यग्जन्मगतानपि मृतानुद्दिश्य क्रियमाणेषु श्रा-
द्धेषु कल्पावसानानुद्दिष्टभाविकल्पभोग्यफलयोगादिषु च एषैव गतिराश्रयणीया नान्या
गतिरस्ति । तस्मान्न यागविधिसामर्थ्याद्विग्रहवद्देवतासिद्धिः । नापि ‘यदाग्नेयोऽष्टाकपाल’
इत्यादिष्वग्न्यादीनां भोज्येन पुरोडाशादिना सम्बन्धो योग्यतया भोक्तृत्वमेव भोक्तृत्वे च तदु-
पपादको विग्रहः स्वीकर्तव्य इत्येवं द्रव्यदेवतादिसम्बन्धसामर्थ्यात्तत्सिद्धिः। भोज्यभोक्तृ-
भावरूपसम्बन्धस्य पुरुषेणानुष्ठातुमशक्यस्य विध्यगोचरत्वात् । यथाविधि तत्तद्देवतावा-
चिशब्दोच्चारणपूर्वकत्यागविषयत्वरूपस्य तयोः परम्परासम्बन्धस्यैव विधेयत्वात् शब्दोच्चा-
रणेनैव पुरुषेणानुष्ठातुं शक्यस्य विध्यर्हत्वात्। यत एवं द्रव्यत्यागसमयेषु तत्तद्विधिश्रुतदे-
वतावाचिशब्दोच्चारण एव विधिपर्यवसानं न देवतायां द्रव्यस्य तत्सम्बन्धे वा। अतएवाग्न्या-
दियागकालेष्वग्न्यादिशब्दपर्याया नोच्चार्यन्ते। अन्यथोद्देश्यदेवतास्मृतिमात्रार्थत्वे कदाचिदि-
च्छया पर्याया अपि प्रयुज्येरन्। यद्युच्येत विध्युपात्तदेवतावाचिशब्दस्य बुद्धिसन्निहितस्य
त्यागे कारणाभावात् स एव यागकाले प्रयुज्यत इति तथाप्य‘ग्नये पावकाय पुरोडाश’मि-
त्यादिविधिविहितयागानुष्ठाने द्वयोरग्निवाचकपदयोः प्रयोगो न स्यात्।एकेनाप्यर्थस्मृतिसिद्धेः।
अतो विधिवाक्यश्रुतयावद्देवतावाचिशब्दोच्चारणविधिबलादेव स नियमो निर्वाह्यः। तस्मा-
न्न द्रव्यदैवतसम्बन्धविधिसामर्थ्याद्विग्रहवद्देवतासिद्धिः । नापि प्रगीताप्रगीतमन्त्रसाध्यगुण-
वचनरूपस्तोत्रशस्त्रविधिसामर्थ्यात्तत्सिद्धिः। न हि गुणवचनं देवतानां राज्ञामिवाराधनरूपम्।
येनाराध्यमानानां देवतानां राज्ञामिव फलदातृत्वं कल्पनीयमिति तदर्थं विग्रहवत्त्वमपि
कल्पनीयं स्यात् । अचेतनत्वेऽपि हि सोमलताया बहिष्पवमानस्तोत्रे तदभिषवसाधनानां
ग्राव्णां ग्रावस्तुतिरुपलभ्यते । किं च द्वादशाहे ‘प्रजापतिं परिवदन्ती’ति विधाना‘दकुशलो
वा अयं प्रजापतिर्यो दंशमशकान्ससृजे यः स्तेना’नित्यादीन्प्रजापतिपरिवादानधीयते।तत्र
तत्प्रीत्यर्थं किं त्वदृष्टार्थमित्येवोपपादनीयम् । एवमपि स्तुतशस्त्रादिगानस्यादृष्टार्थत्वोपपत्तौ
कः प्रीत्यर्थतायामाग्रहः । नापि हविःप्रदानसमये हविरुद्देश्यभूतदेवताह्वानतद्ध्यानयोर्दृष्ट-
प्रयोजनभूतहविःस्वीकरणार्थत्वस्य कल्पनीयत्वेन तदाह्वानध्यानविधिसामर्थ्यात् विग्रहव-
द्देवतासिद्धिः । विहितस्थलेष्वाहवनीयादिषु प्रक्षिप्तानां हविषां तत्रैव भस्मीभावादिदर्शनेन
पितृनुद्दिश्य त्यक्तानां हविषां निमन्त्रितब्राह्मणभुज्यमानत्वदर्शनेन पर्यग्निकरणान्तोत्सृष्ट-
पात्नीवतादिपशूनां यथापूर्वमविकलावस्थादर्शनेन च हवींषि देवताः स्वीकुर्वन्तीति कल्पना-
योगात् । एवम् ‘ऐन्द्रमेकादशकपालं निर्वपेन्मारुतं सप्तकपाल’मिति विहितायामिष्टौ‘ऐन्द्र-
स्यावद्यन्ब्रूयादिन्द्रायानुब्रूहीत्याश्राव्य ब्रूयान्मरुतो यजेति मारुतस्यावद्यन्ब्रूयान्मरुद्भ्योऽनु-
ब्रूहीत्याश्राव्य ब्रूयादिन्द्रं यजे’त्याहूतदेवतायै द्रव्याप्रदानस्यानाहूतदेवतायै तत्प्रदानस्य च
कर्तव्यतया श्रूयमाणत्वात् हविःप्रक्षेपणसमयदेवताह्वानतद्ध्यानतदुद्देशानां बृहत्स्तोत्रादिषु
समुद्रनिधनादिवददृष्टार्थत्वस्यैवाभ्युपगन्तव्यत्वात् । अतः प्रमाणाभावेन देवानां विग्रहा-
भावात् पटुदेहेन्द्रियादिमत्त्वरूपमुपासनासामर्थ्यं नास्तीति भावः। नन्वादित्यादिपदानामर्थव-
त्त्वावश्यंभावात्तदर्थानामेव कर्मसु देवतात्वावश्यंभावाच्च सन्ति तावद्देवा इति निर्विवादम्।

THE

BHARATEE MANDIRAM SANSKRIT SERIES

No. 1.

THE

BRAHMA SUTRA BHASHYA

OF

SRIKANTHACHARYA

WITH

THE COMMENTARY

SIVARKAMANI DIPIKA

BY

THE FAMOUS APPAYA DIKSHITA.

VOLUM I.

EDITED AND PUBLISHED

WITH

SÛTRÂRTHA–CHANDRIKA

BY

PANDIT R. HALASYANATHA SASTRI.

SANSKRIT PANDIT NATIVE HIGH SCHOOL

AND

THE EDITOR "BHARTEE MANDIRAM SANSKRIT SERIES"

KUMBACONUM.

(First Athyayam only).

PRINTED AT THE JAVAJI DADAJI'S "NIRNAYA-SAGAR" PRESS

BOMBAY.

1908.

Ordinary Edition Price Rs. 10.

॥ श्रीः ॥

॥ शिवाभ्यां नमः ॥

॥ भारतीमन्दिरसंस्कृतग्रन्थावली ॥

श्रीमदप्पयदीक्षितेन्द्रविरचितश्रीशिवार्कमणिदीपिकाव्याख्यासहितश्रीकण्ठभाष्यप्रकटनस्य भूमिका ॥

आर्याः, अभिज्ञशिखामणयः सद्व्यवसायसाह्यशीलाः प्रभवः पण्डिताश्च ?
वितरतेह, करुणया किञ्चिदवधानम् ?

(१) विज्ञातमेव हि भवतां यत्किल पुरा परमकारुणिको भगवान् बादरायणो लोकाननुजिघृक्षुर्मोक्षाख्यस्य तुरीयस्य परमस्य पुरुषार्थस्य प्राप्तावुपायभूतं ब्रह्मज्ञानमस्मानधिगमयितुमौपनिषदतत्त्वार्थविचाररूपं पादचतुष्टयपरिकर्मितैश्चतुर्भिरध्यायैः परिमितम् "अथातो ब्रह्मजिज्ञासे"त्युपक्रान्तं शारीरकमीमांसाभिधानं सूत्रवृन्दं निर्मम इति ।

(२) मूलभूतस्य यस्य सूत्रनिकुरुम्बस्य तात्त्विकमर्थं व्याचिख्यासुभिर्महर्षिभिः प्रणीतासु वृत्तिषु कालवशादासेदुषीषु प्रचारलोपरूपां दुरवस्थाम् अज्ञानान्ध्यमासेदुषां जनानां चक्षुरुन्मीलयितुमेव तत्तत्कालेषु क्रमेण कृतावतारैर्भगवदंशभूतैः श्रीकण्ठशंकररामानुजानन्दतीर्थाद्यैर्महात्मभिरनुसृत्यैव प्रांचि मतान्यार्षाणि व्यरचिषत तदाष्कंकितानि बहूनि भाष्याणि भिन्नभिन्नमतानुसारीणि । [illegible] ...दिति (पा०

(३) तेषु साम्प्रतमतिप्रसिद्ध्या लब्धप्रचाराणि श्रीकण्ठीयभगवन्त... ...वेकारादिवाचिनो गन्दतीर्थीयसंज्ञानि चत्वार्येव भाष्याणि बह्वीभिर्व्याख्या... ...म्बन्धित्वसादृश्यात् गवामयन्ति । येषामेव न्यरूपि विषयसङ्ग्रहः श्रीमत्... ...त्यादिसामिधेनीविवृद्धिश्रुतावागमलेशसङ्ग्रहे सम्यक्पृथक्पृथक् । ... तु बादरायण' इति (जै० ५.२.१९ सू०)

(४) एतेषु भगवत्पादीयादीनि त्रीणि... असौ समिद्धवती, यदन्तरा, तद्धाय्या' इति श्रुपन्नाभिर्व्याख्याभि... ...वतीसमिद्धवत्योर्मध्ये धाय्यानां विधानमनुमीयते ।
...ये निवेशः । 'पाय्यसान्नाय्यनिकाय्यधाय्या मान-
...व्याकरणस्मृत्या सर्वासां सामिधेनीनां धाय्या
...न्तर्गतकतिपयऋग्विशेषवाचित्वाभावादिति
...वतः' 'मानवी ऋचौ धाय्ये कुर्या' ...
...ोगमूले व्याकरणे लाघवार्थं सा...
...न्यपपत्तेः धाय्याश...

कृतपरिपाकैश्चतुरधिकशतप्रबन्धनिर्माणालंकर्मीणधिषणैर्विश्रुतकीर्तिभिः श्रीमदप्पययज्वावतंसैश्चिन्नबोम्मभूपालप्रेरणया विरचितामद्भुतशैलीं ग्रन्थषट्त्रिंशत्साहस्रीपरिमिततयाऽतिविस्तृतां दीक्षितेन्द्रयशःपताकायमानां तद्व्याख्यां शिवार्कमणिदीपिकामंशतः क्वचित्क्वचिद्वर्तमानामतिशिथिलरूपामन्विष्यन्महता प्रयासेन नानादेशस्थितेभ्यो दाक्षिणात्यकोशेभ्यो माधुकर्या वृत्त्या तामासादयन्सद्व्यवसायसाह्यशीलेषु महाशयेषु सत्प्रभुषु प्रस्तुततदीयमुद्रणप्रवृत्तिः प्रोत्साहितश्च कैश्चिन्महाशयैरग्रिममूल्यप्रदानादिभिः श्रीमता श्रीकण्ठभाष्येण सहैव तत्रतत्र प्रत्यधिकरणं चतुर्मतलेशसङ्ग्रहान्तर्गतयानयमणिमालया मतचतुष्टयानुसारेण तत्तदधिकरणविषयवाक्यपूर्वपक्षसिद्धान्तसूत्राक्षरार्थप्रकाशिन्या मन्निबद्धया सूत्रार्थचन्द्रिकया च सनाथीकृत्य नागरलिप्यां सम्मुद्य प्रकटयितुं प्रावृतम्।

(६) विपुलद्रव्यसाध्यं महदिदं कर्म दुस्साधं मादृशानामिति बाढमवबुध्यमानोऽप्यहं विलुप्यमानस्य प्रबन्धस्यास्य पुनरुज्जीवनकुतूहलवशादनाकलितभाविपरिश्रमः प्रोत्साहितश्चेदंव्यवसायजीवातुभ्यां मदाश्रयभूताभ्यां महाशयाभ्यां श्रीमदप्पुशास्त्रिश्रीनिवासपिळ्ळैनामभ्यां प्रभुमणिभ्यां प्राविशमस्मिन्महति साहसे।

(७) उभयोरनयोर्मदीयप्रवृत्त्युपपन्नयोरुत्साहमवलंब्य तयोस्साह्येनात्र व्यवसाये प्रथमतः प्रवृत्तं मामन्येऽपि महाशया महामहिमानो मठाधिपाः सहृदयाः प्रभवश्च प्रोत्साहयितुं व्यदधुर्विविधानुपकारान्मदुद्यमायेत्यतो धृतकार्तज्ञ्यस्तेषामव्याजसौहार्दाय, समर्पयामि तेभ्यो यथार्हं बह्वीर्विनतीराशिषश्च।

(८) अनन्तरमिदंप्रबन्धमातृकासमन्वेषिणा मया काचन तालपत्रलिखिता शिवार्कमणिदीपिकाप्रतिकृतिराद्याधिकरणसमाप्तिपर्यन्ता श्रीकुम्भघोणस्थाय्यास्वामिशा-
...र्यं गृहकोशगता प्रथमं समासादिता। सा चात्र क. चिह्निता।
गम्यते। श्रीमन्मधुरानगरश्रीमन्मीनाक्षीदेवालयस्थागमशास्त्रपाठशाला-
ह्यत्र पशोः प्रातर... ...कान्तरमुपगतस्य शांभवकुलशिखामणेर्गुरुमुखाभ्यस्तशिवाद्वैतमत-
न्दिने सवने अङ्गैस्तृतीयस... ...शास्त्रिणस्सकाशादधिगता शिथिलशिथिला प्रथमा-
मध्ये विधानं तु साधनीयम्। ने... ...ीयपादस्य गुहाधिकरणावसानेन कियतांशेन तथा आ-
क्तिविपरिणामः कार्यः। पशोर्विप्रकर्षात् प्र... ...यसूत्रावधिकेनापूर्णेनातिशिथिलेनाल्पीयसा
विधानमिति। ज्योतिष्टोमे अग्नीषोमीयसवनीया... ...क्षरमयी काचन प्रतिकृतिरत्र च ख.
र्माः किमविशेषेण सर्वपश्वर्था उत सवनीयार्था उताग्नी... ...पक्रमप्रभृति तुरीयाध्यायसमा-
एवेति सन्देहे ज्योतिष्टोमप्रकरणाम्नाताः पशुधर्मास्त...
ष्ववतरन्तस्तत्प्रकरणाविशेषात्तदङ्गसर्वपश्वर्था इ...
क्षान्तरपरिग्रहार्थमिदं सूत्रं 'तुल्यस्सर्वेषां पशु...
इदं यथाश्रुतिगृहीतं न तस्य पक्षस्य साधक...

(१) 'आजुहोते' ति कस्याश्चिदृचः प्रतीकः इति...
...राजस्तवे भगवतो नाभिवर्णनप्रस्तावे...
...नेतरियं ततोऽभूत्। ...

मान (निरुवावडुतुरैनामक) श्रीमद्गोमुक्तिक्षेत्रस्थितसुप्रसिद्धश्रीकैलासपरंपरागतनन्दिकेशाधिष्ठितशैवमठाधिपतिना श्रीमदंबलवाणदेशिकेन इदमुद्यमप्रोत्साहकरूप्यत्रिशतीरूपाग्रिममूल्यप्रदानपुरस्सरं मह्यं वितीर्णं ग. घ. चिह्नितं सादरमङ्गीकृतमत्रोद्यमे महोपकारकमभूत् ।

(११) अन्या च तालपत्ररूपा वटारण्यक्षेत्रा (तिरुवालङ्गाडु) भिजनश्रीमदप्पयदीक्षितेन्द्रवंश्यविद्वत्प्रकांडदुरूहशिक्षादिशांभवोत्कर्षप्रतिपादकमहाप्रबन्धप्रणेतृविश्वविख्यातविश्वनाथवाजपेयिगृहकोशगता तत्करांबुजपरिशीलिता आनन्दमयाधिकरणप्रभृतितृतीयाध्यायतृतीयपादकतिपयाधिकरणावसाना संपुटत्रितयात्मिका प्रायोऽनत्यबद्धतया महोपकारिणी प्रतिकृतिः विश्वनाथवाजपेयितनूजेन नीलकण्ठवाजपेयिना वितीर्णा ङ चिह्निता सहकार्तज्ञ्यमिदमुपयोगितया समादृता ।

(१२) नयमणिमालायाः प्रतिकृतिः काचित् श्रीमच्चंपकारण्य (मन्नार्गुडी) स्थश्रीमदप्पयदीक्षितेन्द्रवंशकमलाकरकलहंसमहामहोपाध्याय (स्वर्गवासि) त्यागराजमखिराजगृहकोशगता तालपत्ररूपा तत्पौत्रश्रीयज्ञस्वामिशास्त्रिसकाशादुपलब्धा ।

(१३) अन्या च पूर्वोक्त (तिरुवालङ्गाडु) श्रीमद्विश्वनाथवाजपेयिगृहकोशगता तत्पुत्रेण नीलकंठवाजपेयिना पूर्वनिर्दिष्टशिवार्कमणिदीपिकाप्रतिकृतिसंपुटैस्सह सादरं वितीर्णा ।

( ) एताः प्रतिकृतीस्समासाद्य कांचित्प्रतिकृतिं विलेख्य परिशोध्य परिष्कृत्य च सहृदयानां सत्प्रभूणां साहाय्येन समासाद्य चादिमोपकरणभूतामर्थसंपत्तिमिदंमुद्रणोपक्रमपर्याप्तां मया संगृहीतां मतचतुष्टयार्थबोधिनीं सूत्रार्थचन्द्रिकां च तत्तदधिकरणसमाप्तौ संनिवेश्य संमुद्रय प्रकटयितुं प्रावृतम् ।

(१५) अस्य महतः प्रबंधस्य श्रद्धाजडशास्त्रानभिज्ञलेखककुलप्रमादकलुषिततया परिशीलनार्हपण्डितकुलगुरुशिष्यपरंपरापरामर्शहीनतया कालवशापतितात्यबद्धसंपातसमासादितरूपान्तरतया च शोचनीयावस्थामुपगतस्य परिशोधने धृतक्षणतामवलंब्य मामकसंशयनिराकरणेन तत्तत्समयेषु विहितोपकारेभ्यः सुगृहीतनामधेयमामकब्रह्मविद्यागुरुविश्वजित्सर्वतोमुखमहाव्रतयाजि श्रीमद्बालकृष्णमखिराजचरणेभ्यस्तथासेतुहिमाचलप्रसिद्धनामधेयश्रीमद्दीक्षितेन्द्रमहावंशपरंपरानवमपूरुषविशिष्टविद्वन्मण्डलचक्रवर्तिसर्वतंत्रस्वतंत्र (भूत पूर्व) श्रीमन्महामहोपाध्याय राजुशास्त्रिशब्दितत्यागराजमखिराजचरणांबुजसेवासमासादितनिरंकुशपाण्डित्याभ्यां हरिहरशास्त्रिगणपतिशास्त्रिभ्यां च धृतकार्तज्ञ्यस्सहादरमर्पयामि बहून्प्रणामान् ।

(१६) तथा मातृकापुस्तकप्रदानेन अग्रिममूल्यप्रदानादिप्रोत्साहनकर्मणा च मह्यमाहितमहोपकारेभ्यो नानादेशनिवासिभ्यस्सहृदयेभ्यस्सुहृन्मणिभ्यस्तेषामव्याजमैत्र्या आनृण्यमिदंजनुष्यनासाद्यमन्तरवधारयन्नर्पयामि चात्मविशुद्धये निष्क्रयतयासंख्येयान्प्रण[illegible]न् ॥

[illegible] बहुविघ्ना[illegible] [illegible]ानसारेण मध्येमध्ये समापतिताशा[illegible]

[illegible]ाखिलान्तर्यामीदंभ[illegible]

क्तिप्रकर्षमर्पयामि मन्निबद्धं वैद्येशशतकरूपं स्तुतिकुसुमाञ्जलि मामककुलदैवताय प्रतिदिनम् ।

(१८) अन्यच्च किंचिदिदमुद्यमशिवंकरमिदंप्रथममितिवृत्तमस्ति विज्ञाप्यं सहृदयेषु, यत्किल तृतीयसंचिकासंमुद्रणसमयसमापतितमामकशारीरास्वास्थ्यरूपप्रत्यूहनिरसनाय सभक्तिकं स्तुतिकुसुमैरभ्यर्चितस्य भगवतो भक्तार्तिहन्तुर्वैद्येश्वरस्य करुणाबलेन समधिगतोल्लाघभावस्य द्रव्यसाह्यप्रतीक्षिणो मम प्रणाथिकामवलोक्य संप्रसन्ना आस्माककरुणार्णवभारतखण्डचक्रवर्तिप्रतिनिधिमहासंस्थानप्रभृतिराजकीयसंस्थाननवकाधिपतयो व्यदधुः पुस्तकक्रयणेन विपुलं द्रव्यसाहाय्यमिति । तथा तामेव रीतिमनुसृत्य व्यतन्वन्महत्साह्यं बरोडामहासंस्थानमहाराजप्रभृतयो महापुरुषा इति च ।

(१९) अन्यच्चेदमविस्मरणीयं कदापि मया पारितोषिकतया रूप्यद्विशतीप्रदानरूपं तञ्जासंस्थानमध्यविलसत्तालवनक्षेत्र (तिरुप्पनन्दाळ्) स्थित शैवमठाधिपतिना काशिवासिसोमसुन्दरतम्बिरान्प्रभुणा विहितं कालिकं साहाय्यम् ।

(२०) यद्यपि केचित्प्रभव आश्रुत्यापि हस्तलेखेनाग्रिममूल्यप्रदानमगणयन्तः प्रतिज्ञाभङ्गं मध्येऽसकृदभ्यर्थिता अपि जोषंभावमुपगम्य न प्रासीदन्नात्मनः प्रतिज्ञां निर्वोढुम् । तथाप्यहमवलंब्याहार्यं धैर्यमशिथिलोत्साह एव निर्वहन्नस्मि समारब्धां मुद्रणधुराम् । दिष्ट्या चेयता कालविलंबेनापि 'प्रारब्धमुत्तमगुणा न परित्यजन्ति' इति न्यायानुरोधेनोत्तमगुणताधिगमलोभेनाविरतोद्यमो निरवीवृतमादिमाध्यायस्य संपूर्णग्रन्थत्रिभागात्मकस्य मुद्रणसमाप्तिम् । इतः [illegible]रमवशिष्टस्याध्यायत्रितयात्मकस्याप्यणीयसो भागस्य संमुद्रणमचिरान्निर्वाह्यमन[illegible]नेति संधुक्षितोत्साहोस्मि सांप्रतम् । इतः परमपि वा ते मयि जातप्रत्यया वितनुयु[illegible]य्यमवशिष्टमुद्रणोपयोगितया प्रसीदन्तः प्रतिज्ञानिर्वहण इति विश्वसिमि ।

(२१) इदं भाष्यप्रथमाध्यायात्मकप्रथमसंपुटेन सहैव दिष्ट्या समाप्तमुद्रणा श्रीमच्छ्रीकण्ठभाष्यप्रस्थानानुरोधिनी अधिकरणकतिपयसिद्धांतनिर्णयरूपा श्रीमदप्पयदीक्षितकृतिश्चन्द्रिकाख्यव्याख्यासहिता आनन्दलहर्यपि समाह्लादयति नयनपदवीं सहृदयानामिति मोमोत्ति मे मानसम् ।

(२२) एवमेवेदंभाष्यद्वितीयसंपुटेन सह संमुद्रय प्रकटीचिकीर्षिते श्रीमदप्पयदीक्षितकृतिशिवाद्वैतविनिर्णयाख्या रत्नत्रयपरीक्षा चेति कृतिरत्ने अपि विधास्यतः सहृदयमनःप्रमोदमिति निवेदये सहृदयान् ।

(२३) चिराय मया संगृहीतं श्रीमदप्पयदीक्षितेन्द्रचरितमपि प्रथमसंपुटोपोद्घात एव निवेशनीयमित्युद्दिष्टं तथापि तत्परिष्कृतेः कालविलंबसापेक्षतया सांप्रतमप्राप्तावसरतया च मम ग्रन्थसमाप्तेः परं द्वितीयसंपुटभूमिकायां प्रकटीकरिष्यामीति निवेदये सुहृदः ।

(२४) यद्यपि सावधानेन मयायं प्रबन्धो मुद्रणकालेऽसकृत्संशोधित एव, तथापि नात्र स्यादशुद्धिः कियत्यपीति वक्तुं न प्रभव[illegible] [illegible]तः प्रौढस्यास्य प्रबन्धस्य [illegible]नीनामत्यबद्धकदर्थि[illegible]

चिदपरिहार्या एव समापतन्निति जानन्नपि ते दोषा इदंग्रन्थपरिशीलनालंकर्मीण-
धिषणानां विदुषां सुबोधा इत्यतो नायूयुजं शुद्धाशुद्धपत्रीमिति विज्ञेयं विद्वद्भिः ।

(२५) यदीऽतोऽपि ये केचिन्मदीयव्युत्पत्त्यगोचरा वाक्यार्थविपर्यासका पदवाक्यपङ्क्तिपा-
तादयो महान्तो दोषा दृश्येरन्नसंशोधितास्तानन्विष्य करुणया मां निवेदयितुमाहि-
ताञ्जलिरभ्यर्थये विद्वन्मणीन्कारुणिकानावेदये च तान्दोषान्ग्रन्थावसाने प्रकटी-
चिकीर्षुरस्मीति ।

जीर्णालयोद्धरणधर्मतोऽपि गरीयस्यत्र विलुप्तप्रबन्धपुनरुज्जीवनरूपे महति व्यवसाये
प्रवृत्तमविरतोद्यमं मामनुगृह्णन्त्वाशीर्भिरविरहितफलाभिरार्यमिश्रास्सहृदया अकामोपनतं
कालविलंबादिदोषं च मामकं मर्षयन्तु चेति पुनः पुनरभ्यर्थये ।

इदमारंभकालादारभ्येयन्तं कालं समारब्धस्य विपुलद्रव्यव्ययसाधनीयस्य समुद्यमस्य
विलंबसाध्यतां, मुद्रणशालाऽस्वातन्त्र्यं, दवीयसो मुद्रणस्थानात्परिशोधनाय द्विस्त्रिर्यथा-
संभवं मुद्रितप्रतिकृतिपत्रिकागतागतप्रयासं, तन्मूलकमपरिहार्यं समयातिपातम्, अति-
शिथिलमातृकात्रुटितवर्णराजिशुद्धी[illegible]क्लेशं कालिकद्रव्यसंपत्तिराहित्यं पुरोभागिजन-
सर्वतो मुखवचनवागुरायास्सर्वपथीन[illegible]तक्षणपटीयसीं,ध्यायंध्यायमन्तस्संतप्यमा-
नहृदयोऽपि 'न सुखाल्लभ्यते सुख' मितिन्यायेन श्रेयसः क्लेशसाध्यतामवधारयन्ननुज्झितधैर्य-
स्संप्रति दिष्ट्या चिरात्प्रतीक्षितमाश्रितजनकामधेनुं श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकेत्यादिबिरुदालं-
कृतवैदिकधर्मपरिपालकमहामहिमशालिशृंगगिरिस्थश्रीमज्जगद्गुरुसच्चिदानन्दशिवाभि-
नवनरसिंहभारतीस्वामिसानुग्रहकरुणापांगनिक्षेपसंप्रसादमधिगम्य शिशिरितान्तःकर-
णस्समर्प्य च महामहिम्नि सद्गुरुसंनिधाने सकलं कर्मभरं तत्करुणया समुदञ्चितधैर्यो
द्विगुणीकृतोत्साहश्चास्मीत्यमुमिदमुद्यमकुशलाङ्कुरं भव्योदन्तमात्तप्रमोद आवेदये श्रद्धाळून-
व्याजसुहृदस्सहृदयानिति शिवम् ॥

इत्थं सहृदयचरणांबुजदासः

रा० हालास्यनाथशास्त्री.

भारतीमन्दिरसंस्कृतग्रन्थावलीप्रकाशकः

EDITOR'S PREFACE.

This work forms the first of the two volumes of *Sivârkamanidipika*, *Appayya Dikshita's* famous commentary on *Srikanta's Bhasya* on the *Brahma Sutra. Shrikanta's Bhasya*, it may be mentioned, constitutes the interpretation of the ancient Brahma Sutras from the Saiva stand-point.

The publication of this work was undertaken with a special object and the immensity of the task had been too much for the unaided labour and resources of any one individual in the position [illegible] for the eagerness with which [illegible] ication was greeted by th[illegible] arge, and the active encouragement [illegible]

of *Appayya Dikshita*, has not been printed before, and the danger was apprehended that in a few years the available Mss. may completely wither away. Though the existing Mss. were mostly motheaten and scattered in isolation and oblivion all over India, the editor resolved to spare no pains in collecting the available Mss. and by printing it has sought to give a permanent form to a work which threatened to disappear from the Literary and Religious world which could ill afford to lose it. In this stupendous undertaking the editor was encouraged by substantial assistance from such patriotic gentleman like Rao Bahadur *S. Appu Sastriar* of Kumbakonam, himself a descendant of Appayya Dikshit, and Mr. *K. S. Sriniwas Pillay* of the *Tanjore* Bar. And with gratitude the editor acknowledges the kind help extended by the Government of *India*. The Colonial Govenment of *Ceylon*, the Local Governments of *Madras, Bombay, Bengal, The Punjab, Eastern Bengal & Assam, the Central Provinces* and *the United Provinces, H. H. The Maharajah* ᶠ *Mysore, H. H. The Maharajah Gaekwar, H. H. The Maharajah* of *Benares, H. H.* ʼ*aharajah of Durbanga, His Holiness Jagadguru Mahaswami* of *Sringeri* Mutt. The Editor's thanks are also due to the late *Shivarama Subramanya Sastriyar* of Madura, *Nilakanta Vajapeyar* of Thiruvalangadu and *Rao Bahadur Ayyasami Sastriar* of Kumbakonam who were so kind as to lend their Mss. and also to *Srila Sri Ambala vana Desikar*, Pandara Sannadhi of *Thiruvavaduthurai* Adhinam who assisted the Editor with his well-known munificence and rare Mss.

The second and last volume is now in print and the Editor entertains th hope that it will be successfully carried through with greater expedition than was possibl with the first volume, now that its publication is vouchsafed by the holy auspices of *His Holiness Mahaswami* of Sringeri Mutt.

श्रीकण्ठीयब्रह्ममीमांसासूत्रभाष्यप्रथमाध्यायपादाधिकरणानां संग्रहेण विषयसूचिनी ॥

तत्र प्रथमाध्याये निखिलवेदान्तवाक्यानां तदनुगुणस्मृतीतिहासानां च तात्पर्येण ब्रह्मणि समन्वयः प्रमेयस्वरूपम् पतिपाद्यते ॥

प्रथमपादे, स्पष्टलिंगवाक्यविचारः,
द्वितीयपादे, अनतिस्पष्टलिंगवाक्यविचारः,
तृतीयपादे, स्पष्टास्पष्टलिंगवाक्यविचारः
चतुर्थपादे, अस्पष्टलिंगवाक्यविचारश्च क्रियते ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे.

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे.

शरणं प्रपन्नः । यः सार्वभौमपदवीमधिगम्य धीरस्तत्पूजयैव मनुते सफलत्वमस्याः ॥ १३ ॥
अस्य क्षितीशितुरपारगुणाम्बुराशेरष्टासु दिक्षु विततोर्जितशासनस्य । अन्तस्सदैव वस
विभुना नियुक्तो भाष्यं यथामतिबलं विशदीकरोमि ॥ १४ ॥ यावन्तो निविशन्ते विदुष
व्याख्यानभारतीगुम्भाः । सर्वेषामपि तेषां ददाति पुष्पकमिवैतदवकाशम् ॥ १५ ॥ तस्मा-
दत्र यथामति कियदाशयवर्णनं मया क्रियते । तुष्यन्तु ततो विबुधाः कतिपयरत्नग्रहा
दिव म्बुनिधेः ॥ १६ ॥

भगवद्बादरायणप्रणीतब्रह्मसूत्रनिकुरुम्बरूपस्य वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य लोकानुजिघृक्षया
भाष्यं निर्मित्सुराचार्यो निरन्तरशिवध्याननिर्धूतनिखिलान्तरायोऽपि शिष्टाचारपरिपालनार्थं
व्याचिख्यासितशास्त्रप्रतिपाद्यां परां देवतां नमस्करोति—ॐ नमइति । दहरविद्यानिष्ठोऽयमा
चार्यः । अत एव तस्यां रूपसमर्थकं 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्मे'ति मन्त्रमिह भाष्ये पुनः पुनराद
रातिशयाद्व्याख्यास्यति । कामाद्यधिकरणे च स्वयं दहरविद्याप्रियत्वात् सर्वासु परविद्यासु
दहरविद्योत्कृष्टेति वक्ष्यति । अतः स्वशाखाम्नातदहरविद्यायां विशेष्यनिर्देशकेन पदेन स्वो
पास्यं नमस्कार्यं निर्दिशति—परमात्मन इति । श्रूयते हि तैत्तिरीयोपनिषदि—'तस्याश्शिखाया
मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः' । इति । केचन स परमात्मा शिवादन्य इति कथयन्तः परान्भ्र
मयन्ति तदनुवर्तनेन साधवो मा भ्रमिषुरित्यभिप्रेत्य विशिनष्टि—शिवायेति । दहरविद्यो
पास्यः परमात्मा शिव एवेत्याचार्यः शारीराधिकरणे निपुणतरमुपपादयिष्यति । यद्यपि तैत्ति
रीयोपनिषद्गतस्य परमात्मशब्दस्य विशेषोपसंहारार्थं 'धातुः प्रसादान्महिमानमीशं' 'विश्वाधिक
रुद्रो महर्षिः' 'यः परः स महेश्वरः' इति तदुपक्रमगतानामीशरुद्रमहेश्वरनाम्नामन्यतमस्
'ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्ष' मिति तदुपसंहारगतस्य विरूपाक्षनाम्नो वात्र सङ्कीर्तनं युक्तं, तथ
'समेधयति यन्नित्यं सर्वार्थानामुपक्रमम् । शिवमिच्छन्मनुष्याणां तस्माद्देवः शिवः स्मृतः ॥'
महाभारते शिवशब्दस्य मनुष्यादिहितैषित्वतत्प्रारिप्सितपुरुषार्थोपयोगिसकलव्यापारसमे
तृत्वप्रवृत्तिनिमित्तकत्वेन व्याख्याततया शिष्याणां तत्सङ्कीर्तनतदर्थानुसन्धानपूर्वकं
ष्यपाठारम्भे सति शिवप्रसादान्निरन्तरायपाठपरिसमाप्तिस्तदभिलषितसकलपुरुषार्थसि
भवतीति तत्सिद्ध्यर्थं शिवशब्देन विशेषणनिर्देशः कृतः । तदुदाहृते महाभारतवचने 'हृ
पेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वा'दिति(ब्र० १.३.२५ सू०)सूत्र इव मनुष्यग्रहणं देवादीनामप्युपल
णम् । यतो महाभारत एव शिववचनं—'समा भवन्ति मे सर्वे दानवाश्चामराश्च ये । शिवोऽ
सर्वभूतानां शिवत्वं तेन मे सुराः ॥' इति । 'वश कान्ता' विति धातोर्वर्णव्यत्ययेन सिद्धः
शब्दः पृषोदरादिः । तदाहुः—'हिंसिधातोस्सिंहशब्दो वशकान्तौ शिवः स्मृतः । वर्णव्यत
सिद्धौ पश्यकः कश्यपो यथा ॥' इति । तेन शिवशब्दस्य इच्छावानित्यर्थलाभे कस्मि
तद्विषयाकाङ्क्षायां देवासुरमनुष्यादीनां शिवे विषय इत्ययमर्थः 'शिवमिच्छन्मनुष्या
त्यार्षवचनप्रामाण्याल्लभ्यते । 'समेधयतीति' व्युत्पत्त्यन्तरं तु ...
...चाद्यच्प्रत्ययेन लभ्यते । ...
...च्चारणादत्रार्थसिद्धि

ओम् ।

शिवाभ्यां नमः ।

श्रीमच्छ्रीकण्ठाचार्यकृतं

ब्रह्मसूत्रभाष्यम् ।

श्रीमदप्पयदीक्षितकृतशिवार्कमणिदीपिकासहितम् ।

श्रीकण्ठभाष्यप्रारम्भः ।

ॐ नमोऽहंपदार्थाय लोकानां सिद्धिहेतवे ।
सच्चिदानन्दरूपाय शिवाय परमात्मने ॥ १ ॥

शिवार्कमणिदीपिकाप्रारम्भः ।

यस्याहुरागमविदः परिपूर्णशक्तेरंशे कियत्यपि निविष्टममुं प्रपञ्चम् । तस्मै तमालरुचिभासुर-
न्धराय नारायणीसहचराय नमश्शिवाय ॥ १ ॥ आकर्णकृष्टधनुराहितमोहनास्त्रमाराग्नि-
स्य मदनं कुपितस्य किञ्चित् । शम्भोः समाधिसमये विकसत्कृशानुज्वालाकलापजटिलं
टिलं स्मरामि ॥ २ ॥ महापाशुपतज्ञानसम्प्रदायप्रवर्तकान् । अंशावतारानीशस्य योगा-
र्यानुपास्महे ॥ ३ ॥ आसेतुबन्धतटमा च तुषारशैलादाचार्यदीक्षित इति प्रथिताभिधा-
अद्वैतचित्सुखमहाम्बुधिमग्नभावमस्मत्पितामहमशेषगुरुं प्रपद्ये ॥ ४ ॥ यं ब्रह्म निश्चि-
: प्रवदन्ति साक्षात्तद्दर्शनादखिलदर्शनपारभाजः । तं सर्ववेदसमशेषबुधाधिराजं
राजमखिनं पितरं नतोऽस्मि ॥ ५ ॥ यद्यप्यद्वैत एव श्रुतिशिखरगिरामागमानां
नष्ठा साकं सर्वैः पुराणस्मृतिनिकरमहाभारतादिप्रबन्धैः । तत्रैव ब्रह्मसूत्राण्यपि च विमृ-
भान्ति विश्रान्तिमन्ति प्रत्नैराचार्यरत्नैरपि परिजगृहे शङ्कराद्यैस्तदेव ॥ ६ ॥ तथाप्य-
हादेव तरुणेन्दुशिखामणेः । अद्वैतवासना पुंसामाविर्भवति नान्यथा ॥ ७ ॥ अनुग्रहश्च
स्य शक्त्या चिद्रूपया सह । यथावत्तं परिज्ञाय ध्यायद्भिस्समवाप्यते ॥ ८ ॥ इति भग-
वेदव्यासेन सूत्रयता परं सगुणमपि तत्साम्बं ब्रह्म न्यरूपि शिवाभिधम् । यदनुक-
र्थानन्येऽपि सञ्जगृहुर्बहून्पणिनजमुखाः सूत्रैर्विष्वङ्मुखत्वविभूषणैः ॥ ९ ॥ तदिदं ब्रह्म-
तात्पर्यं सगुणे शिवे । प्रकटीकर्तुमाचार्यः प्रणिन्ये भाष्यमुत्तमम् ॥ १० ॥ श्रीक-
र्यकृतं भाष्यं यद्ब्रह्मसूत्राणाम् । प्रतिपदमतिगम्भीरं न शक्यते मादृशैर्बोद्धुम् ॥ ११ ॥
... । चिन्नबोम्मनृपरूपभृत्स्वयं ...
तपारिजातः सर्वात्म...

निजशक्तिभित्तिनिर्मितनिखिलजगज्जालचित्रनिकुरुम्बः ।
स जयति शिवः परात्मा निखिलागमसारसर्वस्वम् ॥ २ ॥
भवतु स भवतां सिद्ध्यै परमात्मा सर्वमंगलोपेतः ।
चिदचिन्मयः प्रपञ्चः शेषोऽशेषोऽपि यस्यैषः ॥ ३ ॥
नमश्श्वेताभिधानाय नानागमविधायिने ।
कैवल्यकल्पतरवे कल्याणगुरवे नमः ॥ ४ ॥

व नमस्काररूपं प्रबन्धमुखमारचय्य वस्तुनिर्देशरूपं तदारचयति—निजशक्तीति । त्मा संसारिन्यतिरिक्तात्मा । शिवः नित्यनिर्धूतनिखिलदोषः सकलमङ्गल्यगुणनिधिश्च । इत्यनेन 'त्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः। अनादिमलसंश्लेषप्रागभावात्स्वभावतः। यन्तपरिशुद्धात्मा शिव इत्यभिधीयते । अथवाऽनन्तकल्याणगुणैकघन ईश्वरः । शिव चुच्यते सद्भिश्शिवतत्त्वार्थवेदिभिः ॥' इतिवचनसिद्धामुक्तविशेषणार्थप्रसिद्धिं द्योतयति । यति सर्वोत्कर्षेण वर्तते । 'जि जय' इति धातुरकर्मक उत्कर्षार्थः। नित्यनिर्धूतनिखिलदोषस्य लमङ्गल्यगुणरत्नाकरस्य च सर्वस्माच्चेतनाचेतनप्रपञ्चादुत्कर्षो युक्त इति भावः। तत्र लक्ष-माणे दर्शयत्यवशिष्टविशेषणद्वयेन । निजा आत्मीया शक्तिरेव भित्तिः तस्यामाश्रयभू-तां निर्मितं निखिलं जगज्जालं सकलावान्तरभेदयुक्तं जगद्वृन्दमेव चित्रनिकुरुम्बमालेख्य- येन स तथोक्तः । अनेन जगत्कारणत्वं लक्षणं दर्शितम् । सकलानामागमसाराणा-निषदां सर्वस्वं सर्वस्वमिवादरणीयः । तन्महातात्पर्यविषय इति यावत् । अनेनोपनिष-प्रमाणमिति दर्शितम् ॥ २ ॥

थाशीर्वचनरूपं प्रबन्धमुखमारचयति—भवत्विति । सर्वमङ्गलया श्रीगौर्या सर्वैः क-णैश्चोपेतः । सः 'पुरुषं कृष्णपिङ्गल' मित्यादिश्रुतिषु तथा प्रसिद्धः।परमात्मा परा उत्कृष्टा क्ष्मीर्यस्य तथाभूत आत्मा शिवः । भवतामनुग्राह्यत्वेन सन्निहितानां श्रोतॄणां सिद्ध्यै षितसकलफलावाप्तये भवतु । सर्वोत्कृष्टलक्ष्मीशालिनस्सर्वाभिलषितफलप्रदानसामर्थ्यं ति भावः । सर्वोत्कृष्टलक्ष्मीशालित्वमुपपादयत्युत्तरार्धेन—चिदचिन्मयश्चेतनाचेतन-स्वरूपार्थे मयट्प्रत्ययः । अशेषः कृत्स्नोऽपि प्रपञ्चो यस्य शेषः तदाराधनोपयोगि-दर्थः । स भवत्विति पूर्वेण सम्बन्धः । अपिशब्दो निरवशेषग्रहणदार्ढ्यार्थः विरोधा-श्च । शिवाराधनोपयोगित्वं चेतनवर्गस्य तत्तदधिकारानुसारेण शिवाराधनरूपज्ञान-तृत्वम् अचेतनवर्गस्य तदाराधनस्थानतदुपकरणादिभावेन तदाराधनोपकारकत्वम् । पाशपतेश्शिवस्य चेतनाचेतनसर्वशेषित्वं 'ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तान्पशून्बद्ध्वा महेश्वरः । पतिर्देवः कार्यं कारयति स्वकं' मित्यादिपुराणवचनेषु प्रसिद्धम् । एवं च परमेश्व-क्ष्मीर्नान्येषामिव गजतुरगधनाभरणादिकतिपयचेतनाचेतनरूपेति तस्य लक्ष्मीस्सर्वो- भावः ॥ ३ ॥

दाष्यनिर्माणोपयुक्तनिखिलोपनिषदर्थबोधप्रदातारमात्मीयं विद्यागुरुं नमस्करोति— नानाविधान् नानाप्रकारान् परस्परविरुद्धार्थत्वे

व्यासत्रमिदं नेत्रं विदुषां ब्रह्मदर्शने ।
पूर्वाचार्यैः कलुषितं श्रीकण्ठेन प्रसाद्यते ॥ ५ ॥

न्तान् विधातुं अविरुद्धार्थोपदेशेन प्रसाधयितुं शीलमस्येति नानागमविधायी । 'सु
णिनिस्ताच्छील्य'(पा० ३.२.७८) इति णिनिप्रत्ययः । सुपीत्यनुवृत्तौ पुनस्सुब्ग्रहणेन
वोपसर्गस्य व्यावृत्तिः । एवं ताच्छील्यप्रतिपादनात् सर्वेषां वेदान्तानामविरोधेन शि
मुपदिश्य लोकाननुग्रहीतुमवतीर्ण इति व्यज्यते । कैवल्यस्य मुक्तेः कल्पतरुरिव क
यथा कल्पतरुरर्थिनाममोघाभिगमनस्तथा कैवल्यार्थिनामयमिति तत्साम्यम् । प्रसिद्धक
भोग्यवस्त्वादिरूपक्षुद्रफलार्थिनामेवामोघाभिगमनः । अयं तु कैवल्यरूपमहाफलार्थिन
तत उत्कर्षश्चेति रूपकविशेषस्तदुत्थापितव्यतिरेकालङ्कारो वा । नन्वयं स्वयं केवलकैवल
न तु भोग्यवस्त्वर्थिनां तत्प्रद इति न प्रसिद्धकल्पतरोरस्योत्कर्ष इत्याशङ्क्य तत्प्रदत्वमपि
ति–कल्याणगुरव इति । कल्याणमर्थिनामैहिकामुष्मिकभोगादिरूपमभ्युदयफलं कुर्व
कल्याणाः । कल्याणशब्दात् तत्करोतिण्यन्तात् पचाद्यच् । तेषां गुरव इत्यर्थः । 'यं य
मनसा संविभाति विशुद्धसत्वः कामयते यांश्च कामान् । तं तं लोकं जयते तांश्च क
तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेद्भूतिकाम' इति श्रुतेरस्य शिष्या अपि परमेश्वरसाक्षात्कारवत्तया
जकेभ्यः सर्वाण्यभ्युदयफलानि प्रयच्छन्ति । अस्य तत्प्रदत्वे किं वक्तव्यमिति भावः
ल्याणाय गुरव इति समानाधिकरणसमासो वा । यद्वा । कैवल्यप्रदत्वोपयोगिज्ञानभक्तिवै
दिकल्याणगुणसमृद्धिप्रतिपादनार्थो वायं कल्याणशब्दो मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्तः।अथवा
गुरोरभिगमनमात्रेण शिष्याणामानन्दाद्युपलब्धिर्ज्ञानोदयश्च भवति स कल्याणगुरुः
प्रसिद्धेः । अनेन श्लोकेन शिवशास्त्रप्रचारणार्थशिवावताररूपाणामष्टाविंशतेर्योगाचार्या
द्यस्य श्वेताचार्यस्यापि नमस्कारः क्रियते । अस्मिन्पक्षे 'नानागमविधायिन' इत्यस्य ना
धपाशुपताद्यागमनिर्मात्र इत्यर्थः । अन्यत्समानम् । द्वितीयो नमश्शब्द आदरार्थः ।
हिरण्यबाहवे सेनान्ये दिशां च पतये नम'इत्यादिवत् । अथवोत्तरार्धेन आश्रमगुरोर्नम
क्रियते ॥ ४ ॥

अथाचार्यः स्वचिकीर्षितस्य भाष्यस्य भाष्यान्तरेभ्योऽतिशयमाविष्कुर्वन्नेव चि
प्रतिजानीते—व्यासेति । इदं व्याख्यास्यमानतया बुद्धिसन्निहितं व्याससूत्रम् ।
वेकवचनम् । व्यासप्रणीतं सूत्रजातम् । विदुषां साङ्गसशिरस्कवेदाध्ययनेनापाततोऽ
ब्रह्मस्वरूपाणाम् । ब्रह्मदर्शने ब्रह्मणो दर्शने इदमित्थंभूतमिति परिच्छेदात्मके निर्ण
घटादिपरिच्छेदे नेत्रमिव निरपेक्षकारणमिति पूर्वार्धस्यार्थः । अत्र नेत्रत्वारोपरूपेण र
ङ्कारेण व्याख्यानसाध्यात्यन्ताप्रतीताध्याहारगौणलक्षणा विपरिणामव्यवधारणविकल
क्लेशयुक्तेभ्यो जैमिनिसूत्रादिभ्य उत्कर्षरूपो व्यतिरेकालङ्कारो व्यज्यते । तथाभूतानि
न्यादिसूत्राणि । तत्र स्थालीपुलाकन्यायेन जैमिनिसूत्रेषु क्लिष्टाध्याहारादिस्थलान्युदाहि
प्राशित्रभक्षणार्थं गृहीतस्य हविश्शेषस्य दैवान्नाशे तदर्थं पुनरपि हविश्शेषात्
...लक्षणादिप्रतिपत्त्यन्तरावरुद्धत्वात्प्रतिपत्तिकर्मणां यज्ञे

கெவாஸா வாஙிஶு ஶாணெஷா ஶாணதகெவாவஷாவஷநனு ஶாணா
நா॰ விஷக்ஷ்காஹிப்ராயெண நதா தகவஹாகவாஹிப்ராயெண ஸ॰
ஹாயகாயபுகாரகாஙிநா தஒகெவக்ஷுஸு ஸாயிதகவாஸ। தெ ஶாணா:
ஶாணதகவு। ஸா ப்ரக்ருதி: ராஶாஷ்ருகதவணக॰ காயநியதிகவா
விஷ்ராராஶாவ்ருதகவணகணு ஊயாயா॰ ஷயஊயாஙி। சத்ரு ப்ரக்ருதி
ராஶாதீநாஊவி பஶெவபுாக்ஷஸுஷிப்ராதிஶொஒஹ்ந ஷயொ ஊஷ
ஊயாயாஸா நிதுகவாஙுயொ நெதஹாஹ ஸாகவிதி। ப்ரஜயகா
கஊபுாஶூயகவாஙிநா யாக்ஷிஸஊஎஷெநு நிதுகெவநொவவாஙிதெ
...ஃ ॥

ஊயொவஙிவிஶாஊாயூா
விநெளப்ரஜயசூஷ்தி ॥

அஅ. ஸிதாஃகஙுாஙிஶக்த்யாத்ரா
ஶிவாயிஷிதவிக்ரஹ: ॥ (கூஉகூ.)

நிதுஊவெஷஶிவஸ்ராஸு
விஷயாத்ததயாzக்ருத: ॥
பாந:ப்ரவதபுதெவிஶ॰
ஜஶஹாரஹுஸிநாத: ॥ (கூஉஎ)

... ப்ராதிஶொஒஹ்ந ஶாஙாயூா கணுஙிந்ரா॰
...ரவஙீதி। ஊயொவஙி வதபுஊநஃ யொ விஶா
...தகவாநி தாகவிகாநி வ ப்ராதிஶொஒஹ்ந ஸி
...ப்ராவாவஙீதுயபுஃ। ஸிநாரவி ஊயாவஙி
...ா ஶிவஸு பவிக்ரஹஶக்திரஎவதயா திஷ
...கஙாஙிஶக்த்யாத்ரா கஙா நிவ்ருத்த்யாஙிகஙா ஆஙிவ
...ஹ: தெஷா॰ ஶக்த்யாத்ரா ஸஎக்ஷுரஎவ:
...வநாயிஷிதஸ்வரஎவ: கநஞெஶஸு ஊயா
...கஸ்ராயிஷாதாஶிஷஸ்ராக்ருத: விஷயாக
...ா நிதுஊவெஷ। நநா ஊஹாஶபுஸ॰ஹரா
...ூரஸீத்ருத ஆஹ பாநஙிதி। பாந: ஸ॰
...ஊபுவாகாநாஸாரெண ஸிநாஊரஹு
...வதபுதெ உத்ஷ்ருத ஜதுயபுஃ ॥

ஸவொவஸம்ஹாரொ வ்ருத்யேந ஸஷ்டவ்ய: ஸ்ருஷ்டிக்ரமவிபரீத
க்ரமேண ப்ரதிலோமேநைவ யாவத்। தத் கத ஐத்யத ஆஹ காய
காரணஹாவத ஐதி। உபாதேயோபாதாநஹாவாதிதீய: । நநு
வாதாநோபாதேயஹாவெவஹி கநயோஸம்ஹார ஸவ கிதிதி நாம்
க்ரியத ஐத்யத ஆஹ நஹீதி। காயெஸ்யவஸம்ஹாராதுபாதேயோப
ஸம்ஹாராதாதௌ வசுவும் காரணஸம்ஹ்ருதி: உபாதாநஸம்ஹா
தித்யஜ்யதெ உபாதேயஸ்ய ஸஹொபாதாநெ நச்யத்
ஷூ நாஸவஸ்ய ப்ராமெவோபாதாநவிநாஸெ கஸம்ஹவாத் தத்
காயஸ்ய மிஸ்யாரகஸ்ப்ய ஸம்ஹவெதி ஹாவ:। வரெவஸ்யஸ
காரணநாஸஜந்யகாயநாஸஸ்ய உபாதாநவ்ருத்திகாம்ஸகாரா
வத்ராஸவோயிகாரண நாஸாதே: காயநாஸோபபத்தௌ ஸ
காரணநாஸப்ரயுக்தகாயநாஸெ மாநாஹாவாதிதி ஹாவ:।
யத: காயம் ஜாயதெ யத்ர வதததெ யத்ர லீயதெ தது வா
ஸ்ருத்யாமஹிமஹோபாதாநகஸஹி ஸம்ஹவத ஐதி த்ருஷ்ட
ஹாத் காரணாதிஷ்டாத் காயாத் கதிதம் காயம் ஆர
யெஸ்யவஸம்ஹ்ருதியஸுக்தத்யய:। ததேவாஹிமகா
ஸொவக்ரமம் விஸிஷ்யாஹ வ்யுவிவ்யாதீதி। வ்யுவி
தி: வசுவெஸ்யவஸம்ஹ்ருதிரிதீதய: ॥

தந்மாத்ரேஷ்வஹஹாதி
தந்மாத்ராணீஸ்வஹங்க்ரு
ஐந்த்ரியாணிமஹபாவி

(ஸ.) அ௯. ஸாமதௌஸாமண்ணே

தெமஸ்ணா:ப்ரக்ருதெ
ராமாத்மஹவஸ்க்
மாயாயாம்லயமாயாஹி

அ௯. ஸாதஜிதோவவா

(ஹா.) ப்ரதிலோமவஸம்ஹார
ஜெயதி தந்மாத்ரேஷ்வித்யாதி ஹு
ண மஸதந்மாத்ராதிஷு அயமாயாஹித்
ஸம்பவொ த்ருஷ்டவ்ய: தந்மாத்ராண
யாணி வாமாதீநி
வஹு மெ
த்ராணி ந
நெந்த்ரியாஎ

ोर्णस्य यज्ञदेशस्य विविक्ततापादनरूपविशिष्टप्रयोजनकारणत्वात्तस्य च प्रयोजनस्य प्रति
धनाशेनापि सिद्धत्वात्प्रतिपाद्यशेषनाशे तदाश्रयाणां प्राशित्रभक्षणादिकर्मणां लोप एवेति
र्णयार्थं प्रवृत्तस्याधिकरणस्येदं सूत्रम्—'अपिवा शेषभाजां स्याद्विशिष्टकारणत्वा'दिति(जै० ६.
.३)अत्र शेषभाजां लोप इत्यध्याहारः। अयमतिक्लिष्टः। न ह्ययं पदान्तरसमभिव्याहारवत् सू-
तात्पर्यनिर्णयाल्लभ्यते। सूत्रोक्तपूर्वपक्षनिराकरणार्थतयाधिकरणान्तरेषु दृष्टस्यापि वाशब्दस्य
र्शनेन पूर्वपक्षसूत्रस्य चादर्शनेन 'विशिष्टकारणत्वा'दिति हेतोश्चानभिव्यक्तार्थत्वेन ततस्तत्ता-
र्यस्य निर्णेतुमशक्यत्वात्। नापि पूर्वाधिकरणसूत्रपर्यालोचनात्तल्लभ्यते। पूर्वाधिकरणे हि
धानार्थावत्तहविरपचारे शेषादवदेयमिति 'शेषाद्व्यवदाननाशे स्यात्तदर्थत्वा'दिति (जै०
.अ.४.पा.१) सूत्रेण पूर्वपक्षं परिगृह्य 'निर्देशाद्वान्यदागमये' दिति (जै० ६.४.२)
सूत्रेण मध्यात्पूर्वार्धादवदेयमिति निर्देशात्प्रधानार्थं मध्यपूर्वार्धाभ्यामवत्तस्य हविषस्तस्य
ष्टत्वात्तदर्थं हविरन्तरं सम्पादनीयमिति सिद्धान्तितम्। तत्र सिद्धान्तानुसरणे शेषभा-
ामर्थेन हविरन्तरमागमयितव्यमिति पूर्वपक्षानुसरणे तेषामर्थेन शेषादवदेयमिति चाध्या-
ारो लभ्यते। न तु लोप इति। 'शेषभाजा' मित्यस्य सम्बन्धाकाङ्क्षायामपि पूर्वाधिकरणपू-
पक्षसिद्धान्तसाध्ययोरन्यतरस्यैवाध्याहारो लभ्यते। 'निर्देशाच्छेषभक्षोऽन्यै' रित्याद्युत्तर-
जै० ६.४.४) सूत्राणां हविश्शेषभक्षणकर्तृविचारार्थत्वेन ततोऽध्याहार्यविशेषलाभासम्भ-
ात्। तस्माच्चतुर्थाध्याये निर्णीतं प्रतिपत्तिकर्मणामप्रयोजकत्वं विद्यमानशेषस्य प्रति-
त्यन्तरावरुद्धत्वं चालोच्यैव कर्तव्योऽयमध्याहारोऽतिक्लिष्टः। आदित्यादीनामयनादिषु
रसत्रेष्वहर्गणत्वसामान्यात् द्वादशाहविध्यन्तप्राप्तौ संवत्सरसत्रत्वाद्यन्तरङ्गसादृश्यात्
यनविध्यन्त इति निर्णयार्थं प्रवृत्तस्याधिकरणस्य सूत्रं 'गव्यस्य च तदा
जै०८.१.१८ सू०) अत्र गव्यशब्दो न गवामयनस्य वाचकः। 'गोपयसो[illegible]करणगते
६०सू०)गोशब्दाद्विकारावयवयोरेव यत्प्रत्ययस्मरणात्। अतो ग[illegible]स्य तथा मन्यमान-
दस्यात्र 'गावो वा एतत्सत्रमासते' त्यर्थवादकल्पितगोसत्र पर्यवसानात् तदाम्नात
णी वृत्तिः। 'एकविंशतिमनुब्रूयात्प्रतिष्ठाकामस्ये' त्व' इत्यस्य दहरोपासकाभिर्ला
ानां सर्वासामृचामन्ते निवेशः। 'अन्तेहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान्
।यदि 'त्वियं वै समिध्यमानवती' छान्दोग्योपनिषदि दहरोपासकस्य सर्वलो
ावापृथिवीसंस्तुतयोर्गुणलिध्यम[illegible]संहारेणानुसन्धानं सूचितम्। 'सच्चिदानन्दरूपाये'
र्वामामन्ध्वान्तविहीनमेकं विभुं चिदानन्दमरूपमद्भुत' मिति कैवल्योपनि
कीर्तनात्तदाम्नातगुणविशेषोपसंहारेणानुसन्धानं सूचितम्। कैव
यं परमेश्वरं प्रभुं त्रिलोचनं नीलकण्ठं प्रशान्तम्। ध्यात्वा मुनिर्ग
क्षिं तमसः परस्ता) दिति तदनन्तरमन्त्रे भूतयोनिशब्देन शि
कम्। तथा सति दधिभावापन्नस्य क्षीरस्येव कार्यप्रपञ्च

ेति ख. पाठः। (२) इदं सूत्रमौणादिकं वेदितव्यम्। (३) अत्रेदं
यत्वमिति उज्ज्वलदत्तः। तन्न। तेषामसत्वार्थत्वात्। वस्तुतस्तु, स्वरादिपाठाद
त्वाद्व्ययत्वेना 'व्ययादाप्सुप' इति ख. पाठः। (५) 'बोधना'दिति

ा धाय्याः स्युः द्यावापृथिव्योरन्तरालसमर्हणा'' दित्य (जै०५.३.४सू०) धिकरणस्येदं ग्रु
त्रम् 'उष्णिक्ककुभोश्चान्ते दर्शना' दिति (जै०५.३.६ सू०)। इदं सूत्रं केचिदेवं व्याचक्ष
र्वासामागमयितव्यानामृचामन्ते निवेश इति प्रथमपूर्वपक्षनिराकरणेऽभ्युच्चययुक्तिरने
च्यते। यत्र सामिधेनीविवृद्ध्या धाय्याशब्दितान्यूनाक्षरगायत्र्यागमः तथाभूत एव क्वचिदुद
हरणे 'त्रिष्टुभा परिदधाती'ति श्रूयते। तत्र यदि यथा प्रकृत्याजुंहोतैव परिधानीया, तदा त्रि
भेत्यनेन धाय्यानन्तरं समिद्धवत्याजुहोतेति द्वयोर्न्यूनाक्षरगायत्र्योश्चतुश्चत्वारिंशदेवाक्षराणी
तद्द्वयाभिप्रायेण त्रिष्टुभा परिदधातीत्युपपद्यते। अक्षरसङ्ख्यासाम्यात्। यदि तत्रान्ते धाय्या
निवेशः, तदायमर्थवादोऽनुपपन्नस्स्यादिति। अन्ये त्वन्यथा व्याचक्षते। अधाय्याशब्दिताना
मपि मध्ये निवेश इति द्वितीयपूर्वपक्षनिराकरणेऽभ्युच्चययुक्तिरनेनोच्यते । त्रैधातवीयायां
'अग्ने त्रीते वाजिना त्रीषधस्थे'त्यधाय्याशब्दिताधिका सामिधेन्याम्नाता। तत्र 'त्रिष्टुभा परिद-
धाती'ति श्रूयते। यद्यधाय्याशब्दितानामपि मध्ये निवेशस्तदा 'अग्ने त्रीते' इति त्रिष्टुभोऽपि
मध्ये निवेशा 'त्रिष्टुभा परिदधाती' ति श्रवणमनुपपन्नं स्यादिति। उभयथापि 'त्रिष्टुभश्चान्ते
दर्शना'दिति सूत्रणीयम्। 'उष्णिक्ककुभो'रित्ययुक्तमेव। तस्मादुष्णिक्ककुभावित्यस्य त्रिष्टुभि
लक्षणा ''त्रिष्टुभो वा एतद्वीर्यं यदुष्णिक्ककुभा'' वित्यर्थवादकल्पितकार्यकारणभावसम्बन्ध
मूला। ज्योतिष्टोमे सौत्येऽहन्यस्ति सवनीयः पशुस्सन्ति च सवनीयाः पुरोडाशाः
तत्र तन्त्रिणो धर्माः प्रसङ्गिण उपकुर्वन्तीति मर्यादा। एवं सति, पशुस्तन्त्री। पुरोडाशाः प्रस
ङ्गिणः। न तु वैपरीत्यं पशुप्रयोगस्य व्यापित्वात् पुरोडाशप्रयोगाणां छिद्राभिधानीयतन्मध्य
ातित्वादिति प्रतिपादयितुं सूत्रम्–'पशोश्च विप्रकर्षस्तन्त्रमध्ये विधाना' दिति (जै० १२.२
२२सू०) तद्यथाश्रुतं न विवक्षितार्थसमर्पणक्षमम्। विप्रकर्षो ह्यत्र प्रथमान्तनिर्दिष्टः साध्यत्वे
तन्त्रमध्ये विधानं पञ्चम्यन्तनिर्दिष्टं हेतुतया। एवमन्वयो न सङ्गच्छते। वि
भेदाप्रात[illegible]दिकालत्रयसम्बन्धः। स तु 'वपया प्रातस्सवने चरन्ति पुरोडाशेन
दर्शितः। ''अह[illegible]न' इति प्रत्यक्षवचनसिद्धो न साधनीयः। पुरोडाशानां पशु
ध्याये वक्ष्यति। लोकयन्ते स्वा[illegible] हेतुतया निर्देशार्हम्। अतः प्रथमापञ्चम्योर्व्यत्यासेन
भः तस्य हेतव इति तृतीयविशेषणार्थः [illegible]रादिकालत्रयव्यापित्वात् पुरोडाशानां पशुतन्त्र
व पञ्चकृत्यकारी मुक्तिं प्रयच्छति। अतस्स एव मु[illegible]सवनीयार्था अथवाग्नीषोम
वक्षित इति तस्यार्थो दर्शितः। 'सच्चिदानन्दरूपाये'त्यत्रा'न[illegible]नर्थक्यात्तदङ्गेषु
नन्दरूपं ब्रह्मैवानुभूयमानं मुक्तानां फलतया फलाध्यायेन विवक्षितमिति त[illegible]र्थो
ानन्दो यद्यनुभूयमानतया ब्रह्मणः फलं स्यात्तदा मुक्तानामपि फलं भवे
साम्यमुपैती'ति मुक्तिफलस्य ब्रह्मसाम्यरूपत्वश्रवणादिति। ब्रह्मणोऽनु
सिद्ध्यर्थं चिद्रूपतयानन्दो विशेषितः। आनन्दवल्ल्यां निरतिशयानन्द
'तदात्मानं स्वयमकुरुते'ति रूपान्तरापत्तिश्रवणात्। कदाचिच्चि
नामपि भोग्यं फलं क्षयिष्णु स्यादित्याशङ्कापरिहाराय सद्रूपतया
पादानत्वेऽप्यविकारित्वं शिवस्य प्रकृत्यधिकरणादिषु व्यवस्था

पञ्चाशदर्थिनः पुरुषस्य शतस्य लाभे यथा वा पञ्चाशतोऽपि लाभसिद्धस्
ष्टप्रतिपाद्यत्वम् इति शतेपञ्चाशन्न्यायस्यात्र समन

रावोऽन्यथाकरणीयमिदं सूत्रं 'प्रकरणाविशेषात् खलु सर्वेषां तुल्यः पशुधर्मः स्यात् ।' असिद्धः
पाऽरणाविशेषः । 'आग्नेयः पशुरग्निष्टोम आलभ्यत' इत्यौपवसथ्येऽहनि सवनीयविधानेन
निवान्तरप्रकरणसत्त्वात् । अतस्तदर्था एवेति। इयमेव व्यवधारणकल्पना। अन्यथा वाक्या-
४प्रतिभासेऽपि प्रमाणान्तरबलेन यदन्यथा वाक्यार्थवर्णनम्। व्याकरणे त्वत्यन्ताप्रतीतपारि-
त्रापिकपदार्थग्रहणदूरस्थानुवृत्तिविपरिणामयोगविभागादिक्लेशः प्रसिद्ध एव । नैवं वैयासिकेषु
सूत्रेषु क्लेशोऽस्ति । किंतु प्रसन्नानि सन्त्येव तानि गम्भीराणीति स्पष्टो जैमिनिसूत्रादित उ-
त्कर्ष इति । एवंभूतमेवेदं व्याससूत्रजातं प्राचीनैर्व्याख्यातृभिः क्लिष्टाध्याहारादिना कलु-
प्रीकृतम् अभिभूतस्वाभाविकप्रसादतां नीतम् । तदिदानीमाचार्यप्रवरेण श्रीकण्ठयो-
गिना प्रसाद्यते सूत्रकाराशयस्थितऋजुयोजनाप्रदर्शनेन सम्यग्व्याख्यानेनाविर्भूतस्वाभा-
विकप्रसादं क्रियते । यथा स्फुटावलोकनक्षममेव नयनं प्राक्कैश्चन पुराणाचार्यपदव्यप-
देशकैर्भिषग्भिरहिताञ्जनदानादिना कलुषीकृतं भिषग्वरेण हिताञ्जनदानादिना प्रसाद्यते
तद्वदित्युत्तरार्धस्यार्थः । अत्र 'पूर्वाचार्यै'रिति स्थाने 'वृद्धवैद्यै'रिति पाठः क्वचिद्दृष्टः । 'कलु-
षित'मित्यनेन प्राचीनभाष्यादिग्रन्थानां सामान्येनोद्घाटितमपि सूत्राक्षराननुसारित्वं तत्त-
त्सूत्रव्याख्यानावसरे विशिष्य भाष्यकृता नोद्घाटयिष्यते। तथा सति केषाञ्चिदाग्रहप्रवृत्तानां
तानादिग्रन्थवदिदमपि भाष्यं पौरोभाग्यमात्रवलम्बनं स्यात्, न च तदस्मत्कृतेर्युक्तमिति
स्त्रीख्यापनाय श्रीकण्ठेनेति स्वनामकीर्तनम् । श्रीः ग्रस्तस्य कालकूटस्य कण्ठे नियम-
प्रयुक्ता धवलस्य कण्ठस्य नैल्यकृतपरभागशोभा । तयोपलक्षितः कण्ठोऽस्येति व्युत्पत्त्या
श्रीकण्ठशब्दः शिवे प्रवृत्तः । इहापि तद्व्युत्पत्तिस्मारणेन विषसदृशस्य गृहीतस्य परदोषजा-
तस्य कण्ठे नियमयितृत्वमात्मनश्शैली, या "गुणदोषौ बुधो गृह्णन्निन्दुक्ष्वेलाविवेश्वरः। शिरसा
श्लाघते पूर्वं परं कण्ठे नियच्छती" ति सत्पुरुषधर्मत्वेन प्रसिद्धेति तेन नाम्ना ख्याप्यते। एवं
परदोषानुद्घाटयितृस्वभावेनाप्याचार्येण 'पूर्वाचार्यैः कलुषित'मित्येतावन्मात्रं सामान्येनोद्घा-
टितं श्रोतॄणां तत्र तत्र स्वपरभाष्यकृतव्याख्यानयोर्विशेषालोचने दृष्टिनिधानेन स्वभाष्यस्य
प्रामाणिकैरादरणीयत्वं यथा स्यादिति । एवं भाष्यकारेण परभाष्येष्वनुचिताध्याहारादिक्लेशं
विशिष्यानुद्घाटितमपि श्रोतॄणां दिक्प्रदर्शनाय तत्रतत्र वयं किञ्चित्प्रदर्शयामः। ब्रह्मणस्सर्वश-
क्तिमत्त्वप्रतिपादनार्थं सूत्रं "सर्वोपेता च तद्दर्शना" दिति। (ब्र०२.१.३० सू०)तत्र भाष्यान्तरेषु
'सर्वोपेते'त्यस्य सर्वशक्त्युपेतेत्यर्थं परिगृह्य स्त्रीलिङ्गनिर्देशोपपादनाय देवतेति विशेष्यमध्याहृ-
तम् । तदध्याहारो न पूर्वापरसूत्रानुसारी । पूर्वं'मधिकं तु भेदनिर्देशा' दिति (ब्र०२. १. २२)
सूत्रे ब्रह्मणो नपुंसकलिङ्गनिर्देशात् क्वचिदपि सूत्रे स्त्रीलिङ्गपदेन ब्रह्मनिर्देशाभावाच्च । नापि
विषयवाक्यानुसारी। 'परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते' इत्यादिषु भाष्यान्तरोदाहृतेषु प्रसिद्धेषु
विषयवाक्येषु स्त्रीलिङ्गपदेन तन्निर्देशाभावात् । अतस्तत्र देवतेति विशेष्याध्याहारः क्लिष्टः ।
इह तु भाष्ये सर्वापि शक्तिर्ब्रह्माश्रितेति द्वितीयान्तपदाध्याहारेण योजना कृता । परव्या-
ख्याने सर्वोपेतेत्येकं पदमिह पदद्वयमिति विशेषः । ऐकपद्यमाश्रित्य कृतोऽपि देवतापदा-
ध्याहारः शाङ्करभाष्ये सूत्रस्यार्थान्तरमप्यैकपद्यलभ्यमस्ति, 'मायां तु प्रकृतिं विद्या'दिति

(१) 'प्रतिभानेऽपि' इति ख. पाठः । (२) 'नेनेतरभाष्यादि' इति ख. ग. पाठः । (३) 'प्रयुक्त' इति ख. ग. पाठः । (४) 'स्मरणेन' इति ख. ग. पाठः । (५) 'विषयवाक्यादिषु' इति ग. पाठः ।

श्रुतिसिद्धमायाशब्दितानिर्वचनीयाविद्यैव तथाभूतप्रपञ्चप्रकृतितया सर्वप्रपञ्चोपेता । ब्रह्म तु
तथातथाप्रतिभासमानप्रपञ्चविवर्तस्याधिष्ठानमेव केवलम् । तथा च मायावशात् सेनास-
मुद्रादिरूपेण प्रतिभासमानस्यैन्द्रजालिकस्येव ब्रह्मणो न कृत्स्नैकदेशपरिणामप्रसक्तिरस्तीत्ये-
वंरूपमिति ज्ञापयितुमाश्रितः । स त्वर्थः "श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वा" दिति (ब्र० २.१.२७ सू०)
सूत्र एवाकाङ्क्षावशादुपन्यस्त इति तस्मिन्सूत्रे नाविष्कृतः। अन्यदीयभाष्यादिग्रन्थेषु तु क्लिष्टो
देवतापदाध्याहारः केवलं गतानुगतिकतया समाश्रितः । न च प्रकृतिविशिष्टब्रह्मोपादान-
वादेऽपि प्रकृतिरेव सर्वकार्योपेतेति न ब्रह्मणि कृत्स्नैकदेशविकल्पावसर इति परिहारान्तर-
मप्यनेन सूत्रेण विवक्षितमस्तीति द्योतनार्थतयैकपद्याश्रयणं स्यादिति वाच्यम् । सूक्ष्मचि-
दचिद्वस्तुशरीरकं ब्रह्म कारणं स्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरकं ब्रह्म कार्यमिति वादे ब्रह्मरूपका-
र्यस्य ज्ञानेच्छादीनां च प्रकृत्युपादानकत्वाभावेनाद्वैतवाद इव प्रकृतिस्सर्वकार्योपेतेति वक्तु-
मशक्यत्वात् ब्रह्मरूपकार्ये ब्रह्मणस्तत्तच्छरीरावच्छेदे च कृत्स्नैकदेशविकल्पप्रसराप्रतिक्षेपाच्च ।
तथा 'विप्रतिषेधाच्चे'ति (ब्र० २.२.४५ सू०) पाञ्चरात्राधिकरणसूत्रे 'विप्रतिषेधा'दिति पदस्य
पाञ्चरात्रप्रामाण्यसमर्थनार्थत्वोपपादयिषया पाञ्चरात्रेऽपि जीवोत्पत्तिप्रतिषेधादित्यर्थो दर्शितः ।
विस्मरणशब्दस्य स्मरण इव विरोधवाचिनो विप्रतिषेधशब्दस्य न प्रतिषेधे शक्तिरस्तीति गौणी
लक्षणा वा क्लिष्टा जघन्यवृत्तिरेव तत्र गतिः। पाञ्चरात्रगतैरेव जीवोत्पत्तिप्रतिषेधवचनैस्त-
दुत्पत्तिप्रतिपादकवचनानां विरोधात्तद्विरोधसमाधानार्थं तदुत्पत्तिवचनानां गौणार्थः
कल्पनीय इत्येवं विप्रतिषेधादिति पदस्य 'विप्रतिषेधाच्चासमञ्जस'(ब्र०२.२.१० सू०) मि[illegible]-
त्रेव परस्परविरोधादप्रामाण्यसमर्थनार्थत्वेन प्रतीयमानस्य प्रामाण्यसमर्थने तात्पर्याङ्गी[illegible]रे
'तुल्यस्सर्वेषा' मिति (३.६.१८) जैमिनिसूत्र इव व्यवधारणकल्पना समाश्रयणीया । 'स्या-
नुकृतेस्तस्य चे'ति (ब्र० १.३.२२ सू०) दहराधिकरणगुणसूत्रस्य दहराकाशो जीवो न भवति
जीवानुकार्यत्वात् अनुकर्त्रनुकार्ययोर्भेदावश्यम्भावादिति स्वरसतोऽर्थः प्रतीयते। कथम्। 'दह-
र उत्तरेभ्य' (ब्र० १.३.१४ सू०) इति सूत्रमारभ्य दहरः परमेश्वरोऽन्यो वेति विचारे दहरो
धर्मित्वेनानुवर्तते। स एव 'अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्त'(ब्र० १.३.२१ सू०) मित्यव्यवहितसूत्रेऽप्य-
ल्पपरिमाणश्रुतेर्दहरो जीव इति शङ्कानिराकरणार्थे धर्मीत्यत्रापि धर्मिणस्तस्यानुवृत्तिः स्वर-
सतो लभ्यते । 'इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासम्भवा'दिति (ब्र०१.३.१८ सू०) सूत्रमारभ्य
दहरप्रकरणे 'य एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाये'त्यादिवाक्ये जीवपरामर्शात् दहरो
जीव इति पूर्वपक्षनिराकरणस्य प्रवृत्तत्वान्न जीव इति साध्यं लभ्यते । 'तस्ये'त्यस्य जीवप-
रामर्शित्वमपि तस्मिन्सूत्रे 'स' इति तस्य प्रस्तुतत्वादेव लभ्यते। 'दहर उत्तरेभ्य' इति (ब्र०
१.३.१४ सू०) सूत्रे दहरस्य प्रस्तुतत्वेऽपि तत्रैव तदनुकृतेरसम्भवेन तत्परामर्शानौचित्यात्त-
स्यानुकृतेरिति हेतोस्तत्कर्मकानुकृतिकर्तृत्वमर्थ इति यद्यपि झटिति प्रतीयते । तथापि 'एतं
सेतुं तीर्त्वा अपि नक्तमहरेवाभिनिष्पद्यते सकृद्विभातो ह्येष ब्रह्मलोक' इति दहरवाक्यशेषे
दहराकाशं प्राप्तस्य सततोदितप्रकाशत्वे दहराकाशस्य सततोदितप्रकाशतायाः हेतुत्वाभि-
धानात् तदर्थविषयस्यापि सौत्रहेतोस्तत्कर्तृकानुकृतिकर्मत्वरूपं तदनुकार्यत्वमर्थ इति लभ्यते।

(१) 'तत्कर्मकानुकृतित्व' मिति ख. पाठः ।

एवमेवार्थस्सङ्क्षिप्य भाष्ये प्रदर्शयिष्यते । परभाष्ये त्विदं सूत्रं प्रजापतिवाक्योदितापहतपा-
प्मत्वादिगुणको विमुक्तबन्धः प्रत्यगात्मा दहराकाशो न भवति दहराकाशानुकर्तृत्वादित्यर्थ-
परत्वेन व्याख्यातम् । तस्य तदनुकर्तृत्वं 'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैती'त्यत्र श्रूयत इति
चोदाहृतम् । तत्र 'दहर उत्तरेभ्यः' इति (ब्र० १.३.१४ सू०) सूत्रमारभ्य धर्मित्वेनानुवृत्तं दहरं
'इतरपरामर्शा'दिति (ब्र० १.३.१८ सू०) सूत्रतस्साध्यत्वेनानुवृत्तं जीवत्वाभावं च परित्यज्य
तथात्वेनाननुवृत्ततयात्यन्ताप्रतीतधर्मिसाध्यापेक्षणेन सूत्रयोजनायामतिक्लेशः स्पष्ट एव ।
व्यर्थश्चायं क्लेशः । अनुवृत्तधर्मिसाध्यापेक्षणेनैवेष्टसिद्धेः । न च तदपेक्षणे 'तस्यानुकृते'रित्य-
नेन निर्दिष्टस्य दहराकाशानुकर्तृत्वस्य हेतोरन्वयो न स्यादिति वाच्यम् । तस्य जीवानुका-
र्यत्वार्थताया[1] दर्शितत्वात् अनुकृतेरनुकर्तर्येव सम्बन्धस्वारस्ये तस्येत्यस्य जीवपरतया जीवस्य
दहराकाशानुकर्तृत्वादित्यर्थपरत्वसम्भवाच्च । तथा सति हेतुः पक्षवृत्तिर्न स्यादिति चेत्
[illegible]त्यम् । तथापि पक्षवृत्तिहेतोर्जीवानुकार्यत्वस्य समानसंवित्संवेद्यतयोपनायको भवत्येव । न
[illegible] साक्षात्पक्षवृत्तिहेतुरेव सूत्रेषु व्यपदिश्यते । किं तु यथाकथञ्चित्पक्षवृत्तिहेतोरुपनाय-
[illegible]ऽपि प्रायेण सर्वैरपि सूत्रकारैः 'तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात्' (पा० १. २. ५३ सू०)
'लुब्योगाप्रख्यानात्'[2] (पा० १. २. ५४ सू०) 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतद-
र्थानाम्' (जै० १. २. १ सू०) 'धर्मस्य शब्दमूलत्वादशब्दमनपेक्षं स्यात्' (जै० १. ३.
१ सू०) 'मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यात्' 'न चतुष्ट्वमैतिह्यार्थापत्तिसम्भवाभावप्रामा-
ण्यात्' 'ज्योतिश्चरणाभिधानात्' (ब्र० १. १. २४ सू०) 'न प्रयोजनवत्त्वात्' (ब्र० २.
१. ३२ सू०) इत्यादिसूत्रेषु हेतुतया निर्दिष्टो दृश्यते । किं च परकल्पितधर्मिसाध्यापेक्षण
एव हेतोरन्वयः । न हि प्रजापतिवाक्यनिर्दिष्टदहराकाशानुकर्तृत्वं 'निरञ्जनः परमं साम्य-
मुपैती' ति मुण्डकश्रुतिः प्रतिपादयतीति भ्रान्तोऽपि भणति । न वात्र प्रजापतिविद्यायां
तथाभूतं वाक्यमस्ति । 'एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन
रूपेणाभिनिष्पद्यत' इति तत्र श्रूयत इति चेत्, किं ततः । तद्धि जीवस्य मुक्तिदशायाम-
पहतपाप्मत्वाद्यभिव्यक्तिमात्रं प्रतिपादयति न तु तदभिव्यक्त्या दहराकाशमनुकरोतीति
प्रतिपादयति। ततोऽर्थतस्सिद्ध्येदिति चेत् सिद्ध्येद्यदि जीवस्यापहतपाप्मत्वादिप्राप्तौ दहराकाश-
स्यापहतपाप्मत्वादिकं हेतुत्वेन निर्दिशेत् । न तु निर्देशोऽस्ति । ननु, दहरस्यापहतपाप्मत्वा-
दिकमुक्त्वा तदुपासनाफलत्वेन जीवस्य तदभिव्यक्त्युक्त्या तस्य दहरानुकरणमर्थतस्सिद्ध्येदि-
ति चेन्न । प्रजापतिविद्योदितो जीव एव दहरः । तदुदितमुक्तिदशाभिव्यङ्ग्यजीवगतापहत-
पाप्मत्वादिव्यतिरेकेण दहराकाशगतनित्याभिव्यक्तापहतपाप्मत्वादिसद्भावे[3] नास्ति प्रमाणम् ।
जीवगतं स्वोपासनाभिव्यङ्ग्यमेव तद्दहरवाक्येऽपि कीर्त्यते इत्याशङ्कानिराकरणाय हि परम-
तेऽस्य सूत्रस्य प्रवृत्तिः । तथाशङ्कमानं प्रति जीवगतापहतपाप्मत्वाद्यनुकार्यं दहराकाशेऽन्य-
दपहतपाप्मत्वादिकं सिद्धं कृत्वा जीवे दहराकाशानुकर्तृत्वहेतुः कथमुपादीयेत। ननु, जीवग-
तापहतपाप्मत्वाद्यभिव्यक्तिरवश्यमन्यानुकरणरूपा वाच्या 'परमं साम्यमुपैती'ति श्रुत्यन्तरात्।
तथा च जीवादन्यत्र क्वचिदपहतपाप्मत्वादिसिद्धिरन्वेषणीया । न च दहरवाक्यं विना

(१) 'जीवानुकार्यार्थतया' 'जीवानुकार्यत्वार्थतया' इति च क्रमेण ख. ग. पुस्तकयोः पाठौ । (२) 'लुबाप्रख्याना' दिति ख. ग. पाठः । (३) 'दहराकाशनित्याभिव्यक्त्यापहत' इति ख. पाठः।

श्रुत्यन्तरे तदुक्तमस्ति । अतो दहरवाक्यमेवानुकार्यसमर्पकं पर्यवस्येदिति दहराकाशानुक
त्वहेतुसिद्धिरिति चेत् । तर्हि हेतुस्सिध्यन् जीवदहराकाशयोर्भेदमादायैव सिध्यतीति तेन हेतु
किं साधनीयम् । अपि च न केवलं भेदमात्रमपेक्ष्य हेतुस्सिध्यति । किं तु दहराकाशस्य ब्रह्म
चापेक्ष्य । 'परमं साम्यमुपैती'ति श्रुतौ ब्रह्मानुकरणस्य श्रुतत्वात् । अतः प्रयाससाध्यस्या
प्रागेव सिद्धिमपेक्ष्य प्रवृत्तोऽयं हेतुरिति सुतरां व्यर्थस्स्यादित्यलं प्रपञ्चेन । तथा 'शास्त्रयोनि
त्वा' दिति सौत्रहेतौ पूर्वसूत्रे एव प्रतिज्ञात्वेन योजयितुं शक्ये परभाष्ये ब्रह्म शास्त्रप्रतिपा
द्यमिति प्रतिज्ञामध्याहृत्य हेतोस्साध्याविशिष्टत्वपरिहारार्थमब्भक्षादिवदवधारणगर्भतया श
स्त्रेतराप्रमाणकत्वादित्यर्थे पर्यवसानमुक्तम् । तदप्यतिक्लिष्टमिति स्पष्टमेव । एवमन्यान्यप्युद
हरणान्यूहनीयानि । अप्रसिद्धश्रुतिस्मृत्यादिकल्पनावलम्बनभाष्यकारादिभिस्तु, कृत्स्नम
शास्त्रं कलुषितमिति स्पष्टमेव । एवमर्वाचीनभाष्यादिप्रणेतॄणां ये पूर्वपूर्वोपदेष्टार आसंस्ता
द्दिश्य 'पूर्वाचार्यैः कलुषित' मित्युक्तिः । नन्वत्र श्लोके 'विदुषां ब्रह्मदर्शन' इत्यत्र विदुषामि
षष्ठी न युक्ता । 'उभयप्राप्तौ कर्मणी'ति सूत्रेण (पा० २. ३. ६६ सू०) कर्तृकर्मोभयप्राप्तिमत
कृतो योगे कर्तरि षष्ठ्याः प्रतिषिद्धत्वात् । किं तु 'अन्तर्धौ येनादर्शनमिच्छती'ति (पा
१. ४. २४ सू०) सूत्रगते यत्पद इव दर्शनकर्तृपरे विद्वत्पदे तृतीयया भाव्यम् । उच्यते
यत्र कर्तृकर्मणोरुभयोर्विशिष्य विवक्षाविषयतया प्राप्तिः स एवो'भयप्राप्ता'विति सूत्रस्य विषय
यथा 'आश्चर्यो गवां दोहोऽशिक्षितेनागोपालकेने'ति । गावः किलाजादिवत्सुदोहा न भवन्ति
अयं चाशिक्षितो नापि गोपालः । तथाप्यनेनैतासां दोहोऽयमाश्चर्यः इति प्रतिपिपादयिषि
ताश्चर्योपपादनार्थतयात्र कर्तृकर्मणोरुभयोरपि विशिष्य विवक्षाया विषयतया प्राप्तिरस्ति
'अन्तर्धा'विति सूत्रे शब्दानुपात्तत्वेऽप्यन्तरङ्गप्रत्यासत्त्या लब्धस्यात्मनः कर्मणोऽपि 'येने'ति
निर्दिष्टस्य कर्तुरिव साऽस्ति । अन्यकर्मकोपाध्यायादर्शनेच्छायामुपाध्यायस्यापादानसंज्ञा माभू
दित्येवमर्थम् । इह तु व्याससूत्रमिदमत्यन्तमपरिच्छेद्यस्य ब्रह्मणोऽपि परिच्छेदे निरपेक्षंका[3]
णमित्येव सूत्रोत्कर्षप्रतिपादनपरे वाक्ये कर्मविशेषवत्कर्तृविशेषस्य विदुषामित्युपात्तस्यापि[4]
न विशिष्य विवक्षाविषयतया प्राप्तिरस्ति । तस्मात् 'उभयप्राप्तौ कर्मणी' त्यस्य नायं विषयः
तद्विषयत्वेऽपि वा 'शेषे विभाषे'ति वार्तिकेन तस्य विकल्पितत्वात् । शब्दानामनुशासन
चार्येणाचार्यस्य वेति पक्षे षष्ठ्यपि युज्यत एव । ननु, तथापि ब्रह्मदर्शनमिति समासो न युज्यते
'प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यत' इत्यपोदितस्य षष्ठीसमासस्य 'कृद्योगलक्षणा षष्ठी
समस्यत' इति वार्तिकान्तरेण प्रतिप्रसूतत्वेऽपि 'कर्मणि चेति' (पा० २. २. १४ सू०) सूत्रेण
कर्मणि षष्ठ्यास्समासप्रतिषेधादिति चेत् । अत्रेयं शाब्दिकमर्यादा । 'कर्मणी'ति शब्दमुच्चार्य
या षष्ठी विहिता तस्यास्समासनिषेधः । न कर्मणिषष्ठीमात्रस्य । तथा सति 'पुरां भेत्ते' त्यादौ
षष्ठीसमासनिषेधस्येत एव सिद्धतया कर्तरि विहिताभ्यां तृजकाभ्यां योगे षष्ठीसमासनिषेधकस्य
'तृजकाभ्यां कर्तरी'ति (पा० २. २. १५ सू०) सूत्रस्यानारम्भणीयतापत्तेः । तथा चात्रो-
'भयप्राप्ता'विति सूत्राप्रवृत्तेर्न कर्मणिशब्दमुच्चार्य षष्ठी विहिता किं तु 'कर्तृकर्मणोः-
कृती' (पा० २.३.६५ सू०) ति सूत्रगतं 'कर्तृकर्मणो' रिति शब्दमुच्चार्येति नात्र समास-

(१) 'प्रधानसाध्यस्यापि' इति बहुपुस्तकपाठः । (२) 'सूत्रत एव प्रतिज्ञानत्वेन' इति पाठान्तरम् । (३) 'निरपेक्षं करण' मिति ख. पाठः । (४) 'विदुषामित्युपात्तत्वेऽपि' इति ख. पाठः ।

श्रीमतां व्याससूत्राणां श्रीकण्ठीयः प्रकाशते ।
मधुरो भाष्यसन्दर्भो महार्थो नातिविस्तरः ॥ ६ ॥

निषेधप्रसङ्ग इति । अत्र चिन्त्यते 'उभयप्राप्ता'विति सूत्रं कर्मणि षष्ठ्याः प्राप्त्यर्थं
नियमार्थं वा न भवति । 'कर्तृकर्मणोः कृती'ति पूर्वसूत्रतस्तस्या नित्यमेव प्राप्तत्वात् ।
किं तु कृद्योगे सर्वत्र कर्तरि षष्ठी प्राप्ता उभयप्राप्तिमति तत्प्रतिषेधार्थम् । अत एवो-
भयप्राप्तौ कर्मणी'ति प्रतिषेधे अका[illegible]प्रतिषेधः 'शेषे विभाषे'ति तत्सूत्रवा-
[illegible] षष्ठीप्रतिषेधमेव तस्य सूत्रस्यार्थं [illegible]स्य 'भेदिका रुद्रस्य जगतो बिभित्सा
[illegible]रस्य जगत' [illegible] [illegible]ल्पश्च दर्शितः । एवं च कर्मणीति
[illegible] षष्ठ्ये[illegible] [illegible]त सूत्रस्य स्यादिति । अत्रेदं विवक्षि-
[illegible] । कर्मणीति श[illegible] [illegible]प्रतिषेधेन या षष्ठी परिशेषिता तस्यास्समास-
[illegible]षेध इति । अत एव [illegible]तीति शब्दमुच्चार्य या षष्ठीत्येतावदेवोक्तं न तु विहितेति ।
[illegible]त्सर्वथापि ब्रह्मदर्शन[illegible] समासो युक्तः ॥ ५ ॥

एवं चिकीर्षितप्रतिज्ञायामेव स्वचिकीर्षितस्य भाष्यस्य परभाष्यादिभ्योऽतिशयस्सूत्राज-
[illegible]नुसारित्वप्रदर्शनेनाविष्कृतः । अथ गुणान्तरप्रदर्शनेनाप्याविष्क्रियते—श्रीमतामिति ।
[illegible]स्त्रिवेदी 'ऋचस्सामानि यजूंषि । सा हि श्रीरमृता सता' मिति श्रुतेः । तद्वतां तत्प्रचुराणा-
[illegible]त्यर्थः । भूम्नि मतुप्प्रत्ययः । यद्यपि तत्तदधिकरणसूत्राण्येकैकं विषयवाक्यमधिकृत्य प्रवृ-
[illegible]नीव भान्ति, तथापि व्यस्तसमस्तवेदतया सकलवेदतदर्थाभिज्ञेन भगवता बादरायणेन
[illegible]णीतानि तानि सूत्राणि तत्तत्समानन्यायानि बहूनि विषयवाक्यान्यवगाहन्त इति भावः ।
[illegible]नां व्याससूत्राणां श्रीकण्ठप्रणीतो भाष्यसन्दर्भः प्रकाशते प्रकर्षेण भासते । श्रीक-
[illegible]नाम्ना हि श्रीस्त्रिवेदी तदलङ्कृतः कण्ठोऽस्येति व्युत्पत्त्या सकलवेदतदर्थाभिज्ञत्वमाचार्य-
[illegible] प्रतीयते । अतस्सकलवेदतदर्थाभिज्ञेन कृतानां तथाभूतेन कृतमेव भाष्यं शोभावहमिति
भावः । मधुरो रसवद्वागर्थयुक्तः । 'मधुरं रसवद्वाचि वस्तुन्यपि रसः स्थितः । येन माद्यन्ति
धीमन्तो मधुनेव मधुव्रताः ॥' इति हि काव्यलक्षणविदः । तत्र ललितवर्णपदविन्यासादिकृतं
सन्दर्भरामणीयकं वाचो माधुर्यम् । अर्थस्य तु काव्येषु सहृदयास्वादनीयमहानन्दप्रतिबिम्ब-
नोपयोगिरीत्यादिवृत्तिवासनाभिव्यञ्जनक्षमविभावानुभावादिरूपत्वम् । इह तु 'रसो वै स'
इत्यादिश्रुतिवर्णितनिरतिशयानन्दरूपपरशक्तिविशिष्टपरब्रह्मरूपत्वमेव । न च तथात्वेऽपि का-
व्यवद्यथासिद्धपरब्रह्मगुणवर्णनमात्रविश्रान्तोऽयं सन्दर्भः । किं तु तन्निर्णयोपयोगिन्यायसहस्र-
भरित इत्याह—महार्थ इति । तथाप्यत्र भूयान्नास्ति शब्दप्रपञ्चस्साभिप्रायविशेषणविन्या-
[illegible] प्रायस्तत्रतत्र दर्शनीयन्यायानामाविष्करणा'द्व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्ति'रिति न्यायेन
तेषां व्याख्यानतस्सुगमत्वादित्यभिप्रेत्याह—नातिविस्तर इति । महाविभाषया नञ्समासा-
भावो 'वृत्तानुपूर्वे च न चातिदीर्घे' इतिवत् । नसमासो वा 'गमिकर्मीकृतनैकनीवृते' तिवत् ॥६॥

सर्ववेदान्तसारस्य सौरभास्वादमोदिनाम् ।
आर्याणां शिवनिष्ठानां भाष्यमेतन्महानिधिः ॥ ७ ॥

एवंगुणवदप्येतद्भाष्यमेतदभिमतां शास्त्रार्थमर्यादामनङ्गीकुर्वतामनादरणीयमिति पादेयत्वाभावं दोषमाशङ्क्य नायं दोषः किं तु गुण एवेत्यभिप्रेत्याह—सर्वेति । सर्वे दान्तानां यत्सारस्यं निरतिशयास्वादनीयरसरूपे परब्रह्मणि तात्पर्यम् । तत्सौरभमिव । यदे शस्थितस्यापि दिव्यपुष्पस्य सौरभमनेकदेशविसृमरं भवति एवं परब्रह्मणि निविष्टमपि वेद बृन्दतात्पर्यं तत्तद्विद्योपक्रमगतोपाख्यानादिप्रदर्शितार्थद्वारा गुरुशिष्यक्रमाद्यनेकार्थपर्य यीति तत्साम्यम् । यद्यपि सारस्यमेव सौरभमिति मयूरव्यंसकादिसमासोऽपि सम्भवति । प्यास्वादः सारस्यशब्देन रसरूपतयाध्यवसिते तात्पर्ये एव प्रथमान्वयदशायां मुख्यतय तीति पूर्वपदार्थप्राधान्यसिद्ध्यर्थमुपमितिसमासोऽत्र ग्राह्यः । एवं च तात्पर्यं सौरभमिवेत्युप तात्पर्यवतो वेदान्तबृन्दस्य दिव्यसौरभवत्पारिजातस्तबकोपमा व्यज्यत इत्येकदेशविवा पकवदेकदेशविवर्तिन्युपमेयम् । प्रसिद्धं हि पारिजातस्तबकस्य सङ्कल्पितसकलार्थप्रदा हरिवंशे पारिजातसंहितायाम् । तथा वेदान्तबृन्दमपि स्वसेविनां मोक्षप्रापणेन 'स पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ती' त्यादिश्रुत्युक्तरीत्या सङ्कल्पित लार्थप्रदायीति तत्साम्य[१] एवं पारिजातस्तबकसौरभवद्व्यापिनो वेदान्तबृन्दतात्पर्यस्यास्वा आ समन्तात् साकल्येनानु[२] तेन मोदितुं शीलमेषामिति ताच्छील्यार्थे णिनिप्रत्यय स्वभावसिद्धवेदान्तार्थतात्पर्यश्रद्धावतामित्यर्थः । अवश्यं मोदन्त इत्यर्थे वा 'आवश्यक धमर्ण्ययोर्णिनि' रिति (पा०. ३. ३. १७०. सू०) सूत्रेण णिनिप्रत्ययः । भक्तिपारवश्यात्त कर्णनमात्रेणावश्यमाकस्मिकमानन्दं प्राप्नुवतामित्यर्थः । एवंभूतानां शिवनिष्ठानां सर्वात शिवं प्रपद्य तमेव सर्वदा ध्यायतामार्याणां पूज्यानां सत्पुरुषाणामेतद्भाष्यं महानिधिः । महानिधिरतिदरिद्रैरकस्माल्लब्धो दर्शनमात्रेण महानन्दकरः तदभिमतसकलार्थप्रदश्च त दमपि भाष्यमुक्तरूपैस्सत्पुरुषैर्दृष्टं दर्शनमात्रेण सद्यः परनिर्वृतिकरं सकलवेदान्तार्थनिर्ण निरन्तरशिवध्यानोपयुक्ततदीयनिखिलमङ्गल्यगुणविग्रहादियाथार्थ्यबोधसमर्पकं चेति तत्त्व्यम् । एवं च यानुद्दिश्येदं भाष्यं विरच्यते तदादरणीयत्वस्यावैकल्ये किमन्येषामनादरेण 'मदुक्तिश्चेदन्तर्मदयति सुधीभूय सुधियः किमस्या नाम स्यादलसपुरुषानादरभरै' रि न्यायात् । प्रत्युत दधीचादिशापदग्धेभ्यस्तेभ्यस्तेभ्यश्चोरेभ्यो महानिधिवद्यत्नात् गोपनीयम् तदिति तदनादरणमनुगुणमेवेति भावः ॥ ७ ॥

अथ जिज्ञासाधिकरणम् ॥ १ ॥

ननु, इदं शास्त्रं नारम्भणीयम् । अत्र चिकीर्षितस्य वेदान्तविचारस्य सकलवेदवि चारार्थं प्रवृत्तेन धर्ममीमांसाशास्त्रेण सिद्धत्वात् । न च तत्र धर्मपरस्यैव वेदभागस विचारो वृत्तो न कृत्स्नस्य, 'अथातो धर्मजिज्ञासे'ति तदुपक्रमादिति वाच्यम् । तत्रत्याथात श्शब्दार्थपर्यालोचनया तत्र कृत्स्नस्य वेदस्य विचारश्चिकीर्षित इत्यवधारणात् । तत्र ह्यथश ब्देन कृत्स्नस्वाध्यायाध्ययनानन्तर्यं कर्तव्यस्य विचारस्योच्यते । अतश्शब्देन कृत्स्नस्य स्वाध्याय स्य विवक्षितार्थत्वं तत्र हेतुत्वेनोच्यते । यदि तत्र कृत्स्नस्य वेदस्य विचारस्स्यादेव कृत्स्नस्य स्वाध्याय स्याध्ययनं पूर्ववृत्तमपेक्ष्यत इति तदानन्तर्यवचनमुपपद्यते । कृत्स्नस्य स्वाध्यायस्य विवक्षितार्थता

(१) 'संकल्पसकलार्थ' इति ख. ग. पाठः । (२) 'नन्तरं कर्तव्यता' इति [illegible] (३) 'सपेक्ष्यत' इति ख. पाठः ।

अथ जिज्ञासाधिकरणम् ॥ १ ॥

ह्यौपनिषदी मीमांसा समारभ्यते ।

[illegible]स्मिन्साध्ये हेतुत्वं च तदैवोपपद्यते । अतो यथा 'चतुर्गृहीतान्याज्यानि भवन्ति, न ह्यत्रानू[illegible]ज्यन्त' इत्यातिथ्याप्रकरणगतेन वाक्येनातिथ्यायामेवोपभृताष्टगृहीतव्यवच्छेदे क्रियमा[illegible]नूयाजाभावरूपहेतुसाधारण्यादन्यत्रापि यत्रेष्ट्यन्तरेऽनूयाजानामभावः प्रमितस्तत्र सर्व[illegible] सिध्यति । यथा वा क्षितिमात्रं निर्दिश्य सकर्तृकत्वे साध्यमानेऽपि कार्यत्वहेतुसाधा[illegible] कार्यत्वमनुसंहितमस्ति तत्र सर्वत्रापि तत्सिध्यति । तथात्र 'धर्म[illegible]ऽपि हेतुसाधारण्याद्धर्मपरादन्यत्रापि वेदभागे विचारः कर्तव्यः [illegible] धर्मब्रह्मसाधारण्येनालौकिकश्रेयस्साधनमात्रवाचीति प्रतिज्ञापि [illegible]वाचित्वेऽपि कृतसाङ्गवेदाध्ययनस्य वेदार्थ एव जिज्ञासौचित्या[illegible]पलक्षणं पर्यवस्यति । तस्य वेदार्थमात्रपरत्वेऽपि 'स्याच्चैकस्य [illegible]दनालक्षणोऽर्थो धर्म इति द्वितीयसूत्रगतधर्मशब्दस्यालौकिकश्रे[illegible] चोदनाशब्दस्य लिङादियुक्तत्वद्रहितवाक्यसाधारण्येन प्राप्तिबाध[illegible]द्वितीयसूत्रगतस्यापि धर्मशब्दस्यालौकिकश्रेयस्साधनमात्रपरत्वस्य वे[illegible]मात्रपरत्वस्य वोपपत्तेश्च । तस्मान्निर्विषयमिदं शास्त्रं नारम्भणीयमित्याशङ्कां निराकुर्वन्नेव [illegible]मसूत्रव्यावर्तनीयप्रयोजनाद्यभावप्रयुक्तशास्त्रानारम्भशङ्कोत्थापनाय भूमिकामारचयति[illegible]ति । इह सूत्रसन्दर्भरूपे शास्त्रे । औपनिषदी उप समीपे परब्रह्मणो निषीदन्ति वतन्ते [illegible]पनिषदो वेदान्ताः । ते हि साक्षात्परे ब्रह्मणि तात्पर्येण वर्तन्ते न तु कर्मभागवत्तदाराध[illegible]यज्ञादिविधानद्वारा तत्सम्बन्धिनि । तद्विषया मीमांसा तदर्थाभिधानोपयोगिन्यायग्र[illegible]का समारभ्यते भगवता बादरायणेन प्रस्तूयते । उपनिषदीति सप्तम्यन्तपाठेऽप्ये[illegible]र्थः । यद्वा । इह कर्मब्रह्मपरभागद्वयसमुदायात्मके वेदे य उपनिषद्भागस्तत्र मीमांसा [illegible]दर्थनिर्णयोपयोगिन्यायग्रथनपरसूत्रसन्दर्भात्मिका समारभ्यत इत्यर्थः । पूजितविचारवाची [illegible]मीमांसाशब्दोऽत्र तदुपयोगिन्यायग्रथने तदर्थसूत्रसन्दर्भरूपे शास्त्रे वा लक्षणया वर्तते । [illegible]चित् उपनिपूर्वात् 'षद्लृ विशरणगत्यवसादने'ष्विति धातोरवसादनार्थविषयात् क्विपि निष्प[illegible] उपनिषच्छब्दः साक्षात्संसारमूलस्य नितरामवसादनीषु ब्रह्मविद्यास्वेव प्रसिद्ध इति सोऽपि [illegible]त्साधनेषु वेदान्तेषु लक्षणया वर्तत इति वदन्ति । यदाहुः—'प्रवृत्तिहेतून्निश्शेषांस्तन्मूलो[illegible]च्छेदकत्वतः । यतोऽवसादयेद्विद्या तस्मादुपनिषद्भवेत् ॥ यथोक्तविद्याबोधित्वाद्ग्रन्थोऽपि [illegible]ऽभेदतः । भवेदुपनिषन्नाम्ना लाङ्गलं जीवनं यथा' ॥ इति । [illegible] मोक्षसाधनविद्यावा[illegible]चकस्योपनिषच्छब्दस्य तत्साधनेषु वेदान्तेष्विव तद्विषये ब्रह्मण[illegible] नेः 'श्रुतोपनि[illegible]गत्यभिधानाच्चेति (ब्र०१.२.१६) सूत्रगतोपनिषत्पदस्य भाष्य[illegible] व्याख्यास्य[illegible]मानत्वात् 'उपनिषदं भो ब्रूहि य एतामेवं ब्रह्मोपनिषदं वेदे'त्यादिश्रुतिषू[illegible] वेद्ये चार्थ एवो-

(१) 'कार्यत्वहेतु' इति क. पाठः । (२) 'धर्मपदं' इति ख. पाठः । (३) 'कर्ममात्र' इति ख. पाठः । (४) 'तन्मात्रपरत्वेऽपि' इति ख. पाठः । (५) वेदवाक्यमात्र' इति ख. पाठः । (६) 'वेदार्थपरत्वस्य' इति ख. पाठः । (७) 'तदर्थाभिधानोपयोगि' इति ख. ग. पाठः । (८) 'ग्राम' इति पाठान्तरम् ।

पनिषच्छब्दप्रयोगदर्शनाच्चोपनिषदीत्यस्य ब्रह्मणीति वार्थो ग्राह्यः। विचारशास्त्रस्य ह्य
धानेन वेदान्तवद्व्यवधानेन ब्रह्मापि विषय इति भाष्यकारः प्रथमसूत्रव्याख्यानसमये क्वचि
पनिषच्छास्त्रं विचारणीय'मित्यन्यत्र 'ब्रह्मापि निरतिशयनिश्रेयसकरं विचारणीय' मित्युभ
पि सूत्रतात्पर्यं वक्ष्यति। एवं च इह कर्मब्रह्मरूपवेदार्थसमुदाये ब्रह्मणि मीमांसा समार
इति वाक्यस्यार्थः। अत्रायमाशयः। धर्ममीमांसाशास्त्रे कार्यपरवेदभागविचार एव वृ
ब्रह्मपरवेदान्तभागविचारः। न[1] ह्यन्यस्मिन् शास्त्रे जन्मादिसूत्रमारभ्य प्रवर्तयिष्य
वेदान्तभागविचारं तत्र क्वचिदाहत्य कृतमुपलभामहे। न च न्यायसाम्यात्तत्सिद्धिः।
वर्णितेभ्यः कार्यपरवाक्यार्थनिर्णायकन्यायेभ्योऽत्र वर्णयिष्यमाणानां सिद्धब्रह्मपरवाक्य
निर्णायकन्यायानां भिन्न[illegible]वेदार्थविवक्षारूपहेतुसाधारण्याद्वेदान्तार्थनिर्ण
पयोगिन्यायग्रथनमपि त[illegible]थञ्चिदुपपादनीयमिति चेन्न। वेदाध्ययनान
तदध्ययनादेव कारकहेत[illegible]त्वात् ज्ञापकहेतोर्वा सर्वैरप्यधीतवेदैर्धर्मवि
कर्तव्य इति हि धर्मजिज्[illegible]ध्यते। न तु तैच्छास्त्रप्रणेत्रैव सकलवेदार्थविचारो
गिन्यायग्रथनं कर्तव्यमि[illegible]। ततश्च यदि नाम हेतुसाधारण्यात् सर्वैरप्यधीतवेदैः कर्म
विचारवद्ब्रह्मभागविचारोपि कर्तव्य इति सिद्ध्येत्। तथापि तावता कार्यपरवेदमात्रविचारो
गिन्यायग्रथनपरशास्त्रचिकीर्षया तत्र प्रेक्षावतां प्रवृत्त्यर्थं तत्प्रमेयधर्मविचारकर्तव्यतां
जानानेनैव ब्रह्मपरभागविचारोपयोगिन्यायग्रथनमपि कर्तव्यमिति न सिद्ध्यति। न[4] खलु
शास्त्रं चिकीर्षता तत्र प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यर्थं तत्प्रमेयौषधसेवनं रोगिभिरवश्यं कर्तव्यमिति
जानानेनैव 'जन्मान्तरकृतं पापं व्याधिरूपेण बाधते। तच्छान्तिरौषधैर्दानैर्जपहोमार्चनादि
रित्यौषधदानजपादीनां रोगशान्तिकरत्वं हेतुतयोपन्यस्तमिति हेतुसाधारण्याद्रोगिभिरौष
वनवद्दानादिकमपि कर्तव्यमिति सिद्धावपि तेनैव वैद्यशास्त्रकृता कर्मविपाकशास्त्रनिरूपण
रोगनिवृत्त्यर्थदानादिनिरूपणमपि कर्तव्यमिति सिद्ध्यति। न वा पर्वते वह्न्यर्थं प्रविवत्
तत्र वह्निसत्त्वपरिज्ञानार्थं परामृष्टं धूमलिङ्गमन्यत्रापि क्वचिद्दृष्टमासीदित्येतावता त
वह्न्यनुमित्युदयेऽपि प्रवर्तितव्यमिति सिद्ध्यति। किं च हेतुसाधारण्यमात्रेणावश्यकर्तव्य
होत्राद्यनुष्ठानोपयोगिसौत्रप्रतिज्ञाविषयधर्मविचारवदतथाभूतब्रह्मविचारेऽपि प्रवर्तितव्य
त्येतदेव न सिद्ध्यति। कुतो धर्ममीमांसासूत्रकृतैव ब्रह्मविचारोपयोगिन्यायग्रथनमपि कर्त
मिति सिद्धिप्रत्याशा। वस्तुतस्तु, धर्मजिज्ञासासूत्रगतस्यातश्शब्दस्य ज्ञापकहेतुपरत्वे ध
विचार्यत्वं साध्यं प्रति वेदस्य विवक्षितार्थत्वं साधकहेतुत्वेन नोपन्यस्यते। यो विवक्षि
स्सोऽधीतवेदकर्तव्यार्थविचार इति सामान्यव्याप्तावसच्छास्त्रादिषु व्यभिचारात् यो
विवक्षितार्थ इति विशेषणे व्याप्तिग्रहस्थानाभावात्। किं तु साङ्गवेदाध्ययनवतामापातप्र
पन्नधर्मनिर्णयार्थमग्निहोत्रादिवाक्यार्थविचारं चिकीर्षतां विषनिर्हरणादिमन्त्रवत्तत्राप्यवि
क्षितार्थत्वशङ्कया विचारप्रवृत्तिप्रतिबन्धकप्रसक्तौ तन्निरासार्थत्वेनोच्यते। बाधकनिरासार्थं
विवक्षितार्थत्वं ब्रह्मपरभागसाधारण्येनोपपादनीयम्। अन्यथा हि तद्वत् कर्मपरभागोऽ

(१) 'न ह्येकस्मिन्' इति क. पाठः। (२) 'वेदैर्विचारः' इति ख. ग. पाठः। (३) 'तत्सूत्र' इति क. पा
(४) 'न खलु' इत्यस्य 'कर्तव्यमिति सिद्ध्यति' इति वाक्यान्तस्थतिङन्तेनान्वयः। (५) 'धर्मविचारकर्तव्यं स
इति ख. ग. पाठः। (६) 'साधकत्वं हेतुत्वेन' इति ख. ग. पाठः। (७) 'व्याप्तिग्रहणे मानाभावात्' इति ख. पा

क्षितार्थोऽस्त्विति शङ्का स्यात्। कृत्स्नस्वाध्यायाध्ययनानन्तर्यं च वक्तव्यम्। स्वचिकीर्षि-
त्रे प्रेक्षावतां प्रवृत्त्यर्थं कर्तव्यत्वेन प्रतिज्ञायमाने धर्मविचारे प्रयोजकतया कार्यपरवेदा-
नमात्रस्यापेक्षितत्वेऽप्यध्ययनविधेः कृत्स्नस्वाध्यायविषयत्वेन तदेकदेशमधीत्योपरन्तुम-
त्वात्। ननु, मा भूदथातःशब्दार्थपर्यालोचनया धर्ममीमांसाशास्त्रे ब्रह्मपरवाक्यविचारो-
वृत्त इत्यवगमः। धर्मजिज्ञासा कर्तव्येति प्रतिज्ञयैव तदवगमः स्यात्। धर्मशब्दस्य
ब्रह्मोभयसाधारणत्वात्। तथा हि—धर्मशब्दो न यागादिजन्यापूर्ववाची। किंतु यागादिक-
मेव। अपूर्वमजानतामपि महात्मायमुपसर्पणीयो धर्मं चरतीति यागादिकमनुतिष्ठन्तं दृष्ट्वा
व्यवहारदर्शनात्। 'लोके धर्मिष्ठं प्रजा उपसर्पन्तीति' श्रुतावपि तथैव लोकव्यवहारस्यानुवा-
दाच्च। 'यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यास'न्निति श्रुतौ यज्ञे धर्मशब्दप्र-
योगाच्च। यागादिषु च न धर्मत्वजातिरेकानुगतास्ति। या तस्य प्रवृत्तिनिमित्तं स्यात्। किं तु
प्रीतिवाचिनो धातोः'अर्त्ति-स्तु-सु-हु-सृ-धृ-क्षि-क्षु-भा-या-वा-पदि-यक्षि-नीभ्यो-म'न्निति
साधनार्थे मन्प्रत्यये सति निष्पन्नो धर्मशब्दः श्रेयस्साधनत्वं योगेन समर्पयन् भोजना-
प्रयोगाभावादलौकिकश्रेयस्साधनवाचको योगरूढ्या पर्यवस्यति। न तु कार्यत्वं विधेयत्वं
तत्प्रवृत्तिनिमित्ते विशेषणान्तरमपि निवेशनीयम्। गौरवात्। एवं प्रवृत्तिनिमित्तानुरोधेन
धर्मशब्दस्य ब्रह्मसाधारण्ये सति धर्मजिज्ञासा कर्तव्येति प्रतिज्ञा अधीतवेदेन ब्रह्मविचारस्यापि
कर्तव्यतामवगाहत इति साधारणप्रतिज्ञासामर्थ्येन ब्रह्मविचारोपयोगिन्यायग्रथनमपि चिकी-
र्षितमिति धर्ममीमांसासूत्रकृदाशयपरिज्ञानात्तद्विचारोऽपि तत्र वृत्त इत्यवगम्यते, न हि सर्वज्ञा-
नां महर्षीणां ग्रन्थचिकीर्षार्वाचीनानामिव मध्ये विहतेति वक्तुं शक्यत इति चेन्मैवम्। धर्म-
शब्दस्यालौकिकश्रेयःसाधनमात्रवाचित्वे श्येनयागादीनामपि धर्मत्वापत्तेः। बलवदनिष्टाननुब-
न्धित्वं विशेषणान्तरं क्रियत इति चेत्। किं तदनुबन्धित्वं तदविनाभूतत्वं तज्जननयोग्यत्वं वा।
आद्ये श्येनादीनां धर्मत्वापत्तिस्तदवस्था। तज्जन्यदुरितस्य प्रायश्चित्तेन ब्रह्मज्ञानेन वा क्षप-
णे अनिष्टानुत्पत्त्या तत्रापि भाव्यनिष्टाविनाभावाभावात्। (न[1] कर्मजनकतया) द्वितीये तज्जन-
नार्थयत्वं श्रेयसो विशेषणं तत्साधनस्य वा। आद्ये स दोषस्तदवस्थः। वैरिविपत्त्युद्देश्यक-
मांसफलव्यापाररूपाणां श्येनादीनामेव हिंसात्वेन दुरितोत्पादनद्वारा नरकजनकतया वैरिवि-
पत्तिजन्यप्रीतेर्वा श्रेयसस्तदजनकत्वात्[2]। द्वितीये धर्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य न ब्रह्मसाधार-
ण्यं सर्वकर्मफलप्रदस्य ब्रह्मणः श्रेयसीवानिष्टफलेऽपि जनकत्वात्। ननु, बलवदनिष्टाननुबन्धि-
त्वमस्य बलवदनिष्टजननायोग्यत्वं नार्थः। तथा सति नित्यबुद्ध्या स्वर्गोद्देशेन वानुष्ठितस्य
ज्योतिष्टोमस्य धर्मत्वाभावापत्तेः। 'एकस्मै वा अन्ये यज्ञक्रतवः कामायाह्रियन्ते सर्वेभ्यो ज्यो-
तिष्टोम' इति श्रुत्या सर्वफलसाधनत्वेनावगतस्य तस्य वैरिविपत्तिं प्रत्यपि साधनतया श्येनयागा-
दिवत् बलवदनिष्टजननयोग्यत्वात्। किंतु श्रेयोऽर्थमनुष्ठिते यस्मिन्बलवदनिष्टजननार्थं तस्य
प्रयोगान्तरं नापेक्ष्यते तद्बलवदनिष्टानुबन्धीति तद्भिन्नत्वमर्थः। तथा च स्वर्गाद्यर्थमनुष्ठितेऽपि
ज्योतिष्टोमे बलवदनिष्टजननार्थं योगसिद्ध्यधिकरणन्यायेन वैरिविपत्तिफलोद्देश्यकं प्रयोगान्त-
रमपेक्ष्यत इति प्रयोगान्तरानपेक्षभिन्नत्वाद्धर्मः, वैरिविपत्त्यर्थमनुष्ठिते तदर्थं प्रयोगान्तरं नापे-
क्ष्यत इति तद्भिन्नत्वाभावादधर्म इति व्यवस्था सङ्गच्छते। एवं चाननुष्ठिते ब्रह्मण्यनुष्ठितमनुष्ठा-

(१) एतत्. घ. पुस्तक एव दृश्यते। (२) 'श्रेयसस्तज्जनकत्वाभावात्' इति ख. ग. पाठः।

नान्तरं नापेक्षत इति विशेषणयोरनन्वयात्तथाभूतं तद्भिन्नत्वमस्तीति प्रवृत्तिनिमित्तस्य ब्र
धारण्यं लभ्यते। यत्तु ब्राह्मपच्छेदवतः श्येनयागस्याङ्गविकलतया वैरिविपत्तिफलापर्यवसाने
र्यवसानपूर्वकबलवदनिष्टजननार्थमपच्छेदप्रायश्चित्तरूपप्रयोगान्तरापेक्षत्वेन तदनपेक्षभिन्न
धर्मत्वप्रसङ्गो दोषः स्यात्। तदा इयस्मिन्साङ्गेऽनुष्ठित इति विशेषणीयम्। यद्येवमपि क्रत्व
तो यो गुणो वैरिविपत्तिफलकस्तस्य साङ्गत्वेऽपि तदाश्रयस्याङ्गवैकल्ये 'गुणाच्च न फलं सि
द्विगुणः क्रत्वपाश्रया'दिति न्यायतः फलपर्यवसानाभावेन तत्पर्यवसानपूर्वकबलवदनिष्ट
नार्थं प्रयोगान्तरापेक्षतया तदनपेक्षभिन्नत्वेन धर्मत्वप्रसङ्गो दोषः स्यात्। तदा साङ्
त्यस्य फलजननार्थमपेक्षितेन सर्वेण सन्यार्हितत्वमर्थोऽस्तु। एवमपि श्येनजन्यदुरितस्य
श्चित्तादिना क्षपणे सति बलवदनिष्टजननकृत्स्नार्थं प्रयोगान्तरापेक्षासत्त्वात् तस्य धर्मत्वप्र
दोष इति चेन्न। फलान्यतज्जन्यापूर्वनाशयथावकाभावे सतीत्यपि विशेषणोपादानात्। एवं
फलजननापेक्षितसर्वसहिते यस्मिन्ननुष्ठिते ...र्थत्वात् फलान्यतज्जन्यापूर्वनाशकाभावे च
बलवदनिष्टजननार्थं प्रयोगान्तरं नापेक्ष्यते ...ते। न तु बलवदनिष्टानुबन्धि, न तु फलजननापेक्षि
सर्वसहिते यस्मिन्ननुष्ठिते फलान्यतज्जन्यापूर्वनाशकाभावे च सत्यपि बलवदनिष्टजननार्थं प्र
गान्तरमपेक्ष्यते तद्भिन्नं बलवदनिष्टानुबन्धि। येन ब्रह्मवृत्त्यर्थं ... ञ्चं श्रेयसो विशेषणं न तु तत्साधन
मित्तस्य तत्साधारण्यं न स्यात्। यद्वा बलवदनिष्टाननुबन्धित्वेऽपि कर्तव्यत्वं तथाभूतश्रेयोऽलौकिकसाध
तच्च यत्फलोद्देशोऽनुष्ठाने बलवदनिष्टप्रयोजको न भवति तत्सेवनं रोगिमांसकानामपि सम्मतमेव
त्वम्। ब्रह्मसाधारणमिदं धर्मशब्दस्य सिद्धसाध्यसाधारण्यं कर्मसच्छान्तिरौषधेऽपि न ताद्रूप्येण धर्मते
दाहुः—'द्रव्यक्रियागुणादीनां धर्मत्वं स्थापयिष्यते। तेषामैन्द्रियकत्वेऽपि तिहेतुसाधारण्याद्ब्र...धर्मविनि
तस्माद्ब्रह्मसाधारणो धर्मशब्द इति चेन्मैवम्। 'अथातो धर्मजिज्ञासे'ति (जै० १.१.१.) ...र्मविपाकशास्त्रनिरूप
प्रतिज्ञानन्तरं को धर्म इति विचार्यपरधर्मशब्दार्थजिज्ञासायां प्रवृत्ते 'चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म' ...वक्ष्यर्थं प्रविव
(जै० १.१.२)सूत्रे यः 'चुद प्रेरण' इति धातुनिष्पन्नचोदनाशब्दोक्तप्रवर्तकवाक्यप्रमेयोऽर्थः सएतावता त
इति तदर्थकथनेन यस्य श्रेयस्साधनत्वं विध्येकगम्यं तस्यैव धर्मशब्दार्थत्वावगमात्। न च ...श्यकर्तव्य
तदुपजीविप्रमाणेतरप्रमाणजन्यप्रमित्यविषयकार्थकत्वरूपालौकिकत्वापेक्षया प्रवर्तकत्वस्य प्रवर्तितत्व
न्दविशेषणाधिकस्य विध्येकगम्यत्वस्य गुरुत्वादलौकिकत्वमेव लघु धर्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं कथनमपि क
निवेशनीयमिति वाच्यम्। वृद्धव्यवहारेण हि शब्दार्थो निश्चेयो न तमनादृत्य ...। यो विवक्षि
मनुसर्तुं युक्तम्। 'न ह्यधिकं च विवर्णं च जैमिनिः स्तोभशब्दत्वा' दित्यनादिवृद्धव्यवहारेणैव ...
प्रसिद्धस्तोभशब्दार्थकथने लाघवाद्गक्षराधिकत्वमेव तत्प्रवृत्तिनिमित्तं न तु विवर्णत्व ... व्यभिचारात् यो
निवेश्यमिति वक्तुं शक्यम्। न च 'कृष्णं धर्मं सनातन'मिति विध्यस्पृष्टे सिद्धरूपे ...यनवतामापातप्र
देवेऽपि धर्मशब्दस्य व्यवहारो दृष्ट इति वाच्यम्। 'प्रणयेषु महीपेषु प्रसादो मूर्तिमानय'मि ... मन्त्रवत्तत्राप्यर्
मूर्तिमत्त्वरूपप्रसिद्धप्रसादवैलक्षण्यविशिष्टप्रसादत्वारोप इव 'धर्मो विग्रहवान्नाम' इत्यस्य ... बाधकनिरासार्थं
हवत्त्वरूपप्रसिद्धधर्मवैलक्षण्यविशिष्टधर्मत्वारोप इव च सनातनत्वरूपप्रसिद्धधर्मवैलक्षण्या ...त् कर्मपरभागोऽप्य
ष्टधर्मत्वारोपे तात्पर्येणोपपन्नस्यार्थवादरूपपौराणिकवचनस्य 'चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः'(जै०
१.२.)इति विचार्यपरधर्मशब्दार्थनिर्णयैकप्रयोजनकसूत्रवच्छब्दशक्तिनियामकत्वाभावात्
स्तु वा यथाकथञ्चिद्धर्मशब्दस्यालौकिकश्रेयःसाधनमात्रवाचित्वेन ब्रह्मसाधारण्यं, तथापि
क्षौत्पत्तिकसूत्राभ्यां विचार्यस्य धर्मस्य प्रत्यक्षादिविषयत्वनिराकरणार्...

'तत्सूत्र' इति क. पाठः
'धर्मविचारकर्तव्यं साध्य...भावात्' इति ख. पाठः

...दारम्भो ह्यत्र किंपुरुषार्थः। पुरुषार्थौ हि निरुपाधिकप्रेमद्वेषास्पदयोः सुख-
...योः प्राप्तिरत्यन्तनिवृत्तिर्वा। कश्चेहाधिकारी। यस्यार्थित्वादयो धर्माः।

...पनात्। 'दध्ना जुहोत्यरुणया क्रीणाती'त्यादिभिर्विधिभिर्होमकरणादिभावेन विहितानां
...रुण्यादीनां विधिगम्यधर्मत्वेनैव रूपेण यथा विचार्यता न लोकसिद्धेन दधित्वादिना
..., नापि वैशेषिकादिविचारितेनावयव्यारब्धत्वतत्सङ्घातत्वधर्मिभिन्नत्वतदभिन्नत्वादिना,
...ब्रह्मणोऽपि 'ब्रह्मणेऽभिजिते चरु'मित्यादौ देवताभावेन विधिस्पर्शोऽस्तीति विधिगम्येन वा
...ष साधु कर्म कारयति यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषत' इत्याद्युपनिषद्गम्येन वा अलौकिक-
...साधनत्वात्मना धर्मत्वेनैव रूपेण धर्मविचारशास्त्रे विचार्यता सिद्ध्येत्। न तु 'अथातो ब्रह्म-
...जिज्ञासे'ति प्रतिज्ञापूर्वकमेतच्छास्त्रविचार्येणोपनिषन्निकुरुम्बगम्येन त्रिविधपरिच्छेदराहित्यान-
...न्तकल्याणगुणाकरत्वनिरतिशयानन्दात्मकश्रेयोरूपत्वादिना। तस्मात्प्रतिज्ञासाधारण्याद्ब्रह्मवि-
...चारो वृत्तोऽवगम्यत इत्येतन्न सङ्गच्छते। स्यादेतत्। धर्मत्वेन धर्मे विचार्यत्वप्रतिज्ञा न भव-
...किं तु वेदार्थत्वेन। अथातःशब्दोक्तयोः वेदाध्ययनानन्तर्यतदर्थविवक्षाहेत्वोर्वेदार्थे एवा-
...प्रसामञ्जस्यात्। वेदार्थत्वं च दध्यादिगते होमकरणत्वादाविव ब्रह्मगते देवतात्व इव च
...सि त्रिविधपरिच्छेदराहित्यादावप्यविशिष्टम्। एवं चोपक्रमानुसारेण द्वितीयसूत्रगतं चोद-
...पदं मानान्तरप्राप्तिबाधरहितार्थकवाक्यपरं स्यादिति चेन्मैवम्। धर्मशब्दस्य वेदार्थमात्रप-
...श्येनयागादेरपि वेदार्थतया लक्ष्यत्वेन सङ्ग्राह्यत्वमस्तीति तद्व्यावृत्त्यर्थस्य बलवदनिष्टाननु-
...त्वपरस्यार्थपदस्य वैयर्थ्यापत्तेः। वस्तुतो धर्मस्य वेदार्थत्वेन तद्विचारे वेदाध्ययनानन्तर्य-
...र्थविवक्षाहेत्वोरन्वयानुपपत्त्यभावाच्चेति दिक्। तस्माद्धर्मविचारशास्त्रेण ब्रह्मविचारस्य सि-
...भावात् तदर्थमिदं शास्त्रमारम्भणीयमिति। ननु, तर्हि ब्रह्मणः स्वरूपप्रमाणसाधनफलैर्विचा-
...'जन्माद्यस्य यत' इत्याद्येव शास्त्रमारभ्यतां किमाद्यसूत्रेणेत्याशङ्क्य तद्व्यावर्त्यं शङ्काचतुष्टयं
...यति—तदारम्भ इत्यादिना। शास्त्रस्यैवानुबन्धचतुष्टयं तदारम्भस्योपक्रमापरपर्याय-
...प्रथमप्रवृत्तिरूपस्योपचारेण व्यपदिश्य 'तदारम्भ' इति विशेष्यनिर्देशः कृतः। किंपुरुषा-
...नि। किंप्रयोजनक इत्यर्थः। ननु, विचारशास्त्रस्य विचार्यनिर्णयः प्रयोजनमिति प्रसिद्धमे-
...किमत्र प्रष्टव्यमित्याशङ्क्याह—पुरुषार्थौ हीति। मुख्यपुरुषार्थभूतसुखदुःखनिवृत्त्यन्य-
...र्यवसायित्वेनैव विचार्यनिर्णयस्य प्रयोजनत्वमुपपादनीयमिति भावः। समासोपात्तयोर-
...सुखदुःखयोर्बुद्ध्या निष्कृष्टयोर्यथासङ्ख्यं प्राप्तेरत्यन्तनिवृत्तेश्चान्वयः। दुःखनिवृत्तेरात्यन्ति-
...कत्वमिह स्वसमानाधिकरणदुःखासमानकालत्वरूपं न विवक्षितम्। भेषजादिना व्याध्या-
...दुःखनिवृत्तेः कालान्तरे दुःखासमानकालत्वात्। किंतु किञ्चिज्जातीयदुःखनिवृत्तेः कतिपय-
...वच्छेदेन यत्तज्जातीयदुःखासामानाधिकरण्यं तात्कालिकोपशमरूपं तत्साधारण्यं विवक्षि-
...भोग। ततश्च सांसारिकं सुखदुःखनिवृत्त्योरन्यतरदस्य प्रयोजनमुत संसारनिवृत्तिरूपापवर्गका-
...तिवित्वेनाभिमतम्। नाद्यः। तत्र प्रमाणाभावात्। न द्वितीयः। अनादेः संसारस्य निवर्त-
...यितुमशक्यत्वादिति भावः। कश्चेति। 'अर्थी समर्थो विद्वान् शास्त्रैरपर्युदस्तो वैदिककर्मण्य-
...धिकारी'त्यर्थित्वादयो गुणास्तावद्वाच्याः। न तावदेवात्राधिकारिविशेषणं किंतु नित्यानित्यवस्तु-
...विवेकादिकमपीत्यभिमतम्। तन्न सङ्गच्छते। अक्षय्यादिवाक्यैः कर्मफलानामपि नित्यत्वावगत्या

किमस्य विषयः, यत्प्रसिद्धमनतिप्रसिद्धं च सन्देहजालसमारूढं वर्तते। कस्यानन्तरमस्यारम्भः, यस्य नियतप्रयोजकतया पूर्वभावित्वमवगम्यते।

तद्विवेकासम्भवादिति भावः। किमस्येति। यत्सामान्यतः प्रसिद्धं विशिष्याप्रसिद्धं च स-
न्देहयोग्यं भवति स एव विषयः। ततश्च यदि 'अयमात्मा ब्रह्मे'त्यादिश्रुत्यनुसारेणाहमित्यनुभूय-
मानो जीव एव ब्रह्मेति मतं तदातिप्रसिद्धत्वान्न तस्य विषयत्वम्। यदि 'यन्मनसा न म-
नुत' इत्यादिश्रुत्यनुसारेण वाङ्मनसातीतं ब्रह्मेति मतं तदा अत्यन्ताप्रसिद्धत्वान्न तस्य विषय-
त्वमिति भावः। कस्यानन्तरमिति। न वेदाध्ययनानन्तरमस्यैतच्छास्त्रकर्तव्यविचारर-
म्भः। तदनन्तरकालस्य कर्मविचारावरुद्धत्वात्। नापि कर्मविचारस्यानन्तरं, तस्यात्रोपयो-
निरूपणादिति भावः। ननु, अनुबन्धचतुष्टयाक्षेपप्रस्तावे प्रयोजनाधिकारिविषयेष्वनुपपन्न-
भिप्रायगर्भतया पृष्टेष्वनेन प्रयोजनेन विषयेण वास्य शास्त्रस्य कस्सम्बन्ध इति सम्ब-
प्रष्टव्ये पूर्ववृत्तविशेषप्रश्नोऽत्र न सङ्गच्छते। किं च पूर्ववृत्तमधिकारिविशेषणमित्यग्रे भा-
कार एव वक्ष्यति 'यस्य सम्पत्तिरिहाधिकारिविशेषणतया ब्रह्मविचारस्य साधनं तत्पूर्वभा-
वीति विज्ञायत'इति। इहापि स एवार्थः सङ्गृह्य दर्शितः 'यस्य नियतप्रयोजकतया पूर्वभा-
वित्वमवगम्यत' इति। ततश्चाधिकारिविशेषणविशेषप्रश्नोऽयमधिकारिप्रश्न एवान्तर्गत इति
पृथक्कर्तव्यः। अपि च विषयप्रयोजनादिमच्छास्त्रारम्भे पूर्ववृत्तविशेषो नापेक्षितः। अ-
एव 'अथ योगानुशासनम्' 'अथ शब्दानुशासनं' 'प्रमाणप्रमेये' त्यादिशास्त्रारम्भेषु पूर्ववृत्त-
दर्शनं न दृश्यते। यत्रापि 'अथातो धर्मं व्याख्यास्याम'इति कणादसूत्रे शिष्यप्रश्नः-
वृत्तोऽथशब्देन प्रदर्श्यत इति व्याख्यातं तत्रापि तन्निरर्थकमेव। शिष्यप्रश्नेन प्रवृत्ते-
शास्त्रे विषयप्रयोजनाद्यभावे श्रोतॄणां प्रवृत्त्यसम्भवात्। तत्सद्भावे तमन्तरेण प्रवृत्तेऽपि
स्त्रे तेषां प्रवृत्तिसम्भवाच्च। धर्मविचारशास्त्रे वेदाध्ययनं पूर्ववृत्तं प्रदर्शितमपेक्षितं दृष्टमि-
त्किं ततः। न हि क्वचित्पूर्ववृत्तमपेक्षितं दृष्टमित्येतावन्मात्रेण सार्वत्रिकनियतापेक्षारहि-
तस्याभावेनात्र शास्त्रानारम्भशङ्का प्रवर्तते। तस्मात्पूर्ववृत्तप्रश्नोऽयमसङ्गत इति चेत्। उच्य-
शास्त्रस्य विषयप्रयोजनाभ्यां सम्बन्धो न पृथग्व्युत्पाद्यः। अस्यायं विषय इत्युक्ते तेन प्रति-
द्यप्रतिपादकभावस्सम्बन्ध इति, अस्येदं प्रयोजनमित्युक्ते तेन कार्यकारणभावस्सम्बन्ध इ-
तत एवावगन्तुं शक्यत्वात्। तत्तत्सम्बन्धानुपपत्तिशङ्का तु विषयत्वप्रयोजनत्वानुपपत्तिशङ्का-
यैव पर्यवस्यति। न च विषय एवानन्यलभ्यत्वाकारो विषयत्वरूप आरिप्सितशास्त्रेण श-
प्रतिपादनत्वं सम्बन्ध इत्यवान्तरभेदः कल्पनीयः। शक्यप्रतिपादनत्वविशिष्टस्यैवानन्यलभ्य-
स्य विषयत्वरूपत्वात्। अत एव 'यत्प्रसिद्धमनतिप्रसिद्धं च सन्देहयोग्यं तद्विषय'इति प्रागुक्त-
अत्र हि सामान्यतः प्रसिद्ध्या शक्यप्रतिपादनत्वं विशिष्याप्रसिद्ध्यानन्यलभ्यत्वं च-
नीयते। अत एव च 'अनन्यत्रभावो विषयशब्दार्थ'इति वदन्तो 'यथा मत्स्यानामु-
विषय'इति च तत्रोदाहरन्तश्शाब्दिका अपि 'छन्दोब्राह्मणानि च तद्विषयाणी' त्या-
(पा० ४.२.६६.) सूत्रगतविषयशब्दस्य 'गुरौ वसती'त्यादिविषयसप्तम्याश्च तमेवार्थं मन्यन्ते।
व्युपसर्गात् 'षिञ् बन्धन' इति धातोः 'एरच्' (पा०. ३.३.५६. सू.) इत्यजन्तो विषय-
शब्दः। सामान्यतः प्रसिद्धोऽर्थो विशेषेणावसीयते प्रतिपाद्यतया बध्यत इति कर्म-

(१) 'अपि यस्तत्र भवति अन्यत्र च न भवति तमेव छन्दोब्राह्मणानि' इति च. पाठः। (२) 'सप्तम्याश्च तमेवार्थं मन्यन्ते' इति च. पाठः।

इति श्रोतृजनमनश्शङ्काशूकसमुन्मूलनाय सर्वज्ञशिखामणिना भगवता व्यासेन समवतारितमिदं सूत्रम्॥

॥ * ॥ अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥ इति।

इदमेकमधिकरणम्। विषयसंशयपूर्वपक्षसिद्धान्तनिर्णयसङ्गतीनामाधारत्वमिहा-

र्थः। यस्तत्र भवत्यन्यत्र न भवति तथाभूते शास्त्रप्रतिपाद्ये निविशते उदकादिषु तु
णावसीयते स्वयमेवान्येन वा बध्यते तस्मिन्नित्यधिकरणव्युत्पत्त्या यत्र किञ्चिद्भवत्यन्यत्र
इति तथाभूतेऽधिकरणे निविशत इति विशेषः। सोपसर्गस्य धातोरनन्यत्रभावोऽर्थ इत्यु-
नापि समानमेव। तथा च पूर्ववृत्तेन कारणेन सह शास्त्रसम्पादनीयस्य विचारस्य यः
तया सम्बन्धः स एवानुबन्धचतुष्टयान्तर्गतः संबन्धः। पूर्ववृत्तस्याधिकारिविशेषणत्वेऽपि
नीतनानुष्ठानसम्पाद्यमधिकारिविशेषणं तस्य गोबलीवर्दन्यायेन पृथक्करणं युक्तम्। य-
तत्पूर्ववृत्तं सार्वत्रिकं न भवति। तथापि यत्रास्ति तत्रैव शास्त्रेऽनुबन्धचतुष्टयमन्यत्रानुब-
मस्तु, किं हीयते। तर्हि पूर्ववृत्ताभावेन शास्त्रारम्भाक्षेपः कथमिति चेत् इत्थम्—कर्मवि-
पूर्ववृत्तमपेक्ष्यास्य शास्त्रस्यारम्भ इति सिद्धान्तिनोऽभिमतम्। तन्नोपपद्यते। कर्मविचारस्या-
योगानिरूपणात्। न तावच्चित्तशुद्धावुपयोगः। जन्मान्तरानुष्ठितकर्मभिरपि तत्सम्भवेन त-
दिककर्मविचारानपेक्षणात्। नापि नित्यानित्यवस्तुविवेके। तन्नित्यत्वप्रतिपादकवाक्ये-
ष्वनित्यत्वप्रतिपादकवाक्यानां बलवत्त्वनिर्णयोपयोगिन्यायस्य तत्रानिरूपणात्। अत-
स्त्वभिमतब्रह्मविषयत्वाद्याक्षेपवत्तदभिमतपूर्ववृत्तसम्बन्धाक्षेप इति न काचिदसङ्गतिः।
चतुष्टयपरिहारार्थमाद्यसूत्रं प्रवृत्तमित्यवतारयति—श्रोतृजनेत्यादिना। यद्यपि जै-
मिनीयधर्मविचारेण गतार्थशङ्काप्यव्यवहितविषयासम्भवशङ्कैव तथापि सा सूत्रकृता न निरा-
कृतेति प्रागेव भाष्यकृता निराकृता ॥*॥ अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥१॥ अत्रैकैकशङ्काव-
लम्बपूर्वपक्षनिराकरणार्थं किमधिकरणचतुष्टयं विवक्षितमित्याकाङ्क्षायामाह—इदमेकमिति।
सर्वं नारम्भणीयमित्यनारम्भपूर्वपक्षस्यैकार्थावलम्बनत्वादनारम्भहेतूनां बाहुल्येऽप्यैका-
धिकरण्यं युक्तम्। यथा शाखान्तराम्नातकर्मभेदपूर्वपक्षस्यैकार्थावलम्बनत्वात् पूर्वपक्षहेतूनां
रूपधर्मविशेषपुनरुक्तिनिन्दाशक्तिसमाप्तिवचनप्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनात् शाखान्तरे कर्म-
भेदः स्या' दिति(जै०) सूत्रदर्शितानां नामरूपादीनां भिन्नत्वेऽप्यैकाधिकरण्यमिति भावः। यद्यपि
प्रयोजनाभावहेतुभ्यामेवात्राधिकरणं भाष्ये प्रदर्शयिष्यते। तथाप्यथशब्दसूचितस्य पूर्ववृ-
त्तस्यातःशब्दसूचितस्य नित्यानित्यविवेकादिसम्भवस्य च तदुभयव्याख्यानेनोपपादित-
'ब्रह्मजिज्ञासे'त्यत्र कर्मणिषष्ठ्या सङ्गृहीतयोर्ब्रह्मणो विषयत्वप्रयोजनत्वयोर्बहूपपाद-
नीयत्वाच्च तयोरेव हेत्वोस्तत्र पूर्वपक्षदशायामुपन्यासेऽपि सम्बन्धाधिकार्यसम्भवहेत्वोरपि
निवेशनेन पूर्णमधिकरणशरीरमूहनीयम्। ननु 'आधारोऽधिकरण' (पा० १.४.४५. सू०)
प्रसिद्धम्। इदं केषामाधार इत्यधिकरणशब्देनोच्यत इत्याकाङ्क्षायां तत्प्रवृत्तिनिमित्तो-
ऽधिकरणापेक्षितानवयवान् दर्शयति—विषयेति। अनवधारणेनापि क्वचित्पूर्वपक्ष-
इति। सिद्धान्तस्तु निर्णयावसान एवेति विशेषमभिप्रेत्य 'सिद्धान्तनिर्णये'त्युक्तम्।
प्रयोजनेन सहाधिकरणस्य पञ्चावयवान्वदन्ति। केचित्सङ्गत्या सह। तदुभ-

धिकरणत्वम् । अत्राथशब्दोऽयमानन्तर्यार्थः । न तु 'अथ योगानुशासन'मित्या
विवाधिकारार्थः । अधिकारो हि प्रारम्भः । न खलु ब्रह्मज्ञानेच्छा कर्तव्यत
प्रारम्भयोग्या भवति । सा किल विषयरामणीयकमात्रसम्भाव्या । "ओङ्कारश्चाथ
शब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा । कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातौ तस्मान्माङ्गलिकावुभौ ॥" इ
त्यनेनापमथशब्दो मङ्गलार्थो न वर्णनीयः । जिज्ञासायां मङ्गलार्थस्यान्वयासम्भवा

[illegible] वा निर्णीयते नितरां प्राप्यत इति व्युत्पत्त्या निर्णयशब्देन प्रयोजनं विवक्षितम्
[illegible]पूर्वाधिकरणरूपप्रतियोगिभेदात् षोढा भिद्यते । पूर्वा
[illegible]दाहरणादिभेदेन बहुधा भिद्यते । सा तत्रतत्राधि
[illegible]थशब्दस्यानेकार्थस्याप्यानन्तर
[illegible] । न हि गोपदं किरणाद्यर्थग्रहण इव
[illegible]प्रतियोग्यलाभात्तदर्थत्वं न सम्भव
[illegible]निराकरणार्थमाशङ्कावकाशप्रदानाय
[illegible]आनन्तर्यार्थकत्वं भवदासादिभि
[illegible] —अत्रेति । प्रसिद्धत
[illegible]र्थान्तरग्रहणायोगं तत्र तत्रा
[illegible] । ननु, जिज्ञासाशब्दस्य 'धर्मं ज्ञातुमिच्छेत्'
जिज्ञासस्व [illegible] विजिज्ञासितव्य' इत्यादिलौकिकवैदिकप्रयोगप्राचुर्या
त्लक्षणया वा विचारपरत्वं सम्भवतीति तस्यात्र विचारार्थस्य ग्रहणे विचारस्य
व्यतास्ति । शास्त्रे चोत्तरत्र स्वरूपप्रमाणसाधनफलान्यतममुखेन प्रत्यधिकरणं विचार्य
इति 'योगानुशासनं शास्त्रमधिकृत'मित्यादिव्याख्यानवत् 'ब्रह्मविचारात्मकं शास्त्रमारब्धि
दितव्य'मिति व्याख्यायां नार्थबाधः । न च वाच्यं, प्रारभ्यत इत्यनुक्त्वापि प्रारम्भादेव
शक्यं प्रारभ्यमाणत्वं न शब्देन प्रतिपादनीयम् । न ह्युच्यमानं वचनं 'ब्रवीमी' ति
न्तरेणाप्युच्यत इत्यवगन्तुं शक्यं 'ब्रवीमी'ति शब्देनापि प्रतिपादयन्तीति । प्रतिपाद
'त्वामस्मि वच्मि विदुषां समवायोऽत्र तिष्ठति । आत्मीयां मतिमास्थाय स्थितिमत्र विधेहि
त्यादयो हि श्लोकाः पठ्यन्ते । तथा च तादृशेषु श्लोकेषु 'वच्मी'त्येवमादिवाक्यमानर्थक्यप
योपदेशरूपतया परिणमदुच्यमानार्थस्यावश्यकर्तव्यत्वमभिव्यनक्तीत्यालङ्कारिकोक्तरीत्य
प्रारम्भप्रतिपाद प्रारम्भोपयुक्ताधिकार्यादिसद्भावमभिव्यनक्तीति तदलाभप्रयुक्तानार
यत्वशङ्कानिराकरणेनार्थवद्भवेदिति चेत् । सत्यम् । आनन्तर्याभिधानमुखेन विशिष्याधि
दिलाभे सम्भवति सामान्यतः साधिकारत्वादिमात्रद्योतनप्रयोजनमधिकारार्थत्वं नाङ्ग
व्यमिति भावः । अन्वयासम्भवादिति । जिज्ञासां प्रति मङ्गलस्य कर्तृकरणादिकारका
नान्वयासम्भवात् । न्यायव्युत्पादनार्थं प्रवृत्ते सूत्रे ब्रह्मजिज्ञासा मङ्गलमिति स्तावकत्वेन
न्वयासम्भवादिति भावः । स्यादेतत् । सूत्रकारेण शास्त्रारम्भे मङ्गलमाचरितमित्यवश्यं
ल्पनीयम् । यद्यपि भगवान्सूत्रकारो बादरायणः त्रैकालिकार्थतत्त्वदर्शितयाऽपरिप्सिते
नास्ति समाप्तिपरिपन्थी वर्तमानो भविष्यन्वा विघ्नः, प्रचयगमनं चास्य स्वानुग्रहादेव

(१) 'वागाद्यर्थ' इति ग. पाठः । (२) 'शङ्कावकाशेऽपि' ख. ङ. पाठः । (३) '[illegible]' इति ख. ङ.

शास्त्रारम्भे शिष्टाचारपरिपालनार्थं मङ्गलाचरणं तु वर्णध्वनिमात्रेण कल्प्यते ।
[illegible]र्थं पक्षान्तरपरिग्रहार्थः । पूर्वमेकस्यानुक्ततया तत्प्रसङ्गासम्भवात् । न च
[illegible]गमनादिवदनियतं यत्किञ्चित्पूर्ववृत्तमपेक्ष्यायमथशब्दप्रयोगः । नियतसाम
[illegible] कस्यचिदत्र विवक्षितत्वात् । यस्य सम्पत्तिरिहाधिकारिविशेषणतया
विचारस्य साधनं तत्पूर्वभावीति विज्ञायते । अथाष्टवर्षत्वादियुक्तब्राह्मणा-

[illegible]ति निर्विघ्नपरिसमाप्तिप्रचयगमनार्थं मङ्गलमनपेक्ष्य शास्त्रारम्भे प्रवृत्त इत्यपि
[illegible] शक्यम् । तथाप्यनादिसम्प्रदायसिद्धाविगीतशिष्टाचारपरिपालनार्थं मङ्गलं चकारे-
[illegible]कल्पनीयम् । अतस्तदनुसारेणाथशब्दस्य मङ्गलार्थत्वमभ्युपगन्तुं युक्तम् । जिज्ञासायां
[illegible]न्वयो न सम्भवतीति चेन्माभूत् । तदन्वयस्याविवक्षितत्वात् शास्त्रारम्भसमयकर्त-
[illegible]चरणार्थस्याथशब्दस्य ततः पार्थक्यस्यैवौचित्यादित्याशङ्क्याह—शास्त्रारम्भ इ-
[illegible]थशब्दो मङ्गलप्रयोजन इ'त्योङ्कारश्चे'त्यादिश्लोकेनोच्यते । न तु मङ्गलाभिधायक इति ।
[illegible]लिका'वित्यस्य 'तदस्य' 'प्रयोजन' (पा० ५. १. १०९.) मिति सूत्रविहितठक्प्रत्ययान्तत्वात्
[illegible]नन्तरारम्भप्रश्नकार्त्स्न्येष्वथो अथे'त्यभिधानकोशानुसारेणाथशब्दस्य मङ्गलाभिधायक-
[illegible]पि सत्त्वेऽपि नात्र मङ्गलाभिधानेन समीहितसिद्धिः । किं तु मङ्गलानुष्ठानेन । न खल्वारम्भे
[illegible]मभिधातव्यमिति शिष्टानां समयः । किं तु मङ्गलं कर्तव्यमिति । अतः सूत्रकृदानन्तर्याभि-
[illegible] विवक्षितार्थसिद्ध्यौपयिकतया जिज्ञासासूत्रेणैकवाक्यतापन्नमेवाथशब्दमुच्चारयन्
[illegible] तदाकर्णनरूपं वा मङ्गलं कृतवानिति कल्पयितुं युक्तमिति भावः । 'अथैवं मन्यस'
[illegible]न्तरपरिग्रहोऽप्यथशब्दस्यार्थो दृष्टः । सोऽत्र न सम्भवति । पूर्वं कस्यचित्पक्षस्यानुप-
[illegible]त्याह — न चेति । एवमथशब्दस्यानन्तर्यार्थे स्थिते तस्य स्वाभिमतं पूर्ववृत्तं प्रतियोगि
[illegible]रयिषुः पक्षान्तरं प्रतिक्षिपति—न चेति । यस्य सम्पत्तिरधिकारिविशेषणतया ब्रह्मवि-
[illegible]प्रयोगिनी भवितुमर्हति तदेव विचारे नियतसामग्रीभूतं किञ्चिदत्र पूर्ववृत्तं सूत्रकृता
[illegible]मिति वक्तव्यम् । न तु भोजनाद्यनियतं किञ्चित् । निष्प्रयोजनस्य तस्य प्रतिपादने सूत्र-
[illegible]नवधेयवचनत्वप्रसङ्गादिति भावः । अध्ययनं तर्हि पूर्ववृत्तमस्त्वित्याशङ्क्य—अथेति ।
[illegible]नविधिरध्ययनस्यानुष्ठापकः, न स्वविधिः निर्नियोज्यत्वादिति प्राभाकरा वदन्ति । तथाभ्यु-
[illegible]ध्यापनविधिना लब्धानुष्ठानस्याध्ययनस्याधिकार्यपेक्षाभावात् । अर्थज्ञानकामोऽधिकारी न
[illegible]य इत्यर्थज्ञानस्याध्ययनविध्यङ्गीकृतफलत्वाभावेन विचारस्याध्ययनं प्रति फलोपकार्यङ्ग-
[illegible]वात् । विचारे वेदाध्ययनस्य नियतसामग्रीत्वेन पूर्ववृत्तत्वं न सिद्ध्येदिति मत्वाध्ययनं
[illegible]प्रयुक्तमिति दर्शयितुं विशिनष्टि—अष्टवर्षत्वादीत्यादिना विशेषणचतुष्टयेन । एवम-
[illegible]विधिप्रयुक्तत्वमध्ययनस्य कल्पयन्ति । अध्ययनविधिर्न स्वविषयानुष्ठापकः निर्नियोज्य-
[illegible] । न च विश्वजिन्न्यायेन नियोज्यः कल्पनीयः । स्वर्गकामादिनियोज्यैर्दर्शपूर्णमासादिभिः प्र-
[illegible]दीनामिवाचार्यककामनियोज्येनाध्यापनविधिनाध्ययनस्य प्रयुक्तिः सम्भवेत् । कल्पनानपे-
[illegible]त् । तथा हि—उपनयनपूर्वकादध्यापनादाचार्यकं निष्पद्यते । 'उपनीय तु यः शिष्य'मि-
[illegible]स्मरणात् । तदनुसारेणाष्टवर्षादिश्रुतावात्मनेपदबलादुपनयने प्रतीयमानस्याचार्य-
[illegible]कस्य तन्निर्वर्त्याध्यापनद्वारकत्वकल्पनौचित्यात् । तदाचार्यकं यद्यप्याधाननिष्पा-

यमाहवनीयत्वादिकमिवालौकिकातिशयरूपं न स्वतः पुरुषार्थः। तथापि'आचार्याय द
देये'त्यादिस्मरणात् दक्षिणादानादिहेतुत्वेन गौणपुरुषार्थो भवतीत्यतस्तत्कामोऽध्यापन
नियोज्य इति सनियोज्यकेन तेन विधिनाध्यापनं तावत्प्रयुज्यते । तद्यद्यपि लौकि
ध्यध्ययनेन निर्वहति। तथाप्युपनयनद्वारा विहितस्यैवाध्ययनस्य तेन प्रयुक्तिः । कथ
उपनयनं तावदध्यापनाङ्गम्। 'उपनीय तु यः शिष्य' मिति स्मृतावुपनयनाध्याप
समानकर्तृकत्वप्रतिपादनात् । 'अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीते' ति श्रुतौ त
ब्दपरामृष्टोपनीतस्याध्यापनान्वयावगमात् 'उपनयीते' त्यात्मनेपदश्रुत्याध्यापन
स्याचार्यकस्योपनयनफलत्वप्रतिपादनाच्च। उपनयनस्य चोपनेयासक्तिः प्रयोजनं दृ
इति तद्द्वारेणैव तदङ्गम् । दृष्टद्वारे सम्भवत्यदृष्टद्वारकल्पनायोगात् । न चा
पनं प्रत्यनुपयोगिन उपनेयस्यासक्तिरध्यापनोपकारिणीत्युपनेयस्याध्यापनापेक्षितव्यापार
ङ्क्षायामुपनयनं प्रक्रम्य विधीयमानमध्ययनं तद्व्यापारतया कल्प्यत इति तत्रोपनयनद्वारा
हिताध्ययनस्याध्यापनविधिना प्रयुक्तिरिति । एतद्विघटनायोपनयनमध्ययनस्याङ्गं नाध्य
स्येति दर्शयितुमाद्यविशेषणम्। उपनयनमुपनेयब्राह्मणाद्यर्थम्।'वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत
राजन्यं शरदि वैश्य'मिति द्वितीयाश्रुतिभिस्तथावगमात्। तादर्थ्यं च तस्य तदीयकार्याध्यय
ङ्गत्वेन तदुपयुक्तत्वे निर्वहति न त्वन्यदीयकार्याध्यापनाङ्गत्वेनान्योपयुक्तत्व इति। तत्र
सूचयितुं 'ब्राह्मणाद्युपयुक्ते'त्युपनयनविशेषणम्। यद्यपि यागेन स्वर्गं भावयेदित्यादिद्वित
श्रुत्यवगतं निर्वर्त्यकर्मत्वं कार्यान्तराङ्गत्वं विनापि सम्भवति । तथापि संस्काररूपक्रिय
कर्मार्थत्वं कार्यान्तराङ्गत्वेनैव निर्वाह्यम्। 'भूतभाव्युपयोगं हि द्रव्यं संस्कारमर्हती'ति र
यात्। ततश्च उपनयनसंस्कृतस्य भूतोपयोगाभावात् भाव्युपयोगे वक्तव्ये तस्याध्याप
त्ववादिनापि अध्ययनं कुर्वन्माणवकस्तद्द्वारा तस्याङ्गं भवतीति वक्तव्यत्वात् उपनयने
त्ते सति प्रथमोपनिपतितं उपनेयगतत्वेनान्तरङ्गं चाध्ययनं प्रत्येवाङ्गत्वं युक्तं न त्वध्या
तीति शङ्कान्तरनिराकरणं तत्पूर्वकं युक्त्यन्तरं च सूचयितुमुपनयनाङ्गकस्येत्यनुक्त्वोपन
स्कारपूर्वकस्येत्युक्तम्। अनेनोपनयनाध्ययनयोराम्नानपौर्वापर्यमप्यत्र विवक्षितम्। 'स
योऽध्येतव्य' इत्युत्तरवाक्यान्वयिनोऽध्ययनविधिग्रहणस्य काकाक्षिन्यायेन पूर्ववाक्येऽ
यात्। तथा चोपनयनस्य द्वितीयाश्रुत्योपनेयार्थत्वे प्रतीते किमर्थमहमुपनयनसंस्कारे
र्यसमीपं प्रापित इति कार्याकाङ्क्षयोपनयनविध्यनन्तरमकर्तृकतया विहितस्याध्ययनस्य
काङ्क्षया चोपनयनाध्ययनयोरेकवाक्यता भवतीति वाक्यप्रमाणेनापि तस्याध्ययनाङ्गत्व
तेन सूच्यते। ननु, च 'उपनयीते'त्यात्मनेपदश्रुतिर्वाक्यप्रमाणाद्बलवतीति चेन्न। तस्य
क्येन विरोधाभावात्। तथा हि—आचार्यकहेतुत्ववैशिष्ट्यं समीपप्रापणरूपे धात्वर्थेन
य्यते न त्वाहत्य धात्वर्थस्याध्यापनाङ्गत्वं बोध्यते। 'संमाननोत्सञ्जनाचार्यकरणज्ञानभृतिवि
नव्ययेषु नियः'(पा० १-३-३६, सू०)इत्याचार्यकरणविशिष्टे धात्वर्थे नयतेरात्मनेपदविधानात
त्वाचार्यकहेतुत्वं साक्षादुपनयनस्य न सम्भवति।'उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्द्विजः। स
सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते॥'इति तस्योपनयनपूर्वकाध्यापनफलकत्वस्मरणात्। किं त्वध्या

(१)'पनेयान्वयप्रतिपादनाच्च' इति. ख. ग. पाठः। (२) 'पत्ति' इति ङ. पाठः। (३) कर्तृरहिततया'इति ख. ग. प

तेनद्वारेत्यनया प्रणाडिकया तयाध्यापनाङ्गत्वं प्रत्याय्यत इत्युपपादनीयम्। एवं च द्वारविचारे
ध्ययनाङ्गत्वमेव सिद्ध्यति। कथम्। उपनयनस्याध्यापननिर्वर्तकत्वमपि न साक्षात्। किंतूप-
न विना नोपनेयस्याचार्यसमीपप्राप्तिः तां विना नाध्ययनं अध्ययनं विना नाध्यापनमिति
पि परम्परयोपपादनीयम्। एवं चास्यां परम्परायामध्ययनस्य प्रथमनिविष्टत्वात् उपनेय-
वेनान्तरङ्गत्वादुपनेयसंस्कारत्वप्रतिपादकद्वितीयाश्रुत्यनुग्रहात् 'उपनयनं विद्यार्थस्य श्रु-
संस्कारः' (आ० ध० प्र०१. प०१. ख. १. सू. ९) इति स्मृत्यनुग्रहाच्च तस्याध्ययनाङ्ग-
सिध्यति। अध्ययनाङ्गत्वेऽपि तस्याध्यङ्गत्वेऽप्याधानस्य क्रतुफलोपकारकत्ववदध्या-
फलोपकारकत्वस्योपपत्त्याऽऽत्मनेपदश्रुतेस्तदवलम्बनत्वोपपत्तेः। किंचात्मनेपदश्रुत्यैवाध्य-
ङ्गत्वमुपनयनस्य सिध्यति । 'संमानना'दि(पा. १-३-३६.) सूत्रेण आत्मनेपदवि-
स्याकर्त्रभिप्रायार्थत्वात्। क्रियाफलस्य कर्तृगामितायां नयतेरात्मनेपदस्य 'स्वरितञित'
० १-३-७२.) इत्यादिसूत्रेणैव सिद्धत्वात्। ननूपनयनं प्रत्यङ्गित्वेनोद्देश्यस्याध्यापनस्य
तस्याचार्यकस्य च कर्तृगतत्वेऽपि तस्याध्यापनाङ्गतायां द्वारभूतोपनयनजन्यसंस्का-
कर्तृगतत्वादात्मनेपदमुपपद्यत इति चेन्न। यत्प्रधानं फलमुद्दिश्य क्रियारम्भस्तस्य क-
त्वाकर्तृगतत्वयोरेव पदव्यवस्थाप्रकरणविषयत्वात्। अत एव वृत्तिकारेण 'स्वरितञि-
पा० १-३-७२) इत्यादिसूत्रे यस्य कस्यचित्फलस्य कर्तृगामित्वमात्रेण आत्मनेपदविधाने
न्ति याजकाः' 'पचन्ति पाचका' इत्यत्रात्मनेपदं स्यात् तत्रापि दक्षिणादेः कर्तृगामित्वा-
शङ्कानिराकरणायोक्तं "क्रियायाः फलं प्रधानभूतं यदर्थमसौ क्रिया आरभ्यत" इति।
णा चोक्तम्—'यस्यार्थस्य प्रसिद्ध्यर्थमारभ्यन्ते पचादयः। तत्प्रधानं फलं तेषां न लाभा-
प्रयोजन'मिति। अत एव च भट्टपादैः'तथाकामोऽर्थसंयोगा'दिति (जै०.३-८-१३.) ता-
धिकरणे 'यदि कामयेत वर्षुकः पर्जन्यः स्यादिति नीचैः सदो मिनुया'दित्युपन्यस्तम्।
नगुणफलमध्वर्युगामि सदोमानस्याध्वर्यवत्वात्। 'यदि कामयेत नीचैः सदो मिनुया'-
सामानाधिकरण्येन कामस्य सदोमानकर्तृगतत्वावगमादिति पूर्वपक्षं कृत्वा क्रियाफल-
र्युगतत्वे 'डुमिञ् प्रक्षेपण'इति धातोर्ञित्त्वेनात्मनेपदं स्यादिति परस्मैपदश्रुत्या अध्व-
रस्य पारार्थ्यप्रतीतेर्यजमानगतमेव फलम्। श्रुतिबला'द्यदि कामयेत यजमान' इत्य-
रण वाक्यबाधोपपत्तेरिति सिद्धान्तितम्। यद्यत्रोद्देश्यफलस्य कर्तृगामित्वेऽपि
तस्य संस्कारस्याकर्तृगामित्वमात्रेण आत्मनेपदं समर्थ्येत तदात्रापि वृष्टिफलस्याध्व-
त्वेऽपि नीचैस्त्वस्य सदोगतत्वमात्रेण परस्मैपदश्रुतिः समर्थिता स्यादिति तया वाक्य-
न स्यात्। तस्मात्संस्कारमात्रस्योद्देश्यफलत्वासम्भवात्किमर्थं वयमुपनयनेन संस्कृता
संस्कारस्य कैमर्थ्याकाङ्क्षायामर्थज्ञानफलकमध्ययनमेव तस्योद्देश्यं फलमिति युक्तं, न
र्यकफलकमध्यापनम्। अकर्त्रभिप्रायार्थात्मनेपदश्रुतिविरोधात्। एतेन 'तमध्यापयी-
ादितच्छब्दपरामृष्टस्योपनीतस्य "तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षे"त्यत्र

) 'यजतिकर्तृगामित्वा'इति. घ पाठः। (२) 'तृतीयाध्यायसम्बन्धिन्यधिकरणे' इत्यर्थः। (३) 'श्रुतिलि-
ङ्गेन वाक्यप्रमाणबाधोपपत्तेरिति यावत्।

ध्युपयुक्तोपनयनसंस्कारपूर्वकस्य 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति स्वविधिप्रयुक्ततया नित्

तच्छब्दपरामृष्टस्य दध्यानयनसंस्कृतस्य पयसो दधिसंसर्गाद्धनीभावं प्राप्य आमिक्षापदवाच्यतामुपगतस्य वैश्वदेवयागेनेवाध्यापनेन सम्बन्धावगमादुपनयनस्य तदङ्गत्वमिति निरस्तम्। 'कुशलेन तक्ष्णा रथं निर्मापयती'त्यत्र तक्षकौशलस्य रथनिर्माण इवाध्ययने प्रयोज्यव्यापार एवोपनयनसंस्कारस्य विनियोग इत्युपपत्तेः। एतेन 'उपनीय तु यः शिष्य'मिति (मनु. अ. २-श्लो. १४०) स्मृतिगतक्त्वाश्रुत्योपनयनाध्यापनयोः समानकर्तृकत्वमवगम्यते। तच्च नैकप्रयोगतां विनेति प्रयोगैक्येनोपनयनस्याध्यापनाङ्गत्वसिद्धिः। यद्यपि प्रयोगैक्यं तयोः समप्राधान्ये वैपरीत्येनाङ्गाङ्गिभावे च सम्भवति, तथाप्युपनयनमुपनेयासक्तिं सम्पाद्य तदीयेनाध्ययनेनाध्यापनं निर्वर्तयितुं क्षममिति दृष्टद्वारसत्त्वादुपनयनस्याध्यापनाङ्गत्वेनैव प्रयोगैक्यनिर्वाहो युक्त इत्यपि निरस्तम्। न हि श्रुत्यवगतमुपनयनस्याध्ययनाङ्गत्वं यच्छब्दयोगादनुवादसरूपया स्मृत्या बाधितुं शक्यते। अतः स्मृतिगतक्त्वाप्रत्ययो 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते'त्यत्र क्त्वाप्रत्यय इव पौर्वापर्यमात्रविषयतया नेतव्यः। तस्मात्स्थितमेतदुपनेयार्थत्वेन श्रुतमुपनयनमध्ययनाङ्गं नाध्यापनाङ्गमिति। इतोऽप्युपनयनमध्ययनाङ्गमित्यभिप्रेत्य विशेषयति-अष्टवर्षत्वादियुक्तेति। अत्राष्टवर्षत्वादीत्यादिशब्देन काम्यकल्परूपाण्यष्टवर्षत्वादीनि गृह्यन्ते। काम्यकल्पा हि स्मर्यन्ते-'गर्भाष्टमेषु ब्राह्मणमुपनयीत गर्भैकादशेषु राजन्यं गर्भद्वादशेषु वैश्य'मि(आ०.ध०.१.प्र.१.प.१.ख.१९.सू.)ति प्रकृत्य'अथ काम्यानि(२०.सू.)सप्तमे ब्रह्मवर्चसकाममष्टम आयुष्कामं नवमे तेजस्कामं दशमेऽन्नाद्यकाममेकादशे इन्द्रियकामं द्वादशे पशुकाम'(आ०.ध०.१.प्र.१.प.१.ख.२१.सू.)मिति। अत्रोपनयनाश्रिता ये वयोविशेषलक्षणा गुणास्तेषामुपनेयार्थत्वात्तदाश्रयप्रधानभूतोपनयनफलस्यापि फलत्वेन तादर्थ्यं वक्तव्यमि युपनेयार्थस्याध्ययनस्यैवोपनयनमङ्गमिति सिद्ध्यति। 'तथाकामोऽर्थसंयोगा'दि(जै० ३.८.१३)त्यधिकरणे हि प्रधानगुणफलयोरेकाश्रयत्वनियममौत्सर्गिकमवलम्ब्य परैः सिद्धान्तितम्। उक्तं हि नयविवेके तदधिकरणसिद्धान्ते 'साङ्गकर्मण्यधिकृतस्य सर्वत्र प्राधान्यमुत्सर्ग इति गुणफलमपि तस्यैवे'ति। तस्मात्काम्योपनयनकल्पपर्यालोचनयाप्युपनयनमध्ययनाङ्गं सिद्ध्यतीति भावः। किं चाष्टवर्षत्वादीत्यादिशब्देन त्रैवर्णिकानां नित्यकल्परूपाण्यष्टत्वैकादशवर्षत्वद्वादशवर्षत्वानि गृह्यन्ते। तत्कीर्तनमुपनयनस्य नित्यत्वख्यापनेन तत्प्रधानभूतस्याध्ययनस्य नित्यत्वप्रदर्शनाय। तत्प्रदर्शनं चाध्ययनस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वे नित्यानित्यसंयोगविरोधस्याग्रिमविशेषणेन स्फोरयिष्यमाणस्योपपादनाय। एवमुपनयनस्याध्ययनाङ्गत्वे सति विहिताध्ययनस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वासम्भवात्स्वविधिप्रयुक्तमेवाध्ययनमिति सिद्धम्। अपि चाध्ययनस्य स्वविधिप्रयुक्तत्व एव नित्यवदनुष्ठानं सिद्ध्येत्, नाध्यापनविधिप्रयुक्तत्व इति दर्शयितुं स्वविधिप्रयुक्ततया नित्यप्राप्तस्येति विशेषणम्। अध्ययनं हि नित्यं तदङ्गस्योपनयनस्य नित्यत्वात्। 'अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाकालमसंस्कृताः। सावित्रीपतिता व्रात्या भवन्त्यार्यविगर्हिताः॥ योऽनधीत्य द्विजो वेदानन्यत्र कुरुते श्रमम्। स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वयः॥' इति तदभावे दोषवर्णनात्। अध्यापनविधिस्तु काम्य इत्यङ्गीक्रियते।

(१) 'परीत्यैव' इति ख. ग. पाठः। (२) 'सर्वप्राधान्य'मिति ङ. पाठः।

प्राप्तस्य नियमोपासिताचार्यमुखलब्धाक्षरग्रहणरूपस्यार्थज्ञानफलस्य

एवं च यत्र ग्रामे जनपदे वा धनवत्त्वादिहेतुभिराचार्यककामो न स्यात् सन्वा कश्चिदुपनीयाध्यापयितुं प्रवृत्तः प्रव्रजनादिहेतुभिर्निवृत्ताध्यापनविधिसंबन्धः स्यात्, तदा तद्ग्रामजनपदवासिनामध्ययनस्य तेनतेनाचार्येणोपनीतानामेकदेशमध्यापितानामेकदेशान्तराध्ययनस्य च कथं प्रवृत्तिः स्यात्। तस्मात्स्वविधिप्रयुक्तत्वमेवाध्ययनस्याङ्गीकरणीयमिति भावः। नन्वध्ययनस्य सर्वशाखाविषयत्वे स्वविधिनाप्यध्ययनस्य प्रयुक्तिर्न संभवति अशक्यानुष्ठानत्वादित्याशङ्क्य स्वशाखामात्रविषयोऽध्ययनविधिः न तु सर्वशाखाविषय इति दर्शयितुं स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यध्ययनविधिरुदाहृतः। इतोऽपि तस्य स्वविधिप्रयुक्तत्वमङ्गीकरणीयमित्यभिप्रेत्य विशेषयति-नियमोपासितेति। अयमाशयः। अध्ययनं तावद्यावद्वेदसमाप्त्याचार्याधीनेन स्मृत्युक्तशुश्रूषादिनियमैस्तदुपासनापरेण च सता यथा तदुच्चारणं स्वरवर्णादिवैकल्यराहित्येन कर्तव्यमतिक्लेशसाध्यम्। अस्मिन्कथमन्यपुरुषगाम्याचार्यकसिद्ध्यर्थमन्यः प्रवर्तेत। कथं च तस्मै दक्षिणां दद्यात्। यद्युच्येत अध्यापयितैव स्वस्याचार्यकसिद्ध्यर्थमध्ययनेन माणवकस्यार्थज्ञानादिफलं प्रदर्श्य तं प्रवर्तयेदिति। तथा सति तस्य स्वाधिकार एव प्रवर्तकः स्यात् नाध्यापनविधिः। न चाध्यापकेन स्वस्याध्यापनफलसिद्ध्यर्थं माणवकस्तदीयाधिकारप्रदर्शनेनाध्ययने प्रवर्त्यत इत्येतावता तस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वसिद्धिः। द्रव्यार्जनप्रवृत्तैर्याजकैर्निषादः स्वाधिकारं प्रदर्श्य स्थपतीष्टौ प्रवर्त्यत इति स्थपतीष्टेरपि द्रव्यार्जनविधिप्रयुक्तत्वप्रसङ्गात्। तस्मात्स्थपतीष्टेरिवाध्ययनस्यापि स्वविधिप्रयुक्ततैवाङ्गीकरणीयेति। ननु, स्वमते फलरहितोऽध्ययनविधिर्न प्रवर्तक इत्याशङ्कानिवारणार्थमाह-अर्थज्ञानफलस्येति। अयमाशयः। दृश्यते तावदध्ययनानन्तरमक्षरग्रहणपदावधारणपदार्थज्ञानप्रणाडिकयोपजायमानं वाक्यार्थज्ञानं तदध्ययनस्य फलम्। तत्कामोऽधिकारी सोऽध्ययनविधौ न श्रूयत इति चेत् किमध्यापनविधावाचार्यककामः श्रूयते। उपनयनस्यात्मनेपदबलादाचार्यकहेतुत्वं प्रतीयमानमध्यापनद्वारा वाच्यमिति तत्कामस्तत्राधिकारी कल्प्यत इत्येतादृशी कल्पनासरणिस्तु प्रकृते न दण्डवारिता। ननु, बालस्यार्थज्ञानकामना न संभवतीति चेन्मा भूत्। बालहितकारिषु पित्रादिषु सा सम्भवति। न चैवं सति बालस्य स्वाधिकारः प्रवर्तको न स्यादिति शङ्कनीयम्। आमयाविनं बालं भिषग्भिः पित्रादिभिस्तदपेक्षितफलान्तरप्रतिपादनेन सामदानाद्युपायेन वाऽनुष्ठाप्यमानायामौषधसेवायामिवाध्ययनेऽपि तथानुष्ठाप्यमाने बालस्यैव विध्युक्तं फलं भवत्विति पित्राद्यभिसन्धिसत्त्वेन तदधिकारस्यैव प्रवर्तकत्वसिद्धेः। अन्यथा पित्रादिभिरनुष्ठाप्यमाने सन्ध्यावन्दनादावपि बालस्याधिकारः प्रयोजको न स्यात्। यदि च प्रवर्तककामनयानुष्ठातृगतयैव भाव्यमिति नियमः तदानीमाचार्यककामनयाप्यध्यापकगतयाध्ययनानुष्ठानं न सिध्येत्। अपि चार्थज्ञाने पित्रादिभिरनुष्ठानद्वारा धनपशुपुत्रस्वर्गादिसाधनत्वेन बोध्यमाने बालस्यापि कामना सम्भवति। ननु, कामनाविषयज्ञानावच्छेदकत्वेनार्थस्य ज्ञाततया वक्तव्यत्वात् पुनस्तज्ज्ञाने कामना न सम्भवतीति चेन्न। सामान्यज्ञाने सत्यपि विशेषज्ञाने कामनोदयसम्भवात्सर्वत्र सामान्यज्ञानस्यैव विशेषजिज्ञासाहेतु-

(१) 'न चाध्यापकः'। (२) 'माणवकं'। (३) 'प्रवर्तयती' ति च. ङ. पाठः। (४) 'द्वारं वाच्य' मिति क. ख. पाठः।

त्वात् । अन्यथा शास्त्रार्थजिज्ञासया शास्त्रश्रवणादिप्रवृत्त्युच्छेदप्रसङ्गात् । सर्वथार्थज्ञाने
यनप्रवृत्त्युपयोगिनि कामना सम्भवत्येव। प्रत्युताचार्यक एव कामना न सम्भवति। अ
कातिशयत्वेनाभ्युपगतस्य तस्य पुमर्थत्वानवगमात् । 'ऋत्विक्श्वशुरपितृव्यमातुलान
यवीयसां प्रत्युत्थानमित्यादावृत्विक्श्वशुरपितृव्यादिपदानां यथा स्रौवयौनसम्बन्ध
प्रवृत्तिनिमित्तं पूजाविशेषहेतुश्च तथैवाचार्याय दक्षिणां दद्यादित्यादावाचार्यपदस्
पनयनपूर्वकाध्यापनकर्तृत्वरूपमौखसम्बन्धमात्रं प्रवृत्तिनिमित्तं तदेव च तदर्थपूजाविशे
रित्युपपत्त्या तदन्यस्य कस्यचिदलौकिकातिशयस्य दक्षिणादानहेतुत्वकल्पनायां प्रमाणा
त् । 'उपनीय तु यः शिष्य' मित्यादिस्मृतेरपि 'त्रिशुक्कः क्षीणवृत्तिश्च घृणालुः सकलेन्द्रि
वियुक्तो यो[3] निषेधेभ्यो ब्राह्मणः पात्रमुच्यत' इत्यादिस्मृतेरिव शब्दप्रवृत्तिनिमित्तमात्रप्र
परत्वात् । ननु, तथाप्यध्ययने अर्थज्ञानहेतुत्वस्य प्राप्तत्वान्न विधिः सम्भवतीति चे
अपूर्वविध्यसम्भवेऽपि नियमविधिसम्भवात् । पुस्तकनिरीक्षणादिनापि पदावधारणादि
मर्थज्ञानसम्भवेनाध्ययनस्यावहननादिवत्पक्षे प्राप्तत्वात्। अवहननादिनियमवदध्ययननिय
क्रत्वर्थत्वं न सम्भवति अध्ययनस्य क्रत्वङ्गत्वाभावादिति चेत् माभूत् द्रव्यार्जननिय
पुरुषार्थोऽस्तु 'याजनाध्यापनप्रतिग्रहैर्ब्राह्मणो धनमार्जयेत्' इति द्रव्यार्जनोपायनियमो
क्रत्वर्थः । याजनादीनां क्रत्वङ्गत्वाभावात् । किंतूपायान्तरेण धनमार्जयन्प्रत्यवैतीत्येवं
षार्थः । एवं द्रव्यार्जनोपाय इव विद्यार्जनोपायेऽपि नियमः पुरुषार्थ इति युक्तम् ।
सर्वशाखाम्नाताङ्गोपसंहारापेक्षक्रत्वनुष्ठानोपयुक्तायां विद्यायामध्ययनमेवोपाय इति
यन्तुं न शक्यते सर्वशाखाध्ययनासम्भवात् । स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति स्वशाख
एवाध्ययनविधानाच्चेति चेत्सत्यम् । स्वशाखार्थज्ञानरूपविद्यांश एवाध्ययननियमः। परश
र्थज्ञानरूपविद्यांशस्तु, कल्पसूत्रोपदृष्टवचनाद्युपायान्तरेण भवन्न निवार्यते ।एवं तर्ह्यध्य
रहितस्य शूद्रस्याप्युपायान्तरेण विद्यार्जनसम्भवात् क्रत्वधिकारः स्यात् । नित्यवदनु
ध्ययनलब्धविद्येषु त्रैवर्णिकेषु चरितार्थाः क्रतुविधयो न शूद्रस्योपायान्तरेण विद्यामाक्षिप
ति हि मीमांसकप्रवादः । उक्तं चाधिकारलक्षणे सूत्रकृता 'अवैद्यत्वादभावः कर्मणि
दिति (जै०.६,१,३७ सू०) यदि त्रैवर्णिकानां परशाखार्थज्ञानमुपायान्तरेणाभ्युपगम्यते
शूद्रस्याप्यनिवार्यः क्रत्वधिकारः । शूद्रस्य सर्वापि शाखा परशाखेत्युपायान्तरेण तस्य
र्थज्ञानोपपत्तेः । न च तस्य विद्यासम्भवेऽपि वसन्तादिवाक्यविहिताधानसाध्याग्न्यभ
क्रत्वनधिकारः सिद्ध्येदिति वाच्यम् । तथापि रथकारस्य तदधिकारानिवारणात्[4] ।
र्षासु रथकार आदधीते'ति तस्याधानविधानादिति चेन्मैवम् । 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य'
विधेः स्वस्वशाखामात्राध्ययननियमविधिरूपत्वेऽप्यपशूद्राधिकरणे शूद्राणां क्रत्वनधि
सिद्धेरुपपादयिष्यमाणत्वात् । तस्मादर्थज्ञानार्थत्वेऽप्यध्ययने विधिरुपपद्यत एव। प्रत्युता
न एव पराभ्युपगतोऽपूर्वविधिर्नोपपद्यते । याजनप्रतिग्रहवत्तस्य वृत्त्यर्थत्वेन प्राप्तत्वात

(१) 'प्रत्युताचार्यकरण एव' इति. ङ. पाठः । (२) स्रौवः सुवासम्बन्धी । ऋत्विक्त्वकृतस्सम्बन्ध इति
उक्तं हि महाभाष्ये 'षष्ठी स्थानेयोगे'ति सूत्रे आर्षा यौना मौखा स्रौवाश्चेत्यादिना चातुर्विध्यं सम्बन्धस्य ।(३) '
षेभ्यः' इति घ. पाठः । (४) 'तदधिकारानिराकरणात्' इति ङ. पाठः ।

वेदाध्ययनस्य ब्रह्मविचारात्पूर्वभावित्वं युक्तम् ।

र्थकार्थत्वेन तद्विधिः । तस्यापुमर्थत्वस्याप्रामाणिकत्वस्य चोक्तत्वादिति । अध्ययन-
ज्ञानफलकत्वे हेत्वन्तरगर्भविशेषणपूर्वकं विशेष्यं निर्दिशति—वेदाध्ययनस्येति । 'अय-
दीनि छन्दसी'ति(पा०१.४.२०.) व्याकरणसूत्रगतच्छन्दश्शब्दवदत्रत्यवेदशब्दस्साङ्गवे-
। अन्यथा वेदविशेषणवैयर्थ्यात् । 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य'इति विधिविषयत्वोक्त्यैवा-
स्य वेदविषयकत्वसिद्धेः । सविशेषणनिर्देशस्य चायमभिप्रायः 'षडङ्गो वेदोऽध्येयः' ।
ङ्गानि समस्तानि कृष्णपक्षेषु सम्पठे'दित्यादिस्मृतिभिः साङ्गवेदाध्ययनं विधीयत इति
रणादिरूपाङ्गाध्ययनविधानान्यथानुपपत्त्या वेदाध्ययनस्यार्थज्ञानं फलमिति सिद्ध्यति ।
व्याकरणस्याङ्गत्वायोगात् स्वरवर्णादिनिर्णायकशीक्षादिवत्प्रकृतिप्रत्ययविभागादिभिरर्था-
नोपायभूतस्य व्याकरणादेर्वेदाध्ययनस्वरूपोपकारकत्वासम्भवेन फलोपकारकत्वस्य वक्त-
दर्थज्ञानादन्यत्र फले तस्य प्रकृतिप्रत्ययविभागादिदृष्टद्वारेणोपकारकत्वासम्भवात् दृ-
व्याकरणादिफलस्य द्वारत्वसम्भवे अदृष्टद्वारकल्पनायोगाच्च। ननु, 'षडङ्गो वेदोऽध्येय'
दिस्मृतिषु व्याकरणादेरध्ययनमात्रं विधीयते न तु तदर्थावगमपर्यन्तमध्ययनम् । अतो
द्वारलाभ इति चेन्न । प्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानफलकस्य व्याकरणादेरङ्गत्वान्यथा-
त्त्यैव तदध्ययनस्यार्थज्ञानपर्यन्तत्वसिद्धेः । अन्यथा तस्यादृष्टार्थाङ्गत्वप्रसङ्गात् । एवं
ध्ययनस्यार्थज्ञानपर्यन्तत्वात्तन्न्यायेनापि वेदाध्ययनस्यार्थज्ञानपर्यन्तत्वसिद्धिरिति । एव-
ज्ञानफलकतया स्वाधिकारेण स्वविधिनैवाध्ययनस्य प्रयुक्तिर्नाध्यापनविधिनेति तस्य
त्वमुपपद्यत इत्याह—ब्रह्मविचारात्पूर्वभावित्वं युक्तमिति । कथमध्यापनविधि-
त्वे तस्य पूर्ववृत्तत्वानुपपत्तिरिति चेदुच्यते । अध्यापनविधिप्रयुक्तत्वेऽन्यतो लब्धानुष्ठा-
नार्थज्ञानकामोऽधिकारी न कल्पनीयः । विश्वजिदादिष्वनुष्ठानार्थमेवाधिकारिकल्प-
विधीनामधिकारिपर्यवसायित्वनियमस्याप्रामाणिकत्वात् । अन्यथा काम्यविधीनां फ-
लत्वदर्शनमात्रेण निषेधनैमित्तिकविध्योरपि तत्कल्पनाप्रसङ्गात् । एवं चाध्ययनविधेरर्थ-
पर्यन्तत्वाभावेन विचाराभावे वितुषीभावपर्यन्तस्यावहननविधेरावृत्त्यभाव इवानुपपत्त्य-
द्विचारोऽपि न विध्याक्षिप्तः स्यात् । नन्वध्ययनविध्यनाक्षिप्तोऽपि विचारः क्रतुविधि-
भिर्यार्थज्ञानमपेक्षमाणैराक्षिप्तः स्यादिति चेन्मैवम् । तत्तत्क्रतुविधयो हि तत्तत्क्रत्वनुष्ठा-
व्रीहियवपश्वाज्यादिकमिवानुष्ठेयार्थज्ञानमपि तत्तत्क्रतुमात्रोपयुक्तमपेक्षन्ते न तु स्वा-
ग्रहणानन्तरमेव कृत्स्नस्वाध्यायार्थज्ञानमपेक्षन्ते । तत्तत्क्रत्वनुष्ठानकाले तत्तन्मात्रोपयो-
ज्ञानं तूपदेष्टृवचनादिभिरपि सम्भवतीति न नियमेन विचाराक्षेपः सिद्ध्येत् । नन्वध्यय-
रर्थज्ञानपर्यन्तत्वाङ्गीकारेऽपि वेदव्याख्यानेन पित्रादिवचनेन वा न्यायविचारं विना-
वाक्यस्यायमर्थ इति न्यायसिद्धार्थकथनरूपेण स्वाध्यायार्थज्ञानं सिद्ध्यतीति नियमेन
राक्षेपो न सिद्ध्यतीति तुल्यमिति चेन्न । शब्दानामानन्त्याद्व्याकरणं विना सिद्धरूपप्र-
न सकलसाधुशब्दज्ञानस्येव वेदवाक्यानामानन्त्येन न्यायविचारं विना प्रतिवाक्यमर्थ-
नेन सकलवेदार्थज्ञानस्य सम्पादयितुमशक्यत्वात् । तुल्यरूपेषु हि वाक्येषु न्यायसि-
परस्परभिन्नार्थव्यवस्था तुल्यरूपेषु शब्देषु षत्वणत्वतदभावादिव्यवस्था षत्वणत्वादिज्ञा-

पकं विनेव न्यायविचारं विना समनःप्रत्ययं ग्रहीतुमसङ्करेण धारयितुं चाशक्या । त
कथमुद्भिदादिशब्दवैलक्षण्येनार्थान्तररूढत्वाविशेषेऽपि 'श्येनेनाभिचरन्यजेत' 'पञ्चदश
ज्यानी'त्यादिषु श्येनाज्यादिशब्दानां कर्मनामत्वं 'दध्ना जुहोति' 'पयसा जुहोती'त्य
दध्यादिशब्दानां न कर्मनामत्वम् । कथं च कर्मनामत्वेऽपि राजसूयेन स्वाराज्यकामो
'अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम'इत्यादिषु राजसूयाग्निहोत्रादिशब्दानां सन्निहितसकलय
मनामत्वं 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत''दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'त्यादि
ज्योतिष्टोमदर्शपूर्णमासादिशब्दानां सन्निहितयागेषु कतिपययागनामत्वम् । कथं च 'अ
ग्निहोत्रं जुहोति''वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चावभृथं यन्ती'त्यादिषु अग्निहोत्रावभृथादि
नामन्यत्र किञ्चित्कर्मनामत्वेन सिद्धानां कुण्डपायिनामयनवरुणप्रघासादिप्रकरणान्तर्ग
कर्मान्तरनामत्वम् । 'आज्यभागौ यजति' 'यज्ञायैव स्रुवेणाघारमाघारयती' त्यादिष्वाघा
भागादिशब्दानामन्यत्र किञ्चित्कर्मनामत्वेन सिद्धानां गृहमेधीयोपसदादिप्रकरणान्तरगत
प्रसिद्धकर्मपरामर्शित्वम्। कथं च कर्म (कर्तृ)बहुत्वश्रवणाविशेषेऽपि 'द्वादशाहमृद्धिकामा उ
सत्रमासीर'न्नित्यादिषु विहितानां सत्राणामनेककर्तृकत्वं 'सत्रादुदवसाय पृष्ठशमनीयेन स
दक्षिणेन यजेर'न्निति विहितस्य पृष्ठशमनीयस्यैककर्तृकत्वम् । कथं च मन्त्रार्थवादयोः
र्थ्याविशेषेऽपि मन्त्रोक्तं फलमङ्गेष्वन्त्रेति नार्थवादोक्तम् । कथं च मन्त्रोक्तत्वाविशेषेऽपि
क्तवाकादिमन्त्रोक्तमायुरादिफलं विवक्षितं न त्विडोपाह्वानादिमन्त्रोक्तं यज्ञपतिवृद्ध्यादि
कथं च 'व्रीहीन्प्रोक्षति''व्रीहीनवहन्ती'त्यादिषु विहितानां व्रीहिधर्माणां पुरोडाश .धन
विशेषाद्यवसाधारण्यं 'रथन्तरे प्रस्तूयमाने सम्मीलये'दित्यादिषु विहितानां रथन्तरधर्मा
पृष्ठस्तोत्रसाधनत्वाविशेषेऽपि न बृहत्साधारण्यम् । कथं च 'तान्पर्यग्निकृतानुत्सृजति''ब्रह्म
ण्याऽऽलभत'इत्यत्र वाजपेयगतप्राजापत्यपशूना'मीशानाय परस्वत आलभते तान्पर्यग्नि
तानुत्सृजती'त्यत्रैव तदन्ताङ्गरीतिविधानं न भवति किंत्वालम्भोत्कर्षविधानार्थप्राप्ततात्का
कपाशुकव्यापारोपरमानुवादमात्रमुत्सृजति । पञ्चशारदीये तु चतुर्षु संवत्सरेषु सप्तदशाना
क्ष्णामुत्सृजति तदन्ताङ्गिरीतिविधानमेव न तु पञ्चमसंवत्सरकर्तव्यालम्भोत्कर्षार्थप्राप्ततात्का
कतव्यापारोपरम इति । कथं च 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्मे' त्यादिश्रुत्युक्ताभेदः तात्त्विकस्वरू
भेदः'न तु सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'त्यादिश्रुत्युक्त इत्यादिसन्देहपरम्परामुत्तीर्य उपदेशमात्रलब्धमे
दृशमर्थं कश्श्रद्दधीत । श्रद्दधानो वा हृद्यसंकरेण को धारयेत् । अपि च केषां चिद्वाक्या
तात्पर्याविषय एवार्थः स्वारस्येन प्रतीयते । तात्पर्यविषयस्त्वर्थः उपदिष्टोऽपि न हृदयमधि
हति । यथा 'यस्य हविर्निरुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदेति त्रेधा तण्डुलान्विभजेद्ये मध्यमास्स्युस्ता
नग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्याद्ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंश्चरुं येऽणिष्ठास्तान्वि
ष्णवे शिपिविष्टाय श्रिते चरु'मित्यत्र 'त्रेधा तण्डुलान्विभजे'दिति वाक्यस्य करिष्यमाणपुरो
डाशचरुद्वयसौकर्याय दार्शिकाग्नेययागार्थतण्डुलानां मध्यमस्थविष्ठाणिष्ठभावेन त्रेधा विभागो
ऽर्थ इति स्वारस्येन प्रतीयते । मध्यमादिवाक्यानां च 'यः पशुकामः स्यात्सोऽमावास्यामि

(१) 'कथं चन 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्मे'त्यादि श्रुत्युक्ताभेदः न तु 'सर्वं खल्विद' मिति ख. ग. पाठः । (२) 'दधि
श्रितवाक्ययोश्च' 'यः पशुकामः' इति घ. पाठः ।

[illegible]पाकुर्याद्ये मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्याद्ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय
दधंश्चरुं येऽणिष्ठास्तान्विष्णवे शिपिविष्टाय श्रिते चरु'मिति काम्येष्टिविशेषविधानान्त-
[illegible]यानामिव तत्तद्द्रव्यदेवताविशेषविशिष्टयागविधिरर्थः प्रतीयते । 'त्रेधा तण्डुला'निति
[illegible] दार्शिकहविषां सर्वेषामग्न्यादिभ्यः पूर्वदेवताभ्योऽपनयोऽर्थः । अपनीतपूर्वदेव-
तण्डुलदधिश्रितरूपाणां दार्शिकहविषां देवतान्तरसंयोजनेन प्रक्रान्तस्य दर्शस्यैव
[illegible]राधनिमित्तकप्रयोगान्तरविधिरर्थः न तु तन्निमित्तकर्मान्तरविधिरर्थ इति न्यायसि-
[illegible]तु शतवारमुपदिष्टोऽपि न्यायोपन्यासं विना न हृदयमधिरोहति । तथा 'त्वाष्ट्रं
[illegible]वतमालभेते,ति प्रकृत्य 'पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजत्याज्येन शेषं संस्थापयती'ति श्रव-
पशोः पर्यग्निकरणान्तमङ्गकलापं कृत्वा पशुं विसृज्य पशुद्रव्यकतयोपक्रान्तस्य याग-
[illegible]न समापनं कर्तव्यमित्यर्थः स्वारस्येन प्रतीयते । अमुमेवार्थमवलम्ब्य कल्पसूत्रप्रवृत्तिर-
[illegible]यते । 'पर्यग्निकृतमुत्सृज्याज्येन शेषं संस्थापयति यावन्ति पशोरवदानानि स्युस्तावन्त्या-
[illegible]वत्पशुधर्माज्यं भवती'ति । वस्तुतस्तु कल्पसूत्रकारगृहीतोऽपि नायमस्य वाक्यस्या-
। यदि हि 'पर्यग्निकृतं पत्नीवतमुत्सृजती' त्यनेन पर्यग्निकरणानन्तरं पशोर्देवतोद्देशेन
[illegible] विधीयते तदा मुख्येन पशुनैव यागस्य निर्वृत्तत्वात् न तत्प्रतिनिधिनाज्येन शेषसमा-
[illegible]क्षा । यदि तु तेन पर्यग्निकरणानन्तरं पशोस्तूष्णीमेव विसर्जनं विधीयते तदा पशोर्दे-
[illegible]म्बन्धो न कृत इति' त्वाष्ट्रं पात्नीवतमालभेते'त्यत्राश्रुतस्य यागस्यानुमापकं द्रव्यदेव-
[illegible]न्धरूपं लिङ्गं प्रामाणिकमिति याग एव तेनानुमितः स्यात् कस्य शेषसमापनापेक्षा ।
[illegible]पर्यग्निकृतवाक्यस्य पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीत्या पशुयागस्य समापनमर्थः । 'आज्येन शेषं
[illegible]पयती'ति वाक्यस्याज्यद्रव्यकयागान्तरविधिरर्थः । पूर्ववाक्यस्थितपात्नीवतपदानुवृत्त्या
[illegible] तृतीयाविभक्तिपरिग्रहेण च देवतालाभः । पत्नीवद्देवत्यं पशुं प्रक्षेपेण विनोत्सृज्य तद्दै-
[illegible]ज्ययागस्तदनन्तरमेव प्रक्षेपपर्यन्तं क्रियमाणः प्रक्रान्तस्य पशुयागस्य शेषसमापनमिव
[illegible]तीति शेषसंस्थाशब्दौ गौणौ । एवमयमस्य न्यायसिद्धोऽर्थः 'सुभ्रु त्वं कुपितेत्यपास्तमश-
[illegible]का कथा योषितां दूरादेव विवर्जितास्सुरभयः स्रग्गन्धधूपादयः । कोपं रागिणि मुञ्च
[illegible]वनते दृष्टे प्रसीदाधुना सत्यं त्वद्विरहाद्भवन्ति दयिते सर्वा ममान्धा दिशः'॥ इति श्लोकस्य
[illegible]दयितापदप्रसिद्धस्वारस्यात्कोपप्रसादविरहपदमुख्यार्थलाभस्वारस्याच्च कामिकृतकामिनी-
[illegible]नव्यापारार्थतया प्रतीयमानस्य नयनरोगार्तकृतनयनोद्देश्यकाक्रोशार्थो वक्तृविवक्षाधि-
[illegible] विनेव न्यायानुसन्धानं विना न हृदयमधिरोहति । परब्रह्मपरवेदान्तभागार्थस्तु नाना-
[illegible]र्थप्रतीतेस्तत्तदनुसारिवादिविप्रतिपत्तिबाहुल्याच्च न्यायविचारं विना कथमपि हृदयं
[illegible]धिरोहत्येव । एवमध्ययनविधेः स्वविषयानुष्ठापकत्वेनार्थज्ञानपर्यन्तत्वाङ्गीकारे तस्य विचा-
[illegible]पकत्वं सिद्ध्यतीति न तदसिद्धिशङ्कावकाशः । नन्वध्ययनस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वा-
[illegible]कारे तत्रार्थज्ञानकामस्याधिकारिणोऽ कल्पनीयत्वेनाध्ययनानन्तरमेव कृत्स्नस्वाध्या-
[illegible]ज्ञानार्थं न्यायविचारप्राप्तावपि क्रत्वनुष्ठानप्रकाराणामुपदेष्टृवचनादिभिरवगमसम्भ-
[illegible] मन्त्रवत्स्वनुष्ठेयेषु मन्त्रैरेवानुष्ठेयार्थज्ञानस्यापेक्षितत्वात् तदर्थं मन्त्राणामर्थज्ञानाय
[illegible] न्यायनिर्णेयार्थानां मन्त्राणां विचारं विनार्थनिर्णयासम्भवादिति
[illegible]यात् ।

(१) वि[illegible]न्तर्गतदधिश्रयवाक्ययोरिव दधिश्रिताधारकचरुद्रव्यकदेवताविशेष इति घ. पाठः ।

धर्मवद्ब्रह्मणोऽपि वेदैकसिद्धत्वादनधीतवेदस्य

चेदुच्यते । मान्त्रवर्णिकद्रव्यदेवताफलाद्यूहानूहनिर्णयादिभिरनुष्ठानप्रकारावगत्यर्थं
र्थनिर्णायकन्यायविचारापेक्षायामपि मन्त्रैरनुष्ठेयार्थस्मरणसिद्ध्यर्थं न तदपेक्षास्ति।
कव्याकरणादिभिः यथाश्रुतमन्त्रार्थावगमे सति यत्रानुष्ठेयप्रकाशकं पदमस्ति तत्र
तत्स्मरणं कार्यम् । तद्विशेषणानां 'दर्भैस्तृणीत हरितै'रित्यादाविव समवेतार्थत्वे तद्वि
स्मरणं दृष्टार्थम्। 'अश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्या'मित्यादाविवासमवेतार्थत्वे तद्विशि
रणमदृष्टार्थम्। यत्र त्वनुष्ठेयार्थवाचकं पदं नास्ति तत्र श्रुतपदस्यैव वृत्त्यन्तरं कल्पनीयम्।
'ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत' इतिगार्हपत्योपस्थाने विनियुक्ते 'निवेशनस्सङ्गमनो वसूना'
मन्त्रे श्रुतस्येन्द्रपदस्य गार्हपत्ये । यत्र त्वनुष्ठेयार्थे वृत्त्यन्तरस्यापि योग्यं पदं नास्ति तत्र
चकस्य पदस्याध्याहारः । यथा 'इषे त्वे'ति मन्त्रे 'छिनद्मी'ति पदस्येत्याद्युपदेष्टृवचनेनैव
रनुष्ठेयार्थस्मरणसिद्धेः तत्र अनाश्वसनीयस्य विचारनिवर्तनीयशङ्कास्पदस्य कस्यचिदर्थ
भावात् । तस्मादध्ययनस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वे तस्य विचारात्पूर्ववृत्तत्वं नोपपद्यत इति
पपत्त्यर्थं तस्य स्वविधिप्रयुक्तत्वसमर्थनं युक्तमेव। ननु 'कार्यलिङ्गानुमानेनाप्यवगन्तुं शक्य
ब्रह्मणो वेदैकगम्यत्वाभावात्तद्विचारे वेदाध्ययनं नियमेन पूर्ववृत्तं वक्तुमयुक्तमित्याशङ्क्य
धर्मवदिति । कार्यलिङ्गेन कर्तृमात्रसिद्धिसम्भवेऽपि विवक्षितानन्तमङ्गल्यगुणशालिनो
लकण्ठत्वादियुक्तविग्रहविशिष्टस्य ब्रह्मणः सिद्धिस्ततो न सम्भवतीति वेदैकगम्यमेव तथा
ब्रह्म यथा प्राणिनां भोगवैचित्र्येण विचित्रकारणानुमानसम्भवेऽपि यागदानादिरूपो
वेदैकगम्यः,। इत्याशयः । ब्रह्मणो वेदैकगम्यत्वस्य शास्त्रयोनित्वाधिकरणे व्यवस्थापयिष्य
णत्वेऽपि धर्मदृष्टान्तेनापि तद्व्यवस्थापनार्थमिहानुवादः। ननु, धर्मवद्ब्रह्म वेदैकगम्यमिति वद
धर्मस्यापि वेदैकगम्यत्वमभ्युपगतमिति धर्मब्रह्मविचारसाधारणकारणं वेदाध्ययनं न ब्रह्मविच
नियमेन पूर्ववृत्तं भवेदित्याशङ्क्याह—अनधीतेति । अयमाशयः । बहुकालसाध्याध्यय
काले निर्विचिकित्सं सन्ध्यावन्दनाद्यनुष्ठानसिद्ध्ये प्रागेवाध्ययनात् धर्मविचारः कर्तव्यः । अ
श्यं ह्यध्ययनफलस्यार्थज्ञानस्य सिद्ध्येऽध्ययनात्प्रागूर्ध्वं वा धर्मविचारः कर्तव्यः । अर्थज्ञा
चानुष्ठानौपयिकतयैव पुरुषार्थो न स्वतः। तच्चेदनुष्ठानमध्ययनकालेऽप्यस्ति कुतस्तदुपयोग्य
ज्ञानार्थं ततः प्रागेव विचारो न क्रियेत। यद्यप्यध्ययनेनैव वेदाक्षरराशिर्ग्राह्यः। तेनैव तद
ज्ञानं भावनीयमित्यस्ति नियमः। तथापि सन्ध्यावन्दनाद्यपेक्षितमन्त्रग्रहणमिव तदनुष्ठान
पयुक्तविचारसाध्यमर्थज्ञानं विचारापेक्षितविषयवाक्यग्रहणं च विनाप्यध्ययनं भविष्यति
वेदपाठक्रमवताऽध्ययनेनैव वेदाक्षरराशिर्ग्राह्य इति नियमस्तूपनयनसन्ध्यावन्दनाद्युपयुक्त
मन्त्रेभ्य इव विचारापेक्षितविषयवाक्येभ्योऽन्यत्र व्यवतिष्ठते । अध्ययनेनैवार्थज्ञानं भावनी
यमिति नियमोऽपि न्यायविचारार्थमधिकरणेषु लिखितेभ्यो विषयवाक्येभ्यस्सन्ध्यावन्द
नाद्युपयुक्तवाक्येभ्यश्चान्यानि यानि तत्तदधिकरणव्युत्पादितन्यायसाम्येन ज्ञातव्यार्था
क्रमाध्ययनेन ग्राह्याणि गृहस्थकर्तव्याग्निहोत्राद्युपयुक्तानि तदर्थज्ञानविषयतया व्यवति
ष्ठते । तदेवं धर्मविचारोऽध्ययनात्प्रागेव कर्तव्यः । ब्रह्मविचारस्त्वनधीतवेदेन न क
र्तव्यः। तस्याध्ययनकाले अवश्यकर्तव्येष्वनपेक्षितत्वेन नियमविध्युल्लङ्घने कारणाभावादिति

(१) 'तत्स्मरणमपि' इति ङ. पाठः । (२) 'तद्विचारेण' इति घ. पाठः ।

...चारानुपपत्तेः । ततः केवलाध्ययनानन्तरं ब्रह्मविचार इति चेत् । भवतु नाम
...नामध्ययनम् । तदनन्तरं तु धर्मविचारः। तस्य तदसिद्धौ सिद्ध्यभावात्। तथा

...ध्ययनानन्तर्यं ब्रह्मविचारस्य युक्तमित्युपसंहरति—तत इति । कर्मावबोधशिरस्का-
...नानन्तर्यं सिद्धान्तयिष्यत इति ततो वैलक्षण्याय केवलाध्ययनानन्तरमिति विशेषितम्।
...कमध्ययनमुपनयनाङ्गकमर्थज्ञानफलकं स्वविधिप्रयुक्तमिति तत्तथैव । तदनन्तरं ब्रह्मवि-
... इति तु न सम्भवति तदानीं धर्मविचारस्यैव प्राप्तेरिति परिहरति—भवतु नामेति ।
...ध्ययनात्प्रागपि धर्मविचारः सम्भवतीत्याशङ्क्याह—तस्य तदसिद्धौ सिद्ध्यभावादि-
... । अत्रायमाशयः । विचारकाले सन्ध्यावन्दनाद्यनुष्ठानं हितैषिवचनादेवोपपादनीयमित्य-
...यनकालेऽपि तथैव तदनुष्ठानस्योपपादयितुं शक्यत्वान्न नियमविध्युल्लङ्घने कारणमस्ति ।
... वसन्तोपनीतेन ब्राह्मणेन श्रावण्यां प्रोष्ठपद्यां वोपाकृत्याध्ययनं कर्तव्यम् । न चैतावन्म-
... एव विध्यन्तरसाध्यपदपदार्थावधारणवाक्ययोजनाभेदव्युत्पत्तिपूर्वकः कृत्स्नस्वाध्यायार्थ-
...र्थोपयोगिन्यायविचारो धीशक्तियुक्तेनापि कर्तुं शक्यते । किं च वैदिकपदपदार्थावधारणं
...करणादिनैव कर्तव्यम् । अन्यथा तस्य तदङ्गत्वानिर्वाहात् । दृष्टद्वारे सम्भवति द्वारान्त-
...कल्पनाऽयोगात् । तदध्ययनं तु वेदाध्ययनोपक्रमानन्तरं कृष्णपक्षेषु कर्तव्यमिति कथं ततः
...वैदिकपदपदार्थाद्यवधारणाद्यपेक्षस्य न्यायविचारस्य सम्भवः। तस्मादुपनीतस्य धर्माधर्मौ
...फलौ ज्ञातव्याविति हितैषितः श्रुत्वा तज्ज्ञानमिच्छतः स्वाध्यायविधिना तादर्थ्येन विहित-
...ध्ययनं तेभ्य एवावगत्य वैधे साङ्गवेदाध्ययने प्रवृत्तस्य वेदाध्ययनेन तद्ग्रहणे तदङ्गाध्ययने-
...पदपदार्थाद्यवधारणे च सति किमेवमस्य वाक्यस्यार्थः किंवान्यथेति सम्भावितयोजना-
...भेदेषु सन्दिहानस्य तत्तद्वाक्यार्थविशेषजिज्ञासयाध्ययनानन्तरमेव धर्मविचारेऽपि प्रवृत्ति-
...ति । अनेनैवाभिप्रायेण भगवता जैमिनिना सूत्रितमित्याह—तथा चेति । तत्राथशब्दस्य
...ध्ययनानन्तर्यमर्थ इति वक्तुं न शक्यते । धर्मब्रह्मविचारसाधारणकारणस्य तस्य प्रथमं
...विचारप्रवर्तने विशेषपक्षपातप्रवृत्त्यभावात् । प्रयुक्तस्याथशब्दस्यार्थेन भाव्यमिति
...त् शिष्यप्रश्नानन्तर्यमर्थोऽस्तु । 'अथातो धर्मं व्याख्यास्याम' इति कणादसूत्रग-
...थशब्दवत् । स हि तदर्थतयैव तद्भाष्यकारादिभिर्व्याख्यातः । इहापि मीमांसाशास्त्रे
...शिष्यपरम्परामविच्छेदेनानुवर्तमानामाहुः साम्प्रदायिकाः । महेश्वरः प्रजापतये मीमांसां
...प्राह प्रजापतिरिन्द्रायेन्द्र आदित्यायेत्यादिनेत्याशङ्क्याथशब्दस्य सूत्रकृद्विवक्षितमर्थं प्रद-
...यन् ब्रह्मविचारप्राथम्यशङ्कां प्रतिक्षिपति—प्रथमत इति । अयमाशयः । सूत्रकारव्यवहा-
...सामर्थ्याद्यत्तु पूर्ववृत्तमवगन्तुं शक्यं तदानन्तर्यमथशब्देन विवक्षितमिति व्याख्यातुमुचितम् ।
...युक्तिकोपदेशमात्रगम्यव्यापारानन्तर्यं विवक्षितमिति व्याख्यानं तु सूत्रकारस्यैव कौशला-
...करणम् । न ... शिष्यप्रश्नः पूर्ववृत्तोऽस्तीत्यत्र ज्ञापकः कश्चिदुत्तरत्र सूत्रकारव्यवहारोऽ-
... । अस्ति तु वेदाध्य... पूर्ववृत्तमित्यत्र ज्ञापकस्तद्व्यवहारः । स हि धर्मविचारं प्रतिज्ञाय
...र्थे धर्मे वेदमेव प्र...माह—चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति। (जै०–१–१–२–) अत्र प्र-

(१) 'पदपदार्थावधा...द्यपेक्षस्य' इति ङ. पाठः । (२) 'तदर्थेन' इति ख. ग. पाठः । (३) 'यत्पूर्वं' ...ति ङ. पाठः ।

चाचार्यैः प्रतिपादितम् 'अथातो धर्मजिज्ञासे'ति । प्रथमत उपाध्यायादध्यय
न्तरं धर्मविचारप्राप्तिरिति। तर्हि किमनन्तरमस्यारम्भः। धर्मविचारानन्तरम
थम्।न वयं धर्मब्रह्मविचाररूपयोश्शास्त्रयोरत्यन्तभेदवादिनः। किं त्वेकत्ववा
धर्मब्रह्मणोराराधनाराध्यभूतयोःप्रतिपादकम्'अथातो धर्मजिज्ञासे'त्यारभ्य'
वृत्तिश्शब्दा' दित्येतावत्पर्यन्तमेकमेव शास्त्रम्। तत्र 'अथातश्शेषलक्षण'-मि

तिज्ञायमानो धर्मविचारो वेदार्थविचारात्मक इति स एव स्वकारणत्वेनाध्ययनस्य पूर्ववृ
ज्ञापकः । यद्यपि ब्रह्मविचारसाधारणमिदं कारणं तथापि विरक्ताविरक्तसाधारण्येन सर्वे
ष्यावश्यकं कर्मानुष्ठानमिति तदपेक्षितो धर्मविचार एव प्रथमं प्राप्नोति । न हि वेदाध्य
त्पूर्वं धर्मविचारे नियमविध्युल्लङ्घनदोष इव तदनन्तरमपि धर्मविचारे कश्चित्प्रतिबन्धको
ति । ननु, ब्रह्मविचारे नियतसामग्रीरूपं किञ्चित्पूर्ववृत्तमपेक्ष्य तदानन्तर्यमथशब्दार्थ
परिग्राह्यमित्युक्तम् । अध्ययनं तावन्न तथाभूतं पूर्ववृत्तमित्युक्तम् । किं तर्हि तद्यदनन्तरम
रम्भः । तत्रोच्यते चेत्प्रतिज्ञातं तदानन्तर्यार्थत्वमथशब्दस्य हीयेत । अगत्या तस्य शि
श्चानन्तर्यार्थत्वमधिकाराद्यर्थत्वं वा परिग्राह्यं स्यादिति पृच्छति—तर्हीति । उत्तरमाह–
र्मविचारानन्तरमिति । ननु, धर्मविचारानन्तरं ब्रह्मविचार इत्ययुक्तं धर्मब्रह्मविचारयोः
र्वापर्यहेतुसम्बन्धाभावादिति पृच्छति–कथमिति। धर्मब्रह्मविचारयोर्वेदरूपैकग्रन्थव्याख्या
त्वेनैकशास्त्रत्वात् व्याख्येये वेदे धर्मब्रह्मभागयोः पौर्वापर्यमेव तत्पौर्वापर्यहेतुसम्बन्ध इ
भिप्रेत्योत्तरमाह—न वयमिति । विचारशास्त्रयोर्धर्मविचारशास्त्रे पूर्वापरषट्कयोरिवावा
रविषयभेदेन किञ्चिद्भेदानुमित्यर्थमत्यन्तग्रहणम्। नन्वर्थैक्येनैकशास्त्र्यं वक्तव्यं तदत्र न स
वति । धर्मब्रह्मणोर्भेदादित्याशङ्क्याह—धर्मब्रह्मणोरिति । धर्मप्रतिपादकस्यापि वेदभाग
तत्समाराध्ये ब्रह्मण्येव महातात्पर्यम् । अत एव 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'ति ब्रह्मणः
र्ववेदप्रतिपाद्यत्वं श्रूयते । ततश्च तद्व्याख्यानरूपयोर्विचारशास्त्रयोरपि व्याख्येयमहातात्प
विषयैकार्थपर्यवसायित्वाद्युक्तमैकशास्त्र्यं कर्तृभेदेऽपि वामनजयादित्यवृत्त्योस्तद्दर्शनाद्ब्रह्म
चारशास्त्रे'परं जैमिनिर्मुख्यत्वा'(ब्र०–४–३–१२–सू.)दित्यादिषु जैमिनेः पूर्वपक्षित्वेऽपि
पूर्वपक्षितार्थानां तत्प्रणीते धर्मविचारशास्त्रे निवेशनाभावेन तदेकग्रन्थतया ब्रह्मविचारशा
विरचनोपपत्तेः । मतान्तरस्थकृतत्वेऽप्युपादानस्यापि वामनजयादित्यवृत्त्योरिव दर्शनादि
भावः । ननु, धर्मब्रह्मविचारयोर्ब्रह्मैकपर्यवसायित्वेनैकशास्त्र्ये मध्ये कोऽय 'मथातो ब्रह्मजि
से'त्यारम्भः । न च वाच्यं विचारद्वयसाधारणीयं प्रतिज्ञा । धर्मविचारस्तु ब्रह्मज्ञानसाध
विशेषविषयतया ब्रह्मविचारमध्य एव साधनाध्याये कर्तव्योऽपि बहुवक्तव्यसद्भावात् पृथ
त्य प्रपञ्चित इति । तथा सत्यथशब्दस्य धर्मावबोधानन्तर्यार्थत्वानुपपत्तेः । न हि धर्मविचारे
धर्ममवबुध्य तदनन्तरं धर्मब्रह्मविचारानुगतो ब्रह्मविचारः कर्तव्य इति प्रतिज्ञा सङ्गच्छत
त्याशङ्क्याह—तत्राथात इति । यथा धर्मविचारशास्त्र एव प्रथमाध्यायद्वयेन कृतं वे
प्रामाण्यकर्मभेदप्रामाण्यसाधनमुपजीव्य 'अथातः शेषलक्षण'मिति तृतीयाध्यायारम्भगतसू
णावशिष्टदशाध्यायीकर्तव्यविचारारम्भप्रतिज्ञा क्रियते । 'द्विलक्षिण्याः परं शिष्टं यावत्किञ्च

(१) 'वेदप्रामाण्यं कर्मभेदप्रसाधन' मिति क. ख. ग. ङ. पाठः । (२) 'कृता' इति घ. पाठः ।

नम् । तत्सर्वं वक्तुमारब्धमथातश्शेषलक्षणम् ॥' इति वार्तिकोक्तेः । तथा पूर्वतन्त्रेण कृतं
विचारमुपजीव्य 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे'ति(ब्र०-१-१-१-)सूत्रेणोत्तरचतुरध्यायीकर्तव्यवि-
प्रतिज्ञा क्रियत इत्यर्थः। अत्रायमाशयः । ब्रह्मजिज्ञासासूत्रे धर्मब्रह्मविचारानुगतो ब्रह्मवि-
न प्रतिज्ञायते । किं त्वविदितब्रह्मणामपि यदनुष्ठानाच्छास्त्रोक्तं किञ्चित्फलं सिध्यति
ऐक्यं विषयमग्निहोत्रादिकं 'यो वा एतदक्षरं गार्ग्य विदित्वा अस्मिँल्लोके जुहोति यजते
तप्यते बहूनि वर्षसहस्राण्यन्तवदेवास्य तद्भवती'त्यन्तवत्स्वर्गादिफलसाधनत्वेन श्रुतं प-
न्य ज्ञानवैराग्यादिसाधनेन मोक्षफलेन च सहितस्य ब्रह्मणो विचारः प्रतिज्ञायते । अ-
ल्पास्थिरफलाग्निहोत्रादिधर्मावबोधानन्तरं विवेकवैराग्यादिसम्पन्नेनानन्तस्थिरफलब्रह्मा-
धसिद्ध्ये तद्विचारः कर्तव्यइति प्रतिज्ञा युज्यत एव । यद्यपि पूर्वतन्त्रारम्भे द्विलक्षणीद-
क्षणीसाधारणधर्मविचारप्रतिज्ञावत् धर्मब्रह्मविचारोभयानुगतब्रह्मविचारप्रतिज्ञा न दृश्य-
न च 'अथातो धर्मजिज्ञासे'त्यनेनैव सूत्रेण सापि प्रतिज्ञा लभ्यते। धर्मशब्दस्यालौकिकश्रे-
यसाधनसामान्यवाचिनः सिद्धसाध्यसाधारणस्य साध्यरूपाग्निहोत्रादिपरत्ववत्सिद्धरूपब्रह्म-
परस्याप्युपपत्तेरिति वाच्यम् । साध्यधर्मविचारमात्रे प्रवृत्तेन जैमिनिना प्रणीतस्य सूत्रस्य
व्याख्यानाऽयोगात् । न हि जैमिनेर्ब्रह्मविचारोऽपि कर्तव्य इत्यभिसन्धिरस्ति । तथात्वे
सूत्राणामपि तेनैव प्रणेतव्यत्वापत्तेः । यः खलु जैमिनिस्साध्यधर्मविचारार्थं द्वादशाध्या-
प्रणीय तत्राविचारितोऽपि कियानंशोऽस्तीत्यालोच्य तद्विचारार्थं पुनस्सङ्कर्षणाख्यां चतु-
र्थीं प्रणिनाय । स कथं ब्रह्मविचारोऽपि कर्तव्य इत्यभिसन्धिसद्भावे तदर्थान्यपि सूत्रा-
न प्रणयेत् । भगवान्बादरायणस्तु जैमिनिना कृतं साध्यधर्ममात्रविचारात्मकं शास्त्रं द-
तद्ब्रह्मपर्यन्तं वक्तृतात्पर्याभावेऽपि वस्तुतः सर्वकर्माराध्ये तस्मिन्नविरोधात्पर्यवसातुम-
त्यालोच्य तदैकशास्त्र्येण तत्संहितमेवा'थातो ब्रह्मजिज्ञासे'त्यादिसूत्रसन्दर्भं प्रणिनायेति
यते । अतो जैमिनीयमाद्यसूत्रं विचारद्वयानुगतब्रह्मविचारप्रतिज्ञार्थं न भवत्येव तथापि
चारद्वयासाधारणप्रतिज्ञाद्वये कृते तदुभयानुगतसाधारणार्थकप्रतिज्ञार्थालभ्यत इति
मिनिसूत्रारम्भे तदर्थस्य सूत्रस्याभावेन न किञ्चिद्वैकल्यम् । ननु, जैमिनिबादरायण-
णीतयोर्धर्मब्रह्मविचारशास्त्रयोरैकशास्त्र्यं न संभवति परस्परविरुद्धार्थत्वात् । तथा हि–
मिनिना तावत् ' आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानां तस्मादनित्यमुच्यते' इति
जै०–१–२–१) सूत्रेणार्थवादादीनामक्रियार्थत्वेनानर्थक्यं पूर्वपक्षीकृत्य ' विधिना त्वेकवा-
क्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्यु'रिति (जै०–१–२–७) सूत्रेण विध्येकवाक्यतया क्रियार्थ-
त्वोपपादनेनैव तेषामानर्थक्यं परिहृतम् । भगवता बादरायणेन तु 'शास्त्रयोनित्वा'दिति
ब्र०–१–१–३) सूत्रेण ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्यं प्रतिज्ञाय 'तत्तु समन्वया'दिति
ब्र०–१–१–४) सूत्रेणाक्रियारूपे ब्रह्मणि कथं तेषां प्रामाण्यमित्याशङ्कायामाम्नायस्य क्रि-
यार्थत्वनियमं तिरस्कृत्य सर्वत्र यत्किञ्चिदुपासनाविध्यन्वितानामपि ब्रह्मप्रतिपादकवेदान्तशा-
स्त्राणां ...णि प्रामाण्यं समर्थितम् । न च वाच्यं स्वयं पुरुषार्थविरहिणां सिद्धपरवाक्या-

(१) 'द्वाद... क्षणी' इति घ. पाठः । (२) 'पर्यन्तं तत्र वक्तृ' इति घ. पाठः । (३) ' भावेऽपि ' इति क. पाठः ।

नां क्रियाविशेषत्वाभिप्रायं विधिशेषतया प्रामाण्यसमर्थनम् । अतस्स्वयं पुरुषार्थ
सायिनां वेदान्तानां ब्रह्मणि स्वातन्त्र्येण प्रामाण्यसमर्थनेऽपि न तद्विरुध्यत इति 'यश्च
खेन सम्भिन्न'मित्यादीनामिव स्वयं पुरुषार्थरूपब्रह्मबोधकानामपि वेदान्तानां धन
प्रति महामेरुगतयथेष्टग्रहणार्हजाम्बूनदोपदेशतुल्यन्यायतापत्त्या पुरुषार्थपर्यवसायकत
म्भवात्।तथा जैमिनिना'देवता वा प्रयोजयेदतिथिवद्भोजनस्य तदर्थत्वा'दिति(जै०–९–१
सूत्रेण यथाऽतिथिपूजात्मकमातिथ्यमतिथिप्रीत्यर्थं सदतिथिप्रधानम्, एवं देवपूजात्मकं
नमपि देवताप्रीत्यर्थं सद्देवताप्रधानं तेनैव च प्रीता देवता फलदात्रीति पूर्वपक्षं कृत्वा '
वा शब्दपूर्वत्वाद्यज्ञकर्मप्रधानं स्याद्गुणत्वेन देवताश्रुति' रिति(जै० ९–१–९) सूत्रेण न
ताप्रधानं यजनं तदेवापूर्वद्वारा फलजनकं न तु हविषा प्रीता देवता तस्यास्तु द्रव्योद्देश्य
यागोपसर्जनत्वेनैव श्रुतिरिति सिद्धान्तमभिधाय 'अतिथौ तत्प्रधानत्वमभावः कर्मणि स
तस्य प्रीतिविधानत्वा' दिति (जै०९–१–१०) सूत्रेणातिथ्यवैषम्यं यजने दर्शितम् । अ
थ्यमतिथिप्रीतिविधानम् । यथाऽतिथिः प्रीयते तथा कर्तव्यतया विहितमिति तदतिथिप्र
युज्यते । कर्मणि तु नास्ति प्रीतिविधानं यथा देवता प्रीयते तथा कर्म कर्तव्यमिति ।
तो न देवताप्रधानं यजनमिति । तथा 'विप्रतिपत्तौ हविषा नियम्येत कर्मणस्तदुपाख्य
दिति (जै०८–१–३२) सूत्रेणेन्द्रपुरोडाशेषु पुरोडाशरूपहविस्सामान्यादाग्नेययागविध्य
न त्विन्द्ररूपदेवतासामान्यात् सान्नाय्ययागविध्यन्तः । हविस्त्यागरूपस्य यागकर्मणो ह
ष्युपलभ्यमानत्वात् । हविर्हि त्यज्यमानं दृश्यते । देवतात्वप्रत्यक्षैव परं यागोद्देश्येति
तिपाद्ययागस्य देवतासाधनरूपत्वात् देवतैव प्रसन्ना फलदात्री प्रधानभूतेति तत्सामा
हविस्सामान्यात् बलीय इति शङ्कानिराकरणार्थं सूत्रितं 'गुणत्वेन देवताश्रुति'रि
(जै०–८–१–३४ सू०) । बादरायणेन तु 'फलमत उपपत्ते'रिति(ब्र०.३.२.३८) सूत्रेण पर
श्वराराधनरूपतया सर्वं कर्म परमेश्वरप्रधानं तत्तत्कर्माराधितात्परमेश्वरादेव फलं नापूर्वव्य
पारात्कर्मण इति स्वमतमुक्त्वा 'धर्मं जैमिनिरत एवे'ति (ब्र०.३.२.४०.) सूत्रेण कर्मैवापू
द्वारा फलदायकमिति जैमिनिमतं पूर्वपक्षं निर्दिश्य 'पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशा'दि
(ब्र०.३.२.४१.) सूत्रेण परमेश्वर एव सर्वकर्मफलदाता'स एवैनं भूतिं गमयती'त्यादिकर्म
धिवाक्यशेषेषु वाय्वादिरूपस्य परमेश्वरस्यैव फलहेतुत्वव्यपदेशात् क्षणविनाशिनः कर्मण
फलजनने द्वाराकाङ्क्षायां वाक्यशेषार्पितां देवताप्रीतिमपहाय द्वारान्तरकल्पनायोगादि
जैमिनिमतप्रतिक्षेपकयुक्तिप्रदर्शनेन स्वमतं निर्धारितम् । एवं परस्परविरुद्धार्थयोः कथ
कशास्त्र्यमुपपद्यते । उपपद्यतां वा कथञ्चिदैकशास्त्र्यं किमत्र तदुपपादनस्य फलम् । न
तावता ब्रह्मविचारस्य धर्मविचारो नियतसामग्रीरूपतया पूर्ववृत्तो लभ्यते । किं तु वेदे
र्वापरभागव्याख्यानतया तयोः पौर्वापर्यनियममात्रं लभ्यते । तावत्यर्थज्ञानपर्यन्तेनाध्ययन
विधिना कृत्स्नस्वाध्यायार्थज्ञानार्थतयाक्षिप्तयोस्तयोरवश्यकर्तव्यकर्मानुष्ठानोपयोगित्वेन प्रथम
धर्मविचारः तदनन्तरं ब्रह्मविचार इत्येवमपि लभ्यते । वस्तुतस्तु, व्याख्येयपौर्वापर्येण विचार

(१) 'पर्यवसायित्वा' इति क. घ. पाठः । (२) 'सैव च प्रीता' इति ख. ग. पाठः । (३) 'तदुपादानस्य' इति ग. घ. पाठः । (४) 'व्याख्यानभागतया' इति ख. ग. पाठः ।

वान्तरपरिच्छेदार्थोऽयम् 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे' त्यारम्भः । अथवा धर्मस्य
धहेतुत्वात्तद्विचारोपयुक्तानां श्रुतिलिङ्गादीनां वेदचोदनार्थवादस्मृत्यादि-

योः पौर्वापर्यनियममात्रमपि न लभ्यते । लोके काव्यालङ्कारवैद्यकादिष्वैच्छिकक्रमेण
ानतदर्थविचारदर्शनात् आदौ मध्येऽवसाने वाऽभिमतप्रदेशमात्रे तददर्शनाच्च ।
यनविध्याक्षिप्ततया वैधयोर्वेदार्थविचारयोः काव्याद्यर्थविचारेष्विव नैच्छिकः क्रमः
ते । किं तु पाञ्चमिकप्रमाणलभ्य एव प्रवर्तते । 'समिधो यजति' 'तनूनपातं यजती'
षु हि पाठक्रमोऽनुष्ठानक्रमनियामकतया क्लृप्तः "क्रमेण वा नियम्येत क्रत्वेकत्वे तद्गुणत्वा"
५–१–४–सू०)दित्यधिकरणे तत्र पाठक्रमो न केवलमनुष्ठानक्रममात्रनियामकत्वेनाभिसं-
किं त्वाकाङ्क्षितसर्वादृष्टप्रयोजनार्थत्वेन । अत एव पाठक्रम एवाध्ययनक्रमेऽपि नियामकत-
ाभ्युपगम्यते । एवं कर्मब्रह्मभागयोः पाठक्रमस्तद्विचारयोः क्रमेऽपि नियामक इति पाठक्रम-
दनयोः क्रमयोर्लभ्यते । तथा मुख्यप्रवृत्तिक्रमतोऽपि यद्यध्ययनेनार्थज्ञानं भावयेदित्य-
नविधिवाक्यार्थमङ्गीकृत्याध्ययनं स्वाध्यायसंस्कारद्वारा अर्थज्ञानकरणमिष्यते । यदि
धर्मे प्रमीयमाणे हि वेदेन करणात्मना । इतिकर्तव्यताभागं मीमांसा पूरयिष्यती'ति
ीकोकरित्याध्ययनसंस्कृतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञानं भावयेदिति तदर्थमङ्गीकृत्य स्वाध्याय-
करणमिष्यते । उभयथापि यथा दर्शे पुरोडाशस्य दध्नश्च मुख्ययागक्रमेण प्रयाजशेषाभि-
णादिक्रमः तथा क्रमकृताध्ययनरूपस्य क्रमपठितकर्मब्रह्मभागद्वयस्वाध्यायरूपस्य वा
स्य क्रमेण द्वितीयपक्षे यथा वाजपेये प्राजापत्यानां पशूनामुपाकरणप्रवृत्तिक्रमेण नि-
नक्रमः तथाध्ययनप्रवृत्तिक्रमेण च विचारद्वयस्यापि क्रम इति चेत् स्यादेवमध्ययनविधे-
ज्ञानपर्यन्तत्वपक्षे विचारयोर्वैधत्वान्न्यायलभ्यः क्रमादरः । भाष्यकृताग्रे दर्शयिष्यमाणे
ाक्षरावाप्तिफलकत्वपक्षे रागप्राप्तयोस्तयोः काम्येष्टिपाठक्रमन्यायेन पाठक्रमादीनां क्रम-
ाजकत्वाभावादैच्छिक एव क्रमः प्राप्नोति न त्वेकप्रयोगविधिपरिगृहीतप्रयाजादिन्यायलभ्यः
।। तस्माद्विचारयोः पौर्वापर्यनियममात्रमपि धर्मविचारस्यावश्यककर्मानुष्ठानौपाधिकत्वेनै-
समर्थनीयमिति दूरे ततो धर्मविचारस्य ब्र विचारापेक्षितत्वेन तन्नियतसामग्रीत्वसिद्धिः ।
तत्सिद्धावुपायान्तरमस्ति तर्हि तदेव ःदर्शनीयं किमैकशास्त्र्योपपादनव्यसनेनेत्यरुचिं
ि निधायाह–अथवेति । धर्मविचारस्य ब्रह्मविचारापेक्षितत्वे अर्थज्ञानानुष्ठानद्वारा विचा-
ध्यस्य धर्मस्य ब्रह्मावबोधहेतुत्वं तावदेको हेतुः । धर्मविचारशास्त्रे धर्मनिर्णयोपयुक्ततया
ुपादितानां श्रुत्यादीनां तत्र कृतानां वेदप्रामाण्यादिप्रतिपादनानां च ब्रह्मविचारोपयुक्तत्वम-
हेतुः । अत्र श्रुतिलिङ्गादीनामित्यादिशब्देन श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां शेष-
भावादिप्रमाणानां श्रुत्यर्थपठनस्थानमुख्यप्रवृत्तिक्रमाणां क्रमप्रमाणानां वचननामधेयचो-
ालिङ्गानामतिदेशप्रमाणानामन्येषां चैवंरूपाणामेषां बलाबलव्यवस्थायाश्च ग्रहणम् । स्मृत्या-
त्यादिशब्देनाचारात्मतुष्टिप्रमाणयोः श्रुतिस्मृत्याचारतुष्टीनां बलाबलव्यवस्थायाश्च ग्रहणम् ।
तिपादनादीनामित्यादिशब्देन द्वितीयगतकर्मभेदप्रतिपादनस्य तत्र प्रमाणभूतानां शब्दान्त-
ाभ्यासस ...प्रक्रियानामधेयानां व्युत्पादनस्य भेदापवादत्वेनाभेदप्रतिपादनस्य च ग्रह-

(१) 'क्रमो लभ्यते ...ते पाठान्तरम् ।

णम्। तत्र कर्मभेदप्रतिपादनादीनां गुणोपसंहारपादे विचारणीयेष्वर्थेषूपयोगः। वेद[illegible]
ण्यादिप्रतिपादनस्य सर्वस्मिन्नपि शास्त्रे अतिदेशप्रमाणानां 'तस्यैतस्य तदेव रूपं य[illegible]
रूप' मित्याद्यर्थविचारेषूपयोगः। क्रमप्रमाणानां वियदादिसृष्टिक्रमविचारे अर्चिरादिप[illegible]
विचारे चोपयोगः। श्रुतिलिङ्गादीनां तु सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यव्यव[illegible]
प्रथमाध्यायकर्तव्येऽध्यायान्तरकर्तव्येष्वपि श्रुत्यर्थविचारेषु सर्वेषूपयोगः। ननु, सम[illegible]
सूत्रे वेदान्तानामुपक्रमोपसंहारादितात्पर्यलिङ्गैर्ब्रह्मणि प्रामाण्यं प्रतिज्ञास्यते। ततश्च तद[illegible]
रोऽध्यायशेषः प्रपञ्चेन तत्प्रामाण्यं व्यवस्थापयन्नुपक्रमादिभिरेव तद्व्यवस्थापयतीति वक्तव[illegible]
अन्यथोपक्रमादिभिः प्रामाण्यं प्रतिज्ञाय श्रुतिलिङ्गादिभिस्तत्प्रतिष्ठापने पूर्वापरविरोधाप[illegible]
अतोऽस्मिञ्छास्त्रे उपक्रमादीनि तात्पर्यलिङ्गान्येव ज्ञातव्यानि न श्रुतिलिङ्गानीति चेन्न। उ[illegible]
माद्युन्मेषार्थमेव श्रुतिलिङ्गाद्यपेक्षणात्। न हि ब्रह्माभिधानश्रुत्यादिकमनुपलभ्य अय[illegible]
क्रमो ब्रह्मविषय इत्याद्यवधारयितुं शक्यते। एवं तद्व्यवश्यापेक्षितैः श्रुतिलिङ्गादिभिरेव [illegible]
न्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यं प्रतिज्ञातव्यं स्यादिति चेन्न। श्रुत्यादिष्वपि प्रकरणस्योपक्रम[illegible]
तात्पर्यलिङ्गाधीनात्मलाभत्वात्। साकाङ्क्षप्रधानवचनं हि प्रकरणम्। बहूनामेकसन्दर्भ[illegible]
पन्नानामर्थानां मध्ये कस्यचित्प्राधान्यमन्यस्याप्राधान्यं च तात्पर्यलिङ्गसदसद्भावादवसेयम्[illegible]
च येषु वेदान्तवाक्येषु [illegible]तदन्यश्रुतिलिङ्गादिसमावेशः तेषां खल्वन्यपरत्वाशङ्कानिराक[illegible]
पूर्वकं ब्रह्मणि प्रामाण्यमुपपादनीयम्। तच्चान्यविषयश्रुतिलिङ्गादिजातात् ब्रह्मविषयश्रुति[illegible]
ङ्गादिकस्य बलवत्त्वेनोपपादनीयम्। बलवत्त्वं च प्रायः तात्पर्यलिङ्गैरेवोपपादयिष्यते। अतस[illegible]
त्पर्यलिङ्गान्यत्रापेक्षितान्येव। न चैवमुपक्रमादीनां श्रुतिलिङ्गादीनां च परस्परापेक्षणादन्योन्[illegible]
श्रयः शङ्कनीयः। उपक्रमादीनां स्वरूपलाभार्थं श्रुतिलिङ्गाद्यपेक्षा श्रुतिलिङ्गादीनामन्यविष[illegible]
श्रुतिलिङ्गादिभ्यो बलावधारणार्थमुपक्रमाद्यपेक्षेति विषयभेदेन परस्परापेक्षायां धूमवह्न्योरु[illegible]
त्तिज्ञप्तिविषयपरस्परापेक्षायामिवान्योन्याश्रयाप्रसक्तेः। प्रकरणस्य स्वरूपलाभार्थमुपक्रमाद्य[illegible]
क्षायामप्युपक्रमादीनां स्वरूपलाभार्थं प्रकरणापेक्षत्वाभावेन तत्रापि परस्पराश्रयाप्रसक्तेश्च[illegible]
यद्युपक्रमादयः श्रुतिलिङ्गादयश्च परस्परापेक्षा एव ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्यप्रतिष्ठायां[illegible]
तवः कथं तर्हि समन्वयसूत्रे तात्पर्यलिङ्गान्येव तद्धेतुत्वेन प्रदर्शयिष्यन्ते। उच्यते। अधी[illegible]
वेदानामधिगतधर्माणां ब्रह्ममीमांसायामधिकार इत्यथशब्देनात्र प्रदर्श्यते। ततश्चाध्ययन[illegible]
लान्मनसि परिवर्तमानेषु वेदान्तेषु धर्ममीमांसाशास्त्रव्युत्पादितैः श्रुतिलिङ्गादिभिर्ब्रह्मप[illegible]
त्वस्फुरणं स्वत एव भवतीति न तदर्थमत्र व्युत्पादनीयमस्ति किंतु ब्रह्मान्यविषयश्रुतिलिङ्ग[illegible]
दिभिस्तत्परत्वस्फुरणमपि कोव्यन्तरत्वेन भवत् श्रुत्यादीनां परदौर्बल्यन्यायेनापि निवर्तयितुम[illegible]
शक्यम्। ब्रह्मविषयश्रुतिलिङ्गादीनामन्यविषयश्रुतिलिङ्गादिभ्यस्तात्पर्यलिङ्गवत्तया बलवत्त्वप्र[illegible]
दर्शनेन निवर्तनीयमिति तत्प्रदर्शनार्थमिदं शास्त्रं प्रवृत्तम्। न च तात्पर्यलिङ्गकृतं श्रुतिलि[illegible]
ङ्गादीनां विपरीतं बलाबलं धर्ममीमांसाशास्त्रे चिन्तितम्। किंतु श्रुतिलिङ्गादिभिस्तत्तदर्थनिर्ण[illegible]
यानन्तरं तेषां विरोधे सति परदौर्बल्यं बलाबलाधिकरणे व्युत्पाद्य तदनन्तरं द्वादशोपसत्ता[illegible]

(१) 'अधीतवेदांतानामधिगतधर्ममीमांसाशास्त्राणामिह ब्रह्मणि' इति घ. पाठः। (२) 'मधिगतधर्ममीमांसा-
शास्त्राणामिह ब्रह्म'– इति ख. ग. पाठः।

[illegible]प्रतिपादनादीनां च ब्रह्मविचारोपयुक्तत्वाच्च धर्मविचारानन्तरं ब्रह्मविचा-
[illegible] साधनं विना साध्यानिष्पत्तेः। ब्रह्मबोधं प्रति धर्मस्य साधनत्वे 'तमेतं
[illegible]नुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन' इति
[illegible] भगवती प्रमाणम्। न च कर्मणो ब्रह्मबोधसाधनत्वे तदेव
[illegible]नुष्ठेयं च किमनेन वेदान्तवाक्यविचारप्रयासेनेति वाच्यम्। तस्य
[illegible]सम्बन्धिरहितस्य पापापनयनरूपचित्तशुद्धिसम्पादनद्वारा बोधहेतुत्वात्।
[illegible]भियुक्तस्मृतिः 'यस्यैते चत्वारिंशत्संस्कारा' इत्यादिना 'स ब्रह्मणस्सायुज्यं

[illegible]रणमारभ्य तत्रतत्र विरोधसदसद्भावचिन्तामात्रं कृतम्। यथोक्तं द्वादशोपसत्ताधिकरणार-
[illegible]– 'बलाबलविविक्तानां श्रुत्यादीनामतः परम्। विरोधः क्वास्ति नास्तीति विषयः
[illegible]ते ॥' इति। तस्मात्तात्पर्यलिङ्गप्रदर्शनेन वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यप्रतिष्ठापनप्र-
[illegible] शास्त्रमिति ज्ञापनायोपक्रमादिकमेव समन्वयसूत्रे सङ्कीर्तितम्। यद्यप्युपक्रमादि-
[illegible] वेदोपक्रमाधिकरणादिषु श्रुत्यादिभ्यो लिङ्गादीनां विपरीतं बलाबलमनन्यथासिद्धत्वा-
[illegible]ध्रुवाधिकरणादिषु च किञ्चित्प्रदर्शितम्। तथापि तात्पर्यलिङ्गसद्भावव्यवस्थापनपूर्वकं
[illegible] श्रुत्यादीनां विपरीतं बलाबलं धर्ममीमांसायां न चिन्तितम्। इह तु तदेव प्रायशश्चि-
[illegible]। वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वनिर्णये तदुपयोगात्। यथा चैतत्तथा तत्रतत्राधिकरणे स्फुटीक-
[illegible]। ननु, धर्मस्य ब्रह्मबोधहेतुत्वोक्तिरयुक्ता। मेयसिद्धिर्हि मानाधीना। न तु यज्ञाद्यनु-
[illegible]धीना। ततश्च यज्ञाद्यनुष्ठानं विनापि ब्रह्मबोधः प्रमाणप्रवृत्तौ सत्यां स्वयमेव निष्पद्येते-
[illegible] न तदर्थं धर्मविचारापेक्षेत्याशङ्क्याह—साधनं विनेति। प्रमाणत्वाभिमतस्यापि
[illegible]सिद्धौ साधनत्वं साधनत्वग्राहकप्रमाणाधीनम्। तच्च यज्ञाद्यनुष्ठानेऽप्यविशिष्टमिति ब्रह्म-
[illegible] तस्यापि साधनत्वात्तद्विना ब्रह्मबोधस्य निष्पत्तिर्न सम्भवतीत्यर्थः। किं तद्ब-
[illegible] ब्रह्मबोधे साधनत्वग्राहकं प्रमाणमित्याकाङ्क्षायामाह–धर्मस्येति। तर्हि श्रुतिप्रामाण्या-
[illegible]र्यैव यज्ञाद्यनुष्ठानेनैव परमेश्वरसन्निधानपूर्वकं तत्वदर्शनं तत एव मोक्षश्च भविष्यतीति
[illegible]वेदान्तविचार इत्याशङ्क्य निराकरोति–नचेति। तस्येति। स्यादे देवं यद्यैहिकामुष्मि-
[illegible]वरदानार्थशिवसन्निधानपूर्वके तद्दर्शने तपश्चर्याया इव मोक्षप्रदानार्थशिवसन्निधानपूर्वके
[illegible]दर्शने यज्ञाद्यनुष्ठानस्य कारणत्वमुदाहृतश्रुत्योच्येत नत्वेवम्। किंतु पापापनयनरूपचित्तशु-
[illegible]द्वारा वेदान्तविचारादिप्रामाण्यसम्पादनेन तद्वेदनहेतुत्वमेव तयोच्यत इत्याशयः। उदा-
[illegible]श्रुतावप्रतीतद्वारविशेषावगतिः कुत इत्याकाङ्क्षायामाह–तथाभियुक्तेति। 'यस्यैते'
[illegible]त्यादिका गौतमस्मृतिः। तत्र गर्भाधानपुंसवनसीमन्तोन्नयनजातकर्मनामकरणान्नप्राशन-
[illegible]लोपनयनानि चत्वारि वेदव्रतानि समावर्तनं विवाहः पञ्चमहायज्ञाख्याः देवपितृमनु-
[illegible]भूतब्रह्म[illegible] अष्टकापार्वणश्राद्धश्रावण्याग्रहायणीचैत्र्याश्वयुजीति सप्त पाकयज्ञाः
[illegible]न्याधेयमग्निहोत्र[illegible]र्शपूर्णमासावाग्रयणं चातुर्मास्यानि निरूढपशुबन्धः सौत्रामणीति सप्त
[illegible]हविर्यज्ञाः अग्निष्टो[illegible]ऽत्यग्निष्टोम उक्थ्यः षोडशी वाजपेयोऽतिरात्रोऽप्तोर्याम इति सप्त सोम-
[illegible]संस्था इत्येवं चत[illegible]रिंशतं कर्माण्यनुक्रम्य तेषु संस्कारशब्दः प्रयुक्तः। तेनैतेषां कर्मणां

(१)-(२) 'तत्त्व[illegible]र्शने' इत्युभयत्र पाठान्तरं दृश्यते।

सालोक्यं च गच्छती'त्यन्तेन गर्भाधानादिसकलकर्मणां पापमलापकर्ष
हेतुतां प्रकाशयति। अथ व्रीहिप्रोक्षणवत् सर्वकर्मणां संस्कारकत्वे 'स
पुण्यलोका भवन्ती'तिश्रुत्युक्ताश्रमफलस्वातंत्र्यं न स्यादिति चेन्न। पुण्यलो
भिसन्धिपूर्वककर्मणां स्वातंत्र्येऽपि तदभिसन्धिरहितेन पुंसानुष्ठित
चित्तशुद्ध्यादिसंस्कारजनकत्वोपपत्तेः। तथा च तस्य पुंसो यदेव ज्ञानफलं
कर्मफलं च। यथा व्रीहिप्रोक्षणं दर्शपूर्णमासोत्पत्त्यपूर्वहेतुतया स्वर्गे
तथा कर्माणि ज्ञानप्रयोजकतया मोक्षे समुच्चीयन्ते। अतो गुणकर्मत्वादङ्ग
षाम्। ननु, नित्यविधिप्राप्तस्य ज्योतिष्टोमादेरितिकर्तव्यतात्वविरोधान्न संस्
तासिद्धिरिति चेन्न। कारणतया स्वतन्त्रविध्यन्तरविहितस्य सौत्रामणिबृह

व्रीहिप्रोक्षणादिवत्कार्यान्तरोपयुक्तकिञ्चिद्द्रव्यगतातिशयाधानार्थतावसीयते तत्किमति
द्रव्यसाध्यं कार्यं किञ्च तदतिशयवद्द्रव्यं कश्च तत्रातिशय इत्याकाङ्क्षायां 'स ब्रह्मणः
युज्यं सालोक्यं च गच्छती' त्युपसंहारवाक्येन मोक्षः कार्यत्वेनावसीयते। तत एव शिव
त्कारैकसाध्ये मोक्षे द्रव्यस्य साक्षाज्जनकत्वाभावेन साक्षात्कारजनकं चित्तमेव साक्षा
द्वारा तदुपयोगि द्रव्यं तदैकाग्र्यप्रतिबन्धनिवृत्तेरपेक्षितत्वात्तद्गतपापापनयनमेव परिग
कर्मजन्यो मलापकर्षरूपोऽतिशय इत्यवसीयते। 'धर्मेण पापमपनुदति' 'ज्ञानप्रसादेन वि
सत्वस्ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमान' इत्यादिश्रुतिसंवादात्। ततश्चोदाहृतश्रुतौ
त्यनुसारेण द्वारविशेषावगतिरित्याशयः। ननु, यज्ञादीनां प्रोक्षणादिवद्गुणकर्मत्वे अर्थक
न स्यात्। तथा च द्रव्योपसर्जनत्वं न स्यात्। तथा च द्रव्यो पसर्जनत्वं विना स्वातन्त्र्येण पुण्य
कप्राप्तिफलकत्वं श्रूयमाणं विरुध्येतेत्याशङ्कते–अथेति। दृष्टादृष्टोभयार्थाङ्गानां स्विष्टकृदाद
त्यागांशेनार्थकर्मत्वमग्न्याद्युद्देशेन त्यक्तस्य पुरोडाशादिद्रव्यस्य प्रक्षेपांशेन प्रतिपत्तिरूपतया
णकर्मत्वं च दृष्टम्। तथेह यज्ञादीनामभिसन्धिविशेषप्रवृत्तप्रयोगभेदेनार्थकर्मत्वगुणकर्मत्वयो
स्ति विरोध इत्याशयेन परिहरति–नेति। ननु, 'विद्यां चाविद्यां चे'त्यादिश्रुतिदर्शनात् क
णामपि ज्ञानवत्साक्षान्मोक्षफलत्वेनार्थकर्मत्वमेवाङ्गीकर्तुं युक्तमिति ज्ञानकर्मसमुच्चयवादिश
समुच्चयश्रुतीनां कर्मसमुच्चयरूपविषयप्रदर्शनेन निराकरोति–तथा चेति। ननु, गुणकर्मत्वस्
कारे यज्ञादीनामङ्गत्वं स्यात् गुणकर्मणामङ्गत्वनियमात् आधानादीनामप्यग्न्यादीन्प्रत्यङ्गत
तदव्यभिचारादित्याशङ्क्य इष्टापत्त्या परिहरति–अत इति। ननु गुणकर्मत्वेनाङ्गत्वे पुण्
लोकसाधनत्वेन प्राधान्यं न सम्भवति स्विष्टकृदादिष्वङ्गेषु गुणकर्मत्वार्थकर्मत्वयोरिवाङ्गत्व
फलसाधनत्वरूपप्रधानत्वस्य च क्वचिदप्येकस्मिन्कर्मणि समावेशादर्शनात् स्वर्गसाधनत
प्रधानस्य कुण्डपायिनामयनमध्यगततया तदङ्गस्य चाग्निहोत्रस्य प्रकरणभेदेन भेदादित्याशये
शङ्कते–नन्विति। फलसाधनत्वस्याङ्गत्वेन तावद्वस्तुविरोधः। फलसाधनत्वस्य फलाङ्गत्व
पत्वात् अन्याङ्गस्याप्यन्यशब्दोक्तफलसाधनरूपत्वात् एकस्य कर्मणः प्रयोगभेदेनानेकफलस
धनत्वस्य योगसिद्ध्यधिकरणादिसिद्धत्वात्। नापि शब्दविरोधः विनियोजकविधिभेदसत्त्वात्
अथाप्यन्यत्रादर्शनेन यदि विरोध आपाद्यते तत्राह–कारणतयेति। 'यथा यजेत्सौत्रामण्या

[illegible] वदुभयविधिबलादुभयसिद्धेः। अतो यावदुत्प-

कोऽप्यसोमपः' 'मातापितृभ्यामृणार्थाद्यजेते'तिवचनात्'ब्रह्मवर्चसकामो बृहस्पतिसवेन
यादिभिः श्रुतिभिः स्वातन्त्र्येण फलकारणतया विहितस्यापि सौत्रामणिबृहस्पतिसवादेः
त्वा सौत्रामण्या यजेत' 'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत' 'तेनेष्ट्वा राजा राजसूयेन
त्यादिवचनैरग्निचयनवाजपेयाङ्गत्वेनापि विधानं दृश्यत इत्यर्थः। ननु, फलार्थात्सौत्राम-
पतिसवादेरङ्गभूतं तत्सौत्रामणिबृहस्पतिसवाधिकं कौण्डपायिनामयनाग्निहोत्रं न्यायेन
भेदात् भिन्नमिति चेत्। उच्यते। 'उपसद्भिश्चरित्वा मासमग्निहोत्रं जुहोती'ति वाक्ये 'अ-
जुहोती' तिवाक्यसन्निधिपठिते 'दध्ना जुहोती'ति वाक्य इव न जुहोतिपदश्रवणमात्रेण
ग्निहोत्रप्रत्यभिज्ञा भवति। प्रकरणान्तरत्वात्। अग्निहोत्रनाम्ना तत्प्रत्यभिज्ञानेन तत्रैव जु-
दस्य वर्तनमित्यपि न घटते। विहितस्य तस्य पुनर्विधानानपेक्षणात्। मासगुणविधानार्थं
वाद इत्यपि न युज्यते। तस्मिन्नुपसदानन्तर्यगुणस्यापि विधेयत्वेनानेकगुणविधानरूपवाक्य-
भेदः। तस्मान्नामप्रत्यभिज्ञापिते कर्मण्याख्यातं वर्तत इत्येवं न नामपरतन्त्रमाख्यातम्। किं
ख्यातेन विधीयमाने नित्याग्निहोत्राद्भिन्ने कर्मणि नाम वर्तत इति नामैवाख्यातपरतन्त्रम्।
तत्र नाम्ना प्रत्यभिज्ञानमकिञ्चित्करमिति युज्यते कर्मभेदः। सौत्रामण्यादिवाक्येषु तु
पदेन प्रत्यभिज्ञाभावेऽपि सौत्रामण्यादिनामतः प्रत्यभिज्ञाने जाग्रति तदुपेक्षणे किं
णम्। शक्यते ह्यत्र प्रसिद्धसौत्रामण्याद्यनुवादेनाग्निचयनादिकं प्रत्यङ्गत्वमात्रविधानम्।
प्येकस्मिन्नेव वाक्ये नाम्ना दूरस्थस्य प्रत्यभिज्ञापनं तस्याङ्गत्वेन विधानं चेति
राद्यावेशात् वाक्यभेदः स्यादिति चेन्न। प्रत्यभिज्ञापनस्य पदार्थस्मृतिवत् पदमात्रकृ-
त्वा तत्प्रसङ्गानवतारात्। अन्यथा गृहमेधीयप्रकरणवर्ति'न्याज्यभागौ यजती'ति वाक्येऽ-
ज्यभागनाम्ना दार्शपूर्णमासिकावाज्यभागौ प्रत्यभिज्ञाप्य तयोर्गृहमेधीयाङ्गत्वेन विधाने
भेदः स्यादिति तत्रापि प्रसिद्धाज्यभागधर्मकर्मान्तरविध्यङ्गीकारप्रसङ्गात्। न च वाच्यं
मेधीये चोदकादाज्यभागयोर्विपरिवृत्तेस्तत्प्रत्यभिज्ञापनार्थं न वाक्यव्यापारापेक्षेति। तत्र
कल्पनात्प्रागेवोपदिष्टयोराज्यभागयोरन्वये सति क्लृप्तोपकारे कृताङ्गनिराकाङ्क्षस्य गृ-
धीयप्रयोगविधेश्चोदकेनाङ्गप्राप्त्यनपेक्षितया चोदकलोपादपूर्वो गृहमेधीयो न तु दर्शपूर्ण-
प्रकृतिक इति गृहमेधीयाधिकरणे सिद्धान्तितत्वात्। तस्माद्युक्तं स्वतन्त्रस्यैव सौत्राम-
विनियोगभेदेनाङ्गत्वमपीति भावः। यत्तु पूर्वमीमांसकैः 'समवाये चोदनासंयोगस्यार्थव-
त्वात्' (जै० ४–३–२९ सू०) इति चतुर्थाध्यायाधिकरणे मासाग्निहोत्रवत्तस्य कर्मान्तरत्व-
तत्'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते'त्यत्र इष्टिसोमयोरिव'अग्निं चित्वे'त्यादावपि
योरेव कालार्थः संयोगः न त्वङ्गाङ्गिभाव इति पूर्वपक्ष्याशङ्काया निरवकाशीकरणार्थं
वादमात्रम्। अत एव गुरुणा विवरणे स्वतन्त्रस्यैव सौत्रामण्यादेरग्निचयनादिकं प्रत्य-
[illegible] विस्तरेण। एवं च संस्कारस्मृतिबलाच्चित्तसंस्कारत्वेनावगतानामपि कर्मणा-
[illegible] स्कार इव तावन्मात्रे विश्रान्त्यभावात्तद्द्वारा ज्ञानसाधनत्वस्य यज्ञादिश्रुत्याव-
[illegible] ोदयमनुष्ठेयानि तदर्थानि कर्माणि। न तु विविदिषोदयरूपप्रत्यक्प्रावण्येन
[illegible] मि सति त्यक्तव्यानीत्याशयेनाह–अत इति। यज्ञादिश्रुत्या ज्ञानफलसंयुक्ता-

(१) '[illegible] त्वविधाने' इति क. ख. घ. पाठः। (२) 'भाष्याभिप्रायः' इति क.घ. पाठः।

यते ज्ञानं तावदनुष्ठेयानि कर्माणि । ननु, 'विविदिषन्ती'ति श्रवणात्क
ज्ञानेच्छासमुदयपर्यन्तमनुष्ठानमिति चेन्न सारमेतत् । इच्छाया अपुरुषार्थत

नां कर्मणां संस्कारस्मृतिः तज्जन्यत्वेन क्लृप्तं चित्तगतपापमलापकर्षद्वारं दर्शयति । तस
वन्मात्रविषयत्वोपपत्तौ पृथक्चित्तशुद्ध्यर्थकर्मविधायकश्रुत्यन्तरानुमापकत्वकल्पनायोग
अतो यावद्ज्ञानमनुष्ठेयानि तानि कर्माणि । न च तथापि व्रीहिगततुषविमोकद्वारा व
र्वसंयुक्तस्याप्यवहननस्य यथा यावत्तुषविमोकमेवानुष्ठानं न तु यावत्क्रत्वपूर्वोदयं तथा व
द्वारभूतचित्तशुद्ध्युदयपर्यन्तमेवानुष्ठानं स्यादिति वाच्यम् । निर्मुक्ततुषेषु व्रीहिषु पुनः
णामिव चित्ते शुद्धे पुनर्ज्ञानोदयप्रतिबन्धकदुरितानां प्रसक्त्यभावेन शुद्धचित्तस्य ज्ञ
श्रवणादिषु प्रयतमानस्यापि यावद्ज्ञानोदयं सम्भाविततत्प्रतिबन्धकदुरितनिवृत्तेरपेक्षितत
एवं च संस्कारस्मृतिबलात् कर्मणां चित्तशुद्धिमात्रार्थत्वाभ्युपगमेऽपि यावद्ज्ञानोदयं त
क्षितचित्तशुद्ध्यनुवृत्तये तदर्थकर्मानुष्ठानापेक्षा भवत्येवेति भावः । ननु, यज्ञादिश्रुतिः क
विविदिषार्थत्वमाह । अतस्तदनुवर्तनेऽपि विविदिषोदयपर्यन्तमेव कर्मानुष्ठानं स्यात्
स्कारस्मृत्यवगतचित्तशुद्धिद्वारस्यापि विविदिषोत्पत्तिप्रतिबन्धकदुरितनिवृत्तिरूपत्वपर्य
नादित्यभिप्रेत्य शङ्कते—नन्विति । अपुरुषार्थत्वादिति । पुरुषेणार्थनीयत्वासम्भवा
र्थः । स्वतः पुरुषार्थत्वरहिताया इच्छायास्तत्फलेच्छयार्थनीयत्वं वक्तव्यम् । न तु तत्
वति । श्रवणादिप्रवृत्तिद्वारा विविदिषाफलभूतायां विद्यायामिच्छासत्त्वे विविदिषायास्
त्वात् । तदसत्त्वे फलेच्छाविरहादिति भावः । कथं तर्हि बुभुक्षाप्रतिबन्धकधातुवैषम्यतन्मूल
तन्निवृत्तिद्वारा तत्सिद्ध्यर्थानि वैद्यककर्मविपाकशास्त्रोक्तान्यनुष्ठीयन्ते न भोजनेच्छार्
र्थानि तानि । तामन्तरेण भोजनसिद्ध्यर्थयत्नासम्भवात् । किं तु भोजने सत्येव देहस्थि
लपुष्ट्यादिकं भवेदिति तदर्थतया सत्यामपि भोजनेच्छायां धातुवैषम्यकृतरोगविशेषेण भो
प्रवृत्तिः प्रतिबध्यत इति प्रतिबन्धकनिवारणार्थानि तानि । यथा यागे कृते स्वर्गो भवे
स्वर्गार्थतया यागेच्छायां सत्यामप्यायाससाध्यानुसन्धानप्रयुक्तेनालस्येन यागप्रवृत्तिः प्रतिब
त इति प्रतिबन्धकनिरासार्थान्यर्थवादश्रवणानि । कथमेवं सत्यौषधसेवादितः पूर्वं बुभु
नासीत् इदानीं तु बुभुक्षा जायत इति व्यवहार उपपद्यते । पूर्वं भोजनाभावे देहस्थि
दिकं न भवेदिति केवलं तदर्थतयैव भोजनेच्छा । औषधसेवाद्यनन्तरं रोगनिवृत्त्या जा
ग्निप्राबल्यादिसद्भावात् क्षुद्रूपं दुःखमसह्यं जायत इति तन्निवृत्त्यर्थतयापि भोजनेच्छेत्येत
ता तथा व्यवहारः । यद्वा अपुरुषार्थत्वादित्यस्य विविदिषायाः पुरुषार्थत्वेन पुरुषेच्छा
यत्वेन विविदिषन्तीति शब्दतः प्रतीत्यभावादित्यर्थः । यत्तु खल्विच्छाविषयत्वेन फलवा
निबद्धं तदेव कर्मणां फलत्वेनान्वेति । लिङादिभिर्विधिशब्दैः कर्मणामिष्टसाधनत्वे प्र
तत्कर्मसाध्यमिष्टं किमितीष्टविशेषाकाङ्क्षायां यदिच्छाविषयत्वेन निबद्धं विशिष्योपात्त
तस्यैव तथात्वेनान्वेतुमुचितत्वात् । अत एव स्वर्गकामादिवाक्येषु स्वर्गादिकमेव फल

---

(१) 'स्तत्पुरुषफलेच्छया' इति. ग. घ. पाठः । (२) 'मवश्यं' इति पाठान्तरम् ।

कर्मणां ब्रह्मबोधसाधनानां विचारस्यानन्तरं ब्रह्मबोधकशास्त्रारम्भः सम्
। ननु, कर्मब्रह्मविचारयोः क्रमनियमः कथमुपपद्यते । कर्त्रैक्यादिति चेन्न
दर्शपूर्णमासवदङ्गाङ्गित्वेन वा पञ्चप्रयाजवदेकाङ्गिप्रयुक्तानेकाङ्ग-

---

'प्रतितिष्ठन्ति ह वा एते य एता रात्रीरुपयन्ती' त्यार्थवादिकफलान्वयस्थले प्रति-
फलत्वप्रतीतये सनर्थाध्याहारोऽभ्युपेयते । तत्र हि 'ये प्रतितिष्ठासन्ति त एता रात्रीरु-
सनर्थाध्याहारेण पूर्वमीमांसकैर्वाक्यार्थो दर्शितः । इह त्विच्छाविषय-
व्यत्यासेन सनर्थाध्याहारेण पूर्वमीमांसकैर्वाक्यार्थो दर्शितः । इह त्विच्छाविषय-
विद्यायाः फलत्वोपपत्तेर्यज्ञेन विविदिषन्तीत्येतत्समानाकारे 'अश्वेन जिगमिष-
असिना जिघांसती'त्यादिलौकिकवाक्ये सन्प्रत्ययवाच्येच्छाविषयस्यैव फलत्वेनान्वयद-
फलत्वप्रतीत्यर्थं तद्विषयेच्छार्थोऽध्याहर्तव्य इत्याशयः । तस्मात्कर्मणां या-
मनुष्ठेयत्वात् प्रथमं धर्मविचारस्तदनन्तरं ब्रह्मविचार इति युक्तमित्याह—
इति । नन्वयमुक्तः क्रमनियमो नोपपद्यते । एककर्तृकाणां हि बहूनां कर्मणामेकेन
युगपदनुष्ठातुमशक्यानामनुष्ठानार्थं क्रमापेक्षायां सत्यां श्रुत्यर्थादिभिः क्रमविशेषो नि-
। नात्र विचारयोः कर्त्रैक्यमस्ति । तत्प्रयोजकानामङ्गाङ्गिभावादीनामभावात् ।
यागस्वर्गवत् कर्मज्ञानयोर्यज्ञादिश्रुत्यवगतं करणफलभावमात्रमस्ति चित्तशुद्धिद्वा-
। ततश्च जन्मान्तरानुष्ठितकर्मभिः शुद्धचित्तस्य विरक्तस्य मुमुक्षोर्विचारे प्रवृत्तिः
अनुष्ठानापेक्षा न भवत्येव । न हि द्वारसिद्धौ सत्यामपि फलसंयुक्तं कर्म यावत्फलोदयम-
। क्रत्वपूर्वसंयुक्तस्याप्यवहननस्य यावत्तुषविमोकरूपद्वारसिद्धिपर्यन्तमेवानुष्ठानादि-
नाक्षिपति—नन्विति । ननु, फलकरणभावेऽपि कर्त्रैक्यमस्ति येन चित्तशुद्ध्यर्थकर्मानु-
धर्मविचारः कृतः तेनैव पुरुषेणोपासनारूपज्ञानलाभार्थं ब्रह्मविचारस्यापि कर्तव्यत्वादि-
कर्त्रैक्यादिति । 'उत्तरां देवयज्यामाशास्त' इत्यादिमन्त्रवर्णावगतफलकरणकर्मयो-
ज्ञानकर्मणोः कर्तृत्वाधिष्ठानपुरुषैक्यमात्रं न कर्तृकारकैक्यम् । तत्प्रयोजकरूपाभावात् ।
कर्त्रैक्यं हि प्रयोगैक्ये सति तदन्तर्गतपदार्थानां भवति । एकप्रयोगान्तर्गति-
प्रधानत्वेन वा एकप्रधानसिद्ध्यर्थानेकाङ्गत्वेन वा अधिकृताधिकारेण वा एकफलसाधन-
अनुष्ठेयानां भवति । न चैषामन्यतममिह रूपं श्रुत्यादिप्रमाणैर्लभ्यते । अतो न युक्तोऽयं
नियम इति परिहरति—न कर्त्रैक्यमिति । ननु, क्रमाकाङ्क्षाजनककर्त्रैक्यप्रयोजकैकप्रयो-
अङ्गाङ्गित्वादिनैवैकफलसाधनानेकप्रधानान्वय्यनेकाङ्गत्वेन प्रधानतदङ्गाङ्गत्वेन च भ-
। अत एव 'मुख्यक्रमेण वाङ्गानां तदर्थत्वा'दित्यधिकरणे (जै० ५-१-१४सू.) दार्शिकयोः
प्रयाजशेषाभिघारणे (क्रमश्चिन्तितः ।) 'प्रकृत्या कृतकालाना' (जै०
५-२५सू.) मित्यधिकरणे सोमाङ्गभूतसवनीयेष्ट्यङ्गानां प्रोक्षणादीनां साक्षात्सोमाङ्गानां प्रच-
आदीनां च क्रमश्चिन्तितः । सत्यम् । तयोरप्युपलक्षणमङ्गाङ्गित्वाद्युपन्यासः । यद्वा 'एका-
अनेकाङ्गत्वेन वे'त्यनेनैव तयोरपि सङ्ग्रहः । तत्रैकशब्देनैकफलसाधनत्वं विवक्षितमित्या-
सङ्ग्रहः । अङ्गिप्रयुक्तत्वमि-
सङ्ग्रहः । अङ्गाङ्गानामप्यङ्गिप्रयुक्तत्वमस्तीति द्वितीयोदाहरणसङ्ग्रहः । अङ्गिप्रयुक्तत्वमि-
दनात्मकं तदनुग्राहकत्वं विव-
परम्परया वा प्रधानभूतयागादिगतफलसाधनत्वरूपापादनात्मकं तदनुग्राहकत्वं विव-

---

(१) 'फलकर्मणोरिव' क. ग. पाठः । (२) इदं क. पुस्तके नास्ति ।

त्वेन वा गोदोहनादिवदधिकारान्तरप्रयुक्त्युपजीवित्वेन वा पंथ्यागवत्फ
वा भवति । तथात्वे विचारयोरश्रुत्यादिप्रमाणं नोपलभ्यते । ततः कर्मब्रह्म
रयोः क्रमनियमो न युक्त इति । यदि श्रुत्यादिप्रमाणं न सम्भवति तदा

क्षितम् । अतोऽपूर्वप्रयुक्ता धर्माः न यजिप्रयुक्ता इति सप्तमाद्ये व्यवस्थापितत्वादसम्
अङ्गिशब्देन प्रधानजन्यापूर्वविवक्षायामाग्नेयादियागाङ्गस्य व्रीह्यादेरङ्गमवहननादिकम
द्यपूर्वप्रयुक्तमिति तत्सङ्गेऽपि 'यावत्या वाचा कामयेत तावत्या दीक्षणीयायामनुब्रू
'मन्द्रं प्रायणीयायां मन्द्रतरमातिथ्याया' मित्यादिना विहितं दीक्षणीयावाङ्नियमादि
क्षणीयाद्यवान्तरापूर्वप्रयुक्तं न सोमापूर्वप्रयुक्तमिति नवमे व्यवस्थापितत्वात् तदसङ्ग
शङ्काया नावकाशः । नन्वङ्गाङ्गित्वं न प्रयोगैक्येन कर्त्रैक्ये प्रयोजकम् । वैमृधपौर्णमा
सत्यप्यङ्गाङ्गित्वे प्रयोगभेदेन कर्तृभेदात् । अत एव द्वितीयमपि न प्रयोजकम् । वैम
पौर्णमासिकप्रयाजानां च वैमृधस्य सान्नाय्ययागाङ्गानां च वैमृधस्य पौर्णमासिकप्रयाज
ङ्गिक्रमणादीनां च सत्यप्येकाङ्गिप्रयुक्तानेकाङ्गत्वे प्रयोगभेदेन कर्तृभेदात् । तृतीयमपि
योजकम् । इष्टिसोमयोः प्रयोगभेदेन कर्तृभेदात् । यथा हि दार्शपौर्णमासिकमपां प्रण
माश्रित्य 'गोदोहनेन पशुकामस्ये'ति पशुफलाय विधीयमानं गोदोहनं जीवनस्वर्गकामना
धिकारान्तरेण दर्शपूर्णमासप्रयुक्तिमुपजीवति । दर्शपूर्णमासानुष्ठानाभावे तदीयस्यापां प्र
नस्याश्रयस्याभावेन प्रणीयमानानामपामाधारतया चमसस्थाने गोदोहननिवेशनासम्भवा
तथा सोमोऽपि तत्प्रयुक्तिमुपजीवति । 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते'ति दर्श
मासानन्तरकर्तव्यतया विहितस्य सोमयागस्य तदनुष्ठानाभावेऽनुष्ठानासम्भवात् । चतु
पि न प्रयोजकम् । दर्शत्रिकपौर्णमासीत्रिकयोश्चातुर्मास्यपर्वणां राजसूयान्तर्गतेष्टिपशु
मानां च सत्यप्येकफलसाधनत्वे प्रयोगभेदेन कर्तृभेदात् इति चेदुच्यते । अङ्गाङ्गित्व
न्यतमरूपसद्भाव एव कर्त्रैक्यं भवति नान्यथेत्येवमङ्गाङ्गित्वादीनामिह कर्त्रैक्यप्रयोज
विवक्षितम् । अङ्गाङ्गित्वाद्यन्यतमरूपाभावेन विचारयोः कर्त्रैक्याभावोपपादने त
वोपयोगात् । तादृशं तु प्रयोजकत्वमङ्गाङ्गित्वादावस्त्येव । यत्तु नास्त्यङ्गाङ्गित्वादाव
कर्त्रैक्यं भवत्येवेत्येवंरूपं प्रयोजकत्वं तदिह न विवक्षितम् । अनुपयोगात् । अतो नोक्त
षावकाशः । नन्वङ्गाङ्गित्वाद्यन्यतमरूपसत्त्व एव कर्त्रैक्यं भवतीति । सत्यम् । इहापि तद
तमरूपमस्ति । उक्तं हि प्राक् कर्मज्ञानयोरङ्गाङ्गितया मोक्षोपयोगित्वं 'यथा व्रीहिप्रोक्षण'
त्यादिभाष्येण । तथा च कर्मब्रह्मज्ञानसिद्ध्यर्थयोः कर्मब्रह्मविचारयोरपि प्रधानतदङ्गाङ्गित्वस
'मेकाङ्गिप्रयुक्तानेकाङ्गत्वेन वे'त्यनेन सङ्गृहीतं कर्त्रैक्यप्रयोजकमस्तीत्याशङ्क्याह-तथात्व इ
कर्मज्ञानयोरङ्गाङ्गित्वेऽपि न विचारयोरङ्गाङ्गित्वाद्यन्यतमरूपसत्त्वे प्रमाणमस्ति । अध्ययन
धेरर्थज्ञानफलकत्वपक्षे प्राग्दर्शिते विचारयोरध्ययनाङ्गत्वेन तस्याक्षरावाप्तिफलकत्वपक्षे प्रद
र्शयिष्यमाणे तयोः स्वतन्त्रत्वेन च कर्मज्ञानाङ्गत्वाभावादिति भावः । आक्षेपमुपसंहरति-तत इ
समाधत्ते-यदीति । ननु, विचारयोः क्रमाकाङ्क्षाजनककर्त्रैक्यप्रयोजके अङ्गाङ्गित्वादौ प्र
णं नास्तीत्याक्षेपसमाधानार्थं तत्र प्रमाणास्तित्वं प्रतिज्ञाय ज्ञानकर्मणोस्समुच्चये प्रमाणमुपन्

(१) 'पशुयागवत्' इति पाठान्तरम् । (२) 'पौर्णमासत्रिके' ति पाठान्तरम् । (३) 'ङ्गत्वेऽपि' इति ख. ग. पाठः

(त्व) स्यात् 'विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभय(१) सह तेनैति ब्रह्मवित्पुण्यकृच्च
लभ्यस्तपसा ह्येष आत्मा सम्यग्ज्ञानेन ब्रह्मचर्येण नित्य' मित्यादिका
कर्मसमुच्चयवादिनी श्रुतिरुपलभ्यते । ततः कर्मज्ञानयोर्मोक्षैकफलत्वात्तद्विचा-

कथमेतत्सङ्गच्छते । कथं च ज्ञानकर्मसमुच्चयोपपादनं कृताक्षेपसमाधानाय कल्पते । प्रा-
व्रीहिप्रोक्षणदर्शपूर्णमासन्यायेन तयोस्समुच्चयो दर्शितः । स तु जन्मान्तरानुष्ठितचित्त-
कर्माश्रयतयापि सङ्गच्छत इति ज्ञानानुष्ठानात्पूर्वं ब्रह्मविचारवद्धर्मविचारस्य नियतक-
भावात् तयोः क्रमनियमो न युक्त इत्याक्षिप्ते सति प्राक्समर्थित एव ज्ञानकर्मसमुच्चये
प्रमाणोपन्यासेन किं लभ्यत इति शङ्कानिराकरणार्थमाह-ततः कर्मज्ञानयोरिति ।
आशयः । प्राग्विविदिषन्तिवाक्यलब्धो जन्मान्तरानुष्ठितकर्मसाधारणः चित्तशुद्धिवि-
पावेदान्तशुश्रूषासद्गुरुलाभः श्रवणमननसम्पादनद्वारोपासनारूपज्ञानानुष्ठाने प्रवर्तकस्त-
समुच्चयो दर्शितः । इह तु ज्ञानानुष्ठानकाल एवानुष्ठेयैः कर्मभिस्तस्य समुच्चये श्रुतिरु-
च्यते । 'विद्यां चे'ति मन्त्रे हि सहश्रुतिः कर्मज्ञानवेदनयोर्यौगपद्यं प्रतिपादयन्ती ज्ञानानु-
काले कर्मानुष्ठानं बोधयति । 'अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुत' इति तदुत्तरार्धं
उपयोगं ब्रवीति । प्राचीनकर्मभिरुपासनानुष्ठानप्रवृत्तिप्रतिबन्धकदुरितनिवृत्तावपि तत्र
प्रायणमहरहरनुवर्तनीयायामुत्तरोत्तरं विशदीकरणीयायां च तस्यां तदनुवृत्तौ तद्वि-
करणे च प्रतिबन्धकतया स्थितं तत्काल एव प्रामादिकतया जातं वा दुरितजातं सम्भ-
। तत्सर्वमुपासनाकालानुष्ठितेन कर्मजातेन तीर्त्वा ततो निर्विघ्नमविच्छिन्नानुवृत्तया प्रति-
उपचीयमानया विद्यया मुक्तिं प्राप्नोतीति तस्यार्थः । समनन्तरोदाहृतमन्त्रयोरप्युक्तरूप-
ज्ञानकर्मसमुच्चये तात्पर्यम् । इदं विद्यानुष्ठानप्रवृत्तिप्रतिबन्धकतया समारब्धविद्यस्य वि-
द्यानानुवृत्त्यादिप्रतिबन्धकदुरितनिवर्तकतया च विद्योपकारककर्मद्वैविध्यं 'विहितत्वा-
श्रमकर्मापि' (ब्र० ३-४-३२-सू०)ति तृतीयाध्यायाधिकरणे भाष्य एव स्पष्टीभविष्यति ।
प्रकारकर्मणां जन्मान्तरीयसाधारणत्वेऽपि द्वितीयप्रकारकर्मणां विद्यानुष्ठानदिवसे-
पेक्षत्वात्तदर्थं धर्मब्रह्मविचारयोः कर्तव्ययोर्विद्यानुष्ठानारम्भात्प्रागपि श्रवणादिकालेष्वव-
नुष्ठेयानां कर्मणामनुष्ठानसिद्धये धर्मविचारप्राथम्यमर्थादापततीति विचारयोः क्रमनियम-
उपयोगित्वात् विद्यानुष्ठानकालानुष्ठेयकर्मसमुच्चये प्रमाणप्रदर्शनं कृताक्षेपसमाधानाय क-
त एवेति । ननु, न तेन विचारयोः कर्त्रैक्यसिद्धिरस्ति ततः प्रयोगैक्यासिद्धिरिति चेन्माभूत् ।
नापि कर्त्रैक्यं क्रमनियमसिद्धौ किं तेन । ननु, कर्त्रैक्यसिद्धावविवेकेन कर्त्रानेककर्मणां युगपदनुष्ठा-
भवत्वेन क्रमाकाङ्क्षायां क्रमविशेषनियामकानि प्रवर्तन्ते । नायं नियमः । प्रयोगभेदेन कर्तृत्वा-
भेदेऽपि कर्तृत्वाधिष्ठानपुरुषैक्ये सत्येकस्मिन्पुरुषे भिन्नप्रयोगगतयापि युगपदुपनिपतितयोः
र्मणोः क्रमापेक्षा भवत्येव । कर्तृत्वाकारैक्येऽपि हि क्रमाकाङ्क्षायां तदधिष्ठानपुरुषैक्यमेव प्रयो-
जकम् । साङ्गप्रधानकर्तुर्यजमानस्यैकत्वेऽपि याजमानातिरिक्तेषु पदार्थेषु साक्षात्कर्तृणामध्वर्या-

(१) 'उभयं सहेति श्रुतिः' इति ग. पाठः । (२) 'चीयमानवैशद्यया' इति क. घ. ङ. पाठः ।

दीनां सत्त्वेन तत्रानेकपुरुषद्वारकानेकपदार्थकर्तृत्वस्य युगपद्दर्शनात् । पूर्वतन्त्रेऽपि 'स
नीया तूत्कर्षेदग्निहोत्रं सवनद्वैगुण्या' दित्यधिकरणे (जै०५-१-३० सू.) चातुर्मास्येषु सा
पर्वणि ' मरुद्भ्यस्सान्तपनेभ्यो मध्यन्दिने चरु'मिति विहितायाः सान्तपनीयाया दै
ध्यप्रतिबन्धवशेन सायङ्कालेऽप्यनुवृत्तौ युगपदुपनिपतितयोरग्निहोत्रसान्तपनीयाशेषयो
योगभेदेन भिन्नकर्तृकयोरपि क्रमश्चिन्तितः । नन्वेवमुक्तरीत्या सहानुष्ठेयत्वेन ज्ञानक
च्चये श्रुत्युपन्यासस्य विचारयोरर्थात्क्रमनियमसिद्धावुपयोगित्वेन कृताक्षेपसमाधाना
सङ्गतत्वेऽपि तयोरङ्गाङ्गित्वाद्यन्यतमरूपवत्त्वे श्रुत्यादिसद्भावप्रतिज्ञा न सङ्गच्छत
स्यादयं दोषो यदि ' श्रुत्यादिप्रमाण' मित्यादिवाक्यं तत्र श्रुतिलिङ्गादिप्रमाणप्रति
स्यात् । न त्वेवम् । किं तु विचारयोः क्रमनियमे श्रुत्यर्थादिप्रमाणप्रतिज्ञापरम् । तस्
साक्षादुपपादनीयत्वात् तद्विषयतयैवाग्रिमग्रन्थप्रवृत्तेश्चेति सर्वं समञ्जसम् । स्यादेतत्
चारयोः कर्तव्यत्वे सति क्रमनियमचिन्ताऽवकाशं लभते । तत्रैव प्रमाणं न पश्यामः ।
ज्ञानफलकोऽध्ययनविधिः विचारमन्तरेण स्वफलनिष्पत्त्यसम्भवात् काण्डद्वयस्यापि वि
माक्षिपतीति चेत् स्यादेतदेवम् । यद्यध्ययनविधिरर्थज्ञानफलकः स्यात् । स त्वक्षरावा
लकः । ' स्वाध्यायोऽध्येतव्य ' इति तव्यप्रत्ययेन स्वाध्यायस्याध्ययनप्राप्यत्वप्रतीतेः ।
अक्षरावाप्तिर्न पुरुषार्थः । अतोऽध्ययनेन स्वाध्यायस्यावाप्तिरूपस्संस्कारः अवाप्तेन स्वा
येनार्थावबोध इति प्रणाड्या भवदर्थज्ञानमध्ययनविधिः फलत्वेन गृह्णातीत्यभ्युपगन्तव्य
ति चेत् । किमर्थज्ञानं पुरुषार्थः । पशुपुत्रादिवत् पुरुषार्थोपयोगितया गौणपुरुषार्थत्वं त्वक्ष
वाप्तेरपि तुल्यम् । अवश्यं चार्थज्ञानं फलमभ्युपगच्छतापि क्वचित्क्वचिदक्षरावाप्तिरपि प
त्वेनाभ्युपगन्तव्या । न खलु हुंफडादीनां स्तोभाक्षराणामर्थोऽस्ति । न वा निषेधवाक्यान
र्थवत्त्वेऽपि तदध्ययनस्यार्थज्ञानं फलमभ्युपगन्तुं शक्यम् । तत्रार्थज्ञाने दृष्टफले नियमवि
रवकाशाभावात् । यदि तावदध्ययनजन्यविधिवाक्यार्थज्ञानवतामेव विहितानुष्ठ
मभ्युदयकरमितिवदध्ययनजन्यनिषेधवाक्यार्थज्ञानवतामेव निषिद्धानुष्ठानं प्र
वायकरमिति नियमफलमाश्रीयते तदा तदध्ययनरहितानां तच्छाखिनां हिंसा
तादिभिः प्रत्यवायो न स्यात् । वेदाध्ययने सत्येतानि निषिद्धानि प्रत्यवाय
राणीति विशिष्य तद्ज्ञानावश्यंभावात् तदनुष्ठाने प्रत्यवायो भवेदित्यनिष्टफलत्वप्रतिसन्धान
तत्र प्रवृत्तिरपि न स्यात् । अथोच्येत निषेधवाक्येषु प्रत्यवायफलकं निषिद्धानुष्ठानं
शास्त्रार्थः किं तु प्रत्यवायपरिहारफलकं तदननुष्ठानमिति तद्विषयो नियमः । अध्ययनपूर्व
निषेधवाक्यार्थज्ञानवत एव निषिद्धाननुष्ठानं प्रत्यवायपरिहाराय भवतीति । तथा च नि
द्धाननुष्ठानेन प्रत्यवायजनने निषेधवाक्यार्थज्ञानं नापेक्षितमिति । तदध्ययनरहितानां तद
ष्ठाने प्रत्यवायाभावो न प्रसज्यते । प्रत्यवायपरिहारोपयोगिज्ञानफलकमध्ययनं नानिष्टफ
कमिति तेषामध्ययने प्रवृत्त्यभावोऽपि न प्रसज्यत इति । एवमप्यनधीतवेदानां निषिद्धा
ननुष्ठानेऽपि प्रत्यवायापरिहारादवश्यंभावी प्रत्यवायः तदनुष्ठानेनैवास्त्विति प्रतिसन्धाने
तेषां निषिद्धानुष्ठानप्रसङ्गो दुर्वारः । अध्ययनं विनोपायान्तरेण निषेधवाक्यार्थजननात्प्रत्य
यादिति नियमफलमाश्रीयत इति चेत् एवं सत्यध्ययनरहितानां निषिद्धवर्जनार्थमुपायान्त

(१) ' युगपदपि दर्शनात् ' इति घ. पाठः ।

ज्ञाने तत्कृतः प्रत्यवायः तदज्ञाने निषिद्धानुष्ठानकृत इत्युभयथाप्यवर्जनीयः प्रत्यवायो
एवमध्ययनसन्ध्यावन्दनादिविध्यर्थानामध्ययनात्प्रागुपायान्तरेण ज्ञानेऽध्ययन(नियमं)
क्रमेण तदज्ञानेऽध्ययनादिष्वप्रवृत्त्या च प्रत्यवायप्रसङ्गो द्रष्टव्यः । तस्मा-
रेणाध्ययनात्प्रागप्यवश्यावगन्तव्यार्थेषु विधिनिषेधवाक्येषु चाक्षरावाप्तिरेवाध्ययन-
अवश्याभ्युपगन्तव्यत्वादवैरूप्याय सर्वत्रापि सैव फलमित्यभ्युपगन्तुं युक्तम् । एवं
ध्ययनं प्रति स्वाध्यायस्य प्राधान्यसमर्पकस्तव्यप्रत्ययोऽर्थवान्भवति । अन्यथा
स्वाध्यायेनार्थज्ञानं भावये'दिति विधिविपरिणामे स्वाध्यायस्योपादेयाध्ययनगुणत्वेन
भङ्गात्तव्यप्रत्ययः कर्मत्वाभिधाय्यनर्थकः स्यात् । ननु, तथाप्यर्थज्ञानमपि सम्भव-
ध्ययनविधिफलत्वेनावश्यम[illegible]गन्तव्यम् । अन्यथा वेदवाक्यानां तत्रतत्रार्थे तात्प-
तन्निर्वाहार्थलक्षणादिक[illegible]दप्रसङ्गात् । अर्थावबोधमुद्दिश्य शब्दोच्चारणेन
के वाक्यानां तात्पर्यमवग[illegible]निर्वाहार्थं मुख्यार्थासम्भवे लक्षणादिकं कल्प्यते ।
चारणमात्रेण । अत एव[illegible]वः पुरुषो हस्ती'त्युच्चारणमात्रेणाश्वादिपदानां गवि
णा न कल्प्यते । यदा [illegible]र्थबोधमुद्दिश्य तेषामुच्चारणमिति तात्पर्यमवगम्यते तदैव
र्वाहार्थ 'मयं गौः पुङ्गवः[illegible]श्वो वेगवान्' 'पुरुषो नियतचेष्टः' 'हस्ती महाबल' इति तेषां
लक्षणा कल्प्यते । एवं च वेदवाक्यानामर्थावबोधमुद्दिश्योच्चारणाभावे तात्पर्यासिद्धा
र्वाहार्थलक्षणागौण्यनुवृत्त्यनुषङ्गाध्याहारव्यवधारणकल्पनोच्छेदप्रसङ्गादवश्यं वेदेऽप्यर्था-
मुद्दिश्योच्चारणं वक्तव्यम् । वेदे तु लोक इव तमुद्दिश्य रागप्रयुक्तमुच्चारणं न सम्भ-
ति विधिप्रयुक्तमेव तदाश्रयणीयम् । विधिश्चाध्ययनविधेरन्यो न दृश्यत इति
र्थावबोधमुद्दिश्य गुरुमुखोच्चारणानूच्चारणरूपमध्ययनं विधीयत इत्यकामेनापि स्वी-
व्यम् । एवं च दृष्टफलेऽप्यर्थावबोधे विधिरन्यतोऽसिद्धत्वात्तात्पर्यस्य सिद्ध्यर्थो न तु स्वाध्या-
ध्ययनजन्यार्थज्ञानवत एव तत्तद्वाक्योक्तं फलं भवतीति नियमार्थो नाप्युपायान्तरेणार्थज्ञाने
वायप्रदर्शनार्थं इति निषेधवाक्यादिषु न प्रागुक्तो दोषः । स्तोभाक्षरेषु परमार्थशून्येष्व-
र्थबोधफलासम्भवादक्षरावाप्तिमात्रं फलम् । न चैवं विधिवैरूप्यदोषः । यदेव किञ्चन वि-
न्तरोपयोगिस्वाध्यायसंस्काररूपेणाध्ययनेन शक्यं भावयितुं तत्सर्वमनेन भावयेदित्येकवै-
वचनभङ्गस्योभयार्थत्वलाभात् । एवं च क्रमफलमपि सङ्गृहीतं भवति । क्रमविशेषविशि-
पदवाक्यसङ्घातो हि स्वाध्यायशब्दार्थः । अतोऽध्ययनविधिः क्रमविशेषविशिष्टतयैव
ध्यायस्याध्ययनं विधत्ते । क्रमविशेषस्य चैतत्प्रयोजनं यत्समिदादिविधिवाक्यपाठक्रमे-
प्रयाजाद्यनुष्ठानोपयोग्याग्नेयाग्नीषोमीयादिमन्त्रपाठक्रमेण तदनुष्ठानोपयोगि च । स्मृति-
काम्येष्टिकाण्डसमाम्नातानामैन्द्राग्नादीनां याज्यानुवाक्याकाण्डसमाम्नातानाम् 'उभा
इन्द्राग्नी आहुवध्या' इत्यादिमन्त्राणां च यथासङ्ख्यं पाठक्रमेणाङ्गाङ्गिभावः । उच्चैष्ट्वादि-
विधिषु वेदोपक्रमणे ऋगादिपदानामृग्वेदादिषु लक्षणेत्यादि । यत्र तु नैतादृशं फलम-
तत्र क्रमस्य जपयज्ञादिमात्रोपयोग इति । न चैवमध्ययनस्यार्थज्ञानादिफलान्वये तव्य-
स्वाध्यायप्राधान्यभङ्गो दोषः । स्वाध्यायस्योपादेयाध्ययनगुणत्वेऽपि तस्यार्थसि-

(१) एतत् ङ. पुस्तके नास्ति ।

क्रमाध्ययनसंस्कार्यत्वमप्यस्ति । अध्ययनस्य तत्संस्कृतस्वाध्यायं द्वारमनपेक्ष्य तदर्थ…
दिनिष्पादकत्वासंभवादिति । तव्यप्रत्ययेन ' चरुमुपदधाती ' त्यत्र द्वितीयया …
धानसंस्कार्यत्वस्येव तस्यानुवाद इत्युपपत्तेः अग्निप्रकरणाम्नातेन 'चरुमुपदधाती'ति …
चरूपधाने स्थलाङ्गतया विनियुज्यमाने तस्य साक्षात्स्थलनिर्वर्तकत्वायोगात् उपहितेन …
तन्निवृत्तिदर्शनाच्चोपधानस्य स्थलाङ्गत्वं चरुसंस्कारद्वारकमित्यर्थसिद्धमेव हि चरोरुप…
स्कार्यत्वं द्वितीययानूद्यते । एवमिहाप्यध्ययनस्य तत्समाप्त्यनन्तरारम्भणीयमीमांसा…
योत्तरकालभाविन्यर्थज्ञाने साक्षात्कारणत्वायोगादध्ययनगृहीतस्वाध्यायेन कालान्तरे
समारूढेन द्वारेणार्थज्ञानदर्शनाच्चार्थसिद्धं स्वाध्यायस्याध्ययनसंस्कार्यत्वं तव्यप्रत्ययेन…
त इत्युपपद्यते । यदि 'अधीतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञानं भावये'दिति विधिविपरिणाम इष्यते…
स्वाध्यायस्योपादेयत्वेऽप्यध्ययनस्य तद्विशेषणत्वादध्ययनं प्रति स्वाध्यायस्य न प्रा…
प्रतीतिभङ्गशङ्कावकाशः । एवं स्वाध्यायस्योपादेयत्वे सत्येव 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य'…
स्वशाखामात्राध्ययनविधिरिति सिद्धान्तमर्यादा सङ्गच्छते । अध्यायशब्दोक्तायां श…
यामेकवचनोक्तस्यैकत्वस्य स्वशब्दोक्तस्य पितृपितामहादिपरंपरागतत्वरूपस्यात्मीय…
या विवक्षितुं शक्यत्वात् । स्वाध्यायस्योद्देश्यत्वे तु तद्विशेषणविवक्षाया असम्भ…
सा न सङ्गच्छते । तस्मात्तात्पर्यसिद्ध्यर्थमर्थज्ञानमपि सम्भवस्थलेष्वध्ययनविधिफलत्व…
भ्युपगन्तव्यम् इति चेन्मैवम् । लोकव्युत्पत्तिसिद्धस्य शब्दानामर्थपरत्वस्यौत्सर्गि…
क्वचित्क्वचिल्लौकिकवाक्ये वक्तृदोषादपवादेऽप्यपौरुषेये वेदे तदभावान्निरपवादस्य स्वत…
सतस्तस्यार्थज्ञानोद्देश्यकशब्दोच्चारणविधिनिरपेक्षतया तत्सिद्ध्यर्थं तव्यप्रत्ययोपात्तत्वे न…
तमक्षरावाप्तिफलमुल्लङ्घ्य तत्फलभूतस्यार्थज्ञानस्यापि वैधफलत्वकल्पनायोगात् । ननु, शब्द…
मर्थपरत्वमात्रं व्युत्पत्तिसिद्धं न त्वग्निहोत्रादिवाक्यं तत्तदर्थविशेषपरमित्यपि । तच्च तत्त…
विशेषबोधमुद्दिश्योच्चारणमपेक्षत इति तदर्थमर्थज्ञानस्य वैधाध्ययनफलत्वं कल्पनीयमि…
चेन्न । अध्ययनविधिनापि तदलाभात् । न ह्यध्ययनविधिः प्रतिवाक्यं तत्तदर्थज्ञानमुद्दि…
तत्तद्वाक्योच्चारणविधाने व्याप्रियते । स्वाध्यायाध्ययनेन यद्भावयितुं शक्यं तद्भावये…
विधाने सत्यग्निहोत्रादिवाक्याध्ययनेन न्यायलभ्यतत्तदर्थविशेषज्ञानमेव भावयितुं शक्यमि…
तत्र तत्रार्थविशेषतात्पर्यमर्थतः सिद्ध्येदिति चेत् तर्ह्यग्निहोत्रादिवाक्यानामौत्सर्गिकमर्थपर…
मेव न्यायपर्यालोचनया तत्तदर्थविशेषतात्पर्यरूपतया पर्यवस्यतीत्येवास्तु किमर्थावबोधमु…
द्दिश्योच्चारणविधिना । यदि च लोके दृष्टमित्येतावता वेदेऽप्यर्थावबोधमुद्दिश्योच्चारणमा…
येत तदा स्वतन्त्रवक्तृविवक्षितेतरार्थावबोधमुद्दिश्य श्रोतृभिरुच्चारणे कृतेऽपि तस्य वाक…
स्य तत्र तात्पर्यं न दृष्टम् । किं तु स्वतन्त्रवक्त्रा यस्यार्थस्यावबोधमुद्दिश्योच्चारणं कृतं…
त्रैव तात्पर्यं दृष्टमिति वेदस्य तात्पर्यसिद्ध्यर्थं पौरुषेयत्वमपि कल्प्येत । वस्तुतस्तु लोकेऽ…
नोच्चारणाधीनं तात्पर्यम् । एकाकिना मौनिना लिखित्वा दत्ते परेणाप्येकेनैव लिखितं दृ…
मनसाऽनुसंहिते श्लोकादावुच्चारणाभावात् । किं त्वसद्वाक्यादेतदर्थप्रतीतिर्भवत्वि…
वक्तृविवक्षाधीनं तत् । अतस्तात्पर्यसिद्ध्यर्थमध्ययनविधेरर्थावबोधफलकत्वकल्पनायाः …

(१) 'तत्तदर्थविशेषज्ञान' मिति ङ. च. पाठः । (२) 'रूपं तदा' इति ग. पाठः ।

…नावकाशः । वक्तृविवक्षा त्वपौरुषेये वेदे न सम्भवतीति व्युत्पत्तिसिद्धमर्थपरत्वं
…विवक्षिते विशेषे पर्यवस्यति। वेदे न्यायलभ्ये विशेषे तदनुसारेण लक्षणादिकल्पनमि-
…युक्तम् । अत एव वाक्यानां तात्पर्यसिद्धिमेवाध्ययनविधेर्व्यवधारणकल्पक-
…भवदेवेनापि स्वाभिमतन्यायबलेनैव स्वाध्यायावाप्तिमात्रस्य फलताप्रत्याय-
…स्वारस्यमुल्लङ्घ्य स्वाध्यायाध्ययनेनार्थावबोधं भावयेदिति व्यवधारणकल्पनाङ्गी-
…न ह्यध्ययनविधेरुक्तार्थतात्पर्यनिश्चयोऽयमर्थावबोधमुद्दिश्य तदुच्चारणविध्यधीनः ।
…विध्यन्तराभावात् । अस्यैव विधेरपेक्षायामात्माश्रयापत्तेः । किं तु केवलन्यायाधीन
…। अतस्तात्पर्यसिद्ध्यर्थमध्ययनविधेरर्थावबोधफलकत्वकल्पनमित्येतत्तावदयुक्तम् ।
…र्थं यदनेन शक्यं भावयितुं तद्भावयेदित्यध्ययनविध्यर्थपर्यवसानादध्ययनेन भा-
…र्थज्ञानमपि तद्भाव्यकोटावनुप्रविशेदित्येतदप्ययुक्तम् । अनुष्ठानकालापेक्षितस्य
…स्मृतिक्रमस्याध्ययनगृहीतस्वाध्यायपाठक्रमेणाध्ययनविधिफलाक्षरावाप्त्यनुनिष्पा-
…एव सम्भवतोऽध्ययनविधिफलत्वेन सङ्ग्राह्यत्वाभावात् तत्सङ्ग्रहार्थं यदनेन भा-
…तत्सर्वमनेन भावयेदित्यध्ययनविध्यर्थाङ्गीकारे अर्थज्ञानवत्ख्यातिलाभादीनां
…फलानामपि तद्भाव्यकोट्यनुप्रवेशप्रसङ्गाच्च। तेषामपि लोकतः 'शोभतेऽस्य मुखं
…आस्य प्रजायां वाजी जायत'इत्यादिश्रौतलिङ्गतश्चाध्ययनेन भावयितुं शक्यत्वाव-
…'शोभतेऽस्य मुखं य एवं वेदे'ति हि गर्भत्रिरात्रब्राह्मणज्ञस्य तद्ज्ञानफलानुवादः। शिष्यै-
…प्रमाणत्वात् तस्य मुखं शोभत' इति तदुपपादनं कृतमर्थवादाधिकरणे। अनेन ख्यातेर-
…लब्धम्।'आस्य प्रजायां वाजी जायत'इति वेदानुमन्त्रणमन्त्रस्य तद्ज्ञानफलानु-
…। कुले सन्तताध्ययनश्रवणात्तद्ज्ञस्य प्रजासु मेधावी वेदविज्जायते स प्रतिग्रहादन्नमाप्नो-
…तदुपपादनं कृतम् । अनेन कैमुतिकन्यायेन साक्षादध्येतुर्धनलाभस्याध्ययनावाप्यत्वं
…विध्यन्तरापेक्षितं यद्भावयितुं शक्यमिति विशेषितमिति चेत् धनलाभोऽपि न त्वर्थज्ञा-
…क्रतुविधिभिरपेक्षित एव। ख्यातिरपि धनलंभनद्वारा क्रतुषूपयुज्यते । तस्मादध्ययनवि-
…तव्यप्रत्ययोपात्ताक्षरावाप्तिफलकत्वमेव युक्तम्।न चैवं सति स्वाध्यायस्योद्देश्यत्वात् स्वीयत्व-
…विवक्षाप्रसङ्गात्सर्वशाखानामध्येतुमशक्यतया सङ्कोचापेक्षासत्त्वेन उद्देश्यस्यापि विशे-
…'यस्योभावग्नी अनुगतौ अभिनिम्रोचेदभ्युदियाद्वा पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्ति'
…निमित्तान्तर्गततयोद्देश्यविशेषभूतस्याप्यग्न्युभयत्वस्याधानेनाग्निद्वयोत्पादकस्वाभाव्ये-
…उत्पादयितुमशक्यतया विवक्षितत्वस्य 'पुनराधेयमोदनव'दित्यधिकरणे (जै०६-४-
…सू.)निर्णीतत्वात्।तस्मात्'अध्ययनमात्रवत'इति पुरुषार्थाधिकरण (ब्र०३-४-१२.) सूत्रस्वा-
…अक्षरावाप्तिफलोऽध्ययनविधिर्न त्वर्थज्ञानफलः।अर्थज्ञानफलत्वस्याभावे तदुपयोगिनां
…करणादीनामङ्गत्वं न स्यादिति चेन्न।वेदाङ्गत्वं हि तेषां स्मृतं नाध्ययनाङ्गत्वम्।वेदाङ्गत्वं तु ते-
…स्यार्थज्ञानफलत्वाभावेऽपि युज्यते।आधानसंस्कृतस्याग्नेः क्रतुष्विवाध्ययनसंस्कृतस्य
…ज्ञानादुपयोगादक्षरावाप्तिफलोऽध्ययनविधिर्नार्थज्ञानफलः।अतोऽध्ययनविधिना ता-

(१) 'तथा' दिति ङ.पाठः । (२) 'तद्ज्ञस्य' इति ज. पाठः । (३) 'सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणसूत्र' … पुस्तकपाठे दृश्यते । ख. ग. पुस्तकयोस्तु अध्ययनेत्यादि स्वारस्यान्तं न दृश्यते । तस्य सूत्रस्य पुरु- … विवक्षितमिति वेद्यम् ।

रयोरपि क्रमनियमो युक्तः । यद्यप्यक्षरग्रहणमात्रपर्यवसायित्वमध्ययन
स्तथापि विचारयोर्न प्रवृत्त्यसम्भवः । साङ्गाध्ययनेनापाततः पदार्थमात्रप्र
तदनु ब्रह्मस्थूलोपासनज्योतिष्टोमादिविधायकानां वाक्यानां सूक्ष्मोपासन
हरादिविद्याविधायकानां च परस्परविरोधाभासं पश्यंस्तद्विचारे पुरुषार्थ

वद्विचारः कर्तव्यतया नाक्षिप्यते।नापि क्रतुविधिभिः।तत्तदनुष्ठानकालापेक्षितस्य तत्तद्
कल्पसूत्रोपद्रष्टृवचनादिभिरपि सम्भवात् । तस्माद्वेदार्थविचारकर्तव्यतायामेव न मानं
मंब्रह्मविचारयोः क्रमनियम इत्याशङ्क्याह—यदीति । स्थूलोपासनानि बाह्यत्वात् मुक्तौ
द्वारकत्वाच्च बहिरङ्गसाधनानि सूक्ष्मोपासनानि आन्तरत्वात् मुक्तौ कर्मवद्व्यवहितसाधनत
वाच्चान्तरङ्गसाधनानि। परस्परेति । 'अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनस्सुकृतं भवति'।
थेह कर्मचितो लोकः क्षीयते' किं नु मलं किमजिनं किमु श्मश्रूणि किं तपः पुत्रं ब्रह्माण
ध्वं स वै लोको वदावदः' 'किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मे'त्यादीनां कर्मब्रह्मक
गतवाक्यानां वस्तुतो विरोधरहितानामप्यापाततः प्रतीयमानो विरोधः परस्परविरोधाभ
इदमुपलक्षणम् । एकैकस्मिन्नपि काण्डे उदितानुदितहोमादिवाक्यानामेकैकस्मिन्नपि व
तत्तदधिकरणप्रदर्शनीयपूर्वपक्षसिद्धान्तयुक्तिलेशावलम्बनेन प्रतीयमानानामर्थानां च विर
भासोऽपि द्रष्टव्यः । नन्वेवंभूतविरोधाभासनिरासार्थं विचारे कृते कः पुरुषार्थो लभ्यते
विद्यानुष्ठानसिद्धिरिति चेन्न। सकलवेदार्थनिर्णायकन्यायाभिज्ञैर्महर्षिभिः प्रणीतानि कल्पस
णि विद्यानिर्णायकानि वासिष्ठादीनि कल्पानि चाधीतवतां विचारितसकलमीमांसाद्वयनिरू
न्यायनिकुरुम्बैरुपद्रष्टृभिरधिष्ठितानां वा तदुक्तार्थेष्वाप्तोक्तत्वविश्वासादेव प्रतीयमान
धानां केचन परिहारास्सन्तीति निश्चयेन क्रतुषु विद्यासु च प्रवृत्त्युपपत्तेरिति चेदुच्यते ।
ध्ययनसंस्कृतः स्वाध्यायो 'भूतभाव्युपयोगं हि द्रव्यं संस्कारमर्हतीति' न्यायेनाधानसंस्कृ
ग्निरिव भूतोपयोगराहित्यात् क्वचिद्भाव्युपयोगमपेक्षमाणः फलान्तरोपयोगिनि भूतकाध्य
नादिवत् प्रतिषेधरहिते यत्रयत्र कार्ये समर्थत्वेनावधार्यते तत्र सर्वत्रापि वस्तुसामर्थ्यलक्ष
लिङ्गेन विनियुज्यते । न ह्याधानसंस्कृतस्याग्नेर्यदाहवनीये जुहोती'त्यादिवाचनिकविनियोगव
स्य क्वचिद्वाचनिकविनियोगोऽस्ति । येन तन्निराकाङ्क्षीकृतस्सन्नयं लिङ्गादन्यत्र न विनियु
त । तथा चाध्ययनसंस्कृते स्वाध्याये सत्यसम्भवदुपायान्तरे 'धन्यं यशस्यमायुष्यं पुण्यं
र्गापवर्गदम् । धारणं धर्मशास्त्रस्य वेदानां धारणं तथा ॥ 'त्रिभिरनश्नत्पारायणैः पूतो भ
ती'त्यादिवचनावगतफलान्तरोपयोगे धारणपारायणादिकार्य इव कर्मज्ञानानुष्ठानद्वाराभ
दयनिश्रेयसोपयोगिन्यर्थज्ञाने सम्भवद्वेदार्थसङ्ग्राहकपौरुषेयग्रन्थाद्युपायान्तरेऽप्ययं विनि
ज्यत एव । सामर्थ्याविशेषात् । अत एव 'विहारो लौकिकानामर्थं साधयेत्प्रभुत्वा'दिति(जै
१२-२-१-सू) द्वादशाध्यायाधिकरणे आधानसंस्कृतानामग्नीनां विनियोगापेक्षायां लौकि
काग्निसाध्यतया सम्भवदुपायान्तरेषु लौकिकेषु पचनदहनप्रकाशनादिष्वपि विनियोग
पूर्वपक्षितः । तन्निरासार्थमेव हि तदधिकरणं न तु स्थालीपाकादिस्मार्तसाधारण्यशङ्कानिरा
सार्थम् । तेष्वौपासनाग्निकर्तव्यतयोत्पन्नेषु पदहोमादिष्विव विनियोगशङ्कानवकाशात् । आधा
नसंस्कृतस्याग्नेर्वाचनिकविनियोगैर्निराकाङ्क्षीकरणात्तत्र पूर्वपक्षन्यायनिरासेऽप्यत्र तदभावात्पू
र्वपक्षन्याय एवावतिष्ठते । अपि च पदतदर्थावधारणादिद्वारार्थज्ञानैकोपायानां वेदाध्ययनका

[illegible]नां व्याकरणादीनां वेदाङ्गत्वान्यथानुपपत्त्याप्यधीतस्वाध्यायस्यार्थज्ञाने विनि-
[illegible]यति । अकिञ्चित्करस्याङ्गत्वायोगात् नित्ये वेदस्वरूपेऽनुपकारकाणां तेषां फलोप-
[illegible]व वक्तव्यत्वाच्च । एवं चाङ्गाध्ययनं स्वाध्यायादापाततो ज्ञानस्य तन्निर्णय एव
[illegible]वगतेश्चोत्पादनेन तन्निर्णिनीषामुत्पादयति । सा च न्यायविचारमन्तरेण वेदात्तदर्थनि-
[illegible]भावात् तन्निर्णयार्थं विचिचारयिषामुत्पाद्य विचारे प्रवर्तयतीत्यध्ययनविधेरक्षरग्रहण-
[illegible]ऽपि नियमेन विचारे प्रवृत्तिस्सिध्यति । एतत्सर्वं 'स्वाध्यायसंस्कारोऽध्ययन'मिति
[illegible]दतोऽङ्गाध्ययनादापातप्रतीत्यादिकं वदतश्च भाष्यकारस्य हृदयस्थितमुन्नीयते । ए-
[illegible]करणादीनामङ्गत्वान्यथानुपपत्त्याध्ययनस्यार्थज्ञानफलकत्वमङ्गीकर्तव्यमिति शङ्कापि
[illegible] । वेदाङ्गत्वं हि तेषामुच्यते न त्वध्ययनाङ्गत्वम् । वेदाङ्गत्वं तु तेषामध्ययनस्याक्षरग्र-
[illegible]ऽप्यध्ययनसंस्कृतस्य वेदस्यार्थज्ञानोपयोगित्वात् युज्यत एव । नन्वङ्गाध्यय-
[illegible]त्तत्वमवश्यमङ्गीकरणीयम् । अन्यथाध्ययनसंस्कृतवेदजन्यार्थज्ञानोपयो-
[illegible]वेदाङ्गत्वानिर्वाहात् । ततश्चाङ्गाध्ययनवद्वेदाध्ययनमप्यर्थज्ञानपर्यन्तं स्यात् ।
[illegible]येतव्य'इत्यत्र तव्यप्रत्ययस्वारस्यातिलङ्घनमपि 'वेदाङ्गानि समस्तानि कृष्णपक्षे-
[illegible]त्यत्र द्वितीयाविभक्तिस्वारस्यातिलङ्घनवदेव स्यादिति चेन्न । 'प्रयाजशेषेण हवीं-
[illegible]री'त्यत्र प्रयाजशेषप्रातिपदिकानुसारेण तृतीयाविभक्त्यवगतगुणभावस्येव 'वे-
[illegible]नी'ति स्मृतावङ्गप्रातिपदिकानुसारेण द्वितीयाविभक्त्यवगतप्राधान्यस्य त्यागेऽपि स्वा-
[illegible]विधिवाक्यगततव्यप्रत्ययस्वारस्यत्यागे कारणाभावात् नित्यस्याध्ययनस्यार्थज्ञानपर्यन्त-
[illegible]तकर्तव्याग्निहोत्राद्यनुष्ठानोपयोगिकर्मभागज्ञानार्थस्य धर्मविचारस्येव ब्रह्मविचारस्यापि
[illegible]विरक्तसाधारण्येन सर्वैरपि कर्तव्यतापत्त्या 'परीक्ष्य लोका'नित्यादिश्रुतिविरोधापत्तेश्च ।
[illegible]ध्ययनसंस्कृतस्य वेदस्य लिङ्गादर्थज्ञाने विनियोगेऽप्येष दोषः । यथाऽऽधानविधिरग्नि-
[illegible]रमात्रपर्यवसायीत्याधानेनार्जितस्याग्नेर्यदा यदग्निसाध्यं कर्म नित्यं काम्यं वा कर्तव्यत-
[illegible]स्थितं तदा तत्र विनियोगः, यथा वा धनार्जनविधिरर्थप्राप्तिपर्यवसायीति प्रतिग्रहादि-
[illegible]तस्य धनस्य यदा यद्धनसाध्यं लौकिकं वैदिकं वा कर्म कर्तव्यतयोपस्थितं तदा तत्र
[illegible]योगः तथाध्ययनविधेरक्षरग्रहणपर्यवसायित्वे यदा स्वाध्यायसाध्यं जपपारायणार्थज्ञाना-
[illegible]र्तव्यतयोपस्थितं तदा तत्र विनियोग इत्युपपत्तेः । नन्वध्ययनविधेरक्षरग्रहणमात्रपर्यव-
[illegible]नार्थज्ञानपर्यन्तत्वाभावे'अधीत्य स्नाया'दिति विधेरप्यक्षरग्रहणानन्तरमेव स्नानकर्त-
[illegible]विधायितया स्नानात्पूर्वं कर्मविचारो न स्यात् । न च स्नानानन्तरमेव दारपरिग्रहं कृत्वा-
[illegible]वश्यकर्तव्यानामग्निहोत्रादिकर्मणामनुष्ठानसिद्ध्यर्थमर्थज्ञानस्यापेक्षितत्वात्तदर्थं स
[illegible] पूर्वं स्यादिति वाच्यम् । तथा स 'त्वधीत्य स्नाया' दिति श्रौतक्रमविरोधप्रसङ्गात् । अग्नि-
[illegible]नुष्ठानाद्यपेक्षितज्ञानस्याध्ययनतदङ्गानुष्ठानाद्यपेक्षितज्ञानस्येव उपद्रष्टृवचनादिभिरपि स-
[illegible]त् । न च वाच्यमध्ययनसंस्कृतस्य स्वाध्यायस्य विनियोगाकाङ्क्षायां लिङ्गादर्थज्ञाने
[illegible] 'वेदेनैव वेदार्थो ज्ञातव्य' इत्युपायनियमपर्यवसायी । अतस्तस्य नियतोपायस्या-

(१) '[illegible]ार्थज्ञाने' इति घ. पाठः । (२) 'सायित्वे सत्यर्थज्ञान' इति क. पाठः ।

पुरुषस्स्वयमेव प्रवर्तते । ततो नानिबन्धनो विचारः। ननु 'श्रोतव्य' इति
वेदान्तश्रवणं साक्षाद्विधीयत इति चेन्न । विधित्वप्रयोजकरूपसम्पत्त्यभा

ध्ययनाद्यनुष्ठानोपयोगिज्ञानात् पवमानेष्टेराहवनीयाग्निहोत्रहवणीवदसम्भवाद्यावृत्ता
होत्राद्युपयोगिनि ज्ञाने सम्भवतस्तस्य त्यागो न युक्त इति । अर्थज्ञानोपायनियमप्रा
ज्ञ'दधीत्य स्नाया'दिति क्त्वाश्रुतेः प्रबलत्वात् । न च स्मृतिगतक्त्वाश्रुतितः श्रुतित
लिङ्गं प्रबलम् । स्मृतेर्भ्रान्त्यादिमूलान्तरस्यापि सम्भवादिति वाच्यम् । आचार्यकुलाद्
त्य यथाविधानं गुरोः कर्मातिशेषेणापि समावृत्येति श्रुतावप्यधीत्येति क्त्वाश्रुतेः श्रव
चेन्मैवम् । नियतोपायरूपपदार्थविषयस्य लिङ्गस्य पदार्थधर्मरूपक्रमविषयक्त्वाश्रुतितो
लस्य प्रमाणस्य बलवानाश्रयो यदा । तदापि विपरीतत्वं शिष्टाकोपे यथोदित''मिति
'क्षुत आचामेत् ' इत्याचमनपदार्थविषयस्मृते'र्वेदं कृत्वा वेदिं करोतीति'क्रमविषयश्रु
प्रबलतया तद्बलेन स्नानात्पूर्वं कर्मविचारसिद्धेः । तदेतत्सर्वमभिप्रेत्य विचारे प्रवर्तका
ङ्कानिरासमुपसंहरति–ततइति । एवं स्वाभिमतविचारे प्रवर्तकमुपपाद्य श्रवणविधिस्
वर्तक इति मतं निरसितुमाशङ्कते–नन्विति । वेदान्तश्रवणमिति । यद्यपि श्रवणवि
क्ये वेदान्तग्रहणं नास्ति । तथा 'प्यात्मा श्रोतव्य' इति विधीयमानं ब्रह्मणि तात्पर्याव
रूपं श्रवणं ब्रह्मणो वेदान्तैकप्रमाणकत्वात्तत्तात्पर्यावधारणरूपं पर्यवस्यतीति भावः ।
विधिरेव न सम्भवतीति कुतस्तस्य प्रवर्तकत्वमित्यभिप्रेत्य तत्र विध्यसम्भवे हेतुमाह–ने
विधित्वेति । विधित्वे प्रयोजकानि रूपाणि त्रैकालिकाप्राप्तिपाक्षिकप्राप्तिसमुचितप्राप्
यथा–'व्रीहीन्प्रोक्षती'ऽत्यत्र दार्शपूर्णमासिकेषु व्रीहिषु विधेयस्य प्रोक्षणस्यैतद्विध्यभावे क
येऽप्यन्यतः प्राप्तिर्न सम्भवति अतस्तत्र तत्प्राप्तिफलकोऽपूर्वविधिः । 'व्रीहीनवहन्ती'त्यत्र
डाशप्रकृतिभूतानामेव व्रीहीणां पुरोडाशनिर्वर्तनार्थमपेक्षिते तण्डुलीभावे लोकावगतसाध
नैतद्विध्यभावेप्यवहननस्याक्षेपतः प्राप्तिस्सम्भवति। किं तु तत्र लोकावगतसाधनत्वाविशेषात्
दाचिन्नखविदलनादिकमपि प्राप्नुयादिति पाक्षिक्यवहननस्य प्राप्तिः। अतोऽवहनने तदप्राप्तां
रिपूरणफलो नियमविधिः। 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्ये'त्यग्निचयनप्रकरणाम्नातस्य मन्त्रस्य त
नुष्ठेयेऽश्वरशनाग्रहणे रशनाग्रहणप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्गात्प्राप्तिः 'इमामगृभ्णन्रशनामृत
त्यश्वाभिधानीमादत्त' इति विध्यभावेऽपि सम्भवत्येव। किंतु लिङ्गाविशेषात्तत्रत्ये गर्दभरश
ग्रहणेऽपि प्राप्तिस्स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थः परिसङ्ख्याविधिः । यद्यपि नियमपरिसङ्ख्योदाहरण
पाक्षिकी नियता च प्राप्तिर्वस्तुतो नास्त्येव । तुषविमोकेन कार्येणाक्षिप्ततया ह्यवघातस्य
क्षिकी प्राप्तिर्वक्तव्या । आक्षेपात्प्रागेव 'व्रीहीनवहन्ती'ति प्रत्यक्षशास्त्रं झटिति प्रवर्तते । त
नन्तरं प्रत्यक्षशास्त्रसिद्धेनैकेनोपायेन नैराकाङ्क्ष्यादनियतोपायाक्षेप एव न प्रवर्तते । एवं
त्यक्षशास्त्रेणाश्वरशनाग्रहणे झटिति विनियुक्तस्य तेनैव नैराकाङ्क्ष्यात् रशनाद्वयसाधारण
लैङ्गिकविनियोगकल्पनं न प्रवर्तते । एवं च नियमपरिसङ्ख्ययोरप्यपूर्वविधिवद्वस्तुतोऽत्यन्

(१) 'पयोगित्वस्य' इति च. पाठः । (२) तदर्थज्ञानोपाय ' इति घ. पाठः। (३)'सम्भवतीति अतस्तत्र' इति क. पाठः । (४) 'तन्त्रानुष्ठेये' इति क. घ. पाठः ।

वेदान्तश्रवणं नापूर्वविधिगोचरः । प्राप्तत्वात् । प्राप्तिश्च वेदान्तश्रवणं स्व-

...वः । तथापि नियमपरिसङ्ख्याशास्त्रयोरप्रवृत्तावर्थाक्षेपेण नखविदलनस्यापि क-
...घातस्य पाक्षिक्येव प्राप्तिः स्यात् । मन्त्रस्य च लिङ्गाविशेषेण गर्दभरशना-
...गः स्यात् । तयोः प्रवृत्तौ त्वाक्षेपमन्त्रलिङ्गावतारप्रतिबन्धादवघातस्य नि-
...र्दभरशनातो निवृत्तिश्च लभ्यत इति नियमपरिसङ्ख्याविध्योः प्रवृत्तावपूर्व-
...पमन्त्रलिङ्गावतारप्रतिबन्धद्वाराऽवघातनियमेन गर्दभरशनायां मन्त्रवर्जनेन
... नियमपरिसङ्ख्याव्यपदेश इत्यपूर्वविधितस्तयोर्भेदः । यद्यपि नियमे विद-
...सङ्ख्यायां गर्दभरशनादिनिवृत्तिरितीतरनिवृत्तिलाभ उभयत्राप्यविशिष्टः ।
...तुषविमोकः कार्यः अश्वरशनायामेव मन्त्रः कार्य इत्येवकारेण फलविवरणमप्य-
... । तथाप्यवघातशास्त्रेणावघातनियमस्याक्षेपतोवघातप्राप्त्यव्रीह्यंशेषु अवघातप्रापण-
...करणे उपायान्तरेण साधारणेनाक्षेपेणापातत उपायान्तरस्य निराकर्तुमशक्यतया त-
...भवेन नियमस्य प्रथमोपस्थितत्वात् विधेयगतत्वेन प्रत्यासन्नत्वाच्चाप्राप्तांशपरिपूर-
... नियम एव फलम् । उपायान्तरनिवृत्तिश्चरमोपस्थितत्वादविधेयगतत्वेन विप्रकृष्टत्वाच्च
...दिनी न फलम्। परिसङ्ख्योदाहरणे तु द्वयोरपि नित्यप्राप्तिसम्भवेन स्वरूपप्राप्तेर्नि-
... वा फलत्वायोगादितरनिवृत्तिरेव फलम् । एवं नियमपरिसङ्ख्याविध्योः फलभेदे सति
...रेण फलविवरणमेकत्रायोगव्यवच्छेदार्थमन्यत्रान्ययोगव्यवच्छेदार्थमिति विशेषः। एव-
...विधित्वादि प्रयोजकरूपाणां मध्ये अन्यतमस्य सम्पत्त्यभावादित्यर्थः। ननु, प्राप्तत्वादिति
...। वेदान्तश्रवणकर्तव्यताबोधकप्रमाणानुपलम्भादित्यत आह–प्राप्तिश्चेति । वेदा-
...तदर्थावगतिसाधनत्वेन विधीयत इति हि प्रतीयते। तन्न सम्भवति । सामान्यतः श्रव-
... श्रवणविषयशब्दोपात्तार्थावगतिसाधनमिति नियमस्य वैद्यशास्त्रश्रवणादिषु दृष्टतया
...न्तशास्त्रश्रवणेऽपि स्वविषयोपात्तावगतिसाधनत्वस्यानुमानेन प्राप्तेरित्यर्थः।स्यादेतत
...श्रवणस्यार्थावगतिसाधनत्वेन विधेः प्रतीतौ खलु तत्प्राप्तेः समर्थनेन तत्र विधिर्नि-
... । तत्प्रतीतिरेव कुतः। न ख'ल्वात्मा श्रोतव्य' इत्यत्रावगतिकामेनेति विशेषणमस्ति,
...लभ्यत इति चेन्न । 'येनाहं नामृता स्यां किमहं तेन कुर्यां यदेव भगवान्वेद तदेव
...' त्युपक्रमगतमैत्रेयीप्रश्नस्यामृतत्वसाधनविषयतया प्रकरणालोचनायाममृतत्वस्यैव
...नान्वयलाभात् तत्फलकत्वे चापूर्वविधित्वस्य प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात् । ननु, श्रवणवि-
...विधौ द्रष्टव्य इत्यनुवादः तस्यैव फलसमर्पकः । अतस्तत्र दृशिधातुना ज्ञानमात्रं विवक्षित-
... वक्तव्यम् । साक्षात्कारस्य शब्दप्रमाणफलत्वायोगादिति चेन्न । साक्षात्कारस्य साक्षात्त-
...सम्भवेऽपि श्रवणजन्यवेदान्तार्थनिर्णयसापेक्षनिदिध्यासनसाध्यस्य तस्य तद्द्वारा प-
...रया तत्फलत्वसम्भवात् । ननु, वेदान्तश्रवणजन्यार्थज्ञानस्य निदिध्यासनानुष्ठान एवोपक्षी-
...कर्मानुष्ठानोपयोग्यर्थज्ञानस्य कर्मफले स्वर्गादाविव निदिध्यासनफले साक्षात्कारे कार-
... नास्तीति तस्यापि कारणभूतस्य वेदान्तश्रवणस्य सुतरां तत्र कारणत्वं न सम्भवतीति

(१) 'फलभेदे स्थिते सति इति क. पाठः । (२) 'श्रवणस्यावगति' इति घ. पाठः । (३) 'धातुना श्रवण- ...र्थं ज्ञानमात्रं' इति घ. पाठः। (४) 'विधिश्रवण' इति ङ. पाठः । (५) 'तस्य परंपरया' इति घ. ... । 'तस्य तद्द्वारा तत्फलत्व' इति क. पाठश्च । (६) 'जन्यज्ञानस्य' इति घ. पाठः ।

चेत् दृष्टान्ते कारणताग्राहकप्रमाणाभावात्तथैव । इह तु 'द्रष्टव्यः श्रोतव्य' इति
प्रमाणसत्त्वे कथं कारणत्वं न स्यात्। न चाकारणेनार्थनिर्णये न व्यवधानं बाधकम्
षसाक्षात्कारे चक्षुषस्संयोगजनककर्मणोऽकारणत्वेऽपि सन्निकर्षद्वारा चक्षुषः कारणत्व
कारणव्यवधानस्य तद्बाधकत्वाभावात् तद्बाधकत्वे वा श्रुतश्रवणकारणत्वोपपत्त्यर्थं
स्यार्थज्ञानस्यापि निदिध्यासनद्वारा साक्षात्कारकारणत्वोपपत्तेश्च । ननु, 'ज्ञानप्रसादे
द्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमान' इति श्रुत्यन्तरे[२] साक्षात्कारस्य निदिध्य
लत्वावगमादिह सन्निहितश्रवणफलसमर्पकस्य द्रष्टव्यपदस्य तदन्यज्ञानपरत्वं वक्त
चेन्न । श्रवणनिर्वर्त्यनिदिध्यासनजन्ये साक्षात्कारे श्रवणस्यापि श्रुतिबलात्कारणत्वो
पुरोडाशनिर्वर्त्ये यागे पुरोडाशनिर्वर्तकानां व्रीहीणामपि 'व्रीहिभिर्यजेतेति' श्रुतिबलेनै
णत्वाभ्युपगमात् । सामशब्दोक्तगीत्यभिव्यक्त ऋक्साध्ये गुणाभिधानरूपे स्तोत्रे 'साम्न
वीते'ति श्रुतिबलात् साम्नोऽपि कारणत्वाभ्युपगमाच्च । ननु, द्रष्टव्यपदेन श्रवणविधि
बहिर्भूतेन श्रवणस्यावगतिसाधनत्वेन विधिप्रतीतिर्माभूत् तदन्तर्भूतेन तव्यप्रत्ययेनै
लभ्यते (ते[३])न हि वेदान्तश्रवणं प्रत्यप्यात्मनो विषयत्वरूपं कर्मत्वं प्रतीयते। न चात्मा वे
शब्दश्रवणस्य साक्षाद्विषयो भवति। भवति तु 'प्रत्यक्षप्रमाणविषयो घटः' 'अनुमानप्रम
षयो वह्नि'रित्यत्र घटवह्निवत् तत्साध्यावगतिविषयतया व्यवहितविषयः। तथा च तत्
व्यवहितविषयत्वमेवात्र तव्यप्रत्ययेन बोध्यत इत्युपपादनीयम्। एवं च तत्समानसंवित्सं
या आत्मविषयावगतिसाधनत्वमपि श्रवणस्य प्रतीयत इति तेन रूपेण श्रवणे विधिरुप
इति चेत् । स्यादेतदेवम् । यदि वेदान्तशब्दमात्रगोचरज्ञानमिह श्रवणं भवेत् । किं तु
न्तानां ब्रह्मणि तात्पर्यावधारणमत्र श्रवणं विवक्षणीयम् । तथैव भाष्यकृता समन्व
'श्रवणं नाम सर्वेषां वेदान्तानां परात्परे। उपक्रमादिभिर्लिङ्गैश्शिवे तात्पर्यनिर्णयः।'इति
प्रसिद्धिमुदाहृत्य वक्ष्यमाणत्वेन तत्रैवावगतिसाधनत्वेन विधिशङ्कायाः प्राप्तिसमर्थनेन त
रासस्य च कर्तव्यत्वात् । न च तात्पर्यावधारणस्यात्मा विषयो न भवति । येन तत्साध्य
गतिविषयत्वलक्षणं व्यवहितविषयत्वं तव्यप्रत्ययार्थ इत्याश्रीयेत । अस्ति हि ब्रह्मणि त
र्यावधारणे ब्रह्मणोऽपि विषयत्वम् । अतो वेदान्ततात्पर्यावधारणस्यात्मा विषयीकर्तव्य
र्थाश्रयणे नास्त्यनुपपत्तिरिति न व्यवहितविषयत्वार्थाश्रयणेनात्मावगतिसाधनत्वस्य प्रती
रुपपादयितुं शक्या । एवं तर्हि ग्रहणस्यावगतिसाधनत्वप्रतीतिरर्थस्वभावेनैवास्तु 'व्रीही
हन्ती'त्यत्रावहननस्य तुषविमोकसाधनत्वप्रतीतिरिवेति चेन्न । तथा सति लोकसिद्धकार्य
रणभावालोचनयैवार्थावगतेः फलत्वेन प्राप्तिमभ्युपगम्य तत्फलकश्रवणविधिरिति शङ्काव
रणे प्राप्तविषये विधिरुन्मज्जन्नियमविधित्वादिरूपेणैवोन्मज्जतीति तत्रापूर्वविधित्वशङ्काव
शाभावप्रसङ्गात् । तस्मादवगतिसाधनत्वेनापूर्वविधिरिति शङ्कानिराकरणार्थमनुमानेन प्रा
प्रदर्शनमिदमकाण्डताण्डवमिति चेदुच्यते । श्रोतव्य इत्यत्र श्रवणे विधिप्रतीत्या तस्य फल
काङ्क्षायां सन्निहितं द्रष्टव्यपदं फलसमर्पकं युक्तम् । तत्र दृशिधात्वर्थस्साक्षात्कारस्तस्य साक्ष

(१) 'दर्शनेन व्यवधानस्य' इति क. घ. पाठः (२) 'श्रुत्यन्तरेण' इति ङ. पाठः।(३) इदं ङ. पाठ एव दृ
ते। (४) 'वाक्यानां वैदिकानां' इति पाठान्तरम् ।

नार्हति। क्वचिदपि शब्दप्रमाणतः साक्षात्कारादर्शनेन शब्दप्रमाणमात्रस्य तं प्रत्य-
धारणात् (तत्फलकस्य निदिध्यासनविधेस्सत्त्वाच्च ।) निदिध्यासनद्वारा तस्य फ-
ऽपि तत्फलकत्वबोधकश्रवणविधेर्नास्ति प्रयोजनम् । तद्धि न तावत् निदिध्यासने
। निदिध्यासनेऽप्यत्र विधेः श्रूयमाणतया तस्य 'ततस्तु तं पश्यत' इत्यादि श्रुत्य-
रात् साक्षात्कारफलत्वेन तदर्थिनस्तत्र स्वविधित एव प्रवृत्त्युपपत्तेः । नापि श्रवणे
। श्रवणस्य परम्परया निदिध्यासनसाध्यसाक्षात्कारजनकत्वज्ञानेऽपि परम्पराघट-
तिजनकत्वाज्ञानेन तदर्थितया तत्र प्रवृत्तेरनुपपत्तेः । अन्यतस्तज्जनकत्वज्ञाने तत
प्रवृत्त्युपपत्तेः व्रीहिसामादिन्यायेनैतद्विधिसामर्थ्यादेव श्रवणस्य पार्ष्ठिकान्वयकल्प-
णे प्रवृत्तिरुपपद्यत इति चेन्न । तत्कल्पनस्य वस्तुसामर्थ्यावगत्यधीनत्वात् इह च
कृतश्रवणानामपि प्रायशस्तत्त्वनिर्णयादर्शनेनाकृतश्रवणस्यापि गर्भस्थस्य वामदेवस्य
चोभयतस्तद्व्यभिचारेण वस्तुसामर्थ्यासिद्धेः । ननु, वामदेवस्य निदिध्यासनं विना
रो दृष्ट इति निदिध्यासनस्यैव व्यतिरेकव्यभिचारः न श्रवणस्येति चेन्न। गर्भे सा-
वतो वामदेवस्य गर्भ एव निदिध्यासनस्य तदनुष्ठानोपयोग्यर्थावगतेरपि कल्पयितुं
न गुरुमुखाधीनन्यायविचारलब्धतात्पर्यनिर्णयात्मकेऽर्थावगतिकारणे श्रवण एव व्य-
पर्यवसानात् । तस्माद्द्रष्टव्य इत्यत्र दृशिधातोश्चाक्षुषसाक्षात्कारवाचकस्य मानससा-
ऽपि लक्षणायाः कल्पनीयत्वात् तं विहाय स्वसन्निहितश्रवण
मान्ये लक्षणाकल्पनं युक्तम् । तथा चागममूलेऽर्थे पुत्रेष्टिकार
रदर्शनं न दोष इति व्यभि ने सत्यप्यपूर्वविधिरभ्युपगन्तुं शक्य इति । एव-
विध्याशङ्कायां सत्यामनुमानेन प्राप्तिसमर्थनं सङ्गच्छत एव । नन्वस्त्वेतदेवं तथाप्यनु-
नुपपन्नम् । तथाहि—अत्र वेदान्तशब्दमात्रगोचरज्ञानं पक्षः उत तत्तात्पर्यावधारणम् ।
। तत्रार्थावगतिसाधनत्वस्यानुमानतः प्राप्तावपि श्रोतव्य इत्यत्र श्रवणशब्दार्थत्वेना-
तात्पर्यावधारणे तदप्राप्त्या तद्विधिनिरासासिद्धिप्रसङ्गात्।न द्वितीयः। तात्पर्यज्ञानस्य
र्थावगतिकारणत्वे मानाभावेन दृष्टान्तस्य साध्यवैकल्यात् । ननु, 'अहो विमलं जलं
कच्छे महिषश्चरती'त्यत्र नद्याः कच्छेनान्वये तात्पर्यं जलेन वेति तात्पर्यसंशये जलेनान्व-
र्यं नास्तीति तद्व्यतिरेकनिश्चये च जलनदीसंसर्गगोचरवाक्यार्थावगत्यभावात् यत्सं-
तिरेकनिश्चयौ यत्प्रतिबन्धकौ तन्निश्चयस्तद्धेतुः । यथा व्याप्तिनिश्चयोऽनुमितिहेतुरिति
प्रसूतमनुमानं तत्र मानम् । न चाप्रयोजकत्वात् । तात्पर्यसंशयव्यतिरेकनिश्चययोर्वा-
ज्ञानप्रतिबन्धकत्वनिर्वाहार्थं तदुभयाभावद्वयस्य तदुभयविरोधिनस्तात्पर्यनिश्चयस्य
र्थज्ञानकारणत्वे अवश्याभ्युपगन्तव्ये लाघवात्तात्पर्यनिश्चय एव कारणत्वेनाभ्युपग-
इति लाघवतर्कसत्त्वात् । न च वाच्यं तात्पर्यज्ञानं वाक्यार्थावगतौ कारणमङ्गीकु-
पि समभिव्याहृतपदानामेकप्रतीतिजनकत्वलक्षणैकप्रयोजनकत्वज्ञानमपि तत्र कारणमङ्गी-
णीयम् । अन्यथा 'रक्तः पटो भवती'त्यत्र रक्तगुणस्य विषयाकाङ्क्षोत्थापनाभावप्रसङ्गात्
गुणस्य पटान्वये तात्पर्यावगतावपि रक्तपदस्य केनचित् पदेनान्विताभिधाननियमेऽप्ययं

(१) ...न्तर्गतं वाक्यं क. ख. ग. ङ. पुस्तकेषु न दृश्यते । (२) 'भयतो व्यभिचारेण' इति क. घ. ङ. पाठः ।

रक्तो भवति' 'पटो भवती' त्यनुषङ्गाध्याहाराभ्यां तात्पर्यान्विताभिधानयोरुपप
काकाङ्क्षोत्थापनस्य रक्तादिपदत्रयविषयैकप्रयोजनकत्वज्ञानेनैव निर्वाह्यत्वात् । तथा
पदस्य जलपदेन सहैकप्रयोजनकत्वज्ञाने सति तात्पर्यसंशयादिना तदन्वयावगतिप्र
न सम्प्रतिपन्न इति । एकप्रयोजनकत्वाज्ञाने सत्यपि लोके 'हस्तेन दीर्घेण कुठारेण
नत्ती'त्यत्र दीर्घगुणस्य हस्तान्वये तात्पर्यं कुठारान्वये वेति सन्देहे कुठारान्वये न ता
ति व्यतिरेकनिश्चये च दैर्घ्यकुठारसंसर्गावगत्यनुदयेन वेदेऽपि 'उपसद्भिश्चरित्वा मास
त्रं जुहोती'त्यत्र मासगुणस्योपसदन्वये तात्पर्यमग्निहोत्रान्वये वेति तात्पर्यसंशये अग्नि
मान्वये न तात्पर्यमिति तद्व्यतिरेकनिश्चये च मासाग्निहोत्रहोमसंसर्गावगत्यनुदयेन च
संशयव्यतिरेकनिश्चययोः प्रतिबन्धकत्वसिद्धेरिति चेन्मैवम् । अनुमानमूलतयोपन
नियमस्यासिद्धेः । अत्र प्रतिबन्धकत्वं कारणीभूताभावप्रतियोगित्वमिति विवक्षायां
संशये तद्व्यतिरेकनिश्चये चानुमित्यनुदयस्य व्याप्तिनिश्चयरूपहेतुत्वाभावप्रयुक्ततया त
योरनुमितिहेतुत्वे प्रमाणाभा[illegible] न्ते साधनवैकल्यादन्यस्यापि व्याप्तिग्रहस्थानस्या
कार्यानुत्पा[illegible] मिति विवक्षायां व्याप्तिनिश्चये प्रामाण्यसंशयव्यति
श्चययोरनुमि[illegible]न्धकत्वेऽपि तत्प्रामाण्यनिश्चयस्यानुमितिहेतुत्वाभावेन तत्र व्यभि
त् प्रवर्तकज्ञानप्रामाण्यसंशयव्यतिरेकनिश्चययोः प्रवृत्तिप्रतिबन्धकत्वेऽपि तत्प्रामाण्यनि
स्य प्रवृत्तिहेतुत्वाभावेन तत्रापि व्यभिचाराच्च । न च वाच्यं यत्र कृष्यादिप्रवृत्तौ प्रामाण
ण्यस्य हेतुता नास्ति तत्र तत्संशयस्य प्रतिबन्धकत्वमपि नास्ति । यत्र तदस्ति बहुवित्तव
याससाध्यप्रवृत्तौ तत्र प्रामाण्यनिश्चयस्य हेतुतेष्यत एव । अतो न क्वापि व्यभिचार इ
प्रामाण्यनिश्चयतत्प्रामाण्यनिश्चयादिपरम्परान्तर्गतयत्किञ्चिन्निश्चयगोचरप्रामाण्यसंशये
तिरेकनिश्चये वा सति तथाभूतप्रवृत्त्यनुदयेन तयोस्तत्प्रतिबन्धकत्वेऽपि तत्प्रामाण्यनि
परम्परायास्तद्धेतुत्वाभावेन व्यभिचारात् तस्यास्तद्धेतुत्वेऽनवस्थानात् उक्तनियममूला
नबलेन कर्मब्रह्मभागतात्पर्यनिश्चययोः स्वर्गमोक्षपर्यन्तहेतुत्वापत्तेश्च । अपि च तात्पर्य
यस्य वाक्यार्थावगतिप्रतिबन्धकत्वमङ्गीकुर्वतापि तात्पर्यसंशयात्प्रागेव नद्यादिपदस्योभ
योजनास्फुरणात् उभयथापि वाक्यार्थावगतिर्निष्पन्नेत्यभ्युपगन्तव्यम् । अन्यथा कोटिद्व
पस्थित्यभावेन किं नदीजलसंसर्गे तात्पर्यमुत नदीकच्छसंसर्ग इत्यादिसंशयायोगात् ।
जलनदीकच्छेषु पदस्मारितेषु नद्याः कच्छजलसंसर्गावगमो मनसैव स्यादिति वाच्यम्
उभयथा वाक्यार्थः स्फुरति क्व तात्पर्यमिति न निश्चीयत इति सकललोकसिद्धव्यवहार
सारेण वाक्यजन्यसंसर्गावगमयोरेव संशये कोटिद्वयसमर्पकत्वस्याङ्गीकर्तव्यत्वात् । अन्य
'विमलं नद्या जलं कच्छे महिषश्चरती'त्यत्रापि नद्यादिपदार्थस्मृतिरूपकारणवशान्मानसं न
जलयोरिव नदीकच्छयोरपि संसर्गज्ञानं जायेत । न चात्र नदीपदस्य कच्छपदसन्निधाना
वात् न नदीकच्छसंसर्गज्ञानं जायत इति वाच्यम् । आसत्तेर्वाक्यार्थज्ञान एवोपयुक्तत्वेन
नससंसर्गज्ञाने तदुपयोगाभावात् पदजन्यपदार्थस्मृत्यनन्तरभाविमानससंसर्गज्ञाने तदुपयो
कल्पने सर्वत्रापि तत्तत्सहकारिविशेषयुक्तेन तु मनसैव संसर्गज्ञानमिति वक्तुं शक्यत्वेन प्रमा

(१) 'युक्तेन मनसैव' इति घ. ङ. पाठः ।

[illegible] । वेदवाक्यार्थानां प्रमाणान्तरतः प्राप्तिरहितत्वेनाभ्युपगतानां वेदवाक्येभ्य
[illegible]सर्वत्र वक्तव्यत्वेन तेषु दृश्यमानस्य तात्पर्यसंशयस्य निर्वाहार्थमपेक्षितयोः
[illegible]वेदवाक्यार्थज्ञानयोः पूर्वपक्षसिद्धान्तावलम्बिन्यायोपष्टब्धवाक्यजन्यत्वस्यैवा
[illegible]त्वाच्च । तथा च तात्पर्यसंशयकारणीभूतवाक्यार्थज्ञाने व्यभिचारेण तात्पर्य-
[illegible]कारणत्वनिश्चयाद्बाधितविषयमनुमानमिति न तेन तात्पर्यनिश्चयस्य वाक्यार्थज्ञा-
[illegible]सिद्धिः । यथा व्याप्यकोट्यन्तर्गततात्पर्यसंशयकारणे वाक्यार्थज्ञाने व्यभिचारः ।
[illegible]त्वतात्पर्यनिश्चयकारणेऽपि तस्मिन्व्यभिचारः । अस्मिन्नर्थे वाक्यस्य तात्पर्यमि-
[illegible] हि वाक्यार्थावच्छिन्नतात्पर्यविषयं वाक्यार्थज्ञानमपेक्षते । तद्यद्यपि लोके क्वचित्क-
[illegible]तोऽपि सम्भवति । तथाप्यप्राप्तविषये वेदे वाक्यादेव तदेष्टव्यम् । सामान्यतो
[illegible]च्छिन्नतात्पर्यज्ञानं कारणं न तु विशेषत इति चेत्तर्हि वाक्यार्थविशेषावच्छिन्नता-
[illegible]तिरेकनिश्चययोर्वाक्यार्थावगतौ प्रतिबन्धकत्वेऽपि तन्निश्चयस्य तत्र हेतुत्वं ना-
[illegible]पन्यस्तनियमस्य व्यभिचारः स्यात् । तस्मादुक्तनियममभ्युपगच्छता तद्व्यभिचार-
[illegible] वाक्यार्थविशेषावच्छिन्नतात्पर्यनिश्चय एव वाक्यार्थज्ञानकारणत्वेन समर्थनीय इति
[illegible]परिपन्थी सुस्थो व्यभिचारः । यथा तात्पर्यज्ञानकारणे वाक्यार्थज्ञाने व्यभिचारः
[illegible]नुमापकोपक्रमादिलिङ्गज्ञानकारणेऽपि तस्मिन्व्यभिचारः । वेदेऽप्युपक्रमादिलि-
[illegible] तात्पर्यज्ञानमिष्यते । तानि च षडपि लिङ्गानि वाक्यार्थज्ञानाधीनोन्मेषाणि । तथा हि-
[illegible]पक्रम्यते तेनैवोपसंहार उपक्रमोपसंहारैकरूप्यम् । उक्तस्यैवार्थस्य पुनः कथनमभ्या-
[illegible]र्थस्य मानान्तरेणाप्राप्तिरपूर्वता । उक्तार्थानुगुणतया वर्ण्यमानः पुरुषार्थः फलम् ।
[illegible]स्तुतिपर्यवसायी शब्दनिकरोऽर्थवादः। उक्तार्थोपपादकतया वेदेन निबध्यमाना न्या-
[illegible]माना वा युक्तिरुपपत्तिः । सर्वाण्येतानि लिङ्गानि वाक्यार्थावगत्यधीनज्ञानानीति
[illegible] । तत्रापि वाक्यार्थज्ञाने तात्पर्यज्ञानस्य कारणत्वाभ्युपगमे तदर्थमप्युपक्रमाद्यन्यतम-
[illegible]पणावश्यंभावात् अनवस्था स्यात् । तस्मादनुमानमूलव्याप्त्यसिद्धेरनुमानस्य बाधि-
[illegible]च न तेन तात्पर्यनिर्णयस्य वाक्यार्थज्ञानकारणत्वसिद्धिः । अतो दृष्टान्तस्य सा-
[illegible] व्याप्त्यसिद्ध्या विषयबाधाच्च मूलानुमानमप्ययुक्तम् । हेतुविशेषणवैयर्थ्याच्च ता-
[illegible]धारणमर्थावगतिसाधनमभ्युपगच्छतो लौकिकवाक्यार्थावगतावपि तत्साधनमेवेति किं
[illegible]विशेषणेनेति । अत्रोच्यते । तात्पर्यज्ञानस्य वाक्यार्थज्ञाने कारणत्वाभावेऽप्ययमेव वा-
[illegible] इत्यवधारणे तात्पर्यसंशयानन्तरभाविनि कारणत्वमस्ति । अनेकविधयोजनास्फुरणादि-
[illegible]नेकधा वाक्यार्थस्फुरणेनानेकधा वाक्यार्थज्ञानोदये सति लोके वक्त्रभिप्रायान्वेषणेन वेदे
[illegible]पणेन च क्वचिदर्थे तात्पर्यनिर्णयानन्तरमयमेव वाक्यार्थ इत्यवधारणोत्पत्तेरनुभवसि-
[illegible] । अत्र यद्यपि वाक्यार्थत्वं न वाक्यजन्यप्रतीतिविषयत्वम् । तात्पर्याविषयेऽपि प्रती-
[illegible] अयमेव वाक्यजन्यप्रतीतिविषय इत्यवधारणायोगात् । नापि तज्जन्यप्रमितिविष-
[illegible] । 'श्वेतो धावती'ति वाक्यात्समीपे धावति शुनके श्वा इतो धावतीति ज्ञानस्य तत्रैव
[illegible] श्वेताश्वे 'श्वेतो धावती'ति ज्ञानस्य चोदये सति उभयोरपि ज्ञानयोः प्रमात्वेन क्वचि-
[illegible] तात्पर्यनिर्णयेऽप्ययमेव वाक्यजन्यप्रमितिविषय इत्यवधारणायोगात् । किं तु वाक्यो-

देश्यप्रतीतिविषयत्वं तत् । उद्देश्यत्वं तच्छेषित्वम् अध्ययनसंस्कृतस्वाध्यायस्य क
विनियोगाकाङ्क्षायां लिङ्गात्सामान्यतोऽर्थज्ञाने विनियोगावगमे सत्युपक्रमादि
यस्य वाक्यस्य यत्रार्थे तात्पर्यमवसितं तदर्थज्ञाने तस्य विनियोगो विशिष्यावगम्य
पि वक्त्रभिप्रायतः क्वचिदर्थे वाक्यस्य तात्पर्यावगमे सति तद्ज्ञानमेव तस्योद्देश्यं
यते । अर्थान्तरज्ञानं तेन जातमपि न तदुद्देश्यम् । यथा जामातृभोजनमुद्दि
सूपेन कदाचित्सूपपाकाप्रयोजकस्यातिथेर्भोजनमपि निर्वर्तत इत्येतावता तद्भोज
कस्य नोद्देश्यम् । एवं च स्वविषयोपात्तावगतिसाधनमिति साध्यनिर्देशस्य
येण शास्त्रेण यदुपात्तं प्रतिपादितं तज्जनितज्ञानविषयीकृतमिति यावत् तद्वि
ऽवगतिः अयमेव वाक्यार्थ इत्यवधारणरूपा तात्पर्यसंशये सति तन्निर्णयान
द्वितीयज्ञानं तत्साधनमित्यर्थः । अतो न दृष्टान्ते साध्यवैकल्यं नापि पक्षे
बाधः । आत्मावगतिसाधनत्वेन श्रवणे विधिमङ्गीकुर्वताऽपि वेदान्तवाक्याना
इत्यवधारणरूपावगतिसाधनत्वेनैव तत्र विधिरङ्गीकर्तव्यः । तात्पर्यसंशयात्प्राग
न्तवाक्येभ्योऽङ्गाध्ययनबलादात्मावगतिसद्भावेन तन्मात्रे इच्छोदयासम्भवात्
विधिविषयत्वाभिमतस्यैवानुमानतः प्राप्तेर्न तस्मिन्नपूर्वविधेरवकाश इति सङ्क्ष
अत्र साध्ये श्रवणत्वादित्येतावान्हेतुर्न भवति । यल्लौकिकं वाक्यं केनचिदेव श्रुतं
पदेशेन तत्तात्पर्यनिश्चयोऽपि जातः न तु तात्पर्यनिश्चयात्पूर्वं तत्संशयः तदनन्तरं वा
वधारणं वा तत्र तात्पर्यनिश्चये व्यभिचारात् । न च तत्रापि स्वविषयोपात्तावगतिं
धनत्वयोग्यतास्तीति शङ्क्यम् । तत्र तात्पर्यनिश्चयविषयेण तेन वाक्येन प्रतिपा
कस्यापि पुरुषस्यायमेवास्य वाक्यस्यार्थ इत्यवधारणानुदयेन अत्यन्ताप्रसिद्धकार्यं प्रति
त्वस्याप्यसम्भवात् । अतस्तत्र व्यभिचारवारणार्थं तात्पर्यसंशयतदनन्तरभाव्यर्थावधा
षयवाक्यश्रवणत्वादिति हेतुर्विशेषणीयः । तथाभूतवाक्योपलक्षणतया भाष्ये शा
कृतम् । प्रायेण गहनेषु शास्त्रेष्वेव तात्पर्यसंशयस्तन्निश्चायकप्रमाणान्वेषणेनायमेवास्य
स्यार्थ इत्यवधारणं च भवतीति । तस्माद्युक्तमिदमनुमानम् । स्यादेतत् । वेदान्तश्रवणे
वगतफलार्थिनः काव्यालोकनादिष्विव प्रवृत्तौ 'आचान्तेन कर्तव्यं यज्ञोपवीतिना कर्तव्य
वैदिककर्माङ्गत्वेन विहितमाचमनादिकमङ्गं न प्राप्नुयात् किं तु विध्यवगतफलार्थिनः प्र
व प्राप्नुयात् । तथा च तत्प्राप्त्यर्थश्रवणविधिरपूर्वविधिः स्यात् । न हि विधिविषयप्राप्त्यर्थ
पूर्वविधिः किंतु विधिविषयादन्यस्यापि विना तद्विधिमसम्भवत्प्राप्तिकस्य प्राप्त्यर्थोऽपि
रपूर्वविधिः । अत एव 'अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ति तमुक्थ्येन तमतिरात्रेण तं द्वि
तं त्रिरात्रेणे' त्यादिवाक्यगणे त्रिरात्रादिष्वग्निविधिरपूर्वविधिः । न हि तत्र द्विरात्रादिषु
यस्याग्नेः प्राप्त्यर्थो विधिः । 'अग्निष्टोमेनानुयजन्ती' ति सर्वसोमयागप्रकृतिभूतेऽग्निष्टोमे
तस्य तस्य तेष्वतिदेशतः प्राप्तिसम्भवात् । किं त्वग्निप्रकरणे 'श्येनचितं चिन्वीत स्वर्ग

(१) 'श्रवणविधि' इति ङ. पाठः । (२) 'श्रवणविषयत्व' ख. ग. पाठः । (३) 'तत्रत्वे
निश्चये' इति. क. घ. ङ. पाठः । (४) 'वाक्यार्थोपलक्षणतया' इति घ. पाठः । (५) 'विधिरेव
क. घ. ङ. पाठः । (६) 'द्विरात्रादिषु' इति ङ पाठः ।

...त्मावगतिसाधनं शास्त्रश्रवणत्वाद्वैद्यशास्त्रश्रवणवदित्यादिभिः ।

...स्वर्गादिफलार्थतया विहितानामग्निशब्दोक्तस्थण्डिलविशेषाश्रितानां श्येनाकृ-
...नां प्राप्त्यर्थः । न खलु तेषामप्यतिदेशतः प्राप्तिस्सम्भवति । विकृतीनामितिकर्तव्य-
...पेन प्राकृतानामङ्गानामेवातिदेशः । न तु फलान्तरार्थानां तदाश्रितगुणानामित्य-
'गुणकामेष्वाश्रितत्वात्प्रवृत्तिस्स्यात्' (जै० ८-१-२३) 'निवृत्तिर्वा कर्मभेदात्'
(-२४) इति पूर्वोत्तरपक्षसूत्राभ्यां निर्णीतत्वात् । तस्मात्तत्प्राप्तिरनुमानेनेत्येतदयु-
...श्रवणविधिप्रापणीयस्य कृत्स्नस्याप्युक्तानुमानेन प्राप्त्यसम्भवादिति शङ्कानिराकरणार्थ-
...रियुक्तम् । श्रवणविधिरवगत्यर्थतया श्रवणे प्रवृत्त्यर्थश्चेत्सा प्रवृत्तिरुक्तानुमानब-
...ति । तदङ्गनियमप्रवृत्त्यर्थश्चेत्सापि श्रुत्यन्तरादिभिः सिध्यतीत्यादिग्रहणाभिप्रायः ।
...यद्यपि लोकसिद्धफलार्थितया रागत एव वेदान्तश्रवणे प्रवृत्तिस्तथापि तदनुबन्धिनो
...श्रूयते । 'परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायात् नास्त्यकृतः कृतेन तद्विज्ञा-
...नार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् । तस्मै स विद्वानुपसन्नाय सम्य-
...क्प्रशान्तचित्ताय शमान्विताय येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां तत्वतो ब्रह्मविद्या'मिति ॥
...कर्मसम्पाद्या लोकास्सर्वेऽप्यनित्या इति श्रुतिन्यायैर्निरूप्य अकृतो नित्यः परमशिव-
...कृतेन कर्मणा न लभ्यत इति च निश्चित्य यस्तुच्छेषु कर्मफलेषु वैतृष्ण्यं प्राप्नुयात्तस्य
...लोकप्राप्तिहेतुभूततदुपासनासिद्ध्यर्थमुपासनीयपरब्रह्मपरमशिवस्वरूपनिर्णयाय तदु-
...तदङ्गजातावधारणाय च वेदान्तानां तात्पर्यं निर्णिनीषोस्तन्निर्णयोपायो वेदान्ताना-
...विचारः स्वबुद्ध्यैव न कर्तव्यः किं तु गुरुमुखादेव लब्धव्यः । गुरुरपि न यः क-
...किंतु श्रुतनिखिलवेदान्तः परब्रह्मोपासनापरश्च । तस्य च स्वसमीपं प्रत्याकारणं न कार्यं
...स्वयमेव तदुपसदनं कर्तव्यम् । तच्च समित्पाणित्वनियमयुक्तेन कर्तव्यम् । तेन नियमे-
...श्रुत्यन्तरावगतैर्नियमैरुपसन्नं बाह्यान्तरेन्द्रियजययुक्तं शिष्यं परीक्ष्य स यया (पर-
...साक्षात्कारोपायभूतया) निर्विचिकित्सं परं ब्रह्म वेद तामुपक्रमादिलिङ्गावगमिततात्पर्य-
...परब्रह्मविषयिणीं वेदान्तविद्यां प्रब्रूयादित्युच्यते । स्मृतिपुराणेषु च वेदान्तश्रवणे गुरु-
...कथने बहवो नियमाः प्रतिपाद्यन्ते । वेदान्तार्थचिन्तनं च वेदान्तचिन्तनाधीनम् ।
...चिन्तनमेव शुचित्वादिनियमयुक्तेन कर्तव्यम् । 'नाधीयीत वायौ दिवा पांसुहरे
...विणि नक्त'मित्यादिना वेदानध्ययननिमित्तजातमुपक्रम्य 'मानसमप्यशुचिरि'ति शुचि-
...मनसाऽपि वेदचिन्तनं न कार्यमिति प्रतिषिद्धत्वात् सामान्यतश्च सच्छास्त्रार्थचिन्तनं
...स्फूर्तये शुचित्वादिनियमयुक्तेन कार्यम् । 'पुण्ये हिमवतः पादे मध्ये गिरिगुहालये ।
...देहं धर्मात्मा दर्भसंस्तरमाश्रितः ॥ शुचिस्सन्नियमो व्यासः शान्तात्मा तपसि स्थितः ।'
...तिहासस्य धर्मेणान्वीक्ष्य तां गतिम् ॥ प्रविश्य योगं ध्यानेन सोऽपश्यत्सर्वमन्ततः ॥
...लिङ्गात् 'प्रमाणभूत आचार्यो दर्भपवित्रपाणिः शुद्धेऽवकाशे प्राङ्मुख उपविश्य महता
...सूत्राणि प्रणयति स्म तत्राशक्यं वर्णेनाप्यनर्थकेन भवितुं किं पुनरियता सूत्रेणे'ति महा-
...लिङ्गाच्च । तस्मात् बहुभिः प्रकारैर्वेदान्तश्रवणे शुचित्वादिनियमानां प्राप्तिसत्त्वात् तत्प्रा-

(१) ...रूपपरम' इति. घ. पाठः । (२) एतद्रेखाङ्कितं पदं घ. पुस्तकमात्रे वर्तते नान्येषु । (३) 'मौनी
...वस्थितः ।' इति पाठान्तरम् ।

न चास्य नियमविधिगोचरत्वम्। अवघातादिवत्कस्य चिद्दृष्टफलस्योपायान
इयर्थमपि न तत्रापूर्वविधिरङ्गीकर्तव्यः। एवं तावदपूर्वविधिः श्रवणे न सम्भवतीत्युक्तं तर्थ
विधिरपि तत्र न सम्भवतीत्याह—**न चास्ये**ति। नियमः क्वचिदुपायविषयो दृश्यते। य
नवहन्तीति। अत्र पुरोडाशप्रकृतिभूतानां व्रीहीणामपेक्षिते तण्डुलभावे नखविदलनस्या
न्तरस्य पक्षे प्राप्तावबहननमेवोपाय इति नियम्यते। क्वचित्कार्यविषयो दृश्यते। यथा '
तदुत्तरयोर्गायती'ति क्रतुषु स्तोत्रसाधनानां साम्नां यथाध्ययनमेकस्यामृचि गानप्रा
साम त्र्यृचे क्रियते स्तोत्रीय'मिति वचनात् त्र्यृचे तानि गातव्यानि। ततश्च वामदेव्यां
क्रतुष्वन्ययोरपि संशरविलेशपरिहारार्थं योनिसमच्छन्दस्कयोरुत्तरयोस्तदन्ययोर्वा कय
चोस्संस्कार्यत्वप्राप्तावुत्तरयोरेव संस्कार्यत्वमिति नियम्यते। क्वचिदुभयनियमः। यथा '
ह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्त'दिति। अत्र 'समिधो यजती'त्यादिवाक्यैर्द्रव्यविशेषासंयुक्त
त्पन्नानां प्रयाजानां साधनत्वेनानियतानेकद्रव्यप्राप्तौ जौहवाज्येनैव प्रयाजाः कर्तव्या इ
यनियमः। 'चतुर्जुह्वां गृह्णाती'ति कार्यविशेषासंयुक्ततयोत्पन्नस्य जौहवाज्यस्य कार्याक
पाक्षिकानेककार्यप्राप्तौ जौहवाज्येन प्रयाजा एव कर्तव्या इति कार्यनियमश्च। अत्र वे
र्थावधारणस्य वेदान्ततात्पर्यनिर्णयस्य च कार्योपायभावबोधकविध्यङ्गीकारे न तावदुप
यमस्सम्भवेन्नापि कार्यनियमः। न चोभयनियमः। तात्पर्यनिर्णयैकोपायत्वाद्वाक्यार्थावध
स्य तात्पर्यनिर्णयस्य च वाक्यार्थावधारणैककार्यत्वादित्यभिप्रेत्याह—**अवघातादिवदि**
उपायनियमव्युदासे दृष्टफलस्येति बहुव्रीहिः। कार्यनियमव्युदासे समानाधिकरणसमा
समासद्वयमपेक्ष्योभयनियमव्युदासः। नन्वस्य वाक्यस्यायमर्थइति प्रतिवाक्यमाप्तोपदे
प्यापाततोऽनेकधा वाक्यार्थप्रतीतिमतामयमेव वाक्यार्थ इत्यवधारणं लभ्यत इत्युपदेश
पायान्तरस्य पक्षप्राप्तावुपायनियमः किं न स्यात्। न स्यात्। सर्वेषां वेदान्तवाक्यानां न्
स्तात्पर्यावधारणं हि श्रवणम्। तत्र विधिरभ्युपगम्यते चेत् सर्वेषामपि वेदान्तवाक्याना
तिवाक्यमयमेवास्य वाक्यस्यार्थ इत्यवधारणं फलं पर्यवस्यति। न चेत् फलमुपदेशेन
भ्यते। वाक्यानामानन्त्येन प्रतिवाक्यमुपदेशासम्भवात् एकरूपवाक्येषु न्यायप्राप्तस्यार्थ
स्य तदुपपादकन्यायानुसन्धानं विना मनस्यसंकरेण धारणासम्भवाच्च। यद्यपि प्रतिवा
तात्पर्यावधारणमपि न सम्भवति दूरे ततस्तदर्थावधारणम्। तथापि न्यायविचारतस्सामर्थ्यरू
तदुभयावधारणसम्पादनं सम्भवति। न च सर्ववेदान्ततात्पर्यनिर्णयानुकूलन्यायैतावत्वाज्ञा
त्सामर्थ्यरूपेणापि तदुभयसम्पादनं न सम्भवतीति वाच्यम्। अस्मदादिभिः खलु तन्न ज्ञाय
भगवता सूत्रकारेण ज्ञायत एव। यस्तान्सर्वान्न्यायान्निबध्य तत्तन्न्यायविषयतया सूत्रगृहीतैर्भ्य
न्येषाममि सर्वेषां वेदान्तवाक्यानां यथायथं तैरेव न्यायैस्तात्पर्यावधारणमित्यतिदिदेश 'ए
सर्वे व्याख्याताः' (ब्र० १-४-२८) इति। तस्माद्गुरुमुखलब्धकृत्स्नन्यायविचाराधीनसर्व
दान्ततात्पर्यावधारणसामर्थ्यसम्पादनेन तेषां परमात्मा शिव एवार्थ इत्यर्थावधारणसाम
सम्पादयेदित्येवं पर्यवसिते विधौ नोपायान्तरप्रसक्तिरस्ति। स्वरूपतः कतिपयवाक्यार्थोप
शस्य सर्ववेदान्तार्थावधारणसामर्थ्यसम्पादकत्वाभावात्। ननु, वेदान्तवाक्यार्थावधारणं न
दृष्टार्थमिष्यते। किं तु मोक्षसाधनसाक्षात्कारहेतुभूतविद्यानुष्ठानार्थम्। तच्च वेदान्तसमान

पुराणपौरुषेयग्रन्थाद्यर्थावधारणेनापि सम्भवतीत्येवं विद्यानुष्ठानोपयोगिज्ञाने
प्राप्तौ वेदान्तोपायनियमः किं न स्यात्। धीमतः स्वमनीषिकया विचारे-
निर्णयप्राप्तौ गुरुमुखोपायनियमो वा किं न स्यात्। न तावद्वेदान्तोपायनिय-
। अध्ययनसंस्कृतानां वेदान्तानां विनियोगाकाङ्क्षया विद्यानुष्ठानोपयोगिविद्या-
ज्ञानस्य साधनापेक्षया चान्योन्यान्वये सति तत एव वेदान्तनियमसिद्धेः। न
स्वकीयो धनार्जनोपाय इति याजनाकाङ्क्षया क्रतूनामृत्विगाकाङ्क्षया च अन्यो-
सति ब्राह्मणानामेवार्त्विज्यमिति नियमो न सिद्ध्यति। एवं स्वस्वशाखान्तर्गतवे-
ध्ययनसंस्कृतैस्तैरेव तदर्थावधारणं सम्पादनीयमिति नियमसिद्धौ तदर्थं तत्ता-
वेदान्तमीमांसाश्रवणे क्रियमाणे विद्यातद्वेद्यादिनिर्णयोपयोगिशाखान्तरगतवे-
र्थावधारणापेक्षिततत्तात्पर्यावधारणमपि ततः सिद्ध्यतीति न शाखान्तरगतवेदा-
र्थावधारणेऽपि पुराणाद्युपायान्तरप्रसक्तिः। सोऽयं नियमानुनिष्पादिनियमः। य-
तनूनपान्मन्त्रयोर्द्वितीयप्रयाजस्थानपठितयोरव्यवस्थितविकल्पे प्राप्ते 'राजन्यव-
नाराशंसो द्वितीयः प्रयाजस्तनूनपादन्येषा' मिति विधिना तद्व्यवस्थारूपनियम-
तनूनिष्पादितुल्यकल्पा एव सत्रेष्वधिकारिण इति नियमः। नाराशंसकल्पानां तनू-
च सत्रे सम्भूय प्रवृत्तौ तदन्तर्गतप्रयाजेष्वन्यतरकल्पस्यैवाश्रयणीयतया केषांचि-
क्रतुवैगुण्यप्रसङ्गात्। तस्मान्न वेदान्तोपायनियमापेक्षा। अन्यथा कर्मानुष्ठानो-
कर्मकाण्डार्थनिर्णये तत्समानार्थस्य कल्पसूत्राद्युपायान्तरस्य पक्षे प्राप्त्या तत्रापि
पायनियमापेक्षायां कश्चिन्नियमविधिरन्वेषणीयः स्यात्। ननु, तथापि गुरुमुखोपाय-
ऽस्ति। कर्मकाण्डविचारे ह्यध्ययनार्थाद्गुरुकुलवासान्निवृत्तेः प्रागभाविन्यनुवर्तमानं
गुरुमुखोपायं परित्यज्य न स्वमनीषिकामात्रव्यापारक्लेशे प्रवृत्तिः प्रसज्यते।
शुश्रूषादिसाधनसम्पत्तिमपेक्ष्य पश्चादपि प्राप्तिमति वेदान्तविचारे यत्नान्तरसा-
त् गुर्वन्वेषणमिव कदाचित्स्वमनीषिकाव्यापारेऽपि प्रवृत्तिः स्यादिति। सत्यमस्ति
खोपायनियमापेक्षा। तदर्थमपि न श्रवणविधिरङ्गीकार्यः। 'तद्विज्ञानार्थं स गु-
'दिति गुरूपसदनविधिनैव तत्सिद्धेः। विज्ञानार्थतया विधीयमानं गुरूपसदनं
सम्भवे अदृष्टकल्पनायोगात् गुरुमुखाधीनवेदान्तविचारद्वारैव विज्ञानार्थं पर्य-
। ननु, माभूदत्रोपायनियमः उपेयनियमोऽस्तु 'दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानाना-
तदनन्तरापायादपवर्ग' इति न्यायसूत्रोक्तरीत्या देहात्मभ्रमनिवर्तकं देहविवि-
ज्ञानमेव मोक्षसाधनमिति भ्रमात् तदनुकूलवेदान्तयोजनापरशास्त्रान्तरश्रवणेऽपि
स्यादित्यात्मैव श्रोतव्य इति नियम्यते। आत्मशब्दोऽत्र वाक्यान्वयाधिकरणोक्तरी-
चेतनाचेतनात्मकसकलप्रपञ्चविशिष्टाद्वितीयपरमात्मपर इत्यभिमतनियमसिद्धिः। न च
यथाऽवहनननियमे वस्तुतो लोके वैतुष्यसाधनस्य कोट्यन्तरस्य प्राप्तिः नैवमिह वस्तु-
कोट्यन्तरप्राप्तिरस्तीति तदभावेऽपि भ्रमोपनीतकोट्यन्तरस्य पक्षे प्राप्तिमात्रेण विधि-
पाक्षिक्यप्राप्तिरस्तीति तावता तदप्राप्तांशपरिपूरणार्थनियमविध्युपपत्तेः। न ह्यवहन-

(१) 'वेदान्तेऽप्युपायनियमः' इति-ख. ग. पाठः। (२) 'पेक्षा सम्भवति' इति ख. पाठः।

प्राप्तेः । न च परिसङ्ख्याविधिविषयत्वम् । एवं हि वेदान्ताश्श्रोत-
नाध्येतव्या इति पर्यवस्येत् । तथा सत्यनधीतवेदान्तानां विचारायोगात्

ननियमविधौ यादृशी कोट्यन्तरस्य प्राप्तिस्तादृश्या सर्वत्र भाव्यमिति नियमः । 'व्रीहि
जेते'ति विधेः 'यवैर्यजेते'ति विध्यसिद्धिमपेक्ष्य व्रीहीणां नीवारादीनां च पक्षप्राप्त्या नी
दिपक्षेऽपि व्रीहीणां संयोजनेन नियमविधेः समर्थनीयत्वात् 'व्रीहीनवहन्ती'त्यत्र कस्य
ध्यन्तरस्यासिद्धवद्भावमनपेक्ष्यैव नियमसद्भावादिति चेन्मैवम् । ईश्वरानुग्रहलब्धता
र्थश्रद्धारहितस्य श्रवणविधिवाक्येऽपि पराभिमतयोजनया जीवात्मविचारविधिपरत्वभ्रम
वेन भ्रमप्रयुक्ताया अन्यत्र प्रवृत्तेर्विधिशतेनाप्यपरिहार्यतयोक्तरूपनियमविध्ययोगात्
न्नियमविधिपक्षोऽपि न सङ्गच्छते । तर्हि परिसङ्ख्याऽस्त्विति शङ्कां निराकरोति—न चे
द्विविधा परिसङ्ख्या सम्भवति । एकस्मिन् शेषिणि शेषद्वयस्य समुच्चित्य प्राप्तौ तयो
स्य परिसङ्ख्यैका । यथा 'आज्यभागौ यजति यज्ञतायां' इत्यत्रैकस्मिन्गृहमेधीये शेषिण्य
भागतदितराङ्गकलापरूपशेषद्वयप्राप्तौ तदितराङ्गकलापपरिसङ्ख्या । एकस्य शेषस्य सम
शेषिद्वयप्राप्तौ तयोरेकस्य परिसङ्ख्या द्वितीया यथा 'इमामगृभ्णन्नशनामृतस्येत्यश्वाभि
मादत्त' इत्यत्राश्वरशनाग्रहणे गर्दभरशनाग्रहणे चैकस्य मन्त्रस्य 'इमामगृभ्ण'न्नित्यस्य रश
हणप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्गाविशेषात्प्राप्तौ गर्दभरशनाग्रहणपरिसङ्ख्या । तत्र 'आत्मा श्रो
इत्यस्य परमात्मा वेदान्तगोचरतात्पर्यविधारणरूपश्रवणविषयीकर्तव्य इत्यर्थपर्यवसाने
कस्मिन्वेदान्तरूपे शेषिणि द्वयोरश्रवणाध्ययनरूपयोः शेषयोः प्राप्तावेकस्याध्ययनस्य
सङ्ख्येति शेषपरिसङ्ख्या वा स्यात् । द्वयोर्वेदान्तकर्मकाण्डरूपयोश्शेषिणोरेकस्य श्रवणरूप
स्य प्राप्तौ कर्मकाण्डपरिसङ्ख्येति शेषिपरिसङ्ख्या वा स्यात् उभयथापि न सम्भवतीत्या
एवं हीत्यादिना तस्मात्पूर्वोक्तमेव समीचीनमित्यतः प्राक्तनेन ग्रन्थेन । अत्रेदं चिन्
ते । उदाहृतशेषशेषिपरिसङ्ख्यान्यायेन वेदान्ताध्ययननिवृत्त्यर्थः परिसङ्ख्याविधिः कर्म
ण्डश्रवणनिवृत्त्यर्थो वेति विकल्प एव नोत्तिष्ठति । उभयत्रापि दोषत्रयापत्ते
आद्यपक्षे श्रोतव्यवाक्यस्य वेदान्तश्रवणविधिरूपस्वार्थत्यागः वेदान्ताध्ययननिषेध
परार्थग्रहणमध्ययनविधिप्राप्तस्य वेदान्तभागाध्ययनस्य बाध इति त्रैदोष्यं प्रादुः
त् । द्वितीयपक्षेऽपि पूर्ववत्स्वार्थत्यागः कर्मकाण्डश्रवणनिषेधरूपपदार्थग्रहणमध्ययनवि
रर्थज्ञानपर्यन्तत्वपक्षेऽध्ययनविधिप्राप्तस्य अक्षरावाप्तिफलकत्वपक्षेऽध्ययनसंस्कृतस्वाध्याया
नियोगाकाङ्क्षाकल्पितलैङ्गिकविधिप्राप्तस्य च कर्मकाण्डश्रवणस्य बाध इति त्रैदोष्यं प्रा
स्यात् । उदाहृतशेषशेषिपरिसङ्ख्ययोस्तु न तत्प्रसक्तिः । तथा हि—गृहमेधीयस्योपक
काकाङ्क्षायां दार्शपूर्णमासिकाङ्गकलापजन्योपकारप्रापकं चोदकवाक्यं यावत्कल्प्यते ता
देव शीघ्रप्रवृत्तेन प्रत्यक्षविधिनाऽऽज्यभागान्वये कृते कृत्स्नोपकारप्रकृताङ्गसम्बन्धा
राकाङ्क्षो गृहमेधीयविधिश्चोदकवाक्यकल्पनं नापेक्षत इत्याज्यभागविधिः गृहमेधीया
धेरुपकाराकाङ्क्षाशान्तिसम्पादनद्वारा दार्शपूर्णमासिककृत्स्नाङ्गप्रापकचोदककल्पनाप्रतिबन
मुखेनाज्यभागव्यतिरिक्ताङ्गानां फलतो निवर्तको न शब्दवृत्त्या । तथा 'इमामगृभ्ण' न्नि

विनियोगाकाङ्क्षायां यावदश्वगर्दभरशनाग्रहणयोर्लिङ्गेन विनियोगः कल्प्यते तावदेव
भिधानीमादत्त' इति विधिना मन्त्रस्याश्वरशनाग्रहणान्वये कृते तत्सम्बन्धनिराकाङ्क्षो
लैङ्गिकविनियोगकल्पनां नापेक्षत इत्युदाहृतो विधिर्मन्त्रस्य विनियोगाकाङ्क्षाशान्ति-
द्वारा लैङ्गिकविनियोगकल्पनाप्रतिबन्धमुखेन मन्त्रस्य गर्दभरशनाग्रहणसम्बन्धनि-
शब्दवृत्त्या । एवं चोभयत्रापि विधिरूपस्वार्थत्यागेन निषेधरूपार्थान्तरपरत्वानङ्गी-
दोषद्वयप्रसक्तिः । प्रापकप्रमाणप्रवृत्तिप्रतिबन्धमुखेन फलतो निवर्तकत्वमिति प्रा-
प्रमाणेन प्राप्तस्य कस्य चिन्निवृत्त्यनङ्गीकारान्न तृतीयदोषस्यापि प्रसक्तिः । इह तु वे-
श्रवणविधिना तदध्ययनप्रापकप्रमाणस्य 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इति प्रत्यक्षश्रुतिरूपस्य
प्रतिबन्द्धुं न शक्यते । उपनयनसंस्कृतस्याध्ययनसंयोगहेतुभूतविनियोगाकाङ्क्षाशा-
ध्ययनप्रक्रमानधीतेन श्रवणविधिना कर्तुं न शक्यते । तथा वेदान्तश्रवणविधिना कर्म-
श्रवणप्रापकप्रमाणप्रवृत्तिरपि प्रतिबन्द्धुं न शक्यते । तस्याध्ययनविध्याक्षेपरूपतयाऽ
संस्कृतस्वाध्यायविनियोगाकाङ्क्षाप्रसूतलैङ्गिककल्पनारूपतया वा प्रत्यक्षश्रुतित्वाभावेऽपि
ज्ञानार्थं कर्मविचाराकाङ्क्षाया वेदान्तश्रवणविधिना शान्त्यसम्भवात् । तस्माद्वे-
ध्ययनस्य कर्मकाण्डश्रवणस्य वा साक्षान्निषेधमन्तरेण वेदान्तश्रवणविधानतो निवर्त-
कतया तन्निवृत्तिमिच्छता श्रोतव्य इत्यस्य स्वार्थं परित्यज्य निषेधरूपेऽर्थान्तरे वृ-
भ्युपगन्तव्येति स्वार्थत्यागः पदार्थग्रहणं प्राप्तबाधश्चेति दोषत्रयं भवेदेव । प्राप्तिं
शब्देन प्रतिषेधायोगात् । ननु, त्रिदोषदुष्टाऽपि परिसङ्ख्या गत्यन्तराभावादङ्गीकर्तव्या
श्रोतव्यवाक्यस्यात्यन्तवैयर्थ्यप्रसङ्गादिति चेन्न । निदिध्यासनविधिसन्निधौ पठित-
श्रवणादिपूर्वकत्वेन प्रशस्तमिदं निदिध्यासनमित्येवंरूपेण स्तावकत्वोपपत्तेः । वरं
प्रयोजनमपि स्तावकत्वं त्रिदोषदुष्टायाः परिसङ्ख्यायाः । अत एव बाधलक्षणे 'वै-
पूर्वेऽहन्साम भवति षोडश्युत्तर' इत्यङ्गिरसां द्विरात्रस्योत्तरेऽहनि षोडशिग्रहकीर्तन-
परिसङ्ख्यार्थत्वं परित्यज्य स्तावकत्वं समर्थितम् । तथा हि—तद्वाक्यं न षोडशिग्रहप्राप्त्यर्थं-
द्विरात्राणामुत्तरस्याह्नोऽतिरात्रसंस्थत्वेन प्रकृत्यतिरात्रतश्चोदकादेव तत्प्राप्तिसम्भवात् ।
प्रकृत्यतिरात्रे विकल्पितः षोडश्यत्रापि विकल्पेन प्राप्नुयादिति तन्नियमार्थम् । षोडशि-
प्रातेन 'उत्तरेऽहन्द्विरात्रस्य गृह्यत' इति वाक्येन सामान्यतः सर्वद्विरात्राणामु-
षोडशिग्रहनियमं बोधयता तस्यापि तत्र प्राप्तेः । अतो द्विरात्रान्तरेभ्यः परिस-
वचनमिति प्राप्ते सिद्धान्तितम्—सामान्यतः प्रत्यक्षवचनेन सर्वद्विरात्राणामुत्तरेऽ-
षोडशिग्रहनियमः कस्य चिद्द्विरात्रस्योत्तरेऽहनि विशिष्य सम्बन्धबोधनमात्रेण
रात्रान्तरेभ्यो न निवर्तते । अतः 'षोडश्युत्तर' इत्यनेन स्वार्थं त्यक्त्वा क्वचिद्द्विरात्रान्तरेषु षोड-
नियमप्रतिषेधरूपः परार्थो ग्राह्यः । तेषु प्रत्यक्षवचनप्राप्तः षोडशिग्रहनियमश्च बाधि-
इति दोषत्रयमनिवार्यम् । अतस्सन्निहितविधिशेषार्थवादोऽयं पूर्वस्याह्नो वैखानसरूप-
गुणविधियुक्तः । यदुत्तरस्याप्यह्नः षोडशिग्रहनियमरूपो वैशेषिको गुणो वर्तत इत्यौ-
यथाकथञ्चन स्तावकत्वोपपत्तेरिति । तस्माद्द्विविधाप्यत्र परिसङ्ख्याशङ्का नो-
। अस्तु वा यथाकथञ्चिद्गत्या त्रिदोषदुष्टापि परिसङ्ख्या परिगृह्यत इत्याशङ्क्य तथा-

पि सा प्रस्तुतार्थानुपयोगिनी प्रस्तुतार्थपरिपन्थिनी च । वेदान्तविचारे साक्षाद्विधिश्र
स्वविधेरेव प्रवर्तकत्वोपपत्तौ किं प्रवर्तकान्तरान्वेषणेनेति हि शङ्का प्रस्तुता । तथाहि
पूर्वविध्याशङ्का तावदप्रवृत्तप्रवर्तकत्वोपपादने उपयुज्यते । नियमविध्याशङ्कापि
प्रवृत्तौ प्रसक्तायां नियतप्रवर्तकत्वोपपादन उपयुज्यते । परिसङ्ख्याशङ्का तु न काप्युप
प्रत्युत श्रोतव्यवाक्यस्य श्रवणविधायकत्वरूपस्वार्थपरित्यागाभ्युपगमात् स्वविधित
वणे प्रवृत्त्युपपत्तिरिति शङ्कायाः प्रस्तुतायाः परिपन्थिनी च भवति । अपि चाध्यय
ङ्ख्याङ्गीकारे दोषान्तरमपि प्रसज्यते। कथम् । अध्ययनविध्याकाङ्क्षाया अध्ययनसं
ध्यायविनियोगाकाङ्क्षाया वा अर्थज्ञानफलान्वये सति तत्सिद्ध्यर्थं कर्मविचाररूपवेदान्
ऽप्याक्षेपतः प्राप्तिरस्तीति खलु वेदान्तश्रवणविधिं परित्यज्य तदध्ययनपरिसङ्ख्यावि
क्रियते । कथमिदमुपपद्यते । यतो वेदान्तानामध्ययनप्रतिषेधे द्विविधस्यापि वेदान्त
क्षेपस्याध्ययनविधिमूलस्याप्रवृत्त्या वेदान्तश्रवणस्य कुतोऽपि प्राप्तिर्न भवेदिति स्वोप
वेदान्तश्रवणप्राप्तिविघातकत्वमप्यपरो दोषः स्यात् । यदि स्वोपजीव्यविरोधित्वं
न दोषः तदा परिसङ्ख्यामुपजीव्य लब्धोन्मेषया वेदान्तश्रवणाप्राप्त्या परिसङ्ख्यामुप
त्रापूर्वविधिः पुनरुन्मज्जेत् । तस्मादुपजीव्यविरोधोऽप्यस्यास्त्रिदोषदुष्टायाश्चतुर्थो दोष
देव । नन्वयमेव दोषः परिहारग्रन्थेनोच्यते । अनधीतस्वाध्यायानां विचारायोगा
नेति ब्रूमः । न हि तत्र परिसङ्ख्योपजीव्यविचारप्राप्तेस्तया विघातो दोषत्वेनोच्यते
विचाराप्राप्तावर्थनिर्णयाभावेन विद्यानुष्ठानासम्भवात् (१) पुरुषार्थालाभः । वस्तुतस्सोऽ
दोषः । विचारं विना पुरुषार्थलाभासंभवे तदाक्षिप्त एव विचारे प्रवृत्त्या तल्लाभोप
विचाराभावेऽपि परमेश्वरप्रसादलब्धसकलवेदान्तार्थज्ञानं हिरण्यगर्भादिप्रणीतविद्यात
परब्रह्मरूपनिर्णायकग्रन्थोपदेशादिना विद्यानुष्ठानोपयोग्यर्थज्ञानमासाद्य विद्यानुष्ठानेन
षार्थलाभोपपत्तेः । न ह्येवं मुमुक्षुणा सकलवेदान्तप्रतिपादिता सर्वापि विद्याऽनुष्ठेया
सकलवेदान्तार्थज्ञानं तेन [illegible]धुं न शक्यमिति विचारोऽन्विष्येत । एकेनैकैव परविद्या
या 'विकल्पो विशिष्टफलत्वात्' (ब्र०३-३-५९.) इत्यधिकरणन्यायात् । तदुपयोग्यर्थ
तूपदेशपरहैरण्यगर्भकल्पादिना सुलभमेव । 'नावेदविन्मनुते तं बृहन्त'मिति श्रुतिः अ
परमेश्वरज्ञानं न सम्भवतीत्येतत्परा न भवति । वेदानुसार्यागमादिनापि तद्रूपज्ञानदर्शन
किं तु वेदोक्तप्रकारेणैव स ज्ञातुं शक्यः।न तु शुष्कयुक्तिसमर्थितप्रकारेणेत्येतत्परा । '
तर्केण मतिरापनेया प्रोक्तान्येनैव सुज्ञानाय प्रेष्ठे'तिश्रुत्यन्तरैकार्थ्यात् । नन्वेवं तर्हि पुरु
र्थासम्भव इत्यस्य वेदान्ताध्ययनस्य प्रतिषिद्धत्वे तदर्थविचारे कस्यापि प्रवृत्त्यसम्भवात्
चारशास्त्रारम्भो निष्फलः स्यादित्यत्र तात्पर्यमस्तु । स्यादेतत् । अध्ययननियमपरिसङ्ख्
केषां चिद्वेदान्ताध्ययनाभावेन तद्विचारे प्रवृत्त्यभावेऽप्यन्येषां प्रवृत्त्या विचारशास्त्रार
साफल्यान्न तन्नैष्फल्यदोषप्रसक्तिः । अध्ययनपरिसङ्ख्येति पक्षे ह्यध्ययननियमपरिसङ्
भवति । नाध्य[illegible]स्वरूपपरिसङ्ख्या । तथा हि–नियमविधितः प्राप्तस्य तर्कितस्य वा प
ङ्ख्या नियमपरिसङ्ख्या । अन्यतः प्राप्तस्य तर्कितस्य वा परिसङ्ख्या स्वरूपपरिसङ्ख्येति

(१) 'विध्यनुष्ठानासम्भवात्' इति ङ. पाठः । (२) 'पूर्वपक्षेऽपि' इति घ. पाठः ।

[illegible] पूर्वेऽहन्साम भवति षोडश्युत्तर' इत्यत्र परिसङ्ख्येति पूर्वपक्षदशा-
[illegible]' इति द्विरात्रसामान्यस्योत्तरेऽहनि यः षोडशिग्रहनियमविधिश्शो-
[illegible]प्राप्त्यपेक्षः तल्लभ्यामङ्गिरसां द्विरात्रस्य द्विरात्रान्तराणां चोत्तरेऽ
[illegible]प्राप्तिमपेक्ष्येयं परिसङ्ख्येति द्विरात्रान्तराणामुत्तरादह्नो नि-
[illegible] एव व्यावर्तते न तु चोदकलभ्यः पाक्षिकः षोडशिग्रहोऽ-
[illegible] । अत एव दर्शपूर्णमासप्रकरणाम्नातं 'कपालेषु श्रपयतीति' वा-
[illegible]गोत्पत्तिवाक्यव्रीहिशास्त्रोभयसामर्थ्यलभ्यमपि प्रयोगमध्ये कपालेषु
[illegible] सत्प्रयोगमध्य एव प्रकृतिद्रव्योपादानेन पुरोडाशस्य स्वयंकर्तृकतां
[illegible]पादेयतत्प्रकृतिद्रव्यगतजात्यवस्थानियममात्रपर्यवसायितां चापाद्य त-
[illegible] मधु घृतं धाना उदकं तण्डुलास्तत्संसृष्टं प्राजापत्य'मिति चित्रायागद्रव्यत्वेन
[illegible] प्रयोजनाभावेन श्रपणनिवृत्त्या तन्मुखप्रवृत्तस्य व्रीहिशास्त्रस्यापि तेभ्यो
[illegible] प्रणाडिकया चित्रातण्डुलेषु व्रीहिनियमप्राप्तिमपेक्ष्य तत्परिसङ्ख्यार्थम् ।
[illegible]पतीति वाक्याभावे व्रीहिशास्त्रमेव जात्यवस्थाविशेषविशिष्टप्रकृतिद्रव्योपादा-
[illegible]येतेति तण्डुलयागादर्थलोपेन श्रपणनिवृत्तावपि व्रीहिशास्त्रस्य श्रपणमुखप्र-
[illegible] निवृत्त्यभावात् चोदकतोऽङ्गान्तरैस्सह व्रीहीणां प्रकृतिद्रव्यतयोपादानमपि
[illegible] 'तण्डुलेभ्योऽर्थलोपेन श्रपणं विनिवर्तते । श्रपणस्य निवृत्तस्य स्वयं
[illegible] कथम् । तदधीनमुपादानं प्रकृते स्यात्कथन्तराम् । तद्वशाद्व्रीहिनियमस्तदभावे क-
[illegible] ।' इतिसङ्ग्रह प्रदर्शयद्भिस्तैश्चित्रातण्डुलेभ्यो व्रीहिनियम एव व्यावर्तते न तु व्री-
[illegible] पाक्षिकी प्राप्तिरपीति चित्रायागे व्रैहा अव्रैहा वा यथा सिद्धास्तण्डुला ग्रही-
[illegible]ति निरूपितम् । एवं चात्राध्ययनपरिसङ्ख्यापक्षेऽध्ययनविधितोऽध्ययननियमप्रा-
[illegible] परिसङ्ख्येति वेदान्तेभ्योऽध्ययननियम एव व्यावर्तेत नाध्ययनस्वरूपमिति येषा-
[illegible] वेदान्ताध्ययने प्रवृत्तिः तदर्थतया विचारशास्त्रारम्भसाफल्यमश्नुवीतेति चेन्मै-
[illegible] अध्ययननियमपरिसङ्ख्यायां 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इति शास्त्रव्यावृत्तेर्लौकिकमेव
[illegible]ध्ययनं पक्षे प्राप्नोति यथा चित्रायागतण्डुलेषु व्रीहिनियमपरिसङ्ख्यायां लौकिका
[illegible]तण्डुलाः पक्षे प्राप्नुवन्ति । न त्वङ्गिरसां द्विरात्रे षोडशिग्रहनियमव्यावृत्तौ वैधः षोड-
[illegible] वैधमध्ययनं पक्षे प्राप्नोति । अनियते षोडशिग्रह इवानियतेऽध्ययने विध्यभावा-
[illegible] प्राप्तेः । एवं च यथा 'कपालेषु श्रपयती' ति विधिसामर्थ्यात् चित्रातण्डुलेभ्यो
[illegible]हिनियम एव व्यावर्तते न तु तत्प्रकृतितया नीवारादिवल्लोकतः पक्षे प्राप्तं व्रीहिस्व-
[illegible] केषाञ्चिद्व्रैहतण्डुलोपादानसम्भवेऽपि व्रीहिनिर्वापप्रोक्षणावहननादिनियमं विहाय
[illegible]नां लौकिकानामेव व्रैहतण्डुलानामुपादानम् । तथा श्रोतव्यवाक्यवशाद्वेदा-
[illegible]ऽध्ययननियम एव व्यावर्तते न वेदान्तग्रहणोपायतया लिखितपाठवत् लोकतः पक्षे
[illegible]नियमादिरहितं लौकिकमध्ययनस्वरूपमपीति केषाञ्चिद्वेदान्तजिघृक्षया लौकिका-
[illegible] तावन्मात्रेणाध्ययनविध्युपजस्य द्विविधस्यापि विचाराक्षेपस्यानुन्मेषात्

(१) '[illegible] प्राप्तेः' इति घ. क. ङ. च. पाठः ।

तदधीना विचारे प्रवृत्तिर्न सम्भवत्येव । अपि च नियमविधिप्राप्तपरिसङ्ख्या
नियमपरिसङ्ख्येति न नियमः । तथा नियमे सौर्यादीनामितिकर्तव्यताकाङ्क्षाया
यतः कुतश्चिदितिकर्तव्यताग्रहणप्रसक्तौ शाब्दार्थगतसादृश्यलिङ्गकल्पितस्य कुतश्चि
हणं नियच्छतः चोदकस्यापि नियमविधिरूपत्वेन आज्यभागविधिसामर्थ्यात् गृह
कितचोदकाधीनप्राप्तिकाज्यभागव्यतिरिक्तैष्टिकाङ्गकलापपरिसङ्ख्यायाः नियमपरि
पत्त्या गृहमेधीयतद्व्यतिरिक्ताङ्गकलापस्यापि पक्षेऽनुष्ठानप्रसङ्गात् । किं तु यत्र परि
नियमशास्त्रनिवृत्तावपि नियमविध्यभावे प्रसक्तिमल्लौकिकं वैदिकं वा पक्षे प्रापकं
वश्यंभाविप्रवृत्तिकं तत्रैव नियममात्रपरिसङ्ख्या अन्यत्र स्वरूपपरिसङ्ख्येति निय
च चित्रातण्डुलेभ्यो व्रीहिनियमव्यावृत्तावपि तण्डुलानां प्रकृतिद्रव्याकाङ्क्षानपाया
वाराद्यनियतप्रकृतिद्रव्यप्रापकप्रमाणमवश्यम्भाविप्रवृत्तिकमिति तत्र नियममात्रपरि
द्विरात्रान्तरेभ्यः षोडशिग्रहनियमव्यावृत्तौ विकल्पेन षोडशिग्रहप्रापकश्चोदकः स्व
नियमशास्त्रस्य व्यावृत्तेरवश्यम्भाविप्रवृत्तिक इति तत्रापि नियममात्रपरिसङ्ख्या ।
यादैष्टिकविध्यन्तनियमस्य चोदकसमर्पणीयस्य क्लृप्तोपकारप्राकृताज्यभागविधिना च
ल्पनाप्रतिबन्धमुखेन निवर्तने सति नानियतविध्यन्तप्रापकं किञ्चित्प्रमाणं प्रवर्तते
काङ्क्षाविरहात् अनियतषोडशिग्रहप्रापकस्येव नियतविध्यन्तप्रापकस्य कस्यचिच्छास्त्र
वाच्यति तत्राज्यभागव्यतिरिक्तैष्टिकाङ्गानां स्वरूपेणैव परिसङ्ख्येति व्यवस्था सङ्गच्छते
मुक्तनियमासिद्धावध्ययनपरिसङ्ख्याया नियमविधिप्राप्तपरिसङ्ख्यात्वेऽपि स्वरूपपरि
त्वमेव पर्यवस्यति । पाक्षिकलौकिकाध्ययनप्रापकप्रमाणानुत्थानात् लौकिकाध्ययनगृ
मर्थज्ञानादिषु विनियोगासम्भवेन व्यर्थे तद्ग्रहणे पुंसामाकाङ्क्षानुदयात् । तस्मादध्यय
ङ्ख्यायामनधीतस्वाध्यायानां विचारायोगात् विचारशास्त्रारम्भो निष्फलः स्यादिति दू
क्तमेवेति चेन्नेदमपि दूषणं प्रसजति । इयं हि वेदान्ताध्ययनपरिसङ्ख्या न सर्वान्प्रति
क्ष्यते । मुण्डकोपनिषदाद्यध्ययनाङ्गभूतशिरोव्रतादिविधानस्य निर्विषयत्वापत्तेः । किं तु प्र
तुरोधात् मुमुक्षूप्रतीति वक्तव्यम् । तथैव च भाष्यकाराभिप्रायः । अत एव द्वितीय
ङ्ख्यादूषणे कर्मविचाराभावे कर्मानुष्ठानासम्भवात् चित्तशुद्ध्यभावेन ज्ञानानुत्पत्तिरेव दोष
का । अन्यथा सर्वविषयपरिसङ्ख्याशङ्कायां कर्मानुष्ठानासम्भवेन स्वार्गादिफलानुदयाप
दोषत्वेनावक्ष्यत । तथा च ये मुमुक्षोदयात्पूर्वमेव कृतवेदान्ताध्ययनाः तेषु नाध्ययनपरि
प्रवर्तते । योऽपि भुङ्क्तवन्तं प्रब्रूयान्मा भुंक्था इति किं तेन कृतं स्यादिति न्यायात् ।
ष्वध्ययनविध्युपज्ञविचाराक्षेपोपपत्तेस्तानधिकृत्य विचारशास्त्रारम्भः साफल्यं प्राप्नुयादे
एवमत्र परिसङ्ख्याशङ्कावत् प्रथमपरिसङ्ख्यादूषणमप्ययुक्तम् । तथैव द्वितीयपरिस
दूषणमपि । कर्मविचाराभावेऽपि चित्तशुद्ध्यर्थं यदा यत्कर्मानुष्ठेयं तदा तदभिज्ञो
वचनादिना तदर्थज्ञानसम्पादनोपपत्तेः । तस्माच्छङ्कापरिहारमिदमसमञ्जसमिवाभाती
अत्रैवं शङ्काग्रन्थस्याभिप्रायः । यद्यपि त्रिदोषा परिसङ्ख्या तथापि 'पञ्च पञ्चनखा भक्ष्य
त्यत्रैवागत्या स्वीकरणीया । न च 'षोडश्युत्तर' इत्यत्रेव सन्निहितविध्यन्तरस्तावकत्वं गत
रमस्तीति वाच्यम् । तत्र विध्यर्थप्रत्ययपरक्रियाभेदश्रुत्यभावेन प्रतीतैकवाक्यतानुरोधा

वाक्यत्वाभ्युपगमेऽप्यत्र तव्यप्रत्ययपरक्रियाश्रुतिभेदेन स्पष्टे वाक्यभेदे प्रवृत्तिविशे-
कस्यचिद्विधेरेवाभ्युपगन्तव्यत्वेनाप्रतीतानर्थकप्रायस्तावकत्वाभ्युपगमस्यायु-
प्रथमपरिसङ्ख्यायामुपजीव्यविरोधो दोषः । न हि वेदान्तानामध्ययनं न
मत्र परिसङ्ख्या । किं तु तेषां श्रवणादन्यन्न कर्तव्यमिति । एवमपि वेदा-
पतयानुष्ठेयमध्ययनमेव तत्सजातीयं विवर्तितं भवति । एवं च वेदान्तानां
कर्तव्यमिति विशेषनिषेधसामर्थ्यादध्ययननिषेधस्तद्विध्युपज्ञप्राप्तिमत्तया निव-
श्रवणं प्रतिप्रसूतं भवति । अत एव प्रथमपरिसङ्ख्याशङ्कायां प्रस्तुतार्थानुपयोगि-
पि नावकाशः । कृष्णलश्रपणस्येव वेदान्तश्रवणस्य प्रतिप्रसवाधीनत्वात् द्वितीय-
मप्युक्तरीत्यैवास्य दोषस्य नावकाशः । वेदान्तादन्यन्न श्रोतव्यमिति विशेषनि-
दान्ताः श्रोतव्या इत्यर्थतो लाभात् । यद्वा । द्वितीयपरिसङ्ख्याशङ्का श्रवणवि-
प्रसङ्गादुत्थापिता सर्वात्मना श्रोतव्यवाक्ये विधिप्रत्याशां निराकर्तुमिति तत्र प्र-
योगित्वादिसम्भवेऽपि न दोष इति । परिहारग्रन्थस्य त्वयमभिप्रायः । श्रवणा-
व्यमिति परिसङ्ख्याध्ययनाभावात् वेदान्तेभ्यो निवर्तमानस्य श्रवणस्य प्रयोज-
कृष्णलेभ्यो निवर्तमानस्य श्रपणस्य तद्विधानार्थमेव प्रवृत्तेन 'कृष्णलं श्रपये'दिति
विधानं न लभ्यते । किं तु अध्ययनस्येव श्रवणस्य निषेधेन स्पर्शो नास्तीत्येताव-
न हि 'शल्यकशशश्वाविद्कूर्मगोधाव्यतिरिक्तान्पञ्चनखान्न भक्षये' दिति निषेधेन
क्षणे विधिर्लभ्यते । किं तु पुरुषेच्छानुसारेण यथाप्राप्ति कदाचित्तद्भक्षणं भवति
भवति । एवं शल्यकादिभक्षणवन्निषेधास्पृष्टं श्रवणमध्ययनविध्युपज्ञाक्षेपानुसारे-
वर्तं भवति तद्रहितानां न भवतीत्येव स्यात् । न केवलमयं प्रकारो विशेषनिषेधे ।
विधावप्ययमेव प्रकारः । अत एव 'अर्धमन्तर्वेदि मिनोत्यर्धं बहिर्वेदी'ति यूपमा-
वाक्ये प्रतीतैकवाक्यत्वभङ्गपरिहारार्थं 'मन्तर्वेदि' 'बहिर्वेदी'ति शब्दाभ्यामेकोऽ-
लभ्यत इति व्यवस्थापनार्थं 'तथा यूपस्य वेदि' (जै०३-७-१३-सू०) रित्यधिकरणे
त्येव विधिरस्तु । तत्रार्धमिति विशेषणसामर्थ्यादर्धं बहिर्वेदीति लभ्यत इत्यर्थः ।
वादो न तु तत्रापि विध्यन्तरमिति वाक्यभेदापत्तिरित्याशङ्क्य विधावर्धमिति वि-
धानादेवार्धान्तरं व्यावर्तते । तदर्धान्तरमिच्छातो यत्र क्वचन भवत्कदाचिद-
भवेदित्यर्धं बहिर्वेदीति नित्यवदनुवादो न घटत इत्युक्तम् । एवमत्रापि निषेधे
विशेषणबलान्निषेधादेव श्रवणं व्यावर्तते न तु स्वयं तत्सामर्थ्यादेव नित्यवत्प्रा-
ध्ययनविध्युपज्ञमेव श्रवणस्य प्राप्तिरिति यथाप्राप्ति मुमुक्षोदयात्पूर्वं याज्ञव-
प्रसक्तिमन्मैत्रेयीब्राह्मणगतोपाख्यानानुसारेण मुमुक्षया संन्यासात्पूर्वं वा अध्यय-
स्यात् । मुमुक्षोदये ततः संन्यासे वा सत्यध्ययनप्रतिषेधेन तद्रहितानां न भवे-
हृदि निधायैवा 'नधीतवेदान्तानां विचारायोगा' दित्युक्तम् । मुमुक्षोदयात्पूर्वमधीत-
विचारसम्भवेऽपि तस्मिन् तत्पूर्वके सन्यासे वा वेदान्ताध्ययनात्प्रागेव सति तदन-
ध्ययनप्रतिषेधादनधीतवेदान्तानां विचारायोगादित्यर्थः । एवं केषां चिन्मुमुक्षूणां वे-

(१) 'भक्षणीयं' इति घ पाठः ।

र्थासम्भवः। यदि वेदान्तश्रवणस्य परिसङ्ख्यापरत्वं कर्मकाण्डश्रवणनि
रूपमिति विचारस्तदा विचाराभावात् कर्मानुष्ठानासम्भवः। तदभावे
ख्यभावात् ज्ञानानुत्पत्तिः स्यात्। तस्मात् पूर्वोक्तमेव समीचीनम्। तत
दान्तविचारायोगेऽपि परिसङ्ख्याया नोपजीव्यविघातकत्वम्। मुमुक्षोदयात्सं
प्रागेवाध्ययनेन तद्विचाराविघातात्। अतः केषाञ्चित्परिसङ्ख्यया विचारान्निवृत्तावपि
पजीव्यविघातो नास्तीति तद्दोषमुपेक्ष्य विद्यानुष्ठानासम्भवेन पुरुषार्थालाभो दोष
न चार्षग्रन्थादिना विद्यानुष्ठानोपयोग्यर्थज्ञानसम्पादनेन विद्यानुष्ठानं स्यादिति श
अधीतस्वाध्यायस्यार्थज्ञानस्य चाकाङ्क्षालब्धेन परस्परान्वयेनाधीतस्वाध्यायजन्यमे
ज्ञानं फलोपयोगीति नियमस्य प्राक्समर्थितत्वात्। न च मुमुक्षोदयात्पूर्वमध्ययन
थास्तु नाम नियमः तद्रहितानामध्ययनस्य निषिद्धत्वात्तेषां पुरुषार्थलाभार्थमुपाया
स्यादिति वाच्यम्। तेष्वेव चरितार्थस्य मोक्षशास्त्रस्य तदाक्षेपकत्वायोगात्। अन्य
न्तादिकालविहिताधानप्राप्ताग्निमत्स्वध्ययनप्राप्तविद्यावत्सु च त्रैवर्णिकेषु चरित
ज्योतिष्टोमादिशास्त्रस्य शूद्राणामपि ज्योतिष्टोमाद्यनुष्ठानेन पुरुषार्थसिद्ध्यर्थमग्निवि
न्तराक्षेपकत्वप्रसङ्गात्। एवं तर्हि केषांचित्पुरुषार्थालाभो दोष एव न भवतीति कथ
पत्वेनोक्तः। इत्थमध्ययनपरिसङ्ख्याप्रयुक्तोऽयं केषाञ्चित्पुरुषार्थालाभः तदा दोषो न
यदीयं परिसङ्ख्यावश्यमभ्युपगन्तव्या स्यात्। नेयमभ्युपगन्तव्या। न हि 'त्रीणि ह
स्योदराणि गायत्री बृहत्यनुष्टुबत्र ह्येवावपद्यन्त एवोद्धपती'ति वाक्य इवाभिधावृ
परिसङ्ख्या। येनेयमप्रत्याख्येया स्यात्। किं तु स्वार्थं परित्यज्य परार्थलक्षणयोप
बलात्काञ्चन परिसङ्ख्यां त्रिदोषदुष्टां परिगृह्य विशेषवचनप्राप्तस्य केषाञ्चित्पुरुषा
बाधनमयुक्तम्। तस्मात्तव्यप्रत्यययुक्तमपि श्रे... ...क्यं 'विष्णुरुपांशु यष्टव्य' इत्य
त्यर्थमनुवादरूपमित्येवाभ्युपगन्तव्यमित्... ...यं दोषत्वेनोक्तः। एवमेव द्वितीयपा
दूषणमपि सङ्घटनीयमिति सर्वं समञ्जसम्। एवं श्रवणविधौ निराकृते सति तद्विचा
पार्थाकाङ्क्षी पुरुषस्स्वयमेव प्रवर्तेत' इति प्रागुक्तसरणिरेवानुसरणीयेत्याह–तस्मादिति
प्रबन्धेनोपपादितमथशब्दस्य धर्मविचारानन्तर्यार्थत्वमुपसंहरन् 'ब्रह्मजिज्ञासे' ति सूत्रशे
स्यार्थस्याथशब्दोपात्तधर्मविचारानन्तरं कर्तव्यतयान्वयं दर्शयति–तत इत्यादिना 'अ
ब्दस्यार्थो दर्शित' इत्य... ...तेन। ब्रह्मप्रतिपादकस्योपनिषच्छास्त्रस्य विचारः कर्तव्य
'ब्रह्मजिज्ञासे' तिसूत्रशेषलभ्योऽर्थः। तदेतदग्रे स्पष्टयिष्यते। तत्र विचारं प्रति व्यवहित
... ...विचार... ब्रह्मपदेन शिवोऽभिधीयत इत्येतदुपपादयितुं विशेषणचतुष्टयेन वि
समर्पकेण सौत्रे...
सकलेत्यादिना। बृंहतेर्धा... ...र्मन्प्रत्ययान्तस्य ब्रह्मशब्दस्यात्र त्रिविधपरिच्छेदरहितं व
इत्यभ्युपगन्तव्यम्। धात्वर्थानुगमा... ...तु प्रकरणोपपदादिसङ्कोचकाभावाच्च। तद्देशकालप
दरहितस्यापि शिवस्य न सम्भवति। तस्मै... चेतनाचेतनप्रपञ्चविलक्षणत्वाभ्युपगमेन वस
च्छिन्नत्वादित्याशङ्कां निरसितुमाद्यविशेषणम्... सकलचेतनाचेतनप्रपञ्चाकारया तद्रूपपरि
न्या परमशक्त्या जडशक्तेर्मायाया नियामकत्वेन ...त उत्कृष्टया चिच्छक्त्या विशिष्टस्य अत
द्वितीयवैभवस्य द्वितीयाश्रयरहितबृहत्त्वस्य चेति... 'निम्नोन्नतं भूतल' मित्यादाविव विशेष

...णविशेष्यभावविवक्षया समासः। वृक्षे पत्रपुष्पाद्यान्तर्गणिकभेदसत्त्वेऽप्येक एवात्र
...समानजातीयवृक्षान्तराभाववत् चेतनाचेतनप्रपञ्चविशिष्टस्य शिवस्य तद्विशेष-
...तनयोस्तस्य ताभ्यां चान्तर्गणिकभेदसत्त्वेऽप्युक्तरूपेण तत्समानजातीयवस्त्वन्त-
...ति स एव वस्तुपरिच्छेदराहित्यम्। न तु सर्वथा तद्व्यतिरिक्तवस्तुराहित्यमिति
... स्वरूपतो बृहत्त्वमात्रं न ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं किं तु गुणतो बृहत्त्वमपि।
...णाभावात् नैयायिकादिमते स्वरूपतो बृहत्त्वेनाभ्युपगतेष्वप्याकाशादिषु ब्रह्मश-
...मानत्वाच्च। मा भूद्वा गुणतो बृहत्त्वं ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं तथापि प्रवृत्तिनि-
...त्वेन तदवश्यं ब्रह्मशब्दार्थे वक्तव्यम्। न हि तस्य बृहत्त्वमात्रं प्रवृत्तिनिमि-
... बृंहणविशेषितं बृहत्त्वम्। 'बृहत्त्वाद्बृंहणत्वाच्च तद्ब्रह्मेत्यभिधीयत' इति स्मृतेः।
... सर्गकालोन्मिषत्सकलप्रपञ्चविस्तारयितृत्वमुक्तिकालविकसन्मुच्यमानजीवगतधर्म-
...त्यादिसर्वविधबृंहयितृत्वरूपं वाच्यम्। सङ्कोचकाभावात्। अपि च यत्प्रपञ्च-
...रणं तद्ब्रह्मशब्दार्थ इत्यभ्युपगन्तव्यम्। 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्त' इत्या-
...नुसारात्। जगत्कारणस्य वस्तुनः सर्वनियन्तृत्वमभ्युपगन्तव्यम्। 'तत्सृष्ट्वा तदेवा-
... 'अन्तः प्रविष्टश्शास्ता जनाना' मित्यादिश्रुत्यन्तरानुसारात्। तस्यानन्दात्मकत्वम-
...म्। 'आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि' इति स्वरूपलक्षणवाक्यानुसारात्। तदानन्दस्य
...मभ्युपगन्तव्यम्। 'स एको ब्रह्मण आनन्द' इत्यादिश्रवणात्। तत्सर्वं शिवे न सम्भ-
...मत्र ब्रह्मशब्दाभिधेयस्स्यात् इत्याशङ्कानिराकरणाय तत्सर्वं सकललोकवेदप्रसिद्ध-
...त्तनिमित्ततयैव तस्मिन्सम्भावयितुं 'भवशिवे' त्यादिविशेषणम्। भवत्यस्माज्जगदिति
... जगतः क्षेमं करोतीति शिवाः सर्वे कल्याणगुणा अस्य सन्तीति च शिवः। शृणाति
जगदिति शर्वः। पशून् जीवान् गवाश्वादिवत्पाशैर्बध्वा स्वकार्यं कारयतीति पशुप-
...कलजगदीशनशील ईश्वरः। तत्र पूजार्थस्य परमपदस्य समासः। महति सर्ववैष-
...तिशायिनि स्वात्मानन्दे दीव्यति रमत इति महादेवः। भक्तानां संसाररुजं
... रुद्रः। शं सुखं भवतीति शम्भुः। अत्र शिवनाम्ना गुणतो बृहत्त्वं भवशिवश-
...द्रनामभिर्ब्रह्मणस्तटस्थलक्षणं पञ्चकृत्यकारणत्वं परमेश्वरनाम्ना तदाक्षेपकमन्तर्या-
...मुनाम्ना तस्य स्वरूपलक्षणमानन्दात्मकत्वं महादेवनाम्ना तदानन्दस्य निरतिशयत्वं
...निमित्ततयोपनीयते। इदं च तत्रतत्रोपपादितैरुपपादयिष्यमाणैश्च नामनिर्वचनैः-
ननु, 'ब्रह्मणः प्रतिपादकमुपनिषच्छास्त्रं विचारणीय' मिति प्रतिज्ञायां स एव ब्रह्मश-
...ीकरणीयः यस्योपनिषच्छास्त्रं प्रतिपादकम्। न च शिवस्य तत् प्रतिपादकम्। 'सर्वे
...दमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति। यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं
...वीमी' त्युपक्रम्य प्रवृत्तया 'सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पद' मिति कठ-
... 'येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां तत्वतो ब्रह्मविद्या' मिति मुण्डकश्रुत्या च
...ादिशब्दाभिधेयस्य नारायणस्य तत्प्रतिपादकमित्यवगमादित्याशङ्कां निरसितुं सक-
...तिविशेषणम्। 'विष्णोः परमं पद' मित्यत्र पदशब्दो न स्थानवाची। पूर्वं 'मध्य-
... पर' इति निर्दिष्टस्य पुरुषस्यैव स्थानप्रमाणतोऽत्र पदशब्दनिर्देश्यत्वावगमात्।
...मानिकाधिकरणे व्यक्तीभविष्यति। एवं च पद्यते प्राप्यत इति व्युत्पत्त्या तत्र पद-

शब्दः प्राप्यपुरुषपर इति स्थिते प्राप्यपुरुषो न विष्णुः । विष्णोः परमं पदं प्रा[illegible]
तत्प्राप्यत्वश्रवणात् । किं तु शक्त्यवस्थाविशेषोन्मेषरूपस्य विष्णोः पुरुषावस्थाविल[illegible]
त्प्राप्या स्वस्वरूपात्मिका शैवी शक्तिः तद्वारा प्राप्यत्वपर्यवसानभूमिः शिवः इति
विष्णोः परमं पदमिति युक्तम् । अतः'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'त्युपक्रमोऽपि तद्वि'[illegible]
यद्वा पदशब्द एव शिववाची । 'शिवो रुद्रो महादेवः शङ्करो ब्रह्म सत्पदम् । एव[illegible]
नामानि विशिष्टानि परस्य त्वि'ति स्कान्दवचनात् । एवं च 'तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्र[illegible]
पक्रमः पदश्रुत्यैव शिवविषयः । 'तद्विष्णोः परमं पद'मित्यत्र विष्णोरिति पञ्चम्य[illegible]
परमशब्दोक्तोत्कर्षप्रतियोगिसमर्पकम् । 'येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्य' मित्यत्राक्षरपुरुष[illegible]
शिव एवोच्यते । न क्षरतीति योगेन चेतनमात्ररूढ्या च साधारणयोस्तयोः पूर्वं 'य[illegible]
सर्ववि'दिति मन्त्रे सर्वज्ञपदेन रूढ्या समर्पिते तत्रैव पर्यवसानौचित्यात् । तस्मिन्मन्[illegible]
ज्ञपदं प्राकरणिकानामाक्षरादिपदानां देवताविशेषपर्यवसानाकाङ्क्षायां रूढ्याकृष्टतात्प[illegible]
त्रैवोपक्षीणं स्यादिति कृत्वा खलु तदीययौगिकार्थप्रत्यायनार्थं 'सर्ववि'दिति पदान्तरमु[illegible]
यथा 'तव प्रसादात्कुसुमायुधोऽपि सहायमेकं मधुमेव लब्ध्वा । कुर्यां हरस्यापि पिना[illegible]
धैर्यच्युतिं के मम धन्विनोऽन्य' इति श्लोकेऽपि पिनाकपाणिपदं सारतरायुधत्वद्योत[illegible]
गितया यौगिकार्थवशीकृतं सत्तत्रैवोपक्षीणं स्यादिति कृत्वा त[illegible]रूढ्यर्थप्रत्यायनार्थं ह[illegible]
प्रयुक्तः । तथापि सर्वमुपनिषच्छास्त्रं कथं शिवस्य प्र[illegible]न् । येन सकलवेदान्तत[illegible]
वधारणरूपं श्रवणं शिवविषयं भवेत् । 'हिरण्य[illegible]समवर्तताग्रे' 'एको ह वै न[illegible]
आसी' दित्यादिना ह्यन्यपरत्वं प्रतीयत इत्याशङ्कानिराक[illegible]र्थं 'सामरस्यनिधानस्ये'त्यु[illegible]
यद्यपि तथाभूतानि वाक्यान्यापाततोऽन्यपराणि भान्ति । तथापि तान्यपि विचार्यमा[illegible]
तात्पर्यरहस्यं शिव एव [illegible]यन्ति । अत एव वेदेषु वेदान्तेषु पुराणादिषु चान्यविष[illegible]
प्रतीयमानमपि पञ्चकृत्यान्तर्गतचरितवर्णनमशेषं तत्तदन्तर्यामिणि शिवे पर्यवस्यतीति
यितुमेव तलवकारिणामुपनिषदि 'ब्रह्म हि देवेभ्यो विजिग्य' इत्यारभ्य देवानामसुर[illegible]
समरे देवानामन्तर्यामिबलेन जये सति तं जयं स्वकीयं मन्यमानानां देवानां दर्पमपनेतुं
पुरतो यक्षरूपेण शिव एव प्रादुर्भूय स्वस्वरूपजिज्ञासया समीपमागतयोस्सकलजगद्[illegible]
न्मूलनशक्तिमत्त्वसम्भावनया दृसयोरनलपवनयोस्तृणमात्रस्यापि दहनचलनयोरशक्त[illegible]
दनेन दर्पमपनीय शक्रे स्वसमीपमागते स्व[illegible]रोदधे । तस्मिन्नेव काले सर्वान्तर्यामि[illegible]
स्वरूपोपदिदिक्षया तत्राविर्भूत[illegible]ः परब्रह[illegible]देवतायाः भगवत्या [illegible]त्या उम[illegible]
प्रसादादिह यक्षरूपेण शिव एवाविर्भूतः य[illegible]दन्तर्यामिणो जय [illegible]कं जय
भ्रान्तिरासीदिति देवा बुबु[illegible]इत्युपाख्यानं निबद्धम् । अनेनैवाभिप्रायेण कृत्स्नस[illegible]
शब्दराशेर्वेदवेदान्तादिरूपस्य शिव एव तात्पर्यमित्यमुमर्थं 'इमा रुद्राय स्थिरधन्वने
इति मन्त्रभागो दर्शयति । भगवान्पराशरोऽप्याह—'स्मृतयश्च पुराणानि भारतादीनि स[illegible]
शिवमेव सदा साम्बं हृदि कृत्वा ब्रुवन्ति ही'ति । अयमर्थः स्कान्दे स्पष्टीकृतः 'कानि[illegible]
द्वाक्यानि ब्राह्मणा वेदवित्तमाः । रुद्रमूर्तिं समाश्रित्य शिवे परमकारणे ॥ पर्यवस्यन्ति

१ 'काङ्क्षाया' इति पाठान्तरम् ।

[illegible]कारपरमशक्तिविशिष्टाद्वितीयवैभवस्य सकलनिगमसारसामरस्य-
[illegible]शिवशर्वपशुपतिपरमेश्वरमहादेवरुद्रशम्भुप्रभृतिपर्यायवाचकश-
[illegible]तपरममहिमविलासस्य स्वशेषभूतनिखिलचेतनसमुपासनानुगुण-
[illegible]निजप्रसादसमर्पितपुरुषार्थसार्थस्य परब्रह्मणः प्रतिपादकमुपनिषच्छास्त्रं

[illegible]वाक्यानि कानिचित् । विष्णुमूर्तिं समाश्रित्य ब्रह्ममूर्तिं च कानि चित् ॥ आग्नेयीं
[illegible]श्रुतिवाक्यानि कानिचित् । सूर्यमूर्तिं मुनिश्रेष्ठास्तथैवान्यानि कानि चित् ॥
[illegible]धानेन द्वारेणैव मुनीश्वराः । प्रतिपाद्यो महादेवः स्थितः सर्वासु मूर्तिषु ॥' इति ।
[illegible] सकलनिगमसारसामरस्यनिधानस्येति ॥ सामरस्यं सर्वेषां वेदान्तानां
[illegible]कण्ठ्यम् । ननु, तथापि शिवः सूत्रगतब्रह्मशब्दविषयो भवितुं नार्हति । स एव हि
[illegible]स्यात् यः श्रवणमनननिदिध्यासनसाक्षात्कारैः प्रसन्नो मोक्षं दद्यात् । विचारार-
[illegible]क्षफलत्वाभ्युपगमात् । न च शिवस्तथा । 'मोक्षमिच्छेज्जनार्दना'दिति स्मरणादि
निराकर्तुं विशिनष्टि—स्वशेषभूतेति । यद्यपि मोक्षप्रदत्वमात्रं प्रकृते प्रदर्शनीयम् ।
[illegible]शेषे प्रस्तुते सामान्याभिधानरूपेणाप्रस्तुतप्रशंसालङ्कारेण तत्रैव विवक्षा । फलान्त-
[illegible]वर्णनं तु तत्र दृष्टान्ततया पर्यवस्यति । ननु, प्रसादेन चेत्पुरुषार्थसिद्धिः तर्हि सर्वे-
[illegible]न सर्वपुरुषार्थसिद्धिः स्यात् । निर्व्याजदयासमुद्रस्य सर्वानुग्राहकस्य शिवस्य चेतन-
[illegible]दा प्रसादसम्भवादित्याशङ्क्य समुपासनानुगुणसमुदितेति प्रसादो विशेषितः ।
[illegible]हकस्य शिवस्य सदा सर्वत्र सत्यपि दया तत्तदनाद्यपचारवशादनभिव्यक्तेति कर्म-
तत्तदाराधनानुगुण्येन तत्रतत्रदयाभिव्यक्तौ सत्यां तदनुगुणपुरुषार्थदित्सारूपः प्रसादः
[illegible]तीति भावः । यद्यपि तिर्यगादीनां न कर्मज्ञानाधिकारः तथापि सर्वेषां चेतनानां
मनुष्यदेहादिग्रहणे सति तदधिकारोऽस्तीत्यभिप्रेत्य वा 'महादेवे महानन्दे[1]महाका-
[illegible]तमे । प्रसन्ने सति कीटो वा पतङ्गो वा विमुच्यत'इत्यादिपौराणिकप्रवादमनुसृत्य वा
[illegible]विशेषणं कृतम्। ननु पत्रपुष्पादिसमर्पणरूपसमाराधनमयत्नसाध्यमल्पीयः । तावता
कथं महतः पुरुषार्थान् दद्यादित्याशङ्क्य स्वशेषभूतेत्यपि चेतनविशेषणं कृतम् ।
[illegible]दीनामिव सर्वेषां चेतनानां शिवस्य चानादिसिद्धः शेषशेषिभावः । तेन सम्बन्धेन
[illegible]पि भक्तिपूर्वकमाराधनं दृष्ट्वा तथातथा प्रसीदतीति भावः । शिवस्य सामान्यतः सकल-
[illegible]प्रदत्वं 'फलमत उपपत्ते'(ब्र० ३–२–३४) रित्यधिकरणे विशिष्य मोक्षप्रदत्वं 'तन्निष्ठस्य
[illegible]देशात्'(ब्र० १–१–७)'नेतरोऽनुपपत्ते'रित्यादि (ब्र० १–१–१६)सूत्रेषु च समर्थयिष्यत
[illegible]त्र प्रस्तूयते । यद्य'प्युषिकुषिगार्तिभ्यः स्थ'न्निति सूत्रात्स्थन्प्रत्ययानुवृत्तौ 'सर्तेर्णिच्चे'ति
सृगता' विति धातोः स्थन्प्रत्यये तस्य णिद्भावे च सति निष्पन्नस्सार्थशब्दो गच्छतां
[illegible]ाचष्टे । तथाप्यत्र समूहमात्रपरो द्रष्टव्यः । ननु, यदि त्रिविधपरिच्छेदराहित्यात् गुणपौष्क-
जगज्जन्मादिकारणत्वरूपब्रह्मलक्षणयोगाच्च शिव एव ब्रह्म कथं तर्हि 'तस्मादेतद्ब्रह्म
[illegible]पमन्नं च जायत'इत्यादिष्वन्यत्रापि ब्रह्मशब्दप्रयोग इत्याशङ्कां निवर्तयितुं परब्रह्मण
[illegible]त्वविशेषणम् । सत्यं कार्यभूतो हिरण्यगर्भोऽपि श्रुतिप्रयोगात् ब्रह्म । स त्वपरं ब्रह्म ।

(१) 'एवं मूर्त्यभिधानेन' इति पाठान्तरम् । (२) इदं सूत्रमौणादिकं वेद्यम् ।

विचारणीयम् । तन्नियोगरूपचोदनालक्षणस्य तदाराधनविशेषसाध
ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तपौष्कल्याभावात् । शिवस्तु परं ब्रह्म तत्पौष्कल्यस्य तत्रैव वि
अत एव श्रूयते–'ऋतं सत्यं परं ब्रह्मे'ति । अथर्वशिरसि च श्रूयते–'अथ कस्मादु
ब्रह्म यस्मादुच्चार्यमाण एव बृहति बृंहयति तस्मादुच्यते परं ब्रह्मे'ति । न चैतन्ना
प्रणवविषयमेव न तु शिवविषयमिति शङ्कनीयम् । 'य ॐङ्कारः स प्रणवो यः
सर्वव्यापी यः सर्वव्यापी सोऽनन्तो योऽनन्तस्तत्तारं यत्तारं तत्सूक्ष्मं यत्सूक्ष्मं
यच्छुक्लं तद्वैद्युतं यद्वैद्युतं तत्परं ब्रह्म स एकः स एको रुद्रः स ईशानस्स भगवान्स
स महादेव' इत्योङ्कारादिमहादेवान्तानि नामान्येकविषयत्वेन तत्रानुक्रम्य तेषां प्रत्ये
निर्वचनस्य प्रदर्शनेन'शिवो वा प्रणवो ह्येष प्रणवो वा शिवस्तथा । वाच्यवाचकयो
त्यन्तं विद्यते क्वचिदि'ति शिवपुराणोक्तरीत्या प्रणवनाम्नां निर्वचनस्यापि प्राक्प्रद
एव पर्यवसानात् । अत एवाथर्वशिखायामपि 'ॐकारः प्रलयः प्रणवः सर्ववेदवेद्यो
वाच्यं समुद्धर्ता तारो विष्णुर्ब्रह्म प्रकाशो विद्युद्व्यापी'ति नाम्नां महादेवो वाच्यत्वेन
'सकृदुच्चारितमात्र ऊर्ध्वमुन्नामयति तस्मादोङ्कार'इत्यादिना 'व्यापनाद्व्यापी महादेव' इ
यथा 'तदेव ब्रह्म परमं कवीना'मित्यन्तेन प्रजापतेः परब्रह्मभावः यथा च 'नारायण
त्यन्तेन नारायणस्य तथा हिरण्यगर्भशारिकाधिकरण·······स्यास्यति । एवं ब्रह्मप्रति
वेदान्तभागस्य यद्विचारणीयत्वं 'ब्रह्मजिज्ञासे'ति सूत्रशेषलब्धं दर्शितं तद्वत् धर्म
नन्तर्यमथशब्दार्थं दर्शयन् धर्मं द्वादशलक्षणीप्रतिपाद्यैः प्रमेयविशेषैर्विशिनष्टि–तन्नि
पेत्यादिभिः सप्तभिर्विशेषणैः । तथाहि-कर्ममीमांसाया'मथातो धर्मजिज्ञासे'ति सूत्रे
णस्वरूपसाधनफलैर्धर्मस्य विचारं प्रतिज्ञाय प्रथमाध्याये तस्मिन्प्रमाणं निरूपितम्
प्रथमपादे साक्षाद्धर्मे प्रमाणभूतायाश्चोदनायाः पौरुषेयत्वाद्यप्रामाण्यहेतुशङ्कानिराकरण
तत्र प्रामाण्यमुपपादितम् । द्वितीयपादे अर्थवादमन्त्रयोः विध्यपेक्षितद्रव्यदेवतादिस्
छेयार्थस्मृतिसमर्पकतया तृतीयपादे मन्वाद्याप्तप्रणीतवेदाविरुद्धस्मृत्यादीनां मूलवेदान
कतया चतुर्थपादे 'स्वग्निहोत्रं जुहोति' 'श्येनेनाभिचरन्यजेते'त्यादिविधिवाक्यगतानाम्
त्रादिपदानां नाम्ना कर्मभेदः नाम्ना धर्मातिदेशः नाम्ना दूरस्थस्यानुवाद इत्यादिप्रय
वत्या कर्मनामतया च तत्र प्रामाण्यमुपपादितम् । *एवं प्रमाणसिद्धस्य धर्मस्य परस्प
स्वरूपं द्वितीयाध्याये निरूपितम् । तत्र 'यजति ददाति जुहोती'ति चोदनासु यज्यादि
भेदरूपेण शब्दान्तरेण यागदानहोमानां भेदः 'समिधो यजति' 'तनूनपातं यजती'त्या
धिषु 'यजती'ति पञ्चकृत्वोऽभ्यासेनाविशेषपुनश्श्रुतिरूपेण प्रयाजानां भेदः 'सप्तदश प्राजाप
त्यन्पशूनालभेते'त्यत्र द्रव्यदेवतासम्बन्धभेदिन्या सप्तदशसङ्ख्यया तदनुमेययागानां
'अथैष ज्योति'रित्यादिवाक्येषु ज्योतिरादिनामधेयैस्तन्नामकयागानां प्रकृतज्योतिष्टोम
'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिन'मित्यत्र आमिक्षारूपगुण
रावरुद्धे यागे निवेशमलभमानेन वाजिनगुणेन वाजिनयागस्यामिक्षायागाद्भेदः प्रकरण
रेण नित्याग्निहोत्रान्मासाग्निहोत्रस्य भेद इत्येवं द्वितीयाध्याये कर्मभेदः सापवादः प्रपञ्चि

(१) 'तारम्' इति पाठान्तरम् ।

भावि भिन्नानां कर्मणां श्रुतिलिङ्गादिभिः प्रमाणैश्शेषशेषिभावो निरूपितः । तत्र
शब्दः श्रुतिः । सा त्रिविधा विधात्री अभिधात्री विनियोक्त्रीति । लिङादिश्श्रुतिर्विधा-
त्री श्रुतिरभिधात्री । विनियोक्त्री त्वेकप्रत्ययरूपा एकपदरूपा विभक्तिरूपेति त्रिविधा ।
'व्रीहिभिर्यजेते'ति तृतीया । सा हि स्वोक्तकरणकारकं प्रति स्वोक्तैकत्वसङ्ख्यायाश्शेष-
ताम् । द्वितीया यजेतेति पदम् । तेन प्रत्ययोक्तभावनां प्रति प्रकृत्युक्तयागस्य शेष-
ता । तृतीया शेषित्वबोधिका शेषत्वबोधिकेति द्विविधा । 'व्रीहीन्प्रोक्षती'त्यादिषु
व्रीह्यादीनां प्रोक्षणादिक्रियां प्रति ईप्सिततमत्वरूपशेषित्वबोधिका । 'क्रीते सोमे
मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छती'त्यत्र चतुर्थीश्रुतिर्मैत्रावरुणस्य प्रदानक्रियेप्सिततमेन कर्मणा-
ऽपि दण्डेन सम्बन्धरूपशेषित्वबोधिका । 'अरुणया क्रीणाती'त्यत्र क्रयभावनां प्रत्यारुण्यस्य 'चा-
त्वालान्मृदमाहरती'त्यत्र मृदाहरणक्रियां प्रति चात्वालस्य 'वेद्यां हवींष्यासादयती'त्यत्र हवि-
रासादनं प्रति वेद्याश्च तृतीयापञ्चमीसप्तम्यः शेषत्वबोधिकाः । षष्ठी तु क्वचि'द्दध्नेन्द्रि-
यकामस्य जुहुया'दित्यादौ शेषित्वबोधिका 'यजमानस्य याज्ये'त्यादौ शेषत्वबोधिका च ।
सम्बन्धमात्रानुशिष्टायाः षष्ठ्या योग्यतानुसारेणोभयथापि पर्यवसानसम्भवात् । वस्तुसामर्थ्यं
लिङ्गम् । तद्द्विविधं शब्दसामर्थ्यमर्थसामर्थ्यं च । तत्र 'बर्हिर्देवसदनं दामी'ति मन्त्रस्य लवन-
प्रकाशनसामर्थ्यरूपालिंगाल्लवनशेषता । 'स्वधितिनावद्यति' 'स्रुवेणावद्यति' 'हस्तेनावद्यती'त्य-
त्रावदाने साधनत्वेन श्रुतानां स्वधित्यादीनां तत्तत्सामर्थ्यादिरूपलिङ्गाद्विशिष्य मांस-
पुरोडाशाज्यावदानेषु शेषता । शेषित्वस्य शेषत्वस्य वा बोधिकया श्रुत्या रहितः पदसम-
भिव्याहारो वाक्यम् । यथा 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम' इति । यथा वा 'मैत्रावरुणः प्रैष्य-
ति चानु चाह चे'ति । न हि यागभावनां प्रति स्वर्गकामस्य भाव्यत्वेन शेषित्वबोधिका द्विती-
या श्रुतिः प्रैषानुवचनं प्रति मैत्रावरुणस्य कर्तृत्वेन शेषित्वबोधिका तृतीयाश्रुतिर्वास्ति ।
उभयोरपि प्रातिपदिकार्थमात्रेऽनुशिष्टा । अतः पदसमभिव्याहाररूपेण वाक्येनात्र शेषशेषि-
भावो ज्ञेयः । विधिवाक्यतः कर्तव्यत्वेनावगतस्य केन प्रकारेण कर्तव्यमिति विशिष्याज्ञायमा-
नस्य कथंभावेतिकर्तव्यताकाङ्क्षा प्रकरणम् । तद्द्विविधम् । महाप्रकरणमवान्तरप्रकरणं चेति । तत्राद्येन
दर्शपूर्णमासादिकं प्रति प्रयाजादीनां द्वितीयेन प्रयाजादिकं प्रत्यभिक्रमणादीनां च तत्सन्नि-
धिपठितानां शेषता । स्थानं द्विविधम् । यथासङ्ख्यं सन्निधिश्च । तत्राद्येन 'दब्धिरस्यद-
ब्धो भूयास'मिति मन्त्रस्याग्नेयाग्नीषोमीयमन्त्रद्वयमध्याम्नातस्याग्नेयाग्नीषोमीययागद्वयम-
ध्यगतोपांशुयागशेषता । सन्निधिस्त्वाम्नानसन्निधिरनुष्ठानसन्निधिरिति द्विविधः । आद्येन
'शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्याया'इति मन्त्रस्य महाप्रकरणावान्तरप्रकरणरहितसान्नाय्य-
पात्रशोधनशेषता । द्वितीयेन पशुधर्माणामग्नीषोमीयपशुशेषता । समाख्या यौगिकी संज्ञा ।
सा वैदिकी लौकिकीति द्विविधा । 'होतृचमस'इति वैदिकसमाख्यया होतुश्चमसभक्षणं प्रत्या-
ध्वर्यवमिति याज्ञिकप्रसिद्धलौकिकसमाख्ययाध्वर्योरवघातादिकं प्रति च कर्तृत्वेन शेषतेत्येवं
शेषशेषिभावः सापवादस्तृतीयाध्याये प्रपञ्चितः । *एवं सिद्धशेषशेषिभावानां कर्मणामनुष्ठा-
पकरूपा प्रयुक्तिश्चतुर्थे निरूपिता । शेष्येव शेषं प्रयुङ्क्ते स्वविध्यर्थमनुष्ठापयति । न त्वनु-
ष्ठापयति । नापि शेषः शेषिणं प्रयुङ्क्ते । अनेकशेषिसद्भावेऽपि यत्रान्याप्रयुक्तस्यैवान्यत्र वि-

(१) ...विभक्तिरित्यर्थः । (२) 'सर्पयति' इति ख. ग. पाठः ।

नियोगः तत्र यत्प्रयुक्तस्यान्यत्र विनियोगः स एव शेषं प्रयुङ्क्ते न तु शेष्यपि सन्न
एवं च 'तप्ते पयसि दध्यानयती'त्यादिवाक्ये विधीयमानस्य दध्यानयनस्य [illegible]
कर्मान्तराकाङ्क्षायां समभिव्याहृतं पयः कर्मान्तरत्वेनाविधीयमानं सप्तम्या अधिकरण
देशात्प्रधानकर्मतया पर्यवस्यतीति प्रकृतप्रधानभूतपयःपरामर्शिना तत्पदेन सामा
न्येन निर्दिष्टतया पयोरूपत्वेनावगतामिक्षैव शेषित्वात्स्वशेषभूतं दध्यानयनमनुष्ठा
तु तदनुनिष्पादिवाजिनमपीत्यामिक्षापचार एव पयोऽन्तरे दध्यानयनस्य प्रयुक्तिः
नापचारे। 'कृष्णविषाणया कण्डूयते' 'चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यती'ति कृष्णवि
कण्डूयनप्रासनरूपक्रियाद्वयान्वये सत्यपि कृष्णविषाणा तृतीयया कण्डूयनं प्रति शे
प्रति तु द्वितीयया शेषिणीति निवृत्तकण्डूयनप्रयोजनायास्तस्याः प्रासनात्पूर्वमपच
नार्थं पुनः कृष्णविषाणान्तरोपादानप्रयुक्तिः। 'पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपती'त्यत्र
शप्रयुक्तस्यैव कपालस्य तुषोपवापं प्रत्यपि शेषत्वेन विनियोगात् यत्र पुरोडाशो नास्ति
तुषोपवापार्थं कपालप्रयुक्तिरित्येवं सापवादा प्रयुक्तिश्चतुर्थाध्याये प्रपञ्चिता। *एकप्र
गतानामङ्गप्रधानानामनुष्ठानक्रमः पञ्चमाध्याये श्रुत्यादिभिर्निरूपितः। तत्र 'अध्वर्युर्गृह
क्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयती'त्यादिश्रुत्या गृहपत्यादीनामुन्नेत्रन्तानां सप्तदशानां सत्रयज
दीक्षाक्रमः 'अग्निहोत्रं जुहोति' 'यवागूं पचती'त्यत्र होमद्रव्यनिष्पत्त्यर्थयवागूपाकप्रय
पेणार्थेन पाकहोमयोः क्रमः 'समिधो यजती'[illegible]विधिविहितानां प्रयाजानां विधि
पाठक्रमेण क्रमः वाजपेये प्राजापत्यानां पशूनां प्रति पश्वावर्तनीयेषूपाकरणनियोजना
करणे यतः कुतश्चित्पशोरारभ्य यत्र क्वचित्पशौ समापिते तेनैव प्रवृत्तिक्रमेण नियोज
क्रमः। 'साद्यस्क्रे क्रतौ सह पशूनालभत'इति श्रुत्या सवनीयस्थान एवाग्नीषोमीयसव
नुबन्ध्यपशुत्रयस्यापि सहकर्तव्यतया प्राप्तौ सवनीयस्थानेन प्रथमं सवनीयपशोरुपाकर
न्तरमग्नीषोमीयानुबन्ध्ययोरिति क्रमः दर्शे पुरोडाशसान्नाय्ययोर्मुख्यक्रमेण प्रयाजशेषा
रणक्रमः इत्येवं श्रुत्यर्थादिभिः क्रमः सापवादः प्रपञ्चितः। *एवं द्वितीये उत्पत्तिवि
यस्य कर्मभेदस्य तृतीये विनियोगविधिप्रमेयस्य शेषशेषिभावस्य चतुर्थपञ्चमयोः प्रयो
धिप्रमेययोः प्रयुक्तिक्रमयोश्च निरूपणानन्तरं षष्ठेऽधिकारविधिप्रमेयः फलसम्बन्धो निरू
तत्र स्वर्गकामादिपदं विधिप्रयोजनभूतपुरुषप्रवृत्त्यपेक्षितफलविशेषान्वयपरम्। न तु
नादिरूपयागादिद्रव्यसमर्पकम्। तच्च फलं स्वर्गकाम इत्याद्युद्देश्यगतो[illegible]विशेषस्यावि
तत्वात् स्त्रीणामप्यविशिष्टम्। 'वृद्धिकामास्सत्रमासीर'न्नित्यादावेकैकस्य कृत्स्नं फलं
परिषद्गतं फलमित्येकैकस्य फलावयव इत्येवमादिरूपेणाधिकारः सापवादः षष्ठे प्रपञ्चि
*एवं विधिचतुष्टयप्रमेयात्मकोपदेशविचारे पूर्वषट्केन कृते ततः परमध्यायचतुष्टयेनाति
विचारः। इत्थं कर्तव्यमित्युपदेशः तद्वत्कर्तव्यमित्यतिदेशः। तत्र सप्तमाष्टमयोर्वचनन
यचोदकैरतिदेशो निरूपितः। इषुनामके क्रतौ कांश्चिद्वैशेषिकान्धर्मान्विधायाम्नातेन 'स
मितरच्छ्येनेने'ति प्रत्यक्षवचनेन [illegible]श्येनवैशेषिकाङ्गानामिषावतिदेशः। 'मासमग्निहोत्रं जुहो
त्यत्र नित्याग्निहोत्रेऽग्निदेवतासद्भावात् क्लृप्तशक्तिकेन तत्सादृश्यविधित्सया कौण्डपायि
यने कर्मणि प्रयुक्तेनाग्निहोत्रनामधेयेन तस्मिन्नित्याग्निहोत्रधर्माणामतिदेशश्च सापवादः स

[illegible] निरूपितः। चतुर्थपादेन 'सौर्यं चरुं निर्वपे'दित्यादिष्वनुपदिष्टधर्मेषु प्रत्यक्षवच-
[illegible]ातिदेशिकस्याभावेऽपि कुतश्चिद्वैदिकात्कर्मणो धर्मप्रापकं वचनमस्तीत्यानुमानि-
[illegible] चोदकेनाति[illegible]शस्सामान्यतो निरूपितः। *अष्टमे तु कस्य कुतो धर्मप्राप्तिरि-
[illegible] शब्दार्थगतसादृश्यविशेषलिङ्गादिष्टीनां दर्शपूर्णमासतो धर्मप्राप्तिः। अग्नीषोमी-
[illegible]नां सवनीयादैकादशिनीनां ज्योतिष्टोमात्सोमानां द्वादशाहादहर्गणानां गवाम-
[illegible]सत्राणामित्येवंरूपेण विशिष्य चोदकातिदेशः सापवादः प्रपञ्चितः। *अति-
[illegible]सामसंस्काराणां प्राकृतपदार्थकार्यापन्नवैकृतपदार्थान्तरसम्बन्धेनान्यथाभावरूप
[illegible] चिन्तितः। प्राकृतपदार्थकार्यापत्तिः प्रत्यक्षेणानुमानेन प्रत्यक्षवचनावगतप्राकृत-
[illegible]शब्देन प्रत्यक्षवचनावगतलिङ्गोन्नीतनिवृत्त्यनुमितशब्देन वावसीयते। 'नैवा-
[illegible] प्राकृतव्रीहिकार्यहविर्निष्पादकत्वं प्रत्यक्षेणावसीयते न तु नैवार इति तद्धितेन।
[illegible]ति सम्बन्धसामान्ये अण्प्रत्ययविधानात् तस्येह प्रकृतिविकृतिभावरूपसम्बन्धवि-
[illegible]कल्पनायाः प्रत्यक्षाधीनत्वात्। 'नैर्ऋतं चरुं परिवृत्त्यै गृहे कृष्णानां व्रीहीणां
[illegible]'मित्यत्र श्रुतस्य नखस्य प्राकृतोलूखलमुसलकार्यापत्तिः न प्रत्यक्षेणावसीयते।
[illegible]लाभ्यां व्रीहीणामवहननं निष्पद्यते नखेन तेषां निर्भेदनमिति प्रत्यक्षेण कार्यभे-
[illegible]नात्। किं त्ववहननेनेव निर्भेदनेनापि तुषविमोकात्तण्डुलनिष्पत्तिदर्शनेन प्राकृ-
[illegible]लूखलमुसलकार्यतायां यद्रूपं विवक्षितं तण्डुलनिष्पत्तिद्वारेणापूर्वोपयोगिक्रियात्वं
[illegible]पि समानमिति तेन रूपेणावहननिर्भेदनयोरैक्यस्योन्नेयत्वात्तत्कार्यापत्तिरनुमा-
[illegible]यते। 'परिधौ पशुं नियुञ्जीते'त्यत्र प्राकृतयूपकार्ये पशुनियोजने परिधेर्विनियोगः
[illegible]नाभिधीयते। 'न गिरा गिरेति ब्रूयादैरंकृत्वोद्गेय'मित्यत्र गिरागिरोक्तिप्रतिषेधावग-
[illegible]पदनिवृत्त्या तत्कार्यस्य साधनापेक्षत्वावगमात् तत्कार्यवाचिपदमनुमाय गिरापद-
[illegible] कृत्वोद्गेयमित्येवंरूपेण श्रुतानुमितैकदेशनिष्पादितेन वाक्येन गिरापदकार्यापत्ति-
[illegible]वसीयते। 'यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेदैन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपे'दित्यत्र पञ्चश-
[illegible] यागस्य दर्शकार्यापत्तौ दर्शनिवृत्तिर्न प्रत्यक्षवचनादवगम्यते किं तु द्रव्यवि-
[illegible]यते। तन्निवृत्तौ तत्कार्यस्य साधनापेक्षायां तद्वाचिपदमनुमाय दर्शकार्यार्थं 'मैन्द्रं
[illegible]मोदनं निर्वपे'दिति श्रुतानुमितैकदेशनिष्पाद्येन वाक्येन पञ्चशरावयागस्य दर्शका-
[illegible]वसीयते। 'स प्रत्यामनेत्स्थाना'दिति (जै० ६-४-३०) षष्ठाध्यायाधिकरणपूर्वपक्षरीत्येदमु-
[illegible]। सिद्धान्ते तु द्रव्यापचारे द्रव्यान्तरानयनेन दर्शनिष्पत्तेर्न तन्निवृत्त्युन्नयनमस्तीत्यु-
[illegible]न्तरमन्वेषणीयम्। एवं कार्यापत्त्या व्रीहिधर्माणामवघातादीनां नीवारेषूलूखलमुस-
[illegible]णां प्रोक्षणादीनां नखे यूपधर्माणां परिव्याणादीनां परिधौ चोहः संस्कारोहः। गिरा-
[illegible] क्रियाया इरापदे तूहः सामोहः। दर्शधर्माणां तु सिद्धान्ते नास्त्यूहः। पञ्चशरा-
[illegible]स्त्वष्टविधः। क्वचित्प्रकृतिमात्रमूह्यते। यथा 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'त्यत्र अग्नि-
[illegible] सौर्यचरौ 'सूर्याये'ति। क्वचिल्लिङ्गमात्रमूह्यते। यथा 'वस्व्यसि रुद्रासी'त्येकहायनी-

(१) '[illegible]णामतिदेशस्य कथं प्राप्तिरित्याकाङ्क्षायाम्'इति घ. ङ. पाठः। (२) 'गिरापदोक्ति' इति. घ. पाठः।
(३) 'न [illegible]वृत्तिरस्तीत्युदाहरणान्तरमुन्नेयम्'इति घ. पाठः।

मन्त्रे विक्रान्त… विहितं सोमक्रयणं वत्सतरं प्राप्ते 'वसुरसि रुद्रोऽसी'ति । क्व
त्रमूह्यते। यथा 'छागस्य वपाया मेदस'इति मन्त्रे प्राजापत्यपशून्प्राप्ते 'छागाना'
त्प्रकृतिर्लिङ्गं चोह्यते । यथा 'अग्नये जुष्ट'मित्यादित्यचरुं प्राप्ते मन्त्रे 'अदित्यै
क्वचित्प्रकृतिर्वचनं चोह्यते। यथा तस्मिन्नेव मन्त्रे वैश्वदेवचरुं प्राप्ते 'विश्वेभ्यो दे
क्वचिल्लिङ्गं वचनं चोह्यते । यथा 'प्रास्मा अग्निं भरते'ति मन्त्रे 'मह्ना आलभेते'
न्पशून्प्राप्ते 'प्राभ्योऽग्नि'मिति। क्वचित्रीण्यप्यूह्यन्ते। यथा 'आपो देवी'रिति मन्त्रे
णमिति सोमारौद्रचरौ विहितं घृतं प्राप्ते 'घृत देवे'ति। क्वचित्सकलस्य पदस्याभ्यार
यथा 'एकधास्य त्वचमाच्छेता'दितिमन्त्रे पशुगणं प्राप्ते एकधैकधेति । एवमूहस्साप
प्रपञ्चितः । *एवमातिदेशिकपदार्थगतरूपान्तरात्मकोहनिरूपणानन्तरं तन्निवृत्त्यात
दशमे निरूपितः । निवृत्तिश्च कस्यचित्क्वचिदतिदेशवाक्यप्रवृत्तिकाले प्रकृताव
तद्ग्राह्यत्वासम्भवात् । यथा दर्शपूर्णमासाङ्गभूतायामारम्भणीयायामारम्भणीयायाः
रम्भणीयाविधानसमये दर्शपूर्णमासयोरारम्भणीया अङ्गमिति विज्ञाता । येन सा
दिवदतिदेशवाक्येन गृह्येत । कस्य चिदतिदेशवाक्यप्रवृत्तिकाले प्रकृतौ विज्ञातस्या
न्निवृत्तिः । यथा पवमानेष्टावग्निहोत्रहवण्याः … ह्यग्निहोत्रं हुतं साग्निहोत्रहवणी
ग्निहोत्रहवण्या हवींषि निर्वपती'ति निर्वापकरणत्वे… ह्येति स्थितम् । न च पवमा
अग्निहोत्रं हुतम् । क्वचिद्द्वारलोपान्निवृत्तिः । तत्र द्वारलोपः । क्वचिद्द्वारत्वाभिमतस्य
द्धतया । यथा कृष्णलेष्ववघातद्वारस्य वैतुष्यस्य स्वतस्सिद्धतयावघातस्य निवृत्तिः
त्पूर्वसिद्धतया । यथा 'खलेवाली यूपो भवती'त्यत्र खलेवाल्याः प्रागेव छित्वा तक्षणेन
कृत्य निखातायाः छेदनतक्षणोच्छ्रयणानां निवृत्तिः । क्वचिद्द्वारसम्पादनाशक्त्या । य
शित्रेडाभक्षणार्थेषु कृष्णलेष्वभिघारणजन्योपकारस्य स्वादित्वसम्पादयितुमशक्य
घारणनिवृत्तिः । क्वचित्सिद्धशेषिविरोधान्निवृत्तिः । यथाऽयणदक्षिणादिरूपे वत्से
र्यधर्मस्य पाकस्य । पाके हि कृते वत्सो नश्येत्तन्मांसमेव दक्षिणा स्यात् । क्वचित्सा
विरोधान्निवृत्तिः । यथा 'बार्हस्पत्यो नैवारस्सप्तदशशरावश्चरुर्भवती'त्यत्र निर्वाप्येषु
'चतुरो मुष्टी'न्निर्वपतीत्यतिदेशप्राप्तस्य चतुर्मुष्टिपरिमाणस्य व्रीहिसाध्यस्य सप्तदश
रिमाणचरुरूपसाध्यशेषिविरोधित्वात् संख्यामुष्ट्यो… स्य बाधावश्यम्भावे जघन्यत
ष्टेर्निवृत्तिः । क्वचिद्विरोधाभावेऽपि प्रयोजनाभावान्निवृत्तिः । यथाग्रयणदक्षिणारूपे
पाकस्य । प्रकृतौ ह्यन्वाहार्यरूपदक्षिणाद्रव्यनिष्पत्त्यर्थं 'दक्षिणाग्नावपरिमितं महान्त
पचती'ति पाको विहितः । इह दक्षिणाद्रव्ये वाससि प्रागेव निष्पन्ने स्थिते तन्निष्पत्त्य
गिना किं पाकेन । 'द्वारलोपान्निवृत्ति'रित्यत्र द्वारशब्देन यद्द्वारतया फलतया वा प्र
तत्सर्वं विवक्षितम् । तेन मृते यजमाने क्रियमाणायामिष्टौ 'वायुराशास्त'इत्यादिम
विवक्षितफलानां मृतस्य यजमानस्यायुरादिफललोपान्निवृत्तिरप्युदाहरणमित्यादि द्रष्ट
क्वचित्प्रत्याम्नानात् प्राकृतपदार्थनिवृत्तिः । साप्यनेकविधा । क्वचिदुपदिष्टपदार्थविरोध
वृत्तिः। यथा 'औदुम्बरो यूपो भवती'ति वैकृतपशावतिदेशप्राप्तैः यूपोद्देशेनौदुम्बररूपप्र
व्यविधानादुदुम्बरप्रकृतिके यूपे प्राकृतस्य बिल्वपलाशादेर्विरोधेन प्रकृतित्वासम्भव

…तदुपदिष्टपदार्थगतश्रुतनैरपेक्ष्यश्रुतौ विरोधान्निवृत्तिः । यथा 'नैवारश्चरुर्भवती'त्यत्र
…चरौ व्रीहितण्डुलानामपि मिश्रणेन प्रकृतित्वसम्भवेऽपि नीवारशब्दपरतद्धितो-
…रपेक्ष्यविरोधात् व्रीहीणां निवृत्तिः । नैवाराणां व्रीहिसापेक्षाणां चरुप्रकृतित्वे
…मित्यसामर्थ्यात्तद्धितोत्पत्तिर्न स्यात् । क्वचिदविरोधेऽपि नैरपेक्ष्यान्निवृत्तिः ।
'आपो दक्षिणा' 'वत्सः प्रथमजो दक्षिणे'ति श्रुताभ्यां वासोवत्साभ्यामृत्विजामा-
…न्वाहार्यनिरपेक्षकारणत्वात्प्राकृतान्वाहार्यदक्षिणाया निवृत्तिः । क्वचिन्नैरपेक्ष्या-
…वशान्निवृत्तिः। यथा ऋतपेये 'औदुम्बरस्सोमचमसो दक्षिणा सप्रियाय सगोत्राय
…इति श्रुतेन सोमचमसेन केवलं ब्रह्मणे दत्तेन लौकिकोपायान्तरमनपेक्ष्य ऋत्विजामा-
…ऽपि श्रुतनियमविधिवशात्प्राकृत्या द्वादशशतदक्षिणाया निवृत्तिरित्याद्युदाहरणी-
…तिषेधात्प्राकृतपदार्थनिवृत्तिः । प्रतिषेधशब्देनात्र यः कश्चित्प्राकृतपदार्थनिवृ-
…विधिः स सर्वोऽपि विवक्षितः । तेन महापितृयज्ञे 'नार्षेयं वृणीत' इत्यनेन आर्षे-
…प्रकृतिवत्कुर्यादिति पर्युदासेन या तस्मिन्नार्षेयवरणनिवृत्तिः यां च 'न तौ पशौ
…ज्यभागनिषेधाद्या पशावाज्यभागनिवृत्तिः 'आज्यभागौ यजती' त्यपूर्वतापरवि-
…भागव्यतिरिक्तांगानां निवृत्तिः सा सर्वाप्यत्रोदाहरणम् । एवं च दर्शपूर्णमासयोः
…श्रपयती'ति वाक्यस्य तण्डुलहविष्केषु चित्रादिषु व्रीह्युपादाननिवृत्तेरेव फलत्वात्।
…हरणम्। यथा च 'कपालेषु श्रपयती'ति विधेस्तण्डुलहविष्कासु विकृतिषु प्रकृतिद्रव्यो-
…रेव फलं तथा प्रपञ्चेन प्रसाधितमस्माभिर्विधिरसायने। *एवमुपदेशविषयेऽतिदेश-
…निरूपणीयेषु निरूपितेषु तदुभयसाधारणयोस्तन्त्रप्रसङ्गयोर्निरूपणीययोरेकादशे-
…पितम्। तत्त्रिविधम् । फलतन्त्रं पदार्थतन्त्रमनुष्ठानतन्त्रमिति । तत्र दर्शपूर्ण-
…स्वर्गकामो यजेते' त्यत्र फलमुद्दिश्योपादीयमानानामाग्नेयादीनां षण्णां द्वन्द्वाव-
…रूपेण स्वाराज्यका… यजेते'त्यत्र बहूनामिष्टिपशुसोमानामेकेन नाम्ना तन्त्राभिधा-
…साहित्यं विवक्षितमिति सहितानां फलान्वयादाग्नेयादीनां षण्णां फलं राजसू-
…यागानां च फलं साधारणं तदेतत्फलतन्त्रम्। 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत पौ-
…र्णमास्या यजेत दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विज' इति विहिता देशकालकर्तारः ए-
…नानां कर्मणां यथायोगं साधारणा इत्येतत्पदार्थतन्त्रम् । एकफलानामेकदेशका-
…णां यदङ्गभूतप्रयाजाद्यनुष्ठानं साधारणं तदनुष्ठानतन्त्रम् । यत्र तु फलैक्येऽपि
…कर्मणामन्यतमस्यापि भेदस्तत्र प्रतिप्रधानमङ्गानुष्ठानावृत्तिलक्षण आवापः । तत्र
…द्वादशानां सोमयागानां द्वादशस्वहस्सु कर्तव्यानां कालभेदात्तुल्याकालकर्तव्य-
…पशुप्रभृत्यङ्गानुष्ठानावृत्तिः । वरुणप्रघासेषु नवहविष्कायामिष्टौ विहारद्वयं विधाया-
…र्युर्विहारे हवींष्यासादयति मारुतीमेव प्रतिप्रस्थाता दक्षिणस्मि'न्निति देशभेदविधा-
…देशेऽष्टानां हविषां मारुत्याश्चाङ्गानुष्ठानं भिद्यत इति देशभेदेन तदावृत्तिः । तत्रैव
…पत्नीसंयाजान् जुहोती'ति विहितानामापराग्निकहोमानां देशकालैक्येऽप्यध्वर्युप्र-

(१) 'तया' इति घ. पाठः । (२) 'आज्यभागयोर्या गृहमेधीये निवृत्तिः' इति क. ख. ग. पाठः ।
(३) 'चित्रायागादिषु' इति घ. पाठः । (४) 'वध्वर्युरुत्तरे विहारे' इति क. पाठः ।

तिप्रस्थातृरूपकर्तृभेदाद्भेदः । यत्र कर्तृत्वाधिष्ठानाभेदेऽपि कर्तृकारकभेदः तत्रा
देनाङ्गानुष्ठानावृत्तिरेव । यथा 'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति वामनो
मापौष्णं चरुं निर्वपति श्यामो दक्षिणे'त्यादिवाक्यविहितेषु राजसूयान्तर्गतयागे
लफलभेदाप्रतीतावपि वामनानतैराग्नावैष्णवयागः कर्तव्यः श्यामानतैस्सोमापौ
र्तव्य इत्येवं दक्षिणाव्यवस्थाया तद्भेदात्कर्तृरूपं भिद्यत इति ततः प्रतियागं
दङ्गानुष्ठानावृत्तिः । यानि कालभेदेन कर्तव्यानामपि प्रधानानामेककपालान्यङ्गानि
ह्यमाणविशेषत्वात्सर्वेषां तन्त्रं भवन्ति । यथा ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयसवनीयानु
दीक्षासु 'यूपं छिनत्ती'ति दीक्षाकालकर्तव्यत्वेन विहितो यूपः । यथा वा द्वादशाहे
सोमयागानामहर्भेदेन कर्तव्यानां दीक्षोपसदादय इत्येवंरूपेण सापवादं तन्त्रमेक
पितम् । *द्वादशे प्रसङ्गो निरूपितः । अन्यार्थेनान्यस्य तत्प्रयुक्तिशक्तस्योपकार
यथा भोजनार्थं प्रथमागतस्याचार्यस्य कृते कृतेन सूपापूप[illegible]िना पश्चादागतस्य स्वयम
क्ष्येणापि सूपापूपादिप्रयुक्तिशक्तस्य जामातुरुपकारः । यत्त्वन्यार्थेन स्वयं तत्प्र
रहितमुपक्रियते, तन्न प्रासङ्गिकम् । किंत्वाचार्यार्थकृतसूपाद्युपक्रियमाणपरिचारव
पजीव्यप्रयोजकम् । यथा दध्यानयनेनोपक्रियमाणं वाजिनं पुरोडाशकपालं प्रति
पस्य शेषित्वे सत्यपि न तत्प्रयुक्तिशक्तिः । 'पुरोडाशकपालेने'ति सविशेषणोपादाने
त्त्युपजीव्यत्वाविष्करणात् । स च प्रसङ्गस्त्रिविधः । अनुष्ठानप्रसङ्गः पदार्थप्रसङ्गः
सङ्गश्चेति । तत्र पश्वर्थप्रयाजाद्यनुष्ठानेन पशुपुरोडाशाद्युपकारोऽनुष्ठानप्रसङ्गः ।
वेद्या सोमान्तर्गतेष्टिपशूनामुपकारः पदार्थप्रसङ्गः । 'याजनादिभिर्ब्राह्मणो धनमा
द्रव्यार्जनशास्त्रेण ज्योतिष्टोमादिशास्त्रस्य ऋत्विगपेक्षस्याविशेषेण त्रैवर्णिकानामार्त्विज
प्रवृत्तस्योपकारः शास्त्रप्रसङ्गः । इत्येवमादिरूपेण द्वादशे सापवादः प्रसङ्गो निरूपितः
द्वादशलक्षणीप्रतिपाद्यमध्ये धर्मे चोदनायाः प्रा[illegible]ण्यं 'तन्नियोगरूपे' त्यादिविशेषणेन
र्थवादयोस्तत्र प्रामाण्यं तत्तदर्थवादेत्यादिविशेषणेन स्मृत्यादीनां तत्र प्रामाण्यं स्वप्र
गुणेत्यादिविशेषणेन च दर्शितम् । 'तदाराधने' त्यादिविशेषणेन [illegible]द्वितीयाध्यायार्थ
भेदो दर्शितः । ततो नामधेयस्य कर्मभेदकत्वेन धर्मप्रमोपय[illegible]सिद्ध्या तत्र नामधे
स्याप्यन्तर्भावः । वेदचोदनानां 'श्रुतिस्मृती ममैवाज्ञे'इति स्मृत्युक्तरीत्या परमेश्वराज्ञ
'भोक्तारं सर्वयज्ञाना'मित्याद्युक्तरीत्या सर्व[illegible]णां परमेश्वराराधनरूपत्वं च प्रतिपाद्यम्
कृत एव धर्मविचारः कर्माण्यनुष्ठाप्य परमेश्वरप्रसादद्वारा चित्तशुद्धिसम्पादनेन ज्ञान
तथाभूतस्यैव धर्मविचारस्य ब्रह्मविचारापेक्षिततत्पूर्ववृत्तत्वं युक्तं न त्वर्वाचीन[illegible]
भिमतं निरीश्वरवादमवलम्ब्य कृतस्य धर्मविचारस्येत्यभिप्रेत्य 'तन्नियोगरूपे'ति 'त
ने'ति च विशेषितम् । सार्थशब्दस्समूहवाची । अर्थवादशब्देन मन्त्रस्यापि ग्रहणम् ।
देवतादिगुणकीर्तनसत्त्वेन स्तावकत्वसद्भावात्, इतिहासाः उपाख्यानप्रधाना महा
दयः । अभियुक्तसूक्तयो हैरण्यगर्भाद्यागमाः । 'श्रुत्यादी'तिविशेषणेन तृतीयपञ्चमसप्तम
वमाध्यायप्रमेयजातं दर्शितम् । तत्रादिशब्देन श्रुतिलिङ्गादीनां वचननामधेयादीन

(१) 'भवति' इति. पाठान्तरम् ।

[illegible]प्राशस्त्यविलासस्य श्रुत्यादिसम्पादितसकलाङ्गपुङ्खितस्य स्वप्र-
[illegible]तिहासपुराणाभियुक्तसूक्तिसन्दर्भकृतोपबृंहणस्य विधिनिषेध-
[illegible]पवादबाधाभ्युच्चयादिमतो निखिलपुरुषार्थरत्नाकरस्य पर-
[illegible] भगवतो धर्मस्य विचारानन्तरमित्यथशब्दार्थो निर्णीतः । अत-
[illegible] हेतुभावे वर्तते । यतोऽधीतवेदेन धर्मो विचारितोऽतस्तदनु-

[illegible]प्रमाणानां च सङ्ग्रहः । विधिनिषेधेत्यादिविशेषणेन दशमाद्यवशिष्टाध्यायच-
[illegible] दर्शितम् । दर्शपूर्णमासयोरार्षेयवरणस्य होतृव[illegible]स्य च विधिः । तत्प्रकृ-
[illegible] तयोर्निषेधः । बृहद्रथन्तरपृष्ठयोर्ज्योतिष्टोमे विक[illegible] । तद्विकृतिविशेषेषु
[illegible] उभे कुर्या'दिति विधिभिः समुच्चयः । विकृतीष्टिविशेषेषु 'शरमयं ब-
[illegible] प्रत्यामनन्ति शरैः प्राकृतानां कुशानां बाधः । साङ्ग्रहिण्यामिष्टा 'वामन-
[illegible] इति तिस्र आहुतीर्जुहोती'त्युपदिष्टैरामनहोमैः प्राकृतानां तत्समसङ्ख्याना-
[illegible] समुच्चयरूपोऽभ्युच्चयः [illegible] सर्वमिदं दशमाध्यायप्रमेयजातं बाधस्यैव
[illegible]मुपन्यस्तम् । आदिशब्दे[illegible]प्रयोजकाप्रयोजकतन्त्रावापप्रसङ्गाप्रसङ्गग्रहणम् ।
[illegible]रत्नाकरस्ये'त्यनेन षष्ठा[illegible]यप्रमेयं दर्शितम् । एवमनुष्ठानोपयोगिना सर्वे-
[illegible] द्वादशलक्षण्या विचारितस्य धर्मस्यानुष्ठानद्वारा ज्ञानसाधनत्वं युक्तमिति प्रकृ-
[illegible]परमेति । यदि धर्मानुष्ठानं द्वादशलक्षण्या कृतं धर्मविचारमिव शास्त्रान्तर-
[illegible] तदा धर्मविचारः करिष्यमाणे ब्रह्मविचारे निरपेक्षं पुष्कलं कारणं न स्यात्
[illegible]ति दर्शयितुमेतावन्ति विशेषणानि । भगवतइति । ज्ञानोपदेष्टृत्ववद् ज्ञानप्रदत्व-
[illegible] विशेषणम् । सौत्रमतश्शब्दं व्याचष्टे—अतश्शब्दइति । ननु, पूर्ववृत्तस्य ध-
[illegible]हेतुत्वमथशब्देनैव [illegible], तस्य नियतसामग्रीरूपत्वाभावे पूर्ववृत्तत्वेन ग्रहणा-
[illegible]तोऽयमतश्शब्दो निरर्थक इत्याशङ्कान्तरनिराकरणार्थत्वेन तत्साफल्यमभिप्रेत्य
[illegible] इति । अयमाशयः । धर्मविचारस्य ब्रह्मविचारं प्रति पूर्ववृत्तत्वेन ग्रहणमयु-
[illegible] तद्धेतुत्वासम्भवात् । तद्धेतुत्वं हि नादृष्टद्वारा [illegible]तथा विधानाभावात् । नापि
[illegible] तदनुपलम्भात् । न च ब्रह्मविचारापेक्षित[illegible] वेदचोदनार्थवादमन्त्रस्मृत्यादीनां
[illegible]रमिति वाच्यम् । इहापि शास्त्रे देवताधिकरणसूत्रैस्तत्सिद्धेः । तत्र'अत एव
[illegible]ति (ब्र०१–३–२)सूत्रेण वेदचोदनाप्रामाण्यस्य 'तदुपर्यपि बादरायणस्स-
[illegible]ति(ब्र०१–३–२६)सूत्रेण मन्त्रार्थवादे देवतानां विग्रहवत्त्वसिद्ध्या विद्याधिकारहे-
[illegible]साधनत्वेन मन्त्रार्थवादप्रामाण्यस्य 'शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमा-
[illegible]मिति (ब्र०१–३–२८)सूत्रेण स्मृत्यादिषु श्रुत्यनुमापकत्वप्रवृत्तिनिमित्तकानुमानश-
[illegible] स्मृत्यादिप्रामाण्यस्य च सिद्धेस्तत्र पूर्वपक्षसिद्धान्ताभ्यां स्फुटं वेदादिप्रामा-
[illegible]ति चेत् किं ततः । तदपि सूत्रकृतं व्याख्यानसापेक्षम् । व्याख्यानतोऽपेक्षि-
[illegible]प्रतिपत्तिरिहापि सुलभा । एतेन ब्रह्मविचारापेक्षितश्रुत्यादिस्वरूपबलाबलनिर्ण-
[illegible]मित्यपि निरस्तम् । इहापि 'द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात्' (ब्र०१–३–१)'आकाशस्त-

(१) 'मित्यथशब्दस्यार्थो दर्शितः' 'मित्यथशब्दार्थो निरस्तः' इति च पाठावपि स्तः ।

लिङ्गात्।(ब्र०१-१-२२)तथा चैकवाक्यतोपबन्धात्।(ब्र०३-४-२४)प्रकरणा'(ब्र
दित्यादि सूत्रैः श्रुत्यादिस्वरूपावगमस्य, 'श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाध'(ब्र०३-३-
दिसूत्रैः श्रुत्यादीनां पूर्वपूर्वबलीयस्त्वावगमस्य च सम्भवात् लक्षणमुखेन परस्परास
दिस्वरूपनिर्णयस्य तत्राप्यसम्भवात्। न हि तत्र श्रुत्यादीनां लक्षणमस्ति। क्वचि
मात्रस्य लक्षणमुक्तम् 'अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्या'दिति (जै०
यानि तु व्याख्यातृभिरुक्तानि लक्षणानि तान्युपयुज्यन्ते। तथा हि 'निरपेक्षः शब्द
ति श्रुतिलक्षणमुक्तम्। तत्सर्वत्राप्यसिद्धम्। शक्तिस्मरणादिसापेक्षत्वात्पदान्तर
हारनिरपेक्षत्वं विवक्षितमिति चेन्न। धूमवति पर्वते प्रकृते प्रयुक्तस्य स इति शब्द
ज्ञापने अनुमानव्यवधानसापेक्षत्वेऽपि पदान्तरसमभिव्याहारनिरपेक्षत्वेन लिङ्गस
स्यापि लिङ्गिनि श्रुतित्वप्रसङ्गात् 'शब्दादेव प्रमितः' (ब्र०१-३-२४) इत्यधिकरणे
'अङ्गुष्ठमात्रः पुरुष'इत्यत्र ईशानश्रुतेरङ्गुष्ठप्रमितः परमेश्वर इति बोधने अङ्गुष्ठमात्र
व्याहारसापेक्षत्वेन श्रुतित्वाभावप्रसङ्गाच्च। ननु, परमेश्वरवाचिन ईशानशब्दस्या
दसामानाधिकरण्यात् वस्तुतोऽङ्गुष्ठप्रमितत्वेन पर्यवसास्यतो धर्मिमात्रस्य ज्ञापने
स्ति। 'व्रीहीन्प्रोक्षती'त्यत्र क्रियेप्सिततमत्ववाचिन्याः द्वितीयाविभक्तेः प्रोक्षतिप
धिकरण्यात् प्रोक्षणत्वेन पर्यवसास्यतः क्रियामात्रस्य ज्ञापन इवेति चेत्त्'द्याकाश
(ब्र० १-१-२२)दित्यधिकरणविषयवाक्ये 'आकाशो ह्येवैभ्यो ज्याया'नित्यत्र ज्याय
काशपदसमभिव्याहाराद्वस्तुत आकाशत्वेन पर्यवसास्यद्धर्मिमात्रज्ञापने नैरपेक्ष्यमस्तीति
प्याकाशस्य परमेश्वरत्वे विशिष्टसाध्ये श्रुतित्वप्रसङ्गात्। ननु, धर्ममात्रस्यापि प्रकृत
साध्यविशेषविशिष्टस्य ज्ञापने नैरपेक्ष्यमपेक्ष्यते। न च ज्यायश्शब्दस्य तत्र विवक्षित
परमेश्वरत्वेन विशिष्टस्य धर्मिणो ज्ञापने नैरपेक्ष्यमस्तीति चेन्न। ज्यायस्त्वलिङ्गस
तस्य परमेश्वरस्य लिङ्गत्वज्ञापने पदान्तरसमभिव्याहारनैरपेक्ष्यस्याविकलत्वात्। नैर
ब्देन प्रकृतसाध्यविशेषविशिष्टधर्मिणि शक्तिर्विवक्षितेति चेन्न। 'द्युभ्वाद्यायतनं स्व
दित्य(ब्र०१-३-१)धिकरणविषयवाक्ये 'तमेवैकं जानथ आत्मान'मित्यत्र आत्मशब्दस्य
द्यायतनं परमेश्वर इति प्रतिज्ञायां विवक्षितसाध्येन परमेश्वरत्वेन विशिष्टधर्मिणि श
वेन श्रुतित्वाभावप्रसङ्गात्। तत्र हि सूत्रे 'स्वशब्दा'दित्यनेनात्मशब्दस्य श्रुतित्वमेव
क्षितम्। यथा 'स्वशब्दो[illegible]'मिति (ब्र०२-३-२३) सूत्रे स्वशब्देन जीवोऽणुरिति
ज्ञायाम्। 'एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्य' इति श्रुतिगतस्याणुशब्दस्य श्रुतित्वसंचितं
ब्दोक्तं जगत्कारणं प्रधानं न भवतीति प्रतिज्ञायाम्। 'गौणश्चे[illegible]दिति'(ब्र०१
सूत्रोपात्तस्यात्मशब्दस्य श्रुतित्वाभावप्रसङ्गाच्च। नैरपेक्ष्यशब्देन पूर्वपक्ष्यभिमतसाध्य
धिधर्मावच्छिन्ने धर्मिणि शक्तिर्विवक्षितेति, चेन्न। तथा सति पूर्वोदाहृतस्य 'ज्याया'निति
समर्पकशब्दस्य श्रुतित्वप्रसङ्गतादवस्थ्यात्। लिङ्गलक्षणमपि नोपयुज्यते। 'आनन्दमयो
सा'दित्यादि(ब्र०१-१-१३)सूत्रमारभ्य वर्ण्यमानानां निरतिशयानन्दादिब्रह्मसाधारणधर्म
ङ्गानां 'लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि' (ब्र०३-३-४४) 'आतिवाहिकास्तल्लिङ्गा'दि(ब्र०४

१ 'तानि प्रयुज्यन्ते' इति च. पाठः। (२) 'पर्यवस्यतः' ति च. पाठः।

[illegible]लिङ्गानां चासङ्ग्रहात्। न हि पूर्वतन्त्रे वस्तुसामर्थ्यमेव प्रमाण-
[illegible] 'चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो' हूयन्त इत्यादिभिरर्थवादादिभिरव-
[illegible] प्रमाणानामनुग्राहकं स्वयं न प्रमाणम्। अत एव शाबरभाष्यादिषु तत्र
[illegible]ऽपि लिङ्गमात्रमसाधकमिति तदनुग्राह्यप्रमाणान्वेषणं दृश्यते।
[illegible]लिङ्गानामसङ्ग्रहे न दोषायेतिवदस्मिन् शास्त्रे वक्तुं न शक्य-
[illegible]लिङ्गानाम् 'आदरा[illegible]'इत्यादिसूत्रार्थ(ब्र०३-३-३९)पर्यालोच-
[illegible]गतानामपि लिङ्गानां विवक्षितत्वेन प्रामाण्यावसायात् तथाभूतलि-
[illegible]करणादिभ्यो बलवत्त्वेन तत्तदर्थनिर्णायकतया परिग्रहाच्च। 'अर्थवादाद्यव-
[illegible]'मित्यभिमन्यमानाः पूर्वमीमांसका अव्यक्ताधिकरणाश्वप्रतिग्रहेष्ट्यधिकरणा-
[illegible] दृष्ट्वा विधिस्तत्रानुमीयते' 'प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनय'दित्यादिवाक्यस-
[illegible]श्वदातुः प्रजापतेर्वरुणग्रहनिर्मोचनहेतुत्वेनेष्टेः प्रशंसावशादश्वदातुरियमिष्टि-
[illegible]विधिशक्त्यभावात्तावन्मात्रं ततोऽनवगतं विध्युद्देशाद्रा-
[illegible]र्थवादावगत एवेति प्रतिगृह्णातिर्दान एव योजनीय इत्यादि वदन्तः
[illegible] साधकमाद्रियन्ते। 'इतिकर्तव्यताकाङ्क्षा प्रकरण'मिति पूर्वतन्त्रोक्तं प्रकर-
[illegible]विचारोपयोगि। सिद्धरूपस्य ब्रह्मण इतिकर्तव्यताकाङ्क्षाविरहादिति स्पष्टमेव।
[illegible]सङ्ख्यलक्षणस्य सङ्ग्राहकमनुगतं लक्षणं पूर्वतन्त्रोक्तं न दृश्यते।
[illegible] संज्ञे'त्येतदपि न युक्तम्। पूर्वतन्त्रे होतृचमसादिसंज्ञाया इह शास्त्रे 'स
[illegible]प्रतिष्ठा'मित्यादिषु श्रुतायाः ब्रह्मविद्यादिसंज्ञायाश्च समाख्यात्वसम्भवे-
[illegible]संज्ञायाः प्रकृतिप्रत्ययसमभिव्याहाररूपत्वेन तदभिमतैकपदश्रुतिरूपतया
[illegible]। तस्मादनुष्ठितैर्धर्मैस्सम्पाद्या चित्तशुद्धिर्द्वारमित्येतावदवशिष्यते।
[illegible]। न हि विचारितधर्माणः सर्वे चित्तशुद्ध्यर्थं धर्माननुतिष्ठन्ति। अनुष्ठितध-
[illegible] नियमेन ब्रह्मविचारोपयोगिनीं चित्तशुद्धिं लभन्ते। न चैतावता ब्रह्मविचारस्य
[illegible]नियमभङ्गेऽपि धर्मविचारस्य ब्रह्मविचारपूर्वभावित्वनियमस्य न क्षतिरिति
[illegible]। यदनन्तरं नियमेन ब्रह्मविचारो भवति तथाभूतस्य तत्पुष्कलकारणस्यैवाथश-
[illegible]ग्राह्यत्वात्। अन्यथा किमपराद्धमुपनयादेः पूर्ववृत्तत्वग्रहणेन। तस्माद्ब्र-
[illegible] पूर्ववृत्तत्वेन ग्रहणमयुक्तमित्याशङ्कानिवर्तनार्थोऽयमतःशब्दः। तन्निवृत्तिस्तु
[illegible]चित्तशुद्धिद्वारैव। धर्मविचारस्य ब्रह्मविचारोपयोगः तदर्थं धर्मविचारे कि-
[illegible]चोदनादिप्रामाण्यं श्रुत्यादिस्वरूपबलाबलं च पूर्वतन्त्रोक्तमर्यादया परिज्ञातमेत-
[illegible]नीयतत्परिज्ञानद्रढिमन्युपयुज्यत इति तदप्यानुषङ्गिकं प्रयोजनमित्य-
[illegible]विचारापेक्षायां तस्यापि प्रयोजनत्वोक्तिः न तु ब्रह्मविचारप्रयोजकतया। अत एव
[illegible]भाष्ये धर्मविचारापेक्षायां धर्मस्य ब्रह्मबोधहेतुत्वमेव मुख्यहेतुत्वेनोपन्यस्य
[illegible]निरूपणमन्वाचययुक्तित्वेनैवोपन्यस्तम्। तदनन्तरं च 'साधनं विना सा-
[illegible]'रित्यारभ्यैतावत्पर्यन्तं धर्मस्य ब्रह्मबोधहेतुत्वमेव तत्र हेतुतया प्रपञ्चितम्। अन्य-
[illegible]। एवं च धर्मविचारस्य तन्निर्णयप्रभवधर्मानुष्ठानचित्तशुद्ध्यादिकं द्वारमिति स्थिते

सर्वैरपि कृतस्य धर्मविचारस्य तद्द्वारा ब्रह्मविचारनिष्पादकत्वादर्शनेन तस्य पुष्
भावात् अथशब्देन पूर्ववृत्ततयाग्रहणमनुपपन्नमित्याशङ्कावारणायैव सूत्रकृता
धर्मानुष्ठानादीनां ब्रह्मविचारं प्रति हेतुत्वमतश्शब्देन कीर्त्यते। तेन द्वारभूतेषु
णेषु सत्स्वयं धर्मविचारः पुष्कलकारणं भवति न तु तेषां मध्ये प्रतिबन्धकदु
कस्यचिदनुत्पत्तावपीत्येतल्लभ्यते। न चाथशब्देन यत्पूर्ववृत्ततया गृहीतं तेन
द्विचारपुष्कलकारणेन भाव्यमिति नियमः। अध्ययनानन्तरं माणवकबुद्धिभेदत
गुरोर्माणवकस्य वा विघ्नेन वा धर्मविचारानिष्पत्तिदर्शनेन 'अथातो धर्मजिज्ञा
नस्यापि पूर्ववृत्तत्वाभावप्रसङ्गात्। न च वाच्यमध्ययनानन्तरं पुरुषेणानुष्ठेयं कि
नापेक्ष्यत इति। तत्राथशब्दस्याध्ययनानन्तर्यार्थत्वेऽप्यत्र धर्मविचारानन्तरमनुष्ठे
द्ध्यर्थकर्मणस्सत्त्वात् तदानन्तर्यमथशब्दार्थ इति युक्तम्। अन्यथा किमपराद्
न्तर्येणेति श्रवणमननोपासनाकालेष्वपि तत्कालसम्भावितचित्तमालिन्यपरिहारा
द्ध्यर्थकर्मणामनुवर्तनीयतया ब्रह्मविचारे ब्रह्मजिज्ञासायां वा तदानन्तर्योक्त्ययोग
द्धर्मविचारस्यैवात्र पूर्ववृत्तत्वं युक्तमिति। विवेकः मोक्षफलं नित्यमभ्युदयफलम्
नित्यानित्यवस्तुविवेकः। स यद्यपि साङ्गसशिरस्कवेदाध्ययनमात्रान्न सम्भवति। '
मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयत' इत्यादीनां कर्मफलानि
पादकवाक्यानामिव 'अपाम सोममसृता अभूम' 'अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनस्सुकृ
त्यादीनां तन्नित्यत्वप्रतिपादकवाक्यानामपि सत्त्वात्। नापि पूर्ववृत्ताद्धर्मविचारात्त
तत्राहत्य कर्मज्ञानफले नित्यत्वानित्यत्वविचाराभावात्। न च तस्यावृत्तिविधानेन
ल्पास्थिरफलत्वावगमहेतुत्वं सम्भवतीति वाच्यम्। 'आवृत्तिरसकृदुपदेशा'दित्यधिक
४-१-१) 'आप्रायणात्तत्रापि हि दृष्ट'मित्य(ब्र० ४-१-१२)धिकरणे च ज्ञानस्याप्राय
पादनेन तत्फलस्य मोक्षस्यापि नित्यत्वप्रसङ्गात्। यद्याप्रायणमहरहरावृत्तिविशिष्टस्यैव
स्य मोक्षः फलं तदात्रापि तथास्तु। यद्यत्रावृत्तिविधानं प्रतिवसन्तं सोमयागस्य प
यन्तं (पञ्चमाब्दपर्यन्तं वा) प्रत्यब्दं चातुर्मास्यानामिति तथाभूतावृत्तिविशिष्टेन
कत्वाभ्युपगमेन तत्तदावृत्तितारतम्यात् फलतारतम्यं स्यादित्युच्येत। [2]तदा ज्ञाना
प्रायणमनुवर्तनीयायाः प्रायणकालस्याप्यव्यवस्थितत्वा[illegible]येन फलतारतम्यं
तुल्यम्। यत्तु 'कर्मण्यारम्भभाव्यत्वात्कृषिवत्प्रत्यारम्भं फलानि स्यु'रित्ये(जै०११-१-
दशाध्यायाधिकरणे कर्मणां कृषिन्यायेन प्रत्यारम्भं फलभेदव्युत्पादनं तदावृत्तिवैशिष्ट्य
कर्मणां फलजनकत्वं तदतिरिक्तविषयं स्यात्। अवश्यं च तथाभ्युपगन्तव्यं दाक्षायण
सङ्ग्रहार्थम्। न च 'फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत्परिमाणतो [3]विशेषः स्या'दित्य(जै०-१
र्थवादाधिकरणसूत्रे बहल्पाङ्गकर्मगुरुलघुभावानुसारेण फलतारतम्यस्योक्तत्वात्। '
अमृतत्वं भजन्त' इत्यत्रामृतत्वसाधनतयोक्तस्य हिरण्यदानस्य सोमयागस्य चातुर्मास्य
ततस्तुल्यफलत्वाभावावगत्याल्पास्थिरफलत्वं सिद्ध्येदिति शङ्कनीयम्। 'विकल्पोऽविशि
त्वा'(ब्र० ३-३-५७ सू)दित्यधिकरणे बहल्पगुणकविद्यानां गुरुलघुभावे सत्यप्येकरू

(१) एतत् घ. च. पुस्तकयोरेवास्ति। (२) 'ज्ञानावृत्तितारतम्यात्' इति घ. पाठः। (३) 'फलविशेष' इति पाठा

[illegible]माणत्वात्। यद्यप्युपासनानामाप्रायणमावृत्तिविशिष्टतया फलसाधनत्वं
[illegible]नानां मुक्तौ [illegible]कल्पेन साधनत्वं चास्मिन् शास्त्रे वक्ष्यमाणं धर्मविचारपू-
[illegible]रम्भदशायां न [illegible]यते तथापि [illegible]क्ष्यमाणयुक्तिविरोधादावृत्तिविधानादिकमल्पा-
[illegible] वस्तुतो न साधकमिति तत्क[illegible]ल्पास्थिरफलत्वबुद्धिराभासीभवेत्। न चाग्रे
[illegible]रम्भदशायामज्ञाननि[illegible]श्रुतशास्त्रेभ्यस्तद्ज्ञानसम्भवात्। अवहननव-
[illegible] यावदर्थनिर्णयरूपफलोदयमावर्तनीयतया पुनर्विचारारम्भदशायां
[illegible]। एतेन 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते'ति स्वर्गार्थत्वेन विहितस्य सो-
[illegible] विकल्पितमग्न्याधारस्थण्डिलरूपमग्निमाश्रित्य 'श्येनचितं चिन्वीत स्वर्ग-
[illegible]श्येनाकृतिरूपगुणविधानसामर्थ्येन तद्गुणफलसहितसोमयागजन्यस्वर्गात्के-
[illegible] न्यूनतावश्यम्भावादल्पास्थिरफलत्वान्यतरभावापत्तिस्सिद्ध्यतीत्यपि शङ्का
[illegible] वा अन्ये यज्ञक्रतवः कामायाह्रियन्ते सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम'इति सर्वफला-
[illegible] सोमयागस्य फलान्तरार्थ[illegible]त्यप्रयोगे वा श्येनाकृतिगुणविधानस्य
[illegible], 'यो वृष्टिकामो योऽन्नाद्यकामो यः स्वर्गकामस्स सौभरेण स्तुवीते'ति फल-
[illegible] विहितस्य सौभरस्य तत्तत्फलविशेषार्थप्रयोगे हाषिति वृष्टिकामाय निधनं
[illegible]कामाय ऊ इति स्वर्गकामायेति निधनविशेषव्यवस्थावत् स्वर्गार्थसोमयाग-
[illegible]विशेषव्यवस्थेत्युपपत्तेश्च। न च मन्त्रार्थवादवर्णितानां फलत्वाभावनियमः। सू-
[illegible]नामायुरादीनां रात्रिसत्रार्थवादाम्नातायाः प्रतिष्ठायाश्च फलत्वदर्शनात्। विध्युद्दे-
[illegible] विध्युद्देशे फलश्रवणात् मन्त्रोक्तं फलं न ग्राह्यमिति वाच्यम्। विध्युद्दे-
[illegible] नित्यत्वरूपविशेषस्य 'सप्तऋषीणां सुकृतां यत्र लोकस्तत्रेमं यज्ञं यजमा-
[illegible] मन्त्रेण लोकविशे[illegible]त्वरूपस्यैव समर्पणोपपत्तेः। न 'चेन्द्रस्य सख्यममृ-
[illegible]कमन्त्रेण कर्मप्राप्यममृतत्वं क्षुद्रमवगतमिति शङ्कनीयम्। कुबेरकुचेलादि-
[illegible] क्षुद्रत्वेऽपि शिववैकुण्ठपदवन्मुक्तपदस्याक्षुद्रत्वोपपत्तेः 'दिवि ज्योतिरजरमा-
[illegible]कमन्त्रान्तरे पत्नीयजमानाभ्यां प्राप्यस्य फ[illegible]नित्यत्वोक्तेश्च। 'फलवत्तां च-
[illegible]धिकरण(जै०-६-१-२१)सूत्रेण विशिष्ट[illegible]स्य मन्त्रस्य फलसमर्पकतया प्रदर्शि-
[illegible] पूर्ववृत्ताद्धर्मविचारतोऽपि नित्यानित्यविवेको न सम्भवतीति। तथापि धर्मविचा-
[illegible]धनायानुष्ठितैः कर्मभिश्चित्तशुद्धिस्ससम्भवती'त्यभिप्रेत्य तत्कालसम्पन्नेति
[illegible]। अयमाशयः। जन्मप्रभृति 'हिंस्राहिंस्रे मृदुक्रूरे धर्माधर्मावृतानृते। तद्भा-
[illegible] तस्मात्तत्तस्य रोचते ॥' इतिस्मृत्युक्तरीत्या पूर्वजन्मवासनानुवृत्त्या ये सह-
[illegible]भाविताः एवास्मिन् शास्त्रे वस्तुतोऽधिकारिणः। ते च धर्मविचारेण धर्मनिर्ण-
[illegible]शिवाराधनधियैव कर्माण्यनुतिष्ठन्तश्चित्तशुद्धिं लभन्ते। शुद्धचित्ताश्च परब्रह्मण-
[illegible]रूपप्रमाणादिनिर्णयार्थं प्रवृत्तस्यास्य शास्त्रस्य विषयप्रयोजनसम्बन्धाधिकारिणां
[illegible]निर्णयार्थस्यास्याद्यसूत्रस्यार्थपरिज्ञाने प्रवृत्तास्सन्तोऽनेनैवातश्शब्देन विवक्षितं कर्म-
[illegible]निर्णयोपपादकन्यायमित्थं परामृशन्ति। 'परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वे-
[illegible]दिति श्रुतौ कर्मफलेभ्यो वैराग्यार्थं तेषामनित्यत्वं श्रुत्यर्थानुग्राहकयुक्तिपरामर्शरूपया

ष्ठानसम्पन्नचित्तशुद्धिना तत्कालसम्पन्नविवेकादिगुणसहकृतपरमभक्ति
तेनानेन ब्रह्मापि निरतिशयनिःश्रेयसकरं विचारणीयमिति । ब्रह्मणो

परीक्षयावगन्तव्यमिति प्रतिपाद्यते । सा च युक्तिः'तद्यथेह कर्मचित'इत्यादिवाक्ये
ते । सा तु राजसेवादिन्यायेनामुष्मिककर्मणोऽपि फलं क्षीयत इत्युपपादयन्ती
तत्सर्वमनित्यमिति व्याप्तिमूलतया कस्यापि कर्मणः फलस्य नित्यत्वं न सहते
पत्तिरूपतात्पर्यलिङ्गोपबृंहितया 'प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किञ्चेह करोत्ययम् ।
त्पुनरन्यस्मै लोकाय कर्मण'इत्यादिसमानार्थकश्रुत्यन्तरसहकृतया देवताधिकर
णन्यायेन विवक्षितार्थैस्सर्गप्रलयाद्यर्थवादैस्सहितया तया कर्मफलनित्यत्ववर्णका
बाधितास्सन्तः प्रशंसामात्रपराः पर्यवस्यन्तीति । नन्वाद्यसूत्रार्थपरिज्ञानाल्लभ्ये
नाधिकारिनिर्णये चित्तशुद्धिः क्वोपयुज्यते । न ह्य'थातो धर्मजिज्ञासे'ति सूत्रार्थ
ध्ये धर्मविचारशास्त्रस्य विषयादिनिर्णये साऽपेक्ष्यते । उच्यते । अध्ययनेनाक्ष
न्तरं परस्परविरुद्धं द्वयं युगपदुपतिष्ठते 'आचार्यकुलाद्वेदमधीत्याभिसमावृत्य कु
देशे स्वाध्यायमधीयानो धार्मिकान्विदध'दित्यादिश्रुत्या समावर्तनं तदनन्तरमेव
ग्रहं कृत्वा समारब्धव्यानामग्निहोत्रादीनामनुष्ठानार्थं वेदार्थनिर्णयाय धर्मविचारश्च
क प्रवर्तितव्यमिति डोलायमानास्तन्निर्णयार्थं प्रवृत्तमिदं सूत्रमित्युपश्रुत्य धर्मजिज्ञा
परिज्ञाने स्वयमेव प्रवर्तन्त इति न तत्र चित्तशुद्ध्यपेक्षास्ति । इह तु चित्तशुद्धिरहि
धर्मविचारशास्त्राभ्यासादक्षय्यादिवाक्यमपि रात्रिसत्रादिन्यायैः फलपरं मन्यमान
धिन्यायं च तत्राव्युत्पादितं परामर्ष्टुमक्षमास्सन्तः 'अविद्यायां बहुधा वर्तमाना वयं
इत्यभिमन्यन्ते बालाः । यत्कर्मिणो न प्रवेदयन्ति रागात्तेनातुराः क्षीणलोकाश्च्यवन्ते
पूर्तं मन्यमाना वरिष्ठं नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते प्रमूढाः । नाकस्य पृष्ठे ते सुकृतेऽनुभूत
लोकं हीनतरं वा विशन्ती'तिमन्त्रविषयतामनतिवर्तमानाः स्वयमेव ब्रह्मजिज्ञासासु
प्रवर्तन्ते । ये तु प्राग्जन्मानुष्ठितैरेव तथाभूतैः कर्मभिः सम्पन्नचित्तशुद्धयस्तत एवैतत
ज्ञाने प्रवर्तन्ते तेषां विद्यासाधनस्य विद्यासहकारिणश्च कर्मणोऽनुष्ठानार्थं धर्मविचा
सर्वथा धर्मानुष्ठानानन्तरं शुद्धचित्ता एवैतत्सूत्रपाठेन नित्यानित्यविवेकं लब्ध्वा त
दिशब्दगृहीतमैहिकामुष्मिकफलेभ्यो वैराग्यं शमदमादिसाधनं मुमुक्षुत्वं च प्राप्य
सिद्धायाः शिवभक्तेरतिशयं च प्राप्य जन्मादिसूत्रमारभ्य प्रवर्तिष्यमाणे ब्रह्मविचारे
न्त इति युक्तमुक्तं तत्कालसम्पन्नविवेकादिगुणसहकृतपरमभक्तिसम्भाविते
परमां भक्तिं सम्यग्दार्ढ्येन भावितः प्राप्तः परमभक्तिसम्भावितः । 'भू प्राप्तावात्मने
चौरादिकधातोः 'आ धृषाद्वे'तिविकल्पितण्यन्तात्कर्तरि क्तप्रत्ययः । सौत्रं ब्रह्मजि
विगृह्य षष्ठ्यर्थमाह—ब्रह्मण इति । ब्रह्मजिज्ञासापदयोरसमासेऽन्वयासंभवात्समासे
ब्रह्मणो जिज्ञासां प्रति परम्परया प्रयोजनत्वमस्तीति तादर्थ्यचतुर्थीपरिग्रहे प्रकृतिवि
वाभावेन कुण्डलहिरण्यादिवत् समासासम्भवात् विषयत्वमस्तीति सप्तमीपरिग्रहे उ
णसामान्यवाचिन्यास्सप्तम्या विषयरूपाधिकरणे विशिष्य शक्त्यभावात् सप्तम्यभि
करणसामान्यमुखेनाभिमतविशेषपरिग्रहे प्रतिपत्तिगौरवात् अत एव शेषषष्ठीपरिग्रह

... कर्मणि षष्ठी । 'परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमा-
... प्रथमाधिकरणेन समर्थयिष्यमाणयोर्ब्रह्मणो विषयत्वप्रयोजनत्व-
... कर्मणिषष्ठीपरिग्रहे तदुभयलाभात्कर्मणि षष्ठ्यास्समासोऽयमिति
... 'विदुषां ब्रह्मदर्शन'इत्यत्र समाससमर्थनेनैव परिहृता । विशि-
... प्रत्यया'दिति(पा०-३-३-१०२) सूत्रविहिताकाररूपकृदन्तमित्यतोऽपि
... ावकाशः । एवं सूत्रं व्याख्यायाधिकरणशरीरप्रदर्शनार्थं विषयवाक्यमु-
... । आदिशब्देन 'तस्मै स विद्वानुपसन्नाय सम्यक्प्रशान्तचित्ताय शमा-
... पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां तत्वतो ब्रह्मविद्या'मिति तदनन्तरमन्त्रो गृ-
... विचारकर्तव्यतापर्यन्तस्सूत्रार्थः प्रागदर्शितः । न चास्मिन्वाक्ये सोऽर्थो निबध्य-
... सूत्रानुगुणं विषयवाक्यमिति चेदुच्यते । धर्मविचारानन्तरं तदाराधनरूपध-
... विवेकादिसम्पत्त्या ब्रह्मज्ञानेच्छा भवतीत्येतावान्सूत्रवाक्यस्य शब्दा-
... ब्रह्मज्ञानं विचारमन्तरेण न भवतीति तत्स्वरूपप्रमाणादिविचारस्तदाक्षि-
... एव प्रागुपन्यस्तः । अत एव प्रागथशब्दव्याख्यानावसाने 'परब्रह्मणः प्रतिपा-
... विचारणीय'मिति ब्रह्मप्रमाणविचारकर्तव्यतोपन्यस्ता । अतश्शब्दव्याख्या-
... ब्रह्मापि निरतिशयनिश्श्रेयसकरं विचारणीय'मिति ब्रह्मविचारकर्तव्यतोपन्यस्ता ।
... शब्दार्थो भवितुमर्हति । अत एव च ब्रह्मजिज्ञासापदव्याख्यानसमये
... प्रदर्शनमात्रं कृतम् । न तु विचारलक्षणोक्ता कर्तव्यपदं वाध्याहृतम् । सौत्र-
... सोऽपि विषयवाक्येऽस्मिन्निबद्ध एव । तथा हि'परीक्ष्ये'त्यादेरयमर्थः । यो
... धर्मविचारपूर्वकं धर्मानुष्ठानेन विशुद्धचित्तः कर्मफलभूतान् लोकान्
... विचारशास्त्राभ्यासतो रात्रिसत्रादिन्यायतः प्रसक्तमक्षय्यादिवाक्यानां फलसम-
... 'तद्यथेहे'त्यादिश्रुतिप्रदर्शितयुक्त्या क्षयिष्णून्निर्धार्य अकृतो नित्यो लोकः
... नास्तीति निर्वेदं कर्मफलेभ्यो वैराग्यं प्राप्नुयात् । सः समित्पाणित्वनियमयुक्तः
... तस्य प्रकृतस्य ब्रह्मणो विज्ञानं मे स्यादिति ब्रह्मज्ञानेच्छया श्रोत्रियत्वादि-
... गुरुमभिगच्छेदेव न तु स्वसमीपं तमानयेत् । एवं विधिवदुपसन्नाय प्रशान्तचि-
... अतिसूक्ष्मब्रह्मविचारापेक्षितमनस्समाधानहेत्वान्तरबाह्येन्द्रियनियमनवते
... येन प्रकारेण । अक्षरं ' अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यत'इत्यारभ्य प्रकृतम-
... । सत्यं पुरुषं 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गल'मित्यादिश्रुतिप्रसिद्धं पर-
... वेद उपसन्नः सम्यग्जानाति । तेन प्रकारेण । तां 'स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठाम-
... पुत्राय प्राहे'ति प्रागुपक्षिप्ताम् । ब्रह्मविद्यां प्रोवाच ब्रूयादिति । अत्र ब्राह्मणशब्द-
... चित्तशुद्धिहेतुधर्मानुष्ठानार्थं परीक्ष्यशब्दोक्तकर्मफलनित्यत्वानित्यत्वप्रापकद्विविधवा-
... विचारपूर्वकतदनित्यत्वनिर्णयप्रतिक्षेप्यपूर्वपक्षप्रसञ्जकरात्रिसत्रादिन्यायपरिज्ञाना-
... धर्मविचारस्य पूर्ववृत्ततयाऽऽक्षेपादथशब्दार्थो लब्धः । 'परीक्ष्ये'त्यनेनैव
... वस्तुविवेकोऽपि लब्धः । 'निर्वेदमाया'दित्यनेन विरागः । निर्विण्णस्याग्रे 'प्रशा-
... समान्वितायै'त्यनुवादतः शमदमसम्पत्तिर्लब्धा । 'नास्त्यकृतः कृतेने'ति विशेष-

याग्नास्त्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणि[illegible]
ब्रह्मनिष्ठ'मित्यादि वाक्यं विषयः । ब्रह्म विचारार्हं भवति न वेति [illegible]

णात् अकृतलोकप्रेप्सारूपं मुमुक्षुत्वं लब्धम् । एतावता अतश्शब्दार्थो लब्धः । [illegible]
र्थ'मित्यनेन तु ब्रह्मजिज्ञासाशब्दार्थः । तत्रार्थशब्दः स्यादर्थे वर्तते । 'तद्धितार्थोत्त[illegible]
रेचे'ति व्याकरण(पा०-२-१-५०)सूत्रे अर्थशब्दं स्यादर्थं व्याकुर्वता भगवता पतञ्जलि[illegible]
स्युरस्माकमिति भिक्षामह' इत्यर्थे 'दारार्थं भिक्षामह' इति प्रयोगमुदाहृत्य स्यादर्थे[illegible]
ऽस्तीति समर्थितम् । स्यादर्थश्च तत्रेच्छैव । इच्छायामपि लिङ्विधानात् । एवं च तत्र [illegible]
गुरूपसदनमात्रेणेष्यमाणब्रह्मज्ञानालाभात् द्वारतयाविचार आक्षेप्यः। तथा सूत्रे विच[illegible]
इति सूत्रानुगुण्यादिदमेव विषयवाक्यमिति युक्तम् । अतश्शब्दव्याख्यानभाष्ये [illegible]
सम्भावितेने'ति विशेषणं तु 'यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते क[illegible]
र्थाः प्रकाशन्ते महात्मन'इति श्वेताश्वतरोपनिषत्प्रसिद्धाधिकारिविशेषणान्तरपरिग्र[illegible]
म् । सापि श्रुतिः'इत्यादिवाक्यं विषय'इति भाष्यगतेनादिशब्देन ग्राह्येति सर्वम[illegible]
विचाराङ्गसंशयं दर्शयति–ब्रह्मेति । अयमिह संशयक्रमः । मुमुक्षूणां ब्रह्म विचारो[illegible]
सूत्रकृता समारभ्यमाणमिदं शास्त्रं प्रेक्षावत्कर्तृकारम्भविषयत्वयोग्यं न वेति प्रथमं [illegible]
तदर्थमियं चिन्ता कृतधर्मविचारस्य धर्मानुष्ठानविशुद्धचित्तस्य धर्मविचाराधिगतम[illegible]
वाक्यानां यथाश्रुतफलसमर्पकत्वं प्रबलन्यायान्तरेण प्रतिक्षिप्य ततो विरक्तस्य [illegible]
स्पन्नस्य नित्यफलप्रेप्सया तत्साधनं ब्रह्मज्ञानमिच्छतोऽधिकारिणो ब्रह्मविचारेण तद्व[illegible]
ज्ञ्यर्थं विचाराङ्गं गुरूपसदनं 'परीक्ष्य लोका' नित्यादिवाक्यं विधातुं शक्नोति न वेति [illegible]
मियं भाष्यदर्शिता चिन्ता 'ब्रह्म विचारार्हं न वे'ति । तदर्थमियं चिन्ता ब्रह्म विषयत्व[illegible]
सप्रयोजनज्ञानं च न वेति । तदर्थमियं चिन्ता अहमित्यनुभूयमानो जीव एव ब्रह्म[illegible]
तस्यैव संसारदशायामप्रकाशमानं कर्तृत्वभोक्तृत्वादिप्रपञ्चरहितं निर्विशेषं रूपान्तरम् [illegible]
ततोऽन्यदिति । यदि जीवादन्यत्तदापि ब्रह्म परिच्छेद्यं न वेति । यदा जीव एव ब्रह्म[illegible]
तस्याहमनुभवसिद्धत्वान्न विषयत्वयोग्यता । यदि तस्य निर्विशेषं रूपान्तरं ब्रह्म यर्हि[illegible]
जीवादन्यदप्यपरिच्छेद्यं तदा तस्याशक्यप्रतिपादनत्वान्न विषयत्वयोग्यता । पक्षत्रयेऽ[illegible]
तस्य सप्रयोजनज्ञानता । अहमनुभवे शब्दात्कथञ्चिन्निर्विशेषगोचरज्ञाने जीवान्यब्रह्मग[illegible]
ज्ञाने च सत्यपि संसारनिवृत्तिपूर्वकनित्यफलप्राप्तेरदर्शनात् अनादिसंसारस्य दुरपह्नवत[illegible]
यदा ब्रह्मणो न विषयतार्हत्वसप्रयोजनज्ञानत्वे तदा न तस्य विचारार्हता, यदा न तस्य[illegible]
चारार्हता तदोदाहृतं वाक्यमुक्तमर्थं विधातुं न शक्नोति, यदा न शक्नोति तदा विचारस्य[illegible]
कर्तव्यत्वात्तदर्थमिदं शास्त्रं नारम्भणीयमिति पूर्वपक्षे फलफलिभावः । यदा जीवादन्[illegible]
परिच्छेद्यं च सप्रयोजनज्ञानं च तदा विषयप्रयोजनवत्त्वेन ब्रह्मविचारस्य कर्तव्यत्वाच्[illegible]
मिदं शास्त्रमारम्भणीयमिति सिद्धान्ते फलफलिभावः । एवं संशयपरम्परोपलक्षणत्वेन [illegible]
गतस्संशयो भाष्ये दर्शितः । अत एव सिद्धान्तोपक्रमभाष्ये सर्वथा समारम्भणीयमिदं [illegible]
मिति प्राथमिकसंशयैककोटिविषया सिद्धान्तप्रतिज्ञा दर्शयिष्यते । सकलशास्त्रोपोद्घात[illegible]

(१) 'दारार्थं घटामहे धनार्थं भिक्षामहे' इति महाभाष्यपाठो वर्तते ।

[illegible] विचारयोग्यं न भवति । तत्र सन्देहाभावात् । कथं सन्देहाभावः ।
[illegible] 'ति श्रुतिरयमिति प्रत्ययेन प्रत्यक्षसिद्धमेवात्मानं ब्रह्मेत्युपदि-
[illegible] सन्देहकलङ्कप्रसङ्गः । किं च । विचारस्य फलं हि तद्विषय-
[illegible] परिच्छेदः । वेदान्तविचारजन्यं ज्ञानं ब्रह्म परिच्छिनत्ति न
[illegible] तदा तस्य परिच्छेदातीतत्वभङ्गप्रसङ्गः । यदि न परि-
[illegible] प्रकाशेत । अयमिति हि परिच्छिन्नो घटोऽवगम्य-

[illegible] पादसङ्गतयः । ननूदाहृतविषयवाक्यसामर्थ्याद्ब्रह्मणो विचा-
[illegible] पूर्वपक्ष इत्याशङ्क्याह–पूर्वपक्षस्त्विति । सन्देहाभावादिति ।
[illegible] 'ति श्रुत्या जीव एव ब्रह्मेत्यवगमात् तस्य चाहमनुभवसिद्धत्वादिति भावः ।
[illegible] मनुभवसिद्धेन कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यनेकानर्थव्रातकलुषितेन रूपेण ब्रह्मभावं
[illegible] । नित्यशुद्धत्वादिरूपब्रह्मशब्दार्थानुगमविरोधात् । किंतु कर्तृत्वादिकल्पिताकार-
[illegible] । तत्तु संसारदशायामावृतं न प्रकाशत इति तत्र सन्देहो घटत
[illegible] कथमिति । उत्तरमाह–अयमात्मेति । अयमाशयः। 'अयमात्मा ब्रह्मे'ति
[illegible] मनुभवे प्रकाशते तावद्युक्तमेव तमिदंशब्देन परिगृह्य ब्रह्मेत्युपदिशति ।
[illegible] न सम्भवति चेति यावान्सम्भवति तावन्तमेव देहे
[illegible] वर्तिष्यते परमैश्वर्यवाचीन्द्रशब्द इव सङ्कुचितमैश्वर्यम
[illegible] । न च ब्रह्मशब्दस्वारस्यानुरोधादिदंशब्दस्य प्रसिद्धार्थपरत्वं हातव्यम् ।
[illegible] प्रथमश्रुतस्यैवानुरोध्यत्वात् । अत एव 'मुष्टिलोपात्तु सङ्ख्यालोपस्तद्गु-
[illegible] (जै०-१०-२-६३)दाशमिकाधिकरणे 'बार्हस्पत्यो नैवारस्सप्तदशशरावश्चरु'रि-
[illegible] 'चतुरो मुष्टीन्निर्वपती'ति प्रकृतौ निर्वापाङ्गत्वेन विहितयोः चतुस्सङ्ख्यामु-
[illegible] श्चतुर्मुष्टिभिः सप्तदशशरावपरिमाणस्य चरोः सम्पादयितुमशक्यत्वे-
[illegible] प्रथमश्रुतसङ्ख्यानुग्रहाय मुष्टिबाधोऽङ्गीकृतः । न च 'ध्या-
[illegible] 'त्यादिश्रुतिभिर्जीवे कर्तृत्वादेरपारमार्थिकत्वप्रतिपादनाद्वस्तुतो निर्विशेष-
[illegible] च ब्रह्म प्रतिपाद्यत इति वाच्यम् । 'करोमि भुञ्ज'इत्यादिप्रत्यक्षवि-
[illegible] श्रुतीनां जीवस्य कर्माद्यधीनकर्तृत्वादिमत्तया तत्पारतन्त्र्यमात्रपरत्वादिति ।
[illegible] स्वरूपं जीव इति पक्षमभ्युपेत्यापि तस्य विषयत्वासम्भवमाह–किं चेति ।
[illegible] न वेति । इदमित्थमिति प्रकारविशेषविशिष्टतया विषयीकरोति न वेत्यर्थः।
[illegible] । परिच्छिद्यतेऽनेनेति परिच्छेदो विशेषणरूपो विशेषः । तथा च निर्विशेषत्वभ
[illegible] । यथायदिति । 'आकाशस्तल्लिङ्गा'दित्याद्य (ब्र०-१-१-२२)धिकरणेष्वाकाशो
[illegible] कारणत्वादित्याद्यनुमानप्रभवनिर्णये ब्रह्मण आकाशादिपदोक्तस्य ब्रह्मत्वरूपसाध्य-
[illegible] जगत्कारणत्वादिरूपहेतुविशिष्टतया च विषयता न स्यादित्यर्थः । किं बहुना शब्दे
[illegible] ज्ञानं न स्यात् । घटादिज्ञानस्य सप्रकारकत्वनियमदर्शनादित्याह–अयमिति
[illegible] ऽपि तस्य विषयत्वासम्भवपरोऽयं किंचेत्यादि । तस्माज्जीवस्य निर्विशेषत्वे
[illegible] तिपादनासम्भवात् 'अयमात्मा ब्रह्मे'ति श्रुत्या सविशेषमेव जीवस्वरूपं

ते। ततो ब्रह्मविषयं ज्ञानमपि न सम्भवति। तथापि प्रयोजनं च न
मः। न मुक्तिः प्रयोजनम्। अनादिसिद्धसंसारस्य दुरपह्नवत्वादित्येवं

ब्रह्मतया प्रतिपाद्यत इति तस्याहमनुभवसिद्धस्य न विचारशास्त्रविषयतेति प्रा
तम्। न चैवमपि 'अन्नं ब्रह्मे'त्यादेरपि श्रवणात्किमन्नादिकं मुमुक्षुवेद्यत्वाभिमतं ब्र
सन्देह एव स्यान्न निश्चयः। 'तपसा चीयते ब्रह्म ततोऽन्नमभिजायत' इत्यादि
णोऽन्नादिभ्यो भेदश्रवणादन्नादिकं ब्रह्म न भवतीति चेत् 'य आत्मनि तिष्ठ'न्नि
तस्य जीवादपि भेदश्रवणात् सोऽपि ब्रह्म न स्यादिति वाच्यम्। प्रतिवेदान्तं
'अहं ब्रह्मास्मि' 'अयमात्मा ब्रह्म' 'प्रज्ञानं ब्रह्मे'त्यादिजीवब्रह्माभेदवाक्यानां ष
लिङ्गोपेततया अन्नादिश्रुतिभ्यो जीवब्रह्मभेदश्रुतिभ्यश्च बलवत्त्वावधारणेन जीव
ततो निश्चयसम्भवादिति भावः। भेदश्रवणाविशेषादन्नादिभ्य इव जीवादपि
भ्युपगम्यते चेत्तस्य विषयत्वासम्भवोऽपि किंचेत्यादिग्रन्थेन दर्शनीयः। तस्मिन्
मर्थः। यदि भेदश्रवणात् ब्रह्मजीववर्गादन्यत्तत्कारणत्वतन्नियन्तृत्वादिगुणक
व्यम्। तदा तदपरिच्छेद्यमित्यप्यभ्युपगन्तव्यम्। 'को अद्धा वेद क इह प्रवोच
जाता कुत इयं विसृष्टि'रित्युपक्रम्य 'अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् सो अङ्ग वेद य
वेदे'ति श्रवणात् 'यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह' 'यद्वाचाऽनभ्युदित
भ्युद्यते यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतं तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुप
दिश्रवणाच्च। एवं च विचारजन्यं ज्ञानं ब्रह्म यथावत्परिच्छिद्य गृह्णाति चेत्तस्याप
भङ्गप्रसङ्गः। न चेदयमिति गृह्यमाणः स्वत आलोकमध्यवर्तिघटवद्यथावन्न प्रकाशते
जनकत्वाभिमतं ब्रह्मज्ञानं न समर्थितं स्यात्। 'भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चा
तः। ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तर'मिति यावद्ब्रह्मज्ञानस्यैव मोक्षजनक
पगमादिति। एवं निर्विशेषजीवब्रह्मपक्षे जीवान्यब्रह्मपक्षे च तद्ज्ञानासम्भवो दोष
तत्सम्भवमभ्युपेत्यापि पक्षत्रयेऽपि प्रयोजनासम्भवमाह--तथापीति। यदि ब्रह्मज्ञा
ञ्चित्प्रयोजनमभविष्यत् तदाहमनुभवरूपाद्वेदान्तजन्याद्वा तद्ज्ञानाज्जायमानं तद्
न तदिदानीं पश्यामः। अतो ज्ञायते न प्रसिद्धजीवरूपस्य निर्विशेषजीवरूपस्य वा
स्य वा ब्रह्मणः परिज्ञानात्किञ्चित्प्रयोजनमस्तीति। तदेतदापस्तम्बेनाप्युक्तं 'बुद्धे
प्रापणमिहैव न दुःखमुपलभेते'ति (आप०प्र.२प.ख.२१सू.१६) इदानीन्तनब्रह्म
त्रान्न प्रयोजनं किं तु श्रवणमननानन्तरमुपासनाजन्यतत्साक्षात्कारादित्यभ्युपग
जनासम्भवमाह--अनादिसिद्धेति। संसारनिवृत्तिपूर्विका हि निरतिशयानन्दाव
जनमिहाभ्युपगम्यते। संसारनिवृत्तिश्च सकलानर्थव्रातमूलसर्वजीवावारकैकद्रव्यरूपमन
नादिसिद्धपाशनिवृत्तिरित्यभ्युपगम्यते। न चानादेर्निवृत्तिः द्रव्यस्य ज्ञानमात्रा
सर्वजीवगतानर्थनिदानस्यैकपुरुषमोक्षकारणान्निवृत्तिश्च सम्भवतीति भावः। दुरपह्न
दिति। दुश्शीलादिवद्बहुव्रीहिः। तत्र दुष्टवाचिना दुरुपसर्गेणाशक्यत्वमपह्नवशब्देन
नं च लक्ष्यत इत्याशक्यनिवर्तनत्वादित्यर्थः। अपह्नवशब्दस्यापलापार्थत्वे तु संसा
दिसिद्धत्वं प्रामाणिकमपलपितुं न शक्यमित्यतस्तन्निवर्तनस्याशक्यत्वमर्थतस्सिद्ध्यति

(१) नचानादेर्द्रव्यस्य ज्ञानमात्रान्निवृत्तिरिति च. पाठः।

[illegible] ब्रह्मणस्सन्दिग्धतया विषयत्वसम्भवात्। तन्नि-
[illegible] शास्त्रम्। ब्रह्मणस्सन्दिग्धतया
[illegible]। यत् 'अयमात्मा ब्रह्मे'त्यादिश्रुतिरमुमेवाहङ्कारबद्धं
[illegible] तत एव सन्देहः। निरस्तसमस्तोपप्लवकलङ्कनिरतिशय-
[illegible] महिमातिशयवत्त्वं हि ब्रह्मत्वम्। अनाद्यज्ञानवासनावष्टम्भ-
[illegible] कर्मफलभोगानुगुणबहुशरीरप्रवेशनिर्गमव्यापारपरवशनि-

[illegible] निराकरणार्थत्वे त्वनादिकालप्रवृत्तप्रमाणप्रवाहसिद्धस्य संसाररूप-
[illegible] शुक्तिरजतादिवदपलपितुमशक्यत्वादिति वाक्यार्थः। तस्मा-
[illegible] शास्त्रं नारम्भणीयम्। 'परीक्ष्य लोका' नित्यादिवाक्यं तु कर्म-
[illegible] तत्तत्कालपरिपक्वकर्मानुसारेण कदाचित्प्रियान्कदाचिदप्रियांश्च हेयान-
[illegible] सर्वदा परमप्रेमास्पदे स्वात्मन्येवाभिरतेरनुवादकम्। गुरूपसदनश्रु-
[illegible] तज्ज्ञानं सम्पादयेदित्येवमादरातिशयप्रकटनार्थो विधिसरूपार्थवादः। 'अ-
[illegible] लवनकाननाम्। यदि लभ्येत पित्र्येषु साम्नामक्षरचिन्तकः॥' इतिवत्।
[illegible] छन्दोगं तत्र भोजयेत्। ऋचो यजूंषि सामानि त्रितयं तत्र वि-
[illegible] छन्दोगप्रशंसार्थो विधिसरूपोऽर्थवादः। न तु गुरूपसदनश्रुति-
[illegible] तदनुभवे साधनविधानानपेक्षणात्। न च ब्रह्मानुभवार्थं साधनविधा-
[illegible] ब्रह्म जीवान्यदिति कल्पनीयम्। अवान्तरवाक्यार्थस्वारस्यानुरोधेन महा-
[illegible]। अन्यथा 'को हि तद्वेद यद्यमुष्मिँल्लोकेऽस्ति वा न वे' ति
[illegible] 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते'ति प्रधानवाक्यार्थपरित्यागप्रस-
[illegible] पूर्वपक्षमुपसंहृत्य सिद्धान्तं वक्तुं प्रतिजानीते-इति प्राप्त इति। यदि जीव
[illegible] ततोऽन्यत् सर्वथापि शास्त्रारम्भे न कश्चिदनुपपत्तिः। ब्रह्मणस्सन्दिग्ध-
[illegible] च विचारार्हत्वादित्याह-सर्वथेति। सन्दिग्धत्वं तावदुपपादयति-
[illegible]। असन्देहापादिन्याः श्रुतेः कथं सन्देहहेतुत्वमिति चेत्तत्राह-निरस्तेति।
[illegible] सर्वज्ञत्वसर्वशक्तिमत्त्वादिरूपमहिमातिशयवद्ब्रह्मेति ब्रह्मशब्दस्य
[illegible] चार्थानुगमेन 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम्'।
[illegible] सर्वविद्' इत्यादिश्रुतिभिश्चावगतम्। अनादिकालप्रवृत्तदेहात्मभ्रमा-
[illegible] कर्मफलभोगानुगुणमनुष्यपशुपक्षिसरीसृपतरुगुल्मलतादिशरीरप्रवेश-
[illegible] तत्प्रयुक्तनिरवधिदुःखभोक्ता च जीव इति वैराग्यपादोदाहरिष्यमाण-
[illegible] श्चावगतम्। अतो विरुद्धधर्माधिकरणत्वाद्भाव्यं ब्रह्मणा जीवादन्येन। त-
[illegible] जीवब्रह्मणोस्सामानाधिकरण्यनिर्देश इति तद्गतिर्वक्तव्या। अन्यथा
[illegible] विरुद्धधर्माधिकरणत्वेऽपि श्रुतिबलाद्ब्रह्मणः प्रसिद्धजीवरूपतैव सिद्ध्येत्।
[illegible] श्रुतिसिद्धं जीवस्य शुद्धं रूपमस्ति तदेव तात्त्विकमिति तद्रूपता वा सिद्ध्येदिति
[illegible] सन्देहमेव 'अयमात्मा ब्रह्मे' त्यादिश्रुतयः प्रयोजयंति। न तु जीव एव
[illegible] जनयन्तीत्यर्थः। 'एतयो' रित्यस्य ब्रह्मत्वजीवत्वपरत्वे एकभावः एकत्र ध-

[illegible] 'चार्थागमेन' इति ङ. पाठः 'चार्थावगमेन' इति च. पाठः।

स्सीमतापसहिष्णुत्वं तु जीवत्वम् । कथमेतयोः परस्परविलक्षणयोरेक [illegible]
श्रुतय इति संशयः किं न स्यात् । अपि चैवमपि सन्दिह्यते 'अन्नं ब्र [illegible]

मिंणि सद्भावः जीवब्रह्मपरत्वे त्वैक्यम् । ननु, पूर्ववृत्तधर्ममीमांसाशास्त्रविचा [illegible]
मुष्टयधिकरणादिन्यायानुसन्धानवतः चरमश्रुतब्रह्मशब्दार्थापरिग्रहेण जीवे ब्र [illegible]
त्वतीन्द्रशब्दस्येव सङ्कुचितवृत्त्या जीव एव वेदान्तेषु मुमुक्षुवेद्यत्वाभिमतस्य [illegible]
इति निश्चेतुं शक्यमित्याशङ्क्य विनिगमनाविरहेण तथानिश्चयासम्भवार्थं [illegible]
संशयप्रयोजकानि वाक्यान्युदाहरति–अपि चेति । ननु, षड्विधतात्पर्यलिङ्गोपेतत [illegible]
सि' 'अहं ब्रह्मास्मि' 'अयमात्मा ब्रह्म' 'प्रज्ञानं ब्रह्म' त्यादिश्रुतय एव तात्त्विक [illegible]
त्वन्नादिश्रुतयो न वा जीवब्रह्मभेदश्रुतय इति चेत्तर्हि प्रतिवेदान्तमुपक्रमोपसंह [illegible]
त्पर्यनिर्णयो महता विचारेण [illegible] इति तदर्थं विचारशास्त्रमारम्भणीयमेव [illegible]
षड्विधतात्पर्यलिङ्गोपेतानि ' तत्त्वमस्या'दिवाक्यानि जीवब्रह्मणोस्स्वरूपाभेदपराण [illegible]
न्ती मन्येत तदा तं प्रति प्रत्यक्षसिद्धो जीव एव ब्रह्मेति तव मतं चेत्प्रत्यक्ष [illegible]
न शास्त्रविषयता जीवस्य शुद्धं निर्विशेषमप्रसिद्धं रूपान्तरं ब्रह्मेति तव मतं चेत [illegible]
प्रसिद्धस्य बुद्ध्यारोहानर्हस्य न शास्त्रविषयतेति पूर्व [illegible] गा ब्रह्मणो विषयत्वासम्भ [illegible]
माने सिद्धान्तिनः कुतो हेतोर्जीव एव ब्रह्म येन [illegible] विषयत्वं न सम्भवेदिति [illegible]
न भवति सिद्धान्तिनोच्यमानस्यैव जीवो ब्रह्मेत्यर्थस्य पूर्वपक्षिणानूदितत्वादिति [illegible]
पक्षिणा स्वानूदितार्थोपपादनार्थं तदनुकूलन्यायविचाराय शास्त्रारम्भो नापेक्ष्येत [illegible]
सिद्धान्ती तथा मन्यते । अतः पूर्वपक्षिणा 'तत्त्वमस्या [illegible] वाक्यानां बलप्रदर्शनेन [illegible]
ब्रह्मेत्यस्मिन्नर्थे तात्पर्योपपादनपूर्वकं ब्रह्मविषयकशास्त्रा [illegible] चिकीर्षतः सिद्धान्ति [illegible]
जीवविषयशास्त्रारम्भ एव चिकीर्षितस्स्यादिति सिद्धान्त्यना [illegible] मेव जीवस्य विषय [illegible]
द्य तदसम्भवः समर्थनीय इति जीवब्रह्माभेदपरवाक्यानां बलवत्त्वं [illegible] यार्थं तदुपयो [illegible]
विचारशास्त्रारम्भोऽपेक्षणीय एव । [illegible] मसर्थोऽस्माभिर्मध्वविध्वंसने 'सिद्धेऽसिद्धे [illegible]
द्धान्त्यभिमतविषये दूषणं चेत्क्रियेत न्यायापेक्षा न तस्योन्मिषति निजमतप्रक्रियार्था [illegible]
सिद्धान्त्यस्वीकृतेऽर्थे यदि तु विषय [illegible] पादनं पूर्वपक्षे कर्तव्यं तर्ह्युपायः कथमिह [illegible]
तत्र नापेक्षणीयः ॥ इतिसङ्ग्रहश्लोकेन तद्व्याख्यानेन च प्रपञ्चितः । ननु, सिद्धान्त्यन [illegible]
मर्थं पुरस्कृत्य शास्त्रानारम्भपूर्वपक्षे तदुपपादनायैव शास्त्रारम्भोऽपेक्षित इत्यापादने [illegible]
मांसाद्याधिकरणपूर्वपक्षेऽप्येवमापादनं भवेत् । स खल्वेवं प्रवृत्तः अध्ययनविधिना [illegible]
जिज्ञासायात् वेदाध्ययनस्य स्वर्गार्थतावबोधकेनार्थज्ञानेतरफलार्थनियमानां वेदानां वि [illegible]
रणादिमन्त्राणामिवार्थविवक्षाग्राहकं प्रमाणं नास्तीति वेदवाक्यान्यापाततोऽपरिपूर्णा [illegible]
र्थानि लक्षणानुषङ्गाध्याहारव्यवधारणकल्पनार्थिकार्थकल्पनादिभिरवश्यमुपपादनीय [illegible]
नियामकाभावादनुपपत्तिशङ्काकषलुषितवेदार्थविचारात्मकं शास्त्रं नारम्भणीयमिति [illegible]
स्वाध्यायाध्ययनस्य स्वर्गार्थत्वं सिद्धान्त्यनभिमतमेव पूर्वपक्षिणोपपाद्यमिति तदुपपाद [illegible]
जिज्ञासायादिप्रतिपादकशास्त्रारम्भापेक्षा स्यादिति चेन्नैवम् । धर्मजिज्ञासासूत्रे ह्यध्ययन [illegible]
मेकमेव विचार्यम् । तस्य सिद्धान्त्यभिमतदृष्टफलरूपार्थज्ञानार्थत्वे वैयर्थ्यप्रसङ्गात्सर्वा [illegible]

[illegible] 'विज्ञानं ब्रह्म' 'आदित्यो ब्रह्म' 'नारायणपरं ब्रह्म' इत्यादयोऽन्यम-
[illegible] । तत्र किं वा ब्रह्मेति बहुधा सन्दिग्धं ब्रह्म विचारार्हं भवति ।

[illegible] भक्तिज्ञानविशेषाभिमुखस्य परमकारुणिकस्य म-
[illegible] शक्यम् । पूर्वपक्ष एव किञ्चिन्न्यायोपपादनमतस्तदर्थं न शास्त्रारम्भा-
[illegible] तदुपायानां सर्वेषामपि वेदवाक्यानां विचार्यत्वेऽपि तेषामविव-
[illegible] विषनिर्हरणादिमन्त्रवदन्यार्थं नीयमानत्वमेक एव न्यायः ।
[illegible] शक्य इति तदर्थमपि न शास्त्रारम्भापेक्षा । न हि कियन्त-
[illegible] क्रियते । इह तु नैकमेव वेदान्तवाक्यमुदाहृत्य जीवस्य प्रसि-
[illegible] तस्य पूर्वपक्षिणा शास्त्रविषयत्वमापादयितुं शक्यम् । तस्यैकस्य
[illegible] जीवब्रह्माभेदपरत्वसिद्धावपि वाक्यान्तराणां तत्परिप-
[illegible] निवारणात् । अतस्तद्विचारार्थं शास्त्रारम्भापेक्षा स्यादेव ।
[illegible] जीवब्रह्माभेदपरत्वे सार्वत्रिक एकोऽस्ति न्यायः । उपक्रमादीनां श्रुति-
[illegible] प्रकारशालिनां तत्र तत्र व्यवस्थितत्वात् । न च तेषां
[illegible] युक्तम् । तथा सति सर्वस्यापि शास्त्रस्यैकाधिकरण्य-
[illegible] । [illegible] न्यायानां व्युत्पादकमेकं शास्त्रमिहापेक्षितमित्यस्मिन्नेव शास्त्रे
[illegible] आपतितः । धर्ममीमांसारम्भपूर्वपक्षिणोऽपि । अयमप्यर्थोऽस्माभिर्म-
[illegible] विचार्यं यदि भवति नयो वाऽपि सर्वत्र तुल्यस्तत्किञ्चिन्न्यायकॢ-
[illegible] पूर्वपक्षे । सर्वेषामेव नानाविधनयनिकरानेयतात्पर्यसीम्नां वेदान्ता-
[illegible] शास्त्र'मिति सङ्ग्रहश्लोकतद्व्याख्यानाभ्यां प्रपञ्चितः ।
[illegible] ब्रह्मे'त्यादिश्रवणमात्रमवलम्ब्य जीवस्य शास्त्रविषय-
[illegible] । तदेवमुक्तं भाष्ये 'नैवं शङ्कावकाशं लभते जीवब्रह्मभेद-
[illegible] श्रुतिमात्रावलम्बने ब्रह्म
[illegible] सन्देहस्यैव प्राप्ते'रिति । एवं विषयमुपपाद्य
[illegible] विचारोपयुक्तस्य [illegible] —अयमिह क्रमः । विशिष्टाधिकारी मुमु-
[illegible] । विषये सिद्धे सतीत्यर्थः [illegible] सति तज्जिज्ञासया तन्निर्णायक-
[illegible] बहुविधवाक्यश्रवणवशात्सन्देहे सति तज्जिज्ञासया तन्निर्णायक-
[illegible] तदनुकूलयुक्त्यनुसन्धानात्मकेन मननेन च तन्निश्चित्य
[illegible] लब्धेन भक्त्यतिशयेन चिरनिरन्तरासेवितेन तदुपासनेन
[illegible] स्वमुमुक्षोन्मुखस्य नित्यसिद्धापारकरुणासागरतया सर्वानु-
[illegible] रूपेण स्वस्य श्रवणमननादिकं सम्पादितव-
[illegible] पाशपटलप्रध्वंसपूर्विकां निरतिशयप्रकाशमानानन्दरूपां
[illegible] प्रतिपद्यत इति । अतः शाब्दज्ञानमात्रेण परमप्रयोजनस्यान-
[illegible] इति दूषणस्य नावकाशः । पाशनिवृत्तौ 'प्रधान-
[illegible] 'रितिप्रमाणसिद्धस्य हेतोरुपन्यासादनादिर्न निव-

[illegible] इति घ. पाठः ।

हादेशिकस्य सर्वानुग्राहकस्य शिवस्य परब्रह्मणः प्रसादातिशयेन
प्रध्वस्तपाशपटला प्रत्यक्षीभूतनिरतिशयज्ञानानन्दस्वरूपा तत्सम

र्तेत इति दूषणस्य नावकाशः । निवृत्तौ प्रमाणसद्भावो हि निवृत्त्यभ्युपगमे
सादित्वमनादित्वं वा । इदानीमुत्पन्नव्यक्तिविशेषानुभवेन तदज्ञानस्यानादे
गमात् । न हि तदज्ञानं सादीति वक्तुं शक्यम् । इदानीन्तनव्यक्तिविशेषस्य
पि दर्शनाभावेन तदनादित्वावश्यंभावात् । अज्ञानं ज्ञानप्रागभावरूपमित्यभाव
त्तिरभ्युपगम्यत इति चेत् किमत्यन्ताभावस्य तथाभूतस्यापि निवृत्तिरभ्युपग
प्रमाणाभावात्तस्य सा नाभ्युपगम्यत इति चेत्तर्ह्यावश्यकत्वे प्रमाणसद्भाव एव
तन्त्रमिति किमजागलस्तनायमानेन मानाभावत्वेन । किञ्च संसारिणां सर्वविषयत
क्तिरूपनित्यसिद्धज्ञानावरणभूता मलद्रव्यशक्तिविशेषा एव तद्विषयाज्ञानानि
भावत्वकथापि वृथैव । तेषामभावत्वेऽपि भूतले घटाभाववत् समयविरुद्धसंसर्ग्यत्वेन
त्तावप्रामाणिकप्रागभावत्वकल्पना न युक्ता । गौतमसूत्रेऽप्यनादेः संसारस्य निवृत्तौ
भावान्नित्यत्व'दिति प्रागभावनिवृत्तिं दृष्टान्तीकृत्य प्रागभावासम्प्रतिपत्तावणा
दृष्टान्तेन भाव्यमि'त्यनुशये चाणुश्यामता नित्यत्ववद्वे'त्यणुश्यामतानिवृत्ति
दिभावनिवृत्तिरभ्युपगता । एतेन द्रव्यस्य ज्ञानमात्रत्वे सर्वजीवगतानर्थनि
रुषमोक्षकारणान्निवृत्तिश्च न सम्भवतीति दूषणान्तरमप्यनवकाशीकृतम् । तत्तन्मु
वावरणभूतानां मलशक्तीनामेव निवृत्त्यभ्युपगमात् श्रवणमननध्यानसाक्षात्कारैरु
भक्त्युपबृंहितैः प्रसन्नस्य शिवस्यैव मोचकत्वाभ्युपगमेन तस्य सर्वज्ञत्वसम्भ
भ्युपगमप्रदर्शनायैव सर्वानुग्राहकस्येति विशेषणम् । प्रसादातिशयस्तु प्रारब्धेन
न तु प्रसादातिशयो मुक्तिसाधनं न परमेश्वर इत्यभिप्रायेण । 'फलमत उपपत्तेः' (ब्र० ३
त्यधिकरणे परमेश्वरस्य फलसाधनत्वेन व्यवस्थापयिष्यमाणत्वात् । प्रकृते प
सव्यापारीकरणे श्रवणमननादिपुरुषप्रयत्नस्योपयोगः । लोके हि साधनं द्विविधं सिद्धम
तत्रासिद्धं कृष्यादि फलकामेनोत्पादनीयम् । सिद्धं कुठारादि सव्यापारीकरणीयम् । प
मोक्षे सिद्धरूपं साधनमिति मोक्षार्थिना निगलमोचनार्थिना राजेव स प्रसादेन सव्यापार
य इति । एवं शिवस्य मोचकत्वं द्रढीकर्तुमेव ब्रह्मविद्योपदेष्टृगुरुमूर्तिमधिष्ठाय स एव
दीनामपि सम्पादक इति प्रदर्शनाय महादेशिकस्येति विशेषणम् । साक्षात्परम्प
मोक्षप्रदानरसिकतायां हेतुगर्भं विशेषणं परमकारुणिकस्येति । पारम्यं करुणाया नि
त्वेन निरतिशयत्वेन च विवक्षितम् । एवं परमकारुणिकस्सर्वज्ञस्सर्वशक्तिकश्च सर्वानि
त्किमिति न मोचयतीत्याशङ्कापरिहाराय 'प्रध्वस्तपाशपटले'त्यत्र पाशः पटलमिवेत्यु
मासेन मलाख्यस्य प्राथमिकसंसारपाशस्य नयनपटलसादृश्यं दर्शितम् । यथा नयनानां
वरणमतिकारुणिकेनापि भिषजा पाकं विना प्रतीक्ष्यैवापास्यते एवं परमेश्वरेणापि पुंसां म
मिति भावः । मलमायाकर्मरूपपाशस्य [illegible] वा पटलशब्दः । पाशपटलप्रध्वंसमात्रं नैय
क्विचन्न स्वतः प्रयोजनमिति प्रयोजनक [illegible] प्रदर्शनाय प्रत्यक्षीभूतेत्यादि विशेषणम्
ब्रह्मानन्दानुभवरूपपरमपुरुषार्थसद्भावा [illegible] दर्शनार्थं सत्यसङ्कल्पत्वाद्युत्कृष्टब्रह्मगुणानि

[illegible] विशेषणम् । ननु श्रवणादिप्रणाडिकयेदं प्रयोजनं सि-
[illegible] ज्ञानं प्रथमसूत्रार्थविचारमात्रेण कथं भविष्यति ।
[illegible] जीवादीनामन्यतममन्यद्वेति सन्दिग्धत्वमेव तस्य
[illegible] । तथैव 'बहुधा सन्दिग्धं ब्रह्म विचारार्हं भवती'ति भाष्ये-
[illegible] ब्रह्मणो निश्चयाभावे च श्रवणाद्याराधितस्य
[illegible] मोक्षलक्ष्मीः प्रादुर्भवतीति निश्चेतुम-
[illegible] तन्निश्चयासम्भवेऽपि स्वरूपप्रमाणसाधनफलैब्र-
[illegible] श्रवणेन तदर्थमननेन च तन्निश्चयस्सम्भवति ।
[illegible] तन्निश्चयः । तत्र 'श्रवणमननाभ्यां निश्चितस्ये'ति भा-
[illegible] प्रेक्षावत्प्रवृत्त्युपयोगिशास्त्रविषयप्रयोजननिर्णायकत्वाभिम-
[illegible] । शास्त्रस्य सविषयत्वनिर्णयेऽपि सप्रयो-
[illegible] प्रथमसूत्रवैयर्थ्यप्रसङ्गाच्च । न च वाच्यं यथा धर्म-
[illegible] सन्दिग्धत्वप्रदर्शनेऽपि शास्त्रस्य सप्रयोजनत्व-
[illegible] । यदि बौद्धादियोगिप्रत्यक्षप्रमाणकतया चैत्यवन्दनादिलक्षणो
[illegible] उभयथापि धर्माभ्युदयोऽस्तीति निश्चयस्य
[illegible] उभयथाऽपि यागाभ्युदयोऽस्तीति नि-
[illegible] जीव एव ब्रह्म तदन्यद्वेति सन्देहे जीवाराधि-
[illegible] मोक्षलक्ष्मीर्भवतीति निश्चयासम्भवात् ।
[illegible] विषयत्वोपपादनेनोक्तप्रयोजन-
[illegible] तत्प्रसादलभ्यतत्समानगुणप्रयोजन-
[illegible] रज्जुरिति चेत् । अत्र ब्रूमः ।
[illegible] जिज्ञासाकर्मत्वनिर्देशेन सूचितम् ।
[illegible] । तन्निर्देशेन हि किं तद्ब्रह्म यत्सामान्यतोऽव-
[illegible] जिज्ञासितमित्याकाङ्क्षायामधीतसाङ्गसशिरस्कवेदस्य 'अयमात्मा ब्रह्म'
[illegible] 'आदित्यो ब्रह्म' 'तपसा चीयते ब्रह्म' 'तद्विजिज्ञासस्व' 'त-
[illegible] ' 'सत्यं परब्रह्म' ' त्यादीनि सर्वाणि ब्रह्मनिर्देशवन्ति वा-
[illegible] 'त्यमात्मा ब्रह्मे' त्येकमेव वाक्यम् । विनिगमनाविरहात् । न च तेषु
[illegible] नान्यदित्यत्र प्रथमसूत्रार्थविचारात्प्राङ्न्यायानुसन्धान-
[illegible] न्यायानुसन्धानरहितबहुविधवाक्यस्मारकेण सन्दिग्धत्वसूच-
[illegible] भवति । तस्य ब्रह्मशब्दस्यावयवशक्तिपर्यालोचनया श्रुतिप्रदर्शि-
[illegible] तदर्थं निर्दोषत्वादिप्रतिपादकानेकवाक्यदर्शनेन च लभ्यस्य भाष्यो-
[illegible] प्रदर्शकेन तेनैव ब्रह्मशब्दनिर्देशेन ब्रह्मणो जीवान्यत्वसूचनया तत्प्र-

[illegible] इति च- पाठः । (२) 'ब्रह्मादिसूत्र' इति ङ. पाठः । (३) उभयतस्पाशेत्यस्य उभयतः
[illegible] । (४) 'ब्रह्मावबोधकं' इति च. पाठः (५) 'जीवाद्यन्यत्व' इति च. पाठः ।

हादेशिकस्य सर्वानुग्राहकस्य ...भाष्यस्य तस्य ... मप्युपपादितं भ...
प्रध्वस्तपाशपटला प्रत्यक्प्रवृत्तिनिमित्तभूतब्र... निर्दोषमङ्गल्यगुण... वेति ...
तेत इति दूषणस्य न ...दुःखाननुविद्धनिरतिशय ... । नच सर्वदा ...
सादित्वमनादित्वं भवति । नापि ...शक्तिमत्त्व... क्षेपसमर्थस्य ब्रह्म...
गमात् । नापि । एवं यस्य निर्... जीवरूपत्वमपि न ...
पि दर्शि... स्याचेतनान्नादिरूपत्वम् । ...ब्दस्य जीवादिषु ब...
तिर्दिष्टा । येन तत्र सम... येत । न चानेक...
ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्त... द्रशब्दप्रवृत्तिनिमित्त...
मपि शक्यम् । ए... ह्मणि जीवादन्नाद्य...
प्रथमसूत्रगतब्रह्मश... ममन्यद्वेति सन्देहा...
रायणपरं ब्रह्मे' ... वो वेत्यादिसन्देह...
ब्रह्मे' त्यादि... भूतसन्देहसन्दोहप्र...
न्मादिसूत्रप्रभृति... मः किं योगिप्रत्य...
लक्षणो वेति सं... ...नदपता प्रथमसूत्रेण निर...
र्थस्सर्वोऽपि धर्म उत तन्मध्ये चोदनालक्षणः अथवा तत्राप्यर्थरूपः इत्यादिसंश...
साय चोदनासूत्रप्रभृति शास्त्रं प्रवृत्तम् । अन्यथा प्रथमसूत्रेण तत्रापि संशयस्य ...
र्मस्य श्रेयस्साधनत्वसुस्मृतिपत्तावपि वेदार्थविचारात्मकस्यारिप्सितशास्त्रस्य स...
...शिवस्य ... ...रिरूपतया सन्दिग्धत्वप्रदर्शनेन विषय...
सिद्धिः । तस्मात्प्रथमसूत्रं ब्रह्मणो जीवा... तस्य जीवादन्यत्वव्यवस्थापने...
चेन्न प्रथमसूत्रतः शास्त्रस्य प्रयोजनवत्त्वसिद्धिः । ...
लभ्यप्रयोजनोपपादकं चेत्ततो न विषयसिद्धिरिति दूषणस्य नावकाशः । ब्रह...
प्रकारेण विषयप्रयोजनयोरुपपादकम् । तत्र हि विषयभाष्ये सूत्रगतजिज्ञास्य...
योगस्मारितब्रह्मपदघटितनानाविधवाक्यप्रयोज्यसन्देहसन्दोहेन ब्रह्मणो ...
र्वकं तत्प्रयोगसूचिततदवयवशक्तिपर्यालोचनादिलभ्यतत्प्रवृत्तिनिमित्तभूत...
ब्धेन ब्रह्मणो जीवाद्यन्यत्वनिर्णयेन प्रयोजनोपपादनमप्याकूतम् । प्रथम...
वाद्यन्यत्वनिश्चयेऽपि जन्मादिसूत्रप्रभृतिशास्त्रारम्भप्रयोजकसंशयो 'नारायण...
क्योदाहरणेन जीवब्रह्मैक्यनिर्देशकवाक्यजातगत्याकाङ्क्षाप्रदर्शनवाक्येन च दर्शितः
'कथमेकभावमाहुः श्रुतय इति सन्देहः किं न स्या'दिति वाक्यस्योत्तरत्र 'अयमात्मा ...
दिवाक्यानां विशिष्टशिवाद्वैतपरत्वव्युत्पादननिवर्तनीयसंशयप्रदर्शकत्वे तस्य प्रथमस...
नीयसंशयप्रदर्शकेन 'अपि चैवमपि सन्दिह्यत' इत्यादिसमनन्तरग्रन्थेन कथं सङ्गति...
त् ब्रह्मणो जीवान्यत्वनिर्णायकेन प्रथमसूत्रेण यस्संशयो निवर्ति... 'अयमा...
त्यादिश्रुतीनां गत्यन्तरसत्त्वासत्त्वसंशयेनाग्रे पुनरुत्थितो निवर्तयि... वस्तुत उ...
संशयाभेदात् । अथवा 'अपि चे' त्यादिग्रन्थोऽपि न प्रथमसूत्रनि...र्तनीयसन्देहमात्र...
शारीराधिकरणनिवर्तनीयसन्देहप्रयोजकस्य 'नारायणपरं ब्रह्मे' ति वाक्यस्यादिशब्द...

(१) 'संशयो वस्तुभेदात् । वस्तुतस्तु, अथवा' इति ख. ग. पाठः ।

...न भवति । ततस्सविषयं सप्रयोजनं वेदान्तश्रवणम् । यदुक्तं
...निवर्तनीयसन्देहप्रयोजकस्य 'तदेव ब्रह्म परमं कवीना' मिति वाक्यस्य च
...भाष्यं ब्रह्मणो विषयत्वव्यवस्थापनमात्रपरमिति । तेन संशयेषु
...ब्रह्मणि संशयसद्भावमात्रं प्रदर्शितम् । तावताऽपि प्रयोजन-
...नुवादाद्विषयभाष्ये ब्रह्मत्वजीवत्वयोर्निर्वचनमुखेन प्रथ-
...तयोर्विरोधस्याविष्करणाच्च जीवान्नाद्य... सन्देहः प्रथमसूत्रनि-
...धिकरणे नारायणस्य हिरण्यगर्भाधिकरणे हिरण्यगर्भस्य च स्वतन्त्र-
...ब्रह्मणि नारायणत्वादिसन्देहः तदधिकरणद्वयनिवर्तनीय इति
...विशेषोऽत्र भाष्ये न स्पष्टीकृतः । यद्वा 'अपिचे'त्यादिग्रन्थोऽप्युत्तरत्र
...त्यादिवाक्यानां का गतिरिति सन्देहजातस्य फलसन्देहद्वारा प्रद-
... । ननु, यदि नारायणहिरण्यगर्भयोः परब्रह्मभावसंशयोऽग्रे
...भाष्ये 'परब्रह्मणः शिवस्य प्रसादातिशयेने' ति वाक्येन 'परं
... । उच्यते । मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धेषु देवताविशेषेष्वयमयं वा
... । एकस्तावन्मन्त्रार्थवादगतोत्कर्षप्रतिपादनदर्शनमात्रसम्भवः श-
... 'न किञ्चिद्वत्तरः विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः । इन्द्रो यातोऽवसितस्य
...।' 'अग्निरग्रे प्रथमो देवतानाम्' 'अग्निर्मुखं प्रथमो देवतानां'
... इत्यादि मन्त्रार्थवादेषूत्कर्षवर्णनं हि शक्रादीनामपि
...तत्प्रवृत्तिनिमित्तस्य शिवे पौष्कल्यादथशब्दव्या-
... परं ब्रह्मेति निर्णयेन निवर्तनीयः सद्ज्ञानानन्दनारायणा-
...श्रवणकृतोऽन्यः स जगत्कारणत्वोपयोगिगुणषट्का-
... पर्यवसानात् स एव जगत्कारणं ब्रह्मेति निर्णयेन
... निवर्तनीयः । अनेकत्र ब्रह्मशब्दादिश्रवणकृतोऽपरः स
... निवर्तनीयः । तत्र प्रथमसूत्रे द्वितीयादिसंशयानिवर्तनेऽपि प्रथमसंशय-
...निवर्तनमपि भविष्यतीति श्रोतॄणां विस्रम्भोत्पादनेन शिव एव ब्रह्मे-
... । यथा पूर्वतन्त्रे प्रथमाध्याये केषाञ्चिदप्रामाण्यहेतूनां निवर्तनमात्रेण विश्व-
...वृत्तावपि वृत्तं प्रमाणलक्षणमिति कार्त्स्न्येन वेदप्रामा-
... इति न काचिदनुपपत्तिः । नन्वेवं ब्रह्मणो जीवान्यत्वनिश्चयेन प्रयो-
...मापतति सोऽयं मयूरनृत्तन्यायः । यथा मयूरस्य नृत्यतः एक
... भवति एवमिहापि यदि जीव एव ब्रह्माभ्युपगम्येत शक्यस्तस्य प-
...श्रुतीनामर्थवादमात्रत्वप्राप्तेः । प्रयोजनं तु नोपपद्यते । यदि ब्रह्म
...गुणशक्तियुक्तमिह प्रसाध्येत तदा प्रयोजनमुपपद्यते । अपरिच्छेद्यं तु
... । तदपरिच्छेद्यत्वश्रुतीनां तस्मिन्नर्थे बाधाभावादित्यमुं दोषं परिहर्तुं पूर्वपक्षदर्शि-
...मनुवदति— यदुक्तमिति । द्विविधः परिच्छेदः करतलामलकवदीदृगि-

(१) 'त्रिव्र...' इति पाठान्तरम् ।

य सर्वानुग्राहकस्य शिव... भाष्यस्य तस्य प्रयोजनत्वमप्युपपादितं भ... ...स्या तत्र ...यप्रद-
पटला प्रत्यक्षीभू... प्रवृत्तिनिमित्तभूतब्रह्मत्वनिरुक्तौ निर्दोषमङ्गल्यगुण... ...नश इदं ...ननुवि-
णस्य नावका... ...खाननुविद्धनिरतिशयसुखादिमत्त्वं च । नच सर्वदा ... ...रस्य जी-
दित्वं वा । इदा... नापि सर्वशक्तिमत्तया सकलतापप्रतिक्षेपसमर्थस्य ब्रह्म... ...पलेशसहि-
हि तदज्ञानं सा... निरतिशयज्ञानानन्दादिगुणकस्य जीवरूपत्वमपि न ... ...भवति दूरे त-
त्वेन तदनादित्व... ...म् । न चेन्द्रशब्दस्य शक्र इव ब्रह्मशब्दस्य जीवादिषु ...
यत इति चेत् सम्भावितगुणपरतया तद्वत्सङ्कोचं नीयेत । न चानेक... ...प्रमाणावगतमिदं
त्तस्य सा ना... ...मित्तमवयवशक्तिपर्यालोचनामात्रलभ्येन्द्रशब्दप्रवृत्तिनिमि... ...त्वसङ्कोचयितु-
केमजागलस्त... ...वं निर्दोषनिरतिशयज्ञानानन्दादिमति ब्रह्मणि जीवादन्याद्य... ...तनाद्यान्यत्वेन
...ज्ञानाव शब्ददर्शितन्यायतस्सिद्धे जीवादीनामन्यतममन्यद्वेति सन्देहा... ...निवृत्तावपि 'ना-
...।' इत्यादिश्रुतिविप्रतिपत्तितस्तद्ब्रह्म नारायणश्शिवो वेत्यादिसन्देह... ...य 'अयमात्मा
...प्रागभ...क्यानां का गतिरिति सन्देहस्य चानुवृत्तेरेवंभूतसन्देहसन्दोहम... ...तिक्षेपाय ज-
...व'दिति ति शास्त्रं प्रवर्तते । धर्ममीमांसाशास्त्रेऽपि धर्मः किं योगिप्रत्य... ...लक्षणो वेद-
...म्यमि'त्संशये वेदाध्ययनानन्तर्यं धर्मविचारे प्रदर्शयता प्रथमसूत्रेण निर... ...स्ते किं वेदा-
...त्तिरभ्युप... धर्म उत तन्मध्ये चोदनालक्षणः अथवा तत्राप्यर्थरूपः इत्यादिसंश... ...यान्तरनिरा-
रणाज्जिज्ञा...सूत्रप्रभृति शास्त्रं प्रवृत्तम् । अन्यथा प्रथमसूत्रेण तत्रापि संशय... ...यानिरासे ध-
...नां ...स्साधनत्वसम्प्रतिपत्तावपि वेदार्थविचारात्म... ...शास्त्रस्य स... ...प्रयोजनत्वा-
...तैः प्रसन्नस्य शिवस्यैव ... । तस्मात्प्रथमसूत्रे ...रूपतया ... । तस्य ... ...त्वोपपादकं
...दर्शनार्थैव मसङ्गः । ... चेन्न प्रथमसूत्रतः शास्त्रस्य प्रथ... ...ण । विषयसिद्धिरिति दूषणस्य नावका... ...तत्प्रसाद-
...तिशयो ... लभ्यप्रयोजनोपपादकं चेत्ततो न ... ...यमप्यनेनैव
... परत्वे ... प्रकारेण विषयप्रयोजनयोरुपपादकम् । तत्र हि विषयभाष्ये सूत्रगतजि... ...ब्रह्मशब्दप्र-
योगस्मारितब्रह्मपदघटितनानाविधवाक्यप्रयोज्यसन्देहसन्दोहेन ब्रह्म... ...च ... पू-
र्वकं तत्प्रयोगसूचिततदवयवशक्तिपर्यालोचनादिलभ्यतत्प्रवृत्तिनि... ...निर्वचनल-
ब्धेन ब्रह्मणो जीवाद्यन्यत्वनिर्णयेन प्रयोजनोपपादनमप्याकूतितम्... ...ब्रह्मणो जी-
वाद्यन्यत्वनिश्चयेऽपि जन्मादिसूत्रप्रभृतिशास्त्रारम्भप्रयोजकसंशयो... ...' ति वा-
क्योदाहरणेन जीवब्रह्मैक्यनिर्देशकवाक्यजातगत्याकाङ्क्षाप्रदर्शनवाक... । ननु
'कथमेकभावमाहुः श्रुतय इति सन्देहः किं न स्या'दिति वाक्यस्योत्तर... ...त्वं ...
दिवाक्यानां विशिष्टशिवाद्वैतपरत्वव्युत्पादननिवर्तनीयसंशयप्रदर्श... ...नेवर्त-
नीयसंशयप्रदर्शकेन 'अपि चैवमपि सन्दिह्यत' इत्यादिसमनन्तर ... ...इति चे-
त् ब्रह्मणो जीवान्यत्वनिर्णायकेन प्रथमसूत्रेण यस्संशयो निवर्तितः ... ...त्मा ब्रह्मे'
त्यादिश्रुतीनां गत्यन्तरसत्त्वासत्त्वसंशयेनाग्रे पुनरुत्थितो निवर्तयिष्यते... ...भयत्रापि
संशयाभेदात् । अथवा 'अपि चे' त्यादिग्रन्थोऽपि न प्रथमसूत्रनिवर्ती... ...प्रदर्शकः ।
शारीराधिकरणनिवर्तनीयसन्देहप्रयोजकस्य 'नारायणपरं ब्रह्मे' ति ... ...गृहीतस्य

(१) 'संशयो वस्तुभेदात् । वस्तुतस्तु, अथवा' इति ख. ग. पाठः ।

(१) '...'

परलक्ष्मीः प्रयोजनं च भवति । ततस्सविषयं सप्रयोजनं वेदान्तश्रवणम् । यदुक्तं

हिरण्यगर्भाधिकरणनिवर्तनीयसन्देहप्रयोजकस्य 'तदेव ब्रह्म परमं कवीना' मिति वाक्यस्य च तत्रानुक्रमणात् । तस्माद्विषयभाष्यं ब्रह्मणो विषयत्वव्यवस्थापनमात्रपरमिति । तेन संशयेषु तत्तत्सूत्रनिवर्तनीयत्वानादरेण ब्रह्मणि संशयसद्भावमात्रं प्रदर्शितम् । तावताऽपि प्रयोजनभाष्ये जीवाद्यन्यस्य ब्रह्मणस्सिद्धवदनुवादाद्विषयभाष्ये ब्रह्मत्वजीवत्वयोर्निर्वचनमुखेन प्रथमसूत्रगतब्रह्मपदसूचितस्य तयोर्विरोधस्याविष्करणाच्च जीवाद्याद्यादिरूपत्वसन्देहः प्रथमसूत्रनिवर्तनीय इति । शारीराधिकरणे नारायणस्य हिरण्यगर्भाधिकरणे हिरण्यगर्भस्य च स्वतन्त्रपरब्रह्मभावनिरसनदर्शनात् ब्रह्मणि नारायणत्वादिसन्देहः तदधिकरणद्वयनिवर्तनीय इति चावगन्तुं शक्यमिति स विशेषोऽत्र भाष्ये न स्पष्टीकृतः । यद्वा 'अपिचे'त्यादिग्रन्थोऽप्युत्तरत्र निवर्तनीयस्यैव 'अन्नं ब्रह्मे'त्यादिवाक्यानां का गतिरिति सन्देहजातस्य फलसन्देहद्वारा प्रदर्शक इति न किञ्चिदसामञ्जस्यम् । ननु, यदि नारायणहिरण्यगर्भयोः परब्रह्मभावसंशयोऽग्रे निरसनीयः कथं तर्ह्यत्र प्रयोजनभाष्ये 'परब्रह्मणः शिवस्य प्रसादातिशयेने' ति वाक्येन 'परं ब्रह्म शिव' इति सिद्धवदनूदितम् । उच्यते । मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धेषु देवताविशेषेष्वयमयं वा ब्रह्मेति संशयो नानाकारणकः । एकस्तावन्मन्त्रार्थवादगतोत्कर्षप्रतिपादनदर्शनमात्रसम्भवः शक्रसूर्याग्न्यादिसाधारणः 'न किरिन्द्र त्वदुत्तरः विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः । इन्द्रो यातोऽवसितस्य राजा 'सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च ।' 'अग्निरग्ने प्रथमो देवतानाम्' 'अग्निर्मुखं प्रथमो देवतानां' 'राजानौ वा एतौ देवतानां यदग्नीषोमौ' इत्यादि मन्त्रार्थवादेषूत्कर्षवर्णनं हि शक्रादीनामपि दृश्यते । अयं प्रथमसूत्रगतब्रह्मशब्दस्मारितस्य तत्प्रवृत्तिनिमित्तस्य शिवे पौष्कल्यादथशब्दव्याख्यानोपसंहारभाष्यप्रपञ्चितात्स एव परं ब्रह्मेति निर्णयेन निवर्तनीयः सद्ज्ञानानन्दनारायणादिषु बहुषु जगत्कारणत्वरूपब्रह्मलक्षणश्रवणकृतोऽन्यः स जगत्कारणत्वोपयोगिगुणषट्कादेः शिवे प्रसिद्धतरत्वेन तत्र कारणवाक्यानां पर्यवसानात् स एव जगत्कारणं ब्रह्मेति निर्णयेन जन्माद्यधिकरणे प्रदर्शयिष्यमाणेन निवर्तनीयः । अनेकत्र ब्रह्मशब्दादिश्रवणकृतोऽपरः स शारीराद्यधिकरणे निवर्तनीयः । तत्र प्रथमसूत्रे द्वितीयादिसंशयानिवर्तनेऽपि प्रथमसंशयनिवर्तनादेवमेव संशयान्तरनिवर्तनमपि भविष्यतीति श्रोतॄणां विस्रम्भोत्पादनेन शिव एव ब्रह्मेति सिद्धवदनुवादः । यथा पूर्वतन्त्रे प्रथमाध्याये केषाञ्चिदप्रामाण्यहेतूनां निवर्तनमात्रेण विश्वजिदधिकरणादिनिवर्तनीयतत्संशयानुवृत्तावपि वृत्तं प्रमाणलक्षणमिति कार्त्स्न्येन वेदप्रामाण्यस्य सिद्धवदनुवाद इति न काचिदनुपपत्तिः । नन्वेवं ब्रह्मणो जीवान्यत्वनिश्चयेन प्रयोजनोपपादने तस्यापरिच्छेद्यत्वमापतति सोऽयं मयूरनृत्तन्यायः । यथा मयूरस्य नृत्यतः एक एव पादो भूमौ प्रतिष्ठितो भवति एवमिहापि यदि जीव एव ब्रह्माभ्युपगम्येत शक्यस्तस्य परिच्छेदः । तदपरिच्छेद्यत्वश्रुतीनामर्थवादमात्रत्वप्राप्तेः । प्रयोजनं तु नोपपद्यते । यदि ब्रह्म जीवादन्यत् अनन्तमङ्गल्यगुणशक्तियुक्तमिह प्रसाध्येत तदा प्रयोजनमुपपद्यते । अपरिच्छेद्यं तु ब्रह्म स्यात् । तदपरिच्छेद्यत्वश्रुतीनां तस्मिन्नर्थे बाधाभावादित्यमुं दोषं परिहर्तुं पूर्वपक्षदर्शितामपरिच्छेद्यत्वशङ्कामनुवदति— यदुक्तमिति । द्विविधः परिच्छेदः करतलामलकवदीदृगि-

(१) 'अर्थबाधाभावात्' इति पाठान्तरम् ।

'ज्ञेयपरिच्छेदरूपत्वाज्ज्ञानस्य तदपरिच्छिन्नब्रह्मविषयं न सम्भवती'ति तदज्ञानविलसितम् । ईदृगिदमिति ब्रह्मणः परिच्छेदासम्भवेऽपि लक्षणमुखेनेतरव्यावृत्ततामात्रेण परिच्छेदसम्भवात् । लक्षणेन परिच्छेदो हि सर्वत्र लक्ष्यविषयमितरव्यावृत्ततया ज्ञानम् । उद्दिष्टस्य ब्रह्मणो लक्षणे वेदान्तवाक्यैर्निरूपिते परीक्षिते च तल्लक्षणशून्येभ्यस्सजातीयविजातीयेभ्यस्तदितरसकलपदार्थेभ्यो व्यावृत्तरूपं यत् तद्ब्रह्मेति विज्ञायते । अतस्समीचीनोऽयं ब्रह्मविषयश्शास्त्रारम्भः ।

दमिति परिच्छेद एकः । तदभावेऽपि लक्षणमुखेनेतरव्यावृत्ततामात्रेण परिच्छेदो द्वितीयः । तत्राद्यस्य ब्रह्मण्यसम्भवेऽपि द्वितीयस्सम्भवति । यथा हि महासेनामध्ये रथगजतुरगभटवरविभूषणादियुक्तेषु बहुषु प्रभुषु दृश्यमानेषु सर्वत्रानिर्धारणेन राजबुद्धिप्रसक्तौ 'श्वेतच्छत्रं राजलक्षण'मित्युपदिष्टे यस्य श्वेतच्छत्रं पश्यति तदाकारविशेषादीनां दूरत्वादिदोषादनिश्चयेऽपि अयं राजेति विशिष्य निर्धारयति एवं वेदराशिमध्ये तत्तन्मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धमहिमातिशयेषु बहुषु विबुधेषु श्रूयमाणेषु सर्वत्रानिर्धारणेन परब्रह्मबुद्धिप्रसक्तौ यत् जगत्कारणं तत् [illegible]ह्मेत्युपदिष्टे यत्र जगत्कारणत्वं शृणोति स एव ब्रह्मेति निर्धारयति । अतो नापरिच्छेद्यत्वेनाविषयत्वप्रसङ्गः । लक्षणकृत्यानभिज्ञस्य त्वियं शङ्केति समाधत्ते– तदज्ञानविलसितमिति । ननु, ब्रह्मणः सर्वा[illegible]ना परिच्छेद्यत्वाभावे 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः' 'भक्त्या मामभिजानाती'तिश्रुतिस्मृति[illegible]ं सर्वात्मना परिच्छेदरूपेण ज्ञानेन प्राप्यतया वर्णितं प्रयोजनं न सिध्येदिति स दोषस्तद[illegible] इति चेन्न । इतरव्यावृत्तत्वपरिच्छेदमात्रावलम्बनेन श्रवणमननयोरेकैकविद्योपसंहार्यगुणमात्रावगत्या निदिध्यासनस्य च निवृत्तौ साक्षात्कारकाले सर्वात्मना परिच्छेदसम्भवात् । न च तथा सत्यपरिच्छेद्यत्वभङ्गप्रसङ्गो दोषः । अपरिच्छेद्यत्वश्रुतीनां 'यतो वाचो निवर्तन्त'इत्यादिश्रुत्यन्तरानुसारेण मनोवागतीतत्वविषयत्वात् । न हि साक्षात्कारकाले ब्रह्म मनसा तद्गुणेयत्तादिप्रतिपादकशब्देन वा परिच्छिद्यते । किं तु निवृत्तावरणेन सर्वतः प्रसृतेन स्वाभाविकज्ञानेनैव । यदाहुः–'शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा । शिवं शक्त्यादिभिस्सार्धं पश्यत्यात्मगतावृति'रिति । तस्माद्विषयप्रयोजनयोरविरोधेन सिद्धेरुपपन्नः शास्त्रारम्भ इत्यभिप्रेत्योपसंहरति–अत इति । एवमिह सूत्रगतब्रह्मशब्दशक्तिपर्यालोचनालभ्येन ब्रह्मणो जीवान्यत्वनिश्चयेन शास्त्रस्य प्रयोजनवत्तायाः विधान्तरेण ब्रह्मणः सन्दिग्धतया तेन सविषयतायाश्चोपपादने सिद्धान्तभाष्यस्य तात्पर्यं दर्शितम् । ब्रह्मणो जीवतदन्यत्वसन्देहेनैव शास्त्रस्य विषयप्रयोजनवत्त्वोपपादने वाक्यस्य तात्पर्यं द्रष्टव्यम् । तथा हि–यद्यपि ब्रह्मणश्चेतनत्वादिप्रतिपादकवेदान्तवाक्यबाहुल्यात् 'अन्नं ब्रह्मे'त्यादिवाक्यान्युपासनार्थानीति निश्चयेनान्नादिरूपतया तत्सन्देहो निवर्तते । तस्य विशुद्धत्वप्रतिपादकवाक्यबाहुल्यात् अविशुद्धसंसारिजीवरूपत्वसंदेहोऽपि निवर्तते । तथापि संसारदशानभिव्यक्तविशुद्धजीवरूपत्वसन्देहो न निवर्तते । श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणागमेषु जीवान्यत्वप्रतिपादकवाक्यानां तदनन्यत्वप्रतिपादकवाक्यानां च बाहुल्याविशेषाद्द्विविधवाक्यबलाबलानवधारणेन ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्ते वस्त्वपरिच्छेदे सजातीयविजातीयसकलवस्तुराहित्यरूपत्वसजातीयवस्तुमात्रराहित्यरूपत्वसन्देहसत्त्वाच्च । ततश्च ब्रह्मणो नारायणादिरूपत्वसन्देहादिवत् जीवत्वसन्देहादपि वि-

यदसन्दिग्धमप्रयोजनं च तत्खलु न प्रेक्षावतां विचारकक्ष्यामारोहति । अस्य तु वेदान्तशास्त्रविचारस्य प्रमाणयुक्त्याभासप्रतिभासवशात् सन्देहास्पदं ब्रह्म विषयो भवति । 'ब्रह्मविदाप्नोति परं' 'ज्ञात्वा शिवं शान्तिमत्यन्तमेति' 'ईशं तं ज्ञात्वा अमृता भवन्ति' 'तमक्रतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमी-

---

पयत्वमुपपद्यते । तस्य निर्विशेषजीवरूपत्वेऽपि संसारदशायामावृतस्य निरतिशयानन्दरूपत्वस्य मुक्तावभिव्यक्त्या शास्त्रस्य प्रयोजनवत्त्वमप्युपपद्यते । अस्मिन्पक्षे'कथमेकभावमाहुः श्रुतय' इति भाष्यवाक्यं किं विरुद्धधर्मवत्त्वप्रतीतावपि विरुद्धांशप्रहाण्या शुद्धस्वरूपाभेदाभिप्रायेण श्रुतिषु जीवब्रह्मणोस्सामानाधिकरण्यनिर्देश उपपादनीयः, उत तदप्रहाण्यैव अपृथक्सिद्धप्रकारप्रकारिभावाद्यभिप्रायेणेति ब्रह्मणि जीवतदन्यत्वसन्देहापादितश्रुतिगतिविचारपरत्वेन योजनीयम् । 'अपि चैवमपि सन्दिह्यत'इत्यादिभाष्यं क्वचित्क्वचिद्वाक्ये श्रुतमन्नादिरूपत्वमपि सन्दिह्येत किमुत बहुश्रुतिस्मृतिपुराणादिवाक्यजातप्रतीतं जीवरूपत्वमिति कैमुतिकन्यायपरत्वेन योजनीयम् । तत्र नारायणत्वादिसन्देहोपन्यासो दृष्टान्तार्थतया समर्थनीयः । तस्मात्'बहुधा सन्दिग्ध'मिति भाष्यं तु श्रुतिस्मृतिपुराणादिषु बहुभिर्जीवब्रह्माभेदसिद्ध्यनुकूलप्रकारैर्जीवतदन्यरूपतया सन्दिग्धमित्यर्थतया योजनीयम् । प्रयोजनभाष्यं प्रथमकोटौ प्रयोजनवत्त्वस्य अद्वैतव्यवस्थापके तन्त्रान्तरे प्रसिद्धत्वात् तामपहाय सिद्धान्तकोटिमात्रे प्रयोजन[illegible]स्य पूर्वपक्षेऽनुपपन्नतया शङ्कितस्योपपादनार्थतया योजनीयम् । 'यदुक्त'मित्यादिभाष्यं कोटिद्वयेऽपि परिच्छेदातीतस्य परिच्छेदासम्भवशङ्कानिराकरणार्थतया योजनीयम् । तत्र प्रथमकोटौ लक्षणं व्यावहारिकधर्मरूपं विवक्षितमिति तेनाग्रिमाधिकरणजातसाध्यनिर्णयोपयोगिहेतुजालस्यापि व्यावहारिकतयोपपत्तिस्सिद्ध्यति । यद्वा प्रथमकोटौ लक्षणादिसकलविचाराणां व्यावहारिकधर्मावलम्बनत्वस्य तन्त्रान्तरे प्रसिद्धत्वात् सिद्धान्तकोटावेवोक्तशङ्कानिराकरणार्थतया पूर्ववदेव योजनीयमिति सर्वमनवद्यम् । श्रोतृबुद्धिसौकर्यार्थमधिकरणार्थं सङ्कलय्य दर्शयति–यदसन्दिग्धमित्यादिना । प्रमाणयुक्त्याभासप्रतिभासवशादिति । प्रमा[illegible]भासाः नैयायिकाद्युक्तानीतान्यदृष्टगुणत्वादिनेश्वरादिसाधकान्यनुमानादीनि । युक्त्याभासाः तत्तदनुग्राहकलाघवतर्कादयः । पूर्वं श्रुतिविप्रतिपत्त्या ब्रह्मणि सन्देह[illegible] दर्शितः । इदानीं वादिविप्रतिपत्त्येति विशेषः । प्रयोजनस्यार्थप्राप्त्यनर्थनिवृत्तिरूपतया [illegible]ध्यस्य प्रयोजनोपयुक्तानां ध्यानसाक्षात्कारपरमेश्वरप्रसादानां द्वारद्वारिभावस्य च प्राप्[illegible] श्रुतिवाक्यान्युदाहरति–ब्रह्मविदित्यादिना । ब्रह्मवित् हृदयगुहायां ब्रह्मोपास[illegible] निरतिशयब्रह्मानन्दरूपं प्रयोजनं प्राप्नोतीत्यर्थः । 'तदेषाभ्युक्ते'त्युदाहृतया ऋचा तथा [illegible]त्वात् । अनेनार्थप्राप्तिरूपं प्रयोजनमुक्तम् । 'ज्ञात्वा शिव'मित्यनेनात्यन्तं शान्तिमात्यन्तिकीं दुःखनिवृत्तिं प्राप्नोतीत्यनर्थनिवृत्तिरूपं प्रयोजनमुक्तम् । 'ईशं तं ज्ञात्वे'त्यनेन अमृताः अमरणधर्माण इति पुनरावृत्तिराहित्योक्त्या ब्रह्मानन्दानुभवरूपस्य प्रयोजनस्य स्थायित्वमुक्तम् । 'तमक्रतुं पश्यती'त्यनेन 'अणोरणीयान्महतो महीया'नित्यल्पाधिकशरीरतत्तत्प्राणिहृदयगुहोपाध्यनुसारेणाणुमहत्तया अप्राकृतमहिमवन्तमीशं धातुर्जगद्धारकस्य तस्यैव प्रसादाद्वीतशोकस्सन् पश्यतीति ब्रह्मलोकप्राप्त्यनन्तरभाविनी स एतस्माज्जीवघनात्परात्परं पुरिशयं पुरुष-

शम्' । 'आत्मानमरणिं कृत्वा प्रणवं चोत्तरारणिम् । ध्याननिर्मथनादेव पाशं दहति पण्डितः ।' 'ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशै'रित्यादिश्रुत्यनुसारेण तदुपासनयाऽस्याधिकारिणः पाशविच्छेदलक्षणा मुक्तिः प्रयोजनं चास्तीति प्रथमाधिकरणेऽत्र प्रतिपादितम् ॥ इति जिज्ञासाधिकरणम् ॥ १ ॥

मीक्षत'इतिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धे निरतिशयानन्दात्मकब्रह्मदर्शनरूपे सकलदुःखनिवृत्तिपूर्वके परमप्रयोजने साक्षात्कारणं तस्यैव परब्रह्मणः प्रसाद इति दर्शितम् । 'आत्मानमरणिं कृत्वे'त्यनेन पण्डितः श्रवणमननसञ्जातपरमात्मनिश्चयः परमात्मानं हृदयगुहायामधरारणीस्थाने निधाय तस्य वाचकतया तदुपरि निधेयत्वेन यावदुपासनमावर्तनीयत्वेन चोत्तरारणिस्थाने प्रणवं निवेश्य ध्यानरूपनिर्मथनाद्धेतोः पाशं मलमायाकर्मरूपं दहतीति 'ब्रह्मविदाप्नोती'त्यादिश्रुत्यन्तरोक्तस्य वेदनस्य ध्यानरूपत्वं निर्मथनत्वेनाध्यवसितस्य ध्यानस्य दग्धृत्वे वह्निस्थानीयसाक्षात्काररूपद्वारसापेक्षत्वं च दर्शितम् । 'ज्ञात्वा देव'मित्यनेन मलमायाकर्मरूपतया पाशबहुत्वं दर्शितम् । आदिशब्देन 'भिद्यते हृदयग्रन्थि'रित्यादीनि श्रुत्यन्तराणि सङ्गृहीतानि । 'परीक्ष्य लोका'नित्यादेः पूर्वपक्ष्युत्प्रेक्षितार्थपरत्वकल्पनमप्ययुक्तम् । ततः'तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयत' इत्यादिश्रुतिप्रदर्शितकर्मप्राप्यस्वर्गादिसकललोकानित्यत्वप्रतिपादनपरताया एव तदर्थप्रत्यभिज्ञया अवधार्यमाणत्वादिति द्रष्टव्यम् । अत्रायमधिकरणार्थसङ्ग्रहः । "आत्मा ब्रह्मेत्यधीतः स्फुरति स तु सदा निर्विशेषः स चेत्स्यात्तस्यातीतस्य बुद्धेस्सरणिमिह नयैः का परिच्छेदवार्ता । तज्ज्ञानात्सर्वजीवावरणनिरवधिद्रव्यपाशानिवृत्तेः को वा मुक्तेः प्रसङ्गस्तदविषयफलं ग्राह्यमेतन्न शास्त्रम् ॥ १ ॥ ब्रह्म ह्यर्थानुगत्या निरतिशयगुणं तत्कथं जीव एवेत्युक्तं श्रुत्या तदन्नं मन इति च कथं चोक्तमित्यादि चिन्त्यम् । ध्यातस्यास्य प्रसादात्प्रतिपशुनियतानन्तशक्तेर्मलस्य क्षीयेतैकैकशक्तिस्तदिह न विषये नैव साध्येऽप्ययुक्तिः ॥ २ ॥" एवमुत्तराधिकरणेष्वपि पूर्वोत्तरपक्षसङ्ग्रहश्लोकाश्चतुर्मतसारेऽस्माभिर्निबद्धा द्रष्टव्याः ॥ ॥ इति जिज्ञासाधिकरणम् ॥ १ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ शिवाभ्यां नमः ॥

श्रीमन्तोऽप्पयदीक्षितेन्द्राः स्वकृते चतुर्मतलेशसंग्रहे—

"सर्वेषामपि पूजनी सुमनसामव्याहताज्ञाञ्चिता श्लाघ्यश्लोकपरंपराधिकरणेष्वासादितप्रौढिमा ।
एषा मत्कृतिरेधतामनुकलं ब्रह्मप्रतिष्ठापिनी राज्यश्रीरिव चिन्नबोम्मनृपतेराचन्द्रसूर्यं क्षितौ ॥ १ ॥

यन्नानाभाष्यशाखोदितफलविततिः प्रौढनानारसाढ्या यस्मिन्मूले निरूढं फलमधिकतरं स्वाद्वनारुह्य लभ्यम् ।
यस्य प्रेक्षैव देहद्वयतदनुगतप्रत्यगर्थौ विविङ्क्ते सूत्रात्मा पारिजातस्सकलमभिमतं मह्यमर्थं स दद्यात् ॥ २ ॥

आनन्दतीर्थमुनिलक्ष्मणदेशिकेन्द्रश्रीकण्ठयोगिपदवीरदवीयसीर्नः ।
आचार्यपादसरणिं च विविच्य बोद्धुं संगृह्यते मतचतुष्टयसारलेशः ॥

आदावानन्दतीर्थीयामनुसृत्य मतस्थितिम् । न्यायमुक्तावली रम्या विशदार्था विरच्यते ॥" इत्यारभ्य प्रथमपरिच्छेदे श्रीमदानन्दतीर्थमतानुसारेण ब्रह्मसूत्राणि संक्षेपेण व्याचख्युः प्रत्यधिकरणं पूर्वपक्षसिद्धान्तसंग्राहकश्लोकविरचनपूर्वकम् ।

अथ द्वितीये परिच्छेदे "लक्ष्मणार्यहृदयानुसारिणी तन्यते नयमयूखमालिका ॥" इत्युपक्रम्य तथैव श्रीमद्रामानुजमतप्रक्रियां न्यरूपयन् ।

अथ तृतीये परिच्छेदे नयमणिमालाभिख्ये श्रीकण्ठमतानुसारेण पद्यरूपेण प्रत्यधिकरणं पूर्वपक्षसिद्धान्तौ संजगृहुः ॥

अथ तुरीये नयमञ्जर्याख्ये परिच्छेदे छन्दश्शास्त्रस्थसकलवृत्तोदाहरणरूपैः पद्यैः श्रीमद्भगवत्पादीयमतानुसारेण अधिकरणार्थान् संजगृहिरे ॥

परिच्छेदचतुष्टयपरिमितं चतुर्मतलेशसंग्रहाख्यं महान्तमखिलादरणीयं प्रबन्धमस्यां ग्रन्थावलौ यथाक्रमं संमुद्रय प्रकटीचिकीर्षुरधुना तमपि परिशोधयन्वर्ते । तुरीयपरिच्छेदमात्रमेतावतापि कालेन सर्वत्र समन्विष्यतो मम न नयनपदवीमुपगतम् ।

नयमणिमालाख्यस्य तृतीयपरिच्छेदस्य प्रकृतभाष्यार्थसंग्रहरूपतया तत्रतत्र प्रत्यधिकरणपरिसमाप्ति तत्तत्पद्यविन्यसनमिदं भाष्यपठितॄणां प्रमोदमावहेदिति धिया यथाक्रमं प्रकटीक्रियते ।

नयमणिमालाप्रारम्भः

सोपानपङ्क्तिकल्पा सोमाभरणपदमारुरुक्षूणाम् । क्रियते नयमणिमाला श्रीकण्ठाचार्यदृष्टमार्गेण ॥

॥ अथ जिज्ञासाधिकरणम् ॥

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

आत्मा ब्रह्मेत्यधीतः स्फुरति स तु सदा निर्विशेषस्स चेत्स्यात् तस्यातीतस्य बुद्धेस्सरणिमिह नयैः का परिच्छेदवार्ता ।
तज्ज्ञानात्सर्वजीवावरणनिरवधिद्रव्यपाशानिवृत्तेः को वा मुक्तेः प्रसङ्गस्तदविषयफलं ग्राह्यमेतन्न शास्त्रम् ॥ १ ॥
ब्रह्म ह्यर्थानुगत्या निरतिशयगुणं तत्कथं जीव एवेत्युक्तं श्रुत्या तदन्नं मन इति च कथं चोक्तमित्यादि चिन्त्यम् ।
ध्यातस्यास्य प्रसादात्प्रतिपशुनियतानन्तशक्तेर्मलस्य क्षीयेतैकैकशक्तिस्तदिह न विषये नैव साध्येऽप्ययुक्तिः ॥ २ ॥

इति जिज्ञासाधिकरणम् ॥ १ ॥

॥ सूत्रार्थचन्द्रिका ॥

सत्त्वात्सर्वोदकत्वान्निरुपधिपरमैश्वर्यवत्त्वात्पशूनामस्माकं पालकत्वान्निरवधिभवरुग्द्रावणादन्यभासा ।
दुर्धर्षत्वात्सुराणामपि भयजननाद्देवनाच्च प्रकृष्टे स्वात्मानन्देऽभिधानैरनितरविषयैश्शब्द्यते यो भवाद्यैः ॥ १ ॥
देवश्शश्वन्तभूमामणिरखिलजगज्जन्मरक्षाप्ययान्तर्धानानुग्राहकारी शुभगुणजलधिस्साम्बमूर्तिस्त्रिणेत्रः ।
सर्वज्ञो नित्यतृप्तो निरवधिभवरुग्ध्वंसकानादिबोधः स्वच्छन्दोऽलुप्तशक्तिर्जयतु हृदि स मेऽनन्तशक्तिर्महेशः ॥ २ ॥
श्रीमत्पञ्चनदस्थलाधिवसतिस्सौशील्यतश्श्रौतस्मार्तन्त्या प्रथितो महाव्रतमखेनेष्टी विशिष्टाग्रणीः ।
श्रौतस्मार्तविधाननिश्चितमतिश्शब्दान्तविद्यागुरुः मीमांसाद्वयपारगो विजयते श्रीबालकृष्णाध्वरी ॥ ३ ॥
श्रीमद्दीक्षितशेखरान्वयपयःपाथोधिशीतद्युतिः शान्तस्सेव्यगुणाकरो दशदिशाविख्यातकीर्तिः प्रभुः ।
श्रीमानाश्रितरक्षणव्रतपरः ख्यातोऽप्पुशास्त्र्याख्यया दीर्घायुर्जयतात्तदाश्रयबलान्नैश्चिन्त्यमासादयम् ॥ ४ ॥
वैयासिकब्रह्मसूत्रभाष्यकाराशयानुगाम् । सूत्रार्थचन्द्रिकां कुर्वे चतुर्मतनिरूपिणीम् ॥ ५ ॥
बह्व्यस्सन्ति सूत्रार्थबोधिन्यस्सूत्रवृत्तयः । तत्तद्भाष्यानुसारेण सूरिभिर्बहुभिः कृताः ॥ ६ ॥
तथाप्येकैकसूत्रस्य चतुर्धा भिन्नवर्त्मना । भाष्यकृत्कथितानर्थान्संग्रहीतुं ममोद्यमः ॥ ७ ॥
क्वाहं मन्दमतिः क्वेमा गभीरा भाष्यसूक्तयः । तथाप्याचार्यपादाब्जसंस्मृतिर्मां कृतार्थयेत् ॥ ८ ॥
अदौ श्रीभगवत्पादभाष्यभङ्गीसमाश्रयः । ततश्श्रीकण्ठभाष्यानुसारतोऽर्थनिरूपणम् ॥ ९ ॥
ततो रामानुजाचार्यानन्दतीर्थमुनीन्द्रयोः । भाष्यरीत्यार्थकथनमित्यत्र क्रममाद्रिये ॥ १० ॥
यद्यप्येषां प्राक्तनस्य श्रीमच्छ्रीकण्ठयोगिनः । मतमाश्रित्य सूत्रार्थवर्णनं युक्तमादितः ॥ ११ ॥
तथापि नातिभिन्नत्वात्साहचर्यं समाद्रिये । श्रीकण्ठाचार्यरामानुजन्मसन्मततत्त्वयोः ॥ १२ ॥
चत्वार्यालोच्य भाष्याणि ललितां नातिविस्तराम् । सूत्रार्थचन्द्रिकामेतां विलिखामि यथामति ॥
गुणैकलोलुपास्सन्तः कृतिमेनां विलोक्य मे । तुष्येयुरनुगृह्णीयुश्चेति साञ्जलिरर्थये ॥

॥ अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

श्रीभगवत्पादमते, इदमेकमधिकरणम् । **अथ**=साधनचतुष्टयसंपत्त्यनन्तरम् । **अतः**=यस्माद्वेद एव श्रेयस्साधनानामग्निहोत्रादीनां कर्मणां 'तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते' 'अतोऽन्यदार्तम्' इत्यादिभिर्वाक्यैरनित्यफलतां 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' 'तरति शोकमात्मवित्' इत्यादिभिस्तु ब्रह्मज्ञानस्य मोक्षरूपपरमपुरुषार्थ-

---

(१) नित्यानित्यवस्तुविवेकः, (२) इहामुत्रार्थफलभोगविरागः, (३) शमदमोपरतितितिक्षाश्रद्धासमाधानाख्यशमादिषट्कसंपत्तिः, (४) मुमुक्षुत्वम् ॥ इति चत्वारि साधनानि.

लाभफ[illegible]कर्तां च दर्शयति तस्मात् । ब्रह्मजिज्ञासेति कर्मणि षष्ठ्यास्समासः । **ब्रह्मणः**='जन्माद्यस्य यत' इतिवक्ष्यमाणलक्षणस्य नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य सर्वज्ञस्य सर्वशक्तिमतः भोक्तृस्वरूपभूतस्य वस्तुनः । **जिज्ञासा**=(ज्ञातुमिच्छा) विचार इत्यर्थः । अत्र प्रकृत्या ज्ञाधातुना फलीभूतं ब्रह्मापरोक्षज्ञानमजहल्लक्षणया कथ्यते । सन्प्रत्ययेनेच्छासाध्यो विचारो जहल्लक्षणयोच्यते ॥ एवं च ब्रह्मजिज्ञासापदस्य मोक्षसाधनब्रह्मापरोक्षज्ञानफलको वेदान्तवाक्यविचार इति फलितोऽर्थः । **कर्तव्या** (इतिशेषः) अस्याधिकरणस्य वेदान्तवाक्यविचारो विषयः । स न कर्तव्यः कर्तव्यो वेति विषयप्रयोजनसंभवासंभवाभ्यां संदेहे यद्धि संदिग्धं सप्रयोजनं तस्य विचारविषयत्वं, ब्रह्मणस्तु स्फुटतराहंप्रत्ययालंबनत्वेनासंदिग्धत्वात् तज्ज्ञानान्मुक्तिलक्षणप्रयोजनाभावाच्च न विचारविषयत्वम् । अतोऽसंभावितविषयादिमान्वेदान्तवाक्यविचारो न कर्तव्य इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तस्तु, श्रुतिगम्यब्रह्मात्मतत्त्वस्याहंप्रत्ययानालंबनत्वेन संदिग्धत्वात्तत्साक्षात्कारादनर्थनिवृत्तिलक्षणमोक्षसंभवात्संभावितविषयादिमान्वेदान्तवाक्यविचारस्साधनचतुष्टयसंपन्नेनाधिकारिणा मोक्षसाधनब्रह्मापरोक्षज्ञानाय कर्तव्य इति ।

श्रीकण्ठमते. **अथ**=निखिलपुरुषार्थरत्नाकरस्य परमप्रबोधसाधनस्य भगवतो धर्मस्य विचारानन्तरम् । **अतः**=यतोऽधीतवेदे[illegible]र्मो विचारितोऽतस्तदनुष्ठानसंपन्नचित्तशुद्धिनानेन ब्रह्मापि निरतिशयनिःश्रेयसकरं विचारणीयमिति हेतोः । ब्रह्म[illegible]सेति कर्मणिषष्ठ्यास्समासः । **ब्रह्मणः**=सकलचिदचित्प्रपञ्चाकारपरशक्तिविशिष्टाद्वितीयवैभवस्य सकलनिगमसाररहस्यनि[illegible]तस्य भवशिवशर्वपशुपतिपरमेश्वरमहादेवरुद्रशंभुप्रभृतिपर्यायवाचकशब्दसारप्रकाशितपरममहिमविलासस्य स्वशेषभूतनिखिलचेतनसमुपासनानुगुणसमुदितनिजप्रसादसमर्पितपुरुषार्थसार्थस्य परब्रह्मणः । **जिज्ञासा**=प्रतिपादकस्योपनिषच्छास्त्रस्य विचारः । पूर्ववदत्रापि लक्षणैव । **कर्तव्या** (इत्यध्याहारः) 'परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन' 'तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्' इत्यादि वाक्यं विषयः । तत्र ब्रह्म विचारार्हं न वेति विषय[illegible]जनसंभवासंभवाभ्यां सन्देहे सन्दिग्धस्य सप्रयोजनस्यैव वस्तुनः विचारार्हत्वात् 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्यादिश्रुत्या अयमिति प्रत्ययेन प्रत्यक्षसिद्धस्यैवात्मनः ब्रह्मत्वोपदेशात् असन्दिग्धत्वेन विषयत्वासंभवात् विचारफलभूतस्य तद्विषयज्ञानस्य ज्ञेयपरिच्छेदकत्वाङ्गीकारे ब्रह्मणोऽपरिच्छिन्नत्वभङ्गापत्त्या तदपरिच्छेदकत्वे ब्रह्मणः यथावदप्रकाशतापत्त्या च ज्ञानस्यैवासंभवात् संभवेऽपि तस्य अनादिसिद्धसंसारस्य दुरपह्नवत्वेन सुकरप्रसक्ततया प्रयोजनाभावाच्च ब्रह्म विचारयोग्यं न भवतीति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु, 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्यादिश्रुत्या अस्यैव अहंकारबद्धस्य संसारिणो जीवस्य ब्रह्मत्वोपदेशात् अन्वर्थस्य ब्रह्मशब्दस्य निरति[illegible]नानन्दादिशक्तिमहिमातिशयशालिवस्तुपरत्वात् परस्परविलक्षणयोः ब्रह्मत्वजीवत्वयोरेकभावबोधिनीनामन्नप्राणमनोविज्ञानादित्यादिभिन्नभिन्नार्थब्रह्मत्वबोधिनीनां च श्रुतीनां सत्त्वात्, किं वा ब्रह्मेति बहुधा सन्दिग्धस्य ब्रह्मणः विषयत्वसंभवात्, श्रवणमननादिनिश्चितस्य परमकारुणिकस्य सर्वानुग्राहकस्य महादेशिकस्य परब्रह्मणशिवस्य प्रसादातिशयेनास्याधिकारिणः प्रध्वस्तपाशपटलायाः कैवल्यलक्ष्म्याः प्राप्तेः प्रयोजनत्वेन श्रुतिभिरुपदिष्टत्वात् ब्रह्मणः ईदृगिदमिति परिच्छेदासंभवेऽपि लक्षणमुखेनेतरव्यावृत्ततामात्रेण परिच्छेदसंभवाच्च वेदान्तश्रवणं सविषयं सप्रयोजनं चेति कृत्वा ब्रह्म विचारार्हं भवत्येवेति समीचीनोऽयं ब्रह्मविषयः शास्त्रारंभ इति ।

श्रीरामानुजमते प्रायः सूत्रार्थः श्रीकंठमतानुसारी । ब्रह्मशब्दाभिधेयं वस्तु परं भिद्यते । पूर्वपक्षसिद्धान्तावन्यावेव । यथा— **अथ**=कर्मज्ञानानंतरम् । **अतः**=कर्मविचारस्य वृत्तत्वाद्धेतोः । ब्रह्मजिज्ञासेति कर्मणिषष्ठ्याः समासः । **ब्रह्मणः**=स्वरूपतो गुणैश्च निरतिशयबृहत्त्वशालितया अन्वर्थब्रह्मशब्दाभिधेयस्य निखिलहेयप्रत्यनीकानन्तकल्याणगुणरत्नाकरस्य सर्वेश्वरस्य पुरुषोत्तमस्य । **जिज्ञासा** (ज्ञातुमिच्छा) विचारः कर्तव्य इत्यर्थः । इच्छाया इष्यमाणप्रधानत्वात् इष्यमाणं ज्ञानमिह विधीयते ।

अत्र वृद्धव्यवहारादन्यत्र आद्यव्युत्पत्त्यसंभवात् व्यवहारे च कार्यपरतयैव व्युत्पत्तेः सर्वशब्दानां कार्यार्थबोधकतया सिद्धवस्तुबोधनासंभवात् सिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्यं नास्तीत्यप्रामाणिकमिदं ब्रह्मविचाररूपं शास्त्रमनारंभणीयमिति पूर्वः पक्षः ।

अम्बादिशब्दानामंगुलिनिर्देशपूर्वकबहुप्रयोगेण सिद्धव्युत्पत्तिस्संभवतीति वृद्धव्यवहारादन्यत्रापि शब्दानामाद्यव्युत्पत्तिसंभवात् 'पिता ते सुखमास्ते' इत्यादिवृद्धव्यवहारे च सिद्धव्युत्पत्तिसंभवात् शब्दानां सिद्धवस्तुबोधनसामर्थ्यात् वेदान्तवाक्यानां सिद्धरूपे ब्रह्मणि प्रामाण्यमस्तीति तद्विचाररूपं शास्त्रमारंभणीयमिति सिद्धान्तः ॥ **श्रीकण्ठरामानुजयोर्मते** पूर्वोत्तरमीमांसयोः भिन्नकर्तृकत्वेऽपि ऐकशास्त्र्यमभिमतम् । **श्रीभगवत्पादमते** तु भिन्नशास्त्रत्वमिति विवेकः ॥

श्रीमदानन्दतीर्थमते अथ=अध्ययनशमदमादिरूपाधिकारसम्पत्त्यनन्तरम् । **अतः**=मोक्षाख्यप्रयोजनस्य सत्त्वात् विष्णोः प्रसादाद्वा । **ब्रह्मणः** गुणपूर्णस्य विष्णोः । **जिज्ञासा** श्रवणादिरूपा । **कर्तव्येत्यर्थः** ॥ अत्र नित्यनिर्धूतनिखिलविशेषस्य स्वप्रकाशजीवचैतन्यस्वरूपस्यैव सर्ववेदान्तैः उपक्रमादिलिंगोपेतैः ब्रह्मत्वेन प्रतिपादनात् तत्र विचारणीयांशस्य अभावेन निर्विषयत्वात् इदं शास्त्रमनारंभणीयमिति पूर्वः पक्षः ।

ब्रह्मशब्देन गुणपूर्त्यभिधानात् जीवस्याल्पगुणताया अनुभवसिद्धत्वात् तद्व्यतिरिक्तस्य गुणपूर्णस्य ब्रह्मणः विचारार्हत्वेन सविषयत्वादिदं शास्त्रमारम्भणीयमिति सिद्धान्तः ॥ अस्य 'तद्विजिज्ञासस्वे'ति विषयवाक्यम् ।

इति **हालास्यनाथकृतौ सूत्रार्थचन्द्रिकायां** जिज्ञासाधिकरणम् ।

॥ अथ जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥

इहोद्दिष्टस्य ब्रह्मणो यन्निश्चायकं तल्लक्षणं किमित्याकाङ्क्षायां

सङ्गतिं प्रदर्शयन्नुत्तराधिकरणमवतारयति--इहेति । पूर्वाधिकरणे ब्रह्मणस्सर्वात्मना परिच्छेद्यत्वासम्भवेऽपि लक्षणमुखेनेतरव्यावृत्ततया परिच्छेद्यत्वं सम्भवतीत्युक्तवतस्सिद्धान्तिनस्तत्परिच्छेदकत्वेनाभिमतं यल्लक्षणं तन्न सम्भवतीत्यर्थकेन 'ब्रह्मणो यन्निश्चायकं तल्लक्षणं कि'मित्यनेनाक्षेपिकी पूर्वाधिकरणसङ्गतिर्दर्शिता । उद्दिष्टस्येति ब्रह्मविशेषणेनोद्देशानन्तरं लक्षणकथनस्यावसरइत्यवसरसङ्गतिर्दर्शिता । ननु, उद्देशो नाममात्रेण वस्तुसङ्कीर्तनमिति नैयायिकाः । न चात्र प्रथमसूत्रे ब्रह्मणो नाममात्रेण सङ्कीर्तनम् । किं तु तस्य विषयत्वप्रयोजनत्वज्ञापनोपयोगि जिज्ञासाकर्मत्वं प्रतिपादयन्त्या षष्ठ्यापि परामर्शोऽस्ति । अतो न ब्रह्मण उद्दिष्टत्वोक्तिर्युक्तेति चेन्न । लुप्तषष्ठ्यर्थस्यापि नाम्नैव लक्षणीयतया नामातिरिक्तेनात्र ब्रह्मसङ्कीर्तनाभावेन 'नाममात्रेण सङ्कीर्तन'मित्युद्देशलक्षणस्याक्षतेः । नैयायिकानामेव तु 'प्रमाणप्रमेये'त्यादिसूत्रे प्रमाणादीनामुद्दिष्टत्वव्यवहारो न सङ्गच्छते । तेषां निःश्रेयसहेतुज्ञानकर्मत्वेन श्रूयमाणषष्ठ्या प्रतिपादनात् । यदि तु 'नाममात्रेणे'ति मात्रपदेन नञिवयुक्तन्यायसाम्यात् नामसदृशेन प्रातिपदिकान्तरेण सङ्कीर्तनं व्यवच्छिद्यते तावतापि 'प्रमाकरणं प्रमाण'मित्यादिलक्षणवाक्यान्तर्गतप्रमाणादिनाम्ना सङ्कीर्तने उद्देशलक्षणातिव्याप्तिनिवर्तनस्य फलस्य सिद्धेरित्युच्येत तदा 'ब्रह्मजिज्ञासे'त्यत्र लुप्तषष्ठ्येव स्मृता स्वार्थं प्रतिपादयतीति पक्षावलम्बनेऽपि ब्रह्मणो नोद्दिष्टत्वहानिः । अथ मात्रपदेन न नामातिरिक्तस्य शब्दमात्रस्य नापि प्रातिपदिकरूपस्य व्यवच्छेदो विवक्षितः । किं त्वर्थगत्या ज्ञानविषयत्वातिरिक्तधर्मवैशिष्ट्यसमर्पकशब्दस्येति प्रमाणादीनामेवोद्दिष्टत्वं सिद्ध्यति न ब्रह्मण इति चेन्न । विनिगमनाविरहेणेच्छाविषयत्वातिरिक्तधर्मवैशिष्ट्यसमर्पकशब्दव्यवच्छेदस्तेन विवक्षित इति ब्रह्मण एवोद्दिष्टत्वं लभ्यते न प्रमाणादीनामिति वैपरीत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वात् । लाघवानुसरणे तु ज्ञानेच्छासाधारण्येन विषयत्वातिरिक्तेत्येव निवेशयितुं युक्तम् । 'ब्रह्मजिज्ञासे'त्यत्रेष्यमाणज्ञानविषयत्वस्यैव ब्रह्मण्यन्वय इत्यङ्गीकारे तु ज्ञानविषयत्वनिवेशे[1]ऽपि ब्रह्मण उद्दिष्टत्वलाभस्य न क्षतिः । वस्तुतो विषयत्वस्य ज्ञानविषयत्वस्य वा निवेशने 'यदर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनं' 'लौकिकपरीक्षकानां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः' 'यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधिकरणसिद्धान्त' इत्यादिलक्षणसूत्रगतस्य नाम्ना लक्ष्यनिर्देशस्योद्देशत्वापत्तेस्तदुभयमपि न निवेशयितुं युक्तम् । अथैवं कल्प्यते 'नाममात्रेणे'त्यत्र न करणे तृतीया किं त्वित्थंभावे । तथा च नाम्नैव प्रकारेण यद्वस्तुनः सङ्कीर्तनं न तु नामसमर्पितप्रवृत्तिनिमित्तेन प्रकारेण तदुद्देश इति लक्षणार्थः । प्रवृत्तिनिमित्तमपहाय नाममात्रविशेषितवस्तुप्रतिपत्त्यर्थस्योद्देशस्य प्रयोजनाकाङ्क्षायां तदर्थविशेषानभिज्ञतया तद्व्यवहाररहितस्य श्रोतुस्तद्व्यवहारसिद्ध्यर्थं लक्षणाभिधित्सया तज्जिज्ञासोत्पादनस्य प्रयोजनत्वावगत्या लक्षणजिज्ञासाजननोद्देश्यक[2] नामविशेषितपदार्थाभिधानमुद्देश इति लक्षणार्थः पर्यवस्यति । एवं च गौतमीयेषु 'सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थित्यर्थान्तरभावात् सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमातीतकाला हेत्वाभासाः'

(१) 'शनेपि' इति. ङ. पाठः । (२) 'यमर्थ' मिति. ङ. पाठः ।

इत्यादिषूद्देशसूत्रेषु सर्वतन्त्रादिनामभिस्तत्तन्नामकाः केचित्सिद्धान्तविशेषादय इत्येव श्रोतुः प्रतिपत्तिः। 'सर्वतन्त्राविरुद्धः स्वतन्त्राधिकृतोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः'। 'समानतन्त्रासिद्धः प्रतितन्त्रसिद्धः प्रतितन्त्रसिद्धान्त' इत्यादिलक्षणसूत्रश्रवणानन्तरमेवायमेवंलक्षणलक्षितः सिद्धान्तविशेषः सर्वतन्त्रसिद्धान्त इत्यादिव्युत्पत्तिग्रहपूर्वकं तेनतेन शब्देन व्यवहारः प्रवर्तते। 'प्रमाणप्रमेये'त्यादिसूत्रेऽपि प्रमाणादिशब्दैर्न प्रसिद्धार्थस्य ग्रहणमस्ति। प्रमाणशब्दे ल्युट्प्रत्ययस्य करणाधिकरणाद्यनेकार्थसाधारण्येन प्रसिद्धार्थस्यैवाव्यवस्थितत्वात् करणार्थेऽप्यालोकादिसाधारण्येन चक्षुरादीनामेव प्रमाणतया ग्रहणालाभात् प्रमेयादिशब्दानामपि प्रमाविषयाद्यर्थकानामा[?]रीरादिषु द्वादशसु व्यवस्थित्यभावाच्च। अतो गौतमीयेषूद्देशेषु नामविशेषितैव सर्ववस्तुनः प्रतिपत्तिरित्यस्ति लक्षणानुगतिः। 'ब्रह्मजिज्ञासे'त्यत्र तु ब्रह्मणो न नामविशेषिततया प्रतिपत्तिः किं तु स्वरूपतो गुणतश्च बृहत्त्वेन प्रवृत्तिनिमित्तेन। अन्यथा प्रथमसूत्रेण ब्रह्मणो जीवान्यत्वासिद्ध्या तदधीननिर्णयस्य प्रयोजनस्य ततो निर्णयालाभात्। न च ब्रह्मलक्षणवर्णनात्प्रागेव ब्रह्मशब्दार्थावधारणे व्यवहारस्तल्लक्षणस्य प्रयोजनं न स्यादिति वाच्यम्। स्वरूपतो गुणतश्च बृहत्त्वस्य ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य जगत्कारणत्वस्य ब्रह्मलक्षणस्य च मन्त्रार्थवादादिभिः प्रशस्यमानेषु बहुषु देवताविशेषेषु शङ्कितत्तया तेषां मध्ये किं ब्रह्मेत्यनवधारणप्राप्तौ लक्षणसूत्रस्य देवतान्तरेभ्यो लक्षणव्यावर्तनेनेतरव्यावृत्तशिवैकान्तिकब्रह्मत्वव्यवस्थापनार्थत्वात् तदुपजीवनेन 'ब्रह्मविदाप्नोतिपर'मित्यादिषु ब्रह्मशब्देन शिव एव ग्राह्य इत्येवं प्रकारेण व्यवहारार्थत्वाच्च। अत एव चात्र व्यावृत्तिपूर्वकमेव व्यवहारप्रयोजनसिद्धिरित्यनुनिष्पादितया व्यवहारो न प्रयोजनमित्यभिप्रेत्य प्रथमसूत्रभाष्ये ब्रह्मलक्षणेनेतरव्यावृत्तिसिद्धिर्दर्शिता। न च वाच्यमुद्देशलक्षणे मा भूत् नामविशेषितत्वविशेषणमिति। तदभावे त्रिविधास्य शास्त्रस्य प्रवृत्तिः उद्देशो लक्षणं परीक्षा चेति शास्त्रप्रवृत्तेस्त्रैविध्यसङ्कीर्तनस्याप्युद्देशत्वापत्तेः। तज्जन्यायां विधात्रयजिज्ञासायां वस्तुतस्तदन्तर्गतलक्षणविषयत्वस्यापि सत्वात्। न च 'लक्षणमात्रविषये'ति विशेषणीयम्। एवमपि 'ब्रह्मजिज्ञासे'त्यत्र ब्रह्मसङ्कीर्तने उद्देशत्वासिद्धेः तत्र तृतीयाधिकरणप्रभृतिनिरूपयिष्यमाणप्रमाणजिज्ञासाजननार्थत्वस्यापि सत्त्वात्। अत एव 'अथातो धर्मजिज्ञासे'त्यत्र धर्मसङ्कीर्तने स्वरूपप्रमाणोभयजिज्ञासाजननार्थत्वमस्तीति को धर्मः कथंलक्षणक इति जिज्ञासाद्वयमपि दर्शितम्। न च लक्षणत्वप्रकारकत्वं जिज्ञासायां विशेषणमुपादेयम्। असाधारणधर्मत्वप्रकारकत्वापेक्षया नामप्रकारकत्वस्य लघुत्वात्। विशेषणयोर्घटितघटकभावाभावेन भिन्नविशेष्यविशेषणत्वेन चोपस्थितिलाघवाभावेऽपि वस्तुलाघवसत्त्वात् उद्देशपदप्रवृत्तिनिमित्तरूपलक्षणविचारे वस्तुलाघवस्याप्यादरणीयत्वात्। न चैवमतिलाघवान्नाम्ना वस्तुप्रतिपत्तिमुद्दिश्योच्चारणमुद्देश इत्येतावदेव लक्षणं स्यादिति वाच्यम्। विदितचैत्रपुत्रलक्षणं तन्नाममात्रजिज्ञासुं प्रति मैत्रनामा चैत्रपुत्र इति वाक्यस्याप्युद्देशत्वापत्तेः। न च नाममात्रेण न तु तदतिरिक्तप्रकारेणापीति विशेष-

(१) 'समानतन्त्रसिद्धः प्रतितन्त्रासिद्धः' इति च पाठः। (२) 'मेवेदं लक्षण' इति ङ पाठः। (३) 'करणार्थग्रहणेऽप्यालोकादि' इति घ पाठः। (४) 'तदनन्तर्गतलक्षणविषयत्वस्यापि न स्यात्' इति. घ ङ पाठः। (५) 'घटितघटकाभावादेवाभावेन' इति. ङ पाठः।

णीयम्। पदार्थमात्रोद्देशके प्रमाणादिसूत्रे तेषां तत्त्वज्ञानविषयत्वेनापि विशेषणात्। विदितसामान्यलक्षणं प्रति विशेषोद्देशकेषु 'प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणानी'त्यादिसूत्रेषु प्रमितिजनकत्वादिनापि विशेषणाच्चोद्देशमात्रे लक्षणस्यासम्भवापत्तेरिति एतदपि न युक्तम्। संशयप्रयोजनाद्युद्देशेष्वव्याप्तेः। प्रमाणादिसूत्रेऽपि संशयादिशब्दानां लोकप्रसिद्धार्थपरत्वेन तेषां प्रवृत्तिनिमित्तसमर्पकत्वसम्भवात्। न चाप्रसिद्धानामुद्देशे नामविशेषितप्रतिपत्तिरिति तत्सहपाठमात्रात्प्रसिद्धानामपि तथानियमः। अविदितविष्णुमित्रं प्रति देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्रा भोज्यन्तामिति प्रयोगे व्यभिचारात्। न च तत्र देवदत्तयज्ञदत्तवदत्रापि संशयादिषु लक्षणाकाङ्क्षाकथने न स्यातामिति वाच्यम्। परीक्षितव्यविशेषसद्भावेन परीक्षाधर्मितया लक्षणानुवादोपपत्तेः लक्षणविप्रतिपत्तिनिरासार्थत्वोपपत्तेश्च। तस्मान्नामविशेषितत्वमपहाय लक्षणत्वप्रकारत्वं जिज्ञासायां विशेषणं कार्यमिति न ब्रह्मण उद्दिष्टत्वनिर्देशे काचिदनुपपत्तिः। अथापि स्याल्लक्षणत्वप्रकारकजिज्ञासाजननोद्देश्यकवस्तुसङ्कीर्तनमुद्देश इति वक्तव्यम्। न तु लक्षणत्वप्रकारकजिज्ञासाजनकवस्तुसङ्कीर्तनमात्रमुद्देश इति। प्रमाकरणं प्रमाणमिन्द्रियजन्यं ज्ञानं प्रत्यक्षमित्यादिवाक्येषु प्रमाणादिलिलक्षयिषयोच्चरितेषु प्रमेन्द्रियादिसङ्कीर्तनस्याविदितप्रमादितत्त्वं प्रति तज्जिज्ञासाजनकत्वेन तदुद्देशत्वापत्तेः। न च ब्रह्मजिज्ञासासूत्रे ब्रह्मसङ्कीर्तनं लक्षणजिज्ञासाजननार्थं किं तर्हि विषयप्रयोजनप्रतिपादनार्थमित्येतदपि प्रमाणाद्युद्देशप्रतिबन्द्यैव निरस्तम्। तदपि हि विषयप्रयोजनप्रतिपादनार्थमेव। तद्यदि लक्षणजिज्ञासाजननार्थमपि इदमपि तथास्तु। अपि चात्र ब्रह्मसङ्कीर्तनस्य लक्षणानुसारेणानुद्देशरूपत्वेऽपि किं तद्ब्रह्म यज्जिज्ञास्यमित्युद्देशकार्यलक्षणजिज्ञासाजनकत्वं तावदस्ति इध्मनङ्गस्यापि गोदोहनस्येव तदङ्गचमसकार्यजनकत्वम्। तथा च गुरुमतानुसारेण गोदोहनप्रयोगयुक्ताया इष्टेः किञ्चिदङ्गवैकल्येऽपि तत्कार्योपकारशालित्वात्समग्राङ्गत्वव्यवहारवदनुद्देशेऽपि ब्रह्मण उद्देशकार्यलक्षणाकाङ्क्षाशालित्वादुद्दिष्टत्वनिर्देशः। तदाकाङ्क्षानुसारेणावसरसङ्गतिश्चोपपद्यत इत्यास्तां विस्तरः। नन्वेवमप्यवसरसङ्गतिरित्येतन्नोपपद्यते जन्मादिसूत्रस्य लक्षणधर्मिकतत्सम्भवासम्भवपरीक्षार्थत्वेन लक्षणप्रदर्शनार्थत्वाभावात्। अत एव लक्षणाभिधाय्यधिकरणमिति पूर्वपक्षसिद्धान्तशाल्यधिकरणरूपत्वं भाष्ये प्रदर्शितम्। तदनुसारेण च किंशब्दः प्रागाक्षेपार्थतया व्याख्यातः। यदि च तस्याक्षेपार्थत्वं न स्यात्तदानीमवसरसङ्गतिरेव स्यान्नाक्षेपसङ्गतिरिति। उच्यते जन्मादिसूत्रं श्रुतिसिद्धं लक्षणं प्रदर्श्य तत्सम्भवासम्भवपरीक्षासूचनार्थं न तु तदप्रदर्श्य केवलं परीक्षार्थम्। तत्र कण्ठतो लक्षणस्यैव प्रदर्शनान्न्यायशास्त्रे द्वितीयाध्यायगतप्रमाणादिपरीक्षासूत्रजातव्यतिरेकेण प्रथमाध्यायगततल्लक्षणसूत्रजातवदिह ब्रह्मलक्षणप्रदर्शनार्थस्यान्यस्य सूत्रस्याभावाच्च। तथा च लक्षणप्रदर्शनांशेनावसरसङ्गतिः तदाक्षेपांशेनाक्षेपसङ्गतिश्चेत्युभयमुपपद्यते। न च वाच्यं लक्षणप्रदर्शनमात्रपरमिदं सूत्रं न तु तत्सम्भवासम्भवविचारपरमपि। जैमिनिना प्रत्यक्षसूत्रादिभिरिव बादरायणेनापि न विलक्षणत्व (ब्र०-२-१-४) सूत्रादिभिर्लक्षणपरीक्षायाः प्रवर्तयिष्यमाणत्वात्। तथा चावसरसङ्गतिरेवोपपद्यते नाक्षेपसङ्गतिरिति। श्रुत्यप्रदर्शितधर्मलक्षणप्रदर्शनमात्रे चोदनासूत्रस्य पर्यवसानसम्भवेऽपि 'यतोवे' त्या-

(१) 'नामविशेषतः प्रतिपत्ति' रिति. च. पाठः। (२) 'संशयादिलक्षणाकाङ्क्षा तत्कथने' इति घ. ङ. पाठः।

तल्लक्षणाभिधायकं द्वितीयाधिकरणमवतारयति भगवान्सूत्रकारः—

*॥ जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥

ज्ञाते लक्ष्ये लक्षणवैयर्थ्यादज्ञाते तदाकाङ्क्षानुपपत्तेः कथमत्र ब्रह्मणो लक्षणकथनप्रसङ्ग इति न शङ्कनीयम् । अध्ययनादापाततो ज्ञाते ब्रह्मणि तद्योगात् ।

दिश्रुतिप्रदर्शितब्रह्मलक्षणानुवादमात्रे जन्मादिसूत्रस्य पर्यवसानासम्भवेन लक्षणोपपादकन्यायसूचनार्थत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वात् । भाष्यकृताप्यधिकरणमवतारयतीति वाक्येनाधिकरणं प्रवर्तयतीत्यर्थकेन लक्षणसम्भवासम्भवविचारस्य सूत्रार्थत्वेनावतारितत्वाच्च । 'न विलक्षणत्वा'दि (ब्र०-२-१-४-)सूत्रैस्तु विधान्तरेण परीक्षा करिष्यते । अतो युक्तं पूर्वाधिकरणेन सङ्गतिद्वयम् । वेदान्तार्थविचाररूपतयाशास्त्रसङ्गतिः कारणवस्तुविषयतया द्विकसङ्गतिः कारणवस्तुविषयवाक्यसमन्वयार्थतयाऽध्यायसङ्गतिः स्पष्टब्रह्मलिङ्गवाक्यविषयतया पादसङ्गतिश्च स्फुटत्वाद्भाष्ये न प्रदर्शिता ॥ * ॥ जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥ द्विविधो लक्षणदोषः लक्षणसामान्यदोषः लक्षणविशेषदोषश्च । तत्र लक्षणसामान्ये तद्दोषनिराकरणेन लब्धोन्मेषे विशिष्य ब्रह्मलक्षणमुदाहृत्य तस्य दुष्टत्वादुष्टत्वचिन्तनमवकाशं लभत इत्यभिप्रेत्य लक्षणसामान्यदोषं तावन्निराकर्तुमुद्भावयति—ज्ञात इत्यादिना । ननु लक्ष्यज्ञानार्थो न लक्षणप्रश्नः येन ज्ञाते लक्ष्ये लक्षणवैयर्थ्यमज्ञाते प्रश्नमूलतद्बुभुत्सानुपपत्तिः स्यात् किं तु लक्षणज्ञानार्थः । न हि व्याह्याकाङ्क्षादिलक्षणप्रश्नः तत्स्वरूपज्ञानार्थ इति वक्तुं शक्यम् । ततः प्राग्व्याह्याकाङ्क्षादिपरिज्ञानाभावे बालाङ्गनादिसाधारणस्य धूमाद्वह्न्यनुमानस्य शब्दादर्थप्रत्ययस्य चासम्भवप्रसङ्गात् । तस्माल्लोके कश्चन्द्र इत्यादिप्रश्नः किंलक्षणश्चन्द्र इत्येवमादिरूपेण लक्षणविषयः । प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इत्याद्युत्तरमपि लक्षणज्ञापनार्थं न तु लक्षणमुखेन लक्ष्यज्ञापनार्थमित्याशङ्कायामप्युक्तमेवापगमे दूषणमावर्तनीयम् । ज्ञाते लक्षणे लक्षणोक्तिवैयर्थ्यात् अज्ञाते तदाकाङ्क्षानुपपत्तेरिति । कथमत्रेति । लक्षणसामान्ये लब्धोन्मेषे हि विशिष्य कस्यचिल्लक्षणप्रस्तावो युज्यते नान्यथेति भावः । आपाततो ज्ञातस्य लक्ष्यस्य निश्चयो लक्षणस्य प्रयोजनमिति न तद्वैयर्थ्यम् । नापि लक्ष्यबुभुत्सानुपपत्तिरिति शङ्कितस्य लक्षणसामान्यदोषस्य परिहारं सूचयन्प्रकृतलक्ष्ये ब्रह्मण्यापातज्ञानमुपपादयति—अध्ययनादिति । अयमाशयः । लक्षणेन लक्ष्यज्ञानमेव सर्वत्र लक्षणकथनस्य मुख्यं प्रयोजनम् । लक्षणज्ञानं तु तदुपयोगितया लक्ष्यते ज्ञाप्यतेऽनेनेति करणार्थल्युडन्तस्य लक्षणशब्दस्य ज्ञापक एव प्रसिद्धिप्राचुर्यात् ज्ञाप्ये तथा प्रसिद्ध्यभावात् । 'अनुर्लक्षणे' (पा०-१-४-८४-) 'लक्षणेत्थंभूताख्यानभागवीप्सासु प्रतिपर्यनवः' (पा०-१-४-९०) 'इत्थंभूतलक्षणे'(पा०-२-३-२१-) इत्याद्यभियुक्तव्यवहारेषु हि ज्ञापक एव लक्षणशब्दः प्रसिद्धतरः । नन्वापातज्ञानस्यापि धर्मिणि निश्चयरूपत्वान्न तत्र स्वरूपेण निश्चयो लक्षणेन कर्तव्यः । रूपान्तरेण चेत्तत्किं रूपान्तरमिति चेदुच्यते । क्वचिच्छब्दविशेषवाच्यत्वं क्वचित्तत्तत्प्रवृत्तिनिमित्तासाधारणधर्मः । क्वचिदुभयं निर्धारणीयम् । तत्र 'प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र'इति लक्षणेन चन्द्रे चन्द्रपदवाच्यत्वं निर्धारणीयम् । तथा हि । वियति ज्योतिर्मण्डलमुदीक्षमाणस्यास्ति कश्चिच्चन्द्रप्रातिपदिकस्यार्थः । स चास्मिन्ज्योतिर्मण्डले वर्तत इत्ये-

*'द्वितीयाधिकरणसूत्रमवतारयति'इति पाठान्तरम् ।(२)'लक्षणाचेतनमात्रे ब्रह्मादिसूत्रपर्यवसानासम्भवेन'इतिग्र.पाठः।

तावदवगतवतोऽस्मिन्ज्योतिर्मण्डले कश्चन्द्र इति पृष्टवतस्तदभिज्ञोपदिष्टेन लक्षणवाक्येन चन्द्रस्वरूपं वा तत्र चन्द्रत्वं वा न ज्ञापनीयम् । नक्षत्रादिस्वरूपवच्चन्द्रस्वरूपस्य तत्समानवित्तिवेद्यायाः प्रकाशसंस्थानविशेषाभिव्यंङ्ग्यायाश्चन्द्रत्वजातेश्च प्रत्यक्षत्वात् । यद्यपि चन्द्रे चन्द्रशब्दोल्लेखी चन्द्रत्वे चन्द्रत्वशब्दोल्लेखी वा प्रत्ययो न जायते । तयोः शक्तिग्रहाधीनत्वात् । तथापि वस्तुतश्चन्द्रत्वशब्दवाच्ययोर्व्यक्तिजात्योरनिवार्यं प्रत्यक्षम् । एवं चन्द्रस्य नक्षत्रादिभ्यो व्यावृत्तिरपि प्रत्यक्षैव । अचन्द्राद्व्यावृत्तोऽयमित्येवंरूपा तु व्यावृत्तिधीस्तदा न भवति । तस्याः प्रकृष्टप्रकाशविषयचन्द्रशब्दवाच्यत्वग्रहाधीनत्वात् । ननु वस्तुतो यश्चन्द्रत्वजातिविशिष्टः स चन्द्रशब्दवाच्य इति प्रागेवाप्तवाक्यादिनावगतवतश्चन्द्रत्वजातिं च व्यक्तिविशेषे पश्यतः प्रकृष्टप्रकाशवाक्यमनपेक्ष्य तत्र चन्द्रशब्दवाच्यत्वनिर्णयो भवितुमर्हतीति सोऽपि न लक्षणफलमिति चेन्न । प्रकृष्टप्रकाशाभिव्यङ्ग्यायां दृश्यमानजातौ चन्द्रत्वशब्दशक्तिग्रहवतस्तन्निर्णयसम्भवेऽपि तद्ग्रहितस्य निर्णयासम्भवात् । न हि प्रकृष्टप्रकाशपदशक्तिग्रहरहितस्य वस्तुतः प्रकृष्टप्रकाशं चन्द्रं पश्यतोऽपि ' प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र'इत्युपदिष्टलक्षणस्यापि तत्र चन्द्रशब्दवाच्यत्वधीर्जायते । तस्मात्प्रकृष्टप्रकाशवाक्येन चन्द्रे चन्द्रपदवाच्यत्वमेव निर्धारणीयम् । यथा 'गोसदृशो गवय' इत्यादिवाक्येन गवये गवयशब्दवाच्यत्वम् । अत एवाङ्गुलीनिर्देशेन 'अयं चन्द्रशब्दवाच्य' इति बोधितस्य प्रयोजनान्तरार्थं प्रकृष्टप्रकाशवाक्यापेक्षा न दृश्यते । चन्द्रे चन्द्रत्वजातिं चन्द्रशब्दवाच्यत्वं च जानन् द्वितीयायामेव तिरोहितस्य चन्द्रस्य नक्षत्रसमानाकारकोटिमात्रदर्शनेन घटे शरावादिसमानाकारैकदेशदर्शनेन घटत्वमिव तत्र चन्द्रत्वमनिर्धारयन्तं प्रति कथितेन 'शाखाग्रं चन्द्र' इति लक्षणेन तत्र चन्द्रत्वरूपासाधारणधर्मो निर्धारणीयः । प्रकृतलक्ष्ये तूभयं निर्धारणीयम् । तथा हि 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्यादिवाक्याध्ययनादापाततस्तावदिदमवगम्यते । अस्ति किञ्चिद्ब्रह्मप्रातिपदिकस्य वाच्यं बृहत्त्वार्थानुगमात् स्वरूपतो गुणतो विभूतितश्च निरतिशयमहिमशालीति । तत्किं ब्रह्मेति श्रुतिष्वन्वेषणे मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धमहिमातिशयेषु हरिहरहिरण्यगर्भेन्द्रचन्द्रवह्निसूर्यादिष्वनिर्धारणेन ब्रह्मबुद्धिः प्रसजति पतिंवरायाः कन्याया इव स्वयंवरमण्टपसमागतेषु बहुषु राजकुमारेषु दूरे दृश्यमानेष्वाप्तमुखाकर्णितानेकगुणस्वाभिमतवरबुद्धिः । तत्राप्तप्रदर्शितेन स्पृहणीयेन स्वाभिमतवरलक्षणेन पुरुषविशेषे स्वाभिमतवरबुद्धिरिव 'यतो वे'त्यादिब्रह्मलक्षणेन श्रीमति साम्बशिवे ब्रह्मबुद्धिर्व्यवतिष्ठते । अयमेव निरतिशयमहिमशालिब्रह्मशब्दवाच्यश्च न तु सृष्टिप्रलयविषयबहुवाक्यावगतसृज्यसंहार्यभावा इतरे देवताविशेषा इति । यद्यप्येवं लक्षणवाक्यश्रवणमात्रेण 'यदा तमस्तन्न दिवा न रात्रिर्न सन्न चासच्छिव एव केवलः । अजात इत्येव कश्चिद्भीरुः प्रपद्यते रुद्र यत्ते दक्षिणं मुखं तेन मा पाहि नित्य'मित्याद्यौपनिषदवाक्यनिरुकुरुम्बप्रदर्शितलक्षणानुगमसम्भावनः शिव एव ब्रह्मेत्यवगतिः संभवति । तथैव पूर्वाधिकरणे अथशब्दव्याख्यानावसाने दर्शितम् । तथाप्यसाववगतिर्न स्थिरीभवति । 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्''सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म''आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते' 'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे' 'एको ह वै नारायण आसीत्'इत्यादिवाक्यैर्लक्षणस्य बहुषु प्रतीयमानत्वात् । अतो जगत्कारणं ब्रह्म सत् ज्ञानमानन्दो हिरण्यगर्भो हरो हरिर्वेत्या-

दिरूपे संशये सति सच्चिदानन्दरूपः शिव एव जगत्कारणं ब्रह्मेति लक्षणस्य शिवैकान्त्यव्य-
स्थापनाय जन्मादिसूत्रसूचितन्यायावलम्बनमधिकरणं प्रवर्तयिष्यते । नन्वेकस्मिन्धर्मिणि
विरुद्धनानाप्रकारकं ज्ञानं संशय इति नैयायिकानां घण्टाघोषः । कथमिह नानाधर्मिषु ब्रह्म-
स्वरूपैकधर्मप्रकारकः संशय उदाह्रियते। उच्यते । एकत्रानेकधर्मप्रकारकसंशयवदनेकत्रैकधर्म-
प्रकारकोऽप्यस्ति संशयस्सकलजनसिद्धः । यथास्मिन्समाजे मित्रायाः पतिर्वर्तत इत्यवगतव-
तस्तस्याः पतिरयमयं वेति संशयः। नैयायिकोक्तलक्षणासङ्गृहीतत्वात्तथाभूतः संशयो नाङ्गीकर्तुं
युक्त इति चेन्न । तान्त्रिककल्पितलक्षणानुसारेण लोकप्रसिद्धलक्ष्यत्यागायोगात् । अन्यथा
'विरुद्धैकप्रकारकानेकविशेष्यकः संशय' इति लक्षणकल्पनेन तदसङ्गृहीतमयं स्थाणुः
पुरुषो वेति ज्ञानं संशयो न भवतीत्यभ्युपगन्तारं को वारयेत् । नन्वनेकधर्मगतमेकधर्मिनि-
ष्ठतानर्हत्वं विरुद्धत्वं तदेकत्र धर्मे न सम्भवतीति चेन्न । एकधर्मगतमनेकनिष्ठतानर्हत्वं
विरुद्धत्वं तदनेकत्र धर्मे न सम्भवतीत्यपि वक्तुं शक्यत्वात् । एकत्र स्थाणुत्वपुरुषत्वे विरुद्धे
इतिवदनेकत्रैकभार्यापतित्वं विरुद्धमित्यप्यनुभवस्य तुल्यत्वात्। यदि विरुद्धत्वमनेकगतं वक्त-
व्यमिति नियमः । अनेकत्रैकभार्यापतित्वं विरुद्धमिति व्यवहारस्यैकस्या भार्याया अनेकः पति-
र्विरुद्ध इति धर्मिविरोधे पर्यवसानं स्थाणुत्वपुरुषत्वयोरेकवृत्तित्वं विरुद्धमिति व्यवहारस्येवे-
त्यङ्गीक्रियते । तथाप्येकप्रकारकविरुद्धानेकविशेष्यकं ज्ञानं संशय इति लक्षणकल्पनेन स्थाणु-
पुरुषादिसंशयोऽपलप्येत । तस्मादनुभवसिद्धद्विविधसंशयसङ्ग्रहाय विरुद्धानेकैकवैशिष्ट्यावगा-
हि ज्ञानं संशय इति लक्षणं कल्पनीयम्। विरोधोऽत्र न सहानवस्थानलक्षणः किं त्वेकसम्ब-
न्धाभावः । एकाधिकरणसम्बन्धाभावरूपात्सहानवस्थानादस्य लघुत्वात् । अयं च विरोधो
धर्मिणोरेकधर्मसम्बन्धाभावरूपो धर्मयोरेकाधिकरणसम्बन्धाभावरूप इति द्विविधेऽपि संश-
येऽनुगत एव । न चैवमपि प्रतिनियतगुणकर्मादिधर्मानधिकरणतया विरुद्धयोर्घटयोर्घटत्ववै-
शिष्ट्यावगाहिनि समूहालम्बनेऽतिव्याप्तिः । लक्षणप्रविष्टैकसम्बन्धाभावरूपस्य विरोधस्य वि-
वक्षितत्वात् । न चैवमप्यनेकस्यैकेन यत्सम्बन्धाभावस्तदन्यसम्बन्धावगाहिनि 'मित्रा पत्यु-
र्भ्रातुश्च हितैषिणी'ति ज्ञानेऽतिव्याप्तिः। यत्सम्बन्धाभावो विरोधः तदवगाहित्वस्य विवक्षित-
त्वात्। वस्तुतस्तु सर्वमिदं लक्षणं न युक्तम् । अविरोधिनोर्विरोधभ्रमजन्ये 'वृक्षः पनसो
वे'ति संशयेऽव्याप्तेः । विरोधिनोरविरोधिभ्रमजन्ये 'वृक्षोऽयं भल्लूकश्चे'ति विपर्ययेऽतिव्या-
प्तेश्च । न च लक्षणे वस्तुतो विरुद्धत्वं न विशेषणं किं तु भासमानविरोधत्वमिति वाच्यम् ।
पीतत्वशङ्खत्वे विरुद्धे इत्यवगच्छतो दोषवशाज्जायमाने पीतशङ्खविभ्रमे तथाप्यतिव्याप्तेः ।
ननु, तस्मिन्नेव ज्ञाने भासमानत्वं विरोधे विशेषणम् । पीतशङ्खविभ्रमे तयोर्विरोधो न भास-
ते किं तु तटस्थज्ञानान्तर एव। वस्तुतः पीतत्वशङ्खत्वयोर्विरोधेऽपि दोषवशान्मम शङ्खः पीतो
भासत इति व्यवहारः तटस्थज्ञानविषयस्यैव विरोधस्यानुवाद इति चेन्न । पीतशङ्खविभ्रमोद-
यकाले विरोधाभानसत्त्वे तदुपनीततया पीतशङ्खविभ्रमेऽपि विरोधाभानस्य निवारयितुमश-
क्यत्वात्। अन्यथा संशयस्थलेऽपि तटस्थज्ञान एव विरोधो भासते न संशय इति कल्पनापत्त्या-
लक्षणस्याऽसम्भवप्रसङ्गात्।किं च'धूमवानयं पर्वतो यदि निर्वह्निस्स्यान्निर्धूमःस्या'दिति तर्केऽप्य-
तिव्याप्तिः । अपि च 'परस्परविरुद्धस्थाणुत्वपुरुषत्ववानय'मिति लौकिकानामाहार्यभ्रमे 'प्रती-

पभूपैरिव किं ततो भिया विरुद्धधर्मैरपि भेत्तृतोज्झिता । अमित्रजिन्मित्रजिदोजसा स यद्वि-
चारदृक्चारदृगप्यवर्तते'ति काव्यश्लोकजन्ये विरोधाभासतन्मूलोत्प्रेक्षालङ्कारोपयोगिनि विरु-
द्धधर्मैरिति विशेषणबललब्धविरुद्धत्वावगाहिनि मित्रजित्त्वतदभावविगतचारदृक्त्वचारदृक्त्व-
वानयमित्याहार्यज्ञाने च विरोधाभानस्य कथञ्चिदप्यपलपितुमशक्यत्वादतिव्याप्तिरनिवार्या ।
न चानाहार्यत्वमपि लक्षणे विशेषणम् । लौकिकानां स्थाणुत्वेनावगत एव स्थाणुः पुरुषो वे-
त्याहार्यसंशये 'जीवनग्रहणे नम्रा गृहीत्वा पुनरुन्नताः । किं कनिष्ठाः किमु ज्येष्ठा घटीय-
न्त्रस्य दुर्जना' इति काव्यश्लोकजन्ये काव्यशोभोपयोगिन्याहार्यसंशये चाव्याप्तिः । पर-
स्परविरुद्धस्थाणुत्वपुरुषत्ववानयमिति शब्दजन्यज्ञानेऽतिव्याप्तिश्च । किं च विरुद्धानेकविष-
यकज्ञानस्य संशयत्वे धर्म्यंशेऽपि तस्य ज्ञानस्य संशयत्वापत्तिः । विरुद्धानेकविषयत्वावच्छे-
देन संशयत्वमित्यभ्युपगतावेकैककोट्यंशे संशयत्वाभावापत्तिः । ननु, तर्हि परस्परप्रतिक्षेपरू-
पवाकारार्थावगाहि ज्ञानं संशय इति लक्षणमस्तु । तथाहि अस्त्याहार्यानाहार्यसाधारण्येन संश-
येष्वेतल्लक्षणं तेषु स्थाणुश्चेदयं न पुरुषः पुरुषश्चेदयं न स्थाणुरित्येवमादिरूपेण परस्परप्रतिक्षे-
पप्रतीतेः । न चैतल्लक्षणमुदाहृतेष्वाहार्यभ्रमेष्वस्ति । तेषु स्थाणुत्वपुरुषत्वादीनां समुच्चयाव-
भासेन परस्परप्रतिक्षेपाप्रतीतेः । नन्वेवमपि परस्परप्रतिक्षेपकस्थाणुत्वपुरुषत्ववानित्याहार्यभ्र-
मेऽतिव्याप्तिः । व्रैहपुरोडाशा यवपुरोडाशा वेष्टिः कार्या बृहत्पृष्ठो रथन्तरपृष्ठो वा सोमयागः
कार्य इति विकल्पितसाधनद्वयावच्छिन्नकर्मविषयशास्त्रार्थोपदेशवाक्यार्थजन्यज्ञाने चातिव्या-
प्तिरिति चेन्न । सर्वात्मना परस्परप्रतिक्षेपावगाहित्वस्य लक्षणे विवक्षितत्वात् । उदाहृताहार्य-
भ्रमे तस्मिन्नेव धर्मिणि स्थाणुत्वपुरुषत्वयोः समुच्चयस्यापि प्रतीतेः। अत एव तज्जन्यव्य-
वहारे नास्ति वाकारप्रयोगः । समुच्चयं विना प्रतिक्षेपमात्रमवगाहमानस्यैव ज्ञानस्य तत्प्रयो-
गहेतुत्वात् । यद्यपि विकल्पितसाधनद्वयावच्छिन्नकर्मव्यवहारे वाकारप्रयोगोऽस्ति । तथापि
तस्मिन्नेवेष्ट्यादौ धर्मिणि प्रयोगान्तरे यवादिप्राप्तिमनिरुध्य व्रीह्यादिप्राप्तिमत्प्रयोगमात्रे यवा-
दिप्रतिक्षेप इति न सर्वात्मना तत्तद्धर्मिणि परस्परप्रतिक्षेपः । न हि ' व्रीहिभिर्यवैर्वा यष्टव्य'
मिति विकल्पोपदेशे व्रीहयो यवान्यवाश्च व्रीहीन्सर्वात्मना यागात्प्रतिक्षिपन्ति । तथासत्यस्य
शास्त्रस्यानिर्णायकत्वेनाननुष्ठापकत्वेन वाऽप्रामाण्यप्रसङ्गात् । तस्माद्विकल्पवाक्येषु वाकारस्य
तस्मिन्धर्मिणि सर्वात्मना प्रतिक्षेपो नार्थः । किंतु तस्मिन्धर्मिणि प्रयोगान्तरे तत्प्राप्तिमनिरु-
ध्य तत्तत्प्रयोगे प्रतिक्षेपः । उभयमपि वाकारार्थः प्रयोगबलादवसीयते । अत एव व्रीहिभि-
र्यवैर्वा यष्टव्यमिति सन्देहेन पृष्टवन्तं प्रति व्रीहिभिर्यवैर्वा यष्टव्यमिति प्रश्नसमानाकारमेव
वाक्यं निर्णायकं प्रश्नमूलसन्देहनिवर्तकमनुष्ठापकं च दृश्यते । प्रश्नवाक्ये वाकारस्तस्मिन्धर्मि-
णि सर्वात्मना पक्षान्तरप्रतिक्षेपार्थः । उत्तरवाक्ये तस्मिन्धर्मिणि प्रयोगविशेषावच्छिन्ने तत्प्र-
तिक्षेपार्थ इति विशेषसद्भावात् । यदंशे परप्रतिक्षेपरूपवाकारार्थावगाहित्वं तदंशे संशयत्व-
मिति न धर्म्यंशे संशयत्वस्य नाप्येकैककोटौ संशयत्वाभावस्य च प्रसङ्गः। परप्रतिक्षेपकत्वरूप-
वाकारार्थावगाहित्वमात्रं तु न संशयलक्षणम् । 'विधिर्वा स्यादपूर्वत्वाद्वादमात्रमनर्थक'मि-
त्यादि(जै०१-२-१९)सूत्रवाक्यजन्ये 'औदुम्बरो यूपो भवती'त्यादीनामर्थवादत्वप्रतिक्षेपकवा-
कारार्थावगाहिनि ज्ञाने'ऽतिव्याप्तेः । किं त्वनेकगतं सर्वात्मना परस्परप्रतिक्षेपमवगाहमानं ज्ञानं

संशय इत्येव लक्षणम् । तथाभूतस्य ज्ञानस्य संशयत्वं तु परप्रतिक्षेपरूपवाकारार्थावगाहि-
न्येकैकांशेऽपीत्येतावान्विशेषः । परस्परप्रतिक्षेपस्त्वनेकधर्मिकसंशयेऽनेकस्य धर्मिणः एकधर्म-
वत्त्वेऽनेककोटिकसंशये त्वनेकस्य धर्मस्यैकधर्मनिष्ठत्व इति विशेष इति । इदमपि लक्षणं न
युक्तम् । व्रीहिभिर्यवैर्वा इष्टिप्रयोगः कर्तव्य इति सन्देहेन पृष्टवन्तं प्रति पक्षद्वयेऽपि साद्गु-
ण्यसम्भवमभिप्रेत्य प्रयुक्तेन 'व्रीहिभिर्यवैर्वायं प्रयोगः कर्तव्य'इति वाक्येन जनिते 'मयेदानीं
गन्तव्यं स्थातव्यं वे'ति संशयेन पृष्टवन्तं प्रति पक्षद्वयेऽपि फलाविशेषमभिप्रेत्य प्रयुक्तेन
' गच्छ वा तिष्ठ वे'ति वाक्येन जनिते 'चैत्रः श्यामो गौरो वे'ति सन्देहेन पृष्टवन्तं प्रति तत्र
श्यामत्वगौरत्वान्यतरनिर्धारणं मम नास्तीत्यभिप्रेत्य प्रयुक्तेन 'स श्यामो गौरो वेति नाहं
वेदे'ति वाक्येन जनिते तादृशलोकरीत्यनुसारेण 'को हि तद्वेद यद्यमुष्मिँल्लोकेऽस्ति वा न
वे'त्याद्यर्थवादवाक्येन जनिते संशयत्वं निर्वक्तुं शक्यमित्यभिमानिनं प्रति तद्दूषयिषया प्रयु-
क्तेन 'संशयत्वं जातिर्वोपाधिर्वे'ति वाक्येन जनिते च ज्ञाने तथाप्यतिव्याप्तेः । किं च [illegible]-
मेतेषां लक्षणानां तत्तल्लक्षणवाक्यजन्यज्ञानेष्वतिव्याप्तिः । ननु, चैकस्मिन्धर्मिणि विरोधिना-
नाप्रकारकमित्यादिलक्षणवाक्यजन्यज्ञानेषु ज्ञानगतं विरोधिनानाप्रकारकत्वादिकं प्रकारः न
त्वर्थगतं तत्तद्विशेषणवैशिष्ट्यमिति नास्ति लक्षणवाक्यजन्यज्ञानानां विशेष्यगततत्तद्वैशि-
ष्ट्यविषयत्वरूपं तत्तत्प्रकारकत्वमिति चेन्न । प्रकारत्वस्य वैशिष्ट्यघटिततया ज्ञानगततत्तत्प्र-
कारकत्वभानेऽर्थगततत्तद्वैशिष्ट्यभानस्यावर्जनीयत्वेन तत्तत्प्रकारकत्वस्यापि सत्त्वात् । तस्मा-
'दनवधारणज्ञानं संशय' इति वृद्धनैयायिकोक्तं लक्षणं युक्तम् । अनवधारणत्वं च ज्ञानस्य
ज्ञेयेन विषयविषयिभावसम्बन्धावान्तरविशेषः । न तु विषयकृतः कश्चिद्विशेषः । यथा 'दण्डी
पुरुष' इति ज्ञानस्य दण्डेन प्रकारप्रकारिभावः । पुरुषेण विशेष्यतद्वत्त्वावश्च । न हि तद्व्य-
तिरेकेण दण्डपुरुषसंयोगा इति समूहालम्बनात् 'दण्डी पुरुष' इति विशिष्टज्ञानस्य कश्चिद्वि-
शेषो लभ्यते । दण्डगतवैशिष्ट्यप्रतियोगित्वस्य पुरुषगतवैशिष्ट्यानुयोगित्वस्य च विषयी-
करणं विशिष्टज्ञाने ततो विशेष इति चेन्न । दण्डपुरुषदण्डप्रतियोगिकपुरुषानुयोगिकसंयो-
गा इति समूहालम्बने तस्यापि सत्त्वात् । सम्बन्धतावच्छेदकसंयोगत्वादिप्रकारेण सम्बन्ध-
विषयत्वं समूहालम्बने तं विना स्वरूपेण सम्बन्धविषयत्वं विशिष्टज्ञान इति तस्य ततो वि-
शेष इति चेन्न । 'दण्डसंयुक्तपुरुषस्कन्धसंयुक्तदण्डश्चैत्र' इति विशिष्टज्ञाने सम्बन्धावच्छे-
दकप्रकारेणापि सम्बन्धविषयत्वस्य सत्त्वात् । स्वरूपेण वैशिष्ट्यविषयत्वस्य 'दण्डी पुरुषः'
'पुरुषे दण्ड' इति ज्ञानयोरविशेषेण तावता तयोः परस्परवैलक्षण्यासिद्धेश्च । ननु, ज्ञेयज्ञान-
सम्बन्धविशेषकृतविशेषणविशेष्यव्यवस्थया विशिष्टज्ञानसमूहालम्बनयोरुदाहृतविशिष्टज्ञान-
योश्च वैलक्षण्यसिद्धावपि दीर्घबाहुर्बाहुदैर्घ्यवानिति विशिष्टवैशिष्ट्यज्ञानयोर्वैलक्षण्यं न सि-
द्ध्येत् । ज्ञानद्वयस्यापि बाहौ दैर्घ्ये च प्रकारप्रकारिभावसम्बन्धाविशेषादिति चेन्न । येन ज्ञा-
नेन प्रकारप्रकारिभावसम्बन्धेन विषयीक्रियमाणे यस्मिन्विशेषणत्वं भासते तत्र ज्ञाने तत्तस्य
विशेषणमिति व्यवस्थाङ्गीकारात् । विशेषणत्वं तु विशेष्यगतवैशिष्ट्यप्रतियोगित्वं साक्षाद्वि-
शेषणनिरूपितसम्बन्धविशेषो वेत्यन्यदेतत् । ननु, विशिष्टज्ञाने विशेषणगतविशेषणत्वस्यापि
भानाङ्गीकारे तत एव समूहालम्बनव्यावृत्तेः किं विशेषणे ज्ञानसम्बन्धविशेषकल्पनयेति चेन्न ।

जन्मादि अस्य यतः इति सूत्रपदच्छेदः । जन्मादिकं जन्मस्थितिप्रलयतिरोभा-

दण्डपुरुषदण्डगतपुरुषविशेषणत्वानीति समूहालम्बनवैलक्षण्याय तस्याप्यावश्यकत्वात् । न
[illegible] विशेषणतात्वावच्छेदेन विशेषणत्वविषयत्वं समूहालम्बने तदनवच्छेदेन तद्विषयत्वं विशि-
ष्टज्ञान इति ततो विशेषो वाच्यः । दण्डविशेषणकश्चैत्र इत्यादिविशिष्टज्ञाने तदवच्छेदेनापि
विशेषणत्वविषयत्वसत्त्वात् । तस्माद्दीर्घबाहुर्बाहुदैर्घ्यवानिति विशिष्टज्ञानयोर्वैलक्षण्यसिद्धये
तत्तद्विशेषणत्वविषयताकृत इव विशिष्टज्ञानसमूहालम्बनयोर्वैलक्षण्यसिद्धये प्रकारप्रका-
रिभाव इव ज्ञानज्ञेयसम्बन्धकृतोऽपि विशेषोऽङ्गीकर्तव्य एव । यद्यपि न्यायमते ज्ञानस्य
ज्ञेयेन स्वरूपमेव सम्बन्धः । तथापि स्वरूपसम्बन्ध एव विशेषस्तैरगत्याभ्युपगन्तव्यः ।
घटाभावस्य घटेन प्रतियोग्यनुयोगिभावरूपस्वरूपसम्बन्धः भूतलेनाधाराधेयभावरूप इति-
वत् । एवं च ज्ञानस्यानवधारणत्वं ' स्थाणुः पुरुषो वे'त्यादिज्ञानेष्वनेकधर्मविषय इव 'अय-
मयं वा चन्द्र' इत्यादिज्ञानेष्वनेकधर्मविषयेऽप्यनुभूयत इति लक्षणानुगमादनेकधर्मिविषयोऽ-
पि संशयो युक्त एव । अतो युक्तमुक्तम् 'अध्ययनादापाततो ज्ञाते ब्रह्मणि तद्योगादि-
ति'।'ब्रह्मविदाप्नोति पर' मित्यादिवाक्याध्ययनात् सामान्यतो निरतिशयबृहत्त्वेनावगते ब्रह्म-
णि मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धहरिहरादिदेवताविशेषाणां मध्ये 'अयमयं वा ब्रह्मे'ति विशिष्य
सन्दिग्धे सति सकलदेवतान्तरव्यवच्छेदेन शिव एव ब्रह्मेति निर्णयार्थस्य लक्षणस्य युक्तत्वा-
दित्यर्थः । अत्र केचिदाद्यस्य सर्गादौ प्राथमिकस्य हिरण्यगर्भस्य जन्म यतो भवति 'यो ब्रह्मा-
णं विदधाति पूर्व'मिति श्रुतेस्तद्ब्रह्मेति सूत्रार्थमाहुस्तन्निरासं हृदि निधाय सूत्रपदविभागं दर्श-
यति–जन्मादीति । तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा कृत्यपञ्चकं ग्राह्यमित्याह–जन्मादिकमिति।
जन्मप्रलयावुत्पत्तिनाशौ प्रसिद्धौ । स्थितिर्जन्मप्रलययोर्मध्ये प्रपञ्चस्यावस्थानम् । तिरोभावः
संसारिवर्गस्य नित्यसिद्धज्ञानक्रियाशक्त्याद्यावरणं सकलसांसारिकानर्थमूलभूतबन्धाख्यम्।अनु-
ग्रहस्ततो मोक्ष इत्येतानि परमेश्वरस्य सृष्टिपालनसंहारतिरोधानानुग्रहरूपस्वव्यापारसाध्यानि
प्रपञ्चधर्मरूपाणि पञ्चकार्याणि । यद्यप्यनुग्रहः परमेश्वरधर्मः तथाप्यत्रानुग्रहशब्देन तत्साध्या
संसारिवर्गधर्मरूपा बन्धनिवृत्तिर्लक्षणीया । प्रपञ्चधर्मजन्मादिसाहचर्यात् । यद्वा 'मुच्यते
वत्सः स्वयमेवे'त्यत्र वत्सस्येवानुग्रहशब्दितमोचनव्यापारकर्मणः संसारिणः पक्वमलतया तीव्र-
भक्तिवैराग्यादियुक्ततया च सौकर्यातिशयेन कर्तृत्वविवक्षया तत्कर्तृकैर्जन्मादिभिस्सहानुग्रहस्य
पाठः । ननु, जन्मादिपञ्चकस्य प्रपञ्चकर्तृकत्वमात्रमिह न विवक्षितम् । किं तु प्रपञ्चधर्मत्वम्।
अत एव प्रपञ्चधर्मेण जन्मादिना ब्रह्मणः सम्बन्धाभावात्तस्य ब्रह्मलक्षणत्वासम्भवमाशङ्क्या-
न्यनिष्ठस्यापि तटस्थलक्षणत्वं सम्भवतीति समाधास्यते । एवं च परमेश्वरधर्मानुग्रहणं प्रति
कर्मणः कर्तृत्वविवक्षायामप्यनुग्रहस्य प्रपञ्चधर्मत्वालाभात् जन्मादिसहपाठो न युक्त इति चेत् ।
उच्यते । सर्वत्र कर्मकर्तुः स्वव्यापारं प्रत्येव कर्तृत्वविवक्षा न तु स्वव्यापारानुकूलं कर्तृव्यापारं
प्रति । अत एवोक्तं कैयटेन-'लुनातिस्तावद्द्विधा भवनोपसर्जने द्विधा भावने वर्तते । लुनाति
केदारं देवदत्तः द्विधाभावं, तद्द्विधा भावयतीत्यर्थः । यदा तु केदारस्य सौकर्यातिशयविवक्षा-
यां देवदत्तव्यापारो न विवक्ष्यते तदा द्विधाभवनमात्रे लुनातिर्वर्तते । अनेकार्थत्वाद्धातूना-

(१) 'न तदवच्छेदेन तद्विषयत्वं' इति च. पाठः ।

न् । भिन्ना एव वा धातवो भिन्नार्थाः । सारूप्यात्तु तत्त्वाध्यवसायः । तत्र द्विधा भवने केदारस्य कर्तुः ' कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रिय' इति (पा०३-१-८७) कर्मकार्याण्यतिदिश्यन्ते । तेन 'लूयते केदारः स्वयमेवे'त्यादयः प्रयोगा उपपद्यन्त इति । एवमिहाप्यनुगृह्णातिः कृतार्थीभवनोपसर्जने कृतार्थीभावने वर्तते । अनुगृह्णाति भक्तं परमेश्वरः । कृतार्थीभवन्तं कृतार्थीभावयतीत्यर्थः । यदा तु भक्तस्य सौकर्यातिशयविवक्षायां परमेश्वरव्यापारो न विवक्ष्यते तदा कृतार्थीभवनमात्रेऽनुगृह्णातिर्वर्तते । एवं चात्रानुग्रहस्य प्रपञ्चधर्मत्वमप्युपपद्यत इति । मुक्तिमुमुक्षुत्वादीनां जीवधर्मत्वेन निरूढव्यवहारसिद्धानां जीवधर्मत्वमपि ह्येवमेवोपपादनीयम् । य 'द्यात्मनात्मानमुद्धरे'दिति स्मृतेः स्वबन्धनिवृत्त्यनुकूलस्वव्यापारः स्वकर्मकमोक्षव्यापारत्वेन विवक्ष्यत इति कल्प्येत तर्हि स एवात्र प्रपञ्चधर्मोऽनुग्रहो विवक्षितोऽस्तु । बन्धनिवृत्तिवत्तस्यापि सर्वानुग्राहकपरमेश्वरप्रसादाधीनत्वेन परमेश्वरकार्यत्वात् । ननु, अनाद्यावरणरूपस्य तिरोभावस्य कथं परमेश्वरकर्तृकत्वम् । उच्यते । अनादित्वेऽपि तस्य तत्कर्तृकत्वं युक्तम् । तथाहि-सर्वज्ञत्वेन सर्वेषां संसारिणां दुःखं जानतः सर्वशक्तिकत्वेन सर्वानपि तान्युगपदेव मोक्तुं शक्तस्य परमेश्वरस्य शिवशङ्करादिनामख्यापिता सर्वभूतविषयिणी करुणा निरुपाधिः परदुःखप्रहाणेच्छारूपा तेषामनादिभवसञ्चितनानाविधदुःखजनककर्मवृन्दसामर्थ्यं परिभूय सर्वानर्थमूलावरणोच्छेदपूर्विकामात्यन्तिकदुःखनिवृत्तिं तेषां युगपदेव कथं न कुर्यात् । यदि तस्य तत्तत्कर्मानुवर्तनस्वभावतया तेषां स[illegible]कलकर्मवृन्ददाहकस्वविषयसाक्षात्कारोदयपर्यन्तं तेषु सहजकरुणोन्मेषविरोधितत्तदावरणानुवृत्तिसङ्कल्पो न स्यात् । अतस्तथाभूतसङ्कल्पावश्यंभावे तदधीनानुवृत्तिकस्यावरणस्य यस्मिन्सत्यग्रिमक्षणे यस्य सत्त्वं यद्व्यतिरेके न्यासत्त्वं तत्तज्जन्यमिति लक्षणानुसारेण तस्य तज्जन्यत्वसिद्धौ परमेश्वरकर्तृकत्वमपि तस्य सिद्ध्यति । कार्यानुकूलसङ्कल्पवत्त्वस्यैव कर्तृलक्षणत्वात् । किंच ज्ञानक्रियाशक्त्यावरणं न स्वरूपतोऽनादि संसारदशायां[illegible]ध्येमध्ये तत्तदर्थविषयतदाविर्भावशबलत्वात् । न हीदानीमपि जीवानां सर्वात्मना ज्ञानक्रियाशक्त्योरावरणमस्ति । न वा कदाचिदाविर्भूतयोः किञ्चिदर्थविषयज्ञानक्रियाशक्त्योरामोक्षमनावरणमस्ति । अनादौ जन्मप्रवाहे सुरनरपशुपक्षिसरीसृपादिजातिभेदोन्मिषज्ज्ञानक्रियाशक्तिव्यवस्थादर्शनात् । तस्मात्स्वरूपतः सादेस्तत्तिरोभावप्रवाहस्य परमेश्वरकार्यत्वं युक्तमेव । तथाप्यासंसारमावृतानां मुक्तिकाल एवाविर्भविष्यतां सत्यसङ्कल्पत्वादिगुणानामावरणमनादीति तेषां तत्कार्यत्वं न युक्तमिति चेत् । तेषामपि [illegible] सत्या[illegible]कस्य तपोविशेषसाध्यतया संसारिफलत्वेनाविर्भावतिरोभावयोः सम्भवेन तत्रासि[illegible]रसावृतत्वासिद्धेः । तथा हि-योगशास्त्रे 'स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्वसंयमात् मोक्षे सि[illegible]पातं०४३-सू०) सूत्रेण पृथिव्यादिपञ्चभूतगतस्थूलाद्यर्थवत्त्वान्तधर्मपञ्चकविषयसं[illegible] य इति [illegible]धारणाध्यान-समाधिरूपस्य भूतजयः फलत्वेन वर्णितः । स च भूतजयोऽणिमाद्यष्टैश्वर्यरूपः स्वेच्[illegible] नभौतिकसृष्टिसंहाराद्युपयोगिसत्यसङ्कल्पतासिद्धिपर्यन्तो वैयासिकभाष्ये व्याख्यातः । ए[illegible]पस्तम्बसूत्रेऽपि'अथापि सङ्कल्पसिद्धयो भवन्ति'(आ०ध २-९-२३-६ सू०) 'यथा वर्षं प्रजा[illegible] दूरे दर्शनं मनोजवता यच्चान्यदेवं युक्त' (आ०ध०२-९-२३-७सू-) मिति ज्ञानप्रधानानाम्

(१) 'तयाविर्भाव' इति ङ. पाठः । (२) 'सांसारिक' इति. ङ. पाठः ।

रेतसामाश्रमाणां ज्ञानफलसत्यसङ्कल्पशालित्वमुत्कर्षमाशङ्क्य 'स्यात्तु कर्मावयवेन तपसा वा कश्चित्सशरीरोऽन्तवन्तं लोकं जयति सङ्कल्पसिद्धिश्च स्यात् न तु तज्ज्यैष्ठ्यमाश्रमाणा'मिति (आ०ध०२-९-२४-१४) सूत्रेण गृहस्थैरपि कर्मविशेषादिना सत्यसङ्कल्पत्वं सम्पादयितुं शक्यमिति ब्रह्मज्ञानप्रधानानामाश्रमाणां तत्प्रयुक्तोत्कर्षो निराकृतः । तथा योगशास्त्रे 'परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम्'(पातं०यो०-३विभूतिपा०१६सू०)'शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्सङ्करस्तत्प्रविभागसंयमात् सर्वभूतरुतज्ञानम्'(१७सू०)'संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम्' (१८सू०)'प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम्'(१९सू.)'प्रवृत्त्यालोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम्' (२४सू०)'भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात्' (२५सू०)'चन्द्रे तारकाव्यूहज्ञानम्'। (२६सू०)'ध्रुवे तद्गतिज्ञानम्'। (२७सू०)'नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम्'(२८सू०)'क्षणतत्क्रमयोस्संयमाद्विवेकजं ज्ञान'(५१सू०)मिति सूत्रैस्तत्तद्विषयसंयमफलत्वेनास्मदाद्यसम्भावितज्ञानशक्तिविलासाविर्भावो दर्शितः । तथाच योगशास्त्रे 'ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः' । (४६सू०) 'ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधानजयश्चे'ति(४७सू०) सूत्रैरिन्द्रियग्रहणाद्यर्थवत्त्वान्तधर्मपञ्चकसंयमादिन्द्रियजयमुक्त्वा ततः प्रधानजयान्ता सिद्धिरुक्ता । 'प्रधानजयश्च सर्वप्रकृतिविकारवशित्व' मिति वैयासिकभाष्ये व्याख्यातम् । तेन सर्वप्रकृतिकार्यवशित्वस्य पाप्मजरामरणशोकक्षुत्पिपासाहेतुभूतप्रकृतिकार्यविशेषवशित्वस्यापि सिद्ध्या तद्वश्यत्वाप्रसक्तेः 'अपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सो विपिपास'इति परिगणितानां मुक्तिकालभाव्याविर्भाववतामपहतपाप्मत्वादीनामपि संयमविशेषफलत्वं सिद्ध्यति । विशिष्य च 'कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्ति'(पातं०यो०पा०३-२९सू०)रित्यादिसूत्रैः कण्ठकूपादिसंयमफलत्वेन विजिघत्सत्वादयो दर्शिताः । आगमेषु च पिशाचरक्षोयक्षगन्धर्वेन्द्रचन्द्रप्रजापतिचतुर्मुखानां पार्थिवाप्यतैजसनाभसमानसाहङ्कारिकबौद्धैश्वर्याणि प्रत्येकमष्टगुणान्युत्तरोत्तरेषां पूर्वपूर्वैश्वर्याष्टकसहितानि तत्तज्जन्मप्रापकपुण्यफलानि प्रपञ्चितानि । किं बहुना । व्याघ्रादीनां क्रोधलोभादिना मनुष्यादिहनने पाप्मानुदयोऽप्युक्तरीत्या तत्तज्जातिप्रापककर्मविशेषकृतापहतपाप्मत्वाद्याविर्भावप्रयुक्त एव । तस्मात्सत्यसङ्कल्पत्वादितिरोधानस्यापि परमेश्वरकार्यत्वं युक्तम् । किंच सर्वमेतत्तिरोधानं न मलाख्येनाञ्जनेनानादिनापि सदेकरूपेण कृतं, किं तु नयनपटलवत् कालक्रमेण परिणतिं प्राप्नुवता । तथा च तत्तत्कालभवपरिणतिविशेषविशिष्टेनाञ्जनेन क्रियमाणमावारकविशेषकृतविशेषवदनित्यमेव । अपि च तिरोधानं नाञ्जनेनैव कृतम् । किं तु सर्गकाले देहद्वयाकारपरिणतया प्रलये सूक्ष्मावस्थां प्राप्तया मायया तत्तज्जात्यायुर्भोगप्रापककर्मभिश्च कृतम् । तत्र कर्माणि स्वरूपत एवानित्यानि । मायापि स्थूलसूक्ष्मावस्थाविशेषवैशिष्ट्येन स्थूलावस्थायामपि तत्तद्देहविशेषवैशिष्ट्येन चानित्येति तत्तदावरकविशेषानित्यत्वकृतं तदाहितविशेषस्यावरणस्यानित्यत्वमनिवार्यमिति तस्य परमेश्वरकार्यतायां न काचिदनुपपत्तिः । अत एव तृतीयाध्याये 'पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ'विति (ब्र०३-२-४) सूत्रेण जीवस्य सत्यसङ्कल्पादेः संसारदशायां परमेश्वरसङ्कल्पात्तिरोधाने प्रतिपादिते कथमनादेस्तिरोधानस्य परमेश्वराधीनत्वमित्याशङ्कानिवृत्तये 'देहयोगाद्वा सोऽपी'ति तदनन्तर(ब्र०३-२-५)सूत्रेण सर्गकाले तत्तद्देहाकारपरिणतमायाकृतस्य प्रलयकाले सूक्ष्माव-

स्थमायाकृतस्य च तिरोधानस्य तिरोधायकविशेषकृतविशेषणनवनवत्वावश्यंभावो दर्शितः। केचित्तु मलीमसेषु विषयेषु हेयत्वावरणं तिरोभाव इत्याहुः। तदपि वस्त्राच्छादितघटस्येव न विषयवर्गस्य तदाच्छादनकृतमावरणमिति युज्यते। द्रष्ट्रावारकमलमायाकर्मव्यतिरेकेण दृश्यावारककल्पनायां प्रमाणाभावात्। किं तु विषयगतहेयत्वप्रतीत्यभावनिर्वाहकं द्रष्ट्राच्छादनमेव तथा व्यवहृतमिति नार्थतो भेदः। अन्ये तु जीववर्गस्य स्वस्वानुगुणभोगादप्रच्युतिस्तिरोभावस्ततोऽप्रच्यावनं 'स्वसंस्कारोचिताद्भोगादप्रच्यावः शरीरिणाम्। प्रोक्तं संरक्षणं नाम न्यायेन परिपालन'मित्यादिग्रन्थेषु संरक्षणादिशब्देन प्रसिद्धं तिरोभावनमित्याहुः। एतस्मिन्पक्षे तिरोभावस्यानित्यत्वं सूपपादमेव। तिरोभावशब्दस्य तस्मिन्नर्थे वृत्तिः परं दुरुपपादा 'अन्तर्धाने तिर्यगर्थे तिर इत्यव्ययं भवे' दिति नैघण्टुकप्रसिद्धार्थमध्ये कस्यचिदर्थस्याग्रहणात्। अपरे तु प्रलये चेतनाचेतनप्रपञ्चस्य सूक्ष्मावस्थापत्तिस्तिरोभाव इत्याहुः। तस्मिन्पक्षे तिरोभावस्यानित्यत्वं तिरोभावशब्दस्य प्रसिद्धार्थपरत्वं च सूपपादमेव। सूत्रकारस्य तत्राभिप्रायस्तु दुरुपपादः। सूत्रकारो यान्प्रपञ्चधर्मान्परमेश्वराधीनानग्रे व्यवहरति ते जन्मादीत्यादिशब्देन वि[illegible]। उप[illegible]इत्युपपादनीयम्। अत एव भाष्यान्तरगृहीतजन्मस्थितिभङ्गव्यतिरेकेण तिरोभावानुग्रह[illegible]त्। [illegible]भाष्ये गृहीतौ। 'पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ'विति (ब्र०३-२-४) सू[illegible] तिरोभावस्य तन्मूलबन्धसहितस्य बन्धविपर्ययरूपमोक्षस्य च परमेश्वरसङ्कल्पाधीनत्वेन व्यवहारदर्शनात्। न च तत्र तिरोभावः प्रलयकालभवसूक्ष्मावस्थापत्तिरूपः। किं त्वाजानसिद्धसत्यसङ्कल्पत्वाद्यावरणरूप एव। अयं दोषः पूर्वयोरपि पक्षयोस्तुल्यः। तस्मात्सूत्रकारविवक्षितस्य तिरोभावस्यानित्यत्वेन परमेश्वराधीनत्वं प्रागुक्तप्रकारेणैवोपपादनीयम्। ननु, स्थितिः कथं परमेश्वरकार्येषु परिगण्यते। सृष्टं यावन्न संहरति ताव[illegible]स्य स्थितेः स्वत एव सिद्धेः। यदि हि संहर्तान्यः प्रसक्तः स्यात्तदा संहारे प्रवृत्तस्य [illegible]निवारणं कार्यमिति राज्यस्थितौ राज्ञ इव प्रपञ्चस्थितावीश्वरस्यापेक्षा स्यात्। परमेश्वरः स्वयं यावन्न सञ्जिहीर्षति तावत्तस्य नान्यो नाशकः प्रसज्यते। सत्यम्। घटादिस्थितौ [illegible]दिकर्त्रपेक्षाभावेऽपि मृदाद्युपादानापेक्षास्त्येव। परमेश्वरः प्रपञ्चस्योपादानमपीति [illegible] तदपेक्षा केन वा वार्यते। तत्सङ्कल्पापेक्षामप्युपपादयामः। समानकालजन्मनोर[illegible]ावस्थायित्वलक्षणमस्ति स्थितिवैषम्यम्। तदिदं स्थितिहेत्वदृष्टवैषम्यकृतं वाच्यम्। [illegible]ोः स्थितिवैषम्यं स्वस्वादृष्टवैषम्यकृतम्। अचेतनयोस्तु तद्भोक्त्रदृष्टवैषम्यकृतमिति [illegible] तददृष्टद्वयं तज्जन्यकार्यगताल्पाधिककालावस्थानाभिसन्धिमत्परमेश्वरप्रेरणाधीनकर्मानुष्ठानप्रभवमिति सिद्धैव तयोरल्पाधिककालावस्थितेः परमेश्वरसङ्कल्पापेक्षा। किं च जन्मवतः प्रपञ्चस्य यावन्नाशं स्थितिरुह्यमानजलकुम्भस्य स्थितिर्देवदत्तस्येव परमेश्वरस्य धारणव्या[illegible]रमपेक्षते। स च व्यापारो जन्मवदिदं यावन्नाशमित्थं तिष्ठत्वित्याज्ञारूपस्तस्य सङ्कल्प एव। 'एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठ[illegible]ावापृथिव्यौ विधृते तिष्ठत' इत्यादिश्रुतेः[illegible] 'अक्षरमम्बरान्तधृतेः'(ब्र०१-३-१०) 'सा च [illegible]सना'दिति (ब्र०१-३-११) सूत्रयोस्तथैव प्रतिपादयिष्यमाणत्वाच्च। केचित्तु प्रपञ्चान्तर्गत[illegible]ाचेतनपदार्थानां परमेश्वरनियुक्तस्वस्वकार्यकरणने मर्यादायामवस्थितिः स्थितिरित्याहुः[illegible]न्यत्र स्थितिशब्देन

सङ्ग्राह्यैव। 'एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गि प्राच्योऽन्या नद्यः स्यन्दन्ते श्वेतेभ्यः पर्वतेभ्यः प्रतीच्योऽन्याः यांयां च दिशमन्वेति। एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि ददतो मनुष्याः प्रशंसन्ति यजमानं देवाः दर्वीं पितरोऽन्वायत्ताः' 'भीषास्माद्वातः पवते' 'भीषोदेति सूर्य' इत्यादिश्रुतेः कूर्मपुराणवायुसंहितादिगतनियोगाध्यायवचनबृन्दाच्च 'परात्तु तच्छ्रुतेः' (ब्र० २-३-४०) अन्तर्याम्यधिदैवादि'(ब्र०१-२-१८)ष्वित्यधिकरणयोः सर्वस्यापि चेतनाचेतनव्यापारस्य परमेश्वरप्रेरणाधीनत्वस्य व्यवस्थापयिष्यमाणत्वाच्च। तस्मात्सौत्रेण जन्मादिशब्देन परमेश्वरकर्तृकं जन्मादि प्रपञ्चधर्मपञ्चकं ग्राह्यमिति युक्तमेव। एकवचनं जन्मादीनां समुदायोपलक्षणम्। न त्वेकैकमिति ज्ञापनार्थम्। यद्यप्येकैकमपि लक्षणं भवितुमर्हति। अनतिप्रसङ्गात्। जगद्वाचित्वा(ब्र०-१-४-१६) दित्यधिकरणे च श्रुतजन्ममात्रकारणत्वस्य 'अक्षरमम्बरान्तधृते'(ब्र०१-३-१८) रित्यधिकरणे स्थितिकारणत्वमात्रस्य 'अत्ता चराचरग्रहणा' (ब्र० १-२-९)दित्यधिकरणे प्रलयकारणत्वमात्रस्य 'तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशा'दिति (ब्र०१-१-७) सूत्रे मोक्षकारणत्वमात्रस्य च ब्रह्मलिङ्गतयोपन्यासाच्च। तथापि जन्मादीनामन्यतमकारणत्वस्य लक्षणतयोक्तौ तदितरकारणवस्त्वन्तरसत्त्वशङ्कया लक्षणीयस्य[1] ब्रह्मणो निरतिशयं बृहत्त्वं न सिध्येत्। अतस्तद्ब्रह्मेति शेषाध्याहारलब्धलक्ष्यपरब्रह्मशब्दसमर्पितनिरतिशयबृहत्त्वरूपलक्ष्याकारविपरीताबृहत्त्वशङ्काव्यवच्छेदेन सप्रयोजनं समुदायस्य लक्षणीकरणम्। एवं जन्मादिसमुदायस्य लक्षणत्वमभिप्रेत्यैव 'यतो वे'त्यादिलक्षणवाक्ये 'तद्ब्रह्मेति'सकृल्लक्ष्यनिर्देशः कृतः। तत्प्रदर्शितं कारणत्वं ब्रह्मलक्षणं सिद्धं कृत्वा तेन प्रसिद्धसृज्यभावेन्द्रादिव्यावृत्त्या मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धमहिमसकलदेवतामध्ये किं देवतारूपं ब्रह्मेति संशयनिवृत्तावपि श्रुत्यन्तरश्रुतजगत्कारणभावहरिहरादिमध्ये किंदेवतारूपमिति संशयानिवृत्तेः। तथा संशयानानां ब्रह्मास्तित्वमात्रं जानतां केषाञ्चिद्विमर्शप्रदर्शके 'ब्रह्मवादिनो वदन्ती'त्युपक्रम्य प्रवृत्ते 'किं कारणं ब्रह्म कुतः स्म जाता जीवाम केन क्व च सम्प्रतिष्ठा। अधिष्ठिताः केन सुखेतरेषु वर्तामहे ब्रह्मविदो व्यवस्थे'ति मन्त्रे 'किं कारणं ब्रह्मे'ति विमर्शवाक्येन सामान्यतः प्रदर्शितं कारणत्वं तत्प्रपञ्चनपरैः पञ्चभिर्वाक्यैः पञ्चकृत्यकारितारूपत्वेन विवृतम्। तत्र हि 'कुतस्स्म जाता'इत्यादिभिस्त्रिभिर्वाक्यैर्जन्मस्थितिप्रलयकारित्वमुच्यत इति स्पष्टमेव। 'केनाधिष्ठिताः सुखेतरेषु वर्तामह' इति वाक्येन बन्धकारित्वमुच्यते। 'सुखेतरे'ष्वित्यस्य द्वन्द्वसमासेन सुखदुःखात्मकेष्वित्यर्थपरतया पञ्चमीतत्पुरुषेण वैषयिकसुखस्यापि दुःखपक्षे निक्षेपात्केवलदुःखरूपेष्वित्यर्थपरतया वा तथाभूतेषु जन्मप्रवाहेष्वित्यत्र पर्यवसानम्। 'ब्रह्मविदो व्यवस्थे'त्यनेन 'केने'ति पदानुषङ्गवता बन्धनिवृत्तिकारित्वमुच्यते। ब्रह्मविदः ब्रह्मस्वरूपनिर्धारणपूर्वकतत्साक्षात्कारवतः पुरुषस्य व्यवस्था सकलदुःखनिवृत्तिपूर्वकनिरतिशयानन्दप्राप्तिलक्षणा विशिष्टावस्था तस्य केवलं सुखमेव न तु कदाचिदपि दुःखमिति व्यवस्था वा, ब्रह्मज्ञानफलात्कर्मफलादिव कदाचिदपि प्रच्युतिर्नास्तीत्येवंभूता मर्यादा वा केन कारणभूतेन पुरुषधौरेयेण कृतेति तदर्थः। ननु, लक्षणं लक्ष्यस्येतरभेदसाधने शब्दविशेषवाच्यत्वसाधने वा हेतुतयोपयुज्यते। हेतौ च व्यभिचारवारकमेव विशेषणं निवेश्यं नान्यदिति नैयायिकानां मर्यादा। कथ-

(१) 'लक्षणीयस्य' इति घ.च. पाठः। (२) 'ब्रह्मत्वं' इति घ. ङ. च. पाठः। (३)(४)'ब्रह्मत्व'इति घ.च.पाठः।

मिह लक्ष्याकारविपरीताकारशङ्काव्यवच्छेदप्रयोजनकं विशेषणं लक्षणे निवेश्यते । उच्यते । हेतौ व्याप्तिग्रहौपयिकं विशेषणं निवेश्यमिति नियमः । हेतुविशेषणानां व्याप्यतावच्छेदकघटकतयोपयोगात् । न तु व्यभिचारवारकमेव विशेषणं निवेश्यमिति नियमः । तथा सति परिभाषामात्रत्वापत्तेः रूपादिषु पञ्चसु मध्ये रूपस्यैव व्यञ्जकद्रव्यत्वादिहेतौ मध्यान्तविशेषणस्य व्यभिचारावारकत्वेऽप्यप्रसिद्धिवारकतया तत्सम्पादितप्रसिद्धिकहेतुनिष्ठव्याप्तिग्रहौपयिकतामात्रेण सार्थकत्वाभ्युपगमाच्च । न च मनसि व्यभिचारवारणार्थस्यावधारणस्य मध्यान्तविशेषणं विना स्वरूपालाभेन व्यभिचारवारणाशक्त्या तदपि विशेषणं तल्लाभसम्पादनद्वारा व्यभिचारवारणप्रयोजनकमेवेति वाच्यम् । स्वरूपालाभो ह्यवधारणस्य हेत्वप्रसिद्ध्यापादकतयैव नान्यथा । तथात्वेऽपि तस्य व्यभिचारवारणशक्तिर्न हीयते । न हि हेत्वप्रसिद्ध्यापादकं विशेषणं साध्याभाववति स्वं विशिष्टहेत्वनुसन्धानं न निरुणद्धि । ननु, रूपादिष्वित्यादिहेतोरयमर्थः । रूपेतरविशेषगुणाव्यञ्जकत्वे सति रूपव्यञ्जकत्वादिति । तथा च सत्यन्तं मनसि व्यभिचारवारकं नात्र किञ्चिदप्रसिद्धिवारकमिति चेत् न । यथाश्रुतहेतावप्यप्रसिद्धिवारकतया व्याप्तिग्रहौपयिकत्वेन विशेषणसार्थकत्वसमर्थनसम्भवे परिभाषामात्रसमर्थनार्थमर्थान्तरकल्पनस्यायुक्तत्वात् तथार्थान्तरकल्पनेऽपि विशेषणगुणविशेषणस्य हेत्वप्रसिद्धिवारणं विना फलान्तराभावाच्च । यदि तु, विशेषगुणविशिष्टप्रतियोगिकाभावस्तदविशिष्टप्रतियोगिकाभावादन्य इति विशिष्टाभावघटितहेतुनिष्ठव्याप्तिग्रहौपयिकतया तद्विशेषणं सार्थकम् । प्रतियोगितावच्छेदकप्रकारकप्रतियोगिभावस्तदविशिष्टज्ञानमन्तरेणाभावविशेषोपस्थितेरसम्भवाँदित्युच्येत तदा व्याप्तिग्रहौपयिकतयैव विशेषणसार्थकत्वमभ्युपगतमिति घट्टकुटिप्रभातवृत्तान्तः । एतेन रसाव्यञ्जकत्वे सति रूपव्यञ्जकत्वादिति तस्य हेतोरर्थ इत्यपि शङ्का निरस्ता । तत्रापि रसविशेषणस्य हेतुप्रसिद्धिसम्पादनेन हेतुशरीरविनिविष्टविशिष्टाभावोपस्थितिसम्पादनेन वा व्याप्तिग्रहोपयुक्ततयैव सार्थकत्वस्य समर्थनीयत्वात् । एवं शब्देतरोद्भूतविशेषगुणानाश्रयत्वे सति ज्ञानकारणमनस्संयोगाश्रयत्वमिन्द्रियत्वमिति लक्षणे भागासिद्धिवारकं शब्देतरविशेषणं विशिष्टाभावघटितहेतुनिष्ठव्याप्तिग्रहौपयिकतया वा श्रोत्रवृत्तिमनस्संयोगरूपहेतुनिष्ठव्याप्तिग्रहौपयिकतया वा सार्थकं नैयायिकैरङ्गीकृतमित्यादिर्भूयानस्य विषयः । एवं हेतुविशेषणानां व्याप्तिग्रहौपयिकतया साफल्ये स्थिते सत्येतदधिकरणव्युत्पादयिष्यमाणन्यायतः शिवैकान्तिकेन ब्रह्मलक्षणेन हेतुना शिवस्य पूर्वोक्तरीत्या निरतिशयबृहत्त्वरूपे ब्रह्मत्वे तत्प्रवृत्तिनिमित्तकब्रह्मशब्दवाच्यत्वे वा साधनीये यदि जन्मकारणत्वमात्रं तत्र हेतूक्रिये[illegible] तदा जन्मकारणत्वस्य [illegible]त्यद्युपयोगिज्ञानक्रियाशक्तिप्रयोजकत्वाभावात् स्थित्यादिकारणभूतेश्वरान्तरसद्भावश[illegible]वर्तकत्वाभाव[illegible]श्च ततो निरतिशयबृहत्त्वादिकं न सिद्ध्येत् । अतस्तत्सिद्ध्यनु[illegible]व्याप्ति[illegible]ध्यप्रयोजकत्वादिशङ्कानिरासेन तथाभूतव्याप्तिग्रहोपयोगितया जन्मादिसमुदायस्य लक्ष[illegible]णमिति न कस्यापि वैयर्थ्यशङ्कावकाशः । एवं जन्ममात्रस्य लक्षणीकरणे निरतिशयबृहत्त्वरूपलक्ष्याकारो न सिद्ध्येदित्यपरितोषादेवाद्यस्य हिरण्यगर्भस्य यतो जन्मेति सूत्रव्याख्यानमयुक्तमिति सूचयितुं प्राक्सूत्रपदविभागो दर्शितः । ननु, 'यतो वे' त्यादिलक्षणकथनं नानुमानविधया ब्रह्मत्वप्रतिपत्त्यर्थम् । किं तु यतो भूतानि जायन्ते तद्ब्र-

वानुग्रहरूपं कृत्यमस्य चेतनाचेतनसम्मेलनसमरसीभूतस्य प्रपञ्चविलासस्य यतो

ह्मेति शब्दविधयैव । ततश्च व्याप्तिग्रहविरोध्यप्रयोजकत्वशङ्कानिरसनस्यानपेक्षितत्वात् जन्मादिसमुदायस्य लक्षणीकरणं निष्फलम् । अनेकत्र सांशयिकस्य ब्रह्मत्वस्य जगज्जन्ममात्रेणापि शाखाग्रेण चन्द्रशब्दवाच्यत्वस्येव क्वचिद्विशेषे निर्धारयितुं शक्यत्वादिति चेदुच्यते । यदि मन्त्रार्थवादादिप्रसिद्धमहिम्नां देवानां मध्ये को देवो निरतिशयबृहत्त्वशाली यज्ज्ञानात् 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्यादिषु महाफलं श्रूयत इति जिज्ञासोर्देवविशेषे ब्रह्मत्वनिर्धारणं केवलं शब्दविधया चिकीर्षितमभविष्यत् तदानीमयं देवो ब्रह्मेति विशिष्यैव निरदेक्ष्यत । प्रतिपत्तिलाघवात् । जन्मादिरूपलक्षणमुखेन तन्निर्धारणे तल्लक्षणं शिवनारायणादिषु बहुषु श्रूयमाणं न निर्धारणक्षममिति शङ्कानिरासार्थमेतत्सूत्रनिरूपणीयदृढन्यायावगत्यपेक्षासत्त्वेन प्रतिपत्तिगौरवात् । तस्मा'द्यतोवे'त्यादिश्रुतौ गुरूपायेनापि लक्षणेन लक्ष्यनिर्धारणात्तत्र सकृदेव लक्ष्यनिर्देशात् तल्लक्षणानुवादके श्वेताश्वतरमन्त्रे कारणत्वस्य पञ्चकृत्यकारित्वरूपतया विवृतत्वाच्च शब्दविधया चिकीर्षितमपि ब्रह्मनिर्धारणमनुमानरूपयोपपत्त्या तात्पर्यविषयतापादनेन दृढीकर्तुं जन्मादिसमुदायस्यैव लक्षणीकरणे श्रुतेस्तात्पर्यमित्यवसीयते । अतो युक्तं सूत्रे 'जन्मादी'त्येकवचनेन समुदायस्य लक्षणत्वसूचनम् । तत्र नपुंसकनिर्वाहार्थं भाष्ये कृत्यमिति बहुव्रीहिलभ्यान्यपदार्थप्रदर्शनम् । एवं सौत्रं जन्मादिपदं व्याख्यातम् । अथास्येति पदं व्याख्येयम् । तज्जन्मादिर्धर्मिपरमिति स्पष्टमेव । तद्यदि चेतनवर्गमात्रपरं तदानीमचेतनवर्गजन्मादिकारणवस्त्वन्तरशङ्कानिराकरणाभावात् लक्षणतो निरतिशयबृहत्त्वं न सिद्ध्येत् । यदि चेतनाचेतनात्मकसर्वकार्यपरं तदा तिरोभावानुग्रहयोर्बन्धमोक्षरूपतया चेतनैकान्तिकयो'र्यतोवे'त्यादिविषयवाक्ये जीवनरूपतयोक्तायाः स्थितेश्च तत्रानन्वयः स्यात् । 'यतो वा इमानि भूतानी'ति भूतशब्दस्य 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानी'त्यादिप्रयोगात् प्राणिनिकाये रूढत्वेन प्रपञ्चस्य भवनक्रियायोगिकार्यमात्रे योगस्य कल्पनीयत्वेनास्वारस्यादित्याशङ्क्य विशेषयति–चेतनेति । चेतनाचेतनयोः सम्मेलनं शरीरिशरीरभावेन सम्बन्धः तेन समरसीभूतस्य विशिष्टात्मनैकीभावं प्राप्तस्येत्यर्थः । अनेनैतदुक्तं भवति । सर्वमप्यचेतनं कार्यं द्रव्यं सुरनरतिर्यक्स्थावररूपस्य भूतग्रामकस्य शरीरमेव । न ततोऽतिरिक्तं किञ्चिदस्ति । शरीरस्य तद्धर्माणां गुणक्रियादीनां जन्मादीनि परम्परासम्बन्धेन शरीरिण्यपि व्यपदिश्यन्ते 'यस्मिञ्जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान्भवती'त्यादिश्रुतिषु चैत्रस्य पुत्रो जातः स कृशो नीलः स्थूलो गौरो जातः सञ्चाराभिलापादिक्रियावान् जातः इत्यादिलौकिकव्यवहारेषु च। एवं च 'यतो वे'त्यादिवाक्ये भूतशब्दोदितेषु स्वस्वशरीरविशिष्टेषु चेतनेषु शरीरतत्तद्धर्मजन्मादयः शरीरादिद्वारकसम्बन्धेन सर्गाद्यकालभवतत्तद्भोगाद्यनुगुणविच्छक्तिविकासादिरूपास्तदीयजन्मादयस्तद्द्वारकसम्बन्धेन च व्यपदिश्य लक्षणीक्रियन्ते । अतो न काचिदनुपपत्तिरिति । ननु, 'इमानि भूतानी'ति विषयवाक्ये बहुवचननिर्दिष्टानां जन्मादिधर्मिणां सूत्रे किमर्थमेकवचनेन निर्देश इति जिज्ञासायां तत्प्रयोजनं विशेषणमुखेन दर्शयति–प्रपञ्चविलासस्येति । प्रपञ्चो विलास इव प्रपञ्चविलासस्तस्य लीलाकृतमन्दस्मितादिवदयत्नपूर्वकस्य प्रपञ्चस्येत्यर्थः । एवं चास्येत्येकवचनमेककार्यत्वपरमेश्वरं प्रत्ययत्नसा-

यस्मात्तद्ब्रह्मेति शेषः। "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते। येन जातानि जीव-

ध्योऽयं विचित्रानन्तकार्ययुक्तः प्रपञ्च इत्येतत्सूचनार्थमित्ययत्नसाध्यत्वलक्षकेन विलासश-
ब्देन दर्शितं भवति। तेनापि परमेश्वरस्यापरिच्छेद्यानन्तशक्तिमत्त्वरूपमहिमविशेषसिद्धिः।
एवमस्येति पदं व्याख्यातम्। यत इति पदं व्याख्येयम्। तल्लक्षणीकृतजन्मादिप्रपञ्चसम्ब-
न्धित्वेन लक्ष्यनिर्देशकमिति स्पष्टमेव। अत्रेयं शङ्कोन्मिषति। तसिल्प्रत्ययोऽत्र जनिकर्तृ-
प्रकृतिरूपापादानपञ्चम्यन्तान्न भवति। जनिकर्तुः प्रपञ्चस्यात्र षष्ठ्यन्तपदेन जन्माद्युपसर्ज-
नतया निर्दिष्टस्य 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्त' इति मूलश्रुताविव यच्छब्दनिर्दिष्टकार-
णसम्बन्धित्वेनान्वयाभावात्। 'जनिकर्तुः प्रकृति'रिति(पा०१-४-३०)सूत्रे जनिकर्तृविशेषण-
स्य यत्र जनिकर्तुः कार्यतयान्वयो न तु जनेः तत्रैवापादानसंज्ञेत्येतदर्थताया वाच्यत्वात्।
अन्यथा तद्वैयर्थ्यात्। प्रकृतिशब्दस्योपादानरूपकारणविशेषवाचितया तत एव तत्कार्यस्या-
क्षेपतो लाभसम्भवात्। अथोच्येत प्रकृतिशब्दः स्वभावविषययैव शक्त्या मृत्स्वभावो घट
इत्यादिव्यवहारात्कार्यस्वभावरूपेषूपादानेषु प्रयुज्यते। क्लृप्तशक्त्या प्रयोगनिर्वाहे शक्त्यन्त-
रकल्पनानुपपत्तेः। तथा सति कार्यस्य प्रकृतिस्वरूपं कारणमित्येतावत्तत्र प्रयोक्तव्यं स्यादि-
ति चेत्। सत्यम्। तथापि लोके वेदे च निरूढ्या प्रकृतिपदमात्रस्य तत्र प्रयोगः न्यायशा-
स्त्रव्यवहारे कार्यं प्रति समवायिनि कारणे समवायिपदमात्रस्येव। पाणिनिना तु 'प्रकृति'रि-
त्येतावति सूत्रे कृते विवक्षितार्थः स्पष्टो न भवतीति जायमानस्य स्वभावरूपं यत्कारणं तस्या-
पादानसंज्ञा विधीयत इत्यर्थस्पष्टीकरणाय 'जनिकर्तु'रिति विशेषितम्। अत एव 'तदर्थं विकृतेः
प्रकृता'विति (पा०५-१-१२) सूत्रे विकृतिपदसन्निधानेन प्रकृतिपदस्योपादानपरत्वं लभ्यतामि-
त्येतदर्थमेव विकृतिग्रहणं कृतम्। एवं जनिकर्तृविशेषणमन्यथैवार्थवदिति नैतद्युक्तम्। अत्र
कारक इत्यधिकारतः कारकाणां मध्ये यत्स्वभावरूपं कारकमित्यर्थलाभे सति कस्य स्वभा-
वरूपमित्याकाङ्क्षायां प्रत्यासत्त्या कार्यस्य स्वभावरूपमित्यर्थपर्यवसानेन कारणावान्तरविशेष-
भूतोपादानपरत्वाधिगतिसम्भवात् यथाकथञ्चिदत्र 'जनिकर्तुः' प्रकृतिरिति(पा०१-४-३०)सू-
त्रेणापादानसंज्ञासमर्थनेऽपि जन्मकारण इव जगत्स्थितिप्रलयादिकारणेष्वपादानसंज्ञाविधा-
नाभावेनापादानपञ्चम्यन्तस्य स्थित्यादिभिरन्वयाभावप्रसङ्गाच्च। 'यत'इत्यस्यापादानपञ्च-
म्यन्तत्वाभ्युपगमे निमित्तान्तरशङ्कानिरासाभावेन ततो लक्ष्यस्य निरतिशयबृहत्त्वासिद्धेश्च।
अ[illegible]च्येत हेतुपञ्चम्यन्तादिह तसिल्प्रत्ययोऽस्तु तद्धेतुत्वं सङ्कोचे कारणाभावान्निमित्ततयो-
पादानतया च विवक्षितमिति ततो निरतिशयबृहत्त्वसिद्धिरप्युपपद्यत इति। नैतदपि युक्तम्।
'विभाषा गुणे स्त्रिया'(पा०२-३-२५सू.)मिति गुण एव हेतौ पञ्चमीविधानेन द्रव्ये ब्रह्मणि
हेतौ पञ्चम्यसम्भवादितीमां शङ्कां निराकर्तुं व्याचष्टे–यतो यस्मादिति। 'पुत्रात्प्रमोदो जा-
यत' इत्यादिप्रयोगदर्शनात् 'विभाषा गुणे स्त्रियामि' ति (पा०२-३-२५) सूत्रे विभाषेति
योगविभागेनागुणवचनेभ्योऽपि हेतौ पञ्चमी समर्थनीयेति भावः। 'हेता' विति (पा०
२-३-२३)सूत्रविहितहेतुतृतीयान्तादप्यत्र तसिल्प्रत्यय उपपद्यते। 'इतराभ्योऽपि दृश्यत'
(पा०५-३-१४ सू.) इति तृतीयान्तादपि तद्विधानादित्यपि द्रष्टव्यम्। सूत्रस्यापेक्षितं पूरयति–
तद्ब्रह्मेति शेष इति। यत्पदाक्षिप्ततत्पदाध्याहारेण पूर्वसूत्रगतब्रह्मपदानुषङ्गेण पूर्वसूत्रे

न्ति। यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति। तद्विजिज्ञासस्व। तद्ब्रह्मे"ति। "प्रधानक्षेत्रज्ञ-

प्रथमान्तब्रह्मपदाभावात्'संयजत्रैरङ्गानी'त्यत्र 'गच्छन्ता'मिति पदस्येव प्रथमान्तब्रह्मपदस्या-
प्यध्याहारेण वेदं शेषपूरणम्। एवं प्रदर्शितस्य लक्षणस्य पूर्वपक्षसिद्धान्ताभ्यां शिवैकान्त्य-
व्यवस्थापनार्थम् अधिकरणशरीरप्रदर्शनाय विषयवाक्यमुदाहरति–यतो वेति। नन्वत्रापा-
दानपञ्चमीतस्तसिल्प्रत्यय इत्यभ्युपगन्तव्यम्। न तु सूत्र इव हेतुपञ्चमीतः। उपपदविभक्ति-
तः कारकविभक्तेर्बलीयस्त्वात्। तद्वदिह 'जनिकर्तुः प्रकृति'रिति (पा०१-४-३०)सूत्राप्रवृत्ति-
शङ्कानवकाशात्। न च वाच्यं यत इत्यनुवादस्य प्रापकवाक्यसापेक्षत्वात् 'तदैक्षत बहु स्यां
प्रजायेयेति' 'तत्तेजोऽसृजत' इत्यादिप्रापकवाक्यानुसारेण निमित्तोपादानसाधारण्याय हेतुपञ्च-
म्यत्र वाच्येति। अनुवादो ह्यनूद्यमानार्थस्य प्रापकमपेक्षत इत्येव नियमः। न तु पुरोवाद-
प्राप्तं सर्वं यथाकथञ्चिच्छब्दस्य सामर्थ्यमाश्रित्यानुवादनीयमिति नियमः। न चात्र सूत्र इव
तृतीयान्तात्तसिलिति पक्षान्तरं वक्तुं शक्यम्। येनापादाने तृतीयाभावात्कारकविभक्तिबली-
यस्त्वन्यायाप्रवृत्तेः हेतुतृतीयैव स्यादिति शङ्क्येत। 'आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जाय-
न्त'इति वाक्ये प्राचीनेष्वन्नादिवाक्येषु च यत इति स्थाने पञ्चमीदर्शनेनात्रापि पञ्चम्यन्तता-
वगमात्। तृतीयान्तत्वाभ्युपगतावुपपदविभक्त्याश्रयणं स्यादिति कारकविभक्तिबलीयस्त्वे-
नापि पञ्चम्यन्ततावगमाच्च। तथा च विषयवाक्ये निमित्तान्तरशङ्कानिरासाभावाल्लक्ष्यस्य नि-
रतिशयबृहत्त्वं लक्षणतो न सिद्ध्यतीति चेन्न। लक्षणतो निरतिशयबृहत्त्वसिद्ध्यर्थमेव दुर्बल-
स्यापि हेतुपञ्चम्यन्तत्वस्याश्रयणोपपत्तेः। अन्यथा लक्षणकथनवैयर्थ्यप्रसङ्गात्तस्य लक्ष्यगत-
निरतिशयबृहत्त्वसिद्ध्युपयोग्यनुमानरूपोपपत्तिप्रदर्शनैकफलकत्वस्य प्राक्समर्थितत्वात् वाक्य-
वैयर्थ्याच्च पदमात्रे क्लिष्टगत्याश्रयणस्य न्याय्यत्वात्। अत एव 'एकादश पशोरवदानानि तानि
द्विरवद्यती'तिवाक्यवैयर्थ्याय 'यद्यपि चतुरवत्ती यजमानः पञ्चावत्तैव वपा कार्ये'त्यत्र वपा-
ग्रहणस्य पाशुकहविर्मात्रोपलक्षकत्वमाश्रितम्। ननु लक्षणकथने तन्निर्णायकादिषु च जन्म-
वाक्ये पञ्चमी जीवनवाक्ये तृतीया च व्यवस्थया दृश्यते। सा व्यवस्थार्थव्यवस्थामन्तरेण
नोपपद्यते। अतस्तेषु तृतीयानां हेत्वर्थत्वात्पञ्चमीनामपादानार्थत्वमभ्युपगन्तव्यमिति चेन्न।
तृतीयानां करणार्थत्वोपपत्तेः। 'न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन। इतरेण तु जीवन्ति
यस्मिन्नेतावुपाश्रिता'विति श्रुत्यन्तरे ब्रह्मणः प्राणिनां जीवने प्राणवाय्वाद्यपेक्षयातिशयितसाध-
कत्वरूपस्य साधकतमत्वस्य प्रतिपादनात्। ननु, तथापि विषयवाक्ये जन्मादिपञ्चकं नोपा-
त्तमिति श्रुतिसूत्रयोर्नानुगुण्यमिति चेन्न। 'प्रयन्ती'त्यनेन लयप्रतिपादकेन दैनन्दिनप्रलयव-
दात्यन्तिकलयरूपस्य मोक्षस्यापि सङ्ग्रहात् 'अभिसंविशन्ती'त्यनेन अभितस्स्वपन्तीत्यर्थकेन
तिरोभावस्य प्रतिपादनाच्च विषयवाक्यस्यापि कृत्यपञ्चकविषयत्वात्। प्रधानेति। 'स विश्व-
कृद्विश्वकृदात्मयोनिः कालकालो गुणी सर्वविद्यः'। इति मन्त्रस्य पूर्वभागः। आत्मयोनिः
स्वयम्भूः आत्मनां योनिर्वा। कालकालः कालस्य क्षणादिनिचयस्य वैवस्वतस्य वा नियन्ता।
गुणी सत्यसंकल्पत्वादिकल्याणगुणसंपन्नः। सर्वा विद्यास्येति सर्वविद्यः सर्वविद्याधिष्ठाता।
'ईशानस्सर्वविद्याना'मिति श्रुतेः। प्रधानक्षेत्रज्ञयोः प्रकृतिपुरुषयोः पतिः पालकः। गुणेशश्चै-

(१) 'द्वितीयाधिकरणमवतारयति' इति ख. पाठः।

पतिर्गुणेशस्संसारमोक्षस्थितिबन्धहेतुः ।" "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" "ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् । ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमः॥" इत्या-

---

गुण्यनियन्ता । संसारस्सन्ततं सरणमिह परत्र च गतागतम् । तेन जन्मप्रलययोर्ग्रहणम् । बन्धस्तिरोभावः । सूत्रे कृत्यपञ्चकं गृहीतमित्यस्य यत इति पञ्चम्या हेत्वर्थकत्वस्य च स्पष्टीकरणार्थं विषयवाक्यान्तरोदाहरणम् । अनपायगुणद्वारकं तथाभूतविग्रहद्वारकं च स्वरूपलक्षणमप्यनेन सूत्रेण विवक्षितमिति दर्शयितुं 'सत्यं ज्ञान''मृतं सत्य'मिति मन्त्रयोरुदाहरणम् । अत्र जन्मादिकं ब्रह्मणो लक्षणं भवितुमर्हति न वेति तत्प्रयोजनसम्भवासम्भवाभ्यां संशये पूर्वः पक्षः । नैतद्ब्रह्मणो लक्षणं भवितुमर्हति अतन्निष्ठत्वात् । लक्षणस्य हि लक्ष्यगतकिञ्चिच्छेषसिद्धिः प्रयोजनम् । तत्र च प्रयोजनं लक्षणे हेतुतयोपयुज्यते इतीष्यते । न चातन्निष्ठं तन्निष्ठसाध्यसिद्धावुपयुज्यते । विशिष्य च ब्रह्मलक्षणस्येदं वस्तु ब्रह्मेति शृङ्गग्राहिकया वस्तुविशेषब्रह्मत्वनिर्धारणं प्रयोजनमिष्यते । न चैतल्लक्षणं तन्निर्धारणं जनयितुमीष्टे । यतश्श्रुतिवाक्येषु क्वचिदानन्दः क्वचित्सत् क्वचिज्ज्ञानं क्वचिच्छिवः कारणत्वेन वर्ण्यते । तेषु किं ब्रह्मेति सर्वसाधारणकूटसाक्षिणानेन लक्षणेन निर्धारणीयम् । न च सर्वेषामेतेषामव्यवस्थितविकल्पेन व्यवस्थितविकल्पेन समुच्चयेन वा जगज्जन्मादिकारणत्वमिति तथैवैतेषां ब्रह्मत्वमपि स्यादिति वाच्यम् । अव्यवस्थितविकल्पे श्रुतहान्यादिदोषापत्तेः । तथाहि यदा तावदानन्दशास्त्रस्य प्रामाण्यमभ्युपगम्यते तदा 'सदेव सोम्येद'मित्यादिशास्त्रश्रुतं सदादीनां कारणत्वं हातव्यमिति सदादिशास्त्राणामपौरुषेयत्वेन प्राप्तस्य प्रामाण्यस्य परित्यागो दोषाभावादप्राप्तस्याप्रामाण्यस्य स्वीकारश्चेति तेषु दोषद्वयमापतति । यदा पुनस्सदादिशास्त्राणामन्यतमं प्रमाणमभ्युपगम्यते तदा तत्र प्राक्स्वीकृताप्रामाण्यपरित्यागः परित्यक्तप्रामाण्यस्वीकारश्चेति तत्र दोषद्वयमापततीत्येवं प्रतिशास्त्रं प्रतीतप्रामाण्यपरित्यागाप्रतीताप्रामाण्यकल्पनारूपदोषद्वयं पर्यायान्तरे कल्पिताप्रामाण्यपरित्यागपरित्यक्तप्रामाण्यस्वीकाररूपं दोषद्वयं चेति चत्वारश्चत्वारो दोषाः प्रादुष्युः । तस्मादत्यन्तबाधादपि पापीयान्विकल्पः । अत्यन्तबाधे हि यद्वाक्यं दुर्बलत्वेनावधारितं तत्प्रबलविरुद्धत्वात्स्वार्थात्सर्वथैव प्रच्यावितं सदर्थसङ्कोचं वृत्त्यन्तरं वा समासाद्य निर्वृणुयादेव । न त्वव्यवस्थितजयपराजयपर्यायप्राप्तिमदसमाप्यमानसमरसमबलनरपतिद्वयन[illegible]स्मृत्तिमनुभवेत् । न वा श्रोतॄन्समबलयोर्द्वनरपतिद्वयविषयवासिजनानिवान्यत[illegible]हसमुद्रतरङ्गपरम्परानिमज्जनेन क्लेशयेत् । नचैवंभूतयोरेव व्रीहियववाक्य[illegible] तथेहापि स्यादिति शङ्कनीयम् । अनुष्ठेयार्थे स्वैच्छिकप्रयोगभेदे[illegible]दव्यवस्थापरिहारसम्भवेऽप्यत्र सिद्धे वस्तुनि तत्परिहारासम्भवात् । त[illegible]तविकल्पस्तावदिह न सम्भवति । कल्पभेदादिना व्यवस्थितविकल्पाभ्युपगमे तु 'एकमेवाद्वितीयं' 'द्यावाभूमी जनयन्देव एक'इत्यादिश्रुतिविरुद्धब्रह्मानेकत्वप्रसङ्गः । आनन्दादयः समुच्चिताः कारणमित्येवंरूपसमुच्चयपक्षेऽप्ययं दोषस्तुल्यः । अधिकश्च ब्रह्मनामैकमत्यासम्भवो दोषः । तेषां धर्मसमुच्चयः कारणमित्यपि पक्षो न युज्यते । अचेतनस्य तत्स्वेक्षापूर्वकस्रष्टृत्वाद्यसम्भवात् । एवमभिन्ननिमित्तोपादानत्वरूपतयाभिमते लक्षणे कर्तृत्वरूपनिमित्ततांशस्यानन्दादिष्विदंतया ब्रह्मनिर्धारणरूपप्रयोजनपर्यवसायित्वाभावाल्लक्षणानुप्रवेशो

न युज्यते । उपादानतांशस्य त्वसम्भवादेव स न युज्यते । 'मायां तु प्रकृति'मिति श्रुतौ मायाया जगदुपादानत्वश्रवणात् । न च 'आत्मन आकाशस्सम्भूत' इत्यादिष्वपादानविषयपञ्चमीश्रुत्यादिभिः ब्रह्मणोऽप्युपादानत्वं प्रतिपाद्यत इति वाच्यम् । ज्ञानादिरूपस्य ब्रह्मणः तद्विलक्षणप्रपञ्चोपादानत्वासम्भवेन निर्विकारत्वश्रुतिविरोधेन च पञ्चम्यादीनां हेतुत्वाद्यर्थान्तरपरत्वात् । तस्माद्यदि कर्तृत्वरूपनिमित्तत्वं लक्षणं यदि वा बहूनामानन्दादीनामैकमत्यासम्भवेन निमित्तत्वायोगात् तन्तूनामिव बहूनामुपादानत्वसम्भवाच्चोपादानत्वं लक्षणं यदि वा निरतिशयब्रह्मत्वसिद्ध्यर्थं मिलितमुभयं लक्षणं सर्वथापि जगत्कारणत्वं लक्षणं न सम्भवति । अत एवानन्दरूपत्वं सद्रूपत्वं ज्ञानरूपत्वमुमासहायत्वविरूपाक्षत्वादिविशिष्टविग्रहशालित्वमित्येवमाद्यपि लक्षणं भवितुं नार्हति । विकल्पसमुदायदोषानतिक्रमादेव । स्यादेतत् । सज्ज्ञानमानन्दः शिव इत्येतेषां नास्ति भेदः । 'सदेव सोम्ये'दमित्यादिश्रुतिप्रतिपन्नस्य सत एव जगत्कारणस्य तत्तच्छास्त्रान्तरानुसारेण छागपशुन्यायाच्चेतनतया प्रचुरानन्दतया शिवरूपदेवताविशेषतया च पर्यवसानात् । अतोऽत्र विरोधाभावान्न विकल्पसमुच्चयदूषणशङ्कावकाश इति चेत् । स्यादेतदेवं यद्यत्र विरोधो न स्यात् । अवधारणविरोधात्तु नात्र च्छागपशुन्यायोऽवतरति । तथा हि— 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्''आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते''न सन्न चासच्छिवएव केवल'इतिसदानन्दशिवकारणवाक्येषु तावदवधारणानि छागपशुन्यायेन परस्परस्मात्प्राप्तानां रूपान्तराणां व्यवच्छेदेनैव सप्रयोजनानि वाच्यानि । अन्यथा तद्वैयर्थ्याच्छ्रुतिशैलीमनुविदधानेषु कल्पसूत्रे'ष्वाज्यहविरुपांशुयाजः पौर्णमास्यामेव भवती'त्यादिवाक्येष्ववधारणस्य कल्पसूत्रान्तरस्थसमानप्रकरणप्राप्तामावास्याकालोपसंहारशङ्काव्यवच्छेदेनैवार्थवत्त्वस्य दृष्टत्वाच्च शिव एवेति वाक्ये सद्रूपताव्यवच्छेदः कण्ठतोऽपि कृतो दृश्यते । तथा बृहदारण्यकोपनिष'द्यस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतद्यदृग्वेदो यजुर्वेद'इत्यादिना 'अयं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतान्यस्यैवैतानि सर्वाणि निश्वसितानी'त्यन्तेन सर्वकारणं वस्तूपक्षिप्य 'स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसघनः एवैवं वा अरे अयमात्मा अनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एवे'ति तस्य प्रज्ञानैकरूपत्वप्रतिपादनस्य कारणवाक्यान्तरप्राप्तरूपान्तरव्यवच्छेदपरत्वमवधार्यते । कारणवाक्यान्तरेषु तदन्यकारणवाक्यप्राप्तरूपान्तरव्यवच्छेदकावधारणदर्शनात् । तेनान्येषामपि ज्ञानकारणवाक्यानां कारणं ज्ञानैकरूपमित्यत्र तात्पर्यमवसीयते । न च शाखाभेदेनोदितानुदितहोमव्यवच्छेदेऽपि साध्यरूपस्याग्निहोत्रस्यैक्यवत्सद्ज्ञानानन्दशिवविषयकारणवाक्यभेदेन परस्परधर्मव्यवच्छेदे सिद्धरूपस्य कारणस्यैक्यमुपपद्यते । तस्मान्न कारणवाक्येषु छागपशुन्यायावतारः । अस्तु वा ज्ञानानन्दपर्यन्तस्तन्न्यायावतारः । शिवपर्यन्तस्तु न सम्भवति । 'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।' 'एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशान'इत्यादीनां विशेषान्तरविषयाणामपि कारणवाक्यानां सत्त्वेन तेषां सत्यज्ञानादिवाक्यानां च क्व विषये पर्यवसानं भवत्वित्यत्र विनिगमनाविरहात् । तस्माद्ब्रह्मणो लक्षणं न सम्भवतीति । इत्थं संशयप्रदर्शि-

---

(१) 'समुच्चय'इति ङ.पाठः । (२) 'साध्यरूपस्यैवाग्नि' इति ङ. पाठः। (३) 'विशेषे' इति घ. पाठः।

दिवाक्यं विषयः। अत्र जगतो जन्मादिकं ब्रह्मणो लक्षणतया सम्भवति न
वेति सन्देहः। न सम्भवति सम्बन्धाभावात्। किं च 'आनन्दो ब्रह्मेति व्यजा-
नादि'त्यत्रानन्दस्य जगज्जन्मादि लक्षणं पर्यवस्यति। अन्यत्र 'सदेव सोम्येदमग्र
आसीदि'ति सतो जगत्कारणत्वमवगम्यते। 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति ज्ञानमे-
वापरिच्छिन्नं जगत्कारणं ब्रह्मेत्येकत्र विज्ञायते। अपरत्र च 'यदा तमस्तन्न दिवा
न रात्रिर्न सन्न चासच्छिव एव केवल'इति शिवशब्दवाच्यं वस्तु कारणत्वेन
सकलपूर्वभावि ब्रह्मेति विज्ञायते। अत्रानन्दादीनां ब्रह्मत्वे विकल्पो वा समुच्चयो
वा। विकल्पे श्रुतहान्यादिदोषप्रसङ्गोऽव्यवस्था च। व्यवस्थितविकल्पेऽपि ब्र-
ह्मानेकत्वप्रसङ्गः। समुच्चयपक्षे तेषां धर्मरूपत्वान्निखिलजगन्निर्माणोपायज्ञानवि-
शेषविशिष्टब्रह्मत्वासम्भवः। अपि च'मायां तु प्रकृतिं विद्या'दितिश्रुतिर्मायाया
अचेतनाय जगत्कारणत्वमभिधत्ते तदेव युक्तम्। ब्रह्मणो ज्ञानरूपस्य जगत्कारणत्वे
तस्य विकारापत्त्या 'निष्कलं निष्क्रियं शान्त' मित्यादिश्रुतिभङ्गप्रसङ्गः। अतस्स-
र्वथाऽपि ब्रह्मणो जगत्कारणत्वादि लक्षणमभिधातुमशक्यमित्येवमादौ पूर्वपक्षवि-
क्षेपे प्राप्ते ब्रूमः। यद्यपि जन्मादेर्जगन्निष्ठत्वेन ब्रह्मण्यसम्बन्धः। तथापि ताटस्थ्येन

नपूर्वकं पूर्वपक्षं प्रापय्य सिद्धान्तयितुं प्रतिजानीते—अत्र जगतो जन्मादिकमित्यादिना
एवमादौ पूर्वपक्षविक्षेपे प्राप्ते ब्रूम इत्यन्तेन। अतन्निष्ठत्वेन तल्लक्षणत्वासम्भवं ताव-
त्परिहरति—यद्यपीति। असम्बन्धो धर्मधर्मिभावसम्बन्धाभावः। ताटस्थ्येनेति। यथा शा-
खाग्रस्य चन्द्रलक्षणत्वं तद्वदिति भावः। ननु, शाखाग्रं नानुमाने स्वयं हेतुभावेन तल्लक्ष्यग-
तकिञ्चिद्विशेषप्रतीतावुपयुज्यते। किं तु कस्मिन् गगनप्रदेशे चन्द्रो वर्तत इत्यजानतः तज्जि-
ज्ञासया पृष्टवतो गगने सर्वत्र चक्षुर्विक्षेपक्लेशो माभूदिति देशविशेषे चक्षुर्नियमनमात्रे तदुप-
युज्यते। तत्र यदि प्रागवगतचन्द्रं तस्य प्रदेशविशेषवर्तित्वमात्रं जिज्ञासमानं प्रतीदं लक्षण-
कथनं तदा तस्य चक्षुर्नियमानन्तरं प्रत्यक्षेण जायमानं प्रदेशविशेषवर्तित्वज्ञानमेव फलम्।
यदि प्रागनवगतचन्द्रमसि ज्योतिर्मण्डलेऽस्ति चन्द्रशब्दवाच्य इत्येतावदवगत्य तं विशिष्य
जिज्ञासमानं प्रतीदं लक्षणकथनं तदा चक्षुर्नियमने सति शाखोर्ध्वदेशे चन्द्रसमीपस्थितनक्ष-
त्रादिसाधारण्येन चन्द्रे दृश्यमानेऽप्ययं चन्द्रशब्दवाच्य इति निश्चयोदयासम्भवात्तत्र 'प्रकृ-
ष्टप्रकाशश्चन्द्र' इत्यादिस्वरूपलक्षणमपि वक्तव्यमिति तन्मुखेन जायमानं चन्द्रशब्दवाच्य-
त्वनिर्धारणं फलमिति विशेषः। उभयथापि शाखाग्रं चन्द्र इति तटस्थलक्षणकथनं चक्षुर्नि-
यमनमात्रे व्याप्रियते। न तु साक्षाल्लक्ष्यविशेषज्ञापने। लोके तस्य तटस्थलक्षणत्वव्यपदेशो
'वृक्षं प्रति विद्योतते विद्यु'दित्यत्र वृक्षस्य व्याकरणे लक्षणत्वव्यपदेशश्च प्रमाणान्तरव्यवधा-
नेनापि लक्ष्यविशेषज्ञाने फलपर्यवसानमस्तीत्येतावता। एवं च शाखाग्रस्य लक्ष्यगतविशेषसा-
धने हेतुत्वाभावात् ताद्धर्म्याभावेऽपि लक्षणत्वं भवतु नाम। जन्मादिसमुदायस्य लक्ष्यगत-
निरतिशयबृहत्त्वसिद्धौ हेतुभावेनैवोपयोग इति तस्य कथं ताद्धर्म्याभावे लक्षणत्वमुपपद्यत

(१)'ब्रह्मणि'इति ख. ग. पाठः। (२) 'प्रसङ्गात्' इति ख. पाठः।

लक्षणत्वं युज्यते। यत् सर्वज्ञत्वादिविशिष्टमष्टाभिधानाधिकरणं शिवतत्त्वं
तदेव जगत्कारणं ब्रह्मेत्युच्यते। आनन्दादीनामत्रैव धर्माणां पर्यवसानं
भवति। सर्वज्ञत्वं नित्यतृप्तत्वमनादिबोधत्व स्वतन्त्रत्वमलुप्तशक्तिमत्त्वमन-
न्तशक्तिमत्त्वं चेत्येतानि सर्वज्ञत्वादीनि। नित्यापरोक्षानपेक्षितबाह्यकरणनिष्क-
लङ्कानुभवविषयनिखिलवस्तुत्वमिह सर्वज्ञत्वम्। 'यस्सर्वज्ञस्सर्वविद्यस्य ज्ञान-
मयं तप' इत्यादिभिरिदं ब्रह्मणस्सिद्धम्। अनेन सकलचेतनबहुविधकर्मफलभो-
गानुकूलतत्तच्छरीरनिर्माणोपायसामग्रीविशेषज्ञं ब्रह्म निमित्तं भवति। निर-
स्तसमस्तोपप्लवकलङ्कनिरतिशयानन्दपरिपूर्णत्वमिह नित्यतृप्तत्वम्। अत एव

इति चेदुपपद्यत एव। निमित्तोपादानसाधारणहेतुहेतुमद्भावसम्बन्धेन जन्मादिकस्य लक्ष-
णीकरणात्। तेन सम्बन्धेन तस्य व्यभिचाराप्रसङ्गात्। धूमादीनामपि तेन तेन सम्बन्धवि-
शेषेणैव व्याप्तेरुपपादनीयत्वात्। जन्मादिकारणत्वस्य लक्षणीकरणे ताद्धर्म्यमपि लभ्यते
किमनेन प्रयासेनेति चेन्न। तस्य लक्षणीकरणेऽपि सम्बन्धान्तरेण तस्य ब्रह्मान्यवृत्तितया
व्यभिचारवारणाय सम्बन्धविशेषविवक्षावश्यंभावे लाघवात् जन्मादिकस्यैव सम्बन्धविशेषेण
लक्षणीकर्तुं युक्तत्वादित्यभिप्रायः। एवं लक्षणसामान्यप्रयोजनासम्भवशङ्का निराकृता। अथ
विशिष्य ब्रह्मलक्षणस्य विवक्षितं प्रयोजनं न सम्भवतीत्युपन्यस्तां शङ्कां परिहर्तुमुपक्रमते-
यदित्यादिना। शिवो निरतिशयबृहत्त्वशाली। जगज्जन्मादिसमुदायादिहेतुभावेन प्रकृत-
लक्षणस्य विशिष्य विवक्षितमपि प्रयोजनं सम्भवति। बहुषु कारणत्वप्रतिपादकवाक्यानां मु-
ख्यार्थासम्भवेन किञ्चिद्विषयाणामेव तेषां मुख्यार्थपरत्वे वक्तव्ये किंविषयवाक्यानां तदुक्त-
मिति तत्र न्यायगवेषणायां शिवस्य पञ्चकृत्यकारित्वोपपादकसर्वज्ञत्वादिरूपषडङ्गप्रसिद्ध्या
जन्मादिकारणत्वतदुपपादकप्रवृत्तिनिमित्तकभवादिनामाष्टकाभिधेयत्वप्रसिद्ध्या च तद्विषया-
णामेव कारणवाक्यानां यथाश्रुतार्थपरत्वस्य न्याय्यत्वावधारणात् जन्मादिकारणत्वोपपादक-
गुणजातस्य तत्र क्लृप्ततया तदाक्षेपानपेक्षणेन बुद्धिलाघवात् जन्मादिकारणत्वादिप्रवृत्तिनि-
मित्तकनामाष्टकसंवादाच्चेत्याशयेन 'सर्वज्ञत्वादिविशिष्टमष्टाभिधानाधिकरण'मिति विशेषणद्व-
यमुपन्यस्तम्। शिवशब्दप्रवृत्तिनिमित्तपर्यालोचनयाप्युक्तार्थसिद्धिमभिप्रेत्य, तेन विशेष्यनि-
र्देशः कृतः। शिव एव तत्त्वं शिवतत्त्वम्। तत्त्वशब्देनात्र कालत्रयवर्ति शाश्वतं वस्तूच्यते।
अत एव 'ब्रह्म वेदा ब्रह्म तपो ब्रह्म ज्ञानं च शाश्वत'मिति प्राचीननानार्थकोशार्थसङ्ग्राहके
'वेदस्तत्त्वं तपो ब्रह्मे'त्यमरकोशे शाश्वतज्ञानशब्दस्थाने तत्त्वशब्दप्रयोगः। एवं चात्र
तत्त्वशब्दप्रयोगेन शिवस्य 'न सन्न, चासच्छिव एव केवल'इति मन्त्रोक्तसर्गाद्यकालावस्था-
यित्वप्रदर्शनेन कारणवाक्यान्तरेभ्यः प्रबलेन तेनापि जगत्कारणत्वस्य शिवैकान्त्यसिद्धि-
रिति सूच्यते। एवं षडङ्गनामाष्टकशिवशब्दप्रवृत्तिनिमित्तयदातमोमन्त्रप्राबल्यपर्यालोचनया
सच्चिदानन्दरूपतापि छागपशुन्यायेन शिव एवावतरतीत्याह—आनन्दादीनामिति। एवं
'यत्सर्वज्ञत्वादिविशिष्ट'मित्यादिना सङ्क्षिप्तमर्थजातं प्रपञ्चेनोपपादयति—सर्वज्ञत्वमित्या-
दिना 'अत आनन्दादीनां विकल्पादिचिन्ता निरर्थिके'त्यन्तेन ग्रन्थसन्दर्भेण।

(१) 'तदाक्षेपानपेक्षणे' इति च. पाठः।

'आनन्दो ब्रह्मे'ति श्रूयते । यः खलु'अन्योन्तर आत्माऽऽनन्दमय'इति प्रस्तुत्य
'सैषानन्दस्य मीमांसा भवती'त्यारभ्य अभ्यासान्निरतिशयानन्दशिरस्कत्वेन'स
एको ब्रह्मण आनन्द'इति निरूपितः । परब्रह्मधर्मत्वेन च स एव'आनन्दो ब्रह्मे'-
ति प्रचुरत्वाद्ब्रह्मत्वेनोपचर्यते । तादृशानन्दभोगरसिकं ब्रह्म नित्यतृप्तमित्युच्यते ।
ब्रह्मणो मनसैव महानन्दानुभवो, न बाह्यकरणद्वारा । तथा हि श्रुतिः'आकाश-
शरीरं ब्रह्म । सत्यात्म प्राणारामं मन आनन्दम् । शान्तिसमृद्धममृतम्'इति ।
आकाशत इत्याकाशः प्रकाशश्चिदम्बरमुच्यते । न भूताकाशः । विशेषाभावात् ।

तत्र सर्वज्ञत्वादिषट्कं प्राणिनिकायस्य तत्तदनुष्ठितकर्मज्ञानानुसारेण वैषम्यनैर्घृण्ये विनानादि-
कालप्रवृत्तपञ्चकृत्यकर्तृतायामुपयुज्यते । यः खलु सृज्यपालनीयसंहार्यतिरोभावनीयानुग्रा-
ह्यजातमशेषविशेषसंहितमनादिसिद्धेन बोधेन सदा प्रत्यक्षमनुभवति तदनुकूलानाद्यसङ्कुचैयश-
क्तिशाली च भवति । सर्वं च प्रपञ्चमधितिष्ठति स्वयं निरतिशयानन्दनित्यतृप्ततया स्वतस्सिद्धत-
त्त्वावबोधोपहतभक्ताभक्तविषयरागद्वेषोन्मेषतया च स्वार्थपरार्थप्रयुक्तसृष्ट्यादिवैषम्यनैर्घृण्य-
रहितश्च भवति स एवास्य प्रपञ्चस्योक्तविधया पञ्चकृत्यानि कर्तुं शक्नोति । अलुप्तशक्तिक-
त्वमनंतशक्तिकत्वं च प्रपञ्चोपादानभावेऽप्युपयुज्यते । भाष्ये सर्वज्ञतादिषु कस्यचित्कचिदुप-
योगवर्णनं यथार्हमन्यत्राप्युपयोगस्योपलक्षणम् । एवं नामाष्टके शिवशब्दे च यथासम्भवं
जन्मादिकारणत्वतदुपपादकप्रवृत्तिनिमित्तके भाष्यकृतं कस्यचित्कयाचिद्व्युत्पत्त्या प्रवृत्तिनि-
मित्तप्रदर्शनं व्युत्पत्त्यन्तरेण सम्भवतां प्रवृत्तिनिमित्तान्तराणामप्युपलक्षणम् । अत्र व्याख्ये-
यांशव्याख्यानपूर्वकमपेक्षितार्थानाविष्कुर्मः । ननु'आनन्दो ब्रह्मे'तिश्रुतिरानन्दस्य वैषयिकसुख-
न्यायप्राप्तदुःखमिश्रणराहित्यरूपं निरस्तसमस्तोपप्लवकलङ्कत्वं निरतिशयत्वं च न प्रतिपाद-
यति । नाप्यानन्दवत्त्वं ब्रह्मणः प्रतिपादयति । किं तु तस्यानन्दरूपत्वमेवेत्याशङ्क्य पूर्वसन्द-
र्भानुसारेणोदाहृतश्रुतेस्तथाभूतानन्दवद्ब्रह्मेत्यर्थे पर्यवसानं दर्शयति—यः खल्वित्यादिना । प्र-
स्तुत्येति । 'अन्योऽन्तर आत्मानन्दमयः । तस्य प्रियमेव शिर'इत्यादिप्रियमोदाद्यात्मकसुख-
विशेषरूपशिरःपक्षाद्यवयवयुक्तत्वेनानन्दमयं प्रस्तुत्येत्यर्थः । तेन सैंधवखिल्ये लवणरसविरो-
धिनो रसान्तरस्येवानन्दमये प्रियमोदादिरूपसर्वावयवयुक्ते सुखविरोधिनो दुःखस्यानुप्रवेशो ना-
स्तीत्याद्यविशेषणार्थसद्भावस्सूचितः । 'निरतिशयशिरस्कत्वेनाभ्यासा' दित्यनेन द्वितीयविशेष-
णार्थो दर्शितः । 'ब्रह्मण आनन्द'इति श्रुतिभागोदाहरणेन आनन्दस्य ब्रह्मधर्मत्वं दर्शितम् ।
ननु, ब्रह्मधर्मस्तथाभूतानन्दः कथमिह वाक्ये ब्रह्मेति व्यपदिश्यत इत्याशङ्क्य 'तद्गुणसा-
रत्वा'दिति वक्ष्यमाणन्यायेनाभेदोपचारादित्याह—प्रचुरत्वाद्ब्रह्मत्वेनोपचर्यत इति । सर्व-
ज्ञत्वनिरुक्ता'वनपेक्षितबाह्यकरणे'ति करणे बाह्यत्वविशेषणेन सूचितं ब्रह्मणो मनस्सद्भाव-
मिहानन्दानुभवोपयोगितया निरूपयति—मनसैवेति । न बाह्येति । स्रक्चन्दनादिविषयसु-
खानुभववद्बाह्यकरणं परम्परयापि नापेक्षत इत्यर्थः । नन्वाकाशशब्दः प्रसिद्धिप्राचुर्याद्भूता-
काशपरस्स्यादित्याशङ्क्याह—विशेषाभावादिति । सर्वप्रपञ्चशरीरकस्य भूताकाशशरीरप्र-
तिपादनमात्रेण न कश्चिदतिशयो वर्णितो भवतीत्यर्थः । प्रसिद्धभूताकाशरूपाम्बरव्यतिरेकेण

(१) 'प्रसज्य' इति ख. पाठः । (२) 'निरतिशयशिरस्कत्वेन' इति पाठान्तरम् ।

निखिलजगदण्डषण्डबुद्बुदनिकुरुम्बजलधिस्थानीया परप्रकृतिरूपा परमशक्तिर्हि
चिदम्बरमुच्यते । तत्स्वरूपं ब्रह्म आकाशशरीरम् । परप्रकृतित्वं चिदाकाशस्य
'सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि आकाशादेव समुत्पद्यन्ते । आकाशं प्रत्यस्तं
यन्ति । आकाशो ह वै नामरूपयोर्निर्वहिता'इत्यादिश्रुतिसिद्धम् । सत्यात्म स-
त्तारूपम् । प्राणारामं प्राणस्सकलाधारभूता चिदम्बरप्रकृतिरुच्यते । स्वरूपभूता-
यां तस्यामारामो यस्य तत्प्राणारामम् । मनआनन्दं मनस्येवानन्दो यस्य न बाह्यक-
रणे तन्मनआनन्दम् । अत्राप्यानन्द इति चिदंबरप्रकृतिरुच्यते । तथा च श्रूयते-
'को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात् । यदेष आकाश आनन्दो न स्या'दिति । शान्तिसमृद्धं
शिवतासम्पन्नम् । अमृतमनादिमुक्तम् । अत्र सच्चिदानन्दरूपपरमाकाशरूपं ब्रह्म
स्वरूपानन्दं मनसैवानुभवति बाह्यकरणनिरपेक्षमिति सिद्धं 'मनआनन्द' मित्य-
नेन । इदमेव ज्ञापकं ब्रह्मभावमापन्नानां मुक्तानां निरतिशयस्वरूपानन्दानुभवसा-

किमिदं चिदम्बरं नामेत्याकाङ्क्षायामाह—निखिलेति । सकलप्रपञ्चपरिणामिनी परमेश्वरस्य
चिच्छक्तिश्चिदम्बरमुच्यत इत्यर्थः । तत्स्वरूपमिति । स एवाकाशः स्वरूपं घटस्य घटत्वव-
त्स्वरूपनिरूपकधर्मोऽस्येति बहुव्रीहिः । चिच्छक्तिः परमेश्वरस्य जगद्व्यापारे छेदने कुठारव-
त्करणभूतैव केवलं न तु प्रपञ्चप्रकृतिरिति केचिदाहुः । तन्निरासार्थमाह—परप्रकृतित्वमिति ।
यस्य सा परमा देवी शक्तिराकाशसंज्ञिता । अनन्तैश्वर्ययोगात्मा महेशो दृश्यते हि स'
इति कौर्मवचने चिच्छक्तेराकाशसंज्ञास्तित्ववर्णनादुदाहृतश्रुत्योराकाशशब्दः चिच्छक्तिपर
इति भावः । सत्तारूपमिति । सर्वत्र प्रपञ्चे सत्सदित्यनुगतप्रत्ययविषयतया स्फुरन्ती सर्व-
प्रकृतिभूता सैव चिच्छक्तिस्सत्ता । सा रूपमस्येति बहुव्रीहिः । 'सत्यात्मे'ति श्रुतौ सत्यशब्देन
'सच्च त्यच्चाभव'दिति श्रुतेस्सत्त्यदात्मकसकलप्रपञ्चाकारपरिणामिनी तदनुगतसत्तारूपा चि-
च्छक्तिरुच्यते । सत्तारूपमित्यर्थतस्तद्व्याख्यानम् । सकलाधारभूतेति । प्राणशब्दस्य गौ-
णप्रवृत्तिनिमित्तोक्तिः । प्राणवायुर्हि सर्वेषां भूतानां शरीरस्येन्द्रियाणां चाधारः । मा मोहमा-
पद्यथ अहमेवैतत्पञ्चधात्मानं प्रविभज्यैतद्बाणमवष्टभ्य धारयामी'ति प्राणसंवादे वागादीन्प्रा-
णान्प्रति मुख्यप्राणवचनाच्चिच्छक्तिः समुख्यप्राणस्य सर्वस्यापि प्रपञ्चस्याधारभूतेत्यस्यामति-
शयितप्राणगुणवत्त्वेन ताच्छब्द्यमिति भावः । मनस्येवानन्दो न बाह्यकरण इति । श-
रीरे सुखमितिवदौपचारिकः सप्तम्याधिकरणत्वनिर्देशः । को ह्येवान्यादिति । अननं प्राण-
वायुव्यापारः प्राणनं चक्षुरादिव्यापारः । यद्वा अननं सांसारिकसुखानुभवः प्राणनमापवर्गिक-
सुखानुभवः तदुभयमपि परमाकाशरूपपरशक्त्यानन्दाधीनमेव । सांसारिकसुखानामुपाधितिरो-
धानकृताविर्भावतारतम्यशालितलेशविशेषरूपत्वात् तस्यैव परमानन्दस्य मुक्त्यनुभाव्यसुख-
त्वाच्च । 'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ती'ति 'स एको ब्रह्मण आनन्द'
इति 'श्रोत्रियस्य चाकामहतस्ये'ति च श्रवणात् । शिवतासम्पन्नं नित्यनिर्धूतनिखिलदोषम-
नादिमुक्तं नित्याविर्भूतसत्यसङ्कल्पत्वादिमङ्गल्यगुणगणम् । 'आकाशशरीर'मित्यादिश्रुति-
व्याख्यानं प्रकृते सङ्गमयति—अत्रेति । प्रसङ्गा'न्मनआनन्द'मितिलिङ्गानुगतं मुक्तानां मन-
स्सद्भावं दर्शयति—इदमेवेति । मुक्तेर्ब्रह्मसाम्यरूपत्वात् ब्रह्मणो मनस्यानन्दानुभवो मुक्ता-

(१) 'शक्ति' इति ख. पाठः ।

धनं बाह्यकरणनिरपेक्षमन्तःकरणमस्तीति । अतो बाह्यकरणनिरपेक्षेण शुद्धबो-
शक्तिरूपेण मनसा स्वरूपानन्दमनन्तमनुभवद्ब्रह्म नित्यतृप्तम् । न तस्य कदा-
बाह्यसांसारिकसुखलवापेक्षा भवतीत्यर्थः । स्वतस्सिद्धनिरतिशयज्ञानवत्त्वम-
दिबोधत्वम् । यत्स्वरूपानन्दानुभवसाधनमन्तःकरणं ज्ञानं तदनादिसिद्धमेव ।
तोऽनादिबोधं ब्रह्म संसारनिवर्तकस्य ज्ञानस्यानादिसिद्धत्वान्नित्यनिवृत्तसंसारद-
षं'शान्तिसमृद्धममृत'मिति श्रूयते । अन्यप्रेष्यताकार्पण्यरहितत्वेन स्ववशीकृतस्व-
तरसकलवस्तुत्वं स्वातन्त्र्यम् । 'ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीशौ । भोक्ता भोज्यं प्रे-
रितारं च मत्वा ।' 'विद्याविद्ये ईशते यस्तु सोऽन्य'इत्यादिषु ब्रह्मणो जडाजडप्र-
पञ्चप्रेरकत्वेन स्वतन्त्रत्वं सिद्धम् । सर्वविषयस्वातन्त्र्येण ब्रह्मणस्सर्वकर्तृत्वसिद्धिः । स्वा-
भाविकशक्तिमत्त्वमलुप्तशक्तिमत्त्वम् । तथा हि श्रवणं'पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूय-
ते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया चे'त्यादि । चिदचित्प्रपञ्चरूपशक्तिविशिष्टत्वं स्वाभा-
विकमेव ब्रह्मणः कदाचिदपि न निर्विशेषत्वमित्यनेन सिद्धम् । अपरिच्छिन्नशक्तिवि-
शिष्टत्वमनन्तशक्तिमत्त्वम् । अनन्ताभिरेव शक्तिभिर्जगतो जनकं शासकं च ब्रह्म
भवति । तथा हि श्रूयते'एक एव रुद्रो न द्वितीयाय तस्थुः ।' 'तुरीयमिमं लोकमी-
शत ईशनीयुर्जननीयुर्यस्सर्वाँल्लोकानीशत ईशनीभिर्जननीभिः परमशक्तिभि'रि-

---

नामपि तथाभावे लिङ्गमिति भावः । भट्टभास्करेणापि यजुर्वेदारण्यकभाष्ये 'मनआनन्दमिति'
वाक्यमित्थमेव व्याख्यायोक्त'मिदमेव लिङ्गं मुक्तात्मनामीश्वरस्य च मनोविशेषोऽस्तीत्य-
त्रे'ति । नित्यतृप्तत्वस्य स्वार्थप्रयुक्तसृष्टिवैषम्यप्रसक्त्यभावसिद्धावुपयोगमाह—न तस्य कदा-
पीति । अनादिबोधस्य परार्थप्रवृत्तिसृष्टिवैषम्यापादकरागादिदोषाभावसिद्धावुपयोगमाह—अतो
ऽनादिबोधमिति । 'ज्ञाज्ञौद्वा'विति 'भोक्ता भोज्य'मिति 'विद्याविद्ये'इति च श्वेताश्वतरोपनि-
षदि पशुपाशपतिनिर्णायकानां मन्त्राणामेकैकः पादः । ज्ञाज्ञौ सर्वज्ञकिञ्चिज्ज्ञौ द्वावजौ सना-
तनौ । ईशानीशौ नियन्तृनियम्यौ । भोक्ता भोज्यं पशुः पाशश्चेति द्वयं तयोः प्रेरकं परमे-
श्वरं च मत्वा ब्रह्मभावमेतीत्युत्तरत्रान्वयः । यस्तु विद्याविद्ये पशुपाशौ ईशते ईष्टे । विकरण-
व्यत्ययो वचनव्यत्ययो वा । स ताभ्यामन्यः । इत्यादिष्विति । आदिशब्देन 'क्षरं प्रधान-
ममृताक्षरो हरः क्षरात्मनापीशते देव एकः ।' 'वशी सर्वस्य लोकस्य स्थावरस्य चरस्य च ।'
'प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेश' इत्यादिमन्त्रभागसङ्ग्रहः । शक्तिविशिष्टत्वं स्वाभाविकमेवेति ।
उक्तं हि कूर्मपुराणे'किं तत्परतरं तत्वं का विभूतिर्जनार्दने'ति पृष्टवन्तमिन्द्रद्युम्नं प्रति भगवता
'परात्परतरं तत्त्वं परब्रह्मैकमव्ययम् । नित्यानन्दं स्वयंज्योतिरक्षरं तमसः परम् । ऐश्वर्यं तस्य
तन्नित्यविभूतिरिति गीयत ॥' इति । एको रुद्र इति । एक एव रुद्रः द्वितीयाय द्वितीय-
स्तत्सदृशः । प्रातिपदिकार्थे छान्दसश्चतुर्थीप्रयोगः । न तस्थुः न तस्थौ । छान्दसं बहुवच-
नम् । इमं लोकं शुद्धमिश्राशुद्धाध्वरूपं लोकत्रयम् । तुरीयमुक्तलोकत्रयापेक्षया चतुर्थम् 'अ-
ध्वनामध्वपते श्रेष्ठस्याध्वनः पारमशीये'ति सर्वाधिकारिप्रेप्सनीयत्वेन श्रुतिसिद्धमध्वनां म-
ध्येऽतिश्रेष्ठस्य शुद्धाध्वनोऽप्युपरि स्थितं परमाकाशरूपं परमपदं च । ईशते ईष्टे । ईशनीयुः
ईशनानुकूलेच्छाशक्तिमान् । जननीयुः जननानुकूलेच्छाशक्तिमान् । ईशनमैश्वर्यम् । जननं

(१) 'स्वतोनिरतिशयज्ञानवत्त्व' इति पाठान्तरम् । (२) 'साधनं बाह्यकरणनिरपेक्षमन्तःकरणं' इति पाठान्तरम् ।

अपरिच्छिन्नप्रपञ्चसमवायिकारणत्वं सिद्ध्यति ।
द । अनन्तशक्तिमत्त्वाद्ब्रह्मणोऽपरिच्छिन्नप्रपञ्चसमवायिकारणत्वं सिद्ध्यति ।
अष्टाभिधानाधिकरणमिति भवशर्वेशानपशुपतिरुद्रोग्रभीममहादेवाभिधानाष्ट-
काधिकरणं वाच्यं परं ब्रह्म । अस्य सकलशब्दवाच्यत्वेऽपि परभावबोधकत्वेन
मुख्यतया भवादिशब्दाभिधेयत्वेन नान्यशब्दाभिधेयत्वाभावप्रसङ्गः । सर्वत्र
सदा भवतीति भवशब्दवाच्यं ब्रह्म । भूधातोस्सत्तार्थकत्वात्सर्वत्रानुवर्तमानं स-
द्ब्रह्मेति विज्ञायते । तथा हि श्रुतिः'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं'

पितृत्वम् । जनेर्ण्यन्ताल्ल्युट् । ईशनमात्मन इच्छति जननमात्मन इच्छतीत्यर्थयोः 'सु-
प आत्मनः क्यजि'(पा०-३-१-८-सू०)ति क्यचि 'क्याच्छन्दसी'(पा०३-२-१७०-सू०) उप्रत्यये
रूपद्वयसिद्धिः । 'न छन्दस्यपुत्रस्ये'ति (पा०-७-४-३५-)सूत्रेण 'क्यचि चे'ति(पा०-७-४-
३३-सू०)प्राप्तस्य ईत्वस्य निषेधस्तु न भवति । सर्वविधीनां छन्दसि विकल्पितत्वात् । ईशनीभिः
ईशनकारिणीभिः जननीभिः जननकारिणीभिः । पूर्वोदाहृतश्रुतावीशनजननानुकूलेच्छाशक्ति-
मत्त्वमुक्तम् । इह तदनुकूलक्रियाशक्तिमत्त्वमिति भेदः । नन्वष्टाभिधानाधिकरणमिति कि-
मुच्यते । सन्ति हि शम्भुशङ्करादीन्यन्यान्यपि शिवस्य नामानि । किं बहुना । 'इमा रुद्राय
स्थिरधन्वने गिर'इति श्रुतिः प्रत्यक्षादिसन्निधापितसकलशब्दवाच्यत्वं शिवस्य प्रतिपादयति ।
आश्वलायनोऽपि शिवं प्रस्तुत्याह'सर्वाणि ह वा एतस्य नामधेयानी'ति । तस्मादिदमनुपप-
न्नमित्याशङ्क्याह—अस्य सकलशब्देति । परभावबोधकत्वेनेति । विशिष्य जन्मादिका-
रणत्वतदुपपादकगुणबोधकत्वेनेत्यर्थः । इदमुपलक्षणम् । भवादिनामाष्टकस्य आपस्तम्बी-
यानां मन्त्रेष्वाम्नानेनापस्तम्बसूत्रे ईशानबलौ बोधायनाश्वलायनसूत्रयोः शूलगवहोमे बो-
धायनसूत्रे महादेवस्य प्रतिष्ठाविधौ नित्यपूजाविधौ प्रदोषपूजाविधौ च होमतर्पणार्चनेषु वि-
नियोगवर्णनेन च मुख्यत्वं द्रष्टव्यम् । तथा च 'षट्त्रिंशदहो वा एष यज्ञो यद्द्वादशाह'इति
श्रुतेः षट्त्रिंशताहोभिः साध्यस्यापि क्रतोर्द्वादश सौत्यान्यहानि मुख्यानीति यथा द्वादशाह
इति व्यपदेशः तथैवात्राष्टाभिधानाधिकरणमित्युक्तिरिति भावः । सर्वत्र सदेति । यद्यपि
भवशब्दस्य पचाद्यच्प्रत्ययान्तस्य भवनकर्तृमात्रे शक्तिः तथापि 'तत्र भव' (पा०-४-३-५३-सू०)
इति व्याकरण इव पञ्चभवादिनामस्विव च भवनाधिकरणविशेषसमर्पकोपपदादिसङ्कोचका-
भावात् सर्वत्र सदा भवनमर्थो लभ्यत इति भावः । अस्त्वेवं तथापि भवशब्दस्य परभावबो-
धकत्वं कथं सिद्ध्यतीत्याशङ्क्य 'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दिति श्रुतजगत्कारणसमर्पकसच्छब्द-
पर्यायत्वप्राप्तेरित्युपपादयति—सर्वत्रानुवर्तमानमित्यादिना । भवशब्दस्तावद्भूधातोरस्ति-
धातोर्वा पचाद्यच्प्रत्ययान्त इत्युभयथापि सत्तार्थकत्वाविशेषात्तस्यास्तिधातोः शत्रन्तस्य सच्छ-
ब्दस्य चैकार्थ्यमस्तीति भावः । कारणवाक्यान्तरश्रुतसत्यशब्दस्य 'सत्ये साधौ च सच्छब्द'
इति भारतोक्तेः सच्छब्दपर्यायत्वात्तदैकार्थ्यमपि लभ्यत इत्यभिप्रायेण 'सत्यं ज्ञानं''सत्या-
त्मे'तिश्रुत्योरुदाहरणम् । न केवलं सच्छब्दभवशब्दयोः शक्तिपर्यालोचनयैकार्थ्यम् । किं तु
'सदेव सोम्येदमग्र आसी' दितिवाक्यश्रुतसच्छब्दस्य 'पुरुषो वै रुद्रः' 'सन्मह' इति श्रुत्य-
न्तरे शिवपर्यवसायित्वस्य कण्ठतः प्रदर्शितत्वादपि शिवनाम्नो भवशब्दस्य तदैकार्थ्यमित्यभि-
प्रायेण 'सन्मह' इति श्रुत्युदाहरणम् । ननु, भवशब्दस्य त्रैकालिकसद्रूपवस्तुवाचित्वमुक्तम् ।

'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म''सत्यात्म प्राणारामं मन आनन्दं' 'सन्मह'इत्यादि । 'सन्घटः' 'सन्पट' इति सर्ववस्तुष्वनुगतवृत्त्या सद्रूपस्य ब्रह्मणस्सर्वोपादानत्वं सिद्ध्यति । मृदुपरक्तं हि घटादिकं मृदुपादानकमिष्यते । ततस्सद्रूपं ब्रह्म भवशब्दवाच्यं भवति । शर्वशब्देन 'शॄ हिंसाया'मिति धात्वर्थवशात् सकलसंहर्तृ ब्रह्म प्रतिपाद्यते । 'तस्मादुपसंहर्त्रे महाग्रासाय वै नमः''यस्य ब्रह्म च क्षत्रं च उभे भवत ओदनः' इति सर्वसंहर्तृ ब्रह्म श्रूयते । निरुपाधिकपरमैश्वर्यविशिष्टत्वादीशानशब्दवाच्यं ब्रह्म । 'य इमाँल्लोकानीशत ईशनीभि'रिति श्रवणात् । ईश्वरस्येशि-

---

सच्छब्दस्तु सर्गाद्यकालमात्रावस्थायिसद्रूपवस्तुवाची । 'आसी'दिति लङाख्यातस्य भूतार्थवाचित्वात् । न च जगदुपादानस्य सतो यावज्जगदनुवृत्तेरपेक्षितत्वात्तस्य सर्गाद्यकालमात्रावस्थायित्वमयुक्तमिति वाच्यम् । घटशरावादिरूपापन्ने मृत्पिण्डे पिण्डरूपस्येव प्रपञ्चरूपापन्ने सति सद्रूपस्य निवृत्तिसम्भवात् । अत एव'इदं घटशरावादिकं पूर्वेद्युर्मृत्पिण्ड एवासी'दिति लोकव्यवहारसमानैव 'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दिति वाक्यच्छाया दृश्यते । 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीय' मित्येकस्यैव सतः सर्गाद्यसमयेऽवस्थानोक्त्या तस्य भवशब्दोक्तस्य सतश्चैक्यं सिद्ध्यति । अन्यथा सर्गाद्यसमये सद्द्वयावस्थानप्रसङ्गादिति चेदेवं तर्हि भवशब्दस्यैव त्रैकालिकसद्रूपवस्तुवाचित्वं त्यक्तव्यमापद्यते । उपपत्तिसहस्रेणापि व्यावृत्तानुवृत्तसत्ताविशिष्टयोरैक्यसमर्थनायोगात् । 'एकमेवे'ति श्रुत्यनुसारेण भवशब्दस्य सङ्कोचन्यायमात्रप्रासरूपविशेषवाचित्वस्य त्यक्तुमशक्यत्वादित्यत आह–सन्घटइति । यथा मृद्घटो मृच्छराव इत्यादिव्यवहारान्मृद्रूपानुवृत्त्या मृदो घटशरावाद्युपादानत्वं तथा 'सन्घटस्सन्पट'इत्यादिव्यवहारात् सद्रूपानुवृत्त्यैव ब्रह्मणः सर्वोपादानत्वम् । न तु मृत्पिण्डरूपस्येव तस्मिन्सद्रूपस्य निवृत्तिरस्ति ।'आसी'दिति प्रयोगस्तु अविभक्तभूतभौतिकनामरूपकेवलसद्रूपाभिप्रायेण । यथा 'पूर्वेद्युरिदं घटशरावादिकं सर्वं मृदेवासी'दिति व्यवहारो घटशरावादिनामरूपविभागरहितकेवलमृद्रूपाभिप्रायेणेति भावः । 'भवत्यस्मात्सर्व'मिति भवशब्दव्युत्पादने तु जगत्कारणत्वं ततो वाच्यवृत्त्यैव लभ्यते । 'ऋदोरप्' (पा०-३-३-५७सू०) इत्यप्प्रत्ययस्य बहुलग्रहणादपादानार्थेऽपि वृत्तिसम्भवात्।यद्यपि'श्रिणीभुवोऽनुपसर्गे'(पा०-३-३-२४-सू०)इति विधानादनुपसर्गाद्भूधातोः घञ्प्रत्ययेन भाव्यम्। तथाप्यस्यादेशाद्भुवोऽय'मृदोर'(पा०-३-३-५७-सू०)बित्यप्प्रत्यय उपपद्यते। 'श्रिणीभुव'इति(पा०-३-३-२४-)सूत्रे श्रिणीसाहचर्येण भूधातोरेव ग्रहणमित्यवगमात्। किञ्च बहुलग्रहणादेव भूधातोरप्ययं प्रत्यय उपपद्यते । णीञ्धातोरेव यतो नय इति रूपसिद्धिः । उभयथापि भवशब्दस्य भवत्यस्मात्सर्वमित्यर्थग्रहणे न कदाचिदनुपपत्तिः । तथैव हरिवंशे कृष्णकृतशिवस्तोत्रे तस्यार्थवर्णनं कृतम् । 'भूतं यस्माज्जगदत्यन्तवीर त्वत्तोऽव्यक्तादक्षरादक्षरेश । तस्मादाहुर्भव इत्येव भूतं सर्वेश्वराणां महतामप्युदार'मिति । 'कॄगॄशॄदॄभ्यो व' इति शॄधातोर्वप्रत्ययान्तः शर्वशब्दः सङ्कोचकाभावन्यायेन 'तस्मादुपसंहर्त्रे'इत्यादिश्रुत्यन्तरसंवादेन च सकलसंहर्तृवाचक इत्यर्थः । निरुपाधिकेति । स्थेशभासपिसकसो वरच्' (पा०३-२-१७५ सू.) इति ताच्छील्यार्थविहितवरच्प्रत्ययान्तेश्वरशब्दसमानार्थ ईशानशब्दः 'ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानश् (पा०३-२-१२९सू.)इति सूत्रविहितचानश्प्रत्य-

(१) इदं सूत्रमौणादिकं वेदितव्यम् ।

तव्यापेक्षतया पशुपतिशब्दवाच्यं ब्रह्म । तथा हि श्रूयते 'एषामीशे पशुपतिः पशूनां चतुष्पदामुत च द्विपदा'मित्यादि । पाशसम्बन्धेन पशुत्वव्यवहारात् पशुग्रहणात्पशुपाशद्वयं च गृहीतं भवति । अनेन चिदचिन्नियामकं ब्रह्मेति विज्ञायते । संसाररुग्द्रावकत्वाद्रुद्रशब्दवाच्यं ब्रह्म । 'तरति शोकमात्मवि'दिति श्रवणात् । परतेजोभिरनभिभवनीयत्वादुग्रशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणः । 'न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारक'मिति श्रवणात् । नियामकत्वेन निखिलचेतनभयहेतुतया भीमशब्दाभिधेयं ब्रह्म । 'भीषास्माद्वातः पवत'इत्यादिश्रुतेः । महत्त्वेन दीव्यमा-

---

यान्तः स्वाभाविकमसङ्कुचितं शिवस्यैश्वर्यमाचष्ट इति भावः । तदैश्वर्यस्य सकलचेतनाचेतनविषयत्वं पशुपतिनाम्नापि सिद्ध्यतीत्याह–ईश्वरस्येति। ननु, तेन पशुशब्दोक्तचेतनविषयत्वमैश्वर्यस्य सिद्ध्यति न त्वचेतनविषयत्वमपीत्याशङ्क्याह–पशुग्रहणादिति। 'ब्रह्माद्याः स्थावरान्ताश्च देवदेवस्य शूलिनः । पशवः परिकीर्त्यन्ते संसारवशवर्तिनः । तेषां पतित्वाद्देवेशः शिवः पशुपतिः स्मृतः । मलमायादिभिः पाशैस्स बध्नाति पशून्पतिः । स एव मोचकस्तेषां भक्त्या सम्यगुपासितः । चतुर्विंशतितत्त्वानि मायाकर्मगुणा अमी । विषया इति कथ्यन्ते पाशा जीवनिबन्धनाः । ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तान्पशून्बध्वा महेश्वरः । पाशैरेतैः पतिर्देवः कार्यं कारयति स्वकम् ॥ ' इति हि पुराणेषु श्रूयते । अनेनैतत्सिद्धं भवति । पशुपतिनामान्तर्गतः पशुशब्दो न गवाश्वादिप्रसिद्धपशुवाची । नापि 'प्रमथेऽपि पशुः पुमा'निति निखण्ड्वनुसारेण प्रमथवाची । किन्तु ब्रह्मादिस्थावरान्तसकलचेतनवाची । 'येषामीश' इति मन्त्रे द्विपाच्चतुष्पाद्ग्रहणमपि सकलचेतनोपलक्षणम् । तद्वाचित्वं च न शक्त्या । किंतु गवाश्वमहिषादयस्तत्स्वामिभिः पाशैराबध्य स्ववशीकृत्य वाहनदोहनादिकर्मस्विव सर्वेऽपि चेतनाश्शिवेन मलमायादिभिः पाशैराबध्य स्ववशीकृत्य स्वाराधकरूपतया यथाकथञ्चित्स्वाराधनोपयोगितया वा स्वकीयेषु तत्तद्वस्तुसामर्थ्याधीनेषु कार्येषु विनियुज्यन्त इत्यनेन सादृश्येन गौण्या वृत्त्येति । सर्वं च पश्वधिष्ठानं पाशाधिष्ठानाधीनमिति तदुक्त्यैव पाशाधिष्ठानमप्यर्थतो लभ्यत इति भावः । संसारेति । रुजं द्रावयतीत्यस्मिन्नर्थे रुद्रशब्दो 'रुद्दुःखं दुःखहेतुत्वात्तद्द्रावयति यः प्रभुः । रुद्र इत्युच्यते तस्माच्छिवः परमकारण'मिति पौराणिकैर्व्युत्पादितः पृषोदरादिः । उत्पूर्वाद्गमेरुद्गच्छति उत्तरो भवतीत्यस्मिन्नर्थे 'ऋज्रेन्द्राग्रवज्रे'त्यादिना रन्प्रत्ययान्ततया निपातितः उग्रशब्दः श्रेष्ठवाची । अत एव हि 'उग्रोऽस्युग्रोऽहं सजातेषु भूयास'मिति मन्त्रे जातिश्रैष्ठ्याशंसाविषये स्वस्मिन्नुग्रशब्दः प्रयुक्तः । इह तु सङ्कोचकाभावात् 'यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चित्' 'न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यत' इत्यादिश्रुतिप्रतिपन्नपरभावबोधकसर्वोत्तरत्वपरः । यद्यप्यनेन नियामकान्तरानियम्यत्वं कारणान्तराकार्यत्वमभिभावकान्तरानभिभवनीयत्वमित्यादि सर्वं सिद्ध्यति । तथापि तस्य सर्वस्योपलक्षणतयैकमुदाहरति–परतेजोभिरिति । भीमादयोऽपादान इति(पा०-३-४-७४-सू.) निपातितो भीमशब्दोऽपि 'भीषास्माद्वातः पवत'इत्यादिश्रुतिप्रतिपन्नपरभावबोधकनियन्तृत्वप्रयुक्तमहाभयहेतुत्वपर इत्याह–नियामकत्वेनेति । महत्त्वेनेति । मानुषानन्दादिहैरण्यगर्भानन्दपर्यन्तसांसारिकभावापेक्षयोत्कृष्टे

(१) 'ऋज्रेन्द्राग्रवज्रविप्रकुब्रचुब्रक्षुरखुरभद्रोग्रभेरभेलशुक्लशुक्लगौरवत्रेरामालाः'इत्येतदौणादिकं सूत्रं वेदितव्यम् ।

नतया महादेव इत्युच्यते शिवः। तथाऽथर्वशिरसि । 'अथ कस्मादुच्यते महादेवः यस्सर्वान्भावान्परित्यज्यात्मज्ञानयोगैश्वर्ये महति महीयते तस्मादुच्यते महादेव' इति । निरस्तसमस्तसंसारकलङ्कतया निखिलमङ्गलाधारतया शिवतत्त्वं स्वात्मानन्दानुभवे विषये दीव्यति रमत इति देवः इति सप्तमीसमासोऽत्र महादेवशब्देन विवक्षितः। 'आन्महतस्समानाधिकरणजातीययोः'(पा०-६-३-४६)इति सूत्रस्य 'अष्टन आ विभक्तौ'(पा०-७-२-८४)इत्यात्वप्रकरणं विहायान्यत्र प्रणयना'न्महत आ'दिति सूत्रयितव्ये 'आन्महत'इति सूत्रणाच्च तत्र यथेष्टं योगविभाग इष्यते। तेनात्र महच्छब्दस्य देवशब्देन सामानाधिकरण्याभावेऽप्येकादशाष्टाकपालयोरिवात्वम्। एवं चानन्यत्र भावो विषयशब्दार्थ इति विषयसप्तमीमहिम्ना तुच्छान् सांसारिकान् सर्वान्भावान्परित्यज्य महति स्वात्मानन्दानुभव एव रमत इत्येतावानर्थो महादेवशब्दस्य लभ्यते। स्वात्मानन्दानुभवस्य महत्पदेन निर्देशश्च तन्महत्त्वस्येतरपरित्यागे हेतुत्वमभिप्रेत्येति द्योतयितुं महत्त्वेनेति तृतीयान्तनिर्देशः। देवनताच्छील्यं देवशब्दार्थमभिप्रेत्य दीव्यमानतयेति शानच् प्रत्ययान्तप्रयोगः। आत्मज्ञानयोगैश्वर्यइति। आत्मविषयं ज्ञानमात्मज्ञानं स्वात्मानन्दानुभवः तेन योगो नित्यसम्बन्धः तदेवैश्वर्यं महाविभूतिः तत्र महीयते रमत इत्यर्थः। धातूनामनेकार्थत्वा'न्मही पूजाया'मिति कण्ड्वादिधातोर्देवनमर्थमङ्गीकृत्य तेन देवशब्दार्थप्रदर्शनं कृतम्। यद्वा। महादेवशब्दान्तर्गतस्य महच्छब्दस्य शिवे वृत्तौ तत्प्रवृत्तिनिमित्तप्रदर्शनपरेयमाथर्वशिरसी श्रुतिः। 'पूज्यते यः सुरैर्नित्यं महांश्चैव प्रमाणतः। धातुर्महीति पूजायां महादेवस्ततस्स्मृत'इति साम्बपुराणोक्तिश्च। एवं 'भवाय देवाय स्वाहे'त्यादिमूर्त्यष्टकमन्त्राम्नाने 'महते देवाय स्वाहे'ति पाठेन महादेवशब्दान्तर्गतस्य महच्छब्दस्यापि शिववृत्तितावगत्या प्रकृतभाष्ये तद्गतप्रवृत्तिनिमित्तप्रदर्शनौचित्यात्। ततश्च श्रुतौ'महीयत' इत्येतावदेव महच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तप्रदर्शनपरम्। महीयते तदभिज्ञैः पूज्यत इत्यर्थः।'वर्तमाने पृषद्बृहन्महज्जगच्छतृवच्चे'ति सूत्रेण(1) पूज्यत इत्यर्थे महच्छब्दो निपातितः। किंभूत इत्ययमभिज्ञैः पूज्यत इत्याकाङ्क्षायां तुच्छान्विषयान्परित्यज्य स्वात्मानन्दानुभवे निविष्टोऽयमेवं स्वशीलीप्रकटनार्थमेव वस्त्रमाल्याभरणानुलेपनादिकं विहाय [illegible]स्थिदामभुजगभस्मादिकं धारयतीति तच्चरितरहस्याभिज्ञैः पूज्यत इति दर्शयितुं [illegible]विष्ट इत्यध्याहार्यम्। अयमर्थो भागवतेऽपि शिवं प्रस्तुत्य वर्णितः—'ह[illegible] दुर्भगाः स्वात्मव्रतस्याविदुषः समीहितम्। यैर्वस्त्रमाल्याभरणानुलेप[illegible]जनं स्वात्मतयोपलालितम्॥ यस्यानवद्यं चरितं मनीषिणो गृणन्त्यविद्यापटलं बिभित्सवः। यत्पादपद्मं महतां मनोऽलिभिर्निषेव्यते ब्रह्मरसासवार्थिभि'रिति। एवं च 'महत्त्वेन दीव्यमानतयेऽति भाष्यं महच्छब्ददेवशब्दयोः समानाधिकरणसमासस्थयोः परस्परनिरपेक्षप्रवृत्तिनिमित्तप्रदर्शनार्थं व्याख्येयम्॥ निरस्तेति। शाम्यन्त्यस्मिन्दोषा इत्यर्थे 'सर्वनीघृष्वरिष्वलष्वशिवपद्वप्रह्वेष्वा'इति(औणा०)सूत्रे शमिधातोर्वन्प्रत्ययेन इत्वमलोपाभ्यां च शिवशब्दो निपातितः समस्तसांसारिकदोषराहित्यवाची। निखिलेति। निखिलानि शिवशब्दवाच्यानि मङ्गल्यान्यस्य सन्तीति मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्तः शिवशब्दः सकलमङ्गल्यगुणव-

(१) सूत्रेण वार्तिकेन इत्यर्थः। वार्तिकस्यापि प्रामाण्यविषये सूत्रसादृश्यात्तथानिर्देश इति वेदितव्यम्।

पदवगम्यते तदुक्तस्वभावतया सकलजगज्जन्मादिकारणं भवति । तत्र तादृशमहिम्नि जगदुभयकारणत्वसम्भवात् । तदेतादृशमहत्त्वाद्ब्रह्मेत्युच्यते ।

स्ववाची। तदुक्तस्वभावतयेति। तत्प्रकृतं शिवतत्त्वं जगत्कारणत्वोपपादकसर्वज्ञत्वसर्वशक्तिकत्वादिगुणस्वभावतया सृष्टिवैषम्यनैर्घृण्यापादकदोषरहितस्वभावतया च जगदुभयकारणं भवितुमर्हतीति कृत्वा परस्परविरुद्धानेककारणवाक्यसमवायेऽपि तदेव जगज्जन्मादिकारणमङ्गीकर्तुं युक्तमित्यर्थः। तदिति। तच्छिवतत्त्वमेतादृशमहत्त्वात्सर्वज्ञत्वादिकमङ्गषट्कमष्टाभिधानप्रवृत्तिनिमित्तजातमित्येवंप्रकारान्महत्त्वात्कारणत्वाक्षेपकलिङ्गात् जगज्जन्मादिकारणत्वरूपब्रह्मलक्षणयोगीति तदेव 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्यादिश्रुतिषु ब्रह्मेत्युच्यत इत्यर्थः। अत्र पूर्वपक्षे 'यदा तमस्त'दिति मन्त्रोदाहरणात् सिद्धान्ते शिवतत्त्वमिति तत्रत्यशिवशब्देन व्यवहारात्तत्त्वशब्देन तदुक्ततमोमात्रावशिष्टकालविशेषावस्थायित्वप्रतिपादनात्, एतादृशशब्देनैवंप्रकारवाचिना 'तदक्षरं तत्सवितुर्वरेण्यं प्रज्ञा च तस्मात्प्रसृता पुराणी'ति तदुत्तरार्धप्रतिपादिताक्षरशब्दप्रवृत्तिनिमित्तसवितृवरेण्यत्वबहुभवनसङ्कल्परूपजगत्कारणत्वाक्षेपकलिङ्गान्तरसङ्ग्रहाच्च सर्वज्ञत्वादिषट्काष्टाभिधानप्रवृत्तिनिमित्तसद्भावरूपस्य सर्वकारणवाक्यानां शिवे पर्यवसानोपपादकस्य न्यायजातस्यानुग्राह्यं प्रमाणं सर्वेषां कारणवाक्यानां शिवे पर्यवसानमाहत्य प्रतिपादयितुमेव प्रवृत्तो 'यदा तमो'मन्त्र इति सूचितं भवति। तमिमं भाष्यसूचितमर्थं स्पष्टीकुर्मः। 'यदा तम' इति पूर्वार्धेन तमोऽवशेषाङ्कितं कालमनूद्य तत्कालवर्ती शिव इति विधीयते। तेन 'तमो वा इदमेकमास' 'तत्परेणेरितं विषमत्वं प्रयाति' 'प्रजापतिर्वा इदमेक आसीत्''नाहरासीन्न रात्रिरासीत्''सोऽस्मिन्नन्धे तमसि प्रासर्पत्''नासदासीन्नो सदासीत्तदानीं' 'तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतः'इत्यादिषु तत्पुरोवादेषु तथाभूतकालविशेषावस्थायिकारणवस्तुसमर्पकाणां परप्रजापत्यादिशब्दानां शिवे पर्यवसानं दर्शितं भवति। तृतीयपादेन मुण्डकादिश्रुतकारणवाक्येषु कारणवस्तुसमर्पकाणामक्षरादिपदानामादित्यमण्डलवर्तिनि पुरुषे कारणत्वाक्षेपकलिङ्गं सर्वान्तर्यामित्वमुपवर्णयन्त्याः गायत्र्याश्च तस्मिन्पर्यवसानं दर्शितम्। चतुर्थपादेन 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेये'ति 'स ईक्षत लोकान्नु सृजा'इति'सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेये'ति 'तपसा चीयते ब्रह्मे'ति च स्रष्टुरादिसृष्टिपूर्वकालीनं स्रष्टव्यवस्तुजातालोचनं प्रतिपादयतां छान्दोग्यादिश्रुतकारणवाक्यानां तत्र पर्यवसानं दर्शितम्। एवं सर्वेषां कारणवाक्यानां शिवे पर्यवसानं प्रतिपादयितुं प्रवृत्तेनानेन मन्त्रेण शिव एव जगत्कारणं ब्रह्मेत्यवसीयते। एतेन 'यदा तम' इति मन्त्रो न स्वयं कारणस्य तमसः प्रापकः। 'यदे'ति कालविशेषप्राप्तानुवादात्। प्राप्तिश्च'अव्यक्तमक्षरे लीयते अक्षरं तमसि लीयते तमःपरे देव एकीभवती'ति सुबालोपनिषद्वाक्येन। तत्र च परशब्दो नारायणपरः, 'एष आत्मापहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायण' इति तत्र श्रवणात्। ततश्च नारायणाधिष्ठितस्य तमसः प्रापकं श्रुत्यन्तरमिह पुरोवाद इति तदनुरोधादनुवादमन्त्रश्रुततमोऽधिष्ठातृपरः शिवशब्दो नारायण एव वर्तयितव्य इति निरस्तम्। भवत्येव 'यदा तम' इत्यनुवादः न तु सौबलवाक्यमेव पुरोवादः। अन्येषामप्यनूद्यमानार्थप्रापकवाक्यानां सत्त्वात्। नाप्यस्मिन्मन्त्रे 'तत्र दिवे' त्यादि-

(१) 'दृशमहिमत्वात्' इति ग. पाठः। (२) 'शिवशब्दं' इति घ. पाठः।

रप्यनुवादः । तद्वृत्तयोगेन तत्काले कस्य चिद्विधेयताप्रतीतेः । विधेयश्च तत्र न दिननिशाविभागाभावः सदसदात्मकप्रपञ्चाभावो वा । 'नाहरासीन्न रात्रिरासी' दिति 'नासदासीन्नो सदासी'दिति च पुरोवादत एव तयोः प्राप्तेः । न हि किंचिदनूद्य किञ्चिद्विधातुं प्रवृत्तं वाक्यमनुवादायावश्यापेक्षितात्पुरोवादादेव प्राप्तेऽर्थे पर्यवस्यत्साफल्यमश्नुवीत । अतस्तत्रापि, 'न दिवे' त्यादिरनुवादः । एवं च शिवशब्दोऽपि यदि कथञ्चिदौत्सर्गिकार्थपरतां हित्वा पुरोवादविशेषप्राप्ते नारायणे पर्यवस्येत् तदा 'यदा तमस्त'दिति किञ्चिद्विधातुमुद्यम्यार्धपथे स्थितं वाक्यं किं विधेयमासाद्य विश्राम्यतु । न हि तस्य नारायणवृत्तित्वे पुरोवादादप्राप्तं कंचित् विधानार्हं तदर्थं पश्यामः । तस्मात्परमते वाक्यमेव तावद्वैयर्थ्यं प्राप्नुयात् । अतस्तत्तत्पुरोवादश्रुततमोऽधिष्ठातृपरब्रह्मप्रजापतिनारायणादिसकलशब्दार्थनिर्धारणेदम्परैतद्विधिबलात् सौबालश्रुत्याम्नातस्य नारायणनाम्न एव शिवे पर्यवसानं स्यात् । न तु वैपरीत्यम् । ननु, शिवशब्दस्य नारायणे क्षेमंकरत्वादियोगेन वृत्तिः सम्भवति। 'पन्थानः सन्तु ते शिवाः''पावको अस्मभ्यं शिवो भवे'त्यादिलौकिकवैदिकव्यवहारेष्वन्यत्रापि तस्य योगेन प्रयोगदर्शनात् । नारायणशब्दस्य तु नारमयनमस्येत्यादियोगेन शिवे वृत्तिर्न सम्भवति । केवलयोगे णत्वासिद्धेः । 'पूर्वपदात्संज्ञायामग' इति(पा०८-४-३)सूत्रतः संज्ञाशब्दतयैव तत्र णत्वस्योपपादनीयत्वात् तस्य शिवनामत्वाभावेन तत्र तत्संज्ञाशब्दत्वेन णत्वस्योपपादयितुमशक्यत्वादिति चेत्। यदि तस्य शिवनामत्वं नास्ति तदा विष्णुनाम्न एव तस्य भावितदवस्थोपलक्षिते सर्गाद्यसमयवर्तिनि शिवे लक्षणया वृत्तिः स्यात् घटं करोतीति वाक्य इव घटशब्दस्य भाविघटावस्थोपलक्षिते मृत्पिण्डे । न तु तस्य शिवे योगो न सम्भवतीत्येतावता शिवशब्दस्य नारायणपरत्वं स्यात् । मन्त्रवाक्यवैयर्थ्यापत्तेरुक्तत्वात् योगाद्रूढिपूर्वकलक्षणाया एवाभ्यर्हितत्वाच्च । यदि तु 'सर्वाणि ह वा एतस्य नामधेयानी'त्याश्वलायनस्मरणात्, 'नामानि तव गोविन्द यानि लोके महान्ति च । तान्येव मम नामानि नात्र कार्या विचारणे'ति हरिवंशे शिववचनेन विष्णुनाम्नामन्येषां च प्रकृष्टप्रवृत्तिनिमित्त [illegible] पारश्चन्द्रसंज्ञ'इति वचनेन चन्द्रनाम्नां कर्पूरनामत्ववत् शिवनामत्वस्य [illegible] पुराणे—"वशित्वादप्यवश्यत्वादीश्वरः परिभाषितः । ऋषिः सर्वगतत्वेन ह[illegible]भुतः । अनुत्पादाच्च पूर्वत्वात्स्वयंभूरिति स स्मृतः । नारा अप्ययनं यस्मात्तेन न[illegible] स्मृतः । हरः संसारहरणाद्विभुत्वाद्विष्णुरुच्यते । भगवान्सर्वविज्ञानादवनादोमिति स्मृतः । सर्वज्ञः सर्वविज्ञानात्सर्वः सर्वमयो यतः । शिवः स निर्मलो यस्माद्विभुः सर्वगतो यतः" ॥ इति साक्षादेव नारायणशब्दस्य शिवनामसु निर्वचनाच्च, तन्नामत्वमपीष्यते तदा न कश्चिच्छङ्कावकाशः। न च नारायणशब्दस्य विष्ण्वैकान्तिकत्वमस्ति । 'एकार्णवे तदा तस्मिन्नष्टे स्थावरजङ्गमे । तदा समभवद्ब्रह्मा सहस्राक्षः सहस्रपात् । सहस्रशीर्षा पुरुषो रुक्मवर्णो ह्यतीन्द्रियः । ब्रह्मा नारायणाख्यस्तु सुष्वाप सलिले तदा । इमं चोदाहरन्त्यत्र श्लोकं नारायणं प्रति । ब्रह्मस्वरूपिणं देवं जगतः प्रभवाप्ययम् । आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः । अयनं तस्य ता यस्मात्तेन नारायणः स्मृतः ।' इति कूर्मपुराणे विरिञ्चिनामत्वेनापि तन्निर्वचनदर्शनात् । न च तत्र कचित्कल्पविशेषे वैरि-

(१) 'पुरोवादविशिष्टे प्राप्ते' इति. ग. घ. पाठः ।

ञ्चमप्यधिकारं निर्वर्तयन्विष्णुरेव ब्रह्मेत्युक्तः, अग्रे तस्य पृथिव्युद्धरणार्थवराहरूपपरिग्रहोक्तेरिति वाच्यम् । पृथिव्युद्धरणानन्तरं वाराहरूपं परित्यज्य कौमारसर्गपर्यन्तं जगत्सृष्टिं कृतवतस्तस्यैव 'मुमोह मायया सद्यो मायिनः परमेष्ठिन' इति मोहप्राप्तिमुक्त्वा 'तं बोधयामास सुतं जगन्मायो महामुनिः । नारायणो महायोगी योगिचित्तानुरञ्जनः ॥' इति तज्जनकस्य भगवतो नारायणस्योपदेशात् तस्य मोहनिवृत्तिप्रतिपादनात्, अग्रे च तस्य नारायणनाभिपद्मादाविर्भावं पुनरपि मोहप्राप्तिं तस्य नारायणोपदेशेन मोहनिवृत्तिं 'कथं स भगवाञ्जज्ञे ब्रह्मा लोकपितामहः । अब्जजो भगवानीशस्तन्नो वक्तुमिहार्हसी'ति प्रश्नोपक्रमेण 'अवाप्य संज्ञां गोविन्दात्पद्मयोनिः पितामह' इत्यन्तेन प्रबन्धेन प्रतिपाद्य तस्य प्रजासृष्टिसामर्थ्यसिद्ध्यर्थं तपश्चर्यां ततो रुद्राविर्भावादिकं च रुद्रान्तर्धानपर्यन्तमुक्त्वा'सोऽपि योगं समास्थाय ससर्ज विविधं जगत् । नारायणाख्यो भगवान्यथापूर्वं प्रजापति'रिति पुनः स्रष्टुं प्रवृत्ते तस्मिन् विरिञ्च एव नारायणनामत्वानुवाददर्शनाच्च विरिञ्चस्य वाराहरूपपरिग्रहोक्तिरपि न विरुध्यते । 'आपो वा इदमग्रे सलिलमासीत्तस्मिन्प्रजापतिर्वायुर्भूत्वाचरत्स इमामपश्यत्तां वराहो भूत्वाहरत्तां विश्वकर्मा भूत्वा न्यमार्ट् साप्रथत सा पृथिव्यभवत्तत्पृथिव्यै पृथिवित्वं तस्यामश्राम्यत्प्रजापतिः स देवानसृजते' त्यादिश्रुतौ प्रजापतिशब्दोक्तस्य विरिञ्चस्य वाराहरूपपरिग्रहप्रतिपादनात् । एवं "ब्रह्मा नारायणाख्योऽसौ ससर्ज भगवान्यथा । नारायणाख्यो भगवान्ब्रह्मा लोकपितामहः ।" इत्यादिविष्णुपुराणप्रदेशेषु 'तस्मादण्डादभूत्स्रष्टा शिवात्मा चतुराननः । सर्वलोकस्य निर्माता ब्रह्मा विश्वसृजां पतिः। स चाप्सु शयनादेव शिवात्मा स्वेच्छया चिरम्। नारायणाख्यामभजच्छक्तिरूपः प्रजापतिः ।' इत्याश्वलायनधर्मशास्त्रे स्मृतिपुराणान्तरेषु च विरिञ्चस्य नारायणनामत्ववर्णनं द्रष्टव्यम् । तस्मात् 'यदा तम' इति मन्त्रगते शिवपदे विष्णुविपयत्वशङ्कानवकाशात् सर्वेषां कारणवाक्यानां शिवे पर्यवसानं प्रतिपादयन्मन्त्रोऽयमिहानुग्राह्यप्रमाणत्वेन विवक्षित इति युक्तमेव । एवं श्वेताश्वतरशाखिनां मन्त्रोपनिषदुपक्रमेऽपि 'ब्रह्मवादिनो वदन्ति । किं कारणं ब्रह्म कुतस्स्म जाता' इत्यादिना केषाञ्चिद्ब्रह्मवादिनामृषीणां जगतः पञ्चकृत्यकारणभूतं ब्रह्म किंदेवतात्मकमिति संशयमुपक्षिप्य जगतोऽकारणकत्वस्य कालाद्यन्यकारणकत्वस्य वोपपत्तेः ब्रह्म जगज्जन्मादिकारणमित्येतदेवासिद्धमिति संशयस्य निरालम्बनत्वप्रसङ्गपरिहाराय तैरेव कृतं जगदकारणकत्वान्यकारणकत्वपक्षद्वयनिरासं 'कालस्वभावो नियतिर्यदृच्छा भूतानि योनिः पुरुष इति चिन्त्यम् । संयोग एषां न त्वात्मभावादात्माप्यनीशः सुखदुःखहेतो'रिति मन्त्रेण प्रदर्श्य स्वतस्तन्निर्णयाशक्तानां ब्रह्मविद्याधिदेवतायाः परशक्तेरम्बिकायाः प्रसादादेतन्निर्णयो भविष्यतीत्यभिप्रायेण तां ध्यायतां तत्साक्षात्कारं 'ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन्देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढा'मित्यर्धेनोपन्यस्य 'यः कारणानि निखिलानि तानि कालात्मयुक्तान्यधितिष्ठत्येक'इत्यादिना तस्याः प्रसादात्कालादिसकलावान्तरकारणाधिष्ठातारं परमकारणं महादेवमपश्यन्नित्येतदर्थप्रतिपादनात् सोऽपि सन्दर्भोऽत्रानुग्राह्यप्रमाणतयानुसन्धेयः । तत्र यद्यपि 'यः कारणानी'त्यादिमन्त्रे 'तमपश्यन्नि'ति पूर्वक्रियानुषङ्गवति सकलकारणाधिष्ठातारं कारणमपश्यन्नित्येतावदेव प्रतीयते न तु शिवं तथाभूतकारणमपश्यन्निति । तत्र शिववाचकपदाभावात् । तत्रापि 'क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः क्षरात्मना

विशते देव एकः । संयुक्तमेतत्क्षरमक्षरं च व्यक्ताव्यक्तं हरते विश्वमीशः' 'विश्वाधिको रुद्रो महर्षिः,' 'तस्मात्सर्वगतः शिवः,' 'मायिनं तु महेश्वरं' 'तमीशानं वरदं देवमीड्य' मित्याद्यनन्तरसन्दर्भो यावदुपनिषत्समाप्ति हरेशरुद्रशिवमहेश्वरेशानादिशिवासाधारणनामभिरेव जगत्कारणस्य निर्देशदर्शनात् 'यः कारणानी'ति मन्त्रस्य शिवमेव जगत्कारणमपश्यन्नित्यस्मिन्नर्थे तात्पर्यमुन्नीयते । एवमेव सङ्क्षेपेणोपबृंहितं कूर्मपुराणे 'समेत्य ते महात्मानो मुनयो ब्रह्मवादिनः । वितेनिरे बहून्वादानात्मविज्ञानसंश्रयान् । किमस्य जगतो मूलमात्मा वाऽस्माकमेव हि । कोऽपि स्यात्सर्वभूतानां हेतुरीश्वर एव च । इत्येवं मन्यमानानां ध्यानकर्मावलम्बिनाम् । आविरासीन्महादेवी गौरी गिरिवरात्मजा । निरीक्षितास्ते परमेशपत्न्या तदन्तरे देवमशेषहेतुम् । पश्यन्ति शम्भुं कविमीशितारं रुद्रं बृहन्तं पुरुषं पुराण'मिति । अत्र 'किमस्य जगतो मूल'मित्यनेन 'कुतस्स्म जाता' इत्येतदर्थो दर्शितः । 'आत्मावास्माकमेव ही'त्यनेन 'जीवाम केने'त्यादिसकलसंशयार्थः सङ्गृहीतः । आत्मशब्दस्याधिष्ठातृपरत्वात् । 'कोऽपि स्या'दित्यर्धेन 'कालस्वभाव' इत्यादिमन्त्रप्रतिपादितकालकारणत्वादिवादनिराससामर्थ्यसिद्धसर्वकारणत्वसर्वेश्वरत्वविशिष्टब्रह्मरूपसंशयधर्मिसम्प्रतिपत्तिरुपन्यस्ता । शिवपुराणेऽप्यम्बिकामाहात्म्यं प्रस्तुत्य प्रपञ्चेनोपबृंहितम् । 'मुमुक्षया पुरा केचिन्मुनयो ब्रह्मवादिनः । संशयाविष्टमनसो विमृशन्ति यथातथम् । किं कारणं कुतो जाता जीवामः केन वा वयम् । क्व चास्माकं सम्प्रतिष्ठा केन वाधिष्ठिता वयम् । इह वर्तामहे शश्वत्सुखेष्वन्येषु वाऽनिशम् । अविलङ्घ्या च विश्वस्य व्यवस्था केन वा कृता । कालस्वभावो नियतिर्यदृच्छा नात्र युज्यते । भूतानि योनिः पुरुषो योगो वैषां परेऽथवा । अचेतनत्वात्कालादेश्चेतनत्वेऽपि चात्मनः । सुखदुःखाभिभूतत्वादनीशत्वाद्विचार्यते । ते ध्यानयोगानुगताः प्रापश्यंच्छक्तिमीश्वरीम् । पाशविच्छेदिकां साक्षान्निगूढां स्वगुणैर्भृशम् । तया विच्छिन्नपाशास्ते सर्वकारणकारणम् । शक्तिमन्तं महादेवमपश्यन्दिव्यचक्षुषा । यः कारणान्यशेषाणि कालात्मसहितान्यपि । अप्रमेयोऽनया शक्त्या साकमेकोऽधितिष्ठती ति । एवं श्वेताश्वतरोपनिषदाम्नातस्य 'यदातमो'मन्त्रस्य तदुपक्रमस्य च तात्पर्यमस्माभिः शिवतत्त्वविवेके शैवकर्णामृते च प्रपञ्चेनोपपादितं तत्रैवानुसन्धेयम् । एतेनेदं निरस्तम् । जगत्कारणं वस्तु 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' 'ब्रह्म वा इदमग्र आसीत्' 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसी'दित्यादिकारणवाक्येषु सद्ब्रह्मात्मशब्दैरुत्तरोत्तरं विशेषपर्यवसायिभिः सद्रूपं बृहच्चेतनं चेत्येतावत्पर्यन्तबुद्धिगृहीतम् 'एको ह वै नारायण आसी'दित्यादिष्वनितरसाधारणेन नारायणशब्देन निर्देशात् छागपशुन्यायेन नारायण एवेति निश्चीयत इति सर्वेषां कारणवाक्यानां शिवे पर्यवसानं साक्षादेव प्रतिपादयति मन्त्रे अस्मदादीनामिव पूर्वमृषीणां सञ्जातं जगत्कारणं ब्रह्म किंदेवतात्मकमिति संशयं प्रदर्श्य स्वयं निर्णेतुमशक्नुवन्तस्ते ध्यानयोगप्रसादितपरमेश्वरीकटाक्षमहिम्ना शिव एवेति निश्चयं लेभिर इति प्रतिपादयति मन्त्रजाते च जाग्रति क्षुद्रबुद्धिकल्पितन्यायसञ्चारेणान्यत्र पर्यवसानासम्भवात् । 'यदातमो'मन्त्रादिगतशिवादिशब्दानां वृत्त्यन्तरेण शिवान्यपरत्वे तदविरोधेन सर्वेषां कारणवाक्यानां तत्र पर्यवसानं सम्भवतीति चेन्न । 'यदातमो' मन्त्रगतस्य शिवशब्दस्य नारायणवृत्तित्वे [illegible] ऽयथ्यापत्तेरुक्तत्वात् 'क्षरं प्रधानममृ-

ताक्षरं हरः' इत्यादिमन्त्रेषु श्रुतानां हरादिशब्दानामपि जगत्कारणधर्मिकस्ववाच्यतदितरदेवताविशेषकोटिकसंशयप्रदर्शनानन्तरं निर्णयवाक्ये श्रुतानाम् 'अयं स्थाणुः पुरुषो वे'ति संशयानन्तरम् 'अयं पुरुष एवे'ति निर्णयवाक्ये श्रुतस्य पुरुषशब्दस्येव व्यवच्छेदनीयायां प्रतिकोटौ वृत्त्ययोगात् । न च क्वचित्क्वचित्कारणवाक्ये नारायणशब्दस्याभ्यासदर्शनेन तात्पर्यवत्त्वावगमात् तस्यापि वृत्त्यन्तरं न युज्यत इति वाच्यम् । कारणे बहुशोऽभ्यस्तस्यापि तस्य तद्विषयप्राणाकाशशब्दवद्वृत्त्यन्तरकल्पनसहिष्णुत्वेनान्यथासिद्धत्वात् । किं च 'वेदार्थो यः स्वयंजातस्तत्राज्ञानं भवेदपि । ऋषिभिर्निश्चिते तस्मिन्का शङ्का स्यान्महात्मन' इति बिभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रतरिष्यति । इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहये'दिति च स्मरणात् । पुराणादिषु ऋषिभिर्निश्चित एव वेदार्थोऽभ्युपगन्तव्यः । तत्र श्वेताश्वतरोपनिषदुपक्रमार्थनिर्णायकानि कूर्मपुराणादिवचनानि प्रागुदाहृतानि। तदनन्तरस्यापि 'संयुक्तमेतत्क्षरमक्षरं चे'त्यादेरुपनिषत्समाप्तिपर्यन्तस्य तत्सन्दर्भस्यार्थनिर्णायकः शिवपुराणे पशुपाशपतिनिर्णयाध्याये दृश्यते । एवं च यद्यपि विष्णुपुराणादिश्रुतसृष्टिवाक्येषु कारणस्य नारायणनामभिरपि निर्देशो दृश्यते । तथापि शब्दतोऽर्थतः क्रमतश्च तत्तदुपनिषत्सन्दर्भस्पर्शीन्युपबृंहणानि प्रबलानीति तैरेव तत्तदर्थनिर्णयो युक्तः । न चोपबृंहणानुसारेण शिवविषयकारणवाक्यानां तद्विरोधिकारणवाक्यान्तरेभ्यः प्राबल्यमुपबृंहणानामुपबृंहणीयशब्दार्थक्रमस्पर्शित्वेन तद्विरुद्धपुराणान्तरादिभ्यः प्राबल्यमिति प्राबल्यसिद्धौ परस्परापेक्षणादन्योन्याश्रयः शङ्कनीयः । वनसिंहन्यायेन प्राबल्यसिद्धौ परस्परापेक्षणस्यादोषत्वात् । एतेनेयमपि शङ्का निरस्ता । शिवविषयकारणवाक्यानां सर्वज्ञत्वादिषाड्गुण्याष्टाभिधानप्रवृत्तिनिमित्तरूपन्यायोपस्कृततया यत्प्राबल्यमुक्तं तन्न सङ्गच्छते । 'ज्ञानमप्रतिपन्नस्य वैराग्यं च जगत्पतेः । ऐश्वर्यं चैव धर्मश्च सह सिद्धं चतुष्टय'मिति हिरण्यगर्भे 'ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः । भगवच्छब्दवाच्यानि विना हेयैर्गुणै'रिति । नारायणे च कारणत्वोपपादकसंज्ञासार्वज्ञ्यादेः[1] पुराणेषु प्रतिपादनोपलम्भात् हिरण्यगर्भादीनामपि जगज्जन्मादिकारणत्वतदाक्षेपकधर्मप्रवृत्तिनिमित्तकनामसद्भावाच्च । हिरण्यगर्भस्य हि स्रष्टा विधाता विश्वसृड्विधिः वेधा विरिञ्च इति नाम्नां जगन्निर्मातृत्वं प्रवृत्तिनिमित्तम् । आत्मभूः स्वयंभूरितिनाम्नोर्जगन्मूलकारणत्वोपपादकं स्वयंजनिराहित्यं विश्वात्मनाम्नोर्जगदुपादानत्वोपपादकं सार्वात्म्यं लोकेशप्रजापतिनाम्नोः स्थितिहेतुत्वोपपादकं सर्वैश्वर्यं 'द्रुहिदक्षिभ्यामिनजि'ति द्रुह्यति धातोरिनजन्तस्य द्रुहिणनाम्नः सर्वसंहर्तृत्वं परमेष्ठिनाम्नः परमपदावस्थायित्वं शम्भुनाम्नः आनन्दरूपत्वं सर्वानन्दयितृत्वं वा । किं बहुना । ब्रह्मनाम्नो निरतिशयबृहत्त्वं प्रवृत्तिनिमित्तम् । विष्णोरपि वासुदेवनाम्नो वसत्यस्मिन्सर्वमिति वस्यति छिनत्ति सर्वमिति वासयति छादयति सर्वजीवानित्यर्थेषु 'वस निवासे' 'षसुच्छेदने' 'वस आच्छादन' इति धातुभ्यो बहुलग्रहणादुण्प्रत्यये सति निष्पन्नस्य वासुशब्दस्य देवशब्दस्य च समानाधिकरणसमासपदरूपस्य सर्वभूतस्थितिसंहृतितिरोधानकर्तृत्वं प्रवृत्तिनिमित्तम् । विष्णुनाम्नः सर्वत्र व्याप्तत्वं स्वभूनाम्नो जनिराहित्यमच्युतनाम्नः क्षरणराहित्यं प्रवृत्तिनिमित्तमित्यादि दृश्यते । तस्मात्पुराणप्रतिपन्नं सार्वज्ञ्यादिकं भवादिनामप्रवृत्ति-

(१) 'समस्तसार्वज्ञ्यादेः' इति घ. पाठः ।

तदेव शिवशब्दवाच्यमानन्दादिधर्माश्रयतया सिद्धम्। अत आनन्दादीनां विकल्पादिचिन्तानिरर्थिका। 'मायां तु प्रकृतिं विद्या'दिति मायायाः प्रकृतित्वमी

निमित्ततया लब्धमिन्द्रनामप्रवृत्तिनिमित्ततुल्यं लिङ्गजातं च न शम्भोः परभावनिर्णायकत्वेन श्रुत्यनुग्राहकमिति उपबृंहणीयोपबृंहणयोरिव मानतर्कयोरपि परस्परमनुग्राह्यानुग्राहकभावेन च वनसिंहन्यायविषयतया वनानुप्रविष्टसिंहस्य तदननुप्रविष्टसिंहादिव स्वतः प्रबलमुदाहृतमन्त्रोपनिषन्मन्त्रजातं प्रमाणमनुप्रविष्टस्य शिवे श्रुतस्य सार्वज्ञ्यादेस्तदननुप्रविष्टाद्देवतान्तरे श्रुतात्सार्वज्ञ्यादितः प्रबलत्वेन तत्साम्यापादनायोगात्। न च शिवस्य सार्वज्ञ्यादिकं पुराणमात्रप्रसिद्धं 'ज्ञः कालकालो गुणी सर्वविद्यः' तदादिमध्यान्तविहीनमेकम्। विभुं चिदानन्दमरूपमद्भुत'मित्यादिश्रुतिष्वपि विशिष्य शिवस्य सार्वज्ञ्यादिप्रसिद्धिसत्त्वात्। न चेन्द्रशब्द 'इदि परमैश्वर्य' इति धातोर्निष्पन्नः। येन तत्साम्यं भवादिनाम्नामापद्येत। नामप्रवृत्तिनिमित्ततः परभावसिद्धावीश्वरमहेश्वरनाम्नः शिवादिन्द्रमहेन्द्रनामा शक्रोऽधिकः स्यादिति वाऽऽपद्येत। 'ऋज्रेन्द्राग्रवज्रे'त्यादिसूत्रेण हीन्द्रशब्दः 'ञिइन्धी दीप्ता'विति धातोरिध्यते ब्रह्मतेजोभिरित्यर्थे तत्पूर्वानुवृत्तरन्प्रत्ययान्तो निपातितः। न तु 'इदि परमैश्वर्य'इति धातोरिन्दतीत्यर्थे। ततो रन्प्रत्ययविधानेनैव रूपसिद्धिसम्भवे निपातनप्रयोजनाभावात्। अत एवैतत्सूत्रवृत्ताविन्दतिधातोरिन्द्रशब्दनिपातनमुक्त्वा 'वृधिवपिभ्यां र'न्निति पूर्वसूत्रे इन्दतिधातोरपि ग्रहणेन रूपसिद्धिसम्भवे निपातनप्रयोजनं नास्तीत्यस्वारस्यादिध्यते तेजोभिरितीन्द्र इति इन्धिधातोर्निपातनमाश्रितम्। एवं 'ब्रह्म हि देवेभ्यो विजिग्ये' इति तलवकारिणामुपनिषदुक्तेन प्रकारेणासुरविजयसमयेषु ब्रह्मतेजोभिरिध्यमानः शक्रो महासुरस्य वृत्रस्य वधे नितरां तैरिद्धो जात इति महेन्द्र इत्युच्यते। अत एव श्रूयते। 'महान्वा अयमभूद्यो वृत्रमवधीदिति तन्महेन्द्रस्य महेन्द्रत्व'मिति। तस्मादुक्तन्यायानुगृहीतस्वतःप्रबलमन्त्रोपनिषन्मन्त्रजातबलाच्छिव एव जगत्कारणमित्येतदुपपन्नमिति। अवधारणादिबलात् सदानन्दज्ञानानां भेदानापाद्य तेषां विकल्पेन समुच्चयेन वा कारणत्वमनुपपन्नमिति यच्छङ्कितं तदप्येवं सति नावकाशं लभत इत्याह–तदेवेति। यत्सर्वज्ञत्वनित्यतृप्तत्वाद्याश्रयतया प्रतिपन्नं तदेव सामान्यतः सकलमङ्गल्यगुणवत्त्वप्रतिपादकस्य शिवशब्दस्यापि वाच्यमिति तस्य सामान्यतो विशेषतश्च ज्ञानानन्दादिधर्माश्रयत्वसिद्धेस्तत्र कारणवाक्यश्रुतान्यवधारणानि न शा[illegible]न्तरगतकारणवाक्यश्रुतरूपान्तरव्यावर्तनार्थानि। किं 'त्वानन्दाद्ध्येवे'त्यवधारणं स्थूलारुन्धतिन्यायेन ब्रह्मणि क्रमेण पूर्वप्रतिपन्नानामन्नादिविज्ञानान्तरूपाणां व्यावर्तकं 'सदेवे'त्यवधारणमिदानीं पृथिव्यादिषु दृश्यमानस्य स्थूलरूपस्य सर्गाद्यसमये व्यावर्तकम् प्रज्ञानघनवाक्यं त्वत्युज्ज्वलस्य रत्नस्यान्तर्बहिश्च प्रभयेव ब्रह्मणः प्रज्ञानगुणेन व्याप्तिप्रतिपादकं न कस्यापि ब्रह्मणि व्यावर्तकम्। अतो नावधारणादिविरोधोऽपीति भावः। मायैवोपादानमिति शङ्कां निरस्यति। मायाया इति। सत्यं मायोपादानमिति ब्रह्माप्युपादानमेव। अपृथक्सिद्धकार्यावस्थाश्रयत्वरूपं हि मायाया उपादानत्वं समर्थनीयम्। तत्समर्थ्यमानमेव ब्रह्मपर्यन्तमायाति। नित्ययोगे खलु मायिनमिति मायाशब्दादिनिप्रत्ययः। ततश्च मायायाः ब्रह्मापृथक्सिद्धत्वैव तदपृथक्सिद्धायाः कार्यावस्थाया अ[illegible]दिस्सिद्ध्यति। एवं च यद्यपि ब्रह्माश्रया-

[illegible]रात्मिकाया एव 'मायिनं तु महेश्वर'मिति वाक्यशेषात्। सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कारणं स्थूलचिदचिद्विशिष्टं तत्कार्यं भवति। अतो जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्मेति सिद्धान्तः॥ इति जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥ ॥ ॥

[illegible]माया वियदाद्यचेतनरूपेण परिणमति ब्रह्माश्रया तदाश्रयजीवाश्रया च चिच्छक्तिज्ञानादिरूपेण। न तु ब्रह्म केनाप्याकारेण परिणमति। तथापि तथातथा परिणममानानां मायादीनां ब्रह्मैवायुतसिद्धाश्रयत्वपर्यवसानभूमिरिति ब्रह्मपर्यन्तमुपादानत्वमायातीति भावः। ननु, यद्येवं कार्यावस्थाश्रयत्वरूपमुपादानत्वमिष्यते तदा यथा मृदो भाविघटावस्थाश्रयभूतायाः पिण्डावस्थाविशिष्टत्वेन कारणत्वेऽपि घटावस्थाविशिष्टत्वेन कार्यत्वमपि। एवं ब्रह्मणः सर्गाद्यसमये सूक्ष्मचेतनाचेतनविशिष्टत्वेन कारणत्वेऽपि स्थूलचेतनाचेतनविशिष्टत्वेन कार्यत्वमपि स्यादित्याशङ्क्याभ्युपगमेन परिहरति–सूक्ष्मेति। एवं व्यक्तिविशेषव्यवस्थितब्रह्मत्वनिर्धारणरूपप्रयोजनपर्यवसायित्वाज्जगज्जन्मादि ब्रह्मलक्षणमित्येतदुपपन्नमित्यधिकरणार्थमुपसंहरति–अत इति। एवं तटस्थलक्षणव्यवस्थितौ तदुपलक्षितस्य गुणविग्रहविशेषरूपं स्वरूपलक्षणमपि व्यवतिष्ठत इति भावः॥ इति जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥

नयमणिमालायाम्

अथ जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥

सू० ॥ जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥

जन्मादि ब्रह्मलक्ष्म श्रुत... गुणतस्तेन किं वो...... सद्ज्ञानानन्दमुख्यं खलु तदभिहितं तत्रतत्रान्यदन्यत्।
तद्वाक्येष्वेव का...... विहता छागपश्वादिनीतिः नार्थस्सिद्धो विकल्पं भजति समुदये कर्तृता नोपपन्ना ॥ ४ ॥
सर्वज्ञत्वादिषट्कं भवति भवमुखं यस्य नामाष्टकं च स्पष्टं तं पार्वतीशं गमयति शिव एवेति मन्त्रो... तानि।
तद्ज्ञानानन्दसारस्स इति तदुदितः पश्चकृत्योपलक्ष्यः तत्र श्रौतं विहायेतरदवधृतयो रूपजातं क्षिपेयुः ॥ ५ ॥
एकं मन्त्रं बहूनां कथमिह कथयस्यर्थबोधे समर्थं को वा ब्रूते स एव स्वयमुपहरते बाधमेषामितीदम्।
प्रत्येकं कारणोक्तिप्रकरणमखिलं स्वार्थसात्कर्तुकामास्तिष्ठन्तेऽन्योन्यरुद्धा विधिहरिगिरिशाद्याह्वया एव तस्मिन् ॥ ६ ॥

इति जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

॥ अथ जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥

सू० ॥ जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥

श्रीभगवत्पादमते, इदमेकमधिकरणम्। जन्मादि अस्य यतः इति सूत्रपदच्छेदः। पूर्वाधिकरणेन वेदान्तवाक्यैर्ब्रह्मणो [illegible] सिद्धे तस्य ब्रह्मणः किं लक्षणमित्याकाङ्क्षायामिदं सूत्रमारब्धम्। पूर्वाधिकरणेनास्याक्षेपिकी सङ्गतिः। अस्य=प्रत्यक्षा[illegible] व्यवस्थितदेशकालनिमित्तक्रियाफलाश्रयस्य विचित्ररचनारूपस्य जगतः। **जन्मादि**=जन्मस्थितिभङ्गम्। जन्म [illegible] जन्मस्थितिभङ्गस्य तज्जन्मादि। तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः। अन्यथा जन्मादिशब्देन स्थितिलययोरेव ग्रहणं [illegible]णाम्। अतस्त्रितयलाभाय तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीह्याश्रयणमिति भावः। आदिपदेनात्र स्थितिप्रलययोरेव ग्रहणम्। [illegible] वृद्धिपरिणामापक्षयरूपाणां विकाराणाम्। तेषां वृद्धिपरिणामयोर्जन्मन्यपक्षयस्य च नाशेऽन्तर्भावादिति भावः। **यतः**=[illegible]ज्ञानानन्दरूपात् कारणात्। 'भवति तद्ब्रह्मे'ति वाक्यशेषः। 'भृगुर्वै वारुणिः। पुनरेव वरुणं पितरमु[illegible]। अधीहि भगवतो ब्रह्मे'त्युपक्रम्य,'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते। येन जातानि जीवन्ति। यत्प्रयन्त्यभिसंविश[illegible]। तद्विजिज्ञासस्व। तद्ब्रह्मेति' इत्यादिवाक्यं विषयः। तत्र श्रूयमाणं जगज्जन्मादिकारणत्वं यतश्शब्दसंगृहीतं सत्यज्ञानान-

न्दात्मत्वं चेत्युभयमपि ब्रह्मणो लक्षणं भवति वा न वेति विरोधाविरोधाभ्यां प्रसिद्ध्यप्रसिद्धिभ्यां च सन्देहे जन्मादेर्जगन्निष्ठत्वात् निर्विशेषस्य तस्य जगत्कारणत्वसम्भवस्य विरुद्धत्वाचायं ब्रह्मणो लक्षणं न भवति । सत्यादिपदानां धर्मपरत्वविवक्षायां निर्विशेषस्य तत्संभवस्य विरुद्धत्वात् धर्मपरत्वविवक्षायां लोकप्रसिद्धभिन्नार्थकसत्यादिपदानां सकलधर्मविनिर्मुक्तधर्मिमात्रबोधकत्वासंभवेन तादृशस्य धर्मिणोऽप्रसिद्धत्वाच्च न द्वितीयमपि ब्रह्मणो लक्षणं भवितुमर्हतीति पूर्वः पक्षः। सिद्धान्तस्तु,तत्राद्यं तटस्थलक्षणमित्युच्यते । यो हि धर्मो राज्ञश्छत्रचामरादिकमिवासाधरणः सन्नेव कदाचिद्धर्मिणा सम्बध्यते स तटस्थलक्षणमित्युच्यते। मायिकस्य जगज्जन्मादिकारणत्वस्यानृततया परमार्थतो निर्धर्मस्वरूपेण विरोधानुपपत्तेः आरोपितेन रजतेन शुक्तेरिवारोपितेन जगत्कारणत्वेन ब्रह्मणो लक्ष्यत्वसंभवाचायं ब्रह्मणो लक्षणं भवत्येव । द्वितीयमपि स्वरूपलक्षणं भवितुमर्हति । सत्यादिपदानां लक्षणया अखण्डैकब्रह्मबोधकत्वोपपत्त्या तादृशस्य धर्मिणः श्रुतिप्रसिद्धत्वात् । अतो जगज्जन्मादिकारणत्वं सत्याद्यात्मत्वं चेत्युभयमपि ब्रह्मणो लक्षणं भवत्येव । इति ।

श्रीकण्ठमते, जन्मादि=जन्मस्थितिप्रलयतिरोभावानुग्रहरूपं कृत्यपञ्चकम् । **अस्य**=चेतनाचेतनसम्मेलनसमरसीभूतस्य प्रपञ्चविलासस्य **यतः**=यस्मात् सर्वज्ञत्वादिविशिष्टादष्टाभिधानाधिकरणाच्छिवतत्त्वात् भवति । **तद्ब्रह्मेति** वाक्यशेषः । अस्य 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति'। प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः संसारमोक्षस्थितिबन्धहेतुः । 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम्' । ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमः'। इत्यादिवाक्यं विषयः । अत्र जगतो जन्मादिकं ब्रह्मणो लक्षणतया संभवति वा न वेति संदेहे जन्मादेः प्रपञ्चनिष्ठत्वेन संबन्धाभावात् ब्रह्मणो लक्षणं न संभवति । किं च श्रुत्यन्तरेषु तत्र तत्र क्वचिदानन्दस्य क्वचित्सतः क्वचिज्ज्ञानस्य क्वचिच्छिवशब्दवाच्यस्य वस्तुनः क्वचिदचेतनाया मायायाश्च ब्रह्मत्वजगत्कारणत्वाद्यभिधानात् जगज्जन्मादिकम् आनन्दादिसमुदायस्य वा तेषामन्यतरस्य वा लक्षणं पर्यवसितुमर्हति अतस्सर्वथापि ब्रह्मणो जगत्कारणत्वादि लक्षणमभिधातुमशक्यमेवेति पूर्वः पक्षः ।

जन्मादेर्जगन्निष्ठत्वेन ब्रह्मण्यसम्बन्धत्वेऽपि यत्सर्वज्ञत्वादिविशिष्टमष्टाभिधानाधिकरणं शिवतत्वं तदेव जगत्कारणं ब्रह्मेत्युच्यत इति ताटस्थ्येन ब्रह्मलक्षणत्वमभिधातुं शक्यमेव। आनन्दादिधर्माणामत्रैव पर्यवसानं भवति। सर्वज्ञत्वं नित्यतृप्तत्वमनादिबोधत्वं स्वतन्त्रत्वमलुप्तशक्तिमत्त्वमनन्तशक्तिमत्त्वं चेत्येतानि सर्वज्ञतादीनि। एतैरनितरसाधारणैर्धर्मैर्विशिष्टं भवशर्वेशानपशुपतिरुद्रोग्रभीममहादेवाभिधानाष्टकस्य वाच्यं निरस्तसमस्तसंसारकलङ्कं निखिलमङ्गलाधारभूतं शिवतत्वं यदवगम्यते तदुक्तस्वभावतया सकलजगज्जन्मादिकारणं भवति। जगदुभयकारणे एतादृशमहिमवति शिवशब्दवाच्य आनन्दादिधर्माश्रये ब्रह्मणि जगत्कारणत्व लक्षणं युज्यत एव । सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कारणम् । स्थूलचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म तत्कार्यं भवति । आनन्दादिविकल्पचिन्ता निरर्थिका । 'मायिनं तु महेश्वर'मिति वाक्यशेषात् मायाया ईश्वरात्मिकाया एव कारणत्वमभिमतम् । अतो जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्मेति सिद्धान्तः ।

रामानुजमते, जन्मादि=सृष्टिस्थितिप्रलयम् । **अस्य**=अचिन्त्यविविधविचित्ररचनस्य नियतदेशकालफलभोगब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तक्षेत्रज्ञमिश्रस्य जगतः। **यतः**=यस्मात्सर्वेश्वरान्निखिलहेयप्रत्यनीकस्वरूपात् सत्यसंकल्पात् ज्ञानानन्दाद्यनन्तकल्याणगुणात् सर्वज्ञात्सर्वशक्तेः परमकारुणिकात् परस्मात्पुंसः**'भवति तद्ब्रह्म'** इति सूत्रार्थः । भृगुर्वै वारुणिः पुनरेव वरुणं पितरमुपससार ।'अधीहि भगवो ब्रह्मे'त्यारभ्य श्रूयमाणं 'यतो वा इमानी'त्यादिकं तद्ब्रह्मेत्यन्तं वाक्यं विषयः। यद्यपि शब्दानां परिनिष्पन्नवस्तुबोधनशक्तिरस्ति । तथापि लक्षणतः प्रतिपन्नस्यैव शब्दबोध्यत्वात् विशेषणानां विशेष्यभेदकत्वेन जगज्जन्मादीनां विशेषणतया ब्रह्मलक्षणत्वासंभवात् पूर्वप्रतिपन्नाकारान्तरासंभवेन तेषामुपलक्षणतया वा ब्रह्म न वेदान्तवेद्यम्। इति पूर्वः पक्षः। अविरुद्धविशेषणानां विशेष्याभेदकत्वेन सार्वश्यादेः पूर्वप्रतिपन्नाकारान्तरस्य संभवेन च जन्मादीनां विशेषणतया उपलक्षणतया च ब्रह्मलक्षणत्वसंभवेन ब्रह्म वेदान्तवेद्यमेवेति सिद्धान्तः ।

आनंदतीर्थमते, अस्य=प्रमितजीवजडात्मकप्रपञ्चस्य। **जन्मादि**=जन्मस्थितिलयनियतिज्ञानाज्ञानबन्धमोक्षरूपं धर्माष्टकम्। **यस्मात्**=विष्णोः। भवतीति श्रुतं तदेव ब्रह्म नान्यदित्यर्थः। अस्य 'यतो वा इमानी'त्यादिकं 'तद्ब्रह्मे'त्यन्तं वाक्यं विषयः। अत्र उदाहृतश्रुतिस्थितं 'बृह जातिजीवकमलासनशब्दराशि'ष्विति बह्वर्थकाद्धातोर्निष्पन्नं यौगिकत्वानुपपत्त्या जीव रूढं गुणपूर्णे विष्णौ रूढ्यनुपपत्त्या यौगिकं ब्रह्मपदं रूढेर्योगतोव लीयस्त्वात् जीवपरमेव भवितुं युक्तम्।अतो जीवातिरिक्तं ब्रह्म विचार्यत्वमतिपूर्वोक्तं न संगच्छत इति पूर्वः पक्षः।'यतो वा'इत्यादिपूर्ववाक्योक्तजगज्जन्मादिकारणत्वस्य विष्ण्वेकनिष्ठत्वेन श्रुतिस्मृतिपुराणादिभ्योऽवगमात् सति बाधके रूढेस्त्याज्यत्वात् जगज्जन्मादिकारणत्वाद्यनुसारेण योगतः परिपूर्णगुणविष्णुपर एवायं ब्रह्मशब्द इति पूर्वोक्तं जीवभिन्नस्य ब्रह्मणो विचार्यत्वमुपपद्यत एवेति सिद्धान्तः ॥

इति **सूत्रार्थचन्द्रिकायां** जन्माद्यधिकरणम् ॥ २ ॥

अथ शास्त्रयोनित्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥

लक्षणप्रमाणाधीना हि वस्तुसिद्धिः । जगत्कारणं ब्रह्म किंप्रमाणकमित्यतआह—

सू० ॥ शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥

यतः शास्त्रं योनिः प्रमाणम् अत एव जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्म भवतीति शेषः । अत्र जगत्कारणं ब्रह्म शास्त्रैकगम्यमुत प्रमाणान्तरेणापि गम्यमिति सन्देहः ।

सङ्गतिं प्रदर्शयन्नुत्तराधिकरणमवतारयति—लक्षणेति । न केवलं लक्षणेनेदमित्थमिति लक्ष्यनिर्धारणसिद्धिः । किं तु लक्ष्यस्वरूपे तस्य लक्षणरूपधर्मवैशिष्ट्ये च प्रमाणे सत्येव । अतस्तत्र प्रमाणप्रदर्शनार्थमुत्तराधिकरणमित्यर्थः । यद्यपि तस्मिन्'यतो वे'त्यादिशास्त्रं प्रमाणमिति पूर्वाधिकरण एवोदाहृतं, तथाप्यानुमानिके जगज्जन्मादिकर्तरि तत्सिद्धार्थानुवादकं तद्वाक्यं न प्रमाणमिति तस्य पूर्वाधिकरणे तत्र प्रमाणतयोदाहरणमयुक्तमिति प्राप्ते शास्त्रप्रामाण्यादेव जगज्जन्मादिकारणं ब्रह्म न त्वनुमानप्रामाण्यादिति व्यवस्थापयितुमाक्षेपसङ्गत्येदमधिकरणमारभ्यत इति भावः ॥ सू० ॥ शास्त्रयोनित्वात् ॥३॥ सूत्रं व्याचष्टे—यत इति । 'यतश्शास्त्रं योनिः प्रमाणं अत' इत्यनेन शास्त्रस्य योनित्वं शास्त्रयोनित्वं तस्मादिति षष्ठीसमासाश्रयणेन शास्त्रस्य प्रामाण्यादित्यर्थे सूत्रं योजितम् । यतश्चैत्रः श्रुतशीलशाली अतस्तत्पुत्रोऽयं पूजनीय इत्युक्ते हि चैत्रस्य श्रुतशीलशालित्वादिति हेत्वर्थो लभ्यते । इह योनित्वशब्दस्य गुणवाचित्वेऽपि 'पूरणगुणे'त्यादि(पा०२-२-११)सूत्रेण षष्ठीसमासनिषेधो न भवति । 'तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वा'दिति (पा०-१-२-५३-) सौत्रनिर्देशदर्शनात्। 'अत एवे'त्येवकारेण शास्त्रप्रामाण्यादेवायमर्थः सिद्ध्यति न त्वनुमानप्रामाण्यादिति सौत्रहेतुनिर्देशसामर्थ्यलब्धार्थो दर्शितः । जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्म भवतीति शेष इति । अनेन पूर्वसूत्रार्थस्य साधनत्वेनान्वयो दर्शितः । एवमत्र सूत्रद्वयस्य साध्यहेतुपरतयैकार्थ्येऽपि प्रत्येकं निराकरणीयपूर्वपक्षसत्त्वेनाधिकरणभेदादस्य सूत्रस्य वर्णकान्तरे साध्यान्तराध्याहाराच्च योगभेदः समाश्रितः। अत्र 'यतो वे'त्यादि वाक्यं ब्रह्मणि प्रमाणं न वेत्यधिकरणाङ्गसंशयं मनसि निधाय तदर्थसंशयमाह—अत्रेति । यदि ब्रह्म शास्त्रैकगम्यं तदा तत्र तत्प्रमाणं यदि प्रमाणान्तरेणाधिगम्यं तदा न प्रमाण'मप्राप्ते शास्त्रमर्थव'दिति न्यायादिति संशययोः फलफलिभावः । तदर्थसंशयकोटिद्वयावलम्बनेन पूर्वपक्षसिद्धान्तप्रदर्शने कृते सत्यधिकरणाङ्गसंशयकोट्योस्तौ पर्यवसास्यत इति तु तयोरेव तौ प्रदर्शयिष्येते । ननु, कथमीश्वरः प्रमाणान्तरगम्य इति पूर्वपक्षस्यावकाशः । तत्र हि न प्रत्यक्षं प्रवर्तते । नाप्यनुमानम् । तद्व्याप्तलिङ्गाभावात् । नोपमानम् । तस्य शक्तिसादृश्यान्यतरपरिच्छेदफलत्वात् । न लौकिकः शब्दः । तस्य प्रत्यक्षादिमूलप्रमाणापेक्षत्वात् । क्षितिगिरिसमुद्रादिरूपं जगत्सकर्तृकं कार्यत्वादिति सामान्यतोदृष्टानुमानं तत्र मानमिति चेन्न । अस्मदाद्यनुपलभ्यमानप्राक्कोटिषु क्षित्यादिषु कार्यत्वासिद्धेः । 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुर्ज्योतिरापः पृथ्वी विश्वस्य धारिणी । अतः समुद्रा गिरयश्च सर्वे' इत्याद्यौपनिषद्वाक्यप्रमाणकं यदि कार्यत्वं तेषां सम-

---

(१) 'भेदादप्यस्य' इति क. पाठः ।

जगदिदं सावयवं कार्यमेव । तच्च वैचित्र्यगर्भितत्वेन स्वोचितकर्तृकमिति कश्चि-

थ्र्येत तर्हि तत एवेश्वरस्यापि सिद्धिरिति न तदपेक्षमनुमानं तत्र प्रमाणीकर्तुमर्हमित्याशङ्क्य
हेत्वन्तरेण तेषां कार्यत्वसिद्धिमाह—जगदिदमिति । ननु, सावयवत्वमवयवारब्धत्वं चेत्त-
स्यार्थ्यसिद्धिः स्यात् । द्रव्यसमवेतद्रव्यं चेत् तद्द्रव्यसमवेतजात्यादेरिवाकार्यत्वेनाप्युपपन्नमप्र-
योजकम् । अस्यायमवयव इति व्यवहारप्रयोजकेन स्वरूपसम्बन्धविशेषेणावयवत्वं चेत्तदप्य-
प्रयोजकम् । कालस्यावयवः क्षणलवादिरित्यादिव्यवहारप्रयोजकक्षणलवादिसम्बन्धवति का-
लादौ व्यभिचारि च तत् । तस्मात्सावयवत्वं न कार्यत्वसाधकमित्याशङ्क्य तस्य तत्साधकतां
सूचयितुं सावयवं कार्यमेवेत्यवधारणम् । यदेकदेशाः पटैकदेशाः तन्तव इव परस्परवियोज-
नार्हाः तदिह सावयवं विवक्षितम् । भूभूधरसमुद्राद्येकदेशाः मृच्छिलासलिलादिरूपाः खनन-
टङ्कनिर्भेदधरोद्धरणादिव्यापारैः परस्परवियोजनार्हा इति सम्प्रतिपन्नमेतत् । तथाभूतं चा-
वश्यं कार्यं भवेदेव । वियोजनव्यापारेण तत्तदेकदेशरूपाणामवयवानां विभागजननस्य वि-
भज्यमानानां प्राचीनसंयोगनाशस्य नश्यतां संयोगानां सादित्वस्य साद्यवयवसंयोगानन्तर-
भावित्वनियतस्यासमवायिकारणसंयोगनाशेन नश्यतश्च सावयवस्य सादितायाश्चानिवार्यत्वा-
दिति भावः । नन्वेवं सति भूभूधरादिकं सकर्तृकं कार्यत्वादित्यनुमानतो नास्मदादिविलक्षणः
तत्कर्ता सिद्ध्येत् । भूगोलकादिष्वस्मदादिकर्तृकस्य खननपूरणादिरूपस्य वियोजनसंयोजन-
व्यापारस्य सर्वदा सत्त्वात् । अवयववियोजने सति महापटध्वंसजन्यखण्डपटन्यायेन भूगो-
लकान्तराद्युत्पत्तेरवश्यम्भावात् । अवयवान्तरसंयोजने सति पूर्वसिद्धेऽवयविन्यागन्तुकाना-
मवयवानां कारणत्वासम्भवेन पूर्वसिद्धावयविनागन्तुकावयवैश्चावयव्यन्तरोत्पादनस्यावश्यं-
भावाच्च । ततश्च पूर्वतन्तुवियोजनतन्त्वन्तरसंयोजनकर्तारस्तदनन्तरभाविनः पटस्येव खनन-
पूरणादिकर्तारस्तदनन्तरभाविनो भूगोलकादेः कर्तारः स्युरिति तैः सिद्धसाधनेन दुष्टमिदमनु-
मानं कथमस्मदादिविलक्षणं सर्वज्ञत्वादिलक्षणयुक्तं कर्तारं साधयेदित्याशङ्क्याह—तच्चेति ।
अतिविचित्रं महद्गोपुरप्रकारसौधादिकमेकदेशे किञ्चिच्छिलादिवियोजनसंयोजनाभ्यां कैश्चि-
न्नवीक्रियमाणं पश्यन्तस्तद्गतसकलविचित्रसन्निवेशनिर्माणोचितज्ञानशक्त्यादियुक्तं तदादिक-
र्तारमनुमिमाना दृश्यन्ते । न तेषामनुमानमेकदेशे संयोजनवियोजनकर्तृभिः सिद्धसाधनेन
दुष्टं जायते । तद्वदिहापि विविधविचित्रसन्निवेशस्य क्षित्यादेस्तदुचितादिकर्त्रनुमानं नास्म-
दादिभिः सिद्धसाधनेन दुष्टं जायते घटादिकमिवास्मदादिकर्तृकत्वेन सम्प्रतिपन्नं क्षित्यादि-
कमपहाय आद्यक्षित्यादिमात्रस्याङ्कुरादेश्च पक्षीकरणसम्भवात् । ततस्तत्तदनन्तविविधविचि-
त्रसन्निवेशरचनानुकूलज्ञानशक्तियुक्तस्यास्मदादिविलक्षणस्य तत्कर्तुः सिद्धिर्भवत्येवेति भावः ।
तच्चानुमानमेव नैयायिकाः कल्पयन्ति । अदृष्टद्वारकस्वोपादानगोचरजन्यकृतिजन्यभिन्नानि
समवेतानि जन्यानि स्वजनकादृष्टोत्तरोपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिमज्जन्यानि भाव-
कार्यत्वात् घटवदिति । अत्र जन्यमात्रपक्षीकरणे ध्वंसस्यापि पक्षत्वेन तस्मिन्नुपादानघटितसक-
र्तृकत्वरहिते साध्यस्य बाधस्स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थं समवेतानीति विशेषणम् । एवमपि पक्ष-
तावच्छेदकस्य घटादिसाधारण्येन तदंशे सिद्धसाधनं स्यात्तन्निवृत्त्यर्थं जन्यभिन्नानीति विशे-

(१) 'प्रसिद्धिः' इति ङ पाठः। (२) भावात् । अवयवान्तरसंयोजने सति कर्तारः' इति ङ. पाठः।

षणम् । तावत्युक्ते क्षित्यादेरपि जन्यत्वेनाश्रयासिद्धिः स्यात् । तन्निवृत्त्यर्थं जन्यकृतीति ।
एवमपि शब्दफूत्कारादेः पक्षता न स्यात् । तस्य शब्दादिनिमित्तभूतमृदङ्गताल्वादिगोचरा-
स्मदादिनिष्ठजन्यकृतिजन्यत्वात्तस्यापि पक्षत्वेन सङ्ग्रहः कार्य एव । अन्यथा पक्षातिरिक्ते
हेतुमति तस्मिन्साध्यसन्देहेन सन्दिग्धानैकान्तिकतापत्तेः तत्सङ्ग्रहार्थं स्वोपादानगोचरेति ।
तस्य निमित्तभूतमृदङ्गादिगोचरजन्यकृतिजन्यत्वेऽपि स्वोपादानगोचरजन्यकृतिजन्येभ्यो घ-
टादिभ्यो भिन्नत्वमस्त्येव । अस्मदादिनिष्ठजन्यकृतेस्तदुपादानातीन्द्रियाकाशादिगोचरत्वास-
म्भवात् । एवमपि क्षित्यङ्कुरादिषु पक्षतावच्छेदकं सन्दिग्धं स्यात् । यागदानाद्युपयुक्तहविर्दे-
यादीनामपि दैवाद्यागदानादिप्रभवादृष्टजन्यक्षित्यङ्कुराद्युपादानानुप्रवेशसम्भवेन हविर्देयादि-
गोचरकृतीनामुपादानगोचरत्वसम्भवात् । काल्या तपश्चरणेन यन्नीलरूपं परित्यज्य गौररूपं
प्राप्ते तस्य च पक्षता न स्यात् । तस्य स्वोपादानभूतशरीरगोचरतपश्चर्यानुकूलजन्यकृतिजन्य-
त्वेन तद्भिन्नत्वाभावात् । तत्सङ्ग्रहार्थम् अदृष्टद्वारकेति । हविर्देयादिगोचरकृतिः कालीकृतत-
पश्चर्यादृष्टद्वारैव तत्तज्जनिकेति तत्सङ्ग्रहः । साध्ये ज्ञानचिकीर्षाकृतीनां मध्ये एकैकनिर्देशमप-
हाय त्रितयनिर्देशो यावदभिमतविशेषणगुणवत्त्वेनेश्वरसिद्ध्यर्थः । केवलं कृतिमज्जन्यत्वे
साध्ये चिकीर्षावज्जन्यत्वं ज्ञानवज्जन्यत्वं वा सन्दिग्धोपाधिः स्यात् । एवं केवलं चिकीर्षावज्ज-
न्यत्वे ज्ञानवज्जन्यत्वे वा साध्ये कृतिमज्जन्यत्वादिकं यथायथं सन्दिग्धोपाधिः स्यादिति तद्व्या-
वृत्त्यर्थश्च । अपरोक्षपदमुपादानज्ञानस्यापरोक्षज्ञानत्वेनैव हेतुत्वाद्व्यापकत्वसिद्ध्यौपयिकम् ।
एवमपि सिद्धसाधनम् । क्षित्यादेरपि स्वजनकादृष्टजनकयत्किंचिदुपादानभूतयागीयहविरा-
दिगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिमदस्मदादिजन्यत्वात् तद्वारणाय स्वजनकादृष्टोत्तरेति ज्ञा-
नादिविशेषणम् । न च क्षित्यादिजनकादृष्टोत्तरयत्किञ्चिदुपादानगोचरेदानीन्तनज्ञानादिमता-
स्मदादिना सिद्धसाधनम् । ज्ञानादीनामपि जनकत्वस्य विवक्षितत्वात् । न्यायभाष्यादिषु
सकर्तृकत्वनिरुक्तावुपादानवद्दर्शनात् ध्वंसव्यावृत्तं सकर्तृकत्वमभिमतमिति तदनुरोधेन पक्ष-
साध्यहेतुषु समवेतोपादानगोचरभावपदानीति । अत्रेदं विचारणीयम् । उपादानगोचरत्वप्रवेशेन
कथं साध्यस्य ध्वंसाद्यावृत्तिः । ध्वंसस्यापि रूपाद्युपादानघटादिगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृति-
भिर्मुद्गरपातादिहेतुभिर्जन्यत्वात् । न चात्र पक्षविशेषण इव स्वोपादानगोचरत्वं विवक्षितुं
शक्यम् । स्वोपादानगोचरजन्यकृतिजन्यभिन्नत्वस्य पक्षविशेषणतया भिन्नपदोपात्तान्योन्या-
भावप्रतियोगिविशेषणत्वेन तस्य प्रसिद्धिसम्भवेऽप्यत्रान्यविशेषणत्वाभावेन क्षित्याद्युपादान-
गोचरत्वरूपतापर्यवसायितया तथाभूतापरोक्षज्ञानाद्यप्रसिद्ध्या साध्याप्रसिद्धिप्रसङ्गात् । न च
वाच्यं मुद्गरपतनानुकूला कृतिरेव ध्वंसजनिका न तु ज्ञानं चिकीर्षा वा । ज्ञानादीनां त्रया-
णां स्वविषयसमवेतकार्यं प्रत्येव जनकत्वनियमादिति । घटतद्ध्वंसजननयोः कुलालघटध्वंसगता-
परोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतीनामन्वयव्यतिरेकतौल्येनोक्तनियमस्याप्रामाणिकत्वात् । प्रामाणिकत्वे
वा ज्ञानादित्रयजन्यत्वाभावादेव ध्वंसव्यावृत्तसकर्तृकत्वलाभेन तद्व्यावृत्त्यर्थोपादानगोचरत्ववि-
शेषणवैयर्थ्यात् । न चोपादानगोचरत्वघटितधर्मावच्छिन्नज्ञानादिनिष्ठजनकताप्रतियोगिजन्य-
ताश्रयत्वं विवक्षितमिति नोक्तदोषद्वयमिति वाच्यम् । घटादिषु लाघवान्मृदादिगोचरत्वेनैव
ज्ञानादीनां जनकतयोपादानगोचरत्वस्य ज्ञानादिनिष्ठजनकतावच्छेदककोट्यप्रवेशात् । न च

ज्ञानादिनिष्ठविशेषकारणतावच्छेदके मृदादिगोचरत्वप्रवेशेऽपि सामान्यकारणतावच्छेदके उपादानगोचरत्वप्रवेशः स्यादिति वाच्यम् । ध्वंससाधारणकार्यसामान्यकारणतावच्छेदके तत्प्रवेशाभावात्।भावकार्यसामान्यकारणतावच्छेदके उपादानगोचरत्वप्रवेशः स्यादिति चेन्न । यत्किञ्चिदुपादानगोचरत्वस्य ध्वंसकारणज्ञानादिष्वतिप्रसक्तत्वेन तत्तदुपादानगोचरत्वस्याननुगमेन च तत्रापि तत्प्रवेशासम्भवात् । किं च तत्प्रवेशे स्वजनकादृष्टोत्तरेति विशेषणं व्यर्थं स्यात् । हविरादिगोचरज्ञानादीनामुपादानगोचरत्वेन क्षित्यादिजनकत्वाभावादेवार्थान्तरवारणासम्भवात् । तस्मादुपादानगोचरविशेषणं तावद्व्यर्थत्वादयुक्तम् । तथैव स्वजनकादृष्टोत्तरेति विशेषणमप्ययुक्तम् । अर्थान्तरवारणैकप्रयोजनकस्य तस्य व्याप्तिग्रहानौपयिकत्वात् बीजसामान्येन व्यापकेऽपि व्यर्थविशेषणत्वस्य दोषत्वात् । अपि च स्वजनकेत्यत्र स्वपदं पक्षीकृतक्षित्यादिपरं दृष्टान्तीकृतघटादिपरं वा वाच्यम् । समभिव्याहृतपरत्वे व्यापकतावच्छेदकस्यैकस्यालाभेनाननुगमप्रसङ्गात् । तत्र पक्षद्वयेऽपि यावत्स्वजनकादृष्टोत्तरत्वं विवक्षितमुत यत्किञ्चित्स्वजनकादृष्टोत्तरत्वं वा । आद्ये दृष्टान्तस्य साध्यवैकल्यं स्यात् । यावत्क्षित्यादिजनकादृष्टोत्तरत्वस्य यावद्घटादिजनकादृष्टोत्तरत्वस्य वा कस्याञ्चिदपि घटादिजनकज्ञानादिव्यक्तौ सम्प्रतिपत्त्यभावात् । द्वितीये क्षित्यादिजनकादृष्टजनकहविरादिगोचरज्ञानादिमतास्मदादिना सिद्धसाधनं स्यात् । सर्वस्या अपि क्षित्यादिजनकादृष्टजनकज्ञानादिव्यक्तेरनादिकार्यप्रवाहान्तःपातियत्किञ्चित्क्षित्यादिघटादिजनकादृष्टोत्तरत्वात् । न च पक्षतावच्छेदकावच्छिन्नक्षित्यादिमध्ये दृष्टान्तत्वाभिमतघटादिमध्ये वा यत्र व्यक्तौ यदा साध्यमुपसंह्रियते तदा तत्परत्वं स्वपदस्य वक्तुं शक्यम् । तथा सति स्वपदस्य पक्षदृष्टान्तान्यतरपरत्वस्याप्यननुगमतादवस्थ्यप्रसङ्गेन तस्यादृष्टद्वारकस्वोपादानगोचरजन्यकृतिजन्यभिन्नसमवेतजन्यत्वरूपपक्षतावच्छेदकावच्छिन्नसामान्यपरत्वस्यादृष्टद्वारकस्वोपादानगोचरजन्यकृतिजन्यत्वरूपदृष्टान्तगतधर्मावच्छिन्नसामान्यपरत्वस्य वा वक्तव्यत्वात् । न च स्वपदं किञ्चिद्घटव्यक्तिपरमङ्गीक्रियते । तज्जनकादृष्टोत्तरकुलालज्ञानादिजन्यत्वं तत्र सम्प्रतिपन्नमिति स एव दृष्टान्तो भविष्यतीति वाच्यम् । तथा सति तत्पूर्वकालोत्पन्नेषु घटादिषु हेतुमत्सु साध्यस्य सन्दिग्धतया सन्दिग्धानैकान्तिकतापत्तेः। पक्षादन्यत्र हेतुमति साध्यस्य सन्देहस्य दोषत्वे च क्षितिमात्रपक्षीकरणेनाप्यनुमानप्रवृत्तिसम्भवेन यावदीश्वरमात्रकर्तृकत्वाभिमतसङ्ग्राहकपक्षतावच्छेदकनिर्वचनप्रयासवैयर्थ्यापत्तेः । एतेन दृष्टान्तीकृतघटव्यक्तिव्यतिरिक्तं सर्वं कार्यं पक्षीकृतमिति न सन्दिग्धानैकान्तिकत्वदोषापत्तिः । पक्षे साध्यसन्देहस्यादोषत्वादित्यपि शङ्का निरस्ता । तथा सत्येतद्घटव्यतिरिक्तसमवेतजन्यानीत्येव पक्षीकर्तव्यत्वेनादृष्टद्वारकेत्यादिपक्षतावच्छेदकनिर्वचनप्रयासवैयर्थ्यापत्तेः । तस्मात्स्वजनकादृष्टोत्तरेत्यपि विशेषणमयुक्तम् । ननु तर्हि स्वजनकादृष्टोत्तरेत्यस्य स्थाने, अदृष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियोगिभिन्नेति विशेषणं क्रियते । हविरादिगोचरज्ञानादिन्यदृष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियोगिनि यत्र तेषां प्रागभावस्तत्र तत्कार्यादृष्टप्रागभावावश्यंभावादिति तद्व्यवच्छेदः। अतस्तज्जन्यत्वेन सिद्धसाधनम् । यद्यप्यदृष्टाजनकेति ऋजुविशेषणेनापि तद्व्यवच्छेदः कर्तुं शक्यः । तथाप्यत्र सिसाधयिषिता-

(१) 'तत्प्रवेशः स्यादिति' इति घ. ङ. पाठः । (२) 'परत्वेऽप्यननुगम' इति घ. पाठः ।

नामीश्वरज्ञानादीनामदृष्टजनकत्वाङ्गीकारात् बाधस्स्यात्स माभूदित्येवं विशेषणमिति चेन्न ।
कुलालादिगतघटादिजनकज्ञानादीनामपि तन्निष्ठविहितनिषिद्धक्रियाजन्यादृष्टप्रागभावव्याप्य-
प्रागभावप्रतियोगित्वेन दृष्टान्तत्वाभावप्रसङ्गात् । अथोच्येत स्वजन्यत्वमदृष्टे विशेषणं क्रि-
यते। एवं च यान्यदृष्टजनकानि जन्यानि च तेषामेव स्वजन्यादृष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रति-
योगित्वं कुलालादिकृतीनां त्वन्यजन्यादृष्टप्रागभावाव्याप्यप्रागभावप्रतियोगित्वमिति न दृ-
ष्टान्तस्य साध्यवैकल्यम् । न चैवं सति तीर्थाभिगमनतीर्थस्नानादिजनकज्ञानादीनामदृष्टजन-
कानां स्वजन्यादृष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियोगितया तद्भिन्नत्वाभावेन तथाभूतज्ञानादि-
जन्यत्वसाध्यसम्प्रतिपत्तिस्तीर्थादिगमनादिषु नास्तीति तेषु सन्दिग्धानैकान्तिकत्वापत्तिः । ती-
र्थाभिगमनादिकारणज्ञानादीनां तेषु कार्येष्वदृष्टद्वारकत्वेऽपि स्वर्गादिकार्यान्तरेष्वदृष्टद्वारक-
त्वेन तेषामदृष्टद्वारकस्वोपादानगोचरजन्यकृतिजन्यभिन्नतया पक्षान्तर्भावेन पक्षे साध्यसन्दे-
हस्यादोषत्वादिति चेन्न । स्वपदस्य यद्वस्त्वदृष्टजनकत्वेन गृह्यते तदा तत्परत्वेऽननुगमप्रसङ्गेन
व्यवस्थितैकार्थपरत्वे वक्तव्ये पक्षीकृतक्षित्यादिजनकादृष्टजनकानन्तहविरादिगोचरज्ञानादिम-
ध्ये यद्ज्ञानादित्रयं स्वशब्देन ग्राह्यं ततोऽन्येषां स्वजन्यादृष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियो-
गिभिन्नत्वेन तज्जन्येषु क्षित्यादिषु सिद्धसाधनं प्रसज्यत इत्यत्रापि पक्षे स्वपदार्थानुप्रवेशप्रयुक्त
दोषानतिक्रमणात् । एतेनादृष्टप्रागभावेत्यादौ स्वजनकत्वमदृष्टविशेषणं कुलालगतज्ञानादीनां-
तद्गतविहितनिषिद्धक्रियान्तरजन्यादृष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियोगित्वेऽपि घटजनकादृ-
ष्टप्रागभावव्याप्यप्रागभावप्रतियोगित्वं नास्ति । यद्यपि घटकर्तुः कुलालस्यैव घटभोक्तृत्वे घट-
जनकादृष्टप्रागभावं प्रति तद्गतघटजनकज्ञानादिप्रागभावानां दैशिकव्याप्तिरस्ति । तथापि
कालिकव्याप्तेरिह विवक्षितत्वान्न दोष इत्यपि शङ्का निरस्ता । स्वपदार्थाननुगमदोषानिस्तारात्
सर्वनाम्नां समभिव्याहृतपरत्वस्य 'तेन रक्तं रागा'दित्यादिप्रयोगेषु व्युत्पत्तिसिद्धत्वात्तदर्थान-
नुगमो न दोष इति चेत्सत्यम् । शब्देन बोधने तथा इहानुमानेनेश्वरं सिषाधयिषसि तत्र
ध्वंस-व्यापकतावच्छेदकाननुगमो दोष एव । तस्मादिदमनुमानमयुक्तमिति । अत्र ब्रूमः ।
साधारणमेवात्र सकर्तृकत्वं साध्यम् । अन्यथा जगज्जन्मस्थितिलयकारणत्वश्रुतेरनुमानसि-
द्धार्थानुवादकत्वपूर्वपक्षानिर्वाहात् । ततश्च पक्षे समवेतपदं साध्ये उपादानगोचरपदं हेतौ भा-
वपदं च नोपादेयम् । एवं च ध्वंसवच्छब्दफूत्कारादिकमप्यस्मदादिकर्तृकमिति तत्सङ्ग्रहाय पक्षे
स्वोपादानगोचरपदमपि नोपादेयम् । अदृष्टप्रागभावेत्यादिविशेषणस्यादृष्टद्वारकत्वमर्थः । एवं
च हविरादिगोचरज्ञानादीनां क्षित्यादिकार्येष्वदृष्टद्वारकत्वात् न तद्वतास्मदादिना सिद्धसाध-
नम् । नचैवं सति बाधः ईश्वरज्ञानादीनामप्यदृष्टद्वारकत्वात् तज्जन्यस्तज्जन्यजनको व्या-
पार इति तल्लक्षणाङ्गीकारादिति वाच्यम् । यद्धर्मावच्छिन्नं प्रति जनकीभूतो व्यापारी तज्ज-
ननाय तद्धर्मावच्छिन्नं यं व्यापारमपेक्षते तस्यात्र द्वारपदेन विवक्षितत्वात् । ईश्वरज्ञानादीनां
कार्यत्वावच्छिन्नजननार्थं तत्तदृष्टापेक्षायामप्यदृष्टव्यापीश्वरज्ञानजन्यतावच्छेदककार्यत्वाव-
च्छेदकत्वेन तदनवच्छिन्नत्वाभावात् । न चैवमर्थान्तरवारणैकप्रयोजनस्यादृष्टद्वारकत्वविशे-
षणस्य व्याप्तिग्रहानौपयिकत्वाद्वैयर्थ्यदोषः व्यापकविशेषणे वैयर्थ्यबीजाभावात् साध्यनिरू-

(१) 'तद्द्वारा' इति ङ. पाठः ।

त्कल्पनीयस्सर्वज्ञत्वादिमान् । नासौ शास्त्रैकगम्य इति नास्मिन् शास्त्रं प्रमा-

पिता हेतुनिष्ठा व्याप्तिर्हेतुगतलघुधर्मावच्छेदेन ग्राह्येति सा धूमत्वादिलघुधर्मावच्छेदेनैव गृह्यते न तु नीलधूमत्वादिगुरुधर्मावच्छेदेनेति हि व्याप्यविशेषणवैयर्थ्ये बीजम् । न चैवं व्यापकविशेषणे वैयर्थ्यमापादयितुं शक्यम् । यतस्तत्र साधनसमानाधिकरणात्यन्ताभावप्रतियोगितायामनवच्छेदत्वमेव ग्राह्यम् । न त्ववच्छेदकत्वम् । न चानवच्छेदकत्वग्रहे गौरवं विरोधि । तथा सति गुरुधर्मस्यावच्छेदकत्वप्रसङ्गाभावात् । न चात्यन्ताभावगर्भव्याप्तौ व्यापकतावच्छेदके अनवच्छेदकत्वस्य ग्राह्यत्वेऽप्यन्योन्याभावगर्भव्याप्तौ साधनसमानाधिकरणमन्योन्याभावप्रतियोगितानवच्छेदकतायां साध्यगतायामवच्छेदकत्वं ग्राह्यम् । तद्ग्रहे च गौरवं विरोधीति व्यापकेऽपि व्यर्थविशेषणता स्यादिति वाच्यम् । तत्रापि साधनसमानाधिकरणान्योन्याभावप्रतियोगितावच्छेदकतायामनवच्छेदकत्वस्यैव व्यापकतावच्छेदके ग्राह्यत्वात् । गन्धपृथिवीत्वव्याप्तौ तत्तद्गन्धत्वाकारेण साधनसमानाधिकरणान्योन्याभावप्रतियोगितावच्छेदकेषु गन्धेषु तद्भिन्नत्वस्याभावेन गन्धत्वेऽपि तदवच्छेदकत्वासम्भवात् । न चान्योन्याभावस्य व्याप्यवृत्तित्वनियमात् तत्तद्गन्धत्वाकारेणावच्छेदकेषु गन्धेषु गन्धत्वाकारेणावच्छेदकभिन्नत्वासम्भवेऽप्यवच्छेदकत्वात्यन्ताभावस्सम्भवति । तस्याव्याप्यवृत्तित्वाभ्युपगमादिति तथाभूते साधनसमानाधिकरणान्योन्याभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वे व्यापकतावच्छेदकस्यावच्छेदकत्वं ग्राह्यमिति वाच्यम् । अवच्छेदकत्वग्रहणसापेक्षत्वावच्छेदकत्वात्यन्ताभावापेक्षया तन्नैरपेक्ष्येणावच्छेदकान्योन्याभावस्य लघूपस्थितिकतयावच्छेदकभिन्नत्वरूपस्यैवानवच्छेदकत्वस्य व्याप्तिशरीरे प्रवेशयितुमुचितत्वात् । तस्मात्पक्षद्वयेऽप्यनवच्छेदकत्वमेव व्यापकावच्छेदके ग्राह्यमिति न व्यापके व्यर्थविशेषणताबीजम् । अत एव व्यापके व्याप्तिग्रहानौपयिकान्यर्थान्तरवारणेन स्वाभिमतसाध्यसिद्धिप्रयोजनानि विशेषणानि कथकसम्प्रदाये सर्वेऽपि वादिनो निवेशयन्ति । एतेनेदमपि निरस्तम् । ज्ञानेच्छाकृतिषु कारणतावच्छेदकेनादृष्टद्वारकत्वमपि निवेशनीयम् । गौरवात् । न च तथा सत्यदृष्टद्वारकज्ञानादिसत्त्वात् कुलालज्ञानादिकं विनापि घटादिकार्योत्पत्तिप्रसङ्गः । घटादिकार्यविशेषे मृदादि तत्तदुपादानगोचरादृष्टद्वारकजन्यज्ञानादीनां विशेषकारणतया विशेषकारणरहितसामान्यकारणमात्रेण कार्यापादनायोगादिति अदृष्टद्वारकत्वस्य ज्ञानादिगतकारणतावच्छेदकत्वेऽप्यर्थान्तरवारणाय [illegible]रीरे निवेशस्योपपादितत्वात् । तस्माददृष्टद्वारकजन्यकृत्यजन्यानि ज[illegible] रोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिमजन्यानि जन्यत्वात् । यद्यज्जन्यं [illegible]ज्ञानचिकीर्षाकृतिमजन्यं यथा घटादीत्यनुमानादीश्वरसिद्धिरप्रत्यूहा । नन्वनुमानादपि तत्सिद्धिः । तावता शास्त्रस्य प्रामाण्यं न हीयते । अनुमानवत्तस्यापि तत्प्रमाजननसामर्थ्यवैकल्यादित्याशङ्क्याह—नासाविति । शास्त्रैकगम्य एवार्थे शास्त्रस्य प्रामाण्यं न तु प्रमाणान्तरविषयेऽपि तत्र शास्त्रवैफल्यादिति भावः । ननु, स्यादेतत् । प्रमाणान्तरविषयेऽपि शास्त्रस्य प्रामाण्यं दृश्यते । यथा व्रीहीनवहन्तीति शास्त्रस्यावहनने यथा वा 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्ये-

(१) 'तदवच्छेदकस्यासम्भवात्' इति घ. पाठः । (२) 'बीजमस्ति' इति घ. पाठः । (३) 'ज्ञानतावच्छेदकेन' इति ख. पाठः । (४) 'तत्स्यादिति भावः ।' इति. ख. पाठः ।

त्यश्वाभिधानीमादत्त' इति शास्त्रस्य मन्त्राश्वाभिधानीसम्बन्धे पुरोडाशसाधनतयोपात्तेषु व्रीहिषु तुषविमोकार्थं शास्त्रेण विधीयमानमवहननं हि तत्र लोकसिद्धकारणत्वादाक्षेपरूपस्यापि प्रमाणस्य विषयः । अश्वाभिधान्यादानानुष्ठानोपयोग्यनुष्ठेयार्थज्ञानसाधनतया शास्त्रेण विधीयमान 'इमामगृभ्णन्नि'ति मन्त्रश्च रशनाप्रकारकसामर्थ्यरूपलिङ्गाधीनविनियोगकल्पनस्यापि विषयः । ननूदाहृतविधिविधेययोरवहननमन्त्रसम्बन्धयोः प्रमाणान्तरविषयत्वं नास्त्येव । तथा हि—अवहनने तावदाक्षेपो हन्तिशास्त्रस्य प्रवृत्तेः पूर्वं न प्रवर्तते । 'व्रीहिभिर्यजेते'ति शास्त्रेण व्रीहीणां पुरोडाशनिर्वर्तकद्वारयागसाधनत्वावगत्यनन्तरं तेषां पुरोडाशनिर्वर्तकत्वं तुषविमोकं विनानुपपन्नमिति तत्र साधनाकाङ्क्षायां यावन्नखविदलनसाधारणलोकसिद्धकारणभावानुसन्धानेन पाक्षिकतत्साधनत्वेनावहननमाक्षिप्यते। ततः प्रागेव झटिति प्रत्यक्षशास्त्रेणावहननस्य तत्साधनतया समर्पणात् । नापि तदनन्तरं प्रवर्तते । प्रत्यक्षशास्त्रसिद्धेनावहननेनैव साधनाकाङ्क्षानिवृत्तेः । एव'मित्यश्वाभिधानीमादत्त' इति शास्त्रप्रवृत्तेः पूर्वं मन्त्रस्याश्वगर्दभरशनासाधारणलैङ्गिकविनियोगकल्पना न प्रवर्तते । आक्षेपतः प्रत्यक्षशास्त्रस्य शीघ्रप्रवृत्तिकत्वात् । नापि तदनन्तरं प्रवर्तते । प्रत्यक्षशास्त्रसमर्पितविनियोगेन मन्त्रस्य नैराकाङ्क्ष्यादिति चेत्सत्यम् । अत्र वास्तवी प्रमाणान्तरप्रवृत्तिर्नास्त्येव । तथापि यदीमे शास्त्रे न प्रवर्तेतां तदानीमाक्षेपलैङ्गिककल्पनयोः प्रवृत्तिः स्यादिति तार्किता तयोः प्रवृत्तिरस्ति । अत एव ह्यनयोः शास्त्रयोरप्रवृत्तावर्थाक्षेपेण नखविदलनस्यापि कदाचित्प्राप्त्यावघातस्य पाक्षिक्येव प्राप्तिः स्यात् । मन्त्रस्य च लिङ्गाविशेषेण गर्दभरशनाग्रहणेऽपि विनियोगस्स्यात् । अनयोः प्रवृत्तौ त्वाक्षेपलैङ्गिककल्पनयोराकाङ्क्षाभावेनानवतारादवघातस्य नियतता । मन्त्रस्य गर्दभरशनातो निवृत्तिश्च लभ्यत इति नियमपरिसङ्ख्याफलकत्वमनयोर्विध्योरभ्युपगम्यते । ननु, तर्किते प्रमाणविषये शास्त्रप्रवृत्तावपि वास्तवप्रमाणविषये शास्त्रप्रवृत्तिर्न सम्भवति । न चात्रापि तर्कितैवानुमानप्रवृत्तिः । न तु वास्तवी । झटिति प्रवृत्तेन प्रत्यक्षशास्त्रेणेश्वरसिद्धौ सिद्धसाधनेनानुमानानवतारादिति वाच्यम् । सिद्धेरप्यनुमित्सयानुमानावतारसम्भवादिति चेत्सत्यम् । तर्कितवास्तवसाधारण्येन प्रमाणान्तरविषयेऽपि शास्त्रप्रवृत्तिरस्तीत्येतावत्येतदुदाहरणद्वयं दर्शितम् । वास्तवप्रमाणान्तरविषयेऽपि तत्प्रवृत्तिः दृश्यत एव । यथा अथातोऽग्निष्टोमेनानुयजन्ति तमुक्थ्येन तमतिरात्रेण तं द्विरात्रेण तं त्रिरात्रेण तं चतूरात्रेण तं पञ्चरात्रेणे'त्यादिसन्दर्भे । अत्र प्रथमवाक्येन प्रकृत्यग्निष्टोमाङ्गत्वेन सिद्धस्याग्नेस्सर्वासु तद्विकृतिष्वतिदेशतः प्राप्तिरस्तीति द्विरात्रादिष्वग्नेरङ्गत्वे चोदकवाक्यविषय एव 'तं द्विरात्रेणे'त्यादिशास्त्रप्र[illegible]दृश्यते । न च द्विरात्रादिषु चोदकवाक्यमग्निव्यतिरिक्ताङ्गविषयं कल्पनीयम् । अखण्डोपकारकमुखेन सर्वाङ्गविषयतया प्रवर्तमानस्य चोदकवाक्यस्य किञ्चिद्व्यतिरिक्ताङ्गविषयत्वं कल्पयितुं न शक्यत इति तद्वर्जनातिदेशपक्षस्य गृहमेधीयाधिकरणे निराकृतत्वात् । यथो'पांशुयाजमन्तरा यजती'त्युपांशुयाजोत्पत्तिवाक्येन पौर्णमासीकर्तव्याग्नेयाग्नीषोमीययागद्वयान्तराले उपांशुयाजं विदधानेनार्थसिद्धतया सामर्थ्यरूपप्रमाणान्तरविषय एवोपांशुयाजस्य पौर्णमासीकालत्वे 'तावब्रूतामग्नीषोमावाज्यस्यैवानावुपांशु पौर्णमास्यां यजन्ती'ति शास्त्रप्रवृत्तिर्दृश्यते । तथा 'द्वे आहवनीये चतस्रो गार्हपत्ये चतस्रोऽन्वाहार्यपचने

दश सम्पद्यन्ते दशाक्षरा विराट् य एवं विद्वान् विराट्सम्पन्नमग्निहोत्रं जुहोती'त्यत्र विराट्सम्पत्तिवाक्यानुसारेण दशसङ्ख्यानामग्निहोत्राहुतीनां मध्ये द्वे एवाहवनीये न त्वष्टावितरा इति परिसङ्ख्यानामष्टानां गार्हपत्यान्वाहार्यपचनरूपाधिकरणान्तरविधानसामर्थ्यात्सिद्ध्यतीति सामर्थ्यरूपप्रमाणान्तरविषय एव परिसङ्ख्याने द्वे आहवनीय इति शास्त्रप्रवृत्तिर्दृश्यते। नन्वस्तु नाम प्रमाणान्तरविषयेऽपि शास्त्रप्रवृत्तिः। तथापि यत्प्रमाणान्तरविषयावलम्बनं शास्त्रान्तरस्य किञ्चित्फलं वाच्यम्। अन्यथा तस्य सर्वथैव वैयर्थ्यप्रसङ्गात्। अस्ति च प्रमाणान्तरविषयावलम्बनानामुदाहृतशास्त्राणां किंचित् किञ्चित्फलम्। तथाहि—द्विरात्रादिशास्त्राद्विरात्रादिष्वग्न्याश्रितगुणकामादिप्राप्तिः फलम्। अग्न्याश्रिता हि गुणकामाः श्रूयन्ते 'श्येनचितं चिन्वीत स्वर्गकाम'इत्यादयः। तेन(१) चोदकादग्नेः प्राप्तौ न प्राप्नुवन्ति। अंगस्य हि सतश्चोदकात् कथं भावाकाङ्क्षया कल्प्यात्प्राप्तिः न त्वङ्गाश्रितानां फलार्थगुणानाम्। तथाष्टमाध्याये निर्णीतत्वात्। उपदेशादग्नेः प्राप्तौ तु प्रकृताविव द्विरात्रादिष्वपि तदाश्रिताः काम्यगुणाः प्राप्नुवन्ति। 'तावब्रूता'मित्यादिशास्त्रस्योपांशुयाजे 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'त्यधिकारिवाक्योद्देश्यफलसम्बन्धसिद्धिः फलम्। तदभावे हि विद्वद्वाक्यस्थेन अधिकारवाक्यस्थेन च पौर्णमासपदेन 'यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां च पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति अग्नीषोमीयमेकादशकपालं पूर्णमासे प्रायच्छ'दित्युत्पत्तिवाक्यावगतपौर्णमासीकालयोराग्नेयाग्नीषोमीययागयोरेव झटिति प्रवृत्तिनिमित्तावगत्या प्रथमगृहीतफलयोः(२) सम्बन्धकरणादर्थावगम्यपौर्णमासीसम्बन्धस्योपांशुयाजस्य विलम्बितप्रवृत्तिनिमित्तप्रतीतिकतया विद्वद्वाक्याधिकारवाक्यगतपौर्णमासपदागृहीतस्य फलसम्बन्धो न सिद्ध्येत्। तत्सम्भवे तु 'उपांशु पौर्णमास्यां यजन्ती'ति प्रकृत्य 'जामि वा एतदि'त्याद्याम्नानादुपांशुयाजोत्पत्तिवाक्यश्रुतोऽन्तरालकालः पौर्णमासीरूपतां प्रापितो भवतीत्याग्नेयाग्नीषोमीययोरिवोपांशुयाजस्याप्युत्पत्तिवाक्यावगतपौर्णमासीकालत्वेन विद्वद्वाक्याधिकारवाक्यगतपौर्णमासपदप्रवृत्तिनिमित्तप्रतीतौ विशेषाभावात्तस्यापि फलसम्बन्धस्सिद्ध्यति। 'द्वे आहवनीय' इति शास्त्रस्य 'दशानामप्याहुतीनामग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम' इत्यधिकारवाक्योद्देश्यफलसम्बन्धसिद्धिः फलम्। तदभावे हि गार्हपत्यान्वाहार्यपचनवाक्ये सङ्ख्याधिकरणविशिष्टकर्मविधायके स्यात। 'अग्निहोत्रं जुहोती'ति वाक्यविहितकर्मानुवादेन गुणमात्रविधायके प्राप्ते कर्मणि सङ्ख्याधिकरणरूपानेकगुणविधाने वाक्यभेदापत्तेः। ततश्च गार्हपत्यान्वाहार्यपचनवाक्ययोः सङ्ख्याधिकरणविशिष्टहोमविध्यवश्यंभावेनेष्टावपि होमाः 'अग्निहोत्रं जुहोती'ति वाक्यविहिताद्धोमादन्य एव स्युः। विहितस्य विधानायोगादिति। न तेषामग्निहोत्रमिति नाम सिद्ध्यति। किं त्वग्निहोत्रवाक्यविधेयस्यैकस्यैव होमस्य तन्नामेति प्राप्नोति। तदुत्पत्तिवाक्यगतत्वात्। अग्निहोत्रवाक्यविहितस्य सायंप्रातःकालयोर्देवताभेदेन द्विर्द्विरभ्यसनीयस्य होमस्य गार्हपत्यान्वाहार्यपचनवाक्यविहितानामष्टानां होमानां चानुवादके विराट्सम्पत्तिवाक्ये तावत्साधारण्येनाग्निहोत्रशब्दप्रयोगसत्त्वेऽपि तस्य छत्रिन्यायेन लक्षणोपपत्तेः। अग्निहोत्रवाक्यविहिते कर्मणि प्रथमावगतशक्त्यवश्यंभावेन तत्सम्बन्धादितरेषु लक्षणोपपत्तावनेकत्र शक्तिकल्पनस्यान्याय्यत्वा-

(१) 'ते चोदकादग्नेः'इति घ. ङ. पाठः। (२) 'गृहीतयोः फलसंबन्धः।' इति. घ. पाठः।

त्। 'रथन्तरं पृष्ठं भवति' बृहत्पृष्ठं भवती'त्युत्पत्तिवाक्ययोर्माहेन्द्रस्तोत्रनामत्वेन प्रथमावगतस्य पृष्ठशब्दस्य 'सप्तदशानि पृष्ठानी'त्यनुवादवाक्ये माहेन्द्रादिषु चतुर्षु स्तोत्रेषु प्रयोगो लाक्षणिक इति सप्तमाध्याये निर्णीतत्वात्। एवं चाधिकारवाक्यस्थेनाग्निहोत्रनाम्नाग्निहोत्रवाक्यविहितस्यैव होमस्य समर्पणात्तस्यैव द्विरभ्यसनीयस्य फलसम्बन्धः सिद्ध्येत्। न तु गार्हपत्यान्वाहार्यपचनवाक्यविहितानां होमानाम्। 'द्वे आहवनीय' इति वाक्यसद्भावे तु विराट्सम्पत्तिवाक्य 'मग्निहोत्रं जुहोती'ति विहितस्यैव होमस्य दशधाभ्यासपरम्। अग्निहोत्रनामानुसारेणोपपादनसम्भवात्। तेषां दशानामभ्यासानां मध्ये 'द्वे आहवनीय' इत्यनेनाहवनीयपरिसङ्ख्यया तेषामपेक्षितमधिकरणमेव गार्हपत्यान्वाहार्यपचनवाक्याभ्यां विधीयते। तयोश्चतुस्सङ्ख्याश्रवणं तु 'समं स्यादश्रुतत्वा' दिति न्यायप्राप्तानुवादकमिति लभ्यते। एवमग्निहोत्रवाक्यविहितस्यैव होमस्य देवताभेदेनाधिकरणभेदेन च सायं प्रातश्च दशदशाभ्यासाः न तु तद्व्यतिरिक्ता होमास्सन्तीति पर्यवसाने अधिकारवाक्यगतमग्निहोत्रनाम सर्वविधाभ्याससहितस्याग्निहोत्रस्य समर्पकमिति सर्वसाधारण्येन फलसम्बन्धः सिद्ध्यति। एवं प्रमाणान्तरविषयावलम्बनेषु शास्त्रेषु किञ्चित्फलं न कल्प्यते चेत् द्विरात्रादिवाक्यानि स्तुत्याद्यर्थानुवादकान्येव स्युः। इह त्वनुमानविषये जगत्कर्तरि प्रवर्तमानस्य शास्त्रस्य न तथा किञ्चित्फलं दृश्यत इत्यनुवादकत्वकल्पनमेव न्याय्यमिति चेन्मैवम्। इहापि वेदान्तरूपेण शास्त्रेण जगत्कर्तृज्ञानमभ्युदयनिश्रेयसोपयोगि न त्वनुमानेन तज्ज्ञानमित्येवंफलकल्पनोपपत्तेः। एवंभूतफलकल्पनयापि केषाञ्चिच्छास्त्राणां साफल्यदर्शनात्। तथाहि—नानाशाखाग्निहोत्रादिवाक्यानि परस्परप्राप्तविषयाणि तत्तच्छाखाध्यायिनां तत्तच्छाखान्तर्गतवाक्यजन्यान्येवाग्निहोत्रादिज्ञानान्यभ्युदयाद्युपयोगीनि न तु शाखान्तरगतवाक्यजन्यज्ञानानीत्येवं कल्पनया सफलान्युपपादनीयानि। स्वर्गकामवाक्यप्राप्तार्थविषयस्वर्गकामवाक्यादीन्यप्येवमेव सफलानि वक्तव्यानि। आहत्य च मीमांसकैरनारभ्याधीतसाप्तदश्यवाक्यसाफल्यमित्थमेवोपपादितम्। तथा हि 'सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूया'दित्यनारभ्य श्रूयते। अत्र विधीयमानस्य साप्तदश्यस्य न सामिधेनी[illegible] प्रकृतौ निवेशः। प्राकरणिकतत्पाञ्चदश्यविरुद्धत्वात्। किं तु विकृतिष्वेव। तत्रापि [illegible]साप्तदश्यासु मित्रविन्दादिष्वेव निवेशो न सर्वासु विकृतिषु। अनारभ्य श्रुतं साप्तदश्यं हि यावत्सामिधेनीद्वारा सकलविकृत्यङ्गं कल्प्यते तावत्प्राकरणिकैर्वाक्यैर्मित्रविन्दादिसम्बन्धे कृते क्षीणार्थापत्तिः न क्रत्वन्तरसम्बन्धं कल्पयति। तेनानारभ्याधीतस्य साप्तदश्यस्योपसंहारार्थानि तत्तत्प्रकरणाम्नातानि सा(१)प्तदश्यवचनानि। ततश्च प्राकरणिकवचनैः साप्तदश्यस्य क्रतुसम्बन्धसिद्धिरनारभ्याधीतवाक्येन सामिधेनीसम्बन्धसिद्धिरिति मीमांसकमर्यादा। अत्रानारभ्य विधानाभावे साप्तदश्यस्य क्रतुसम्बन्धवत् सामिधेनीसम्बन्धोऽपि प्राकरणिकवचनैरेव सिद्ध्यतीत्यनारभ्यविधानस्य वैयर्थ्यशङ्का प्राप्नोति। अत्रोक्तं तन्त्ररत्ने 'यद्यपि प्राकरणिकेनैव क्रतुसम्बन्धः सामिधेनीसम्बन्धश्च सिद्ध्यति तथापि वाक्यद्वयाम्नानादेवंविज्ञानमभ्युदयकारीति विज्ञायते अर्थवादप्ररोचितत्व' दिति। तस्मात्प्रमाणान्तरविषयेऽपि शास्त्रप्रामाण्यस्य बहुषु स्थलेषु द-

(१) 'सप्तदश' इति ग. च. पाठः।

ण्यम् । शास्त्रस्य प्रमाणान्तराप्राप्तविषयत्वादिति पूर्वः पक्षः ।

र्शनात् अनुमानविषयेऽपि जगत्कर्तरि तत्प्रामाण्यमुपपद्यत इत्याशङ्क्याह–शास्त्रस्य प्रमाणान्तराप्राप्तविषयत्वादिति । अयं भावः । प्रागेव प्राप्तेऽर्थे शास्त्रस्य प्रामाण्यं क्वचिदपि न दृश्यते । तथाहि–द्विरात्रादिवाक्यान्यग्निबोधकपदयुक्तान्यखण्डोपकारमुखेन तज्जनकानि सर्वाण्यपि प्राकृताङ्गान्यविशेषेण प्रापयतो विशिष्य तत्तदङ्गेषु सामान्यमुखेन पर्यवस्यतश्च द्विरात्रादिचोदकवाक्यात्प्रागेव तेषु विशिष्याग्निसम्बन्धं [illegible]धयति । 'तावब्रूता' मिति वाक्यं पौर्णमासीपदयुक्तमन्तरालकालविधानसामर्थ्यपरामर्शात्प्रागेवोपांशुयाजे पौर्णमासीकालयोगं बोधयति। 'द्वे आहवनीय' इति वाक्यं गार्हपत्यान्वाहार्यपचनद्व[illegible]सामर्थ्यपरामर्शात्प्रागेव 'द्वे आहवनीय' इत्याहुत्यन्तराणामाहवनीयाग्नावृत्तिं बोधयति । [illegible]नाशाखागताग्निहोत्रादिवाक्यानि च तत्तच्छाखाध्यायिनं प्रति स्वशाखाध्य[illegible]नप्राथम्यात् शाखान्तरवाक्येभ्यः प्रागेवाग्निहोत्रादिकर्तव्यतां बोधयंति । स्वर्गकामवाक्यं च सामान्यमुखप्रवृत्तात् स्वर्गकामवाक्यात् प्रागेव ज्योतिष्टोमस्य विशिष्य स्वर्गसम्बन्धं बोधयति । (एवमेषां द्विरात्रादिवाक्यानां चोदकवाक्यादिभ्यः प्रागेव स्वस्वार्थबोधकत्वाभावे तेषामज्ञातज्ञापकत्वरूपं प्रामाण्यमेव न सिध्येत् । दूरे प्रामाण्यविशेषरूपं शास्त्रत्वम्)। न चैवमिहापि गृहीततव्युत्पत्तिकप्रसिद्धपदघटितं 'यतोवे'त्यादिशास्त्रं प्रसिद्धव्याप्यव्यापकतद्व्याप्तिग्रहादिसापेक्षादनुमानात्प्रागेव जगत्कर्तारं बोधयतीति शङ्कनीयम् । 'यतोवे'त्यादिशास्त्रं हि यच्छब्दयोगात् जगज्जन्मादिकारणस्यानुवादकं न स्वयं तस्य प्रापकम् । तस्य शास्त्रप्रतिपन्नार्थानुवादकत्वाभ्युपगमेऽपि 'सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठा' इति वाक्यं तस्य पुरोवादकमभ्युपगन्तव्यमर्थैकरूप्यात् । तत्तु 'अन्नेन सोम्य शुङ्गेनापो मूलमन्विच्छ अद्भिः सोम्य शुङ्गेन तेजोमूलमन्विच्छ तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छे'ति कार्यलिङ्गेन जगत्कारणस्यानुमानप्रदर्शनपूर्वकं प्रवृत्तत्वादनुमानसिद्धार्थानुवादकमिति स्वप्रकरण एव स्पष्टम् । अतस्तदुपजीवनेन प्रवृत्तस्य 'यतोवे'त्यादिवाक्यस्यानुमानमुखनिरीक्षणावश्यम्भावात् तदनन्तरप्रवृत्तिकस्यास्य [illegible]जन्मादिकारणे कथमपि न प्रामाण्यशङ्कावकाशः । ननु, जगत्कर्तुरनुमानतः सिद्धिसम्भवेऽपि तस्य 'यतोवे' त्यादिवाक्य एव 'तद्ब्रह्मे'ति विधीयमानं तस्य त्रिविधपरिच्छेदराहित्यं वाक्यान्तरे[illegible] विधीयमानं च तस्य गुणचरितविग्रहविशेषादिवैशिष्ट्यं वेदान्तैकप्रमाणकम्भ्युपग[illegible]मिति चेदस्तु नाम । न तावता तस्यानुमानप्रमाणत्वं 'यतोवे'त्यादिल[illegible] तदनुवादकत्वं च हीयते । न हि प्रत्यक्षादि[illegible] स्वरूपतो लक्षणतश्च [illegible] प्रति लक्षणमुखेन तदनुवादपूर्वकं तस्य पुत्रेष्[illegible]दिकथने [illegible] पुत्रेष्ट्यादिकथनस्य श्रोतारं प्रत्यननुवादकत्वमस्तीत्येतावता [illegible] प्रत्यक्षादिसिद्धार्थानुवादकत्वमपैतीति । एवं पूर्ववृत्तानुमानरूपप्रमाणान्तरप्राप्तार्थविषयकत्वात् 'यतो वे' त्यादिशास्त्रस्य तत्पुरोवादकत्वाभिमतस्य 'सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजा' इत्यादिशास्त्रस्य वा जगत्कर्तरि प्रामाण्यं नोपपद्यत इति पूर्वपक्षे प्राप्ते तस्य तत्र प्रामाण्यमु-

(१) एतद्रेखाङ्कितं वाक्यं ङ. पुस्तक एव दृश्यते । नान्येषु (२) 'बोधयतीति तथैवास्यापि प्रामाण्यमुपपद्यत इति' ङ. पाठः । (३) 'तत्र हि' इति ख. पाठः ।

सिद्धान्तस्तु,जगत्कारणं ब्रह्म वेदान्तशास्त्रैकगम्यं'नावेदविन्मनुते तं बृहन्त' मित्यादिषु वेदान्तशास्त्रमन्तरेण ब्रह्मणो बोधासम्भवश्रवणात् । यदुक्तं सावयवत्वात्कार्यत्वसिद्धौ प्रपञ्चस्य कर्ता समुचितः कल्प्य एक इति । तदसत् । विचित्ररचनस्य गोपुर-

पपादयितुं जगत्कर्तुस्तथाभूतप्रमाणान्तरप्राप्तत्वं निराकुर्वन्सिद्धान्तयति—सिद्धान्तस्त्विति । नावेदविदित्यादिशब्देन 'नैषा तर्केण मतिरापनेये' त्यादिवाक्यान्तरं गृह्यते । ननु, 'नावेदवि' दित्यादिवाक्यजातं मुमुक्षुज्ञेययावद्विशेषणविशिष्टतया ब्रह्मावगतिरन्यतो न सम्भवतीत्येतत्परं न तु जगज्जन्मादिकर्तृतामात्रेणाप्यन्यतस्तदवगतिर्न सम्भवतीत्येतत्परम् । तथा तदवगतिहेतोः श्रुत्यैव प्रदर्शितस्यानुमानस्य जागरूकत्वादित्याशङ्क्याह—यदुक्तमिति । विचित्रेति । अयमाशयः । महीमहीधरमहार्णवादीनामेकेन कर्त्रा युगपत्कृतत्वेनैव सकर्तृकत्वं निर्वाह्यमित्यत्र नास्ति प्रमाणम् । महतो देवालयस्य प्रासादमण्टपगोपुरप्राकारादीनामिव तेषां क्रमेण बहुभिः कृतत्वेनापि सकर्तृकत्वोपपत्तेः । प्रत्युत महीमहीधरादिकमनेककर्तृकं यावत्सम्प्रतिपन्नैककर्तृकघटाद्यपेक्षया महाकार्यत्वात् गोपुरप्राकारादिवदिति बहुकर्तृकत्वस्यैवानुमातुं शक्यत्वाच्च । न च लाघवात् कर्त्रैक्यसिद्धिः । न हि प्रसिद्धसंसारविलक्षणा बहवः कर्तारः कल्प्यन्ते किंतु संसारिष्वेव केचित् कर्मोपासनाविशेषैरुपचितपुण्यविशेषाः क्षित्यादिषु कस्यचित्कस्यचित्कालविशेषेषु कर्तारः कल्प्यन्ते । प्रसिद्धं ह्यगस्त्यविश्वामित्रादीनां विन्ध्यसंस्तम्भनमहार्णवचुलुकीकरणस्वर्गान्तरसृष्ट्यादिसामर्थ्यम् । अद्यतनेष्वङ्कुरादिष्वपि सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टार्थज्ञानादिमन्तस्तत्रतत्र सन्तो योगिनः कर्तारः सम्भवन्ति । अतः क्षित्यादिसकलोपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षादिमतः संसारिविलक्षणस्य कस्यचित्कर्तुः कल्पन एव धर्मिकल्पनागौरवम् । किं चादृष्टद्वारकेत्याद्यनुमानेन लाघवादेकस्य कर्तुः सिद्धिरिति कोऽर्थः । किं वस्तुत एकमेव कर्तारं विषयीकुर्वाणानुमितिर्भवति उतैकत्वविशेषितं कर्तारं विषयीकुर्वाणेति । नाद्यः । एकत्वाविषयत्वे वस्तुत एकः कर्ता विषय इति निर्णेतुमशक्यत्वात् । न द्वितीयः । एकत्वस्य सङ्ख्यारूपत्वे बहुष्वपि प्रत्येकं तद्वैशिष्ट्यसत्त्वेन तद्विषयत्वस्य बहुकर्तृकत्वाविरोधित्वात् । अनेककर्तृकत्वाभावविशिष्टं सकर्तृकत्वमेककर्तृकत्वमिति तद्विषयिण्यनुमितिरिरिति चेत्तर्हि लघुविषयोपनयेन प्रमाणानुग्राहकतया प्रसिद्धं लाघवं गुरुविषयोपनायकं कृतं स्यात् । नैतद्युक्तम् । न ह्येवंभूतं लाघवं सम्प्रतिपन्नमस्ति । यद्ग्रे वस्तुलाघवसिद्ध्यर्थं स्वानुग्राह्यप्रमाणस्य विषयगौरवमापादयेत् । तत्सम्प्रतिपत्तौ पक्षे लिङ्गज्ञानस्यानुमितिकारणतां गृह्णतः प्रमाणस्यानुग्राहको लाघवतर्को 'धूमो वह्निव्याप्यः' 'पर्वतश्च धूमवा' निति ज्ञानद्वयस्थले 'वह्निव्याप्यधूमवान्पर्वत' इति विशिष्टज्ञानस्याकल्पनया वस्तुलाघवसिद्ध्यर्थं व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकत्वमेव कारणतावच्छेदकत्वेनोपनयेत् न तु व्याप्तिप्रकारकत्वं लघुधर्म इष्टम् । पुरोवर्तिज्ञानस्य प्रवृत्तिकारणतां गृह्णतः प्रमाणस्यानुग्राहको लाघवतर्कश्च विसंवादिप्रवृत्तिस्थलेऽपि अधिकरणप्रकारकज्ञानस्याकल्पनया वस्तुलाघवसिद्ध्यर्थं भेदाग्रहणमेव कारणतावच्छेदकत्वेनोपनयेत् । न तु ज्ञानविर्त्तिवे-

(१) 'ज्ञानप्रवृत्ति' इति. ख. पाठः ।

घतयोपस्थितं वैशिष्ट्यम् । अतो लाघवात्कर्त्रैक्यसिद्धिरित्ययुक्तमेव । एतेन पक्षीकृतक्षित्या-
दिजननसमर्थापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतीनां लाघवात् प्रत्येकमेकैकत्वसिद्धौ तदाश्रयकर्त्रैक्यसि-
द्धिरित्यपि शङ्का निरस्ता । सम्प्रा(१) पन्नानामेव संसारिणां योगप्रभावादिसिद्धेः क्षित्यादिज-
ननसमर्थापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिविशेषैस्तत्कर्तृकत्वसम्भवात् । न च संसारिण एव सम्प्रति-
पन्नाः न तु तेषु क्षित्यादिजननसमर्थाः अपरोक्षज्ञानादय इति शङ्कनीयम् । तेषामपि यो-
गशास्त्रादिप्रामाण्यसिद्धत्वात् । किं तु तेषां क्षित्यङ्कुरादिजननपूर्वक्षणे सद्भावमात्रं कल्पनी-
यम् । तत्कल्पना तु धर्मिकल्पनातो वरं धर्मकल्पनेति लाघवानुसारिण्येव । एकैकज्ञानादि-
जन्यत्वसाधने च नास्ति विषयलाघवम् । किं त्वनेकज्ञानाद्यजन्यत्वे सति ज्ञानादिजन्यत्व-
रूपस्य तस्य साधन एव गौरवमित्येतदपि दूषणमत्रापि तुल्यम् । अपि चेश्वरानुमाने लाघवत-
र्कमनुग्राहकमन्विच्छता पक्षतावच्छेदकशरीरानुप्रविष्टस्य कुलालादिकृतिषु जन्यत्वस्य ग्राह-
के प्रमाणे लाघवमनुग्राहकमादरणीयम् । तत्र कुलालादिकृतिषु कृतित्वमेव जन्यतावच्छेदकं
युक्तम् । लाघवात् । न तु कुलालादिकृतित्वमीश्वरकृत्यन्यकृतित्वं वा । गौरवात् अननुगमादप्र-
सिद्धिदोषाच्च । तथा चानुमानप्रवृत्तेः प्रागेव कृतिमात्रस्य जन्यत्वनिश्चयेऽनुमानतो लाघव-
सहस्रेणापि न नित्यसर्वविषयैककृतिसिद्धिर्भवेत् । अपि च नित्यसर्वविषयैकचिकीर्षासिद्धिर-
पि न भवेत् । अस्मदादिनार्थान्तरवारणार्थं ज्ञानचिकीर्षाकृतीनामपि जनकत्वं साध्ये विव-
क्षितमिति खलूक्तम् । ततश्च घटादीनां चिकीर्षाकृतिव्यवहितकुलालादिज्ञानजन्यत्वं चिकी-
र्षादिद्वारा ग्राह्यमिति चिकीर्षायाः द्वारत्वनिर्वाहाय ज्ञानजन्यत्वं ग्राह्यम् । तत्र लाघवाच्चि-
कीर्षात्वमेव जन्यतावच्छेदकं प्राप्नोति । ननु, तर्हि ज्ञानचिकीर्षे विहाय कृतिमज्जन्यत्वमात्रं
साध्यते । कृतेर्जनकत्वविवक्षामात्रेणार्थान्तरवारणासम्भवात् । अनुमानतः कृत्याश्रयत्वेनेश्व-
रसिद्धौ तदनुवादेन सार्वज्ञ्यादेरपि श्रुत्या बोधनसम्भवाच्च । न च तथा सति ज्ञानवज्जन्य-
त्वं चिकीर्षावज्जन्यत्वं वा सन्दिग्धोपाधिः स्यादिति वाच्यम् । ज्ञानस्य चिकीर्षया चिकी-
र्षायाः कृत्या चान्यथासिद्धतया घटादिषूपाधेः साध्यव्यापकत्वभङ्गात् । न च ज्ञानोपलक्षितज-
न्यत्वं चिकीर्षोपलक्षितजन्यत्वं वा सन्दिग्धोपाधिः स्यादिति शङ्कनीयम् । ज्ञानचिकीर्षयोः कार्या-
प्रयोजकत्वे हेतुसाध्ययोरि(२) साध्योपाध्योर्व्याप्तिग्राहकस्य कार्यकारणभावमूलकस्यानुकूलतर्क-
स्याभावेन तथाप्युपाधेः साध्यव्यापकत्वभङ्गात् । अन्यथा ज्ञानादित्रयजन्यत्वेऽपि साध्येष्वे-
कैकजन्यत्वस्य साध्यातिरिक्तस्योपाधितायाः वारयितुमशक्यत्वादिति चेत् । एवं तर्हि कृतेरपि
चेष्टयान्यथासिद्धेर्वक्तुं शक्यत्वेन घटादिदृष्टांतः साध्यविकलः स्यात् । न हि ज्ञानचिकीर्षे
चिकीर्षाकृतिभ्यामन्यथासिद्धे । कृतिस्तु चेष्टया नान्यथासिद्धा । किंतु तद्द्वारा घटादिजनि-
केति कल्पने नियामकं कञ्चिद्विशेषमीक्षामहे । अतः कृतेर्घटादिजनकत्वमभ्युपगच्छता ज्ञानचि-
कीर्षयोरपि जन्यजनकत्व(३)भ्युपगम्य उपाधिसन्देहवारणार्थं तयोरपि साध्यानुप्रवेशः कल्प-
नीय एव । तदकल्पने च अस्मदादीनां जीवनयोनिकृत एव तत्तद्भोग्यक्षित्यङ्कुरादीनामपि
जनिकाः कल्पयितुं शक्यन्त इति तद्वद्भि(४)रस्मदादिभिस्सिद्धसाधनं च स्यात् । तस्मात्क्षित्या-
दिकर्त्रनुमानेनैव कर्त्रैक्यसिद्धये तदनुग्राहकं लाघवमाद्रियमाणस्य तत्प्राक्प्रवृत्तप्रमाणेषु ला-

(१) 'जनकापरोक्षज्ञान' इति ग. घ. पाठः । (२) 'अननुमाना' इति. ख. पाठः । (३) 'ज्ञानाद्ये' इति ख. पाठ. । (४) 'तद्वदस्मदादिना' इति ग. घ. पाठः ।

प्रासादादेर्ये[illegible]कर्तृकत्वदर्शनात् । तथाच नानुमानेनैककर्तृकत्वसिद्धिः व्याप्तिबलेन

घवानादरणे हेत्वभावेन लाघवानुगृहीतप्रथमप्रवृत्तप्रमाणविरोधात्कर्तृसिद्धिरेव प्रतिहन्यत इति
वृद्धिमिच्छतो मूलमपि नष्टमिति न्यायः समापद्यत इति । ननु, तर्हि क्वचिदपि लाघवं नाद्रियते ।
अनुमानसिद्धक्षित्यादिकर्त्रैक्यं तु श्रुत्यावगंस्यते इत्यनुशयानं प्रति तथापि नानुमानतस्त्वद-
भिमतेश्वरसिद्धिरित्याह—व्याप्तिबलेनेति । यथा हि घटादिकर्तरि ज्ञानेच्छादिमत्त्वं दृष्टं
तथा कर्मपारवश्यशरीरत्वादिकमपि । तथा च क्षित्यादिकर्तरि ज्ञानेच्छादिवत्तदपि सिद्धं
निवारयितुं न शक्यत इत्यर्थः । ज्ञानादिसिद्धौ कार्यकारणभावमूलकानुकूलतर्कसाचिव्यनि-
ष्कलङ्का व्याप्तिर्मूलमस्ति न कर्मपारवश्यादिसिद्धाविति चेन्न । सामान्यकार्यकारणभावानु-
प्रविष्टादृष्टद्वारकत्वविशेषितज्ञानादिमत्त्वसिद्धिवत्तत्सिद्धेरप्यनिवार्यत्वात् । अभिमतसिद्ध्यर्थ-
मदृष्टद्वारकत्वं साध्ये निवेशितम् । कर्मपारवश्यादिकं त्वनभिमतत्वान्न निवेश्यत इति चेन्न ।
यथादर्शनमात्रप्रवृत्तानुमानशरणस्य दृष्टान्तदृष्टविशेषणेषु क्वचिदभिमतेरन्यत्रानभिमतेश्च
निर्मूलत्वात् । 'न कर्मणा वर्धते नो कनीया' नित्यादिश्रुतिबाधितं कर्मपारवश्यादिकं न त्वदृष्टद्वा-
रकज्ञानादिकमिति चेन्न । जगत्कर्तरि धर्मिग्राहकमानसिद्धं ज्ञानादित्रयं द्रव्यत्वसामान्यप्राप्तं
सङ्ख्यादिपञ्चकं च विहाय गुणान्तरं नास्ति । तदनुसारेणानन्दादिश्रुतयोऽन्यथा व्याख्येया
इत्यभिमन्यमानस्यानुमानैकशरणस्य शुष्कतार्किकस्य दृष्टान्तदृष्टं कर्मपारवश्यादिकमपि सा-
ध्येऽन्तर्भाव्य 'न कर्मणा वर्धत' इत्यादिश्रुतेरन्यथाव्याख्याने विचिकित्साहेत्वभावात् कर्म-
तारतम्यप्रयुक्ततारतम्यवदानन्दादिसद्भावमात्रं जगत्कर्तर्यङ्गीकृत्य तत्र नित्यनिरतिशयानन्द-
श्रुतिमात्रस्यान्यथाव्याख्यानोपपत्तेश्च । न च जगत्कर्तुः कर्मवश्यत्वेऽस्मदादिसाम्यापत्तिर्बाधः ।
विहितानुष्ठाननिषिद्धपरिहारनियमेन तस्य विशेषोपपत्तेः यथाकथञ्चित्साम्यमात्रस्य दोषत्वे
ज्ञानादिमत्त्वसाम्यस्यापि दोषत्वापत्तेश्च । ज्ञानादीनां नित्यत्वेन सर्वविषयत्वेन च विशेषो-
ऽस्तीति चेत्तर्हि तत एव कर्मवश्यत्वेऽपि विशेषोऽस्ति । किं च ईश्वरज्ञानादेर्नित्यसर्वविषय-
त्व एव भूयान्युक्तिबाधः । कथं हि सदा सर्वविषयिण्येकैव तस्येच्छा कालविशेषेण सिसृक्षा-
सञ्जिहीर्षात्वादिरूपविशेषं भजेत । स हि विशेषाविषयविशेषोपधानात्मैव क्लृप्तस्तत्तत्कार्य-
सामग्रीविशेषोपधानरूपतया समर्थयितुमयुक्तः । न च शिवसूर्यप्रभारूपा चिच्छक्तिरिव तार्कि-
ककल्पितेश्वरगुणभूतेच्छा समयभेदेन विविधरूपपरिणामिनी । सिसृक्षासञ्जिहीर्षात्वादिरूपाणां
सार्वदिकत्वे च सदैव सृष्टिसंहारादिकं प्रसज्येत । न च सिसृक्षादिसद्भावेऽपि सहकारिसमव-
धानक्रमात्कार्यक्रम उपपादनीयः । तदिच्छायां सहकारिसमवधानेच्छारूपत्वस्यापि सदातन-
त्वेन तत्समवधानक्रमस्याप्यशक्यसमर्थनत्वात् । एवं सत्यपि यदि सिसृक्षादिप्रयुक्तं कार्यं
कालान्तरेऽपि न स्यात् तदा तार्किकेश्वरो वितथसङ्कल्पत्वादनीश्वर एव स्यात् । तथा तार्कि-
कैर्यन्नित्यमकारणमभ्युपगतं पारिमाण्डल्यादि तदपीश्वरचिकीर्षाकृत्योर्विषय इति वक्तव्यम् ।
विषयविशेषनियमनहेतोः कारणविशेषप्रभवत्वस्याभावेनापाततः सर्वविषयत्वस्य तदंशे सङ्को-
चयितुमशक्यत्वात् पारिमाण्डल्यादिविषयाभ्यां चिकीर्षाकृतिभ्यां न पारिमाण्डल्यादिकमु-
त्पादयितुं ध्वंसयितुं वा शक्यं न वा तेन कार्यान्तरमुत्पादयितुं शक्यमिति तत्रापि स वि-

तस्य कर्मपारवश्यादिप्रसङ्गश्च । हेतोः पक्षधर्मताबलादनुमानेन जगतो विलक्षणैकक-

---

तथसङ्कल्पो वितथप्रयत्नश्च स्यात् । एवंविधानेकयुक्तिविरुद्धमपि नित्यसर्वविषयज्ञ[illegible]दिकम-ङ्गीकुर्वतः किमपराद्धमीश्वरस्य कर्मवश्यत्वादिना । तस्माद्दृष्टान्तदृष्टतामात्रेणादृष्टद्वारक-त्वं विशेषणं निवेशयतः कर्मवश्यत्वादिविशेषणं प्रतिक्षेप्यमित्यानुमानिकेश्वरवादे तस्य कर्म-वश्यत्वादिप्रसङ्गो वारयितुमशक्यः । ननु, तर्ह्यदृष्टद्वारकत्वं त्यज्यते अपरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृति-मजन्यत्वमात्रं सिद्धमिष्यते । न चैवं सति हविरादिगोचरज्ञानादिमतास्मदादिनार्थान्तरप्रस-ङ्गः, क्षित्यादिजनकतया साध्यमानस्य ज्ञानादित्रयस्य तदुपादानस्य च परस्परमप्रत्यासन्नत्वे कार्यनिष्पादकत्वायोगेन प्रत्यासत्तावपेक्षितायां घटादिजनकज्ञानादित्रयोपादानयोर्विषयवि-षयिभावः प्रत्यासत्तिः क्लृप्त इत्यत्रापि तस्यैव प्रत्यासत्तितया सिद्धेरिति चेन्न । विशिष्य क्षि-त्यादिजनकादृष्टजनकहविरादिगोचरज्ञानत्रयेषु क्लृप्तस्य दृष्टद्वारकतत्तदुपादानसम्बन्धस्यैव तदुभयप्रत्यासत्तित्वसम्भवे अन्यत्र विषयविषयिभावः तत्प्रत्यासत्तित्वेन क्लृप्त इति तल्लोभेन क्लृप्तहविरादिगोचरज्ञानादिकं परित्यज्याक्लृप्तनित्यज्ञानादिकल्पनायोगात् । शब्दफूत्कारादि-जनकज्ञानादिकस्याकाशादिविषयत्वाभावेनान्यत्रापि विषयविषयिभाव एव तदुभयप्रत्यास-त्तिरिति नियमासिद्धेश्च । तस्माज्ज्ञानादिमज्जन्यत्वमात्रे साध्येऽर्थान्तरं स्यादिति तद्वारणेना-भिमतसिद्ध्येकप्रयोजनमदृष्टद्वारकत्वं विशेषणं निवेशयतस्तथैव कर्मवश्यत्वादिनिवेशनमपि स्यादित्यनिवार्यः कर्मवश्यत्वादिप्रसङ्गः । स्यादेतत् । भवत्वेवमष्टगुण ईश्वर इति स्वमनीषि-कया कल्पयित्वा तदनुरोधेनानन्दादिश्रुतिमन्यथा कुर्वतः शुष्कतार्किकस्यानुमाने दूषणमि-दम् । अनुमानसिद्धमीश्वरमनूद्य वेदान्तैस्तस्य विधीयमानं गुणचरितविग्रहादिकं प्रत्यक्षादि-सिद्धं पृथिव्यादिकमनूद्य पृथिवी गन्धादिपञ्चगुणा सलिलं रसादिचतुर्गुणमित्यादिप्रकारेण तैर्विधीयमानं गुणव्यवस्थादिकमिव तथैवाभ्युपगम्यत इति मन्यमानस्य पूर्वपक्षिणोऽनुमाने नेदं दूषणं प्रसरति । अतश्चोक्तानुमानेन हेतोः पक्षधर्मबलात्क्षित्यादिजननानुकूलापरोक्षज्ञान-चिकीर्षाकृतिमांस्तत्कर्ता सिध्यन्वस्तुतोऽस्मदादिविलक्षण एकश्च सिद्ध्यति । कर्मवश्यत्वादि-नास्मदादिसालक्षण्ये गोपुरादिकर्तृन्यायेनानेकत्वे वा 'न कर्मणा वर्धते नो कनीयान्' 'एको रुद्रो न द्वितीयायतस्थु'रित्यादिश्रुतिविरोधप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह—हेतोरिति । यद्यनुमा-नसिद्धमीश्वरमनूद्य वेदान्तैर्विशेषा विधेयाः तर्हि तमनूद्य तस्य जगदुपादानत्वं तैर्विधातुमश-क्यं स्यात् । ईश्वरः पृथिव्युपादानं न भवति तत्कर्तृत्वात्कुलालवदित्य[1]नुमानविरोधात् । ईश्वरस्य श्रुतिसिद्धत्वाभ्युपगमे हि धर्मग्राहकमानविरोधादिदमनुमानं नोन्मिषेत् । अनुमान-सिद्धत्वे तु तत्सिद्धेश्वरपक्षीकरणेनोन्मिषेदेव । उन्मिषितं चोपजीव्यजातीयत्वेन शुचि नर-शिरःकपालं प्राण्यंगत्वात् शङ्खवदित्यनुमानान्नरशिरःकपालाशुचित्वप्रतिपादकवाक्यमिव ब्र-ह्मणो जगदुपादानत्वविधायकाद्वाक्यजातादिदमनुमानं प्रबलमित्यपि [illegible]ङ्क्येत । एवं तर्ह्यने-ककर्तृकत्वाद्यनुमानमपि वेदान्तेभ्यः प्रबलमाशङ्कितुं श[illegible][2] । कथं विलक्षणैककर्तृकत्वसिद्धा-वपीति तदभ्युपगमः । सत्यम् । अभ्युपेत्य वादोऽयमि[illegible]पिशब्देनैव ध्वनितम् । तस्माच्छुष्क-तार्किकरीतिमपहाय परमेश्वरे वेदान्तप्रतिपाद्ययावद्धर्मवैशिष्ट्यमुपादित्समानेन तन्निर्वाहाय

---

(१) 'प्रसङ्गाच' इति. ख. पाठः । (२) 'साध्य'इति. ग. घ. ङ. पाठः ।

र्तृकत्वसिद्धावपि निमित्तोपादानशक्तियुक्तैककर्तृकत्वसिद्धिर्नास्ति । ततो वेदान्त-शास्त्रैकगम्यं तत्प्रमाणकं ब्रह्मेति सिद्धम् । अनेन सूत्रेण पूर्वाधिकरणप्रतिपादित-जगत्कारणत्वसिद्ध्युपयोगि सर्वज्ञत्वं ब्रह्मणः शास्त्राणां वेदानां योनित्वात्कारण-त्वात्सिद्ध्यतीत्यपि प्रतिपाद्यत इति केचिदाहुः । सूत्रस्य सूचनात्मकस्यार्थद्वयाभि-धानेश्लेषकाव्यवद्वाक्यभेदादिदोषाभावात्पुनरधिकरणान्तरप्रस्तावः । 'अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतद्यदृग्वेदो यजुर्वेदस्सामवेद' इत्यादिः श्रूयतेऽस्य विषयः । ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वं युक्तं न वेति सन्देहः । न युक्तमिति पूर्वपक्षः । 'वाचा विरूप-

---

वेदान्तैरेतत्सिद्धिरेष्टव्येति शास्त्रप्रमाणकमेव ब्रह्म नानुमानप्रमाणकम् । ' अन्नेन सोम्य शुङ्गे-ने ' त्यादिश्रुतिप्रदर्शितमनुमानं तु ' सदेव सोम्येदमग्र आसी ' दित्यादिना प्रपञ्चेन प्रागुप-दिष्टे जगत्कारणे ब्रह्मणि प्रकरणस्य तात्पर्यनिर्णायकम् । यथाकथंचित् युक्त्युपन्यासात्मक-मुपपत्तिरूपं लिङ्गं न तु स्वतंत्रप्रमाणमित्यभिप्रेत्याधिकरणार्थमुपसंहरति—तत इति । अनेन पूर्वपक्षिणापि परमेश्वरस्य वेदान्तप्रतिपाद्ययावद्धर्मवैशिष्ट्यमभ्युपगम्यते चेत्पक्षद्व-येऽपि फलभेदाभावात् किमर्थमिदमधिकरणमित्यपि शङ्का निरस्ता । परमेश्वरस्यानुमानिक-त्वे तदभ्युपगम एव न निर्वहतीति फलभेदसत्त्वेन तत्त्वबुबोधयिषयाधिकरणप्रवृत्तेरिति । अत्र सूत्रे भाष्यान्तरप्रदर्शितं वर्णकान्तरमप्यङ्गीकृत्य तदुपपादयितुमुपक्रमते—अनेनेति । जगत्कारणत्वोपयोगि[1] सार्वज्ञ्यं श्रुतेन जगत्कारणत्वेनैवाक्षिप्यते । साक्षाच्च श्रूयते ' यस्सर्वज्ञ-स्सर्ववि ' दित्यादिषु । किमत्र हेत्वन्तरगवेषणया । अथापि तद्गवेषणया जगत्कारणत्वोप-योगिनि सर्वशक्तिकत्वेऽपि हेत्वन्तरं किमिति नान्विष्यते । उच्यते । वेदनित्यत्वमूलकसर्व-जगत्कारणत्वरूपलक्षणासम्भवशङ्कानिरासोऽप्यनुषङ्गतो लभ्यत इत्यन्यतः सिद्ध्यत्यपि सर्वज्ञ-त्व एव वेदकारणत्वरूपं हेत्वन्तरमुच्यते । अत एव वेदनित्यत्वव्यवस्थापनं वियत्पादे सङ्ग-तं नात्र कर्तुं युक्तमित्यपि शङ्का निरस्ता । अनुषङ्गलभ्येऽर्थे पृथक्सङ्गत्यनपेक्षणात् । श्लेष-काव्यवदिति । ' त्रातः काकोदरो येन द्रोग्धापि करुणात्मना । पूतनामारणाख्यातः श्रेय-सेऽस्तु स मे विभुः ॥ ' इति श्लिष्टकविपद्ये यथा श्लेषालङ्कारकृतविच्छित्तिविशेषसिद्धये वक्तु-रनेकार्थविवक्षासत्त्वात् स्वतंत्रानेकार्थत्वकृतवाक्यभेदोऽनेकार्थप्रतीत्यर्था वाक्यावृत्तिश्च न दो-षाय । एवमिहाप्यनेकार्थसूचनसिद्धये सूत्रकृतस्तदनुकूलानेकार्थविवक्षासत्त्वात्तत्कृतो वाक्य-भेदो वाक्यावृत्तिश्च न दोषायेत्यर्थः । ' अस्य महतो भूतस्ये ' ति वाक्ये ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वे-न सर्वज्ञत्वमाक्षेप्तुं प्रभवति न वेत्यधिकरणाङ्गसंशयं सिद्धं कृत्वा तदर्थसंशयं दर्शयति—ब्रह्मण इति । वेदनित्यत्वपौरुषेयत्वविरोधाविरोधौ संशयबीजमित्यभिप्रेत्य तद्विरोधं पूर्वप-क्षहेतुं दर्शयति—वाचेति । ननु, वर्णानां नित्यत्वेन 'नित्यया वाचे'ति विशेषणमुपपद्यते । नैवम् । यदि वर्णा नित्याः तदा लौकिकवाक्यगता अपि ते नित्या इति विशिष्य वेदवाचि नित्यत्वं विशेषणं न स्यात् । अतो वेदाख्यग्रन्थरूपेण नित्यत्वमभिप्रेत्येदं विशेषणं कृतमिति ज्ञायते । नन्वानुपूर्वीविशेषणविशिष्टवर्णरूपस्य वेदस्य नित्यत्वं न सम्भवति आनुपूर्व्याः कृतकत्वादि-

---

(१) 'कारणत्वोपयोगि' इति-ख. पाठः 'कारणत्वोपाधियोगेन' इति ग. पाठश्च ।

नित्यये'त्यादेर्वाचो नित्यत्वप्रतिपादिकायाश्श्रुतेर्विरोधात् । वेदानां ब्रह्मकार्यत्वे

ति चेत् सत्यम् । स्वरूपनित्यत्वं न वेदनित्यत्वश्रुतेरर्थ इष्यते । किं त्ववि[illegible]च्छिन्नप्रवाहत्वरूपं प्रवाहनित्यत्वम् । न च प्रवाहनित्यत्वे सति स्वरूपानित्यत्वमात्रेण स्वतंत्रपुरुषप्रणीतत्वरूपं सकर्तृकत्वं सम्भवति । येन ब्रह्मणस्सार्वज्ञ्याक्षेपकं वेदकर्तृत्वं युक्तं स्यात् । तथा सति कालिदासाद्युपज्ञस्य कुमारसम्भवादेरिव वेदस्य प्रवाहस्सादिरेव स्यात् । ननु, निश्वसनश्रुतितो वेदनित्यत्वश्रुतेः किं प्राबल्यकारणं येन तद्विरोधान्निश्वसितश्रुतिप्रतिपन्नं ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वमयुक्तमिति वक्तव्यं स्यात् । उच्यते । निरवकाशत्वं तत्प्राबल्यकारणम् । असम्भवत्स्वरूपनित्यभावानां वेदानां प्रवाहतोऽपि नित्यत्वस्यानभ्युपगमे तन्नित्यत्वश्रुतेर्नास्ति कश्चिदवकाशः । वेदकर्तृत्वश्रुतेस्त्वस्त्यवकाशः । कथम् । ब्रह्मण इव प्रजापतेरग्न्यादीनां च वेदकर्तृत्वं श्रूयते । 'षड्ढोता भूत्वा प्रजापतिरिदं सर्वमसृजत । ऋचो यजूंषि सामानि ।' 'ऋग्वेद एवाग्नेरजायत यजुर्वेदो वायोस्सामवेद आदित्या'दित्यादिश्रुत्यन्तरेषु । न चैकस्मिन्ग्रन्थे बहूनां स्वतंत्रकर्तृत्वं सम्भवति । तस्माद्वेदाभिमानिदेवतानां प्रजापतेरग्न्यादिभ्यश्च जननविषयाणि वेदानामेव तत्तत्प्रवर्तितत्वविषयाणि वा तानि श्रुत्यन्तराणीति योजनीयम् । तथैव निश्वसितश्रुतेरपि योजनोपपद्यते । संति हि पृथिव्याद्यभिमानिदेवतावत्तत्तद्वेदाभिमानिन्योऽपि देवताः । उक्तं च तन्त्रवार्तिकेऽपि ग्रहैकत्वाधिकरणे 'शब्दब्रह्मेति यच्चेदं शास्त्रं वेदाख्यमुच्यते । तदप्यधिष्ठितं सर्वमेकेन परमात्मना । तथर्ग्वेदादयो वेदाः प्रोक्ता येऽपि पृथक्पृथक् । भोग्यत्वेनात्मनां तेऽपि चैतन्यानुगतास्सदे'ति । तासां च देवतानां ब्रह्मणो जातानामपि समयान्तरे पुनरग्न्यादिभ्योऽपि जननमुपपद्यते । ब्रह्मणो मानसपुत्राणां दक्षनारदवसिष्ठभृग्वादीनामिव समयान्तरे पुनरन्यतोऽपि जननम् । एवमादौ ब्रह्मणा प्रवर्तितानामपि वेदानां कालक्रमेण लुप्तानां कालान्तरे पुनरग्न्यादिभिरपि प्रवर्तितत्वं सम्भवति । तस्माद्युक्तमुक्तं वेदनित्यत्वश्रुतिविरोधाद्ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वमयुक्तमिति । बाधकान्तरमाह—वेदानामिति । यदि वेदाः स्वतंत्रपुरुषप्रणीताः स्युः तदा तत्प्रणेतरि भ्रमप्रमादविप्रलिप्साकरणापाटवशङ्कानामपरिहार्यत्वेन बुद्धाद्यागमवदेव तेषामप्रामाण्यं प्रसज्येत । न चेश्वरे सार्वज्ञ्यादिनिश्चयादुक्तशङ्कानवतारः वेदादन्यतस्तन्निश्चयासम्भवात् बुद्धादीनामपि सार्वज्ञ्यादेस्तदागमतो निश्चयसम्भवस्याविशिष्टत्वाच्च । न च वेदेषु महाजनपरिग्रहो बुद्धाद्यागमाद्विशेषः । महत्त्वस्य पूज्यत्वरूपत्वे वेदपरि[illegible]गृहीतॄणां पूज्यत्वस्य तत्प्रामाण्यनिर्णयं विना निर्णेतुमशक्यत्वात् । सङ्ख्याधिक्यरूपत्वे सन्दिग्धासिद्धेः । न च सर्वसम्मतवैद्यकपरिग्रहः तथाभूतव्याकरणपरिग्रहो वा महाजनपरिग्रहः । बौद्धागमानुसारिवैद्यशास्त्रे रोगशांत्यर्थं तदागमोक्तकर्मविधानेन जैनव्याकरणदर्शनेन च तयोरतिप्रसक्तत्वात् । न च वेदोक्तस्य सत्यसम्भाषणादीनां धर्मत्वस्य [illegible]म्मतत्वं महाजनपरिग्रहः । बौद्धोक्ताहिंसाधर्मत्वस्यापि सर्वसम्मतत्वाच्च । न [illegible] वैदिकमंत्रजपादिषु फलसंवादो महाजनपरिग्रहः । एकदेशसंवादस्य सर्वसाधारण्यात् बु[illegible]द्धोक्ताग्निस्तम्भनादिकर्मणां क्षपणकपिंकमंत्राणां च केषाञ्चित्फलसंवाददर्शनात् । सार्वत्रिकसंवादस्य वैदिककर्मस्वप्यदर्शनात् । तस्माद्वेदस्य प्रामाण्ये सिद्ध एव तत्प्रतिपाद्यस्यापीश्वरस्य सार्वज्ञ्यादिकं तत्परिगृहीतॄणां पू-

पौरुषेयत्वादप्रामाण्यप्रसङ्गाच्च । तस्माद्ब्रह्मणो वेदकर्तृता कथमिति प्राप्ते ब्रूमः । युक्तमेव ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वम् । 'अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतद्यदृग्वेदो यजुर्वेदस्सामवेद' इत्यादिश्रुतेर्निश्वसितवद्वेदराशेरप्रयत्नेन ब्रह्मणः प्रादुर्भावावगमात् । 'अष्टादशानामेतासां विद्यानां भिन्नवर्त्मनाम् । आदिकर्ता कविस्साक्षाच्छूलपा-

[illegible]ज्यत्वरू[illegible] महत्त्वं च सिद्ध्यति । न तु तेन वेदप्रामाण्यमिति तस्य प्रामाण्यसिद्ध्यर्थमवश्यं पौरुषेयत्वमभ्युपगन्तव्यम् । न च वेदस्य स्वतन्त्रवक्तृप्रमितिपूर्वकत्वाभावे 'शुक्लः पट' इत्यन्धवाक्यस्य चक्षुष्मत्प्रमितिपूर्वकत्वाभाव इव न प्रामाण्यं निर्वहतीति वाच्यम् । अपौरुषेयत्वेन वक्तृदोषाभावसिद्धौ शुकबालादिप्रमाणवाक्यसाधारणेन योग्यवाक्यत्वेनैव तत्प्रामाण्यनिर्वाहात् । अन्धवाक्यन्यायेन मूलापेक्षा तु पौरुषेयवाक्य एव । अर्थमुपलभ्य रचितं हि वाक्यं पौरुषेयम् । तत्स्वप्रामाण्यनिर्वाहार्थं स्वमूलोपलम्भस्य नियमेन प्रामाण्यमपेक्षते 'शुक्लः पट' इत्यन्धवाक्यमिव तन्मूलभूतस्योपदेष्टुश्चक्षुष्मत्ताम् । अपौरुषेयं तु वाक्यमपौरुषेयवेदमूलप्रमाणनिरपेक्षम् । तदेव चक्षुष्मत्स्थानीयमिति न तत्र लौकिकवाक्यन्यायावतारः । न च लौकिकवाक्ये वक्तृज्ञानप्रामाण्याधीनं प्रामाण्यं दृष्टमिति वेदेऽपि तथात्वं शङ्कितुं शक्यम् । 'शुक्लः पट' इत्यन्धवाक्ये चक्षुष्मद्वाक्यमूलकत्वं दृष्टमिति चक्षुष्मद्वाक्येऽपि चक्षुष्मद्वाक्यान्तरापेक्षकत्वकल्पनाप्रसङ्गात् । तस्माद्वेदनित्यत्वश्रुतिविरोधाद्वक्तुर्भ्रमप्रमादादिसम्भवेन तत्प्रामाण्यसंशयप्रसङ्गात् स्वतन्त्रवक्तृप्रमितिपूर्वकत्वाभावेऽप्यपौरुषेयत्वेन प्रामाण्यनिर्वाहाच्च न ब्रह्मणो वेदकर्तृत्[illegible]म् । अतो न तेन तस्य सार्वज्ञ्यसिद्धिरिति पूर्वपक्षमुपसंहरति—तस्मादिति । सौत्रे सार्वज्ञ्ये हेतुमुपपादयितुं प्रतिजानीते—युक्तमेवेति । ननु, निश्वसितश्रुतिर्ब्रह्मणो वेदोपादानताविषयत्वेन आधुनिकाध्यापकरीत्या सर्गादौ सर्ववेदाध्यापकताविषयत्वेन वोपपन्ना । न तस्य ततोऽर्थमुपलभ्य रचयितृत्वरूपस्य वेदकर्तृत्वस्य सिद्धिः । येन तस्य सार्वज्ञ्यं सिद्ध्येदित्याशङ्क्योपबृंहणवशात्तदभिप्रेतश्रुत्यन्तरवशाच्चोक्तरूपं वेदकर्तृत्वं तदर्थोऽवसीयत इत्यभिप्रेत्योपबृंहणमुदाहरति—अष्टादशानामिति । चत्वारो वेदाः शीक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति षडङ्गानि । पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राण्यायुर्वेदधनुर्वेदगान्धर्वार्थशा[illegible]श्चत्वार ऋग्वेदाद्युपवेदाश्चेत्यष्टादश विद्यास्थानानि । तानि विद्योत्पत्तिस्थानत्वादिह [illegible]न लक्ष्यन्ते । तानि प्रधानोपसर्जनभावेनैकफलपर्यवसायित्वेऽपि द्वारभेदेन भिन्नवर्त्मानि । तत्र ब्रह्माराधनभूतकर्मोपासनाद्वारेण साक्षाच्च ब्रह्मप्रतिपादकाश्चत्वारो वेदाः प्रधानभूताः । तदीयस्वरवर्णपदतदर्थावधारणोपायभूतानि शीक्षाव्याकरणनिरुक्तानि । तदुक्ताग्निहोत्रादिकर्मानुष्ठानप्रकारप्रतिपादकः कल्पः । कर्माङ्गमन्त्रेषु ज्ञातव्यानां गायत्र्यादिछन्दसां निर्णायकं छन्दः । कर्माङ्गकालविशेषनिर्णायकं ज्योतिषम् । सृष्टिवाक्याद्यर्थप्रपञ्चनेन पारमेश्वरमहाविभूत्युपबृंहणार्थानि पुराणानि । वेदान्ततात्पर्यनिर्णयानुकूलषड्विधलिङ्गान्तर्गतोपपत्तिरूपानुमानतत्परिकरशोधनार्थं न्यायशास्त्रम् । वेदार्थनिर्णयानुकूलन्यायविचारात्मिका मीमांसा । वर्णाश्रमानुगुणनिमित्तसाधारणधर्मप्रतिपादकं धर्मशास्त्रम् । सकलानुष्ठानसाधनदेहपाटवार्थं आयुर्वेदः । राज्यपालनोपयोग्यस्त्रजातज्ञानार्थो धनुर्वेदः । सकलदेवताप्रीणनगीतिज्ञानाद्यर्थं गान्धर्वम् । दृष्टादृष्टोपयोगिधनार्जनोपायज्ञानार्थमर्थशास्त्रम् । वैदिकहरिश्चन्द्राद्युपाख्यानार्थप्रपञ्चपराणामितिहासानां वैदिकदेवतातदाराधनप्रकारविशेषप्रतिपादका-

णिरिति श्रुति' रिति परमेश्वरस्य सकलविद्याकर्तृ[illegible]तिपादनाच्च । सृष्टेः प्राक् स्वात्मनि विलीनानां वेदानां पूर्वपूर्ववर्णानुपूर्व्यनुरूपरचनया पुनः कर्ता भवति

नामागमानां च पुराणशब्देनैव संग्रहः । सर्वेषामेषां विद्यास्थानानामादिकर्ता सर्गाद्यकालेषु प्राथमिकः कर्ता शूलपाणिः । अत्र श्रुतिः ' छन्दांसि यज्ञाः क्रतवो व्रतानि भूतं भव्यं यच्च वेदा वदन्ति । अस्मान्मायी सृजते विश्वमेत ' दिति । न चायमध्यापकरीत्या तत्तद्विद्यास्थानगतवर्णावलीमात्ररचयिता किं तु साक्षात्कविः । अर्थविशेषानुपलक्ष्य श्लोकादिनिर्मातारो हि कवयः । ते च परमेश्वरादन्ये पूर्वपूर्वकविच्छायापत्त्या कवयः । अयं तु साक्षात्कविः स्वयमेव तत्तदर्थमुपलभ्य सर्वेषां विद्यास्थानानां निर्माता । अत्रापि श्रुतिः—' तदेव ब्रह्म परमं कवीना ' मिति । तत्प्रकृतं ब्रह्मैव कवीनां मध्ये परममुत्कृष्टम् । तत्तद्विद्यास्थानैकदेशप्रबन्धारो ह्यन्ये कवयः देवर्षिमनुष्यादिरूपाः । अयं तु सकलविद्यास्थानप्रथमप्रबन्धृत्वात्सर्वोत्कृष्टः कविरिति तदर्थः । ' कविं कवीनामुपमश्रवस्तमम् ' ' उदीरयं कवितमं कवीनां ' 'कविं सम्राज' मित्यादिश्रुत्यन्तराणामप्यु[illegible]रूपे परमेश्वरस्य सर्वोत्कृष्टकवित्व एव तात्पर्यमिति तादृशानि श्रुत्यन्तराण्यप्यत्र विवक्षितानि । ननु, यदि कविशब्देन निर्देशादर्थमुपलभ्य वेदादिरचयितृत्वमीश्वरस्य सिद्ध्येत्तर्हि तत एव स्वेच्छाधीनयानुपूर्व्या तद्रचयितृत्वमपि सिद्ध्येत् । न हि प्राक्सिद्धयानुपूर्व्या प्राचीनश्लोकादिकं कीर्तयन्कविरित्युच्यते । ततश्चानुपूर्व्यनन्यथात्वरूपस्यापि वेदनित्यत्वस्याभावात् तन्नित्यत्वश्रुतिः सर्वथा निर्विषया स्यादित्याशङ्कां परिहरति—सृष्टेरिति । सर्वज्ञः सर्वानुग्राहकः परमेश्वरः प्रलये स्वस्मिन्विलीनान्वेदान् सृज्यमानाः प्राणिन एतेभ्यो वेदवाक्येभ्यः कर्मोपासनादिकं ज्ञात्वा तदनुष्ठानेन कृतार्था भवन्त्वित्यभिप्रायेणैव हि विरचयति । एवमभिप्रायपूर्विका वाक्यविरचनार्थानभिज्ञाध्यापकोच्चरितवेदवाक्यवदर्थोपलम्भमनपेक्ष्य वर्णावलिज्ञानमात्रेण न सम्भवतीत्यर्थमुपलभ्य रचयितृत्वं तावत्कविशब्देन संग्राह्यम् । न त्वानुपूर्व्यन्तरेण रचयितृत्वमपि । कर्मोपासनादिप्रतीत्यर्थं प्राचीनानुपूर्व्यपेक्षणात् । अतस्तदन्यथात्वरूपमनित्यत्वं न प्रसज्यत इति न नित्यत्वश्रुतिविरोध इत्याशयः । ननु, कर्मोपासनादिप्रतीत्यर्थमानुपूर्व्यैक्यं नापेक्षते । आनुपूर्वीभेदेऽप्यर्थैक्यदर्शनात् । प्रतिदिनमहरादौ भृत्यान्यथापूर्वं तत्तत्कार्येषु नियुञ्जानो हि स्वाम्येकरूप एवार्थे भिन्नभि[illegible]नपूर्वीकमपि वाक्यं रचयतीति दृष्टान्तविषम उपन्यासः । भृत्यनियोगवाक्येष्वानुपूर्वीभेदेऽप्यर्थो न भिद्यते । वेदे तु क्रमविशेषविशिष्टवाक्यसन्दर्भविषयेषु वेदपारायणादिविधिषु उपक्रमोपसंहारपाठक्रमादिपर्यालोचनया निर्णेतव्येषु कर्मसु चार्थो भिद्येतैव । तथा च कल्पभेदेन धर्माधर्मव्यवस्थाविप्लवापत्तिः । न च पूर्वानुपूर्व्यनुरोधमात्रेण वेदवक्तुस्तत्र स्वातन्[illegible]भङ्गप्र[illegible]ङ्गः । तथा सति पूर्वकल्पेषु यानि भूतानि यद्गुणकानि येन रूपेण प्राणिनामुप[illegible]रकाणि येन क्रमेणोत्पत्तिमन्ति येन क्रमेण विलयवन्ति च तानि तथैव सृजतः संहरतश्च परमेश्वरस्य जगन्निर्माणमात्रे पारतन्त्र्यप्रसङ्गात् । यदि तु प्राणिनां प्राचीनमदृष्टनिचयं भोगेन क्षपयित्वाताननुजिघृक्षन्परमेश्वरः पूर्वं प्राणिभिर्यथाभूतेन भूतभौतिकवर्गेण भोगाननुभूय पुनरपि तादृग्भोगसिद्ध्यर्थं यान्यदृष्टान्यार्जितानि तानि तथाभूतेनैव तेन भोगं सम्पाद्य क्षपणीयानीति तत्क्षपणेच्छयैव

सर्वज्ञः परमेश्वरः। अत एव वेदानामपौरुषेयत्वमीश्वरकार्यत्वं च । येषां रागद्वेषा-

भूतं भूतभौतिकसर्गं सृजति न तु किञ्चित्पारतन्त्र्येणेत्युच्येत तदा पूर्वपूर्वकल्पेषु 'पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवती'त्यादि वाक्यं दृष्ट्वा तत्कालप्रचरद्वेदसिद्धयज्ञदानतपोवेदपारायणादिपुण्यकर्मसिद्ध्यर्थं यान्यदृष्टा[illegible]पार्जितानि तानि तथाभूतेनैव पुण्यकर्मवर्गानुष्ठानेन क्षपणीयानीति तथा भूतयज्ञादिप्रतिपादकं तथाभूतानुपूर्वीकमेव वेदं रचयतीति तुल्यम् । यद्येवं वस्तुतः स्वातन्त्र्ये सत्यपि पूर्वानुरोधमात्रेण जगन्निर्माणे वेदनिर्माणे वा पारतन्त्र्यं व्यपदिश्येत । न तावता वस्तुकृतस्वातन्त्र्यस्य स्वेच्छया जगत्स्रष्टृत्वरूपस्यार्थमुपलभ्य वेदरचयितृत्वरूपस्य च न काचन हानिः प्रसज्यते। ननु, क्रमान्यथात्वाभावेन वेदनित्यत्वश्रुतिविरोधपरिहारेऽप्यर्थमुपलभ्य रचितत्वरूपस्य पौरुषेयत्वस्याङ्गीकारान्न तन्मूलोपलम्भप्रामाण्याधीनं वेदप्रामाण्यमापद्यत इति तत्र भ्रममात्रा[illegible]शङ्कया वेदप्रामाण्येऽप्यनाश्वासः स्यादित्याशङ्कां निराकरोति—अत एवेति । यत एव वे[illegible]नामनादिसिद्धा एव वर्णपदवाक्यप्रकरणतदानुपूर्वीतदर्थाः न त्वेतेषु किञ्चिदपि पुरुषबु[illegible]नीतं नूतनमभ्युपगम्यते। अर्थमुपलभ्य रचितत्वं तु तेषामस्माद्वाक्यादेतदर्थप्रतीतिरस्य भवति[illegible]त्यभिप्रायवतार्थाभिज्ञाध्यापकोच्चरितवेदवाक्यस्येवाभिप्रायनिर्वाहार्थमभ्युपगम्यते । तन्निर्व[illegible]पयोग्यर्थोपलम्भपूर्वकेणापि सकलवेदकर्तृत्वेन परमेश्वरस्य सार्वज्ञ्यसिद्धेः । न तु पौरुषे[illegible]वाक्यवद्वेदानां प्रामाण्यनिर्वाहार्थं मूलप्रमाणवत्त्वसिद्धये तदभ्युपगम्यते येन तद्भ्रमत्वशङ्कया वेदप्रामाण्येऽप्यनाश्वासः स्यात् । वेदानां प्रामाण्यं तु अनादिसिद्धवर्णपदवाक्यप्रकरणतदानुपूर्वीतदर्थानामविपर्यासेनैव सिद्ध्यति । तदेव च तेषामपौरुषेयत्वम् । अत एव वेदानामुक्तमपौरुषेयत्वमर्थमुपलभ्य परमेश्वरेण रचितत्वरूपं तत्सार्वज्ञ्यसाधकं तत्कार्यत्वं चाविरोधेनोपपद्यत इत्यर्थः। एतेन तार्किकाणां वेदपौरुषेयत्वानुमानानि पूर्वमीमांसकानां तदकर्तृकत्वानुमानानि च निरस्तानि । तार्किकास्तावदेवमनुमानानि कल्पयन्ति । वेदः सजातीयोच्चारणानपेक्षोच्चरितजातीयः, वाक्यत्वात् लौकिकवाक्यवत् । वेदत्वं सजातीयोच्चारणानपेक्षोच्चरितवृत्ति महाजनपरिग्राह्यतावच्छेदकत्वे सति वाक्यवृत्तित्वात् भारतत्ववत् । वेदः शब्दाजन्यवाक्यार्थगोचरयथार्थज्ञानजन्यः प्रमाणशब्दत्वात् प्रत्यक्षमूललौकिकवाक्यवत् । बुबोधयिषुपठितो [illegible]नपेक्षस्वसमानविषयकज्ञानपूर्वकः बुबोधयिषुवाक्यत्वात् तथाभूतलौकिकवाक्यव[illegible]दि[illegible]त । अत्र प्रथमानुमानसाध्ये सजातीयपदं श्रुतिवाक्यान्याकर्ण्य रचितेषु तदर्थसङ्ग्राहकेषु स्मृतिवाक्येषु व्यभिचारवारणाय । जातीयपदम् आधुनिकोच्चरितवेदे अंशतो बाधवारणाय। तदुभयमपि समानानुपूर्वीकत्वपरम् । तथा च समानानुपूर्वीकोच्चारणापेक्षभिन्नोच्चारणविषयसमानानुपूर्वीकत्वं प्रथमसाध्यार्थः । तत्र सजातीयेत्यनेन यत्किञ्चित्समानानुपूर्वीकत्वे विवक्षिते स्मृतिमूलभूतश्रुतिवाक्यस्यापि अन्योच्चरितश्रुतिवाक्यसमानानुपूर्वीकत्वेन व्यभिचारतादवस्थ्यप्रसङ्गात् स्वसमानानुपूर्वीकत्वं विवक्षणीयमिति पक्षदृष्टान्तानुगतस्वत्वाभावादननुगमस्तावदेको दोषः । अयमुत्तरानुमानेष्वपि समानः । सर्गादिष्वीश्वरोच्चारणं सजातीयोच्चारणानपेक्षमस्माभिरप्यभ्युपगम्यत इति तत्समानानुपूर्वीकत्वेन सिद्धसाधनमपरो दोषः । मौनिना स्वयं निर्माय विलिख्यान्यस्मै मौनिने दत्ते तेनापि लिपिभिरनुमायावग-

(१) 'भ्रमत्वादिशङ्कया' इति घ. पाठः ।

तार्थे ततोऽन्येन केनाप्यनवगते श्लोके उच्चरितत्वाभावाद्व्यभिचारश्चान्यो दोषः। द्वितीयानुमानहेतौ तत्तद्वेदव्यक्तिवृत्तिमात्रव्यभिचारवारणाय सत्यन्तम्। वेदत्वमेव वेदे लाघवान्महाजनपरिग्राह्यतावच्छेदकं न तु तत्तद्वेदत्वमिति व्यभिचारनिरासः। तत्र सिद्धसाधनं पूर्ववदुन्नेयम्। हेतुरप्यसिद्धः। शब्दतदुपजीविप्रमाणेतरप्रमाणजन्यप्रमित्यविषयार्थकत्वविशेषितशब्दजन्यवाक्यार्थज्ञानाजन्यप्रमाणशब्दत्वरूपतार्किकाभिमतवेदत्वापेक्षया लघुधर्मस्य तदेकदेशभूतस्य स्मृतिपुराणादिसाधारणस्य शब्दतदुपजीविप्रमाणेतरप्रमाणजन्यप्रमित्यविषयार्थकप्रमाणशब्दत्वस्य प्रमाणशब्दत्वमात्रस्यैव वा महाजनपरिग्राह्यत्वावच्छेदकत्वे सम्भवत्युक्तरूपस्य वेदत्वस्य तदनवच्छेदकत्वात्। न च नित्याध्ययनविषयत्वं वेदत्वमिह विवक्षितमिति वाच्यम्। अङ्गसाधारणस्य तस्य वेदत्व[illegible]रूपत्वाभावात्। न चाङ्गव्यतिरिक्तत्वमपि विशेषणम्। तदविशेषितस्याङ्गसाधारणस्य लघु[illegible]स्य तदवच्छेदकत्वे सम्भवति तस्यानवच्छेदकत्वात्। न चादृष्टजनकशब्दत्वं वेदत्वम्। [illegible]णादिसाधारण्यात् [illegible] तद्व्यावर्तकविशेषणदानेन तदविशिष्टस्यैव लाघवादवच्छेदकत्वे सम्भव[illegible] तद्विशिष्टस्यानवच्छेद[illegible]त्वात्। तृतीयानुमा[illegible]साध्ये अर्थाभिज्ञेनाध्यापकेनार्थविवक्षयोच्चारितवेदवाक्ये अंशत[illegible] सिद्धसा[illegible]वारणाय शब्दाजन्येति विशेषणम्। अर्थानभिज्ञाध्यापकोच्चरितवेदवाक्येष्वीश्वरज्ञानजन्यत्व[illegible]य साध्यसिद्धेर्नांशतो बाधः। शुकशारिक[illegible]दिप्रमाणवाक्येष्वीश्वरज्ञानमादाय साध्यसिद्धिरिष्यत इति पक्षसमत्वान्न व्यभिचार इति तार्किकाणां मतम्। तत्रावश्यकवर्णावलीज्ञानादेव वाक्यरचनोपपत्तेः। साभिप्रायवाक्येषु दृष्टान्वयव्यतिरेकं वाक्यार्थज्ञानमभिप्रायोपक्षीणं क्वचिदपि वाक्यप्रयोगे न कारणम्। विसंवादिशुकशारिकादिवाक्ये व्यभिचारात्। अन्यथा तदर्थगोचरमीश्वरस्य भ्रान्तिज्ञानमस्तीत्यपि कल्पनाप्रसङ्गादिति दृष्टान्तः साध्यविकलः। साभिप्रायवाक्यस्थले वाक्यार्थज्ञानस्याभिप्रायद्वारा वाक्यप्रयोगकारणत्वाभ्युपगमेऽपि सर्गादिषु वेदानां स्रष्टुरीश्वरस्याभिप्रायमूलभूतं ज्ञानं तद्रचितवेदवाक्येषु तद्द्वारा तन्मूलकेष्वन्योच्चरितवेदवाक्येषु च कारणं भविष्यतीति सिद्धसाधनम्। एवमभिप्रायमूलमीश्वरज्ञानमादाय सिद्धसाधनं चतुर्थानुमानसाध्येऽपि समानम्। वेदवक्तुरीश्वरस्याभिप्रायमूलभूतं ज्ञानमस्माभिरिव तार्किकैरभ्युपगन्तुं न शक्यत इति तन्मतमर्यादया बाधोऽधिकः। तथा हि— असदर्थावलम्बनेनापि विधेयस्तुतिपराणि निषेध्यनिन्दापराणि च वाक्यानि दृश्यन्ते। यथा 'स आत्मनो वपामुदखिदत्तामग्नौ प्रागृह्णात्ततोऽजस्तूपरस्समभवत्तं स्वायै देवताया आलभते'ति वाक्यं स्वावयवोत्कर्तनेनापि विशिष्टप्रयोजनं कर्म क्रियते बाह्येन धनत्यागेनास्य कर्तव्यता किं वक्तव्येति तत्र प्रवृत्त्यर्थं प्रजापतिवपोत्खननरूपासदर्थावलम्बनेन [illegible]धेयस्तुतिपरम्। 'सोऽरोदीद्यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वं यदश्रवशीयत तद्रजत[४] हिरण्य[illegible]भवत्तस्माद्रजतं हिरण्यमदक्षिण्य'मिति वाक्यमश्रुप्रभवं रजतममङ्गलमिति यज्ञे दक्षिणात्वेन तद्दानान्निवृत्त्यर्थमत्र रोदनश्रुतावश्रुप्रभवत्वरूपासदर्थावलम्बनेन निषेध्यनिन्दापरम्। यद्यपि न्यायविचारेणासदर्थावलम्बनत्वमेवंभूतस्तुतिनिन्दयोर्जानीयुः श्रोतारः। तथापि यथात्यन्तहितैषिणः परमाप्तस्य पित्रादेर्वचने कस्य-

(१) 'व्यक्तिमात्रवृत्तिमात्रधर्मे व्यभिचार' इति घ. पाठः। (२) 'वाक्यप्रयोगस्थले' इति घ. पाठः।
(३) 'तर्कमर्यादया' इति घ. पाठः। (४) 'मग्निरोदनसन्दर्भावलंबनेन' इति ख. पाठः।

पाद्यस्तेषां वचनं प्रमाणमप्रमाणमपि भवति। निरस्तसमस्तदोषकलङ्कस्य निरुपप्लवनिरतिशयज्ञानप्रत्यक्षानुभूयमानत्रैकालिकवस्तुविलासस्य स्वतःप्रमाणस्य परमे-

चिद्दोषं गुणत्वेन गुणं वा दोषत्वेन प्रदर्शयत्यसदर्थावलम्बनत्वावगतावप्यन्यदेव किञ्चित्फलमभिप्रेत्य तत्र प्रवर्तयितुमन्यत्किञ्चिदनिष्टमाशङ्क्य ततो निवर्तयितुं वेदमारोपितार्थावलम्बनं स्तुतिनिन्दावचनमिति तद्विश्वासेन प्रवर्तन्ते निवर्तन्ते च। एवं मातापितृसहस्रेभ्योऽपि प्रत्ययिततरे वेदे स्तुतिनिन्दावचनमसदर्थावलम्बनमपि विध्यवगतफलार्थमवश्यं प्रवर्तितव्यं निवर्तितव्यं चेति तात्पर्येण प्रवर्तितमिति विश्वासेन प्रवर्तेरन्निवर्तेरंश्च विद्वांसः। एवं च वेदस्याभिप्रायमूलभूतवाक्यार्थज्ञानपूर्वकत्वनियमाभ्युपगतावसदर्थावलम्बनयानया स्तुत्या निन्दया चावश्यकर्तव्यतामवश्यपरिहरणीयतां च ज्ञात्वा विहितेषु प्रवर्तन्तां निषिद्धेभ्यो निवर्तन्तामित्यभिप्रायेण स्तुतिनिन्दावाक्यरचनार्थमभिप्रायपूर्वभावितदालम्बनासदर्थविषयमाहार्यज्ञानं वेदरचयितुरङ्गीकरणीयम्। कवेरिव काव्यरचनोपयोग्यौत्प्रेक्षिकार्थविज्ञानं तन्नित्यमेकं सन्मात्रविषयमीश्वरज्ञानमिति मन्यमानानां तार्किकाणां न सम्भवति। अस्माकं तु हिताहितप्रवर्तननिवर्तनाभ्यां लोकानुग्रहैकरसिकस्य परमेश्वरस्य तदुपयोगीनि चिच्छक्तिपरिणामविशेषरूपाणि स्तुतिनिन्दार्थान्याहार्यज्ञानानि काव्यमूलज्ञानवदेव सम्भवन्ति। सर्वाणि चैतान्यनुमानान्यप्रयोजकानि। न ह्यनुमानसाध्ययोस्सजातीयोच्चारणानपेक्षत्वस्य तृतीयानुमानसाध्ये शब्दाजन्यत्वस्य चतुर्थानुमानसाध्ये स्वानपेक्षत्वस्य च व्यापकविशेषणस्य वैशिष्ट्येन तत्तन्निरूपिततया व्याप्तिग्रहे कश्चिदनुकूलतर्कोऽस्ति। पूर्वपूर्वाध्यापकोच्चारणापेक्षोच्चारणादीनामपि वाक्यत्वादिहेतूपपत्तेः। एवमन्यान्यपि तार्किकाणां वेदपौरुषेयत्वानुमानानि सिद्धसाधनत्वाप्रयोजकत्वादिदुष्टानि वेदितव्यानि। मीमांसकास्तु कर्त्रस्मरणादिभिर्वेदस्याकर्तृकत्वं साधयन्ति। तान्यपि 'छन्दांसि यज्ञाः क्रतवो व्रतानी' त्यादिश्रुतिपुराणादिसत्त्वादसिद्ध्यादिदुष्टान्युपेक्षणीयानि। नन्वनादिवर्णपदानुपूर्व्यभङ्गादपौरुषेया वेदा इत्यङ्गीकृत्यापि यदि तेषां प्रलयेऽपि लयः पुनः सर्गादौ तथैव वर्णपदानुपूर्व्या समुद्धरणमित्येवं परमेश्वरकर्तृकत्वमित्यङ्गीक्रियते तदा समुद्धर्तु[illegible]भ्रमप्रमादकरणापाटवविप्रलिप्सासम्भवेनानाद्यानुपूर्वीभङ्गशङ्कया तेषां प्रामाण्ये अन[illegible]त्यादित्याशङ्क्याह—येषामिति। येषां विप्रलिप्सादिहेतवो रागादिदोषाः सन्ति तेषामेव वचनं कदाचिदप्रमाणमपि भवेत् परमेश्वरस्य तु कदाचिदपि न ते सन्तीति तेनोद्ध्रियमाणेषु वेदेषु पूर्वानुपूर्वीभङ्गशङ्कानवतारेण तदप्रामाण्यशङ्का नावकाशं लभत इत्यर्थः। 'निरस्तसमस्तदोषकलङ्कस्ये' ति सामान्यतः प्रदर्शितो दोषाभावः उत्तरविशेषणैर्विशिष्य तत्तद्दोषाभावप्रदर्शनेन समर्थ्यते। तत्र 'निरुपप्लवे' त्यादिविशेषणेन भ्रमाभाव उक्तः। 'स्वतः प्रमाणस्ये' त्यनेन प्रमादाभावः। तात्त्विकार्थनिर्धारणशक्तस्यापि कदाचित्कस्यचिदयथाज्ञानहेतुभूतमनवधानं हि प्रमादः। स तु नित्यमेव सर्वविषयप्रमाश्रयतया नित्यावहितस्य न सम्भवतीति भावः। 'स्वतः प्रमाणस्ये' त्यनेन हि नित्यप्रमाश्रयत्वमेवोच्यते। यतः प्रमाणशब्दः प्रमित्ययोगव्यवच्छेदवाची। स तु प्रमाकरणानां चक्षुरादीनां विषयसन्निधानाद्यधीनो भवति। परमेश्वरस्य तु स नित्यप्रमाश्रयत्वरूपः स्वत एव भवतीति। पर-

(१) पुराणादिजन्यानुभवमूलकर्तृस्मरणादिसत्त्वा' इति ख. पाठः। (२) 'मुहुर्मुहुस्तस्य' इति घ. पाठः।

श्वरस्य परमाप्तस्यावाप्तसमस्तकामस्य शिवस्य ब्रह्मणो वचनं तु प्रमाणमेव भवति। 'ईशानस्सर्वविद्यानामीश्वरस्सर्वभूतानाम्' 'स नो देवश्शुभया स्मृत्या संयुनक्तु' इति हि परमेश्वरस्य सर्वविद्याप्रवर्तकत्वं शुभस्मृतिप्रदातृत्वं च श्रूयते।अतस्सर्ववस्त्ववभासकानां वेदानां परमेश्वरकर्तृकतया परमेश्वरस्य सर्वज्ञता निश्चीयते। अज्ञातस्य वक्तुमशक्यत्वात्। यद्यपि सर्वगतस्य परमेश्वरस्य सर्ववस्तुसंयोगेन सर्वज्ञत्वं सिद्ध्यति तथापि सर्ववस्त्ववभासकानां वेदानां प्रणेतृता विशेषं दर्शयति यथा दीपस्वप्रभासंयुक्तेष्वपि रूपादिषु रूपमेव प्रकाशयति न रसादि तथा न परमेश्वरः किं तु स्वशक्तिसंयुक्तं सकलमपि प्रकाशयतीति। ननु, परमेश्वरस्य सर्वज्ञत्वं नाम वेदोक्तसकलपदार्थाभिज्ञत्वम्। तर्हि महर्षीणामपि वेदार्थवेदिनां सर्वज्ञत्वं सिद्धम्। किमत्र वैषम्यमिति चेन्न। तत्कर्तुरीश्वरस्याधिकं ज्ञानमस्ति।

मेश्वरस्येत्यनेन स्ववशीकृतसकलप्रपञ्चत्ववाचकेन कर[illegible]पाटवा[illegible] च उक्तः। 'परमाप्तस्ये'त्यनेन विप्रलिप्साभावः। तत्र हेतुभूतो रागाद्यसम्भवस्तु 'अवा[illegible]प्तकामस्ये' त्यनेन समर्थितः। उपन्यस्तं शिवस्य भ्रमाद्यभावं श्रु[illegible]दाहरणेन द्रढय[illegible] [illegible]न इति। 'ईशानः सर्वविद्याना' मिति श्रुतिः शिवस्य सकलविद्या[illegible] प्रतिपादयति। [illegible]स्य यथावद्विद्यासम्प्रदायप्रवर्तनविरोधिनां भ्रमादीनामभावं गमयति। अन्यथा तदैश्वर्यानुपपत्तेरिति भावः। ननु, यथावदुपदेष्टु[illegible] [illegible]प्रलिप्सयान्यथोपदिशेदित्याशङ्क्य तदभावे श्रुत्यन्तरमुदाहरति—स नो देव इति। निरतिशयानन्दप्रापकतत्त्वबोधसंयोजकत्वं शिवस्य प्रतिपादयन्ती 'स नो देव' इति श्रुतिः तस्मिन्विप्रलिप्सागन्धमपि न सहत इति भावः। एवं शास्त्रयोनित्वहेतुमुपपाद्य तस्याध्याहृतेन साध्येनान्वयं दर्शयति--अत इति। तत्रानुकूलतर्कमाह—अज्ञातस्येति। वक्तुं परबुबोधयिषया शब्दसन्दर्भं रचयितुम्। ननु, सर्वगतस्य परमेश्वरस्य यावदाश्रयव्यापिनी चैतन्यशक्तिः सर्ववस्तुसंयोगिनीति तत एव हेतोस्तस्यास्सर्वविषयत्वसिद्धेः परमेश्वरस्य सर्वज्ञत्वं सिद्ध्यति। किं शास्त्रयोनित्वहेतुप्रसाधनक्लेशेनेत्याशङ्क्य शास्त्रयोनित्वहेतुना सिद्ध्यन्विशेषः सर्ववस्तुसंयोगेन न सि[illegible]द्ध्यतीत्याह—यद्यपीत्यादिना। ननु, वेदप्रणेतृतारूपं शास्त्रयोनित्वं कुतो विशेष गमयति यदर्थं सर्ववस्तुसंयोगहेतुमुपेक्ष्य स हेतुरन्विष्यत इत्याकाङ्क्षायां तेन गमयितव्यं विशेषमाह—यथेति। 'सकलमपि प्रकाशयती'ति विशेषं वेदानां प्रणेतृता दर्शयति गमयतीति पूर्वेणान्वयः। यथा दीपप्रभा रूपरसादिसम्बन्धाविशेषेऽपि रूपमेव प्रकाशयति न [illegible]दे तथा परमेश्वरप्रभारूपचैतन्यशक्तिरपि किं व्यवस्थितविषयेत्याशङ्का शास्त्रयोनित्वहेतुना सर्वविषयज्ञातृत्वसाधनेनैव निवर्तनीयेति तदर्थमपि तदन्वेषणमावश्यकमिति भावः। ननु, यथा सर्वसंयोगिचैतन्यशक्तिमत्त्वेन निरङ्कुशं सर्वज्ञत्वं न सिद्ध्यति तथैव वेदकर्तृत्वेनापि। तेनापि हि वेदाद्वेदार्थमवगच्छतां महर्षीणामिव वेदोक्तसकलपदार्थाभिज्ञत्वमात्रं सिद्ध्यति न तु वेदार्थव[illegible]तगङ्गावालुकासङ्ख्यादिज्ञातृत्वमपीत्याशङ्कते—नन्विति। सर्वज्ञत्वं सिद्धमिति सकलवेदार्थवेदित्वरूपं सङ्कुचितं सर्वज्ञत्वं सिद्धमित्यर्थः। किमत्रेति। वेदादर्थमवगच्छतां सार्वज्ञ्याद्वेदकर्तृत्वेन

(१) 'इति परमेश्वरस्य' इति ख. पाठः। (२) 'करणविशेषं' इति ख. पाठः।

व्याकरणादेरधिकार्थविदां हि पाणिनिप्रभृतीनां तत्प्रणेतृत्वं दृश्यते। वेदश्च सर्वार्थावभासकोऽपि न सर्वं मुख्यतः प्रकाशयति किं तु किमपि लक्षणया किमपि सामान्येन किमपि विशेषेण। परमेश्वरस्सर्वसाक्षी सर्वं प्रत्यक्षयतीति वेदेश्वरयोरे-

सिद्ध्यतीश्वरसार्वज्ञ्ये वैषम्यं नास्ति, उभयस्यापि यावद्वेदार्थविषयतारूपत्वादित्यर्थः। यद्वा सर्वसंयोगित्वेन सिद्ध्यतः सार्वज्ञ्यात्तत्र नास्ति वैषम्यं विषयसङ्कोचस्योभयत्रापि सद्भावादित्यर्थः। वेदकर्तृत्वेन वेदार्थविषयमेव सार्वज्ञ्यं न सिद्ध्यति किंत्वधिकविषयमपि प्रबन्द्धृणां प्रबन्धमूलज्ञानस्य प्रबन्धाधिकविषयत्वदृष्टेरिति परिहरति—नेति। ननु, अपूर्वप्रबन्धरचयितुरेव प्रबन्धार्थाधीनस्य करणीयप्रबन्धोचितवर्णपदवाक्यविन्यासादिप्रकारस्य तत्परिहरणीयदोषजातस्य तत्तत्प्रदेशकर्तव्यार्थसङ्क्षेपविस्तरौचित्यस्य तत्रतत्र सम्भाविताक्षेपसमाधानव्यञ्जनसमर्थविशेषणविन्यासस्येत्येवमादेर्ज्ञानमपेक्षितम्। अनादिमपौरुषेयप्रबन्धं लोके खिलीभूतं प्रचारयितुं पूर्वसिद्धयैव वर्णपदानुपूर्व्योच्चारयतस्तु तन्नापेक्षितम्। अतोऽनपेक्षितत्वादप्रयोजकमधिकज्ञानं न वेदकर्तृत्वेन सिद्ध्येत्। अन्यत्र दर्शनमात्रेण तत्सिद्धावन्यत्र प्रबन्धान्तराभ्यासजनितमधिकज्ञानं दृष्टमितीश्वरस्यापि तथाभूतमेव तत्सिद्ध्येदित्याशङ्क्या[illegible]—व्याकरणादेरिति। पाणिनिप्रभृतयो हि परमेश्वरोपज्ञपूर्वपूर्वव्याकरणप्रसिद्धमर्थजातं स[illegible]न्तोपि रचनीयसूत्रादिगतवर्णपदानुपूर्व्याद्यधिकार्थविषयज्ञानवन्तो भवन्ति। तथा वेदकर्तुरपि वैदिकवर्णपदानुपूर्व्यादिज्ञानमावश्यकमिति वेदकर्तृत्वेन वेदार्थाधिकविषयज्ञानसिद्धिर्भवत्येवेति भावः। यद्यपि महर्षीणामिव सकलवेदार्थाभिज्ञत्वरूपमेव सार्वज्ञ्यं सिद्ध्येत्। तथापि तेषां वेदश्रवणाधीनात्सार्वज्ञ्यात्परमेश्वरस्य वेदरचनामूलभूतं वेदकर्तृत्वेन सिद्ध्यत् सार्वज्ञ्यं विशिष्टं सिद्ध्येदित्याह—वेदश्चेति। सर्वार्थेति। स्वविषयीभूतसर्वार्थावभासकोऽपीत्यर्थः। वेदः स्वविषयं सर्वमर्थं न मुख्यया वृत्त्या प्रकाशयति किं त्विक्षुक्षीरमाधुर्यादिवदनुभवैकवेद्यमर्थजातं तत्तदसाधारणवाचकशब्दाभावान्मुख्यवृत्त्या प्रख्यापयितुमशक्नुवन्यथाकथञ्चिल्लक्षणया ख्यापयति। यथा—'यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह। आनन्दं [illegible]णो विद्वान्। न बिभेति कुतश्चने'ति। न हि ब्रह्मानन्दगतः सर्वोत्कर्षः केन चिदसाधार[illegible]त्थं भूतइति प्रख्यापयितुं शक्यते। अतो वाङ्मनसातीतत्ववचनेन लक्षणया [illegible]ते। विशिष्य प्रख्यापयितुमशक्यं किञ्चिदर्थजातं तु सामान्यमुखेन ज्ञापयति। यथा 'अनन्ता वै वेदा' इति आनन्त्यमनन्तोत्कर्षापकर्षशालि। तद्यथा—अतीतक्षणानन्त्यमस्मिन्कल्प इव पूर्वकल्पेऽप्यस्ति। तत्र पूर्वकल्पगतात्तस्मादेतत्कल्पगतं भूयसोत्कृष्यते। एवमागाम्यनन्तकल्पगतानि तान्युत्तरोत्तरमुत्कृष्यन्ते। एवमनन्तविधानन्त्यमध्ये वेदानन्त्यमीदृशमिति [illegible]विशिष्य प्रदर्शयितुं नास्ति तदसाधारणः शब्दः। अतः सामान्यमुखेन ज्ञाप्यते। एवं सामान्यमुखेन क्वचित्क्वचित्प्रवर्तमानस्य वेदस्य तत्तदर्थं प्रत्यक्षतः स्वयं विशिष्यानुभूय तत्तद्वेदवाक्यप्रणेतुरीश्वरस्य च महति वैषम्ये स्थिते तत्तद्वेदवाक्यश्रवणेन तत्तदर्थमवगच्छतां महर्षीणां तत्तदर्थे न तथा स्पष्टावभासः। यथा यथार्थतस्तदप्रत्यक्षतोऽनुभूय तत्तद्वाक्यप्रणेतुरीश्वरस्येति व्यक्तमेव। न हि क्षीरमाधुर्यविशेषं स्वयमनुभूय क्षीरं मधुरतरमिति प्रयुञ्जानस्येव तस्माद्वाक्यात्तन्माधुर्यमवगच्छतः तथा तत्र स्पष्टावभासोऽस्तीति भावः।

तावद्वैषम्यमिष्यते । ननु, परमेश्वरस्यैव वेदकर्तृत्वमिति न नियन्तुमः । 'षड्होता वै भूत्वा प्रजापतिरिदं सर्वमसृजत ऋचो यजूंषि सामानी'त्यादि श्रवणाद्धिरण्यगर्भादेरपि तत्कर्तृत्वावगमादिति चेन्न । हिरण्यगर्भोत्पत्तेः प्रागपि वेदानां सद्भावात् । श्रूयते हि 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै' इति । येस्सर्वदेवानामादिमस्य हिरण्यगर्भस्यापि कर्ता तस्मै सर्वेभ्यो वेदानुपदिशति स एव सर्वाधिको वेदकर्ता परमदेशिकः । तथा हि श्रुत्या तथाऽभिव्यज्यते ।

नन्वीश्वरस्य वेदरचनामूलत्वेन सिद्ध्यज्ज्ञानं विशिष्य सर्ववेदार्थविषयं तद्... व्यादिविषयं च सिद्ध्यतु नाम । तथापि तस्य नदीवालुका... विषयत्... शसार्वज्ञ्यसिद्धिरिति प्रश्नस्य किमुत्तरं निष्पन्नम् । वे... ज्ञानं याव... मिति सिद्धौ शिवशक्तिर्दीपप्रभान्यायेन व्यवस्थितविषये... शङ्कायां निरस्तायामस्ये' सङ्ख्यादिविषयत्वमपि सिद्ध्यतीति चेत् तथाप्यतीतान... विषयज्ञानं न स्थित्यनेन नसंयोगस्य विद्यमानेष्वेव सम्भवात् सत्कार्यवादे सर्वेषामर्थानां सदा सत्त्वेऽपि । 'ई-कभूतभविष्यदवस्थाविशेषज्ञानं न सिद्ध्... चेत्, उच्यते । वेदकर्तृत्वेन वेदवद्धि-भूतज्ञानसिद्धौ तद्रचनासमयेष्वसतां भूतभविष्यतामपि वेदार्थानां ज्ञानं सिद्धमिति हिर्भूतानामपि भूतभविष्यतां ज्ञानं सिद्ध्येत् । शिवज्ञानस्य विद्यमानेष्वेव श्रुत्य-त्वशङ्काया इव भूतभविष्य... त्वशङ्काया अपि निरासे सति सङ्कोचकाभावस्य विषयत्वसिद्धेः । यस्य प्रसादादतीतानागतविषयं ज्ञानं देवर्षिमनुष्यादीनां जायतावः । मेश्वरस्यातीतानागतज्ञातृत्वकल्पने कानुपपत्तिः । कारणाधीनमतीताना... विषयानुकू-ज्ञानानां सम्भवति । नित्यस्य तु परमेश्वरज्ञानस्य तत्तदर्थसम्बन्धाधी... व... गतस्य वाच्यमित्यतीतानागतावस्थाविशेषविशिष्टैः सम्बन्धाभावे कथं तद्विषय... स्यादास्स-जीवानामिवेश्वरस्यापि चिच्छक्तिः 'प्रज्ञा च तस्मात्प्रसृता पुराणी'ति वचनप्रामाण्यशङ्क्य दिकारणाधीननानापरिणामविशेषवतीत्यभ्युपगमात् । तदेतत्स... मभिप्रेत्योक्तं भाष्यादि-स्सर्वसाक्षी सर्वं प्रत्यक्षयती'ति । 'न सर्वं मुख्यतः प्रकाशयती'त्येतन्न सर्वं विशिष्य हेतुमु-त्यस्याप्युपलक्षणम् । 'किमपि विशेषेणे'ति दृष्टान्ततयोपन्यस्तम् । ननु, ब्रह्मकलमपि कर्तृत्वे सति तेन महर्षीणां सार्वज्ञ्याद्विशिष्टमीश्वरस्य सार्वज्ञ्यं सिद्ध्येदपि तत्रैव दीपप्रभा निश्वसितादिश्रुतीनां षड्होतृवाक्यादीनामिव ...भिमानिदेवतादृष्टत्वादिविषयत्वेनान्य-प्रायेण शङ्कते—नन्विति । प्रजापतेः परमेश्वराद्वेदावाप्तिश्रवणात्तस्य वेदप्रणेतृत्वनिव-दूरे तत्सृष्टानामग्न्यादीनामिति तेषां वेदकर्तृत्वश्रुतेरन्यथा नेतव्यत्वेऽपि परमेश्वरस्य त्वे-त्वश्रुतयो नान्यथा नेतव्याः । बाधकाभावात् । अतः सृज्यमानाय प्रजापतये वेदप्रदान श्रवणात् ततः प्रागेव परब्रह्मणा वेदाः प्रणीता इत्यभ्युपगन्तव्यमित्याशयेन परिहरति—नेति । 'सर्वदेवानामादिमस्ये'ति विशेषणमग्न्यादीनां वेदकर्तृत्वश्रवणस्यान्यथा नेतव्यतायाः कैमुतिकन्यायेन सिद्धिं दर्शयितुम् । यद्यप्युदाहृतमन्त्रे पूर्वमित्युक्त्यैवोपन्यस्तविशेषणार्थ-स्सिद्ध्यति तथापि तस्य स्पष्टीकरणार्थं मन्त्रान्तरमुदाहरति—तथा हीति । अस्मिन्मन्त्रे

(१) 'तदधिकरणं' इति घ. पाठः ।

श्वरस्य
धीनवर्णपदानुपू-
वेदिन
वासिद्धेर्न निरङ्कु-
नमस्ति
द्वेदतदर्थविषय-
ां नदीवालुका-
द्ध्यति । ज्ञा-
तत्तदागन्तु-
दरचनामूल-
यतीति तद्व-
स्थितविषय-
भावेन सर्वे-
ते तस्य पर-
त्वमनित्य-
तत्तद्विषयत्वं
दिति चेन्न ।
न नादृष्टा-
'परमेश्वर-
प्रकाशयती
ह्मणो वेद
न प्रमाण
ादित्यभि
मनुपप
वेदक

'यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद्विश्वाधिको रुद्रो महर्षिः । हिरण्यगर्भं पश्यत जायमानं स नो देवश्शुभया स्मृत्या संयुनक्तु' । इति । महर्षिर्वेदकर्ता यस्सर्वज्ञत्वादिना विश्वस्माच्चिदचित्प्रपञ्चादधिको रुद्रः परब्रह्मभूतस्सर्वेषां देवानामिन्द्रादीनां प्रथममादिमं हिरण्यगर्भं ब्रह्माणं स्वसङ्कल्पेन प्रकृतेरुपादानात्मनो जायमानं सृष्टिकाले सर्वज्ञानोपायसकलवेदोपदेशरूपयाऽपश्यत् स परमदेशिको नः अस्मानपि सकलसंसारपाशमहानर्थनिवृत्तिहेतुभूतया परमामृतलक्ष्मीसमावेश-परानन्दप्राप्तिकारिण्या अत एव परममङ्गलरूपया वेदान्तसारसामरस्यसिद्धया स्मृत्या बोधकलया स्वविषयया संयोजयत्विति तात्पर्यम् । ततस्सकलवेदकर्तृत्वमीश्वरस्य सिद्धम् । वाचो नित्यत्वश्रुतिरीश्वरेण पूर्वसत्तानुवृत्त्या विहितत्वा-

देवानां प्रथममिति स्पष्टमुक्तम् । पुरस्तात् कल्पादौ । पश्यतेत्यडागमाभावः आत्मनेपदं चेत्युभयं छान्दसम् । 'जायमान'मित्यनेन जननावस्थायामेव चराचरसृष्ट्युपयोगिसकलवेदतदर्थस्फूर्तिसमर्थयानुग्रहदृष्ट्या दर्शनं व्यज्यते । अत एव 'यो ब्रह्माणं विदधाती'ति मन्त्रेऽपि सृष्टिवेदप्रदानयोस्समानकालत्वमुक्तम् । पुराणेषु च 'ज्ञानमप्रतिमं यस्य वैराग्यं च जगत्पतेः । ऐश्वर्यं चैव धर्मश्च सह सिद्धं चतुष्टय'मिति हिरण्यगर्भस्य ज्ञानादीनां सहजत्वमुक्तम् । 'स्मृत्ये'त्यनेन मोक्षार्थं दहराद्युपासनारूपा स्मृतिसन्ततिरुच्यते । तज्जन्यसाक्षात्कारो वा तद्वाचकेन लक्ष्यते । 'स्मृतिलाभे सति सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्ष'इति श्रुत्यन्तरेऽपि मोक्षजनकज्ञाने स्मृतिशब्दप्रयोगो दृश्यते । मन्त्रं व्याचष्टे—महर्षिरिति । तस्मिन्जन्मनि कुतश्चिदध्ययनमनपेक्ष्य स्वयमेव सूक्तविशेषरूपवेदैकदेशद्रष्टारो हि वसिष्ठादय ऋषय उच्यन्ते । अतः परमेश्वरः कदाचिदप्यध्ययनमनपेक्ष्य सकलवेदप्रणेतृत्वान्महर्षिरिति निर्दिष्टः । इदं विशेषणं हिरण्यगर्भसृष्ट्यवस्थायां वेदप्रदानरूपानुग्रहदृष्ट्या दर्शनं समर्थयितुम् । ततः प्रागेव वेदप्रणेतृत्वप्रदर्शनार्थं सर्वज्ञत्वादिनेति । निरतिशयं सर्वज्ञत्वमत्रैव विश्रान्तमिति भावः । रुद्रशब्दोऽत्र संसाररुजां द्रावके परब्रह्मणि वर्तते न तु संहाररुद्रादाविति व्याचष्टे—रुद्र इति । स्वसङ्कल्पेनेति । निमित्तरूपस्य स्वस्य सङ्कल्पेन प्रकृत्यवस्थाविशेषात्मकोपादानरूपात् स्वात्मनो जायमानमित्यर्थः । 'हिरण्यगर्भं जनयामास पूर्वं स नो बुद्ध्या शुभया संयुनक्तु'इति श्वेताश्वतरोपनिषद्गस्य मन्त्रस्य पाठात्स्वसङ्कल्पेनेति विशेषितम् । 'पश्यते'ति दर्शनमात्रोक्तेः फलाभावात् 'यो वै वेदांश्च प्रहिणोति'इति मन्त्रान्तरदर्शनाच्च ...विशिष्टदर्शनमिह विवक्षितमित्यभिप्रेत्य विशेषयति—सर्वज्ञानेति । परमामृतेति । परमामृतं ब्रह्म तल्लक्ष्मीसमावेशः सत्यसङ्कल्पत्वादिना तत्सादृश्यप्राप्तिः परानंदप्राप्तिः । उक्तस्मृति-...पणार्थस्सर्वोऽपि 'शुभये'ति तद्विशेषणेन लब्ध इत्यभिप्रेत्याह—अत एवेति । सामरस्य-...ब्रह्मणि तात्पर्यं तस्मान्निश्वसितादिश्रुतीनां षड्होतृवाक्यादिवैषम्यात् ततः सकलवेदकर्तृत्वमीश्वरस्य सिद्ध्यतीत्युपसंहरति—तत इति । तथापि वेदनित्यत्वश्रुतिविरोधः स्यादित्याशङ्क्य 'पूर्वं सृष्टेः प्रा'गित्यादिग्रन्थेन सूचिते तत्समाधाने स्थित एव समाधानान्तरमा-...वाच इति । पूर्वं प्रलयेषु घटादीनामिव वेदानामसत्त्वेऽपि प्रतिकल्पं प्रादुर्भावात् प्रवा-

(१) 'घटादीनामिव' इति. ख. पाठ. ।

वेदानामविरुद्धा । ततो वेदानामीश्वरकर्तृकत्वमि... प्रणीतत्वं नित्यत्वं चाविरुद्धमेव ॥

इति शास्त्रयोनित्वा... ...धिकरणम् ॥ ३ ॥

हनित्यत्वमस्तीति तद्विषयतया वेदनित्यत्वश्रुतेर्... रविरोध उक्तः । इदानीं तु क्रमविशेषविशिष्ट-

वर्णरूपाणां वेदानां प्रलयेऽपि क्रमोपाधिभूतप... रमेश्वरबुद्ध्यनुवृत्त्या सत्तानुवृत्तिरस्तीति तद्वि-

षयतयेति भेदः । ननु, वेदानां प्रलयेऽपि स... शिष्य सर्ववेदार्थत्वे कथं तेषां सर्गादावीश्वरप्रणीतत्वमुपपद्यते

इत्याशङ्क्याह—तत इति । प्रलये वेदानां प... नदीवालुकासङ्ख्ये रमेश्वरबुद्धिगोचरतयैवानुवृत्तिः सर्गादौ तु तेषां-

परश्रवणगोचरतया वैखरीवृत्तिविशिष्टत्वेन प... वेदरचनामूलभूतं रमेश्वरप्रणीतत्वमित्युभयमप्यविरोधेनोपपद्यते ।

अत एव 'अनादिनिधना दिव्या वागुत्सृष्टा स्व... तविषयेति शङ्कायां यंभुवा । आदौ वेदमयी भूता यतः सर्वाः प्रवृत्तयः ॥' इति वेदानां नित्यत्वेऽपि शिवप्रणीतत्वं... तानागतवस्तुविषय... स्मर्यत इति भावः ॥ ३ ॥

इति शास्त्रयोनित्वाधि... ...करणम् ॥ ३ ॥

नयमणिम... सर्वेषामर्थानां सदा ...

अथ शास्त्रयोनित्वा...

॥ सू ॥ शास्त्रयोनित्... त् । उच्यते । वेदक... ...लायाम्

कर्तुः कार्येण सिद्धेरनुमितिविषयो नैष शास्त्रैकगम्यस्साक्षाद्वेदे ...मपि वेदार्थानां ज्ञान... ...धिकरणम् ॥ ३ ॥

मैवं कर्त्रैकतादेस्तदविषयतया शास्त्रमेवात्र मानं शास्त्रानुग्राहककर... ...नस्य विद्यमानविषयेषु ...त्वात् ॥ ३ ॥

सर्वज्ञत्वद्रढिम्ने निखिलजनयितुर्वेदकर्तृत्वमिच्छन्नित्यत्वं मानता... ...पि निरासे सति सङ्कोच...

मैवं तत्पूर्वपूर्वक्रममनुसरता शंभुना निर्मितास्तास्साक्षादेव प्रमाणं... ...देवर्षिमनुष्यादीनां जाय...

इति शास्त्रयोनित्वाधिकर...

...णाधीनमतीतानागतविष...

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम् ...त्तदर्थसम्बन्धाधीनमेव ...गतस्त्वम् ॥ ३ ॥

अथ शास्त्रयोनित्व... ...न्वे कथं तद्विषयत्वं स्यात्स्यास्स-

सू० ॥ शास्त्र... ...त्वात् ॥ ...राणी'ति वचनप्रामाण्यशङ्काय

भगवत्पादमते, पूर्वसूत्रे ब्रह्मणो जगत्कारणत्वसमर्थनेनार्थादुपक्षिप्तं सर्वज्ञत्व... ...र्वमभिप्रेत्योक्तं भाष्यादि-

मिति पदाध्याहारेण ब्रह्मपदानुषङ्गेण च सूत्रं पूरणीयम् । शास्त्रस्य योनिः शास्त्रयो... ...येतत्र सर्वं विशिष्य हेतुमु-

शास्त्रस्य—महत ऋग्वेदादेः सर्वज्ञकल्पस्य शास्त्रस्य । योनित्वात्—(कर्तृत्वेन) ...

इति सूत्रार्थः । "अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतदृग्वेदो यजुर्वेदस्सामवेदोऽथर्व... ...स्तम् । ननु, ब्रह्मलमपि

श्लोकास्सूत्राण्यनुव्याख्यानानि व्याख्यानानि " इति वाक्यं विषयः । अत्र इदं वाक्य... सिद्धेदपि तत्रैव नोपप्रभा

श्यति उत न साधयतीति निःश्वसितश्रुतिनित्यत्वश्रुत्योर्विरोधाऽविरोधाभ्यां सन्देहे ...तादृष्टत्वादिविषयत्वत्न्य-

श्रवणात् व्याकरणादिवद्वेदस्य पौरुषेयत्वे मूलप्रमाणसापेक्षत्वेनाप्रामाण्यापाताच्च नेदं वे...

पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु, आदिकर्तुरीश्वरस्याभ्युपगमात् ... पूर्वपूर्वकल्पानुसारेण ...त्तस्य वेदप्रणेतृत्वेन-

प्रवाहनित्यत्वबोधकत्वात् अनादितापर्योपगमात् वेदस्य योग... असति बाधे ...त्वेऽपि परमेश्वरस्य त्वे-

स्परविरोधाभावेन ईश्वरस्य वेदकर्तृत्वे अनितरसापेक्षत्वेन वेदस्य ...रुपौरुषेयत्वाप्रसक्त... ...नाय प्रजापतये वेदप्रदान

दादेस्सर्वज्ञकल्पस्य कर्तृत्वेन कारणत्वात् ब्रह्मणः इदं वाक्यं ... ...यत्वेति । इ...

लक्षणनिरूपणानन्तरं प्रमाणजिज्ञासायामिदमारभ्यते । शास्त्र... ...दादि प्रमाणं यस्य... ...यमित्याशयेन परिहरति—

भावः तत्त्वं तस्मादिति विग्रहः । अत्र वर्णके ब्रह्मपदानुषङ्गे... ...शास्त्रप्रमाणमिति पदा... ...वणस्यान्यथा नेतव्यतायाः

शास्त्रयोनित्वात्—शास्त्रैकगम्यत्वात् । ब्रह्म शास्त्रप्रम... भवति इति सूत्रार्थः ...श्रुत्यैवोपन्यस्तविशेषणार्थ-

" नवेदविन्मनुते तं बृहन्तम् " इत्यादिवाक्यं विषयः । तत् किं वेदैकगम्यत्वमीश्वरस्य... ...तथा हीति । अस्मिन्मन्त्रे

...लक्षणसिद्धवस्तुत्वेन मानान्तरेणाप्यवगम्यत्वात् जगज्जन्मादिकारणत्वस्य अनुमानेन सिद्धत्वात् तेनैव लाघवायनुगृहीतेन सर्व-

...ज्ञत्वादेरपि सिद्धत्वाच्च न शास्त्रेणाऽत्र किञ्चिदप्यस्ति कार्यमिति ' तं त्वौपनिषद ' मित्यादिवाक्यं वेदैकगम्यत्वमीश्वरस्य न

प्रतिपादयतीति पूर्वः पक्षः । ब्रह्मणः रूपाद्यभावेन मानान्तरगम्यत्वासंभवात् मूलभूतस्य श्रुतिप्रमाणस्यैव परमात्मस्वरूप-

निरूपणोपयोगित्वात् इदं वाक्यं वेदैकगम्यत्वमीश्वरस्य प्रतिपादयत्येवेति सिद्धान्तः ॥

श्रीकण्ठमते, वस्तुसिद्धेः लक्षणप्रमाणाधीनत्वात् जगत्कारणं ब्रह्म किंप्रमाणकमित्याकाङ्क्षायामिदमारभ्यते । शास्त्रयो-

नित्वात्—शास्त्रस्य प्रमाणत्वात् । शास्त्रस्य योनित्वं शास्त्रयोनित्वं तस्मात् इति षष्ठीतत्पुरुषः । जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्म

...भवतीति शेषः । अस्य ' यतो वा इमानी ' त्यादिवाक्यद्वारा शास्त्रं विषयः । अत्र जगत्कारणं ब्रह्म शास्त्रैकगम्यमुत प्र-

...माणान्तरेणापि गम्यमिति सन्देहे शास्त्रस्य प्रमाणांतराप्राप्तिविषयत्वात् सावयवस्य विचित्रस्यास्य जगतः कर्ता कश्चित्

...सर्वज्ञत्वादिमान् स्यादिति अनुमानगम्यत्वाच्चेश्वरस्य, नात्र शास्त्रस्य प्रामाण्यम् इति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु ' नावेदवि-

...न्मनुते तं बृहन्त'मित्यादिषु वेदान्तशास्त्रमन्तरेण ब्रह्मणो बोधासम्भवश्रवणात् अनुमानतः यथाकथंचित् जगतो विलक्षणैक-

...कर्तृकत्वसिद्धावपि निमित्तोपादानशक्तियुक्तैककर्तृकत्वासिद्धेः ब्रह्म वेदान्तशास्त्रैकगम्यं तत्प्रमाणकं च भवत्येवेति । केचित्तु

...न्यथापि व्याचक्षते यथा–शास्त्रयोनित्वात्—वेदानां कारणत्वात् पूर्वाधिकरणप्रतिपादितजगत्कारणत्वोपयोगिसर्वज्ञत्ववि-

...शिष्टं ब्रह्म भवति इति । " अस्य महतो भूतस्य " इत्यादिवाक्यं विषयः । अत्र ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वं युक्तं न वेति सन्देहे

...वाचा विरूपनित्यये'त्यादेर्वाचो नित्यत्वप्रतिपादिकायाः श्रुतेर्विरोधात् वेदानां ब्रह्मकार्यत्वे पौरुषेयत्वादप्रामाण्यप्रसङ्गाच्च न

...कमिति पूर्वः पक्षः । ' अस्य महतो भूतस्ये ' त्यादिश्रुतेर्निश्वसितवद्वेदराशेरप्रयत्नेन ब्रह्मणः प्रादुर्भावावगमात् " अष्टा-

...दशानामेतासां विद्यानां भिन्नवर्त्मनाम् । आदिकर्ता कविस्साक्षाच्छूलपाणिरिति श्रुतिः ॥" इति परमेश्वरस्य सर्वविद्याकर्तृत्व-

...प्रतिपादनात् सृष्टेः प्राक्स्वात्मनि विलीनानां वेदानां पूर्वपूर्ववर्णानुपूर्व्यनुरूपरचनया पुनःकर्तृत्वस्य सर्वज्ञे परमेश्वरेऽभ्यु-

...गमाच्च वेदानामपौरुषेयत्वमीश्वरकार्यत्वं चाविरुद्धमेवेत्यतस्सकलवस्त्ववभासकसर्ववेदकर्तृत्वमीश्वरस्य युक्तमेवेति सिद्धान्तः ।

...दिना वर्णकान्तरमपि भाष्यान्तरस्थमुपन्यस्तम् ॥

रामानुजमते, शास्त्रं योनिः प्रमाणं यस्य तत् शास्त्रयोनि तस्य भावस्तत्त्वं तस्मात् । ब्रह्मज्ञानकारणत्वात् शा-

...स्त्रयोनित्वं ब्रह्मण इति यावत् । अत्यन्तातीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षादिप्रमाणाविषयतया ब्रह्मणश्शास्त्रैकप्रमाणकत्वात् उक्तस्वरूपं

...यतो वा इमानि भूतानी ' त्यादिवाक्यं बोधयत्येवेत्यर्थः । अस्य ' यतो वा इमानी ' त्यादिवाक्यद्वारा शास्त्रं वि-

अत्र श्रीकण्ठमतवदेव प्रायस्सूत्रार्थः पूर्वपक्षादिकं चेति नातीव प्रपंच्यते । अत्र अब्भक्षादिवदवधारणागर्भः शास्त्र-

...द इति भावः । अत्र यद्यपि ब्रह्म लक्षणतः प्रतिपत्तुं शक्यम् । तथापि कारणभूतस्य ब्रह्मणः अनुमानवेद्यत्वेन प्रमा-

...गोचरस्यैव शास्त्रवेद्यत्वेन ब्रह्म न वेदान्तवेद्यमिति पूर्वपक्षः । सामान्यतोदृष्टानुमानस्य जीवविलक्षणविषयत्वाभा-

...णः प्रमाणान्तरागोचरत्वेन ब्रह्म वेदान्तैकवेद्यमिति सिद्धान्तः । श्रीकण्ठमते 'केचिदाहु' रिति वर्णकान्तरमपि

... । अत्र नेति विशेषः ॥

...द्वतीर्थमते, शास्त्रं श्रुतिपुराणादि योनिः प्रमाणं यस्य (जगत्कारणस्य विष्णोः) तस्य भावः तत्त्वं तस्मात्

...कत्वात् जगज्जन्मादिकारणं ब्रह्म विष्णुरेवेत्यर्थः । अत्र ' यतो वा' इत्यादिवाक्योक्तं जगत्कारणत्वरूपं

...गोर्वा देवतान्तरस्य रुद्रादेरपि वेति सन्देहे 'जगदनेककर्तृकं विचित्रकार्यत्वात्' 'हरो जगत्कारणं सर्वज्ञत्वात्' इत्या-

...पाशुपतागमैश्च जगत्कारणत्वावधारणात् जिज्ञास्ये ब्रह्मणि श्रूयमाणजगत्कारणत्वलक्षणानुरोधेन विष्णुरेव

...णपरिपूर्णं ब्रह्मेति निर्धारणमयुक्तमिति पूर्वः पक्षः । जगत्कारणस्य जन्मादिवच्छास्त्रप्रमाणकत्वात् शास्त्रस्य

...तमूलरामायणपाञ्चरात्रतदनुसारिस्मृत्यादिरूपस्य विष्ण्वेकनिष्ठजगत्कारणत्वप्रतिपादकत्वात् अनुमानस्य प्र-

... दूषयितुं शक्यस्य स्वातन्त्र्येणादृष्टार्थनिश्चायकत्वासम्भवात् पाशुपतादीनां च मोहशास्त्रत्वप्रसिद्धेश्च जगत्का-

...व लक्षणं नान्यस्य रुद्रादेर्देवतान्तरस्येति सिद्धान्तः ॥

॥ अथ समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

**प्रथमाधिकरणे जिज्ञास्यतया प्रतिपादितस्य परब्रह्मणश्शिवस्य परिज्ञाने लक्ष-
णापेक्षायां द्वितीयाधिकरणेन लक्षणं जगज्जन्मादिरूपमभिहितम् । तस्मिन् किं
प्रमाणमित्याकाङ्क्षायां तृतीयाधिकरणेन वेदान्तशास्त्रस्य तद्विषये प्रामाण्यं तन्मू-**

प्रथमाधिकरणे शास्त्रानारम्भहेतुशङ्कानिरासेन तदारम्भमुपपाद्य जन्मादिसूत्रप्रभृति शास्त्रं
प्रवर्तितम् । समन्वयाधिकरणे पुनः सिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्यं न सम्भवतीति
शङ्काहेतुनिरासेन तत्र तेषां प्रामाण्यमुपपाद्यते। अतः शास्त्रारम्भोपपादकतया जन्माद्यधिक-
रणात्प्रागेव समन्वयाधिकरणं निवेशमर्हति । वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्ये हि तन्निर्णयफल-
कवेदान्तविचारोपयोगिन्यायग्रथनात्मकं शास्त्रमारम्भणीयं भवेत् । न तु तेषां तस्मिन्नप्रा-
माण्ये । तथा च समन्वयाधिकरणस्य शास्त्रयोनित्वाधिकरणानन्तर्यं न युक्तमित्याशङ्क्य स-
ङ्गतिविशेषप्राप्तं तदानन्तर्यमिति वृत्तसङ्कीर्तनेनोपपादयति–प्रथमाधिकरण इति । प्रथमाधि-
करणे ब्रह्म विचार्यं प्रतिज्ञातम् । तेनापरिच्छेद्यत्वात् ब्रह्म न विचार्यमिति शङ्कानिरासार्थम्
इदमित्थमिति परिच्छेत्तुमशक्यत्वेऽपि लक्षणमुखेनेतरव्यावृत्ततया परिच्छेत्तुं शक्यं तदिति
सूचितम् । ततस्तत्किं लक्षणं येन तत्तथा परिच्छेत्तुं शक्यमित्याकाङ्क्षायां जगज्जन्मादि तल्लक्ष-
णमिति प्रदर्श्य तस्य तल्लक्षणत्वं तदनुपपत्तिशङ्कानिरासेनोपपादितम् । ततो जगज्जन्मादि-
कारणे ब्रह्मणि किं प्रमाणमित्याकाङ्क्षायां शास्त्रं प्रमाणमिति प्रदर्श्य अनुमानगम्ये ब्रह्मणि
शास्त्रस्य प्रामाण्यं न सम्भवतीति शङ्कानिरासेन तस्य तत्र प्रामाण्यमुपपादितम् । तथापि
शब्दानां कार्य एव व्युत्पत्तेस्सिद्धार्थबोधकत्वासम्भवात्तस्य तत्र प्रामाण्यं न सम्भवतीति
शङ्का तदनन्तरमेवावतरति। न हि ततः पूर्वं ब्रह्मणि शास्त्रस्य प्रामाण्यं प्रसक्तम् । येनैतच्छ-
ङ्कानिरासार्थं समन्वयाधिकरणं ततः पूर्वं निवेशनीयं भवेत् । तस्मात्समन्वयाधिकरणनिरस-
नीयशङ्कोत्थानहेतुपर्यालोचनया तस्य शास्त्रयोनित्वाधिकरणानन्तर्यं प्राप्तमित्यर्थः । ननूक्त-
शङ्कानिरासाथ समन्वयाधिकरणं चेत्तदेवानारम्भणीयम् । सर्वविधशास्त्रानारम्भहेतुशङ्कानिरा-
सेन तदारम्भोपपादनार्थं प्रवृत्ते प्रथमाधिकरण एव साऽपि निरसनीया। शास्त्रानारम्भहेतुशङ्का-
त्वाविशेषादित्याशङ्कानिरासो 'जिज्ञास्यतया प्रतिपादितस्य ब्रह्मण' इत्युक्त्या सूचितः। तत्रायमा-
शयः 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे'ति(ब्र०-१-१-१) सूत्रसामर्थ्येन यासामनारम्भहेतुशङ्कानां निरसनस्य
सूचनं लभ्यते तावन्निरसनेन शास्त्रारम्भोपपादनं प्रथमाधिकरणार्थः। तथा च यथा तत्राथातः-
शब्दसामर्थ्येन सम्बन्धाधिकार्यसम्भवशङ्कानिराससूचनं लभ्यते,यथा च 'ब्रह्मजिज्ञासे'ति स[illegible]
सान्तर्गतषष्ठीसामर्थ्येन ब्रह्मणो विषयत्वप्रयोजनत्वासम्भवशङ्का[illegible]सूचनं लभ्[illegible]ने न तथा [illegible]
दान्तानां सिद्धरूपे ब्रह्मणि प्रामाण्यं न सम्भवतीति शङ्कानिरसनसूचनं तत्रत्यकिञ्चित्[illegible]
न लभ्यते। ब्रह्मविचारकर्तव्यता हि तस्य सूत्रस्यार्थः। न तु ब्रह्मज्ञानाय वेदान्तविचारक[illegible]।
येन तच्छङ्कानिरसनसूचनमपि लभ्येत । 'इहौपनिषदी मीमांसे'[illegible] प्रथमाधिकरणावतारिका-
भाष्यमारभ्य प्राग्भाष्ये तत्रतत्रास्य शास्त्रस्य वेदान्तविचारशास्त्रत्वव्यवहारस्तु विचार्यत्वेन प्र-
तिज्ञाते ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्यं शास्त्रयोनि[illegible] मन्वयाधिकरणेन च समर्थ-
यिष्यत इति तत्सामर्थ्यसिद्धमर्थं पर्यालोच्य । न च सूत्रसामर्थ्यलभ्यत्वाभावेऽपि सम्भावित-

[illegible]त्वं च निरूपितम् । येन यदव्यभिचारेण सिद्ध्यति तद्धि तस्य प्रमाणमुच्यते ।

सर्वविधानारम्भहेतुशङ्कानिरसनं शास्त्रारम्भसमर्थनार्थं तदुपोद्घाताधिकरण एव यथाकथञ्चि-
[illegible]वेशनीयमिति नियमः । पूर्वमीमांसायां बहुभिः प्रथमाध्यायाधिकरणैर्निवर्तनीयानां वेदा-
प्रामाण्यशङ्काविशेषाणां शास्त्रानारम्भहेतुत्वेन तेषां सर्वेषामपि तदारम्भसमर्थनार्थं तदीयप्रथ-
माधिकरणे निवेशनापत्तेः । तस्माद्यथा तत्र धर्मे चोदनायाः प्रामाण्ये प्रतिज्ञात एव तदप्रामा-
ण्यशङ्कास्समुत्तिष्ठन्ति तन्निरसनार्थानामधिकरणानां चोदनासूत्रानन्तरमारम्भः । एवमिहाऽपि
ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामाण्ये प्रतिज्ञात एव तदप्रामाण्यशङ्कास्समुत्तिष्ठन्तीति शास्त्रयोनित्व-
सूत्रानन्तरं समन्वयाधिकरणारम्भो युक्तः इति । तन्मूलत्वं चेति । शास्त्रस्य ब्रह्मकर्तृकत्वं चेत्य-
[illegible]ः । इदं तृतीयाधिकरणानुषक्तवर्णकान्तरप्रमेयत्वेन वस्तुतः पूर्ववृत्तान्तर्गतमिति पूर्ववृत्तम-
[illegible]ये सङ्कीर्तितं न तु समन्वयाधिकरणसङ्गत्यपेक्षितत्वेन । एवं समन्वयाधिकरणस्य प्राङ्निवेश्यत्व-
शङ्कां निरस्य तस्य शास्त्रयोनित्वाधिकरणानन्तर्यमुपपादयितुं तेनाक्षेपिकीं सङ्गतिं दर्शयति–
येनेत्यादिना । ननु 'येन यदव्यभिचारेण सिध्यति तद्धि तस्य प्रमाणमुच्यत' इति भा-
ष्येण किं प्रदर्श्यत इति पूर्वाधिकरणसमर्थितवेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यं न सम्भवतीत्याक्षे-
पोपयोगितया तार्किकाभिमतं 'प्रमाकरणं प्रमाण'मिति प्रमाणलक्षणं प्रदर्श्यत इति चेत्कथ-
मनेन वाक्येन तत्प्रदर्श्यते। अतिशयितं कारणं हि करणम्। अतिशयस्त्वत्रेन्द्रियलिङ्गशब्दादीनां
प्रमाकरणानां प्रमाव्याप्तत्वरूपो विवक्षित इत्यव्यभिचारशब्देन ख्यापनात्तत्प्रदर्श्यत इति
चेन्न । सकलसहकारिसमवधाने प्रमाव्याप्तत्वस्य सर्वप्रमाकरणसाधारण्येनाव्यावर्तकत्वात्
तदसमवधाने इन्द्रियादीनामपि तदसम्भवात् । अथोच्येत अव्यभिचारशब्देनेन्द्रियादिगतः
प्रमित्यव्यभिचारो न विवक्षितः किंतु प्रत्यक्षानुमित्यादिप्रमारूपकार्यगत इन्द्रियलिङ्गाद्यव्य-
भिचा[illegible] । ततश्च प्रत्यक्षानुमित्यादिगतेन्द्रियलिङ्गादिनिरूपितकार्यतावच्छेदकानामनुभवत्व-
व्याप्य[illegible] क्रोडीकारादनुभवत्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नकार्यताप्रतियोगिककारणताश्रयत्वे सति
प्रमाकरणं प्रमाणमिति लक्षणमिह विवक्षितं पर्यवस्यतीति चेन्न । चाक्षुषज्ञानादिवृत्त्यनुभवत्व-
व्याप्यधर्मविशेषावच्छिन्नकार्यताप्रतियोगिककारणताश्रयेषु आलोकादिष्वतिव्याप्तेः । 'अनुभव-
त्वव्याप्यधर्मे'त्यनेन अनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिविवक्षायामनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यायाः प्रत्य-
क्षत्वजातेर्नित्यज्ञानसाधारण्यात् नेन्द्रियादिनिरूपितकार्यतावच्छेदकत्वं किंतु जन्यप्रत्यक्ष-
त्वस्येति तार्किकाणामभ्युपगमेन लक्षणस्येन्द्रियेष्वव्याप्तेः । ननु, जन्यत्वातिरिक्तविशेषणघटि-
तानुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजात्यवच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणताश्रयत्वं विवक्षितमिति चेन्न। ईश्व-
रज्ञानव्यावृत्त्य[illegible]मन्द्रियनिरूपितज्ञाननिष्ठकार्यतावच्छेदकशरीरे विनाशित्वस्यापि निवेशयि-
तुं शक्यत्वेनेन्द्रियेषु तेन विशेषणेनाव्याप्तिनिरासालाभात् । ननु, नित्यमात्रव्यावृत्तिप्रयोजका-
तिरिक्तविशेषणाघटितत्वं विवक्षितम् । यद्यपि जन्यत्वं विनाशित्वं वा नित्यमात्रव्यावृत्तं न
भवति । अनित्यनित्याभ्यां प्रागभावध्वंसाभ्यामपि व्यावृत्तत्वात् । तथापि प्रकृतकार्यतावच्छे-
दके तद्विशेषणमीश्वरज्ञानव्यावर्तनैकप्रयोजनमिति नोक्तदोषानुवृत्तिः । मात्रपददानान्नित्या-
[illegible]व्यावृत्तिप्रयोजनकलौकिकत्वविशेषणघटितप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकार-
[illegible] विषये नातिव्याप्तिरिति चेन्न। एवमपि शाब्दत्वरूपोक्तविशेषणविशिष्टजात्यवच्छिन्न-

कार्यतानिरूपितकारणताश्रयेष्वाकाङ्क्षाज्ञानादिष्वतिव्याप्तेः। ननु, व्यापारवत्त्वमपि विशेषणं विव-
क्षितम्। न च पदज्ञानानां पदार्थस्मृतिवदाकाङ्क्षाज्ञानादीनां कश्चिद्व्यापारोऽस्तीति चेन्न । तथा स-
त्यनुमानप्रमाणत्वेनाभिमतस्य लिङ्गपरामर्शस्य व्यापाराभावेन तत्राव्याप्तेः। ननु, 'यद्ययं निर्वह्नि-
स्स्यान्निर्धूमस्स्या'दिति विषयपरिशोधकस्तर्कः तद्व्यापारः तस्य धूमाभावापादनरूपस्य स्वारसिक-
धूमवत्त्वज्ञानापेक्षत्वेन परामर्शजन्यत्वादिति चेन्न। विरोधिशङ्कानिवर्तनद्वारानुमित्युपयोगिन-
स्तस्य शङ्काया असार्वत्रिकत्वेनानावश्यकत्वात् । न च परामर्शद्वारा व्याप्तिज्ञानं कारणं तद्द्वा-
रा लिङ्गज्ञानस्यापि कारणत्वसम्भवेन विनिगमनाविरहात् लिङ्गविशेष्यकपरामर्शस्थले लिङ्ग-
ज्ञानस्यैव व्याप्तिविशेष्यकपरामर्शस्थले विशकलितव्यभिचाराभावसहचारज्ञानजन्यपरामर्श-
स्थले च व्याप्तिज्ञानस्याभावेनासार्वत्रिकस्योभयत्रापि तुल्यत्वात्। ननु, तर्हि व्याप्तिव्यभिचा-
राभावसहचारलिङ्गज्ञानानि सर्वाण्यपि करणानि सन्तु। न च, क्वचित् किञ्चित्सम्भवति न सर्वं
सर्वत्रेत्यनुगमः । परामर्शजनकज्ञानत्वेनानुगतेन रूपेण कारणत्वाभ्युपगमात् । न च स्मृति-
रूपपरामर्शस्थले अनुमित्यजनकसंस्कारव्यवहितस्य पूर्वानुभवरूपपरामर्शजनकज्ञानस्यानुमि-
तिजनकत्वासम्भवः। व्यापारेणेव व्यापारजनकेन व्यवधानस्यापि कार्यकारणभावाविरोधि-
त्वात् स्वर्गजनकावान्तरापूर्वव्यवहितस्यापि यागस्य स्वर्गजनकत्वाभ्युपगमादिति चेन्न । प्रत्य-
क्षपरामर्शस्थले व्याप्तिज्ञानलिङ्गज्ञानेश्वरज्ञानानाम् अनुमितिरूपपरामर्शस्थले परामर्शतज्जनक-
ज्ञानानां शब्दपरामर्शस्थले पदपदार्थाकाङ्क्षादिज्ञानानां च बहूनां परामर्शजनकज्ञानानां मेलने
कस्यचिदेव प्रमाणत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेणैकानुमित्युत्पत्तावनेकानुमितिकरणरूपानुमानप्र-
माणाभ्युपगमावश्यम्भावे लाघवान्मनःकालेश्वरादिसाधारणेन परामर्शजनकत्वेनैव तत्कारणता-
भ्युपगमौचित्यात् परामर्शाव्यवहितपूर्वक्षणोत्पत्तिकं तत्कारणं ज्ञानमनुमानमभ्युपगम्यत इति
चेन्न । स्मृतिरूपपरामर्शस्थले तदभावात् । अस्तु तर्हि सर्वं परामर्शकारणमनुमानमिति चेत्
तथा सति प्रत्यक्षादिप्रमोत्पत्तावप्यनेकप्रमाणाभ्युपगतौ नास्ति कश्चिद्दोष इति । येन यत्सि-
द्ध्यति तत्प्रमाणमित्येतावत एव लक्षणत्वसम्भवाद्व्यर्थमव्यभिचारेणेति विशेषणम् । एतेनानुभ-
वत्वसाक्षाद्व्याप्यैकजात्याश्रययावज्जन्यवृत्तितदन्यावृत्तिधर्मावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणता-
श्रयत्वविशेषितं प्रमाकरणत्वं प्रमाणलक्षणमित्यपास्तम् । असम्भवश्चात्राधिकः । प्रत्यक्षादिप्र-
माणजन्याश्चतुर्विधा अपि ह्यनुभवा अनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यैकजात्याश्रयाः । न ह्येतेषां मध्ये
कश्चिदप्यनुभवोऽनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिद्वयस्याश्रयः । तथा च चतुर्विधप्रमाणजन्यसक-
लानुभववृत्तिकार्यतानिरूपितकारणताश्रयत्वमिन्द्रियलिङ्गादिषु क्वचिदपि नास्तीति स्पष्टमेव ।
नन्वनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्या एकजातिश्चतुर्विधेष्वनुभवेषु नानुवर्तत इति चेन्मानुवर्तिष्ट। तथापि प्र-
त्यक्षादिष्वनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजातित्वमिव प्रत्येकमेकत्वमपि तावदस्ति । तथा च यथानुभवत्व-
साक्षाद्व्याप्यजातीनां भेदेऽपि सर्वेऽप्यनुभवा अनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजात्याश्रयाः । एवमेकत्व-
विशेषिततज्जात्याश्रया अपि भवन्तः केन वारयितुं शक्यन्ते । नन्वेकजातीत्यत्रैकशब्दः एक-
त्वाधिकरणत्वप्रतीत्यर्थो न भवति । सर्वासामपि जातीनां प्रत्येकमेकत्वेनाव्यावर्तकत्वात् ।
किं त्वनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजातीनां मध्ये कस्याश्चिदेव ग्रहणार्थः। 'तदन्यावृत्ती'त्यस्य चोक्तरू-
पजात्याश्रययावज्जन्यवृत्त्यनित्यज्ञानत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणताश्रयशरीराद्यतिव्या-

प्तिवारणार्थमुपात्तस्यानुभवत्व[illegible]द्व्याप्यजात्यन्तराश्रयावृत्तित्वमर्थः। न त्वनुभवत्वसाक्षाद्व्या-
प्यजात्याश्रयान्यावृत्तित्वमर्थः। [illegible]ऽपि हेतोरेकशब्दोऽनुभवत्वसाक्षाद्व्याप्यजातीनां मध्ये क-
स्याश्चिदेव ग्रहणार्थ इति नासम्भवशङ्कावकाश इति चेत्। किमयमेकशब्दःउक्तरूपजातीनां मध्ये
व्यवस्थितकिंचिज्जात्याश्रयग्रहणार्थः उत यदा यत्र प्रमाणे लक्षणमुपसंह्रियते तदा तत्प्रमाणज-
न्यज्ञानवृत्तिजातिग्रहणार्थः। आद्ये व्यवस्थितरूपा द्वितीयेऽननुगमरूपा चाव्याप्तिः। ननु, प्रमाया
अननुगतत्वादननुगते लक्ष्ये लक्षणाननुगमो न दोषायेति तार्किका वदन्तीति चेत् सत्यम् ।
एकमेव ज्ञानं विषयविशेषेण प्रमा चाप्रमा चेति विषयविशेषेण प्रमात्वस्याननुगतत्वात्तद्वति
तत्प्रकारकज्ञानं प्रमेत्यादिलक्षणेषु तत्तत्प्रमाविषयपरामर्शे सर्वनामार्थाननुगमो न दोषायेति
ते वदन्ति। नैवमेकमेव ज्ञानं नानाकरणजन्यत्वेन तत्तत्करणांशे प्रत्यक्षमनुमितिश्चेत्यादिरू-
पेण प्रमात्वाप्रमात्वसङ्करवत् प्रत्यक्षत्वानुमितित्वादिसङ्करोऽपि तैरिष्यते । येनायमप्यननु-
गमो न दोषः स्यात् । तस्मादिहाव्यभिचारेणेति विशेषणं प्रमाकरणं प्रमाणमिति
प्रमाणसामान्यलक्षणप्रत्यायनार्थं प्रमाकरणगतप्रमाव्याप्तिपरं प्रमागतकरणविशेषव्याप्तिपरं
वेत्येतदयुक्तम् । ननु, तर्हि प्रमासाधनं प्रमाणमित्येवंरूपस्यैव प्रमाणसामान्यलक्षणस्य प्रत्या-
यनार्थं सिद्ध्यतिशब्दोक्तस्य ज्ञानस्य भ्रमव्यावृत्तत्वलाभायाव्यभिचारेणेतिपद'मिन्द्रियार्थसन्नि-
कर्षोत्पन्नमव्यपदेश्यमव्यभिचारिव्यवसायात्मकं प्रत्यक्ष'मिति न्यायसूत्रगतमव्यभिचारिपदम-
र्थाव्यभिचारपरमस्तु । नैतदपि युक्तं, सिद्ध्यतिपदेनैव तल्लाभात्। भ्रमकरणेन दुष्टचक्षुरादिना
तत्तदर्थज्ञानस्यैव तत्तदर्थसिद्धेर्व्यवहाराभावेन सिद्ध्यतेरर्थाव्यभिचारिज्ञानपरत्वात् । तस्मा-
त्किमपि वक्तव्यं यदुदाहृतेन भाष्येण प्रदर्श्यत इति। उच्यते । अनेन भाष्येण न्यायमतसिद्धं
मतान्तरसिद्धं वा प्रमाणसामान्यलक्षणं न प्रदर्श्यते । किं तु 'अप्राप्ते शास्त्रमर्थवत्' 'यश्चार्था-
दर्थो न स चोदनार्थ' इति मीमांसकमर्यादाप्रसिद्धं शास्त्रप्रामाण्यप्रयोजकं प्रदर्श्यते। वेदान्तानां
ब्रह्मणि प्रामाण्यस्य पूर्वसूत्रोक्तस्याक्षेपे समनन्तरवाक्येन करिष्यमाणे तत्प्रदर्शनस्योपयोगि-
त्वात् । तथा च यच्छास्त्रार्थत्वाभिमतं वस्तु येन शास्त्रेणाव्यभिचारेण तच्छास्त्रावतारमात्रेण
सिद्ध्यति न तु तच्छास्त्रावतारानन्तरमपि तदर्थसामर्थ्यस्य तदुपजीविवाक्यान्तरस्य वावतारम-
पेक्षते तच्छास्त्रं तत्र प्रमाणमिति न्यायविद्भिरुच्यत इत्यर्थः। यद्धि यच्छास्त्राधीनसिद्धिकमपि
तदर्थसामर्थ्येन तदर्थोपजीविवाक्यान्तरेण वा लभ्यं तत्रोभयत्रापि न तच्छास्त्रं प्रमाणम् ।
तत्र सामर्थ्यवाक्यान्तररूपप्रमाणान्तरसद्भावात् । किं तु साक्षात्स्वप्रमेयार्थे प्रमाणं तत्र प्र-
माणान्तराभावात् तत्प्रमितिं विना सामर्थ्यवाक्यान्तरप्रमाणयोरनुन्मेषाच्च । तत्र सामर्थ्यल-
भ्यं यथा—'दर्शपूर्णमासयोरितिहायेडोबर्हिःप्रतिसमानयेते जुह्वामौपभृत'—मिति शास्त्रस्य
जुह्वामौपभृदाज्यसमानयनकालविधिरर्थः । तत्सामर्थ्यात् जौहवमाज्यमादिमप्रयाजत्रयार्थमौप-
भृतमाज्यार्थं बर्हिरादिप्रयाजद्वयार्थमिति व्यवस्था लभ्यते । एतच्छास्त्रार्थसामर्थ्यापरामर्शे हि
'यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत् यदुपभृति प्रयाजानूयाजेभ्यस्त'दिति जौहवाज्यस्यौपभृताज्या-
र्धस्य चाविशेषेण प्रयाजार्थत्वश्रवणात् उभयमपि विकल्पेन सर्वप्रयाजार्थं भवेत् । वाक्यान्तर
लभ्यं यथा—'तं द्विरात्रेणे'ति शास्त्रस्य अग्नेर्द्विरात्राङ्गत्वविधिरर्थः । तेनाग्नेर्द्विरात्रेत्यौपदेशिका-
ङ्गत्वे सिद्धे औपदेशिकाङ्गत्वसिद्धिमुपजीव्य प्रकृताविव द्विरात्रेऽपि प्रवृत्तेन 'श्येनचितं चिन्वीत

वेदान्तवाक्यानां कथं वा ब्रह्मसाधकत्वमित्याकाङ्क्षायां चतुर्थाधिकरणमवतार्यते–

॥ सू० ॥ तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

तच्छब्देन प्रकृतं ब्रह्म परामृश्यते। तुशब्देन सर्वाणि वेदान्तवाक्यानि समाह्रियन्ते। समन्वयशब्देन तात्पर्येण संबन्ध उच्यते। तत् ब्रह्म वेदान्तवाक्यानि तात्पर्यलिङ्गसम्बन्धात् बोधयन्तीति सूत्रार्थः। अस्य सर्वाणि वेदान्तवाक्यानि

स्वर्गकाम'इत्यादिवाक्येन तत्र श्येनाकृत्यादिकाम्यगुणप्राप्तिर्लभ्यते। एवमन्यलभ्ययोरन्ययोरुदाहृतशास्त्रद्वयाधीनसिद्धिकत्वेऽपि न तयोरिदं शास्त्रद्वयं प्रमाणमिति व्यवच्छेदार्थमव्यभिचारेणेति विशेषणं तदर्थसामर्थ्यादिरूपप्रमाणान्तरावतारानपेक्षत्वार्थकमुपात्तम्। एवं शास्त्रप्रामाण्यप्रयोजकं प्रदर्श्य तदभावाद्वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यं न सम्भवतीत्याक्षेपं दर्शयति–वेदान्तवाक्यानामिति। करिष्यमाणाक्षेपाभिप्रायः कथंशब्दः। यदि वेदान्तैस्साक्षादेव ब्रह्म सिद्ध्यतीति मतं तन्न सङ्गच्छते। वक्ष्यमाणरीत्या सर्वशब्दानां कार्यपरत्वात्। अथ मतं कार्यपरत्ववादे तेषां रात्रिसत्रन्यायप्राप्तब्रह्मानन्दानुभवतत्साद्दश्यप्राप्तिफलकोपासनाविधिरूपकार्यपरत्वं वक्तव्यमिति तत्सामर्थ्यान्निरतिशयानन्दशालिसत्यसङ्कल्पत्वादिगुणकं ब्रह्म सिद्ध्यति तदभावे तदानन्दानुभवतत्साद्दश्यप्राप्त्यसम्भवादिति। तदपि न युक्तम्। तावता वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यानिर्वाहात्। ब्रह्मणो वेदान्ताधीननिरूपकत्वेऽपि तस्य तैरव्यभिचारेण सिद्ध्यभावादित्याक्षेपणीयस्य वेदान्तानां ब्रह्मणि ब[?]हूनां[?]यसमर्थनस्य द्वैविध्यसूचनार्थो वाकारः। एवं द्विविधप्रामाण्यसमर्थनप्रकाराक्षेपोपयत्पत्तावेव शास्त्रप्रामाण्यप्रयोजकमुपन्यस्तम्॥

* ॥ तत्तु समन्वयात्॥४॥ सूत्रे तदिति पदं [?]णेन पपरामर्शि द्वितीयान्तम्। तुरवधारणार्थः। तस्य वेदान्ताः साधयन्तीत्यध्याहृतेन सम्बन्धरणं [?] ततश्च साधकत्वलक्षणविशेषणसङ्गतस्यावधारणस्यायोगव्यवच्छेदरूपतापर्यवसानात् 'शुङ्खः पाण्डुर एवे'ति वाक्ये विशेषणसङ्गतावधारणबलात् सर्वेषु कुमुदेषु श्वैत्यमिव सर्वेषु वेदान्तेषु ब्रह्मसाधकत्वं लभ्यते[1]। न च नीलं सरोजं भवत्येवेत्यत्रेव क्रियासङ्गतत्वादवधारणस्यात्यन्तायोगव्यवच्छेदतापर्यवसानात् केषुचिदेव वेदान्तेषु ब्रह्मसाधकत्वं लभ्येतेति शङ्कनीयम्। पृथक्पदोपात्तविशेषणान्वयापादकक्रियासङ्गतावधारणस्यैवात्यन्तायोगव्यवच्छेदरूपत्वादिह क्रियाया[2] एव विशेषणसमर्पकतयावधारणस्य विशेषणसङ्गतत्वेनायोगव्यवच्छेदरूपतौचित्यात्। सम्यगन्वयः समन्वयः उपक्रमादिलिङ्गावगमिततात्पर्यसम्बन्धः। पञ्चमी हेत्वर्था। तथा च सर्वे वेदान्ताः ब्रह्म साधयन्ति उपक्रमादिलिङ्गावगमितब्रह्मतात्पर्यकत्वादिति सूत्रार्थः। न च धूमोऽस्तीत्यादिवाक्यानां वह्न्यादितात्पर्यस्येव वेदान्तानां ब्रह्मणि तात्पर्यस्य तदुपजीविमानान्तरव्यवधानेन निर्वाहः। बाधकाभावेनौत्सर्गिकस्य साक्षात्साधकस्य सिद्धेः। उपक्रमादिलिङ्गानां साक्षाच्छब्दविषयेष्विव शब्दोपजीविमानान्तरेष्वसम्भवाच्च[3]। ब्रह्मणो वेदान्ताप्रतिपाद्यत्वे तत्साधनसमर्थस्य तदुपजीविमानान्तरस्यासम्भवाच्चेत्यभिप्रेत्य सूत्रं व्याचष्टे–तुशब्देनेति। एवं सूत्रार्थं प्रदर्श्य सूत्रार्थसूचितमधिकरणशरीरं दर्शयितुमुपक्रमते–अस्येति। यद्यपि पूर्वाधिकरणे जगत्कारणस्वरूपसाधकस्य वेदान्तभागस्य ब्रह्मणि प्रामाण्यं समर्थितमिति तत्प्रामाण्याक्षेपमात्रेणास्य

---

(१) 'लभ्यते' इति. घ. पाठः। (२) 'क्रियावाचिपदस्यैव' इति. घ. पाठः। (३) 'मानान्तरविषयेषु' इति. घ. पाठः।

विषयः। वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मबोधकत्वं युक्तं न वेति संशयः। सर्वत्र सम्बन्धग्रहणसापेक्षं शब्दस्यार्थावबोधकत्वम्। शब्दार्थयोस्सम्बन्धज्ञानमन्तरेण हि पुरुषस्य शब्दार्थप्रत्ययो न भवति। सम्बन्धज्ञानं च वृद्धव्यवहारसापेक्षम्। व्यवहारश्च कार्यैकगोचरः। तथा हि–'गामानय''गां बधाने'ति वृद्धवाक्यश्रवणसमनन्तरं प्रवर्तमानं प्रयोज्यवृद्धमवगम्य पार्श्वस्थो व्युत्पित्सुरेवमवधारयति सर्वथाऽयं कार्यावगतिसमनन्तरमेव प्रवर्तते। सा च कार्यावगतिरेतस्मादेव वाक्यात्समुत्पन्ना। अन्यथा कथमस्यैतद्वाक्यश्रवणसमनन्तरं प्रवृत्तिरिति। पुनर्गवानयनबन्धनदर्शनात् कार्यविशेषं निश्चिनोति। तदेवं कार्यार्थत्वाद्व्युत्पत्तेर्न सिद्धे ब्रह्मणि

पूर्वाधिकरणेनाक्षेपिकी सङ्गतिर्लभ्यते। तथापि तदाक्षेपहेतुसाधारण्यात्सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यमाक्षिप्तं भवतीत्यभिप्रेत्याह–सर्वाणि वेदान्तवाक्यानीति। व्युत्पत्तिग्रहस्य सिद्धार्थसाधारण्यकार्यविषयत्वाभ्यां संशयं दर्शयति–वेदान्तवाक्यानामिति। व्युत्पत्तिग्रहस्य कार्यविषयत्वमुपपादयन्पूर्वपक्षयति–सर्वत्रेति। ननु, शब्दादर्थप्रत्ययस्य शब्दार्थसम्बन्धरूपव्युत्पत्तिग्रहापेक्षानियमेऽपि व्युत्पत्तिग्रहस्य न कार्यविषयत्वनियमः व्याख्यानवाक्यशेषप्रसिद्धपदसामानाधिकरण्यव्याकरणकोशाप्तोपदेशैः सिद्धार्थेऽपि तद्ग्रहसम्भवादित्याशङ्क्याह–सम्बन्धज्ञानं चेति। आद्यव्युत्पत्तिग्रहाधीनव्याख्यानादिभिः शब्दार्थसम्बन्धविशेषग्रहणमाद्यव्युत्पत्तिग्रहः उत्तममध्यमवृद्धव्यवहारसापेक्षः तद्व्यवहारः कार्यैकविषय इत्याद्यव्युत्पत्तिग्रहस्य कार्यविषयत्वात्तदधीनस्सर्वोऽपि व्युत्पत्तिग्रहः तद्विषयस्सिद्ध्यतीत्यर्थः। उक्तमर्थमुपपादयितुमुपक्रमते–तथा हीति। ननु, 'गामानये'त्याद्युत्तमवृद्धवाक्यश्रवणसमनन्तरभावि[?]णां प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तौ बालः स्वप्रवृत्ताविव कार्यताज्ञानजन्यत्वमनुमाय तत्र कार्यताज्ञानस्य उत्तमवृद्धवाक्यश्रवणसमनन्तरभावित्वेन तज्जन्यत्वं निश्चिनोतीति तद्वाक्यस्य कार्यसामान्यज्ञानजनने शक्तिः सिद्ध्यतु नाम। तथापि कथमानयनबन्धनादिकार्यविशेषे तत्तत्पदविशेषशक्तिसिद्धिरित्याकाङ्क्षायामाह–पुनरिति। 'गामानय' 'गां बधाने'त्यादिना वाक्यश्रवणानन्तरं तत्तत्कार्यविशेषे प्रवृत्तिमवलोक्य व्यावृत्तस्य पदस्य व्यावृत्तकार्यविशेषोऽर्थः अनुवर्तमानस्य पदस्यानुवर्तमानकार्यविशेषोऽर्थ इति निश्चिनोतीत्येवमावापोद्वापाभ्यां तत्तत्पदविशेषस्य तत्तत्कार्यविशेषे शक्तिः सिद्ध्यतीत्यर्थः। एवं च व्युत्पत्तिग्रहस्य कार्यैकविषयत्वात्तदनुरोधेन कार्यपदरहितानामपि वेदान्तवाक्यानां तदध्याहारादिना कार्यार्थ एव प्रामाण्यस्य समर्थनीयत्वात् सिद्धरूपे ब्रह्मणि तेषां प्रामाण्यं न सम्भवतीत्याह–तदेवमिति। स्यादेतत्। उक्तक्रमेणा'नय बधाने'त्यादिपदानामेव कार्ये शक्तिः सिद्धा। न तु घटादिपदानामपि। ततश्च यथैव 'गामानय''गां बधाने'त्यादिव्यवहारेषु क्रियापदानां तत्रतत्र कार्यविशेषे शक्तिस्सिद्ध्यति तथा 'घटमानय''पटमानये'त्यादिव्यवहारेषु घटादिपदानामप्यावापोद्वापाभ्यां तत्रतत्र सिद्धार्थविशेषे शक्तिः सिद्ध्यतीत्याद्यव्युत्पत्तिग्रहस्य विरोधादग्रे सिद्धार्थपदमात्रसमभिव्याहारादपि वाक्यार्थप्रतीतिर्भवन्ती न निवारयितुं शक्यते। अतः कार्यपदरहितेषु वेदान्तेषु न तदध्याहारादिप्रसक्तिः। ननु, आद्यव्युत्पत्तिग्रहस्य प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्त्यनुमितकार्यविषयत्वात्तदनुरोधेन घटादिपदानामावापोद्वापाभ्यां भवन्नपि शक्तिग्रहस्तद्विषयस्स्यात्। न च

सर्वेषामपि क्रियाकारकपदानां कार्यमात्रे शक्तिरित्यभ्युपगमे पर्यायत्वापत्तिः। कार्यान्वितस्वा-
र्थे शक्तिरित्यभ्युपगमे कार्यवाचिपदानां कार्यान्वितस्वार्थाभावात्तदसम्भवः । सर्वेषाम-
पदानां कार्ये शक्तिरित्येव नियमाभ्युपगमात् तस्य नियमस्य कार्यवाचिपदानां तन्मात्रश-
क्त्या तदितरप दानां तदन्वितस्वस्वार्थशक्त्या च निर्वाहादिति चेत् । एवमपि कार्यवाचिपद-
रहितेषु वेदान्ते तदध्याहारादिकं न प्रसज्यते । कार्यान्वितस्वार्थवाचिनां तत्रत्यसिद्धार्थवा-
चिपदानां विशेषणीभूतकार्यसमर्पकतयैव तेषां कार्यविषयत्वनिर्वाहात् । ननु, प्रयोज्यप्रवृत्ति-
हेतुकार्यताज्ञानजननसामर्थ्यं शब्दस्याद्यव्युत्पत्तिग्रहकालेऽवधारितं तद्यतो भवति तदपेक्षा स-
र्वेष्वपि शब्देष्ववश्यंभाविनी । न च सिद्धार्थविशेषणकार्यसामान्यज्ञानेन क्वचित्प्रवृत्तिर्भवति ।
किं तु लिङादियुक्तक्रियापदात्कार्यविशेषज्ञानेनैव । अतस्तदर्थं क्रियापदाध्याहारादिकमपेक्षि-
तमिति चेत् तर्हि सर्वेषां पदानां कार्यजनकशक्तिनियमो न सिद्ध्येत्। प्रवर्तकज्ञानजनकत्वनि-
र्वाहाय हि तत्कल्पनम् । तन्निर्वाहश्चेत्सिद्धार्थवाचिशब्दानां तद्विशेषणकार्यशक्त्या न
सम्भवति । किं तु लिङादियुक्तक्रियापदशक्त्यैव । तदा किं तत्कल्पनया । किं चाद्यव्युत्प-
त्तिग्रहसमये 'गामानये'ति वृद्धवाक्यस्य ततः प्राक्सामान्यतोऽप्यर्थज्ञानजनकत्वेनाज्ञातस्य
जृम्भितहसितादिसाधारण्येन तदीयमुखशब्दमात्रतया श्रुतस्य तदनन्तरप्रभवप्रयोज्यप्रवृत्ति-
हेतुज्ञानजनकत्वमनाकलितपदविभागस्यैवावधार्यत इति तस्मिन्समये 'गामानये'त्यस्य समु-
दायस्यैव गवानयनकार्यताज्ञानजननसामर्थ्यं गृह्यते । न तु तदनन्तर्गतपदानां स्वार्थमात्रेऽपि
शक्तिः न तरां कार्यान्वितस्वार्थे। किं त्वावापोद्वापयुक्तप्रयोगान्तरेषु क्रियाकारकपदानां प्रत्ये-
कशक्तिर्गृह्य [१]। तथा च कार्यवाचिपदसमभिव्याहारादेव कार्यताज्ञानजनकत्वं सम्भवतीत्य-
न्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानाच्च गवादिपदानां कार्यान्वितस्वार्थशक्तिकल्पनाप्रसक्तिः । अनुपपत्त्य-
भावात् । नन्वाद्यव्यवहारदर्शनसमये यद्यप्यनाकलितपदविभागस्य 'गामानये'ति समुदायरू-
पस्य शब्दस्य कार्यताज्ञानजननसामर्थ्यं गृह्यते ।तथापि तद्गामानयेति शब्दविशेषत्वोपाधिना
न गृह्यते । किं तु शब्दत्वसामान्योपाधिना । तथा च सत्यावापोद्वापयुक्तप्रयो[गान्]तरेषु गवा-
दिपदरूपशब्दत्वसामान्यालिङ्गितावयवशक्तिग्रहोऽपि कार्यत्वापरित्यागेन [कार्या]न्विते तत्तदर्थे
पर्यवस्येदिति चेत् किमाद्यव्यवहारदर्शनसमये शब्दसामान्यस्य प्रवृ[त्त्यु]पयोगिकार्यताज्ञाने
सामर्थ्यं गृहीतम् उत कार्यताज्ञानमात्रे। आद्ये गवादिपदानां कार्यसामान्यशक्त्या न प्रवृत्त्युप-
योगिकार्यताज्ञानलाभ इति व्यर्थं तेषां कार्यान्वितस्वार्थे शक्तिकल्पनम्। द्वितीये कार्यपदरहि-
तेषु वाक्येषु सिद्धार्थविशेषणकार्यसामान्योपस्थित्यैवाद्यव्यवहारानुरोधसिद्धेस्तेषु प्रवर्तकज्ञा-
नजननसमर्थक्रियापदाध्याहारो न सिद्ध्येत् । अथात्र प्रथमपक्ष एवाश्रीयते । तस्मिन्पक्षे
गवादिपदानां कार्यान्वितस्वार्थे शक्तिर्न सिद्ध्यतीति चेन्मा सैत्सीत्। क्रियापदरहितेषु वाक्ये-
ष्वाद्यव्यवहारानुरोधेन प्रवर्तकज्ञानजननसमर्थकार्यवाचिपदाध्याहारः सिद्ध्येदेव । तावदेव
वेदान्तानां सिद्धरूपे ब्रह्मणि प्रामाण्यं न सम्भवतीत्याक्षेप उपयुज्यत इति चेदियमपि दुराशै-
व । 'गामानये'ति वाक्यश्रवणानन्तरं प्रयोज्यस्य गवानयने प्रवृत्त्या हि गवानयनकार्यताज्ञा-
नमनुमितं बालेन न कार्यताज्ञानमात्रम् । प्रवृत्तिविशेषे तस्यानुपयोगात् । आवापोद्वापयुक्त-

(१) 'गृह्येत' इति घ. पाठः । (२) 'बाध' इति ख. पाठः ।

[शब्]दस्य प्रामाण्यम् । किं च कार्य[त्वविशे]षत्वाज्जगतः कर्तृविशेषस्य ब्रह्मणोऽनुमा-
[प्र]योगान्तरेषु गवादिपदशक्तिग्रहेऽनुपयोगाच्च । गवानयनकार्यताज्ञाने च 'गामानये'ति शब्द-
विशेषस्यैव कारणत्वग्रहणं स्यात् । न शब्दसामान्यस्य । न च निरर्थकवर्णसमुदायसाधारणस्य
शब्दत्वसामान्यस्य कार्यताज्ञानमात्रेऽपि कारणत्वग्रहो युक्तः। न वा तद्व्यावृत्तस्य पदसमुदाय-
रूपवाक्यत्वस्याद्यव्यवहारसमयेऽवधारणमस्ति । तस्माद्यद्यपि प्रवृत्तिसामान्यानुमितकार्य-
ताज्ञानसामान्ये कार्यताज्ञानत्वपुरस्कारेणापि गामानयेतिशब्दस्य कारणत्वं गृह्येत तथापि
प्रत्यक्षेण कारणताग्रहे तत्सहकार्यन्वयव्यतिरेकपरिचायकतया कारणतावच्छेदकग्रहापेक्षाव-
त्प्रमाणान्तरेण कारणताग्रहे तदपेक्षाया अभावात्कार्यताज्ञानत्वसामानाधिकरण्येन गामानयेति
शब्दगतयत्किञ्चिद्धर्मसामानाधिकरण्येन च कार्यकारणभावग्रहो भवेत् । (न तु तत्तदवच्छि-
न्नकार्यकारणभावग्रहः।) न ह्यागमेन स्वर्गे स्वर्गत्वपुरस्कारेण ज्योतिष्टोमकार्यत्वग्रहस्तदवच्छि-
न्नकार्यत्वविषयः । दानादिजन्यस्वर्गे व्यभिचारेण स्वर्गत्वस्य ज्योतिष्टोमकार्यतानवच्छेदकत्वा-
त् । किं तु तत्समानाधिकरणकार्यत्वविषयः। एवं चावापोद्वापयुक्तप्रयोगान्तरेष्वा'नय बधाने'-
त्यादिपदानां कार्ये शक्तिग्रहे सति शब्दानां कार्यताज्ञानजनकत्वस्य गवादिज्ञानजनकत्वस्येव
तद्वाचकपदसमभिव्याहारप्रयुक्तत्वावसायात् केवलसिद्धार्थपरवाक्यप्रयोगदर्शनाच्च कार्यवा-
चिपदसमभिव्याहृतवाक्यत्वं प्रवृत्त्युपयोगिकार्यताज्ञानजनकतावच्छेदकमवधार्यत इति न
कथञ्चिदपि सिद्धार्थपरवाक्येषु कार्यवाचिपदाध्याहारप्रसक्तिः । तस्माद्व्युत्पत्तिग्रहस्य कार्यवि-
षयत्वासिद्धेर्वेदान्तानां ब्रह्मणि प्रामाण्यस्य न काचित्क्षतिरित्यस्वरसादाह—किंचेति । ननु,
पूर्वाधिकरणे जगत्कर्तुरनुमानतः प्राप्तिर्निराकृता । सत्यम् । अयुक्तं तन्निराकरणम् । 'अन्नेन
सोम्य शुङ्गेने'त्यादिवेदान्तवाक्यप्रदर्शितानुमानप्रामाण्यस्य वेदान्तप्रामाण्यवादिभिरप्यवश्यं
समर्थनीयत्वात् । न च यथाकथंचिद्युक्त्युपन्यासात्मकं तद्वाक्यमिति वाच्यम् । शास्त्रदर्शि-
तयुक्तेराभासत्वे शास्त्रस्यैवाप्रामाण्यप्रसङ्गात् । ईश्वरमनङ्गीकुर्वन्तं साङ्ख्यं प्रति 'रचनानुपप-
त्तेश्च नानुमान'(ब्र० २-२-१ सू.) मित्यधिकरणे तस्मिन्ननुमानं प्रमाणमुपन्यस्यतः सूत्रकार-
स्यानाप्तत्वप्रसङ्गाच्च । न चेश्वरानुमानस्य सद्युक्तित्वेऽपि वेदान्ततात्पर्यग्राहकषड्विधलिङ्गान्तर्ग-
तत्वादीश्वरस्य तद्विषयत्वेन वेदान्तानां तत्र प्रामाण्यं न हीयत इति शङ्कनीयम् । येन केना-
प्यन्येन प्राप्तेऽर्थे शास्त्रप्रामाण्यायोगात् । अन्यथा 'अग्निर्हिमस्य भेषज'मित्यादिश्रुत्यर्थविषयं
प्रत्यक्षं तत्तात्पर्यग्राहकमिति प्रत्यक्षविषयेऽप्यर्थे शास्त्रप्रमाण्यप्रसङ्गादिति पूर्वपक्षी मन्यते ।
ननु, तर्कमार्गेणासद्युक्तेरपि युक्तित्वेनोपन्यासः श्रुतितात्पर्यनिर्णयार्थमुपपत्तिरूपलिङ्गं भवत्ये-
व । यथा शाखान्तरदृष्ट्या दोषस्य 'ब्रह्मवादिनो वदन्ति स त्वं यजेत यो यज्ञस्यार्त्या वसी-
यान्स्या'दिति । 'आपः स्वभावतो मेध्याः किं पुनर्वह्निसंयुताः । तस्मात्प्रयत्नतः कुर्यात्स्नान-
मुष्णेन वारिणा॥' इत्याद्यर्थवादेषु गुणत्वेन कीर्तनं विधेयप्रशंसार्थं गुणकथनं भवति। दृश्य-
ते चाप्यन्यत्राप्ययुक्तेर्युक्तित्वेनोपन्यासः । 'तद्यद्यस्मिन्सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चति वर्त्मन्येव ग-
च्छती'ति । अत्र हि 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत' इत्यक्षिणि परमेश्वरस्य स्थितिमुक्त्वा अक्ष्णः
परमेश्वरस्थानत्वादेव तस्यापि परमेश्वरवत् निर्लेपत्वं दृश्यत इति परमेश्वरस्थानत्वे निर्लेपत्वं

(१) एतच्चिह्नाङ्कितं वाक्यं क्वचिन्न दृश्यते ।

नादपि सिद्धेः कथमस्मिन्नप्राप्तविषयाणां वेदान्तवाक्यानां प्रामाण्यम् । अथवा विधिपराण्येव वेदान्तवाक्यानि न ब्रह्मपराणि । उभयपरत्वे वाक्यभेदः स्यात् । अतो वेदान्तवाक्यानां न ब्रह्मबोधकत्वं युक्तमिति पूर्वः पक्षः । युक्तमिति सि-

---

युक्तितयोच्यते । न च काचपटलादिभिः सलेपेऽक्षिण सर्पिरुदकानवस्थानमात्रेण सर्वथा निर्ले-पत्वं सिद्ध्यति । किं त्वयुक्तेर्युक्तितयोपन्यासादक्षिण परमेश्वरावस्थानप्रतिपादने श्रुतेस्तात्प-र्यातिशयमात्रं तेन सिद्ध्यति । एवं 'तस्मात्त्वेवोद्गातैतस्य हि गाता तद्य इमे वीणायां गाय-न्त्येतं ते गायन्ति तस्मात्ते धनसनयः' इत्यादीन्यत्र भूयांस्युदाहरणानि । एवं श्रुतावयुक्तेर्यु-क्तित्वोपन्यासदर्शनेन श्रुतिशैलीविदो महर्षयोऽपि तत्रतत्र तात्पर्याविष्करणार्थमयुक्तिमेव यु-क्तित्वेनोपन्यस्यन्ति । यथा तावदापस्तम्बः स्वसूत्रे-'अथाप्यस्य प्रजातिममृतमाम्नाय आह प्रजा-मनुप्रजायसे तदु ते मर्त्यामृत'मिति (आप०ध०प्र०२-ख-२४सू० १) पुत्रोत्पादनविधिशेषं पितुः पुत्रपौत्रादिसन्तानरूपेणानुवृत्तिरेव नित्यत्वमित्यर्थवादं पितुः पुत्रादिभिरभेदरूपमसि-द्धहेतुमवलम्ब्य प्रवृत्तं हेतूपपादनेन परिष्कर्तुमयुक्तिमेव युक्तित्वेनोदाजहार । 'अथापि स एवायं निरूढः पृथक् प्रत्यक्षेणोपलभ्यते । दृश्यते चापि सारूप्यं देहत्वमेवान्य'(आप०ध०प्र० २-ख०२४-सू०२)दिति । इयांस्तु विशेषः । उदाहृता युक्तयस्सर्वधा युक्त्याभासा एव । 'स-न्मूलमन्विच्छे'ति प्रकृतयुक्तिस्तु केवलतर्कमार्गेण दोषप्रसक्तिमत्यपि स्वानुग्राह्यप्रमाणभूतवे-दान्तशरणत्वात् वनप्रविष्टसिंहन्यायेन बलवती न तद्दोषस्पृष्टा भवति । अनुमानेन जगत्क-र्तृवत्तदनेकत्वादयोऽपि सिद्ध्येयुरिति हि दोषाः ते श्रुतिविरोधान्न प्रवर्तयिष्यन्ते । एवं च श्रुत्यनुग्राहकस्यानुमानस्य निर्दोषत्वात्तद्विषयं साङ्ख्याधिकरणे जगत्कर्तर्यनुमानप्रदर्शनम् । अतस्स्वतन्त्रानुमानस्य प्रामाण्याभावान्न तत्प्राप्तविषयतया वेदान्तानामप्रामाण्यं प्रसज्यते । न च कर्तृत्वानुकूलज्ञानचिकीर्षादिवत्सर्वेषां परमेश्वरगुणानामनुमानतः प्राप्तिरपि सम्भाव्यते येन तत्प्राप्तविषयतया सर्वेषां वेदान्तानां तस्मिन्नप्रामाण्यं प्रसज्यत इत्यस्वरसादाह--अथवे-ति । सर्वाणि वेदान्तवाक्यान्युपासनाविधिपराणि । न तेषां मध्ये किञ्चिदपि स्वरूपपरं वाक्यम-स्ति । येषु वेदान्तवाक्येषु ब्रह्मगुणकीर्तनमात्रमस्ति नोपासनाविधिश्रवणं तेषामपि योग्योपासना-विधित्वस्य सम्भृत्यधिकरणे(ब्र०३-३-२३)वक्ष्यमाणत्वात् । अतः कस्यापि वेदान्तवाक्यस्य ब्रह्मणि तात्पर्यं न सम्भवति । उभयपरत्वे वाक्यभेदप्रसंगादित्यर्थः । ननु,परस्परापेक्षस्वतन्त्रा-र्थद्वयपरत्व एव वाक्यभेदः । इह तूपासनाविधीनामुपास्यत्वेन फलत्वेन चास्ति ब्रह्मस्वरूपसि-द्ध्यपेक्षा । अतस्स्तावकतया यागविधिपरेणाप्यर्थवादेन तदपेक्षितस्वर्गस्येवोपासनाविध्येकवा-क्यतापन्नेनाऽपि ब्रह्मस्वरूपसमर्पकावान्तरवाक्यजातेन तत्सिद्धिः स्यादित्याशङ्क्याह--अत इति । न तावदुपासनाविधीनामुपास्यत्वेन ब्रह्मस्वरूपसिद्ध्यपेक्षा । आरोपितविषयेणाप्युपासनोप-पत्ते । नापि फलत्वेन । ततो निरतिशयानन्दरूपमात्रेण तत्सिद्धावपि स्वरूपतो गुणतो विभूतितश्च परिच्छेदराहित्यात्मना ब्रह्मत्वेन ब्रह्मलक्षणत्वाभिमतजगज्जन्मादिकारणत्वादिरूपेण च फलत्वा-प्रयोजकेन तत्सिद्ध्यसम्भवात् । एतेन यावद्गुणविभूत्यादिकं मुक्तानामुपासनाफलत्वेनोपासना-विध्यन्वितैर्वाक्यैस्सिद्ध्यति तावता तेन युक्तं ब्रह्म 'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैती'ति श्रुत्यन्य-

(१)'साधकत्वं' इति ख. पाठः । (२) 'देहत्वमिति स्वार्थिकस्त्व' इति हरदत्तः ।

न्तः । वेदान्तवाक्यानां तात्पर्यलिङ्गसमन्वयेन ब्रह्मबोधनसमर्थत्वात् । यदुक्तं 'कार्यार्थत्वाद्व्युत्पत्तेर्न सिद्धे ब्रह्मणि शब्दस्य प्रामाण्य'मिति तदसत् । 'पुत्रस्ते-

---

नानुपपत्त्या सिद्ध्यति । तथाभूतब्रह्मभावे प्रजापतिविद्यायां मुक्तिफलत्वेनोक्तस्य सत्यसङ्कल्प-त्वादेर्ब्रह्मसादृश्यरूपत्वानुपपत्तेरित्यपि शङ्का निरस्ता । एवमपि मुक्तेष्वसम्भावितेन जगद्व्यापा-रादिना रूपेण तत्सिद्ध्युपायालाभात् यत्किञ्चिच्छ्रुतिमूलार्थापत्तिसिद्धेऽर्थे कस्यापि श्रुतिवाक्यस्य प्रामाण्यासम्भवेन मुक्तगतसादृश्यप्रतियोगितोपयुक्तरूपविशिष्टेऽपि ब्रह्मणि वेदान्तानां प्रामा-ण्यासिद्धेश्च । न च फलभूतसादृश्यप्रतियोगित्वानुपयुक्ते रूपजाते ध्यानविध्यनपेक्षितत्वेना-न्यान्तरतात्पर्यानास्पदेऽपि देवताधिकरणन्यायेन मानान्तरप्राप्तिविरोधराहित्याद्वेदान्ताः प्रमा-णं भवेयुरिति वाच्यम् । 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम्' । 'न सन्न चासच्छिव एव केवल'इत्यादिवाक्यानां 'नारायणपरं ब्रह्म' 'एको ह वै नारायण आसी'दित्यादिवाक्या-न्तरविरोधसत्त्वेन विरोधराहित्यासिद्धेः । द्विविधवाक्यविरोधे सति तद्बलाबलावधारणस्य तात्प-र्यलिङ्गाधीनत्वेन तात्पर्यराहित्ये तदवधारणासम्भवादिति भावः । सिद्धान्तप्रतिज्ञायां सौत्र-हेतुं प्रदर्श्य प्रथमपूर्वपक्षमाद्यव्युत्पत्तिग्रहस्य कार्यवाचिपदयुक्तकार्यश्रवणाधीनत्वनियमासि-द्ध्या दूषयति--यदुक्तमित्यादिना । पुत्र इति । दृष्टचैत्रपुत्रजन्मा बालः तथाभूतेन वार्ताहारेण सह चैत्रसमीपं गतः 'चैत्र पुत्रस्ते जात'इति वाक्यमाकर्णितवतः चैत्रस्य मुखविकासेन हर्ष-मनुमाय हर्षकारणं पुत्रजन्मज्ञानं कल्पयित्वा तज्जननसामर्थ्यं वाक्यस्य कल्पयतीत्येवं सि-द्धार्थेऽपि प्रथमव्युत्पत्तिग्रहो दृश्यते । प्रियान्तरज्ञानस्यापि हर्षकारणत्वसम्भवात्पुत्रजन्मज्ञा-नमेव तत्कारणमिति निश्चेतुमशक्यमिति चेन्न । स्वोपलब्धपुत्रजन्मन इव प्रियान्तरस्यानुप-स्थितत्वात् । सुखप्रसवसुलग्नजन्मादेः प्रियान्तरस्योपस्थितिसम्भवेऽपि तस्य पुत्रजन्मघटित-शरीरतया लाघवेन पुत्रजन्मज्ञानस्यैव हर्षकारणत्वेन कल्पनौचित्यात् । तथापि हर्षमात्रं व्य-भिचारि पुत्रजन्मज्ञानानुमितौ न लिङ्गमिति चेन्न । अनुपस्थितस्य गुरुशरीरस्य चात्र मुख-विकासानुमितेश्च हर्षे व्यभिचारकारणत्वकल्पनायोगात् । प्रियान्तरज्ञानाजन्यत्वनिश्चयसम्भ-वेन तद्विशेषितस्य हर्षस्याव्यभिचारित्वात् लिङ्गाभासजन्यज्ञानस्यापि विषयाबाधेन प्रमात्व-सम्भवाच्च । सूत्रसञ्चाराधिष्ठितदारुपुत्रकस्य 'घटमानये'ति सूत्रधारवाक्यप्रयोगानन्तरं घटान-यनक्रियादर्शने सति या क्रिया कृतिजन्या सा कृतिज्ञानसाध्या तज्ज्ञानं वाक्यजन्यमित्यनु-मितिप्रवाहस्य भ्रमत्वेऽपि तद्धेतुकशक्तिग्रहस्य विषयाबाधेन प्रमात्वदर्शनादिति भावः । स्या-देतत् । यथा कार्यव्युत्पत्तिपक्षे बालस्य स्तन्यपानादिप्रवृत्तौ कार्यताज्ञानं कारणमवगच्छन्प्र-योज्यप्रवृत्त्या तस्य कार्यताज्ञानं कल्पयति तथा पुत्रजन्मज्ञानं हर्षकारणमिति जातः शिशु-श्चैत्रस्य पुत्र इत्यपि प्रागवगच्छन् चैत्रस्य हर्षेण पुत्रजन्मज्ञानं कल्पयति उत यथा प्रयोज्यप्र-वृत्त्यनुमितकार्यताज्ञाने 'गामानये'तिवृद्धवाक्यस्य कारणत्वं प्रागनवगच्छन्नपि तस्य तत्कार-णत्वं कल्पयति एवं पूर्वं तथानुपगच्छन्नपि मुखविकासानुमिते हर्षे पुत्रजन्मज्ञानस्य कारणत्वं कल्पयति । नाद्यः । स्तनन्धयस्य स्तनपानादिषु हर्षकारणत्वावगतिसम्भवेऽपि पुत्रजन्महर्ष-कारणमिदानीं जातः शिशुश्चैत्रस्य पुत्र इति कस्यचिदुपदेशमन्तरेण स्वयमेव तथावगतेरस-

(१) 'युक्तवाक्यश्रवणा' इति घ. पाठः । (२) 'हर्षकारणत्व' इति घ. पाठः ।

जात'इत्यादिषु सिद्धार्थेष्वपि वाक्येष्, सम्बन्धग्रहणदर्शनात् । वृद्धव्यवहारेऽपि
व्युत्पित्सुः स्वस्य प्रवृत्तिहेतुभूतायाः कार्यावगतेः पदार्थज्ञानपूर्वकत्वावगमात्

म्भवात् । उपदेशेन तथावगतिसमर्थने 'पुत्रस्ते जात'इत्यत्र व्युत्पत्तिग्रहस्य प्राथमिकत्वासिद्धेः।
न द्वितीयः । कार्यताज्ञाने गामानयेत्युत्तमवृद्धवाक्यस्येव हर्षे पुत्रजन्मज्ञानस्यान्वयव्यतिरे-
कवत्त्वानुपलम्भात् बालगतपुत्रजन्मज्ञानस्य चैत्रहर्षाकारणत्वात् चैत्रपुत्रजन्मज्ञानस्य प्राग-
क्लृप्तत्वात् । न च बालः स्वस्य मनस्यनुवर्तमानमेव शिशुजन्मज्ञानं चैत्रेऽपि हर्षकारणत्वेन
कल्पयतीति वाच्यम् । शिशुजन्मज्ञानचैत्रहर्षानुमानयोर्मध्ये बालस्य वस्त्वन्तरविषयज्ञानाना-
मपि सत्त्वेन तस्यैव तत्कारणत्वेन कल्पने विशेषहेत्वभावात् चैत्रे क्लृप्तस्य 'पुत्रस्ते जात'इति
वर्णावलिविषयज्ञानस्य वार्ताहारदर्शनस्य च हर्षकारणत्वसम्भवे तत्कारणत्वेन ज्ञानान्तरक-
ल्पनानवकाशाच्च । बालः स्वस्य ताभ्यां हर्षो न जात इति चैत्रे हि तयोस्तत्कारणत्वं न क-
ल्पयतीति चेत्तर्हि बालस्य शिशुजन्मज्ञानेनापि हर्षो न जात इति तदपि तत्कारणत्वेन न कल्पये-
त् । शिशुजन्मज्ञाने चैत्रस्य हर्षहेतुसम्बन्धविशेषकल्पने क्लृप्तयोस्तयोरेव तत्कल्प्यताम् । 'ध-
र्मिकल्पनातो वरं धर्मकल्पने'ति न्यायात् । न च शिशुपदाङ्कितं पटं गृहीत्वागच्छन् वार्ता-
हारस्तज्जननज्ञाप ाय गच्छतीत्यवगमात् शिशुजन्मज्ञानं भविष्यत्त्वेन प्रागेव क्लृप्तमिति वाच्य-
म् । शिशुपदाङ्कितपटनयनं शिशुजन्मज्ञापनार्थमिति प्राचीनमाप्तोपदेशमन्तरेणावगन्तुमश-
क्यतया प्राचीनतदुपदेशापेक्षावश्यम्भावेन 'पुत्रस्ते जात'इत्यत्र व्युत्पत्तिग्रहस्य प्राथमिकत्वा-
सिद्धेः । तस्मादाद्यव्युत्पत्तिग्रहस्य वृद्धव्यवहारैकायत्तत्वात् तदपेक्षितप्रवृत्तिकैरुपदेशैः पुत्र-
जन्म हर्षकारणमिदानीं जातशिशुश्चैत्रस्य पुत्रः तत्पदाङ्कितपटनयनं तज्जन्मज्ञापनार्थमित्यव-
गच्छन्नेव 'पुत्रस्ते जात'इति वाक्यस्य स्वानभ्यस्तभाषान्तररूपस्य पुत्रजन्मज्ञाने सामर्थ्यं क-
ल्पयति न तु प्राचीनैरुपदेशैस्तावदवगन्तुमसमर्थोऽत्यन्तबाल इति । कार्यविषयाद्यव्युत्पत्त्यनु-
रोधात् । तत्रापि पुत्रजन्मनिमित्तस्नानाभ्युदयजातकर्मादिकार्यतावाचिपदान्तराध्याहारो
युक्तः । तद्वाक्यश्रवणसमनन्तरभाविस्नानादिप्रवृत्तिसंवादाच्चेति चेत् अत्राप्युक्तमेवोत्तरं लि-
ङ्गाभासजन्यस्यापि ज्ञानस्य विषयाबाधेन प्रमात्वं सम्भवतीति । तथा हि–धर्मिकल्पनागौरव-
मनालोच्यैव कश्चिद्बालो वार्ताहारदर्शनतद्धस्तपदाङ्कितपटालोकनतदीयवर्णावलीश्रवणेभ्योऽ-
न्यदेव किञ्चिज्ज्ञानं कारणमिति मन्यमानस्तदन्विच्छन्दैवात्स्वदृष्टशिशुजन्मज्ञानमेव तत्कारणं
कल्पयित्वा वाक्यस्य तज्जननसामर्थ्यं कल्पयेत् । एवं [illegible]नायां च काकतालीयसंवादेन तत-
स्सिद्धार्थे शब्दसामर्थ्यकल्पनारूपस्य ज्ञानस्य प्रमात्वमनिवार्यम् । ननु, 'चैत्र पुत्रस्ते जात'
इति वाक्यस्य न विशिष्य चैत्रपुत्रजन्मज्ञानजनने सामर्थ्यम् । न च बालेन चैत्रस्य स्वदृष्टज-
न्मनः शिशोश्च प्रागनवगतजन्यजनकभावसम्बन्धेन चैत्रे विशिष्य तत्पुत्रत्वाकारेण तज्जन्य-
ज्ञानं कल्पयितुं शक्यम् । येन वाक्येन तज्जननसामर्थ्यं कल्प्यत इति सा कल्पना प्रमा स्यात् ।
किं तु बालेन चैत्रपुत्रस्य यद्धर्मप्रकारेण गृहीतस्य जन्म दृष्टं तद्धर्मावच्छिन्नतज्जन्यज्ञानमेव
कल्पयितुं शक्यम् । तथाभूतज्ञानजनने शब्दसामर्थ्यकल्पना त्वप्रमैव स्यादिति चेन्न । प्रकार
विशेषौदासीन्येन यस्य जन्म मया दृष्टं तज्जन्मज्ञानं चैत्रस्य हर्षकारणमासीदिति कल्पयित्वा
वाक्ये तज्जननसामर्थ्यकल्पनायाः प्रमात्वसम्भवात् । यद्वा । एतदस्वरसादाह–वृद्धेति । यथा

प्रयोज्यवृद्धस्य प्रयोजकवाक्यं पदार्थज्ञानमुत्पादयतीति निश्चिनोति । ततस्सिद्धा-
र्थेष्वपि शब्दस्याभिधाननिश्चयः । अथवा किमिह वृद्धव्यवहारेण । व्युत्पत्तेः प्र-

प्रवृत्तिः कार्यावगतिपूर्विका तथा कार्यावगतिरपि प्रवृत्तिविषयशुद्धपदार्थगोचरज्ञानपूर्विकेति
नियमस्य दृष्टत्वात्प्रयोज्यस्य प्रवृत्त्या कार्यावगतेरिव कार्यावगत्या तदन्वितशुद्धपदार्थ-
ज्ञानस्याप्यनुमितिरनिवार्या । ततश्च तत्रोत्तमवृद्धवाक्यादृते नान्यत्कारणमस्तीत्याद्यव्युत्पत्ति-
ग्रहसमय एव शुद्धे गवादिपदार्थे शब्दसामर्थ्यग्रहणसिद्धिः । ननु, प्रवृत्त्यनुमितकार्यताज्ञान-
एव शब्दस्य सामर्थ्यं कल्पयितुं शक्यम् । अर्थापत्तेस्साक्षादुपपादकविषयत्वादिति चेत्तर्ह्युक्तहे-
तुना प्रयोज्यचेष्टानुमितप्रवृत्तिजनन एव तस्य सामर्थ्यं कल्प्येत । ननु, कार्यताज्ञानरूपक्लृप्त-
कारणाभावे प्रवृत्तिर्न सम्भवतीति प्रवृत्त्यनुमितकार्यताज्ञानजनने तस्य सामर्थ्यं कल्प्यमिति
चेत्तर्हि कार्यताज्ञानमपि शुद्धपदार्थगोचरज्ञानरूपक्लृप्तकारणाभावे न संभवतीति तस्य शुद्धपदा-
र्थगोचरज्ञानजननसामर्थ्यकल्पनमपि भवन्न निवारयितुं शक्यम् । किं च यदि साक्षात्प्रवृत्ति-
जनकज्ञाने शब्दस्य सामर्थ्यं कल्पनीयं तर्हि ममेदं कार्यमिति ज्ञान एव तस्य सामर्थ्यं क-
ल्प्येत । तस्यैव 'गामानये'ति वाक्यजन्यमिदमंशरहितगवानयनकार्यतामात्रविषयज्ञानानन्तर-
भाविनः साक्षात्प्रवर्तकत्वात् । तस्माद्यद्यपि प्रथमं बालस्य कार्य एव व्युत्पत्तिग्रहो भवेत्
तथापि पश्चादावापोद्वापाभ्यां पदविशेषाणां शक्तिग्रहसमये कार्यस्य तद्वाचिपदलभ्यत्वप्रति-
सन्धानात् कार्यांशपरित्यागेन गवादिपदानां स्वस्वार्थमात्रे शक्तिनिष्कर्षो भवेत् । प्रथमप्रवृ-
त्तस्यापि शब्दानां कार्ये व्युत्पत्तिरिति ज्ञानस्य कार्यमन्यलभ्यमिति प्रतिसन्धानाभावेन जा-
तस्य तत्प्रतिसन्धानानन्तरं बाधोपपत्तेः । न चोपजीव्यबाधो दोषः । 'गामानये'ति समुदाय-
स्य गवानयनकार्यताज्ञाने सामर्थ्यग्रहणस्य पश्चादावापोद्वापकृतगवादिपदशक्तिग्रहोपजीव्य-
त्वेऽपि सर्वशब्दानां कार्यताज्ञाने सामर्थ्यमिति ग्रहणस्य तदनुपजीव्यत्वात् । यथाकथञ्चि-
त्स्वरूपेण तस्य तदुपजीव्यत्वेऽपि (तत्वज्ञानेन) तदनुपजीव्यस्य तत्प्रामाण्यस्य तेनोपमर्द-
नसम्भवाच्च । देहात्मभ्रमस्य रागादिदोषसम्पादनेन सकलकर्मानुष्ठानहेतोरदृष्टशरीराद्यार्जन-
द्वारा तत्वज्ञानोपजीव्यत्वेऽपि तत्वज्ञानेन तदनुपजीव्यस्य तत्प्रामाण्यस्योपमर्ददर्शनात् ।
एवं यदा प्रथमं सर्वशब्दानां कार्ये व्युत्पत्तिग्रहेऽपि पश्चादन्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानेन कार्यांश-
परित्यागात्सिद्धार्थेऽपि शब्दानां व्युत्पत्तिसिद्धिः । तदा किमु वक्तव्यं प्रथममेव सिद्धार्थेऽपि
व्युत्पत्तिग्रहे सतीत्याशयः । इत्थं द्विविधवक्तृश्रोतृव्यवहारपर्यालोचनया व्युत्पत्तिग्रहस्य सि-
द्धार्थविषयत्वमुपपादितम् । इदानीं मातापित्रादिकर्तृकशब्दार्थसम्बन्धव्युत्पादनपर्यालोचनया
तस्य तद्विषयत्वमुपपादयितुमुपक्रमते–अथवेति । अन्यार्थप्रवृत्ताद्वक्तृश्रोतृव्यवहाराद्व्युत्पि-
त्सोर्व्युत्पत्तिग्रहणमानुषङ्गिकं जायते । आनुषङ्गिकतया भवत्फलं नियमेन नात्यन्तं यथाव-
द्भवतीति ततः कदाचित्कश्चिच्छब्दार्थसम्बन्धं कार्यविषयं सिद्धार्थसाधारणं वा प्रतिपद्यमानो
विपर्यस्यतीत्यपि वक्तुं शक्यम् । मातापित्रादिकर्तृकाद्व्युत्पादनादनादिपरंपराप्रसिद्धाद्व्युत्पत्ति-
ग्रहणं तदर्थादेव जायते । ततो भवत्फलं कदापि न यथावद्भवति । ततो व्युत्पाद्यमानो विपर्य-
स्यतीति वक्तुमशक्यमित्यनन्यथासिद्धेन व्युत्पादनेन सिद्धार्थे व्युत्पत्तिस्सुदृढा भवतीत्यभिप्रेत्य

(१) एतद्रेखाङ्कितं पदं ख. पुस्तक एव दृश्यते ।

कारान्तरेणापि सिद्धत्वात् । तथा हि—बाला मात्रादिभिर्दिशशुपशुप्रभृतीनर्थान

किमिह वृद्धव्यवहारेणे'ति वृद्धव्यवहारेऽनादरणमाविष्कृतम् । मातापित्रादिकर्तृकव्युत्पादनप्र-
कारं दर्शयति—तथा हीति । मातापित्रादयो हि बालान् शब्दार्थसम्बन्धं जिग्राहयिषवः शिशुप-
शुप्रभृतीनर्थानङ्गुल्यादिभिर्निर्दिश्य तत्तद्वाचकशब्दान्प्रयुञ्जते । ते बालास्तदर्थाभिमुखाङ्गुलिनि-
र्देशसहितैर्वाचकशब्दप्रयोगैर्बहुशश्शिक्षिताश्शब्दार्थसम्बन्धं निश्चिन्वन्तीत्येवं प्रायः सिद्धार्थ
एव व्युत्पत्तिग्रहः सर्वेषामनुभवसिद्ध इत्यर्थः । अत्रेदं विचार्यते । अङ्गुलिनिर्देशसहितवाच-
कशब्दप्रयोगदर्शनमात्रेण कथं बालोऽस्य शब्दस्यायमर्थ इति निश्चिनुयात् । न ह्यर्थविशेषा-
भिमुखाङ्गुलिनिर्देशसहितशब्दविशेषप्रयोगस्तयोर्वाच्यवाचकभावप्रत्यायनार्थ इति बालस्य प्रा-
ग्व्युत्पत्तिग्रहोऽस्ति । न वा तथा नियमोऽस्ति । बहुजनसमाजे विशिष्य चैत्रमनवबुध्यमानं
तमन्विच्छन्तं प्रति तदभिमुखाङ्गुलिनिर्देशसहितचैत्रशब्दप्रयोगस्य वाच्यवाचकभावप्रत्याय-
नार्थत्वाभावात् । स्यादेतत् । त[त्त]दर्थानङ्गुल्या निर्दिश्य तत्तद्वाचकशब्देषु बहुशः प्रयुक्तेषु
बालानां तत्तदर्थाभिमुखाङ्गुलिनिर्देशशब्दविशेषप्रयोगसाहचर्यदर्शनजनितवासनाबाहुल्यात्
तत्तच्छब्दश्रवणानन्तरं तत्तदर्थविषयस्वबुद्ध्युदयेन तत्रतत्रार्थे तस्यतस्य शब्दस्य वाचकत्वरू-
पसम्बन्धनिश्चयो भवेत् । सम्बन्धं विना शब्दार्थबोधासम्भवात् सम्बन्धान्तराभावाच्च । भा-
ष्यमप्युक्तार्थपरम् । 'त[द]र्थं बहुशश्शिक्षिता'इत्यादिभाष्यमित्थं योजनीयम् । बहुशो यावदङ्गु-
लिनिर्देशशब्दप्रयोगसाहचर्यजनितवासनाभूयस्त्वात् शब्दश्रवणमात्रेणार्थं स्मर्तुं बालः क्षमो
भवेत् तावत्पर्यन्तमङ्गुलिनिर्देशसहितशब्दप्रयोगावर्तनेन शिक्षितास्तैस्तैः शब्दैरुत्पादिततत्त-
दर्थज्ञानास्सन्तः तेषु तेष्वर्थेषु व्युत्पद्यन्ते । शब्दैरर्थबोधस्य सम्बन्धमूलत्वात् सम्बन्धान्त रा-
भावाच्च अर्थेषु शब्दानां वाचकत्वमेव सम्बन्ध इति निश्चयं लभन्त इति । नैतद्युक्तम् ।
यदि तत्तदर्थविषयाङ्गुलिनिर्देशशब्दप्रयोगसाहचर्यरूपसम्बन्धान्तराधीनो बालस्य शब्दार्थप्र-
त्ययः । किमर्थं वाचकत्वरूपसम्बन्धान्तरकल्पना । न हि चैत्रमैत्रादिषु साहचर्यसम्बन्धादन्य-
तरदर्शनेनान्यतरस्मरणं जायमानं स्वोपपादकतया सम्बन्धान्तरकल्पनामपेक्षत इति । अत्रा-
यं भाष्यकारस्याभिप्रायः । दृश्यते तावन्मात्रादिकृतार्थविशेषाभिमुखाङ्गुलिनिर्देशसहितशब्द-
विशेषप्रयोगभूयोदर्शनवन्तो बालाः तयोर्वाच्यवाचकभावं प्रतिपद्य शब्दश्रवणे तदर्थं स्मृत्वा
तदनुसारेण चेष्टन्ते । अर्थदर्शने तद्वाचकशब्दं स्मृत्वा प्रयुञ्जते चेति । तेन तद्दर्शनादित्थ-
मवधारणं जायते । शब्दार्थसम्बन्धानभिज्ञान्प्रत्यङ्गुलिनिर्देशादिचेष्टाविशेषसहितशब्दप्रयोगो
वाच्यवाचकभावसम्बन्धप्रत्यायनार्थः । अत ए[व] तेन बालाः प्रतिलब्धवाच्यवाचकभावज्ञाना-
स्तदनुकूलं व्यवहरन्तीत्येवमवधारणवन्त एव जन्मान्तरे शैशवं प्रतिपद्य मात्रादिभिर्व्युत्पा-
द्यन्त इति तेषां पूर्वजन्मसंस्कारानुवृत्त्या मात्रादिकर्तृकार्थविशेषाभिमुखशब्दविशेषप्रयो-
गस्य शब्दार्थसम्बन्धप्रत्यायनार्थत्वस्मरणं भवति । ततो वाच्यवाचकभावरूपतत्सम्बन्धनि-
श्चयः । तदनन्तरमेव शब्दश्रवणादर्थप्रत्ययो न तु ततः पूर्वम् । जन्मान्तरसंस्काराणां स्त-
न्यपानप्रवृत्तेरन्यत्राप्यनेकत्रोपकारकत्वं देवताधिकरणे 'हिंस्राहिंस्रे मृदुक्रूरे'इत्यादिवचनोदा-
हरणेन स्फुटीकरिष्यते । एवं जन्मान्तरसंस्कारबलमभिप्रेत्यैवार्थविषयचेष्टाविशेषसहितशब्द-
प्रयोगस्य संज्ञासंज्ञिभावप्रत्यायकत्वमुक्तं महाभाष्ये । 'अगोज्ञाय कश्चिद्गां सक्थिनि कर्णे वा

[अङ्गु]ल्यादिना निर्दिश्य तत्तच्छब्दांस्तेषु तेष्वर्थेषु प्रयुञ्जानैर्बहुशश्शिक्षितास्तेषु तेष्व-
[र्थे]षु व्युत्पद्यन्ते । काव्यनाटकानभिज्ञाः पुरुषास्तदभिज्ञपुरुषसमीपमेत्य पदविच्छेदं
[कृ]त्वा अस्य शब्दस्यायमर्थ इति सर्वशब्दानामर्थमवगच्छन्ति । अतः सिद्धार्थेऽ-
[पि] व्युत्पत्तिसम्भवात् तत्र शब्दस्य प्रामाण्यमस्ति । ततो वेदान्तवाक्यानां ब्र-
[ह्म]णि प्रामाण्यम् । यदुक्तं 'जगतः कार्यविशेषत्वात् कर्तृविशेषस्य ब्रह्मणोऽनुमा-
नादपि सिद्धि'रिति तन्न सम्भवति । विचित्ररचनस्य रथप्रासादादेरनेककर्तृकत्व-
दर्शनादनुमानेनास्य जगत एककर्तृकत्वसाधनायोगात् । व्याप्तिबलात् कर्मवश्य-

गृहीत्वोपदिशत्ययं गौरिति । न चास्मायाचष्टे गौरितीयमस्य संज्ञेति भवति चास्य सम्प्रत्यय
इति । एवं च भाष्यस्यायमर्थः । बहुशः शिक्षिताः शिक्षां वाच्यवाचकभावसम्बन्धज्ञानरूपवि-
[द्य]ोपादानं पौनःपुन्येन प्रापितास्तेषु तेष्वर्थेषु व्युत्पद्यन्ते व्युत्पत्तिं शब्दानां वाचकत्वनिश्चयं
दृढसंस्काराधानेन शब्दश्रवणे सत्यर्थस्मरणस्य अर्थदर्शने सति शब्दस्मरणस्य चोपकारकं ल-
भन्ते । यथा बहुभिरुपदेशैः शास्त्रार्थज्ञानपौनःपुन्यं प्रापिताः शास्त्रार्थनिश्चिताः शास्त्रार्थनि-
श्चयं दृढसंस्काराधानेन कालान्तरव्यवहारोपयोगिनं लभन्त इति । एवं क्रियाकारकपदानां
मात्रादिकृतव्युत्पादनप्रक्रिययाऽर्थनिश्चये सति बालाः परप्रयुक्तैर्वाक्यैर्वाक्यार्थमवगच्छन्ति ।
स्वयं च क्रमेण परप्रत्यायनार्थं वाक्यं प्रयुञ्जते । एवं चानया प्रक्रियया व्युत्पत्तिग्रहणे पदार्थ-
प्रतिपत्तिपूर्विका वाक्यार्थप्रतिपत्तिः । न तु वृद्धव्यवहाराद्व्युत्पत्तिग्रहण इव वाक्यार्थप्रतिपत्ति-
पूर्विका पदार्थप्रतिपत्तिः । अत्रेयं शङ्कोन्मिषति । अनया प्रक्रियया व्युत्पत्तिग्रहकाले शब्दानां
पदार्थमात्रे सामर्थ्यग्रहणे सत्यन्वयांशे तेषां सामर्थ्यस्याग्रहीतत्वाद्वाक्यान्तर्गतसर्वपदशक्ति-
ग्रहेऽपि पदार्थानां परस्परान्वयविषयिणी वाक्यार्थप्रतिपत्तिर्न स्यात् । वाक्यस्यान्वये सामर्थ्य-
ग्रहणेऽपि तत्प्रतिपादकत्वेन पदान्यप्यगृहीतपदार्थसामर्थ्यान्येव पदार्थान्प्रतिपादयेयुरितीमा-
माशङ्कामुदाहरणमुखेनापाकरोति—काव्येति । अयं भावः । कतिपयकाव्यश्लोकपाठेन क्रिया-
कारकतद्विशेषणपदयोजनाप्रकाराभिज्ञाः कङ्कटिकमुञ्जकेशाद्यप्रसिद्धपदप्रायाणां काव्यश्लो-
कानामर्थमजानानास्तदभिज्ञपुरुषोपदेशेन पदच्छेदपूर्वकं पदार्थानवगच्छन्ति । ततः स्वयमेव
वाक्यार्थमवगच्छन्ति । न तत्र तेषां काव्यश्लोकानां तदन्तर्गतपदार्थान्वयरूपे वाक्यार्थे सा-
मर्थ्यग्रहणमस्ति । वृद्धव्यवहाराधीनकार्यान्वितव्युत्पत्तिग्रहणाभ्युपगमेऽप्यन्वयसामान्य एव
सामर्थ्यग्रहणं लभ्यते । नान्वयविशेषे । वृद्धव्यवहारात्कार्यान्विते गवादिपदानां शक्तिग्रह-
णेनान्वयसामान्ये शब्दसामर्थ्यग्रहणलाभे सत्याकाङ्क्षादिसहकृताद्वाक्याद्विशेषो लभ्यत इति
चेत् । एवं तर्हि शब्दानां पदार्थमात्रे सामर्थ्यग्रहणे सत्युक्तसहकारिविशिष्टाद्वाक्यात्तदन्तर्ग-
तपदार्थान्वयो लभ्यत इत्येवास्तु । कृतं वृद्धव्यवहाराधीनेनान्वयसामान्ये शक्तिग्रहणेनेति ।
एवं सिद्धार्थे व्युत्पत्तिग्रहव्युत्पादनेन सिद्धं प्रथमपूर्वपक्षनिराकरणमुपसंहरति—अत इत्यादि-
ना । द्वितीयपूर्वपक्षमनूद्य पूर्वाधिकरणोक्तजगत्कर्त्रनुमानदूषणोद्घाटनेन निराकरोति—यदुक्त-
मित्यादिना । तर्हि पूर्वाधिकरण एव निराकृतस्य जगत्कर्त्रनुमानस्यात्रापि तेनैव दूषणेन
निराक्रियमाणस्य पुनरुत्थाने किं बीजमित्याकाङ्क्षायां साङ्ख्याधिकरणपर्यालोचनया तदनुमा-

(१) 'कार्यस्यान्वये' इति ङ. पाठः ।

स्त्वादीनां कर्तरि प्राप्तेश्च पूर्वमुक्तत्वात् । अतो नानुमानगम्यं ब्रह्म भवति । किं च
श्रुत्यानुगुण्यादनुमानमपि ब्रह्मणि प्रमाणं भवतु नाम । यत्र वाक्यानां तात्पर्यं
तत्र हि तेषां प्रामाण्यं न प्रत्यक्षादीनामिव सर्वत्र । वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि
तात्पर्यनिर्णायकानि कानि लिङ्गानीति चेत् उपक्रमादीनि । तथा पठन्ति—'उपक्र-
मोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम् । अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णय'

नप्रामाण्यं सिद्धान्तेऽप्यवश्यमुपगन्तव्यमित्येतद्बीजमिति सूचयन्नेव तत्प्रामाण्याभ्युपगमस्त-
स्य वेदान्तानुगुण्यकृतः न स्वातन्त्र्यकृतः वेदान्तानुगुण्यकृततत्प्रामाण्याभ्युपगमश्च न
वेदान्तप्रामाण्यविघातक इत्यभिप्रेत्याह—किं चेति । अथोपासनाविधिपराणां वेदान्तानां
ब्रह्मण्यपि तात्पर्ये वाक्यभेदप्रसङ्ग इति तृतीयपूर्वपक्षो निराकरणार्थमुद्भावनीयः । तदुद्भाव-
नोपयोगितया तेषामुभयत्रापि तात्पर्यं व्यवस्थापयति—यत्र वाक्यानामित्यादिना 'त-
ज्ज्ञानविधिपरा अपि ज्ञायन्त' इत्यन्तेन । अत्रेयं शङ्का समुन्मिषति । नैवं पूर्वपक्ष उप-
पद्यते । वेदान्तानां वाक्यभेदप्रसङ्गेनोभयत्र तात्पर्यासम्भवेऽपि चक्षुषो वस्तुद्वयसन्निकर्षव-
न्मयूखवत्त्वेन तदुभयविषयप्रत्यक्षप्रमाजनकत्ववत् परामर्शस्य साध्यद्वयव्याप्यलिङ्गद्वयविषय-
त्वेन तदुभयानुमितिप्रमाजनकत्ववच्च वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मतदुपासनाविधिशक्तपदद्वयवत्त्वे-
न तदुभयविषयशब्दप्रमाजनकत्वस्योपपन्नतया तेषां ब्रह्मण्यपि प्रामाण्यसम्भवात् । यदि
तात्पर्याभावेऽप्युभयविषयप्रमाजनकत्वमात्रेण वाक्यभेदः स्यात् तदा शब्दशक्तिप्रयुक्तस्योभ-
यविषयप्रमाजनकत्वस्यानिवार्यत्वाद्वाक्यभेदो दोष एव न भवेत् । सम्भवति ह्येकवाक्यत्वे
तस्य दोषतेति । तत्र यथा प्रत्यक्षादिप्रामाण्यं यावत्सन्निकृष्टादिविषयं न तथा शब्दप्रामाण्यं
यावद्व्यक्तिगोचरविषयम् । किं तु तात्पर्यनियन्त्रितं सत्तद्गोचरे व्यवस्थितम् । अत एव नाना-
र्थशब्दप्रयोगे यत्र तात्पर्यं तत्रैव प्रमा जायते । श्लेषकाव्यादिष्वनेकत्र तात्पर्ये तावत्यर्थे प्र-
मा जायते । तथा चोपासनाविधिपराणां वेदान्तानां ब्रह्मणि तात्पर्याभावाभ्युपगमे तत्र प्रा-
माण्यं न प्रसज्यत इत्यवाक्यभेदोपपत्तौ वाक्यभेदावहमुभयत्र तात्पर्यं नाभ्युपगन्तव्यमिति
परिहारप्रदर्शनेन पूर्वपक्षोपपादनार्थं सर्वत्रेत्यन्तम् । यद्यपि 'श्वेतो धावती'त्यादिलौकिकवा-
क्यात् तात्पर्याविषयेऽपि तात्पर्यज्ञानस्याकारणत्वात्तात्पर्यभ्रमाद्वाक्यज्ञानं जायते । तज्ज्ञानं
क्वचिद्विषयाबाधेन संवादेन च प्रमापि भवतीत्यनुभवसिद्धम् । तथापि लोके तात्पर्याधीनं प्रा-
माण्यमिति प्रायिकोऽर्थः । वेदे तु नियम एव । वेदवाक्यादनेकविधार्थप्रतीतावर्थान्तरे बा-
धकन्यायोपन्यासपुरस्सरं खलु क्वचिदर्थे तात्पर्यं सर्वत्र व्यवस्थाप्यते । तथा च वेदवाक्या-
न्न्यायपरामर्शदोषेण जातं ज्ञानं भ्रमरूपमेव पर्यवस्यति । मन्त्रेषु त्वनेकत्र विनियु-
क्तेषु विनियोजकप्रमाणावगतमनेकत्र तात्पर्यमस्तीति । तत्र क्वचिदप्यर्थे ज्ञानं भ्रमरूपं न
भवति । मन्त्रप्रकाश्येषु द्रव्यदेवतादिषु यानि विशेषणानि बलवद्बाधकबलात् यत्र न समन्वय-
न्ति तत्र तेषामभिधानमदृष्टार्थमिति विशेषः । एवमुद्भावनीयपूर्वपक्षसम्भवं प्रदर्श्य तदुद्भावना-
य वेदान्तानां ब्रह्मणि तात्पर्यं तत्प्रमाणप्रश्नमुखेनोपपादयितुमुपक्रमते—वेदान्तवाक्याना-
मिति । ननूपक्रमादिभिस्तात्पर्यनिर्णयो नास्मिन्नधिकरणे क्रियमाणो दृश्यते उपक्रमादि-

(१)'शक्तिद्वयवत्त्वेन' इति ख. पाठः। (२)'तात्पर्येऽपि ज्ञानस्याधिकरणत्वात्तात्पर्यभ्रमाद्वा ज्ञानं जायते ।' इति च. ङ. पाठः।

इति । तदिह उपक्रमादिभिर्लिङ्गैर्वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि तात्पर्यं निश्चीयते ।
य उपक्रमादिभिस्तात्पर्यनिर्णयस्तदेव वेदान्तवाक्यानां श्रवणमित्युच्यते । तथा
चोच्यते—'अज्ञानप्रभवं दुःखं ज्ञानं तस्य निवर्तकम् । सर्ववेदान्तवाक्यानां श्रवणं
तत्प्रवर्तकम् । श्रवणं नाम वाक्यानां वैदिकानां परात्परे । उपक्रमादिभिर्लिङ्गैरिश-
वे तात्पर्यनिर्णयः॥' इति । उपक्रमोपसंहारावेकं लिङ्गं वेदान्तशब्दानां ब्रह्मणि शिवे

लिङ्गावगमिततात्पर्येणान्वयस्य सिद्धवद्धेतूकरणादित्याशङ्क्याह—तदिहेति । यस्मादस्मिन्नधि-
करणे समन्वयस्य सिद्धवद्धेतूकरणं तत्प्रसाधनं विनानुपपन्नम् । तस्मादिह शास्त्रे ईक्षत्यधि-
करणमारभ्य प्रत्यधिकरणं स्थालीपुलाकन्यायतः कस्यचिद्वाक्यस्योदाहरणे सर्वेषां वेदान्ता-
नामुपक्रमादिलिङ्गैर्ब्रह्मणि तात्पर्यं निर्णीयत इत्यर्थः । प्रसङ्गादयमेव तात्पर्यनिर्णयः श्रवणं नाम
यस्य रागतःप्राप्तिः प्राक्प्रसाधितेत्याह—य इति । तत्प्रवर्तकमिति । तस्य ज्ञानस्य जनकमित्यर्थः ।
ननूपक्रमादयः सम्मतिश्लोके सप्त परिगणिताः कथं षड्विधं तात्पर्यलिङ्गमिति प्रसिद्धिः तत्राह—
उपक्रमेति । उपक्रमोपसंहारावेकरूपावेकं तात्पर्यलिङ्गम् । एकार्थपर्यवसायिन्यनेकावान्तर-
वाक्यघटिते महावाक्ये तद्विषयौ प्रथमचरमावान्तरवाक्यभागावुपक्रमोपसंहारौ । तयोरेकेन
प्रकारेण तत्प्रतिपादकत्वमैकरूप्यम् । यत्र नैवंविधमैकरूप्यं तत्रासञ्जातविरोधित्वेनोपक्रमो
बलीयानुपसंहारादिति यथोपक्रममुपसंहारो नेतव्यः । किं तत्तात्पर्यं यस्योपक्रमादिभिर्निर्णयः
कार्य इत्याकाङ्क्षायामाह—तात्पर्यमिति । परशब्द इष्टवाची महाभाष्ये 'विप्रतिषेधे परं कार्य'मि-
ति(पा० १-८-२-सू.)सूत्रे तस्य तद्वाचित्वोक्तेः'ततस्तदालोकनतत्पराणा'मित्यादिप्रयोगदर्शनाच्च
तदर्थरूपं वस्तु परमिष्टमस्येति तत्परं वाक्यम् । वाक्यस्येच्छाभावेऽपि तद्वक्तुरर्थविवक्षारूपेच्छा
तदीयत्वेनोपचर्यते । यद्यपि वेदे स्वतन्त्रवक्तुरिच्छा न सम्भवति । तथापि कल्पादौ सकल-
वेदप्रवर्तकस्य शब्दब्रह्माधिष्ठातुः परमेश्वरस्य प्रत्येकमृग्वेदाद्यभिमानिनां देवताविशेषाणां वे-
दव्याख्यातॄणां मीमांसकयाज्ञिकानां च तत्तदर्थविवक्षारूपेच्छा वेदेऽपि प्रवाहानादिन्यायस-
म्प्रदायसिद्धार्थविषयिणी सम्भवत्येव । यथोक्तं ब्रह्मैकत्वाधिकरणवार्तिके—'शब्दब्रह्मेति यच्चेदं
शास्त्रं वेदाख्यमुच्यते । तदप्यधिष्ठितं सर्वमेकेन परमात्मना । तथर्ग्वेदादयो वेदाः प्रोक्ता
येऽपि पृथक्पृथक् । भोग्यत्वेनात्मनां तेऽपि चैतन्यानुगतास्सदा । तेषामन्तर्गतेच्छानां वा-
क्यार्थप्रतिपादने । विवक्षा चाविवक्षा च ज्ञायते शब्दशक्तितः । विधिशक्त्या गृहीतं यत्तत्त-
स्तर्थं विवक्षितम् । तयैव तु परित्यक्तं व्याख्येयमविवक्षितम् ।' इति । 'न्यायेन सम्प्रदायाद्वा
ये मीमांसकयाज्ञिकाः । वेदं व्याचक्षते तेषामभिप्रायोऽयमुच्यते । तत्र यश्शक्त्युपारूढस्स
तैर्व्याख्यातुमिष्यते । यस्तु शक्त्या परित्यक्तो नैव व्याख्यायते स तैः । तेन व्याख्यातुमि-
ष्टार्थो यस्तेषां स विवक्षितः । अनिष्टो यस्त्वशक्तत्वादविवक्षित एव सः ।' इति । एवं च
यद्वाक्यं वक्ता यदर्थविवक्षया प्रणीतं तद्वाक्यं तत्परमिति पर्यवस्यति । यद्वा परशब्देनेष्टवा-
चिना शेषी लक्ष्यते । यागादिविशेषे हि स्वर्गादिः यागादिना साधयितुमिष्टो भवति । उक्त-
प्रकारेण वा परशब्दोऽत्र प्रधाने शेषिणि पर्यवस्यति । प्रसिद्धं च वाक्यं प्रति वाक्यार्थस्य
शेषित्वम् । 'ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत' इत्यादिश्रुतिषु शेषित्वं च वाक्यार्थस्य वाक्योद्देश्यप्र-

(१) 'वाक्यानाम्' इति. ख. पाठः ।

तात्पर्यनिर्णये । तत्र तात्पर्यं नाम तत्स्वरूपोपासनाविषयत्वम् । उपक्रमोपसंहारौ
'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दित्युपक्रमः।'तत्त्वमसी'त्युपसंहारः। 'धातुः प्रसादान्महि

तीतिविषयता । इदं वाक्यमेतत्प्रतीत्युद्देश्यकमित्येतल्लोके वक्तृविवक्षयावगम्यते । वेदे न्या-
येन । एवं च यद्वाक्यं यत्प्रतीत्युद्देशेन प्रवर्तते तद्वाक्यं तत्परमिति पर्यवस्यतीति वक्तभि-
प्रायविषयतया न्यायविषयतया वा यत्प्रतीतिर्वाक्यस्योद्देश्या न भवति तस्य कदाचिद्वाक्य-
जन्यप्रतीतिविषयत्वेऽपि न तत्र तस्य तात्पर्यप्रसङ्गः । एवं द्विविधं तात्पर्यपदार्थनिर्वचनं
मनसि निधाय प्रकृते तदुभयं योजयति–तत्स्वरूपोपासनाविषयत्वमिति । तस्य ब्रह्मणः
स्वरूपं चोपासना च तत्स्वरूपोपासने ते विषयावेषामिति तत्स्वरूपोपासनाविषया वेदान्ताः
तेषां भावस्तत्त्वम् । अनन्यत्रभावोऽत्र विषयशब्दार्थः । एवं च वेदान्तानां ब्रह्मस्वरूपे तदु-
पासनाविधाने च विश्रान्तिः । तयोरेव वक्तृविवक्षागोचरत्वात्तत्प्रतीत्योरेव वेदान्तोद्देश्यत्वा-
च्चेति प्रदर्शिते तात्पर्यशब्दार्थनिर्वचने ऽयेऽस्य भाष्यस्य पर्यवसानं लभ्यते । यद्यपि वेदान्ता-
नां ब्रह्मण्येव तात्पर्यमुपक्रमादिनि यिवत्त्वेनात्र प्रस्तुतं तथापि तदुपासनाविधानेऽपि तेषां
तात्पर्यमग्रे प्रदर्शयिष्यत इति तदभिप्रायेणोपासनाग्रहणम् । परिगणितेषु तात्पर्यलिङ्गेष्वाद्येन
तात्पर्यनिर्णयस्थलमुदाहरति-उपक्रमोति । सदेवेति । नन्वत्र ब्रह्मणस्सामान्येन सर्वप्रपञ्चा-
त्मकतयोपक्रमः विशिष्य श्वेतकेत्वात्मतयोपसंहार इति तयोर्नैकरूप्यमिति चेन्न । सामान्ये-
नोपक्रम्य विषयविशेषप्रदर्शनेनोपसंहारस्य स्थालीपुलाकन्यायेन सामान्यप्रतिज्ञादृढीकरणा-
र्थतया तत्रैव पर्यवसानात् । दृश्यते ह्येतत् । ग्रामस्थास्सर्व एवात्यन्तं शिष्टा इति सामान्यतः
प्रतिज्ञाय चैत्रस्तावदयमतिशिष्ट इति विशिष्य कस्यचित्प्रदर्शनस्य 'लोकोत्तरं चरितमर्पयति
प्रतिष्ठां पुंसां कुलं न हि निमित्तमुदात्ततायाः । वातापितापनमुनेः कलशात्प्रसूतिः लीलायितं
पुनरमुष्य समुद्रपान'मित्याद्यर्थान्तरन्यासोदाहरणश्लोकेषु सामान्यप्रतिज्ञापूर्वकविशेषोपन्या-
सस्य सामान्यप्रतिज्ञादृढीकरणार्थतया तदर्थे पर्यवसानम् । ननु, 'तत्त्वमसी'त्यतः प्रा'गैतदा-
त्म्यमिदं सर्व'मिति सामान्येनोपसंहारो दृश्यते । स किमर्थं नोदाहृतः । तदुदाहरणे ह्यत्यन्त-
माञ्जस्यं लभ्यते । सत्यम् । तत्रैतत्प्रकृतं 'सदात्मा सोस्ये'त्येतावद्विवक्षायां तद्धितवैयर्थ्यप्रस-
ङ्गादेतदात्मनि भवं विवक्षितमित्याद्यर्थान्तरशङ्काग्रस्तत्वेन ऽस्फुटत्वात्तन्नोदाहृतम् । अत एव
'स्तब्धोऽस्युत तमादेशमप्राक्ष्यः' इत्यादिसर्वविज्ञानप्रतिज्ञाविषयः परमोपक्रमोऽत्र नोदाहृतः ।
सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानप्रतिज्ञाया'स्सदेव सोम्यद'मिति समानाधिकरणनिर्देशस्यैव सर्वात्मविषय-
ताया अस्फुटत्वात् । नन्वनेन ब्रह्मप्रपञ्चसामानाधिकरण्यनिर्देशात्मकब्रह्मसार्वात्म्यप्रतिपाद-
कवाक्यप्रमाणवत्त्वरूपेणोपक्रमोपसंहारैकरूप्येण कस्य प्रपञ्चात्मनि ब्रह्मणि तात्पर्यं निर्णीयते ।
उच्यते । उपक्रमोपसंहारगतवाक्यप्रमाणयोरेव तावत्तत्र तात्पर्यमविचलं तेन निर्णीयते 'येनो-
पक्रम्यते येन चोपसंह्रियते स वाक्यार्थ'इति न्यायात् । 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे
जाते यदष्टाकपालो भवति गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति यन्नवकपालस्त्रिवृतैवास्मिंस्तेजो
दधाति यद्दशकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति यदेकादशकपालस्त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं
दधाति यद्द्वादशकपालो जगत्यैवास्मिन्पशून्दधाति यस्मिञ्जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव
तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान्भवती'ति वाक्यसन्दर्भस्य द्वादशकपालेष्टिरिव श्वेतकेतुसम्बो-

ओदालककृतब्रह्मोपदेशरूपस्यास्य वाक्यसन्दर्भस्य सकलप्रपञ्चात्मभूतं ब्रह्मार्थ इत्यवगमा-
उपक्रमोपसंहारमध्यवर्तिनि ब्रह्मसार्वात्म्ये विरोधिधर्मप्रतिपादकत्वेन प्रतीयमानान्यवान्त-
वाक्यान्यष्टाकपालादिवाक्यानि द्वादशकपालेष्टिविधानपरतयेव सर्वप्रपञ्चात्मभूतब्रह्मपरतया
तव्यानीति तेषामपि तत्र तात्पर्यं निर्णीयते । तथाहि–तत्र नवखण्डीमध्ये प्रथमखण्डे शकु-
निबन्धनयोर्द्वितीयखण्डे नानावृक्षरसमधुनोः तृतीयखण्डे नदीसमुद्रयोः पञ्चमखण्डे वटत-
बीजयोः षष्ठखण्डे जललवणयोः सप्तमखण्डे पुरुषगन्धारदेशयोर्नवमखण्डे स्तेनापहार्ययोश्च
शरीरात्मभावापन्नयोर्दृष्टान्तीकरणलिङ्गात् दार्ष्टान्तिकयोः प्रपञ्चब्रह्मणोस्तदभावोऽवसीयते ।
चतुर्थखण्डे दृष्टान्तीकृतयोर्महावृक्षबीजयोश्शरीरात्मभावसत्त्वेऽपि बहुलिङ्गविरुद्धमेकलिङ्गम-
साधकम् । स्यादेतत् । उपक्रमोपसंहारैकरूप्यशरणीकरणे बहुविरुद्धमेकमसाधकमित्येतत्तुल्य-
म् । तेनापि हि वैश्वानराधिकरणन्यायतौल्यात् सद्विद्यावाक्यसन्दर्भः कृत्स्नोऽपि प्रपञ्चात्म-
नि ब्रह्मणि प्रमाणमेकं प्रकरणं चेति वाक्यप्रकरणयोरन्यतरदेकमेव प्रमाणमुत्थापनीयम् । न
च वैश्वानरवाक्ये उपक्रमोपसंहारैकरूप्यावधृतेनैकेन वाक्यप्रमाणेन बहून्यष्टाकपालादिवा-
क्यानि जातेष्ट्याश्रितगुणफलविध्यर्थत्वेन प्रतीयमानानि बाधितानि दृष्टानीति वाच्यम् ।
अष्टाकपालादिवाक्येषु विध्यश्रवणाद्विधियोग्यपुरुषव्यापारमात्रस्याप्यश्रवणात् यच्छब्दोप-
बन्धेनानुवादकत्वस्यैव प्रत्यायनात् । अष्टाकपालादि[1]भवनपवनादिकयोरेककालत्वनिर्देशेन
फलफलिभावाप्रतीते'र्यस्मिञ्जात'इति वाक्ये पूतत्वादीनां समुच्चयश्रवणेन तेषां व्यवस्थिता-
ष्टाकपालादिफलत्वायोगाच्च तेषु गुणफलविधयस्त्यक्ताः । न त्वेकेनैव केन चित्प्रमाणेन बाधि-
तत्वात् । अथापि स्यात् । 'जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशावुपांशुयाजम-
न्तरा यजति' 'विष्णुरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय''प्रजापतिरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय''अग्नी-
षोमावुपांशु यष्टव्यावजामित्वाये'त्यत्र पुरोडाशद्वयनैरन्तर्यप्रयुक्तजामितादोषोपक्रमतन्निर्हर-
णोपसंहारावधृतान्तरालसंयुक्तकिञ्चित्कर्मविधितात्पर्यैकवाक्यत्वानुरोधात् मध्ये श्रूयमाण एव
विष्णुरुपांशु यष्टव्य इत्यादिविधयस्त्यक्ता इति । सत्यं त्यक्ताः । न त्वेकवाक्यत्वानुरोधात् ।
किं तु जामितापरिहारायावश्यमन्तरावाक्ये विधावभ्युपगन्तव्ये तत्रैव शाखाभेदेनाग्नेयाग्नी-
षोमीययाज्यानुवाक्यायुगलमध्ये पठितानां वैष्णवप्राजापत्याग्नीषोमीययाज्यानुवाक्यायुगला-
नां क्रमप्रमाणेनान्वये सति तत्तन्मन्त्रोदितानां विष्ण्वादीनां तत्र यागे विकल्पेन देवतात्वस्य
प्राप्तत्वाद्विष्ण्वादिवाक्यस्थयजिना सन्निहिततद्यागानुवादकत्वस्वारस्याच्च । विधेयाभावेन
विष्ण्वादिवाक्यानां मन्त्रवर्णेन प्राप्तविष्ण्वादिदेवतावत्तया तद्यागस्तावकप्रतीतेः। एतेन 'सदेव
सोम्येदमग्र आसीत्तत्त्वमसी'त्युपक्रमोपसंहारगतवाक्यद्वयेन ब्रह्मसार्वात्म्यप्रतिपादकेन तद्वि-
रोधिनामुदाहृतलिङ्गानां बाध इत्यपि शङ्का निरस्ता । अल्पेनाधिकबाधस्य वाक्येन लिङ्गबाध-
स्य चायुक्तत्वादिति चेत् उक्तप्रायमत्रोत्तरम् । श्रुत्यादिषूत्तरमप्यल्पमपि तात्पर्यलिङ्गवत्प्रबलं
पूर्वमप्यधिकमपि तात्पर्यलिङ्गरहितं दुर्बलम् । तात्पर्याधीनत्वाद्वेदप्रामाण्यस्य । तदिहोपक्रमो-
पसंहारगतमुदाहृतवाक्यद्वयं सर्वात्मभूतब्रह्मप्रमाणभूततयावधृतं कृत्स्नमिदं प्रकरणं चोपक्र-
मोपसंहारैकरूप्यावधृतसर्वात्मभूतब्रह्मतात्पर्यशालितया बलवत्त्वात्तैरतथाभूतानामुदाहृतलिङ्गा-

---

(१) भवनपवनादिकयोः ' इति ख. पाठः ।

मानमीश'मित्युपक्रमः। 'यः परः स महेश्वर'इत्युपसंहारः। एवमन्यत्रापि द्रष्ट
'तत्त्वमसि''सर्वो वै रुद्रः''अम्बिकापतय उमापतये''यो वै रुद्रस्स भगवान्ब्रह्मे
व'रित्यभ्यासः। अपूर्वता वेदेतरप्रमाणाप्राप्तता। फलं ब्रह्मज्ञानम्। अर्थ
जगत्सृष्टिस्थितिप्रध्वंसादयः। उपपत्तिर्विरोधाभावस्सर्वज्ञतादिसम्पत्तिर्वा। ए
र्ब्रह्मणि तात्पर्यमवगन्तव्यं वेदान्तवाक्यानाम्। न केवलं ब्रह्मपरा वेदान्ताः

नां बाधो युक्तः। शकुनिबन्धनादयो हि प्रपञ्चब्रह्मणोर्न शरीरात्मभावराहित्ये दृष्टान्तीकृ
येन ते तत्तात्पर्या भवेयुः। किंत्वाश्रिताश्रयभावादिषु अन्यत्र दृष्टान्तीकृता अपि वस्
शरीरात्मभावरहिता इत्येतावता प्रपञ्चब्रह्मणोरपि तदभावं गमयन्तीति वक्तव्यम्। नैत
पद्यते तात्पर्यवद्वाक्यनिरोधादिति। 'एवमैतदात्म्यमिदं सर्व'मित्यत्राप्येतदात्मेति
व्ये चातुर्वर्ण्यादिवत्स्वा तद्धित इति योजनीयम्। एवमन्यदपि तत्र तत्र विरुद्धत्वेन प्र
यमानं सर्वमनया दिशोपपादनीयम्। उपक्रमोपसंहारलिङ्गेन तात्पर्यनिर्णयस्योदाहरणं तै
रीयाणा'मणोरणीया'नित्यनुवाके वक्तव्यम्। सर्वं शारीराधिकरणे प्रपञ्चयिष्यते। एवमन
त्रापीति। तत्र आनन्दमयाधिकरणादिषूदाहरिष्यमाणे विषयवाक्य इत्यर्थः। 'तत्त्वमसि
ति नवकृत्वश्चिदात्मत्वाभ्यासः 'सर्वो वै रुद्रः''पुरुषो वै रुद्रः''सन्महस्सर्वो ह्येष रुद्र'इति सर्व
त्मत्वाभ्यासः। 'अम्बिकापतय उमापतय' इति चिच्छक्तिशबलत्वाभ्यासः। 'यो वै रुद्रस्स
भगवान्यश्च ब्रह्मे'त्यादिषु ब्रह्मविष्णुमहेश्वरादिपर्यायेषु प्रतिपर्यायं भगवच्छब्दोक्तकल्याणगु
णवत्त्वाभ्यासः। 'वेदेतरे'ति वेदग्रहणं तदुपजीविनां स्मृतिपुराणादीनामप्युपलक्षणम्। अपू
र्वता ब्रह्मप्रमाणभूतसर्ववेदान्तानुगतेति विशिष्योदाहरणं न दर्शितम्। फलं ब्रह्मज्ञानमिति।
निरतिशयानन्दरूपब्रह्मसाक्षात्कार इत्यर्थः। अत्र 'धातुः प्रसादान्महिमानमीश'मित्युपक्रमो-
दाहरणमेवोदाहरणं भविष्यतीति पृथगुदाहरणं दर्शितम्। 'अणोरणीयान्महतो महीयानात्मा
गुहायां निहितोऽस्य जन्तोः। तमक्रतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीश'मि-
ति मन्त्रस्य ह्ययमर्थः। अणोरणुत्वेन प्रसिद्धात परमाण्वादेरप्यणीयान् अणुतरः। अव्यक्त-
त्वादतिसूक्ष्मत्वव्यपदेशः। महतो गगनादेरपि महीयान् महत्तरः। सर्वव्यापकत्वात्। यद्वा।
अणोरल्पशरीरावच्छिन्नस्य जन्तोरणीयान् तदीयहृदयगुहावच्छिन्नत्वेन महाशरीरहृदयगुहा-
वच्छिन्नात्स्वस्मादणुतरः। महतः महाशरीरावच्छिन्नस्य जन्तोः। महीयान् अल्पशरीरहृदयगु-
हावच्छिन्नात्स्वस्मान्महत्तरः। प्रतियोग्यनिर्देशेऽपि बौद्धप्रतियोग्यपेक्षायामप्यतिशायनिक
इत्यणीयान्महीयानितीयसुन्प्रत्ययः। एवम्भूतः परमात्मा अस्य जन्तोः प्राणिवर्गस्य हृदयगु-
हायां निहितः सन्निहितः। तं परमात्मानम्। अक्रतुं सकलकर्मास्पृष्टम्। महिमानं महिमव-
न्तम्। महाविभूतियुक्तमीशं सर्वस्य नियन्तारम्। धातुर्जगतां धारकस्य तस्यैव प्रसादाद्वीत-
शोकः विगलितसांसारिकसकलक्लेशस्सन्। पश्यति निरतिशयानन्दरूपमनुभवतीति। अत्र
शोकनिवृत्त्यनन्तरं वर्ण्यमानं दर्शनं फलरूपमेव विवक्षितमिति ज्ञायते। जगत्सृष्टीति। सृ-
ष्ट्यादीनां सङ्क्षेपेण जन्माद्यधिकरणे प्रपञ्चेनेक्षत्यधिकरणादिषु चोदाहरणाद्विरोधाभावस्य सर्व-
वेदान्तव्यापकत्वात् जगत्कारणत्वोपपत्तिरूपसर्वज्ञतादिसम्पत्तेर्जन्माधिकरणे प्रपञ्चितत्वाच्चा-
नुदाहरणम्। एवं वेदान्ताना ब्रह्मणि तात्पर्यं प्रसाध्योपासनाविधिष्वपि तेषां तात्पर्यमावश्य-

व्य आत्मा वा अरे द्रष्टव्य'इत्यादिषु तद्ज्ञानविधिपरा अपि ज्ञायन्ते। उभयपरत्वे वाक्य-
भेदप्रसङ्ग इति यदुक्तं तन्न। रूपप्रत्यायकेन चक्षुषा यथा द्रव्यस्यापि सिद्धिस्तथा वि-
धिपरैरपि वेदान्तैर्ब्रह्मसिद्धिरिति नोभयपरत्वविरोधः। शाब्दं हि ब्रह्मज्ञानम्। तद्ध-
िधिशब्दादेव प्राप्तम्। तद्विधिना किं प्रयोजनमिति चेत् प्राप्तावपि मन्त्रादिष्विव
[illegible]विरोधः। यथा द्रव्यदेवतादिप्रकाशकेषु मन्त्रेष्वधीयमानेषु द्रव्यादिज्ञाने जा-
तेऽपि पुनरनुष्ठानकाले 'मन्त्रैरनुस्मर्तव्य'मिति प्रयोगविधिर्ज्ञानान्तरमनुष्ठापयति

[illegible]त्याह—न केवलमिति। तज्ज्ञानविधिपरा अपि ज्ञायन्त इति। अन्यथोपासनानुष्ठा-
नासम्भवेन ब्रह्मप्राप्तिफलानिष्पत्तिप्रसङ्गादिति भावः। एवमुभयत्र तात्पर्ये प्रसाधिते लब्धा-
वकाशं तृतीयपूर्वपक्षमनुवदति—उभयपरत्व इति। यद्यप्युभयत्रापि तात्पर्यस्यावश्यम्भावे
[illegible] वाक्यभेद आपतति चेत्स न दोष इत्येव प्राप्नोति। तथापि वाक्यभेदाप्रसङ्गेन परिहर्तु-
[illegible]वादः। एकदेशमतेन तावत्परिहर्तुमुपक्रमते—तन्नेति। यथा रूपप्रत्यायकं चक्षुस्तत्समवायि
द्रव्यमपि तत्संसृष्टतया प्रत्याययति। तथा ज्ञानविधिपरा वेदान्तास्तज्ज्ञेयं ब्रह्मापि तत्संसृष्ट-
तया प्रत्याययेयुः। न चोभयपरत्वे वाक्यभेदो दोषः। स्वतन्त्रोभयपरत्वानङ्गीकारादित्याह—
रूपेति। ननु, तर्हि यथा रूपज्ञानजनकेन चक्षुषा तदाश्रयद्रव्यज्ञानस्यापि सहजनितत्वात्तदा-
श्रयद्रव्यज्ञाने यत्नान्तरापेक्षा नास्ति। एवं ब्रह्मज्ञानविधिगोचरज्ञानजनकैर्वेदान्तैर्ब्रह्मज्ञान-
स्यापि जनितत्वान्न ब्रह्मज्ञाने विध्यपेक्षास्तीति शङ्कते—शाब्दं हीति। साङ्गाध्ययनबलाद्वेदा-
न्तेभ्यः स्वतः प्राप्तं ब्रह्मज्ञानं विध्यनुष्ठाप्यं नाभ्युपगम्यते। किं तु मन्त्रादिष्विवान्यदेव
ज्ञानमतो न विधिवैयर्थ्यमिति परिहरति—प्राप्तावपीति। 'मन्त्रादिष्विवेति' दृष्टान्तं विशदयति—
यथेति। यथा 'बर्हिर्देवसदनं दामि' 'अग्निर्मूर्धा दिवः ककु'दित्यादिमन्त्रैः साङ्गाध्ययनान-
न्तरं द्रव्यदेवतादिज्ञाने जातेऽपि क्रतुप्रयोगमध्ये तत्तदनुष्ठानोपयोगि मन्त्रकरणकं तज्ज्ञाना-
न्तरं प्रयोगविधिरनुष्ठापयति तथात्रापीत्यर्थः। ननु, मन्त्राः क्रतुषु व्रीह्यादिवदङ्गभावेन 'सू-
क्तवाकेन 'प्रस्तरं प्रहरती'त्यादिवाक्यगततृतीयाश्रुत्यादिभिर्नियुक्ताः केन द्वारेणोपकुर्वन्ती-
त्यपेक्षायां दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पनानुपपत्तेः अनुष्ठानापेक्षितद्रव्यदेवतादिज्ञानोत्पादनद्वारो-
पकुर्वन्तीति कल्पनात् अध्ययनानन्तरं मन्त्रैर्जातस्य ज्ञानस्य क्रतुप्रयोगमध्यपात्यनुष्ठानोप-
योगित्वासम्भवात् साङ्गं क्रतुमनुष्ठापयन्प्रयोगविधिस्तदानीं मन्त्रैर्मन्त्रार्थज्ञानमप्यनुष्ठापयतीति
युक्तम्। इह तु नास्ति। वेदान्तैर्ब्रह्मज्ञानस्य पुनरनुष्ठापकः प्रयोगविधिः। न च वाच्यं ज्यो-
तिष्टोमादिष्वपि कल्प्यः प्रयोगविधिः तद्वदिहापि कल्प्यतामिति। तत्र कल्पकानामुत्पत्तिवि-
नियोगाधिकारविधीनां सत्त्वात्। 'ज्योतिष्टोमे महासोमेन यजेते'ति सोमद्रव्यरूपकरणवि-
शिष्टयागस्वरूपविधिरुत्पत्तिविधिः। 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते'ति फलसम्बन्धबोधको
विधिरधिकारविधिः। तत्प्रकरणे दीक्षणीयाद्याम्नानकल्पितो 'दीक्षणीयादिभिर्ज्योतिष्टोमस्योप-
कुर्या'दिति विधिर्नियोगविधिः। ततश्च दीक्षणीयादिभिरुपकृत्य 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो य-
जेते'ति प्रयोगविधिकल्पनं युक्तम्। नेह तथा। वेदान्तैर्ब्रह्म ज्ञातव्यमित्यादिरूपेणोत्पत्तिवि-
ध्यादयः श्रूयन्त इत्याशङ्क्य निराकरोति—न चेति। 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्य' इत्यात्मदर्शने

(१) 'न किमपि प्रयोजनमिति' इति ख. पाठः।

तथात्रापि । न चोत्पत्तिविनियोगाधिकारविधीनामभावात्प्रयोगविध्यस
शङ्कनीयम् । उत्पत्तिविधेरध्याहारेण सिद्धौ प्रकरणवशाच्छमादिकं
यत् 'आत्मानं पश्ये'दिति विनियोगविधिरुपपद्यते । ततश्च रात्रिस
'ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशै'रित्याद्यर्थवादावगतमोक्षकामोऽधिकारी क
भवति । अतो मोक्षकामश्शमादियुक्तो ब्रह्मज्ञानं सम्पादयेदिति प्रयोग
भः । ननु, ब्रह्मज्ञानस्य विधेयत्वमनुपपन्नम् । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्य'इत्या
विधिः श्रूयते । तत्र दृशिधातुना चाक्षुषज्ञानवाचिना करतलामलकालोकनादिव
ग्धावि[illegible]स्मात्मज्ञानं विवक्षणीयम् । आत्मनि चाक्षुषज्ञानासम्भवादिति । न स

ज्ञानस्योत्पत्तिविधिः । तत्र करणाकाङ्क्षायां वेदान्ताः करणत्वेनाध्याहार्या इत्येवम
शाध्याहारेण वेदान्तकरणविशिष्टब्रह्मज्ञानोत्पत्तिविधिसिद्धावित्यर्थः । ननु, वेदा
मेव करणत्वेनाध्याहारो नान्यस्य कस्यचिदित्यत्र किं प्रमाणमित्याकाङ्क्षायामाह-प्रक
शादिति । श्रोतव्य इत्यनन्तरवाक्ये तात्पर्यावधारणरूपश्रवणसङ्कीर्तनयोग्यतया वेदा
त्पर्यविषयं पर्यवस्यति । तत्र वेदान्तानां सन्निहितत्वलाभे सति सन्निधिलक्षणप्रकरणव
षामेव करणत्वेनाध्याहारस्सिद्ध्यतीति भावः । यद्यप्यत्रापि योग्यतयैव वेदान्तानां कर
नाध्याहारस्सिद्ध्यति । तथापि सन्निधिरप्यस्तीति दर्शयितुं प्रकरणवशादित्युक्तम् । शमा
मिति । 'शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुस्समाहितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्ये'दिति विधिः
त्युपात्तकर्त्रैक्यवशात्फलसाधनमात्मज्ञानं प्रति शमादीन्यङ्गत्वेन विनियोजयन्विनियोगवि
स्सम्पद्यत इत्यर्थः । यद्यपि 'शान्तो दान्त'इति वाक्यस्य शाखान्तरत्वात्तत्रापि शमादिवि
ष्टस्यात्मदर्शनस्य विधानमङ्गीकर्तुं शक्यमिति तदुत्पत्तिविधिरेव पर्यवस्यति । एवं प्राप्तक
तुवादेन शमाद्यनेकगुणविधानाभावाद्वाक्यभेदोऽपि न प्रसज्यते । तथापि शमादीनामङ्गत
विधानाद्विनियोगविधित्वमप्युपपद्यत इत्यभिप्रायेण तथोक्तम् । एवमेव 'ज्ञात्वा देव'मि
त्रार्थवादप्रतीतमोक्षकामाधिकारिकज्ञानविधेरधिकारविधित्वमपि । एवं च 'पाशमोक्षकामश
मादियुक्तो वेदान्तैर्ब्रह्म जानीया'दिति प्रयोगविधिकल्पनोपपत्तेः । तेन प्रयोगविधिना प्राप्त
दान्तैर्ब्रह्मज्ञाने स्वतो जातेऽपि पुनरपि वेदान्तकरणकं ब्रह्मज्ञानान्तरं फलायानुष्ठाप्यत इ
युक्तमित्याह-अत इति । ज्ञाने विध्यसम्भवात् तत्र चतुर्विधविध्युपन्यासो न सङ्गच्छत इत्या
शङ्कते-नन्विति । स्वतन्त्रफलाय धात्वर्थे कर्मरूपज्ञानविधिरभ्युपगम्यते उत कर्मकारकगत
फलाय गुणकर्मरूपज्ञानविधिरिति विकल्पं मनसि निधायाद्यं विधायकत्वाभिमतवाक्योदाह-
रणेन निरस्यति-आत्मेति । 'आत्मा द्रष्टव्यः' 'आत्मानं पश्ये'दित्यादिवाक्येषु ज्ञानविधिम-
भ्युपगच्छता कर्माभिधायिप्रत्ययानुसारेण कर्मोपसर्जनक्रियाविधानमभ्युपगन्तव्यम् । न स्वत-
न्त्रक्रियाविधानमिति भावः । द्वितीयं निरस्यति-नित्य इति । कर्मोपसर्जनक्रियाविधानमपि
नाभ्युपगन्तुं शक्यम् । आत्मन्युत्पत्त्यादीनां क्रियाजन्यफलानामसम्भवेन तस्य विधेयक्रिया-
कर्मत्वासम्भवादिति भावः । 'वेदिं करोती'त्यत्र वेद्या इवोत्पत्त्यसम्भवे हेतुर्नित्य' इति वि-
शेषणम् । 'पयो दोग्धी'त्यत्र पयस इव प्राप्यत्वासम्भवे हेतुर्ब्रह्मणी'ति । बृहत्त्वाद्व्यापकत्वेन

(१)'सोऽप्युत्पत्तिविधिरेव'इति घ.पाठः। (२)'फलायार्थकर्मरूप'इति ख.ग.पाठः। (३)'फलायकर्मरूप'इति घ.पाठः।

निर्विकारे विशुद्धे चात्मनि न कर्मकारकभावो युज्यते । येन विधिस-
उत्पत्तिप्राप्तिविकारसंस्काराणामत्रासम्भवात् । न च स्वतन्त्रफलाय स-
न कर्मकारकतां परित्यज्य करणत्वविपरिणामेन आत्मना पश्येदिति
शक्यम् । वैषम्यात् । तथा हि-क्रियाकृतातिशयस्य भस्मीभावलक्षणस्य
सम्भवात्तेषु शब्दतः करणत्वेऽप्यर्थतः कर्मत्वमस्ति । न तस्यात्मनि स-
अतो वेदान्तानां न ब्रह्मज्ञानविधिपरत्वमिति चेन्न । आत्मनि कर्मत्वप्र-
न्त्याद्यभावेऽपि कर्तृस्थमोक्षफलाय विध्युपपत्तेः । प्राप्ते कथं विधिरिति
प्राप्तिः पाक्षिकी नित्या वा । उभयथापि नियमादिविधिस्सम्भवति । ननु,

---

सत्वात् प्राप्यत्वं न सम्भवतीति भावः । 'बर्हिर्लुनाती'त्यत्र बर्हिष इव विकार्यत्वास-
'व्रीहीन्प्रोक्षती'त्यत्र व्रीहीणामिव गुणाधानलक्षणसंस्कारासम्भवे च हेतु 'र्निर्विकार'
। 'गृहं संमार्ष्टी'त्यत्रेव शुद्ध्याधानलक्षणसंस्कारासम्भवे हेतु'र्विशुद्ध'इति । यद्येवं
यायेन विपरीतो गुणप्रधानभावोऽस्तु । 'सक्तूञ्जुहोती'त्यत्र हि होमेन भस्मीकृतानां सक्तूनां
उपयोगासम्भवात् भूतोपयोगाभावाच्च अघटमानं गुणकर्मत्वं परित्यज्य सक्तुभिरिति तृती-
यणेन क्रियाप्राधान्यमुपादायार्थकर्मत्वमाश्रितम् । एवमिहाप्यस्त्वित्याशङ्क्याह-न चेति ।
करणतया विवक्षितानामपि सक्तूनां प्रक्षेप्यत्वेनार्थिककर्मत्वापरित्यागात् अस्ति जुहोतेस्स-
कत्वनिर्वाहः । तथात्र न निर्वाहोऽस्ति । आत्मनि कर्मत्वनिर्वाहकानामुत्पत्त्यादीनामसम्भवा-
याह-वैषम्यादिति । होमेन सक्तूनां प्रक्षेप्यत्वेनेव ज्ञानेनात्मनोऽवभास्यत्वेन व्यवहार्य-
चार्थतः कर्मत्वमिहापि सम्भवतीति [३]स्मृतिविनियोगादर्शनात् सक्तुहोमवदात्मज्ञानस्या-
र्थकर्मत्वकल्पनं सम्भवतीति समाधत्ते-नेति । यद्यपि ज्ञानेन प्रसादितस्य परमेश्वरस्य मोक्ष-
दानेऽस्त्युपयोग इति सिद्धान्तदृष्ट्या गुणकर्मत्वमपि निर्वोढुं शक्यं तथाप्येकदेशिमतं यावदु-
मिहानूदितम् । ननु, वेदान्तैरात्मज्ञानं कुर्यादिति विधिर्न सम्भवति । अधीतवेदान्तस्य
ठितमीमांसाशास्त्रस्य वेदान्तानुसन्धानेन तदर्थज्ञानस्य स्वयमेव प्राप्तेरिति शङ्कते-प्राप्त
ति । लौकिकी खल्वियमिह प्राप्तिः सा तु पाक्षिकी ऋतुगमन इव । तथा च 'ऋतावुपेया-
दि'तिवद्वेदान्तैरात्मज्ञानं कुर्यादेवेत्यस्ति नियमविधेरवकाशः । यदि ब्रह्मोज्झतापरिहाराय
सदा वेदाभ्यासावश्यम्भावात् विचारितवेदान्तस्य वेदान्तैरात्मज्ञानप्राप्तिर्नित्येत्युच्यते तथापि
वेदान्तानुसन्धानप्रयुक्तात्मज्ञानस्य लोकव्यवहारप्रयुक्तानात्मज्ञानस्य च समुच्चित्य प्राप्तावना-
षयकानात्मज्ञाननिवृत्त्यर्थस्य परिसङ्ख्याविधेरवकाशोऽस्ति । 'आसुप्तेरामृतेः कालं नयेद्वे-
दान्तचिन्तये'ति स्मृत्यानुगुण्यादित्यभिप्रेत्य परिहरति-प्राप्तिरिति । एवमेकदेशिमतमुपन्य-
स्य । तत्रानभिमतांशं तदुपमर्दकशङ्कासमाधानमुखेन निराकृत्य स्वमतेन वेदान्तानां विधौ
ब्रह्मणि च तात्पर्यमुपपादयत्यग्रिमग्रन्थसन्दर्भेण । तत्र वेदान्तानां ब्रह्मणि विधौ च प्रामा-
ण्यसम्भवे रूपतदाश्रयप्रमाणभूतचक्षुर्दृष्टान्तप्रदर्शनमयुक्तमित्याशङ्कते-नन्विति । चक्षुर्हि
येन येन योग्येन सन्निकृष्टं तत्र सर्वत्रापि प्रमां जनयतीति युक्तं तस्योभयत्र प्रामाण्यम् । न
तथा शब्दो यत्रयत्र शक्तिरस्ति तत्र सर्वत्र प्रमां जनयति । किं तु यत्र तात्पर्यं तत्रैव । तथा

(१) 'भाव उपपद्यते' इति ख. पाठः । (२) 'तेषां' इति ख. पाठः । (३) 'संस्कृतविनियोगादर्शनात्' इति घ. पाठः ।

तथा सति वेदान्तानां विधिपरत्वेन ब्रह्मपरत्वमनुपपन्नम् । यदुक्तं 'रूपप्रत्यायकेन चक्षुषा द्रव्यसिद्धिवद्विधिपरैरपि वेदान्तैर्ब्रह्मसिद्धि'रिति । तदयुक्तम् । चक्षुर्हि सम्प्रयोगे सति निरपेक्षमेव प्रतिवस्तु प्रमापकम् । न तथा शब्दः । किं तु यत्र तात्पर्यं तत्र प्रमाणम् । तस्माद्वेदान्तानां ब्रह्मप्रमापकत्वं ब्रह्मज्ञानविधायकत्वं च न सम्भवतीति चेन्न । 'समिधो यजती'त्यादीनां वाक्यानां पञ्चप्रयाजविधायकत्वं तदनुष्ठानक्रमविधायकत्वं चेत्युभयपरत्वदर्शनात् । वेदान्तवाक्यानामपि ब्रह्मप्रमापकत्वं ब्रह्मज्ञानं मोक्षोपकारकं प्रति विधायकत्वं च युक्तमेव । ननु, ब्रह्मणि वेदवाक्यादेव ज्ञाते तज्ज्ञानविधिरप्रयोजनः तत्प्रयोजनस्य पूर्वज्ञानादेव स-

---

चोभयतात्पर्यवत्त्वेनोभयत्र प्रमाजनकशब्द एवात्र दृष्टान्तीकर्तव्यो न चक्षुरिति भावः । तथैव स्वयं दृष्टान्तमुदाहरन्समाधत्ते—नेति । ननु, समिदादिवाक्यानि केवलं प्रयाजानां विधायकानि न तदनुष्ठानक्रमेऽपि तात्पर्यवन्ति । किं तु तेषां पाठक्रमेण तदर्थानुष्ठानक्रम इति नैकस्योभयपरतायामिदमुदाहरणमिति चेन्न । यथा समिदादिवाक्यानि परमेश्वरेणाध्येतॄणां तदर्थप्रतीतिर्भवत्वितीच्छयोच्चरितानि तथा तत्पाठक्रमेण तदर्थानुष्ठानक्रमप्रतीतिर्भवत्वित्यपीच्छया क्रमविशेषे तान्युच्चरितानीति तेषां तत्रापि तात्पर्यानिवारणात् । तत्प्रमितिशेषत्वं तात्पर्यमित्यभ्युपगमेऽपि क्रमविशेषेण पठितानां विधिवाक्यानां तत्तदर्थानुष्ठानक्रमप्रमितिशेषत्वस्यापि सत्त्वेन तत्र तात्पर्यानिवारणात् । अत एव शिवं पूजयता गन्धा लेपनीयाः धूपो दातव्यः पुष्पाण्यवकिरितव्यानीति वदन्तं प्रति, नायं क्रमः किं तु गन्धो लेपनीयः पुष्पाण्यवकिरितव्यानि धूपो दातव्य इति प्रत्युक्तिर्दृश्यते । यदि क्रमेणोच्चरितानां विधिवाक्यानां तदर्थानुष्ठानक्रमे तात्पर्यं न स्यात् तदा तदभिमतक्रमनिषेधपूर्वकं क्रमान्तरोपदेशविषयतयैवं प्रत्युक्तिर्न सङ्गच्छते । ननु, विधिवाक्यसन्दर्भे विधेयपदार्था एव शब्दप्रमाणकाः न तु तेषां क्रमः । तस्यापदार्थत्वादवाक्यार्थत्वाच्च । किं त्वेकेन कर्त्रा बहूनां पदार्थानां युगपदनुष्ठातुमशक्यत्वात्क्रमाकाङ्क्षायां पाठक्रमसन्निधापितस्तत्क्रमो गृह्यत इत्येवमुपस्थितिलाघवसहकृतार्थापत्तिर्गम्यत इति चेन्न । क्रमस्य प्रत्येकविधिवाक्यार्थत्वाभावेऽपि क्रमपठितानेकवाक्यार्थत्वोपपत्तेः । पाठक्रमेण सन्निधापितः पदार्थक्रमो गृह्यत इति वदतापि पाठक्रमेण सन्निधानस्य क्रमपठितानेकवाक्यजन्यज्ञानविषयत्वादन्यस्य वक्तुमशक्यत्वात् । अन्यथा पाठक्रमस्य स्वातन्त्र्येण क्रमप्रमितिजनकत्वे तस्य प्रमाणान्तरतापत्तेः तस्मिन्नपि पक्षे वाक्यविशेषाणां पाठक्रमस्यैव तदर्थानुष्ठानक्रमप्रमितिजनकत्वेन विशेषणतया तेषामपि तज्जनकत्वावश्यंभावाच्च । क्रमस्य श्रुतिमूलार्थापत्तिगम्यत्वपक्षेऽपि धूमवह्न्युभयबोधनाय प्रवृत्तस्य 'पर्वते धूम'इति वाक्यस्य धूमवह्न्योरिवानुष्ठेयपदार्थतत्क्रमबोधनाय प्रवृत्तानां क्रमपठितविधिवाक्यानां शब्दतन्मूलप्रमाणान्तरगम्ययोरनुष्ठेयपदार्थजाततत्क्रमयोस्तात्पर्यानिवारणाच्चेति भावः । एवं वेदान्तानां ब्रह्मणि विधौ च तात्पर्यसम्भावनायामेकदेश्युक्तं दृष्टान्तं निरस्य स्वाभिमतो दृष्टान्तः समर्थितः । अथ तेषां वेदान्तकरणकज्ञानविधौ तात्पर्यमिति तन्मतं निरस्य तन्मूलकोपासनाविधौ तात्पर्यमिति स्वमतं समर्थयितुं तन्मतेऽनुपपत्तिमाशङ्कते—नन्विति । यदि वेदान्त-

---

(१)'प्रमाणम्' इति ख. पाठः । (२) 'युज्यते' इति ख. पाठः ।

म्भवादिति चेन्न । वाक्येन परोक्षत्वेन ज्ञाते ब्रह्मणि तत्साक्षात्काराय ज्ञानविधेरुपपत्तेः । कथं भेद इति चेत् यच्छब्दजन्यं न तत्साक्षात्कारहेतुः । किं तु उपासनारूपं ज्ञानमेव । तथा च श्रूयते । 'ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोनिं समस्तसाक्षिं तमसः परस्तात्''ज्ञाननिर्मथनादेव पाशं दहति पण्डितः'इत्यादिषु'ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः''ईशं तं ज्ञात्वा अमृता भवन्ती'त्यादिषु च । तथाहि—'श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः । ज्ञात्वा च सततं ध्येय एते दर्शनहेतवः'इत्यत्र श्रवणमननसम्पन्नज्ञानाविनाभूतं निदिध्यासनं ब्रह्मणस्साक्षात्कारे निमित्तमिति स्मर्यते । अत उपासनारूपज्ञानं मोक्षफलं विधीयते । 'आत्मन्येवात्मानं पश्येत्''शम्भुराकाशमध्ये ध्येयः''तज्जलानिति शान्त उपासीते'ति ।

करणकं शाब्दं ब्रह्मज्ञानं मोक्षजनकं तदा तेभ्यः स्वतः प्राप्तस्यैव तस्य मोक्षजनकत्वोपपत्तेर्व्यर्थं तत्र विधिकल्पनम् । न हि स्वतोऽसमर्थं विधिसंस्पर्शेन सामर्थ्यं लभते । न च विहितं शमादिकमितिकर्तव्यतायोगात् मोक्षजनने समर्थं भवेत् नान्यदिति वाच्यम् । शमादिकं हि ज्ञानाङ्गभावं भजच्चित्तैकाग्र्यसम्पादनद्वारा ज्ञानस्वरूपनिष्पादकतया सन्निपत्योपकारकतां भजेत् । तच्चेज्ज्ञानं शमादिकं विनाप्युत्पद्यते किं तदभावेन तस्य वैकल्यमापद्यते । तस्माच्छाब्दज्ञानमूलकं यज्ज्ञानमत्यन्तचित्तैकाग्र्यसम्पादनयत्नसाध्यं तदेव ज्ञानं मोक्षार्थं विधेयमभ्युपगन्तव्यम् । न तु शाब्दज्ञानमिति भावः । स्वयं तथाभूतज्ञानान्तरं विधेयं प्रदर्शयन् समाधत्ते—वाक्येनेति । किं तच्छाब्दज्ञानाद्विलक्षणं ज्ञानं यत्साक्षात्कारं जनयितुं शक्नुयादिति पृच्छति—कथमिति । ध्यानोपासनादिशब्दवाच्यं निरन्तरस्मृतिसन्तानरूपं ज्ञानं तदित्याह—यदिति । उपासनारूपमेव ज्ञानं वेदान्तेषु फलाय विधेयमित्युपासनावाचिपदविशेषघटितवाक्योदाहरणेन दर्शयति—तथा च श्रूयत इति । 'इत्यादि'ष्वित्यनेन ध्यानोपासनादिपदघटितानि फलयुक्तवाक्यानि गृह्यन्ते । एवं च फलयुक्तवाक्येषु श्रुतानां ज्ञानसामान्यवाचिपदानां छागपशुन्यायेनोपासनारूपज्ञाने पर्यवसानमित्यभिप्रेत्य तथाभूतानि वाक्यानि पृथगुदाहरति—ज्ञात्वेति । ननूदाहृतेषु वाक्येषु विधेयज्ञानस्य मोक्षजनकत्वमेव प्रतीयते न तु मोक्षजनकसाक्षात्कारजनकत्वमित्याशङ्क्योदाहृतश्रुतीनामुपबृंहणानुसारेण साक्षात्कारद्वारा मोक्षजनकत्वे तात्पर्यं न तु साक्षादिति दर्शयितुमुपबृंहणमुदाहरति—तथा हीति । श्रवणेति । श्रवणेन जातमुपपत्त्यनुचिन्तनरूपेण मननेन स्थिरीकृतं च ज्ञानं श्रवणमननसम्पन्नज्ञानं तेन कारणभूतेनाविनाभूतं निदिध्यासनं ध्यानम् । स्वार्थे सन्प्रत्ययः । अत इति । मोक्षजनकसाक्षात्कारसाधनत्वादेव उपासनारूपं ज्ञानं मोक्षफलं विधीयते न तु साक्षान्मोक्षसाधनत्वादिति भावः । पूर्वं फलयुक्तान्युपासनावाक्यान्युदाहृतानि । इदानीं गुणयुक्तवाक्यान्युदाहरति—आत्मनीति । शरीरे हृदयाकाशमध्य इत्यर्थः । तद्विवरणार्थं द्वितीयोदाहरणम् । 'शान्त उपासीते'ति शमगुणयुक्तोपासनाविधिः । 'इति प्राचीनयोग्योपास्वे'ति व्याहृतिशरीरकत्वादिगुणयुक्तोपासनाविधिः । तत्र 'प्राचीनयोग्ये'ति शिष्यसम्बोधनम् । इतिशब्दः प्रागुक्तप्रकारपरामर्शी । चकारः पूर्वोदाहृतश्रुतिभिः समुच्चयार्थः । ब्रह्मस्वरूपं तदुपासनाप्रकारं

---

(१) 'ध्यान' इति ख. पाठः । (२) 'प्रतीयते' इति ख. पाठः । (३) 'सम्पादनं यत्नसाध्यं' इति ङ. पाठः ।

तथा सति वेदान्तानां वि…
चक्षुषा द्रव्यसिद्धिवत्…
श्रुतिर्हि सम्प्रयोगे सति…
यत्र तात्पर्यं तत्र…
त्वं च न स…
धायकत्वं त…
ब्रह्मप्रमाण…
ब्रह्मणि वे…

चोभयत…
तथैव…
धायक…
नैका…
तद…
पी…

न्ताना…
समर्थितः । अथ तथा…
नाविधौ तात्पर्यमिति स्वमतं समथ…

(१)'प्रमाणम्' इति ख. पाठः । (२) 'युज्यते' इति ख. पाठः ।

…व । तथा 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्यादि…
…ते । अन्यथा सत्यत्वादिविशिष्टब्रह्मण…
…साक्षात्करणं च सिध्यति । तस्मात्…
…शरीरं ब्रह्म'' 'सत्यात्म प्राणारामं मनः…
… परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् । ऊर्ध्वरेत…
…स्वात्मारामसुपशान्तसकलोपद्रवकलङ्कं सका…
…भूततया शबलरूपत्वेन कृष्णपिङ्गलं विरूपाक्षं…
…तात्पर्यलिङ्गैर्निरूप्यते । 'यो वेद निहितं गुहायाम्'' इति…
…र्वे'ति ज्ञानाविनाभूतं तदुपासनं च विधीयते । 'सर्वान्कामा'नि…

तत्फलविशेषं च विवेचयन्तीं श्रुतिमुदाहरति–तथेति । 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्युप…
तद्ब्रह्म कथं तद्वेदनीयं तद्वेदनेन प्राप्यं फलं कीदृशमित्याकाङ्क्षायां तत्रितयविवेचनार्थं…
…ज्ञावं 'तदेषाभ्युक्ते'ति प्रतिज्ञाय सा ऋगुदाहृता । 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद नि…
गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह । ब्रह्मणा विपश्चितेति' । अत्र प्रथमपा…
ब्रह्मस्वरूपमुक्तम् । द्वितीयपादेनोपासनाप्रकारः । तृतीयपादेन निरतिशयब्रह्मानन्दरूपं फल…
कम् । मानुषादिहिरण्यगर्भान्तेषु यावन्तो भोगास्तेषां सर्वेषां सहत्वे यावानानन्दस्तावा…
रतिशयब्रह्मानन्दो हि तेन लक्षणया प्रकाश्यते । चतुर्थपादेन ब्रह्मविद्यया तत्साम्यप्राप्ति…
च्यते । तत्र 'ब्रह्मणा सहे'त्यनेन ब्रह्म यावन्तं स्वात्मानन्दमनुभवति तावन्तं तदीयमान…
मुक्तोऽप्यनुभवतीति मुक्तस्य ब्रह्मणा परमसाम्यं प्रकाश्यते । ननु, वेदान्तेषूपासनाविधयस्…
न्तत्र प्रतीयन्तां नाम तथापि तेषां तात्पर्यलिङ्गसद्भावात् ब्रह्मण्येव प्रामाण्यं नोपासनाविधि…
ष्वित्याशङ्क्य तेष्वपि तात्पर्यलिङ्गसद्भावं दर्शयति–अन्यथेति । यद्युपासना विधीयेरन् तदो…
कफलावाप्तिस्तदुपयोगिब्रह्मसाक्षात्कारोदयश्च न स्यात् । तदभावे सर्वैर्वेदान्तैर्महातात्पर्येण
ब्रह्मणः प्रतिपादनमपि विफलं स्यात् । तत्प्राप्त्युपायोपदेशेनैव तत्साफल्यस्योपपादनीयत्वात् ।
तस्मात्स्वाध्यायविध्यापादितं ब्रह्मपरवाक्यानां पुरुषार्थपर्यवसायित्वं तत्प्राप्त्युपायविधानं विना
न सम्भवतीत्युपपत्तिरूपं तात्पर्यलिङ्गमुपासनाविधिष्वप्यस्तीति भावः । एवं च वेदान्तानां
ब्रह्मणि विधौ च तात्पर्यसत्त्वादुभयत्रापि प्रामाण्यं सिद्धमित्युपसंहरन् ब्रह्मपरवाक्यान्युपा-
सनापरवाक्यानि च विविच्योदाहरति–तस्मात्सत्यं ज्ञानमित्यादिना । उदाहृतेषु ब्रह्मपर-
वाक्येषु कैश्चित्पदैस्सिद्धं रूपं सङ्गृह्णाति–सत्यज्ञानेत्यादिना । इदं पदान्तरोपात्तधर्मविशे-
षणानामप्युपलक्षणम् । उपक्रमेति । उपक्रमादीनि तात्पर्यलिङ्गानि येषां तथाभूतैर्वेदान्तैर्वे-
दान्तवाक्यैर्निरूप्यते उक्तरूपं ब्रह्म प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । ज्ञानाविनाभूतमिति । श्रवणम-
ननसम्पन्नज्ञानाविनाभूतमित्यर्थः । 'सर्वान्कामा'नित्यादिना वेदान्तानामुदाहृतेषूपासनावि-
धिषु तात्पर्यलिङ्गसद्भावं पूर्वोक्तदृढीकरणाय स्मारयित्वा तात्पर्यलिङ्गसद्भावात् ब्रह्मपरेषु
वेदान्तेषु उपासनाविधिरप्युपपन्न इत्युपसंहरन् उपासनाविधौ यावदुक्तविशेषणविशिष्टमधि-

(१) 'निश्चीयते' इति ख. पाठः । (२) 'ब्रह्मविद्यया मुक्तस्य तत्साम्य' इति घ. पाठः ।

…प्तिर्ब्रह्मणा सहोपासकानामवगम्यते । अतो निष्काममनिजधर्मोपेतो …कर्मरहितो यथाश्रुतिस्मृतिचोदितकर्मानुष्ठानसम्पन्नचित्तशुद्धिश्श…परमशिवभक्तिभावित एव मुमुक्षुश्श्रुतिसारेभ्यश्शिवाभिधेयं परं …त्वा तदुपासीतेति ज्ञानोपासनाविधिरुपपन्नः । अत्र शिवोपपदग्रहणं …स्य ब्रह्मणः परमविशुद्धिमङ्गलभाजनत्वान्मुमुक्षूणामुपास्यैनकविषयत्व…र । तथाऽथर्वशिखायां 'शिव एको ध्येयश्शिवङ्करस्सर्वमन्यत्परित्य…यते शिवशब्दवाच्यस्य वस्तुन एव ध्येयत्वमिति । अन्यथा कथं संसा… निरस्तसमस्तदोषकलङ्कनिरतिशयमङ्गलाधारत्वं हि शिवत्वम् । यद्वि…मोक्षरूपं फलमुच्यते । 'यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः । तदा …विज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ।'इति । 'शिव एको ध्येयश्शिवङ्करस्सर्व…रित्यज्ये'ति शिवव्यतिरिक्तस्य मुमुक्षूणां ध्येयत्वं परिसङ्ख्यायते । अतश्शि…परं ब्रह्म मोक्षकामैर्ध्यातव्यो ज्ञातव्यश्चेति । अतस्तात्पर्यलिङ्गसमन्वयेन …रा वेदान्तास्तदुपासनापराश्चेत्यविरोधः ॥ इति समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

…णं दर्शयति–अत इत्यादिना । ज्ञानोपासनाविधिरित्यस्य पूर्ववज्ज्ञानाविनाभूतोपास…धिरित्यर्थः । सर्वत्रोपासनस्य श्रवणमननसम्पन्नज्ञानाविनाभावोक्तिरुपासनाविध्यपेक्षित…त्पत्त्यर्थे श्रवणे मनने च स्वतःप्राप्तिसम्भवेन तस्य विध्यनपेक्षासूचनार्था । 'शिवाभिधेयं …ब्रह्मे'ति भाष्यकृता शिवोपपदग्रहणं कृतम् । एवमेव प्रायः पूर्वोत्तरग्रन्थेष्वपि क्रियते । …स्य तात्पर्यं 'स्वपदानि च वर्ण्यन्त' इति भाष्यलक्षणानुसारेण स्वयमेव दर्शयति–अत्रेति । …सारमूलमलोच्छेदरूपा परमविशुद्धिः सत्यसङ्कल्पत्वादिमङ्गल्यगुणवत्त्वं च मुमुक्षुणा प्रेप्सितं …दुभयमपि शिवशब्दार्थ इति प्राग्वायुसंहितावचनोदाहरणेन दर्शितम् । अतस्तत्क्रतुन्यायेन मुमुक्षोश्शिव एवोपास्य इति द्योतनार्थं सर्वत्र शिवोपपदग्रहणं क्रियत इत्यर्थः । मुमुक्षोस्स-कलेतरदेवतापरित्यागेन शिव एवोपास्य इत्यत्र श्रुतिमुदाहरति–तथेति । तथाभूतस्य शिव-स्योपासनां विना मुक्तिर्न सम्भवतीत्याह–अन्यथेति । अत्र श्रुतिमुदाहरति–यदेति । यदि-त्यर्थः । अतः शिवोपासनां विना मुक्त्यसम्भवात् अन्यत्र मुमुक्षुप्रेप्सितस्य शिवत्वस्य नित्य-सिद्धस्याभावाच्च सकलेतरपरित्यागेन मुमुक्षुभिश्शिव एव ध्येय इति प्रतिपादयन्त्यथर्वशिखा-श्रुतिरुपपन्नार्थेत्याह–शिव एक इति । अतो मोक्षकामैः शिव एव ध्यातव्यः साक्षात्कर्तव्य-श्चेति युक्तमित्याह–अतश्शिव एवेति । परमप्रकृतमुपसंहरति–अत इति । ॥ ॥

॥ इति समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायामथ समन्वयाधिकरणम् ।

सू० ॥ तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

व्युत्पत्तिं सिद्धवस्तुष्वपि कलयसि चेदस्तु विधाविधानैराश्रान्तत्वादशेषश्रुतिशिखरगिरां लैङ्गिकं ब्रह्म वाच्यम् ।
मैवं पञ्चप्रयाजक्रम इव विधिभिः काङ्क्षितत्वादयायै तात्पर्यं तत्र…विषयफलतदानेतृरूपे श्रुतीनाम् ॥ १ ॥

इति समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

प्राप्तिर्ब्रह्मणा सहोपासकानामवगम्यते । अतो निष्कामनिजधर्मार्पितो कर्मरहितो यथाश्रुतिस्मृतिचोदितकर्मानुष्ठानसम्पन्नचित्तशुद्धिरश- परमशिवभक्तिभावित एव मुमुक्षुश्श्रुतिसारेभ्यश्शिवाभिधेयं परं त्वा तदुपासीतेति ज्ञानोपासनाविधिरुपपन्नः । अत्र शिवोपपदग्रहणं ब्रह्मणः परमविशुद्धिमङ्गलभाजनत्वान्मुमुक्षूणामुपास्यैकविषयत्व- । तथाऽथर्वशिखायां 'शिव एको ध्येयश्शिवङ्करस्सर्वमन्यत्परित्य- यते शिवशब्दवाच्यस्य वस्तुन एव ध्येयत्वमिति । अन्यथा कथं संसा- ः निरस्तसमस्तदोषकलङ्कनिरतिशयमङ्गलाधारत्वं हि शिवत्वम् । यद्वि- मोक्षरूपं फलमुच्यते । 'यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः । तदा विज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ।'इति । 'शिव एको ध्येयश्शिवङ्करस्सर्व- रित्यज्ये'ति शिवव्यतिरिक्तस्य मुमुक्षूणां ध्येयत्वं परिसङ्ख्यायते। अतश्शि- परं ब्रह्म मोक्षकामैर्ध्यातव्यो ज्ञातव्यश्चेति । अतस्तात्पर्यलिङ्गसमन्वयेन रा वेदान्तास्तदुपासनापराश्चेत्यविरोधः ॥ इति समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

णं दर्शयति–अत इत्यादिना । ज्ञानोपासनाविधिरित्यस्य पूर्ववज्ज्ञानाविनाभूतोपास- धिरित्यर्थः । सर्वत्रोपासनस्य श्रवणमननसम्पन्नज्ञानाविनाभावोक्तिरुपासनाविध्यपेक्षित- ोत्पत्त्यर्थे श्रवणे मनने च स्वतःप्राप्तिसम्भवेन तस्य विध्यनपेक्षासूचनार्था ।'शिवाभिधेयं ब्रह्मे'ति भाष्यकृता शिवोपपदग्रहणं कृतम् । एवमेव प्रायः पूर्वोत्तरग्रन्थेष्वपि क्रियते । य तात्पर्यं 'स्वपदानि च वर्ण्यन्त' इति भाष्यलक्षणानुसारेण स्वयमेव दर्शयति–अत्रेति । सारमूलमलोच्छेदरूपा परमविशुद्धिः सत्यसङ्कल्पत्वादिमङ्गल्यगुणवत्त्वं च मुमुक्षुणा प्रेप्सितं तदुभयमपि शिवशब्दार्थ इति प्राग्वायुसंहितावचनोदाहरणेन दर्शितम् । अतस्तदुक्तन्यायेन मुमुक्षोश्शिव एवोपास्य इति द्योतनार्थं सर्वत्र शिवोपपदग्रहणं क्रियत इत्यर्थः । मुमुक्षोस्स- कलेतरदेवतापरित्यागेन शिव एवोपास्य इत्यत्र श्रुतिमुदाहरति–तथेति । तथाभूतस्य शिव- स्योपासनं विना मुक्तिर्न सम्भवतीत्याह–अन्यथेति । अत्र श्रुतिमुदाहरति–यदेति । यदि- त्यर्थः । अतः शिवोपासनं विना मुक्त्यसम्भवात् अन्यत्र मुमुक्षुप्रेप्सितस्य शिवत्वस्य नित्य- सिद्धस्याभावाच्च सकलेतरपरित्यागेन मुमुक्षुभिश्शिव एव ध्येय इति प्रतिपादयन्त्यथर्वशिखा- श्रुतिरुपपन्नार्थेत्याह–शिव एक इति । अतो मोक्षकामैः शिव एव ध्यातव्यः साक्षात्कर्तव्य- श्चेति युक्तमित्याह–अतश्शिव एवेति । परमप्रकृतमुपसंहरति–अत इति । ॥ ॥

॥ इति समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

नयमणिमालायामथ समन्वयाधिकरणम् ।

सू० ॥ तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

व्युत्पत्तिं सिद्धवस्तुष्वपि कलयसि चेदस्तु विद्याविधानैराशान्तत्वादशेषश्रुतिशिखरगिरां लैङ्गिकं ब्रह्म वाच्यम् । मैवं पञ्चप्रयाजक्रम इव विधिभिः काङ्क्षितत्वादवार्थे तात्पर्यं तत्र...विषयफलतदानैतृत्वे श्रुतीनाम् ॥ १ ॥

इति समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

। तथा 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्यादिषु ... ।

तत्फलविशेषं च विवेचयन्ती श्रुतिमुदाहरति–तथेति । 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्युप... तद्ब्रह्म कथं तद्वेदनीयं तद्वेदनेन प्राप्यं फलं कीदृशमित्याकाङ्क्षायां तत्त्रितयविवेचनार्थं ... 'तदेषाभ्युक्ते'ति प्रतिज्ञाय सा ऋगुदाहृता । 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद ... गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह । ब्रह्मणा विपश्चितेति' । अत्र प्रथम... ब्रह्मस्वरूपमुक्तम् । द्वितीयपादेनोपासनाप्रकारः। तृतीयपादेन निरतिशयब्रह्मानन्दरूपं फल... कम् । मानुषादिहिरण्यगर्भान्तेषु यावन्तो भोगास्तेषां सर्वेषां सहत्वे यावानानन्दस्तावा... रतिशयब्रह्मानन्दो हि तेन लक्षणया प्रकाश्यते । चतुर्थपादेन ब्रह्मविद्यया तत्साम्यप्राप्ति... च्यते । तत्र 'ब्रह्मणा सहे'त्यनेन ब्रह्म यावन्तं स्वात्मानन्दमनुभवति तावन्तं तदीयमानन्द... मुक्तोऽप्यनुभवतीति मुक्तस्य ब्रह्मणा परमसाम्यं प्रकाश्यते । ननु, वेदान्तेषूपासनाविधयस्... न तत्र प्रतीयन्तां नाम तथापि तेषां तात्पर्यलिङ्गसद्भावात् ब्रह्मण्येव प्रामाण्यं नोपासनाविधि... ष्वित्याशङ्क्य तेष्वपि तात्पर्यलिङ्गसद्भावं दर्शयति–अन्यथेति । यद्युपासना विधीयेरन् तदो... कफलावाप्तिस्तदुपयोगिब्रह्मसाक्षात्कारोदयश्च न स्यात् । तदभावे सर्वैर्वेदान्तैर्महातात्पर्येण ब्रह्मणः प्रतिपादनमपि विफलं स्यात् । तत्प्राप्त्युपायोपदेशेनैव तत्साफल्यस्योपपादनीयत्वात्। तस्मात्स्वाध्यायविध्यापादितं ब्रह्मपरवाक्यानां पुरुषार्थपर्यवसायित्वं तत्प्राप्त्युपायविधानं विना न सम्भवतीत्युपपत्तिरूपं तात्पर्यलिङ्गमुपासनाविधिष्वस्तीति भावः । एवं च वेदान्तानां ब्रह्मणि विधौ च तात्पर्यसत्त्वादुभयत्रापि प्रामाण्यं सिद्धमित्युपसंहरन् ब्रह्मपरवाक्यान्युपा- सनापरवाक्यानि च विविच्योदाहरति–तस्मात्सत्यं ज्ञानमित्यादिना । उदाहृतेषु ब्रह्मपर- वाक्येषु कैश्चित्पदैस्सिद्धं रूपं सङ्गृह्णाति–सत्यज्ञानेत्यादिना । इदं पदान्तरोपात्तधर्मविशे- षणानामप्युपलक्षणम् । उपक्रमेति । उपक्रमादीनि तात्पर्यलिङ्गानि येषां तथाभूतैर्वेदान्तैर्वे- दान्तवाक्यैर्निरूप्यते उक्तरूपं ब्रह्म प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । ज्ञानाविनाभूतमिति । श्रवणम- ननसम्पन्नज्ञानाविनाभूतमित्यर्थः । 'सर्वान्कामा'नित्यादिना वेदान्तानामुदाहृतेषूपासनावि- धिषु तात्पर्यलिङ्गसद्भावं पूर्वोक्तदृढीकरणाय स्मारयित्वा तात्पर्यलिङ्गसद्भावात् ब्रह्मपरेषु वेदान्तेषु उपासनाविधिरप्युपपन्न इत्युपसंहरन् उपासनाविधौ यावदुक्तविशेषणविशिष्टमधि-

(१) 'निश्चीयते' इति ख. पाठः । (२) 'ब्रह्मविद्यया मुक्तस्य तत्साम्यं' इति घ. पाठः ।

तथा सति वेदान्तानां ... चक्षुषा द्रव्यसिद्धिव... श्रुर्हि सम्प्रयोगे स... यत्र तात्पर्यं त... त्वं च न स... धायकत्वं ... ब्रह्मप्रमा... ह्मणि वे...

चोभयत... तथैव ... धाय... नैक... तद... पि...

न्ताना ब्र... समर्थितः । अथ तथा... नाविधौ तात्पर्यमिति स्वमतं समर्थ...

(१)'प्रमाणम्' इति ख. पाठः । (२) 'युज्यते' इति ख. पाठः ।

॥ सूत्रार्थचन्द्रिकायामथ समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

सू० ॥ तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

भगवत्पादमते पूर्वसूत्रेण ब्रह्मणः शास्त्रैकगम्यत्वमभ्यधायि, तदसाधु शास्त्रस्य अन्यपरत्वात्, इ
सूत्रमवतारयति—तत्तु समन्वयादिति । तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । तत्=सर्वज्ञं सर्वशक्ति जगदुत्पत्ति
रणं ब्रह्म । समन्वयात्=(सर्ववेदान्तवाक्यानां) तात्पर्येणैव ब्रह्मणः प्रतिपादकत्वेन समनुगमात् । शास्त्रै
वति इति सूत्रार्थः ॥ अत्र सर्वे वेदान्ता विषयः । ते किं कर्मशेषकर्त्रादिपराः उत नित्यसिद्धब्रह्मपरा वेति सन्
तुपादेयसिद्धब्रह्मपरत्वे निष्प्रयोजनत्वसापेक्षत्वप्रसङ्गात् कर्मशेषकर्त्रादिपरा एवेति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु, वेद
ां भिन्नप्रकरणस्थानां विधिविधुराणां 'तत्वमस्या'दीनां बहुलमुपलब्धेः अनर्थनिवृत्तिरूपप्रयोजनस्य संभवात् रू
ब्रह्मणः प्रमाणान्तरागम्यत्वेन तत्प्रतिपादकवेदान्तानां सापेक्षत्वासंभवात् सम्यक् तात्पर्यवत्त्वेन वेदान्तानां ब्रह्मणि
उपक्रमादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गैः सर्वे वेदान्ताः नित्यसिद्धब्रह्मपरा एव न कर्त्रादिपरा इति । इति प्रथमवर्णकम् ॥ अथ
त्रेण ब्रह्मणो वेदान्तवेद्यत्वं समर्थितम् । विधिद्वारा अङ्गीकुर्वत एकदेशिनो मतं प्रसंगादाक्षिप्येदं सूत्रं प्रवृत्तम्
दान्ता उपास्त्यादिविधिविषयतया ब्रह्म समर्पयन्ति उत साक्षात् इति सन्देहे प्रवृत्त्यादिलिङ्गाभावेन सिद्धे वस्तुनि शा
म्भवात् प्रवृत्तिनिवृत्तिपरस्यैव शास्त्रत्वेन सिद्धपरत्वे तत्त्वायोगाच्च उपासनाविधिशेषतयैव वेदान्ताः ब्रह्म समर्पयन्ति
क्षात् इति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु, प्रवृत्तिनिवृत्ती एव लिङ्गमिति निर्बन्धाभावात् 'पुत्रस्ते जात' इत्यादिलौकि
हर्षादिलिङ्गेनापि शक्तिग्रहसंभवात् हितशासनात् वेदान्तानां शास्त्रत्वोपपत्तेः तात्पर्यवत्त्वेन तेषां ब्रह्मणि समन्वया
देव वेदान्ता ब्रह्म समर्पयन्तीति ॥

श्रीकण्ठमते, प्रथमाधिकरणे जिज्ञास्यतया प्रतिपादितस्य द्वितीयाधिकरणेन अभिहितजगज्जन्मादिरूपलक्षणस्य
धिकरणेन निरूपितशास्त्रप्रमाणकत्वस्य परब्रह्मणः लक्षणविषये वेदान्तशास्त्रस्य कथं प्रमाणत्वं कथं वा तेषां ब्रह्मसा
मित्याकाङ्क्षायामिदमधिकरणमारभ्यते-तत्तु समन्वयादिति । तत् प्रकृतं ब्रह्म समन्वयात्=उपक्रमादिलिङ्गावगमि
र्यलिङ्गसंबन्धात् । वेदान्ताः बोधयन्तीत्यध्याहारः । बोधयन्त्येव इत्यर्थः। अस्य सर्वाणि वेदान्तवाक्यानि विषयः ।
न्तवाक्यानां ब्रह्मबोधकत्वं युक्तं वा न वा इति सन्देहे सर्वशब्दानां कार्यार्थबोधकतया सिद्धवस्तुबोधनासंभवात्
कार्यविशेषत्वात् कर्तृविशेषस्य ब्रह्मणोऽनुमानादपि सिद्धेश्च अप्राप्तविषयाणां वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि प्रामाण्याभावात्
न्तवाक्यानां विधिपरत्वेन ब्रह्मपरत्वासंभवात् उभयपरत्वे वाक्यभेदापत्तेश्च वेदान्तवाक्यानां न ब्रह्मबोधकत्वं युक्त
पूर्वपक्षः । "पुत्रस्ते जात" इत्यादिषु सिद्धार्थेष्वपि वाक्येषु सम्बन्धग्रहणदर्शनात् सिद्धार्थेऽपि व्युत्पत्तिसंभवात् तत्र
द्दस्य प्रामाण्यसत्त्वात् अनुमानेनास्य जगतः एककर्तृकत्वसाधनायोगात् व्याप्तिबलेन कर्मवश्यत्वादीनां कर्तरि प्राप्तेश्च ब्रह्म
अनुमानागम्यत्वात् वेदान्तवाक्यानां तात्पर्यलिङ्गसमन्वयेन ब्रह्मबोधनसमर्थत्वाच्च 'समिधो यजती' त्यादिवाक्यानां प
याजविधायकत्वतदनुष्ठानकमविधायकत्वरूपोभयपरत्ववत् वेदान्तवाक्यानामपि उपासनारूपब्रह्मज्ञानबोधकत्वब्रह्मप्रमापक
योरभ्युपगमस्य न्याय्यत्वाच्च वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मबोधकत्वं युक्तमेवेति ॥

रामानुजमते, यद्यपि प्रमाणान्तरागोचरं ब्रह्म तथापि ब्रह्मणः प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपत्वाभावेन प्रयोजनरूपत्वाभावात् शा
स्त्रप्रमाणकत्वं न सम्भवतीत्याशङ्कायामिदमारभ्यते-तत्तु समन्वयादिति । तुशब्दः प्रसक्तामाशङ्कां निवर्तयति । तत्
शास्त्रप्रमाणकत्वम् । समन्वयात्=(परमपुरुषार्थतयान्वयस्समन्वयः ।) परमपुरुषार्थभूतस्यैव ब्रह्मणोऽभिधेयतयान्वयात्
ब्रह्मणः संभवत्येव । इत्यध्याहारः । अत्र सर्वाणि वेदान्तवाक्यानि विषयः । अत्र वेदान्तवाक्यानां प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपप्र
योजनविधुरत्वात् ध्यानविधिशेषत्वेऽपि ध्येयविशेषस्वरूपसमर्पणमात्रपर्यवसानात् स्वातन्त्र्येऽपि बालातुराद्युपच्छन्दनवाक्य
वत् ज्ञानमात्रेणैव पुरुषार्थपर्यन्ततासिद्धेश्च परिनिष्पन्नवस्तुसत्यतागोचरत्वाभावात् ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वं न संभवतीति
पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु,अध्यापनाद्युपपत्तये पुरुषार्थपर्यवसानस्यापेक्षितत्वात् प्रेक्षावदधिकार्यस्य शास्त्रस्यार्थसद्भावाभावनिश्चये
सति पुरुषार्थपर्यवसानानुपपत्तेः तदुपपत्त्यर्थं प्रवर्तकवाक्यानामिव वेदान्तवाक्यानामप्यर्थसद्भावे प्रामाण्यमङ्गीकार्यमेवेत्यतः 'यतो
वा इमानि भूतानि जायन्त' इत्यादि वाक्यं निखिलजगदेककारणं निरस्तनिखिलदोषगन्धं सार्वज्ञसत्यसंकल्पत्वाद्यनन्तकल्या-
णगुणाकरमनवधिकातिशयानन्दं ब्रह्मास्तीति बोधयतीति सिद्धम् । अतः ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वे न काप्यनुपपत्तिरिति ॥

आनन्दतीर्थमते, तत्तु समन्वयात् । तुशब्द एवार्थे । तत्तु=विष्ण्वाख्यं ब्रह्मैव । समन्वयात्=समीचीनोपक्र-
मादितात्पर्यलिङ्गात् । शास्त्रयोनि । न रुद्रादिः । इत्यर्थः । अत्र जगत्कारणत्वेन शास्त्रैकगम्यत्वं विष्णोरन्यस्य वेति संदेहे
शास्त्रतोऽपि क्वचित्क्वचित्पशुपतिहिरण्यगर्भादीनां जगत्कारणत्वप्रतीतेः रुद्रादेरपि कारणत्वेन शास्त्रैकगम्यत्वमिति पूर्वः पक्षः ।
सम्यग्विचारिताद्उपक्रमादितात्पर्यलिङ्गरूपादन्वयात् ततोऽन्यथा प्रतीतेरज्ञानमूलत्वाच्च विष्ण्वाख्यं ब्रह्मैव कारणतया शास्त्र-
गम्यमिति सिद्धान्तः ॥

इति हालास्यनाथकृतौ सूत्रार्थचन्द्रिकायां समन्वयाधिकरणम् ॥ ४ ॥

॥ चतुस्सूत्री समाप्ता ॥

(१)'प्रमाणम्' इति ख. पाठः । (२) ु

अथ ईक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

उक्तस्य ब्रह्मलक्षणस्य प्रधानेऽतिव्याप्तिमाशङ्क्याह—

॥ सू ॥ ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥

दोग्ये श्रूयतेऽस्य विषयः । 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं तदैक्षत
प्रजायेये' त्यादि । इह पूर्वभावितया सकलस्य प्रपञ्चस्य कारणत्वेन श्रूय णं
वस्तु ब्रह्म प्रधानं वेति सन्देहः। प्रधानस्यैव जगत्कारणत्वं युक्तम् । 'अ
लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीं प्रजां जनयन्तीं सरूपा'मिति श्रुत्यन्तरे श्रवणात्
बहुप्रजाजनकत्वं लोहितादिवर्णानुमितरजस्सत्त्वतमोरूपायास्साङ्ख्यप्रकृ-
म्यते । तदानुगुण्येनात्रापि सच्छब्दवाच्यं जगत्कारणं प्रधानमेव । रजस्सत्व-
धिकरणे सर्वेषां वेदान्तानां तात्पर्यलिङ्गवत्त्वेन ब्रह्मणि प्रामाण्यं सिद्धवदुपन्यस्तम् ।
पपन्नम् । सद्विद्यायाः प्रधानपरत्वादित्येवंरूपा समन्वयाधिकरणेनाक्षेपिकी सङ्गतिः प्रथ-
पायगतसर्वाधिकरणसाधारणाग्रिमाधिकरणपूर्वपक्षोपन्यासेन स्फुटीभविष्यतीति तामप-
तत्फलभूतां प्रमाणमुखेन लक्षणप्रदर्शनानन्तरं तत्परीक्षा कर्तव्येत्यवसरलक्षणामतिव्या-
दं लक्षणमनुपपन्नमित्याक्षेपिकीं वा लक्षणनिरूपणेन सङ्गतिं दर्शयन्नुत्तराधिकरणमवतार-
-उक्तस्येति ॥ सू ॥ ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥ सद्विद्यैवास्याधिकरणस्य विषयः । न
णि कारणवाक्यानि । आत्मपुरुषशिवशम्भ्वादिपदयुक्तकारणवाक्यानां सत्तासामान्यवा-
सत्पदयुक्तायाः सद्विद्याया इव पूर्वपक्षे प्रधानपरत्वकल्पकाभावात् । न च सद्विद्यायाः
ानपरत्वमेव तत्कल्पकम् । कल्पभेदेन प्रधानपरमेश्वरयोरुभयोरपि जगत्कारणत्वसम्भवेन
रणपरात्मपुरुषशिवशम्भ्वादिश्रुत्यन्यथाभावकल्पनायां बीजाभावादित्यभिप्रेत्य विशेषय-
-छान्दोग्य इति । ईक्षणस्य मुख्यत्वासम्भवसम्भवौ संशयबीजमित्यभिप्रेत्य संशयं
र्शयति-इहेति । लोहितादिवर्णानुमितेति । अनुमितशब्दोऽत्र लक्षितवचनः । सुखदुः-
मोहात्मकत्वोन्नेयसत्त्वरजस्तमोरूपस्य जगतस्तथाभूतेनैव कारणेन भाव्यमित्युदाहृतश्रुतेः
प्रकृतिपरत्वसिद्धमनुकूलन्यायोऽप्यनेन विशेषणेन सूचितः । साङ्ख्यप्रकृतेरिति । साङ्ख्यो-
पयुक्तिकल्पितप्रकारायाः प्रकृतेरित्यर्थः । तदानुगुण्येनेति । साङ्ख्याः खल्वचेतना प्रकृति-
चेतनाधिष्ठिता जगत्सृष्ट्यादिव्यापारे स्वयमेव प्रवर्तते सैव च बन्धमोक्षयोर्हेतुरिति वदन्तः स्वा-
नुमानसिद्धां प्रकृतिं कारणवाक्यान्यनुवदन्तीति कल्पयन्ति । तदानुगुण्यं सद्विद्यायां दृश्य-
ते । तत्र मृत्पिण्डाद्यचेतनदृष्टान्तास्तावदचेतनकारणत्वकल्पनानुगुणाः । 'तत्तेजोऽसृजते'ति
सृष्टौ स्वातन्त्र्यप्रतिपादनं चेतनाधिष्ठितं तदचेतनं कारणमिति कल्पनानुगुणम् । चेतनाचेतनश-
कुनिबन्धनदृष्टान्तोक्तिपूर्वकं 'प्राणबन्धनं हि सोम्य मन' इत्येतत् 'तावदेव चिरं यावन्न वि-
मोक्ष्य' इत्येतच्च तदेवाचेतनं पुरुषस्य बन्धमोक्षयोर्हेतुरिति कल्पनानुगुणम् । 'अन्नेन सोम्य
शुङ्गेने'त्यादिकमनुमानसिद्धकारणानुवादकत्वकल्पनानुगुणम् । ननु, चेतनानधिष्ठितस्याचेतन-
स्य स्वयमेव क्वचिदपि प्रवृत्तिर्न सम्भवति । अचेतनस्य पञ्चकृत्यानुगुणसङ्कल्पवत्त्वरूपं तत्कर्तृ-
त्वमपि न सम्भवति । तथा च कुतो लक्षणस्यातिव्याप्तिरित्याशङ्क्याह-रजस्सत्वेति । अयं
भावः। लघुस्सत्वगुणः प्रकाशकार्यः। चलो रजोगुणः प्रवर्तनकार्यः। गुरुस्तमोगुणः नियमनकार्यः।

॥ सूत्रार्थः ...

भगवत्पादमते पूर्वसू... सूत्रमवतारयात- ... रणं ब्रह्म। स ... भवति इति ... तुपादेयसिद्व... नां भिन्नप्रक... ब्रह्मणः ... उपकृ... नेप...

...ऽपि युज्यते। येन जगत्कारणत्वा... नो युक्तो न चेतनस्य परमेश्वरस्य ... न्यायतः श्रुतितश्च प्रधानमेव ... नुमानिकं प्रधानं न जगत्कारणं ... जनने स्वयमेवाप्रवर्तमानं चलो ... जकादृष्टानुसारेण कस्यचिदेवार्थ... नावोऽपि तमसा नियम्यमानः क्वचिदे... त्मकप्रकृतिधर्मयोरेव ज्ञातृत्वकर्तृत्वयोर्विवेकाग्रह... स्वाभाविकज्ञातृत्वकर्तृत्वयुक्तायाः प्रकृतेः पञ्चकृत्यानुकू... जगदाकारपरिणामकियावत्त्वरूपमुपादानत्वं चोपपद्यत इत्यस... न्याप्तिः। न चाचेतनं स्वयं क्रियाशक्तिमदपि चेतनाधिष्ठितमेव प्रव... थमः। वत्सविवृद्ध्यर्थमूधस्थपयसः स्वयमेव क्षरणदर्शनेन तद्वत्प्रकृतेरपि पुरुषस्य... पवर्गार्थं तत्र कार्ये प्रवृत्त्युपपत्तेः। यद्यपि गुणसाम्यावस्थारूपायां प्रकृतावन्तःकारणरू... कार इव व्यक्ते ज्ञानक्रिये न स्तः। तथाप्यव्यक्तेन शक्त्यात्मना रूपेण तस्यामपि ते... वेति। अचेतनस्येति। प्रकृतिविशिष्टस्य परमेश्वरस्योपादानत्वसमर्थने च स्वतःपरिणा... प्रकृतेरुपादानत्वं द्वारान्तरापेक्षतया शीघ्रं बुद्धिमारोहतीति जगदुपादानतया प्रतिपा... सत्पदवाच्यं वस्तु प्रकृतिरेवेत्यङ्गीकर्तुं युक्तमिति भावः। ततो न्यायतः श्रुतितश्चेति ... खदुःखमोहात्मकत्वेन प्रकृतेः कार्यानुरूप्यं मृत्पिण्डाद्यचेतनदृष्टान्तानुगुण्यं कार्यलिङ्ग... मानप्रदर्शनानुगुण्यं परमेश्वरस्य परिणामित्वासम्भवश्च न्यायः। श्रुति'रजामेका'मित्यादि... ननु, 'चमसवदविशेषात्' (ब्र० १. ४. ८ सू०) रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम्।(ब्र० २... १ सू०) न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात्।(ब्र० २. १. ४ सू०) अदृश्यत्वा... गुणको धर्मोक्तेः (ब्र० १. २. २१ सू०) प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्।(ब्र० ... ४. २४ सू०) इत्यधिकरणेषूदाहृतश्रुतिन्यायावलम्बपूर्वपक्षाः परिहरिष्यन्ते। श्रुतावनु... नोपन्यासस्य गतिः समन्वयाधिकरणे प्रदर्शितैव। किमालम्बनोऽत्र पूर्वः पक्षः। उच्यते ... 'फलमत उपपत्तेः।(ब्र० ३. २. ३८ सू०) पुरुषार्थोऽतश्शब्दादिति बादरायण' (ब्र० ... ४. १ सू०) इत्याद्यधिकरणवत्सिद्धान्तोपक्रमं पूर्वपक्षमध्यमिदमधिकरणं न तु समन्वया... धिकरणवत् उन्नीतपूर्वपक्षम्। अतोऽस्मिन्नधिकरणे सिद्धान्तयुक्तिन्याख्यानारम्भ एव... कर्तव्ये शिष्यबुद्ध्यनुग्रहार्थमधिकरणान्तरपूर्वपक्षश्रुतिन्यायविशेषान् कंचित्प्रकृत्यधिकरण... न्यायोपमर्दकशङ्काविशेषं चावलम्ब्य पूर्वपक्षोऽपि कश्चित्प्रदर्शितः। एतदधिकरणपूर्वपक्षस्तु द्वितीयसूत्रावतारिकायां प्रदर्शयिष्यते। सौत्रमशब्दपदं पक्षभूतप्रधाननिर्देशकं कुर्वन् सङ्गि... धायाः तद्विषयत्वं वदतः पूर्वपक्षिणः कथं तदशब्दमित्याशङ्क्य व्याचष्टे–अशब्दमानुमा... निकमिति। 'अशब्द'मित्यनेन शब्दरहितत्वं नोच्यते। किं तु शब्देतरानुमानप्रमाणवत्त्व... म्। तत्र नञः पर्युदासार्थत्वस्य मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्तत्वस्य चाङ्गीकारादिति भावः। सौत्रस्य **नञो निषेध्यमध्याहृत्य साध्यं दर्शयति–न जगत्कारणं सत्पदवाच्यं वस्त्विति। 'अपि तु**

(१)'प्रमाणम्' इ...

तु। अपि तु ब्रह्मैव चेतनम्। ईक्षतिश्रवणात्'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय' ... चेतने प्रधाने चेतनधर्म ईक्षतिस्सम्भवति। यदुक्तं'बह्वीं प्रजां जनय- ... श्रवणात् साङ्ख्यप्रकृतेरत्र जगत्कारणत्व'मिति तदसङ्गतम्।'चमसव- ... दिति (ब्र०. १. ४. ८) सूत्रे हि परमेश्वरकारणिकाया एव प्रकृतेर्वेद- ... त्वमित्युपपादयिष्यामः।'रजस्सत्त्वरूपतया क्रियाज्ञानशक्तिसम्बन्धः ... 'ति यदुक्तं तदयुक्तम्। त्रिगुणात्मिकायाः प्रकृतेस्तमःपार्थक्येन रजस्सत्त्व- ... वात्। न च तमस्यभिभूते रजस्सत्त्वयोरुद्रेके ज्ञानक्रियासम्बन्धः ... ति वाच्यम्। सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था प्रकृतिरित्यङ्गीकारात्।'कूट-

...स्थ'मिति पर्यवसानलभ्यार्थप्रदर्शनम्। ईक्षतिपद'मिकृश्तिपौ धातुनिर्देशे' इति वि- ... निर्देशकप्रत्ययान्तमीक्षिधातुपरमित्यभिप्रेत्य व्याच... ईक्षतिश्रवणादिति। ननु, ई- ... पमीक्षणलिङ्गमेवात्र साध्यसाधकं कथमीक्षिधातो... धके पञ्चम्या हेतुत्वनिर्दे- ... च्यते। ईक्षणमपि न साक्षात्साध्यसाधकं विरुद्धत्वादपक्षनिष्ठत्वाच्च। किं तु सत्पद- ... श्रूयमाणं चेतनासाधारणं मुख्यमीक्षणमचेतनस्य प्रधानस्य तद्विषयतायां नोपपद्यत ... नुपपद्यमानतया। एवं तत्साधकत्वमीक्षतिधातोरप्यविशिष्टम्। न हि प्रधानस्योदा- ... विषयत्वे तद्विषये श्रूयमाण ईक्षतिधातुः मुख्य उपपद्यते। एवमनुपपद्यमानतैया ... द्वयोरप्यविशिष्टे। प्रथमोपस्थितशब्दानुपपत्तिलङ्घने कारणाभावादीक्षतिधातुरेव ... ता। यद्वा सूत्रभाष्ययोरीक्षतिशब्दाभ्यां तद्वाच्यमीक्षणं लक्षणीयम्। अत एवाग्रिमभा- ... चेतनधर्म ईक्षति'रित्युक्तम्। पूर्वस्मिन्पक्षे तु तत्र चेतनधर्मशब्देन चेतनधर्मवाचित्वं ल- ... णीयम्। ननु, सत्वगुणवृत्तिविशेषरूपमीक्षणं तत्प्रधान एव सम्भवतीत्याशङ्क्याह–न ह्री- ... ति। जडपरिणामरूपायाः सत्ववृत्तेः स्वयं चिद्रूपत्वं न सम्भवति। किं तु स्वच्छतया चि- ... प्रतिबिम्बोपाधित्वेन ज्ञानव्यपदेशमात्रं तत्र भाक्तमिति भावः। पूर्वपक्ष्युदाहृतश्रुतिं वक्ष्य- ... माणपरिहारस्मारणेन सङ्गमयति–यदुक्तमित्यादिना। क्रियाज्ञानशक्तियोगात्प्रकृतेरुपादा- ... नत्वं पञ्चकृत्यकारित्वं चोपपद्यत इति यदुक्तं तदनूद्य दूषयति–रज इति। त्रिगुणात्मिका- ... या इति। शक्त्यात्मना क्रियाज्ञानयोगस्तावन्नोपादानकर्तृत्वनिर्वाहकः। मृत्पिण्डकुलालयोः ... क्रियाज्ञानव्यक्त्यभावे घटनिष्पत्त्यदर्शनादिति व्यक्त्यात्मना प्रकृतेस्तद्योगमुपपाद्यातिव्याप्ति- ... स्समर्थनीया। न च तदुपपादनं शक्यम्। तमो विना केवलं रजस्सत्वयोः प्रकृतावुद्रेकान- ... ङ्गीकारादिति भावः। तदङ्गीकारमाशङ्क्य परिहरति–तमसीति। सत्त्वेति। सत्वरजस्त- ... मसां साम्यावस्था प्रकृतिः वैषम्यावस्था महदहङ्कारादिविकृतिरिति हि साङ्ख्यानामभ्युपगमः। ... तथा च 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीय'मिति श्रुतिप्रतिपादितमूलकारणत्वेन श- ... ङ्कमानायाः प्रकृतेर्गुणवैषम्यं न सम्भवतीति भावः। प्रा'ङ्ह्री'त्यादिभाष्येण प्रकृतेर्मुख्यज्ञान- ... सम्भव उक्तः। इदानीं तस्याः सत्ववृत्तिरूपगौणज्ञानस्याप्यसम्भव उक्त इति भेदः। ... परमेश्वरस्य परिणामित्वासम्भवदोषं प्रकृत्यधिकरणवक्ष्यमाणन्यायस्मरणेन परिहरति–कूट-

(१) 'तमसि त्वभिभूते' इति ख. ग. घ. पाठः। (२) 'विषयत्वेन तद्विषये' इति ख. पाठः। (३) 'मानतया ... समानत्वे' इति ख. पाठः। (४) 'चित्प्रतिबिम्बग्राहित्वेन' इति ख. पाठः।

स्थस्य परमेश्वरस्य जगदाकारेण परिणामो विकरणे हेतु'रिति यद्भाणि
लसितम्। नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिच्छक्तिविशिष्टस्य परमेश्वर
त्वं नामरूपविभागार्हस्थूलचिदचिच्छक्तिविशिष्टस्य कार्यत्वमिति वद
तत्प्रसङ्ग...भावात्। ननु, 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीय'
सद्रूपं वस्तु निर्विशेषमेवावधारणादवगम्यते कारणावस्थमेतत्कथं सूक्ष्म
शिष्टमित्युच्यत इति चेन्न। सदेवेत्यवधारणेन न विशेषनिषेधः किंत्व
णत्वनिषेधः[1] 'असद्वा इदमग्र आसीत् ततो वै सदजायते'ति श्रवणादस
त्वस्य भ्रान्तिप्रसक्तिसत्त्वात्। किं च 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेक
मित्यत्र कथं निर्विशेषत्वं ब्रह्मणः। 'आसीदिति हि क्रियाविशेषः।
कालविशेषः। 'एकमेवे'त्यवधारणमधिष्ठात्रन्तरनिषेधपरम्। 'अ
गदुपादानत्वमुच्यते। अत एव सर्वज्ञमनन्तशक्तिविशिष्टं च। कथं

स्थस... दिना। द्वारान्तरापेक्षमपि पारमेश्वरमेवोपादानत्वं सद्विद्याप्रतिपाद्यमभ्यु
व्यम्। ईक्ष... अनुरोधादिति भावः। अपृथक्सिद्धकार्यावस्थाश्रयत्वं ह्युपादानत्व
त्पारमेश्व... त्रयान्तरनैरपेक्ष्यात्प्रबलं प्राकृतं तत्सापेक्षत्वाद्दुर्बलमिति विपरीतन्यायोऽ
त्यधिकरणे प्रदर्शयिष्यते। ननु, जगत्कारणस्य ब्रह्मणो विशिष्टरूपत्वे तदेव सद्विद्याग
द्वाच्यमभ्युपगन्तव्यम्। तन्न युज्यते। सकलभेदवस्तुप्रत्याख्यानार्थावधारणविरोधात्त
धेन तस्याखण्डविशेष्यमात्रपरताया वक्तव्यत्वादिति तटस्थश्शङ्कते–नन्विति। न त
'सदेवे'त्यवधारणविरोधः। तस्य श्रुत्यन्तरापातदर्शनजन्यभ्रान्तिप्रसक्तासत्कारणत्वा
र्थत्वादित्याह–सदेवेति। ननु सदिति निर्देशेनैवासत्कारणत्वनिषेधो लभ्यते किमवधा
त्याशङ्क्य–किं चेति। तस्मिन्नेव वाक्ये अस्तिक्रियारूपायाः सत्तायाः कालविशेष
निर्देशेन सकलविशेषनिषेधस्यानुपपन्नतया सदितिनिर्देशलभ्यासत्कारणत्वव्यावृत्त्यनुवा
दार्ढ्यार्थत्वमेवावधारणस्य वक्तव्यम्। तेन सदसद्विषयश्रुत्योर्बलाबलावधारणं लभ्यते
च 'तद्धैक आहुरसदेवेदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं तस्मादसतस्सज्जातं कुतस्तु खलु सो
स्यादिति होवाच कथमसतः सज्जायेते'त्यग्रिमवाक्ये स्पष्टमसद्वादिनिराकरणात् तेनैव
बलाबलावधारणं लभ्यत इत्यवैयर्थ्यार्थमवधारणस्यान्यनिषेधकत्वं वक्तव्यमिति वाच
'न चतुस्त्रिंशदिति ब्रूयात् षड्विंशतिरित्येव ब्रूया'दित्यत्रेवावधारणार्थस्यैव[2] स्पष्टीकरणा
पपत्तेः। अवाक्यभेदार्थं तत्र तथाभ्युपगम इत्येतदिहापि तुल्यमिति भावः। एवं चैक
त्यत्राप्येकत्वोक्तिः सिद्धस्यैवाधिष्ठात्रन्तरनिषेधस्यावधारणेन स्थिरीकरणमित्याह–एकमेवे
'अद्वितीय'मित्यनेनोपादानान्तरनिषेधेन ब्रह्मण एव सकलजगदुपादानत्वमुच्यत इत्याह–
द्वितीयमिति। एवं च 'एकमेवाद्वितीय'मिति विशेषणद्वयं ब्रह्मणः सकलजगत्कर्त्रुपादान
त्वप्रतिपादनेन निर्वाहकतया[3] तस्य सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिकत्वं चाक्षिपत् विशेषान्तरस्यापि प्राप
न तु कस्यचिदपि विशेषस्य निषेधकमित्याह–अत एवेति। सत्पदस्य सविशेषपरतायां पदान्त

(१) 'भ्रान्तिप्रसक्तत्वात्' इति ख. पाठः। (२) 'दिति प्रकरणार्थस्यैव' इति. ख. पाठः।
(३) 'तन्निर्वाहकतया' इति ख. पाठः।

...विशेषमन्तरेण जगदुभयकारणत्वं ब्रह्मणो भवति। अथवा प्रकृ-
...कस्य सत्पदस्य नैकवस्तुपरत्वं युक्तम्। प्रकृत्या प्रत्ययेन च सत्पदस्य
...पादनपरत्वात्। तथा ह्यभियुक्तसूक्तिः—'शक्तिःशिवश्च सच्छब्दप्रकृ-
...दिनी। तौ ब्रह्मसामरस्येन समस्तजगदात्मकौ॥'इति। स्थूलसूक्ष्मचिदचि-
...शक्तिविशिष्टः परमेश्वर एव कार्यकारणरूपस्सत्पदविषय इति निर्णयः॥
...राशङ्क्य परिहरति—

सू० ॥ गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ॥ ६ ॥

...चेतनधर्मस्याचेतने प्रधाने योगाभावाच्चेतनमेव परं ब्रह्म सत्पदवाच्यं
...ति प्रतिपादितम्। तदसङ्गतमेव। 'तत्तेज ऐक्षत ता आप ऐक्षन्त'
...चेतनेऽपीक्षतिर्यथा गौणः श्रूयते तथा प्रधानेऽपि गौण इति चेन्न।
...चिन आत्मशब्दात् 'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दित्यारभ्य उपसंहारे'स

...लोचनापर्यन्तं न गन्तव्यम्। तत्सामर्थ्यपर्यालोचनयैव सिद्ध्यतीत्याह–अथवेति।
...न सत्ता प्रत्ययांशेन तदाश्रयश्चोच्यत इति सत्पदस्य विशिष्टपरत्वमवर्जनीयमित्यर्थः।
...पणीभूता सत्ता चिच्छक्तिरेवेत्यभियुक्तसम्मत्या दर्शयति–तथेति। तौ शक्तिशिवौ
...विशेष्यभूतौ विशिष्टरूपेण ब्रह्म न तु विशेषणमात्रं विशेष्यमात्रं वेत्यर्थः। अभियु-
...मर्थं निष्कृष्य दर्शयति–स्थूलेति। पुनराशङ्क्येति। पूर्वसूत्रे वाचनिकश-
...भावेऽपि किञ्चिदभिप्रायशङ्कापरिहारो विवक्षितोऽस्तीत्यभिप्रेत्य पुनश्शब्दः॥ सू॥
...त्मशब्दात् ॥ ६ ॥ तदसङ्गतमेवेति। न हि परमेश्वरस्य धर्म ईक्षणम्। तस्य
...त्वात्। किं तु परिणामिन्याश्चिच्छक्तेर्धर्मः। न च परमेश्वरे चिच्छक्तेरिव तद्धर्मस्या-
...देशो मुख्यः। तथा सति सकलचिदचिच्छरीरके तस्मिन् शक्तेरिव सुखी दुःखीत्यादि-
...स्यापि मुख्यत्वप्रसङ्गात्। तथा च परमेश्वरेऽपि मुख्यमीक्षणं न सम्भवतीत्येवका-
...यः। ननु, प्रधाने परमेश्वरे च मुख्येक्षणासम्भवे कुतः प्रधान एवेक्षतेरमुख्यवृत्तिः
...कादित्याह–तत्तेज इति। 'तत्तेज ऐक्षते'त्यादिषु अचेतनगते कार्यौन्मुख्ये[1] खल्वीक्षण-
...णत्वम्। तथैवात्रापि गौणत्वमभ्युपगन्तुं युक्तं तत्प्रायपाठात्। चेतनधर्मस्याचेतनधर्म-
...राश्रयणे तत्प्रायपाठभङ्गप्रसङ्गादिति भावः। एवं च यद्यपि प्रायपाठमात्रं स्थानप्र-
...पमीक्षतिश्रुतेर्मुख्यत्वभञ्जकं न भवति। तथापि पक्षद्वयेऽपि मुख्यत्वभङ्गाविशेषे सति
...दमुख्यवृत्त्याश्रयणे तन्नियामकं भवितुमर्हतीति तात्पर्यम्। एतेन सत्पदवाच्ये 'सेयं दे-
...ते'ति चेतनवाचिनो देवतापदस्य 'तत्सत्यं स आत्मे'त्यात्मपदस्य च श्रवणात् न तद-
...प्रधानमिति शङ्का निरस्ता। देवताशब्दस्येन्द्रादिषु देवेषु चेतनेष्विव सूक्तहविःप्रतियोगिषु
...लतादन्तहनूप्रभृतिष्वचेतनेष्वपि प्रयोगदर्शनेनात्मशब्दस्य चेतनेषु देवमनुष्यादि-
...चेतनेषु स्वभावशरीरादिष्वपि प्रयोगदर्शनेन चानिर्णायकतया तयोरप्यचेतनेक्षणप्राय-
...नुसारेण 'हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता'इति तेजःप्रभृत्यचेतनपरदेवतापदप्रायपाठानुसारेण
...विषयत्वपर्यवसानात्। चेतनवाचिन इति। इहात्मशब्दस्य शरीरपरत्वकल्पनायां चेत-

(१) 'कार्ये मुख्ये खल्वीक्षणस्य' इति ख. पाठः।

आत्मा तत्त्वमसी'ति श्रवणात् । तेजःप्रभृतिष्वपि न गौणमीक्षतिश्रवणं तत्तदा-त्मतया परमेश्वरस्य चेतनस्यानुवृत्तेः ॥

नन्वीक्षतिश्रवणं गौणमभ्युपेत्याप्यचेतनं प्रधानं सद्रूपं जगतः कारणमिति वक्तुं न शक्यम् । तस्य चेतनत्ववादिन [illegible]दादिति निरूपितम् । भवतु

नवर्गमात्रेण स्वभावपरत्वकल्पनायामचेतनवर्गमात्रेणान्वयस्य सर्वशब्दस्य चेतनाचेतनान्यत-रपरत्वेन सङ्कोचस्य वा प्रसङ्गेनासङ्कुचितसर्वान्व[illegible]सिद्ध्यर्थं तस्य चेतनवाचितामाश्रित्य सकल-चेतनाचेतनात्मभूतपरमेश्वरपरत्वमभ्युपगन्तुं युक्त[illegible] भावः । उपक्रमगतसामान्यशब्दस्य औपसंहारिकैर्विशेषपर्यवसानं युक्तमिति प्रकृतसाध्ये साक्षाद्धेतूभवनक्षमस्याप्यात्मशब्दादि-तिहेतोस्तद्धेतुभूतेक्षतिविषयगौणत्वशङ्कानिराकरणहेतुत्वेनोपन्यासस्यैव शङ्कात्र पूर्वपक्षावल-म्बनत्वात् प्राधान्येन निराकरणीयेति द्योतनायाचेतनेक्षणप्रायपाठोऽप्यसिद्ध इत्याह—तेजः-प्रभृतिष्विति । 'बहु स्या'मिति प्राग्वर्णितबहुभवनसङ्कल्पानुसारेण 'तदात्मानं स्वयमकु-रुते'ति श्रुत्यन्तरानुसारेण च स्थूलप्रपञ्चविशिष्टतया कार्यत्वयोग्यस्य परमेश्वरस्य 'तत्तेजोऽसृ-जत' 'तदपोऽसृजते'तिवाक्यगतयोस्तत्तत्कार्यान्तर्यामिपर्यन्तयोरस्तेजश्शब्दयोर्वाच्यत्वेनानुवृ-त्तेस्तत्रैव 'तत्तेज ऐक्षत' 'ता आप ऐक्षन्ते'ति वाक्यगतयोस्सर्वनाम्नोरस्तेजश्शब्दयोश्च [illegible]-रिति भावः । एवं च चिच्छक्तेर्धर्मस्येक्षणस्य यद्यपि तद्धर्मिण्युपचारस्स्या[illegible]पि स एवोपचारः प्रायपाठानुसारेण तदैक्षतेत्यत्रापि ग्राह्यः । वस्तुतस्तु तस्य त[illegible]स्य एव व्यप-देशः । परिणामिपरिणामयोश्चिच्छक्तीक्षणयोरनन्यत्वात् चिच्छक्तेश्च साक्षात्परमेश्वरधर्मत्वा-त् । यदि च तयोर्भेदः स्यात् तथापि जीवेष्विव परमेश्वरेऽपि मुख्य [illegible]व्यपदेशः । न हि 'चैत्र ईक्षत'इत्यादिव्यपदेशो न मुख्यः । न हि तावता तदीयचिच्छक्तेर्ध[illegible]स्य सा-क्षाद्धर्मत्वम् । प्रत्युत चिच्छक्तिरूपं चैत्रस्य ज्ञानमीक्षत इत्यादिव्यपदेश एव मुख्यः । कुत एवमिति चेत् शब्दस्वाभाव्यात् । के चिच्छब्दास्साक्षात्प्रवृत्तिनिमित्तवन्तमपहाय सम्बन्धा-न्तरेण तद्वति मुख्या भवन्ति । यथा धनवच्छब्दो धनं बिभ्रतं भृत्यमपहाय तत्स्वामिनि मु-ख्यो भवति । ननु, जैवी चिच्छक्तिस्स्वयं चेतना न भवतीति तद्धर्मेणेक्षणेन तदाश्रय ईक्षण-वान्भवतीति युज्यते । पारमेश्वरी तु स्वयमपि चेतनेति कथं तदीयेनेक्षणेन परमेश्वरस्येक्षण-वत्त्वम् । तथा सति जीवचिच्छक्तेरिव तस्या अप्यचेतनत्वप्रसङ्गादिति चेन्न । स्वामिधनं बिभ्रतः कस्यचिद्भृत्यस्य स्वयमपि धनवत्त्ववत्पारमेश्वरेक्षणरूपपरिणामविशेषव[illegible] नदी-यचिच्छक्तेः स्वेक्षणरूपपरिणामान्तरत्वसम्भवात् । एतेन चिच्छक्तिधर्मैरीक्षणैः[illegible] क्षणवत्त्वे जीवधर्मैस्सुखदुःखादिभिस्तद्वत्त्वमपि स्यात् । जीवानां चिच्छक्ते[illegible] विशेषात् अयुतसिद्धत्वेन परमेश्वराश्रितत्वाविशेषाच्चेत्यपि शङ्का निरस्ता[illegible] घटादिषु कालादिषु च रूपसमवायसत्त्वाविशेषेऽपि रूपिनीरूपव्यवस्थावत् [illegible] सिद्धत्वाविशेषेऽप्याधारत्वाधेयत्वव्यवस्थावच्च पारमेश्वरचिच्छक्तिधर्माणामीक्षणविशे[illegible] जीवधर्माणां सुखदुःखादीनां च तथातथानुभवव्यवहारप्रयोजकसम्बन्धविशेषसदसत्त्वाभ्यां [illegible]रमेश्वरत्वतदभावव्यवस्थोपपत्तेः । यद्यप्येवं सतीक्षणविषयस्याचेतनेक्षणप्रायपाठस्यासिद्धा-

(१) 'चेतनाचेतनप्रपञ्चभूत' इति ख. पाठः । (२) 'चिच्छक्तिवत्' इति घ. पाठः ।

[illegible]आत्मशब्दस्याचेतनं प्रधानमर्थ इति । भवति तु चेतनस्य जीवस्यात्मशब्दवाच्यत्वं [illegible] । ततो जीव एव चेतनो जगत्कारणं सद्रूपमित्यत आह—

सू. ॥ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥

सत्पदवाच्यतत्त्वनिष्ठस्य मोक्ष उपदिश्यते 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्य' इति । तस्मात्प्रधानं जीवश्च नात्र सत्पदविषयः । प्रधानकारणवादिनां सा-

---

[illegible] देवतापदविषयस्याचेतनपरदेवतापदप्रायपाठस्य नासिद्धिः । तथापि श्रुतिलिङ्गवि-[illegible]मसाधकमिति न दोषः । उत्तरसूत्रमवतारयितुमाशङ्कते—नन्विति । [illegible]मिति । आत्मशब्दप्रतिपाद्यत्वं जीवस्य मुख्यं भवतीत्यर्थः । तथापि [illegible] जीवस्य न सम्भवतीति चेन्मा सम्भवात् । न हि तदत्र प्रतिपाद्यते । तथा [illegible] 'ऐतदात्म्यमिदं सर्व'मित्यनेन तत्प्रतिपाद्यते । तस्य तद्धितयत्प्रत्ययार्थवत्त्वाय स-[illegible]धीत्येतदर्थपरत्वात् । नापि स आत्मेत्यनेन तत्प्रतिपाद्यते । तत्र [illegible]'ति विशेषणाश्रवणात् प्राचीनवाक्यगतस्य सर्वपदस्यान्वयित्वात् । अन्यान्वयिनोऽप्य-[illegible] कथञ्चिदन्वयस्स्यात् । 'सहस्रं देयमपरिमितं देय'मित्यत्र सहस्रस्येवापरिमि-[illegible]दोके: । चेतनः प्रतियोग्यपेक्षः चेतनाचेतन-[illegible] विशेषपर्यवसानाकाङ्क्षायां 'स आत्मे'त्युक्त्यैव चेतनरूपविशे-[illegible] । तस्यैवं 'स आत्मे'त्युक्ते स जगत्कारणभूत आत्मा क इत्याकाङ्क्षायां 'त-[illegible] श्वेतकेतुरेव स आत्मेति पर्यवस्येत् । तथा च बहुभवनसङ्कल्प-[illegible] च तदनुभवबाधितं तेन बोद्धुमशक्यमिति चेन्न । सर्गाद्यकाल-[illegible] विस्मरणयोग्यतया बाधावताराभावात् । 'बहूनि मे व्यती-तानि जन्मानि तव चार्जुन । तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परंतपे'ति गीतोक्त-[illegible] सर्वज्ञेन गुरुणा बुद्ध्वोपदेष्टुं शक्यत्वात् ॥ सू ॥ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥ तस्माच्च प्रधानं जीवश्चेति प्रधानपरत्वशङ्कानिराकरणार्थ-[illegible] सूत्रेण आत्मश्रुत्याद्यविरोधमूलजीवपरत्वशङ्कानिराकरणमपि लभ्यत [illegible] जीवपरत्वशङ्कासूत्रावतारिकायां दर्शिता । न तु सूत्रस्य तादर्थ्यमभिप्रेत्येति सूच-[illegible] जीवपरत्वशङ्कानिराकरणस्यान्वाचयसिद्धत्वं चकारेण प्रदर्शितम् । एतत्सूत्रनिवर्त्या प्र-[illegible]शङ्का त्वेवं द्रष्टव्या । ईक्षतिवदात्मशब्दोऽपि गौणोऽस्तु । 'ममात्मा भद्रसेनोऽयं [illegible]' 'मम चक्षुरयं पुत्र'इत्यादिष्वात्मादिशब्दानां गौणप्रयोगदर्शनात् । जी-[illegible] प्रधानस्य तान्प्रति तथा व्यपदेशयोग्यत्वा'त्सन्मूलास्सोम्येमाः सर्वाः प्रजा' इति तत्रत्यवाक्यानुसारे'णैतदात्म्यमिदं सर्व'मित्यत्र सर्वशब्दस्य जीवसा-[illegible]रिति । ननु प्रकृतिज्ञानान्मोक्षं साङ्ख्या मन्यन्ते । यदाहुः—'रङ्गस्य दर्श-[illegible] निवर्तते नर्तकी यथा नृत्तात् । पुरुषस्य तथात्मानं प्रकाश्य विनिवर्तते प्रकृतिः ॥ प्र-[illegible] न किञ्चिदस्तीति मे मतिर्भवति । या दृष्टास्मीति पुनर्न दर्शनमुपैति पुरु-[illegible] इति । अत आह—साङ्ख्यानामपीति । अयमाशयः । सूत्रे'तन्निष्ठस्ये'त्यनेन तद्वे-[illegible] किंतु स्वात्मतया तदुपासनम् । कुतः । श्रुतौ'तत्त्वमसी'ति श्वेतकेतुं प्रति

क्ष्यानामपि तन्निष्ठस्य मोक्षो नाभिमत[illegible]ज्यत्वात्। न च जीवनिष्ठस्य। निषेध
'शिव एको ध्येयश्शिवंकरस्सर्वमन्यत्परित्यज्ये'ति ॥

पुनरपि स्पष्टयति हेतुं प्रधाननिराकरणे—

सू. ॥ हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥

यदि प्रधानमेवात्र विवक्षितं तदाऽस्य हेयत्वमेवोच्येत 'तत्त्वमसी'
मोक्षहेतुतया ध्येयत्वमु[illegible]ते। ततो न [illegible]धानमिति युक्तम्।

सत आत्मतामुपदिश्य'आचार्यवान्पुरुषो वेदे'ति तद्वेदनोपायमुक्त्वा 'तस्य तावदेव चि
मित्यादिना तद्वेदनवतः पुरुषस्य तावानेव विलम्बः यावत्प्रारब्धकर्माधीनशरीरान्न विमोक्ष्य
ते। अथ तद्विमोक्षानन्तरं ब्रह्म सम्पद्यत इ'त्यस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य
ति वाक्यान्तरावगतशरीरविमोक्षपूर्वकब्रह्मसम्पत्तिरूपफलश्रवणात् तस्य च वेदनस्य 'येना
श्रुतं श्रुतं [illegible]न्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातं तद्वास्य विजज्ञा'वित्युपक्रमोपसंहारानुसारेण वि
ज्ञात[illegible]मननानन्तरं पठितस्य विज्ञानस्य 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो
मन्तव्यो निदिध्यासितव्यो मैत्रेय्यात्मनो वा अरे दर्शनेन श्रवणेन मत्या विज्ञानेनेदं सर्वं
विदित' मित्यादिश्रुत्यन्तरानुसारेणोपासनरूपत्वावगमात्। यद्यपि साङ्ख्यमते संसारिदशायां
बुद्ध्याकारमापद्य संसरन्त्यां प्रकृतावसङ्गोदासीनसाक्षिरूपस्य पुरुषस्य स्वात्मतया वेदनं भ्रा
न्तिरूपमस्ति। 'पूर्णं शतसहस्रं तु तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तका' इति वचनोक्तं सावधिफलं तदु
पासनमप्यस्ति। तथापि मोक्षफलं स्वात्मतया तदुपासनं नास्ति प्रत्युत संसारात्प्रकृतिविविक्त
त्वेनासंसारिस्वभावस्वात्मदर्शनमेव तन्मते मोक्षजनकम्। यदाहुः—तस्मान्न बध्यते नापि
मुच्यते नापि संसरति कश्चित्। संसरति बध्यते मुच्यते च नानाश्रया प्रकृतिः ॥ रूपैस्सप्त-
भिरेव तु बध्नात्यात्मानमात्मना प्रकृतिः। सैव च पुरुषार्थं प्रति विमोचयत्येकरूपेण ॥ एवं
तत्वाभ्यासान्नास्मि न मे नाहमित्यपरिशेषम्। अविपर्य[illegible]द्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानम् ॥
तेन निवृत्तप्रसवामर्थवशात्सप्तरूपविनिवृत्ताम्। प्रकृतिं पश्यति पुरुषः प्रेक्षकवदवस्थितः स्व-
स्थः ॥' इति। तस्मात्साङ्ख्यमतेऽपि नास्ति प्रकृतिनिष्ठस्य मोक्ष इति। एतेन 'तत्त्वमसी'त्या-
दि'र्ममात्मा भद्रसेन'इत्यादिवदुपचारावलम्बनोऽर्थवादस्सांसारिकफलविशेषाय तादात्म्यदृ-
ष्टिविधिर्वेति शङ्कापि निरस्ता। तद्वेदनस्य मोक्षरूपफल[illegible] (१)' ननु तर्हि 'तत्त्वमसी'
ति जगत्कारणस्य जीवस्योपासनं मोक्षहेतुत्वेनोपदि[illegible]
त् मुक्त्यर्थं शिवातिरिक्तस्योपास्यत्वनिषेधादित्यर्थः [illegible] चेति। निषेधा-
ति–शिव एक इति। उत्तरसूत्रमवतारयति–पुनरपी[illegible]वाक्यमुदाहर-
सत आत्मत्वोपदेशः। किं तु स्थूलारुन्धतीन्यायेन। तत[illegible] न तत्त्वदृष्ट्या
सत आत्मत्वोपदेशो न विरुध्यत इत्याशङ्कानिराकरणेन पूर्वहेतुस्पष्टीकरणार्थं हेतुमाहेत्यर्थः।
स्पष्टयतीति। स्पष्टं तत्करोतिण्यन्तात्पचाद्यच्प्रत्ययः ॥ सू ॥ हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥
यदीति। यदीह गुरुः स्थूलारुन्धतीन्यायमन्वसरिष्यत्तदा मोक्षयितव्यः श्वेतकेतुस्तन्नि-
ष्ठो माभूदिति स्थूलताराया अरुन्धत्यात्मतामिव सतः स्वात्मतां हेयत्वेनावक्ष्यत्। न तु त-

---

(१) 'जीवस्योपादानं मोक्षरूपत्वेनोपदिश्यता' इति घ. पाठः।

किं च प्रधानपक्षे विरोध इत्याह—

सू. ॥ प्रतिज्ञाविरोधात् ॥ ९ ॥

इतश्च न प्रधानं सत्पदवाच्यम्। एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाविरोधात्।
[illegible]त्पदवाच्यतत्त्वज्ञानेन तत्कार्यतया सकलचेतनाचेतनवस्तुविज्ञानं भवतीति
[illegible]नाश्रुतं श्रुतं भवती'त्यादिना प्रतिज्ञायते। प्रधानकारणत्वे विरुद्धमेतत्। चेतनस्य
[illegible]धानकारणत्वायोगात्। प्रधाने कारणे ज्ञाते जाड्यविकारास्पदं तत्कार्यमिदं सर्वं
[illegible]। यथा मृदि ज्ञातायां तत्कार्यं घटादिकम् ॥

[illegible]मस्ति। तदात्मत्व एवोपदेशपरिसमाप्तिदर्शनात्। तस्मान्नात्र स्थूलारुन्धतीन्यायानुसर-
[illegible]ति भावः। पूर्वसूत्रे तच्छब्दः समस्तोऽप्यपेक्षावशादिहानुषक्तष्षष्ठ्यन्तो विपरिणम्य-
[illegible]। ततश्च तस्य सदात्मत्वस्य हेयत्वावचनादिति सूत्रार्थः। चकारः पूर्वसूत्रेणैकीकरणार्थः।
[illegible] केवलं तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात्प्रधानं न सत्पदवाच्यम्। किं तु तद्धेयत्वावचनसमुच्चितादि-
[illegible] तदर्थः। उत्तरसूत्रमवतारयति–किंचेति। पूर्वसूत्रोक्तहेतुवत्सूत्रान्तरोक्तहेतुस्पष्टीकरणार्थो
[illegible] भवत्ययं प्रतिज्ञाविरोधः। किं तु प्रधानपक्षनिराकरणे स्वतन्त्रहेतुरित्यभिप्रायः ॥ सू ॥
[illegible]तिज्ञाविरोधात् ॥ ९ ॥ सर्वविज्ञानेति। 'येनाश्रुतं श्रुतं भवती'त्यादिप्रतिज्ञा तावत्स-
[illegible]विज्ञानविषया। श्रुतादिपदानामर्थसङ्कोचे कारणाभावात्। 'कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्व-
[illegible] विज्ञात'मित्यादिश्रुत्यन्तरैकार्थ्याच्चेति भावः। ननु, ब्रह्मपक्ष इव प्रधानपक्षेऽपि कार्यका-
[illegible]भेदात् प्रधानविज्ञानेन तत्कार्यमहदहङ्कारादिसर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपपद्यते। मृद्घटादिदृष्टा-
[illegible]नुरोधेन तस्यास्सत्कार्यविषयत्वादित्याशङ्क्याह–सत्पदवाच्येति। सकलेति। ननु,
[illegible]तिज्ञायाः सकलचेतनाचेतनवस्तुविज्ञानविषयत्वं कुतोऽवसीयते। सत्कार्यसर्ववस्तुविज्ञानवि-
[illegible] खलु मृद्घटादिदृष्टान्तानुरोधात् अवसीयते। न च 'सन्मूलाः सोम्येमाः प्रजा' इति-
[illegible]वाक्ये प्रजाशब्दोदितानां चेतनानामपि सत्कार्यत्वमुक्तमिति सत्कार्यसर्वविज्ञानविषयैव
[illegible]तिज्ञा सकलचेतनाचेतनवस्तुविज्ञानविषया पर्यवस्येदिति वाच्यम्। तत्र प्रजाशब्दस्य सा-
[illegible] चेतनाधिष्ठितदेहादिकार्यविषयत्वोपपत्तेः। अन्यथा सन्मूलवाक्योक्तस्य जीवकारण-
[illegible] हेतूकरणसम्भवे तत्तदवगमाधीनाधिगमस्य प्रतिज्ञाविरोधस्य हेतूकरणायोगादिति
[illegible]। उच्यते। सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा तावदसङ्कोचन्यायानुरोधेन सकलवस्तुविज्ञानविषया
[illegible]। सा दृष्टान्तबलात्तत्कार्यसर्वविज्ञानविषया भवन्त्यपि सूक्ष्मसकलचिदचिद्वस्तुविशिष्ट-
[illegible] श्रुत्यन्तरप्रतिपन्ने कारणे सत्पदवाच्येऽङ्गीक्रियमाणे सर्वमपि चिदचिदात्मकं वस्तु
[illegible]रूपविशिष्टतया सत्कार्यकोटावन्तर्भवतीति असङ्कोचेन यथा प्रतीता तथैवोपपद्यते।
[illegible]भिमते स्वतन्त्रप्रधानरूपे कारणे तद्वाच्येऽङ्गीक्रियमाणे तु चेतनवर्गस्य तत्कार्यत्वाभा-
[illegible]सङ्कुचितसर्ववस्तुविषयत्वेन प्रतीता सा विरुध्यत इति भाष्याभिप्रायः। सूत्रान्तरमवता-
[illegible]–प्रधाने कारण इति। यद्यपि जडमात्रविषयत्वेन प्रतिज्ञा सङ्कोच्यत इति

---

(१) [illegible]भाष्ये तु इदं सूत्रं न दृश्यते। किंतु पूर्वसूत्रस्थचकारार्थत्वेनायमर्थस्संगृहीतः। रामानुजभाष्येऽपि
[illegible] केवलं दृश्यते।

अतः कोऽत्र विरोध इत्याशङ्क्याह—

*सू. ॥ स्वाप्ययात् ॥ १० ॥

इतश्च न प्रधानं सच्छब्दवाच्यम्। 'स्वप्नान्तं मे सोम्य विजानीहि
तत्पुरुषस्स्वपि नाम सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति तस्म
स्वपितीत्याचक्षते' इति जीवस्य चेतनस्य सता सम्पन्नस्य स्वाप्ययवचनात्। अप

शङ्कासमकालमेव निर्निमित्तः सङ्कोचो न युक्त इति दोषः स्फुरति तथापि स एव
सूत्रान्तरावतारिकाव्याजेन स्फोरितः। अत एव नैतस्याश्शङ्काया निवर्तनमग्रे क्रिय
'इतश्च न प्रधान'मिति पूर्वहेतुदार्ढ्यं सिद्धं कृत्वा स्वाप्ययो हेत्वन्तरत्वेन व्याख्यायते—॥
॥ स्वाप्यया ... —...प्रकरणे स्वपितिनामनिर्वचनं श्रूयते। तस्यार्थः। 'स्व
न्तं ... मे ...तः प्रतिपादयतो विजानीहीति शब्दस्य इत्युवाचेति पूर्वेण सम्बन्धः।
शि... वधानार्थमुद्दालकस्य वचनम्। तदीयसुषुप्तिप्रतिपादनप्रकारो 'यत्रैत'दित्यादिः। य
यद, पुरुषः पुरुषस्य एतत्स्वपितिनाम स्वपितीत्येव तन्नाम भवति। यदवस्थापन्नं लोकः स्वपि
तीत्याचक्षत इति यावत्। तदा सता 'सदेव सोम्ये'ति प्रकृतेन सम्पन्नस्सङ्गतो भवति
तस्या एव सम्पत्तेः सति लयरूपत्वबोधनार्थं स्वपितिनामनिर्वचनानुगुणं विवरणं 'स्वमपीत
भवति। अपिपूर्व इतिर्लयार्थः। पुरुषः स्वशरीरके ब्रह्मणि लीनो भवतीत्यर्थः। अपीतेस्सक
मेकत्वाद्द्वितीया। तस्मादेव स्वाप्ययरूपप्रवृत्तिनिमित्तादेनं स्वपितीत्याचक्षते लौकिका इति
यद्यपि स्वपिधातोर्निष्पन्नः स्वपिति शब्दो न तु स्वशब्दोपपदादपीतेः तथाप्यशनायादिनिर्व-
चनवदर्थवादरूपमिदं निर्वचनम्। अत्र 'स्वमपीतो भवती'ति स्वाप्ययवचनात्प्रधानं सत्पद-
वाच्यं न भवतीति हेतुसाध्ययोजनां दर्शयति—इतश्चेत्यादिना। स्वाप्ययवचनादित्यन्ते
न। ननु 'इण् गता'विति धातोरुत्पन्नोऽप्येतिशब्दः प्राप्तिमात्रमाचष्टे। न तु लयमित्याश-
ङ्क्याह—अप्यय इति। अपिपूर्व इतिर्लयार्थः। 'प्रभवाप्यया'वित्युत्पत्तिलययोः प्रयोगदर्श-
नादि... प्रधाने सत्पदवाच्येऽपि स्वाप्ययवचनमुपपद्यते। न च तस्य स्वशब्द-
वा... दस्यात्मीयपरत्वोपपत्तेः। न चाकारणे प्रधाने जीवस्य लयो न स-
जी... ह्मण्यपि तदसम्भवतौल्यात्। न ह्यनादेर्जीवस्य ब्रह्म कारणं न वा
... स्सम्भवति। तस्य हि लय उच्यमानो जीवत्वावस्थाप्रहाणेन कारणा-
वस्थापा... ययः। न च जीवस्सुषुप्तौ जीवत्वमपहाय ब्रह्मभावमापद्यत इति युज्यते।
प्रबोधे जीवान्तरोत्पत्तेर्वक्तव्यत्वेन स एव तु 'कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्य' इत्यधिकरणविरोध-
प्रसङ्गात्। स्यादेतत्। ज्ञानादिवृत्तिप्रसरानुकूलचिच्छक्तिविकासावस्था जीवस्य कार्यावस्था।
तदवस्थाप्रहाणेन चिच्छक्तिसङ्कोचावस्थापन्ने स्वस्वरूपेऽवस्थानं तस्य लयः। स तु सुषुप्तौ
सम्भवतीति। एवं 'तर्हि स्वमपीतो भवती'त्यत्र स्वशब्दः चिच्छक्तिसङ्कोचरूपसूक्ष्मावस्थापन्नजी-
वस्वरूपमात्रपर इति स्वशब्दसच्छब्दयोरैकार्थ्यत्यागात्स्वशब्दस्य ब्रह्मपरत्वमिव प्रधानपरत्वम-
पि नानुपपन्नम्। अथोच्येत स्वपदस्यावश्यं सत्पदेनैकार्थ्यं वक्तव्यम्। 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो
भवति सति सम्पद्य न विदु'रित्युपक्रमोपसंहारमध्यगतस्य स्वाप्ययवाक्यस्य तदनपेक्षितार्था-

...। अचेतने प्रधाने चेतनस्य लयो न युक्तः। ततो न प्रधानं सदित्युच्यते ॥

...परत्वायोगात्। स्वस्यात्मीयवाचित्वेन प्रधानपरत्वे जीवस्याकारणे तत्र लयोऽनुपपन्न इति
... जीवशरीरकब्रह्मवाचित्वं सत्पदस्य ब्रह्मविषयत्वं चाङ्गीकृत्य तस्य तदैकार्थ्यमुपपादनी-
...। न च कार्यकारणानन्यत्ववादिनां जीवादन्यद्ब्रह्म तस्य न कारणं किं तु सूक्ष्मं जीव-
...रूपमेवेति ब्रह्मण्यपि तस्य लयोऽनुपपन्न इति वाच्यम्। 'यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति नामे' त्यत्र
...वाचितया प्रस्तुतस्य पुरुषशब्दस्यापि स्थूलरूपापन्नजीवशरीरकब्रह्मपरत्वाभ्युपगमा-
...। तथा च ज्ञानविकासरूपस्थूलावस्थाविशिष्टजीवशरीरकं ब्रह्म तद्राहित्यरूपसूक्ष्मावस्था-
...शिष्टजीवशरीरकं सत्स्वात्मन्यन्तर्भवतीति स्वाप्ययवाक्यार्थो घटत इति। नैतद्युक्तम्।
...सम्पत्तिविषयोपक्रमोपसंहारमध्यनिविष्टस्वाप्ययवाक्यगतस्वपदस्य तदनपेक्षितार्थान्तरप-
...त्वं हि वक्तुमनुचितम्। न त्वर्थान्तरपरत्वमात्रम्। तथा च सत्पदवाच्यप्रधानसम्पत्त्यन-
...रं जीवः सूक्ष्मावस्थं स्वस्वरूपमप्येतीति चिच्छक्तिसङ्कोचरूपसूक्ष्मावस्थापत्तिवर्णनस्य
...सति सम्पद्य न विदुः सति सम्पत्स्यामह' इति 'सत आगत्य न विदुः सत आगच्छामह' इति
...तिपादयिष्यमाणवेदनाभावोपयोगितया 'परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत'
...त्र ब्रह्मसम्पत्त्यनन्तरं सत्यसङ्कल्पत्वाद्यभिनिष्पत्तिवर्णनस्य 'जक्षन्क्रीडन्रममाण' इत्याद्यग्रि-
...सन्दर्भप्रतिपादयिष्यमाणयथाकामभोगोपपादकतयैवापेक्षितत्वात् स्वपदसत्पदयोर्जीवप्रधा-
...परत्वेनार्थभेदेऽपि नान्वयवैकल्यम्। तस्मात्स्वपदसत्पदयोरैकार्थ्ये नियमनमयुक्तम्। अप्ये-
...परस्य पुरुषपदस्य ब्रह्मपर्यन्तत्वकल्पनमप्ययुक्तमेव। 'यत्रैतत्पुरुषस्स्वपितिनाम तस्मादेनं
स्वपितीत्याचक्षत' इत्युपक्रमोपसंहारयोर्लौकिकस्य स्वपितिव्यवहारस्यानुवादात्। तस्य च
...पर्यन्तत्वव्युत्पत्त्यनभिज्ञजनसाधारणस्य ब्रह्मविषयत्वायोगात् तस्य ब्रह्मपर्यन्तत्वे
...'स यथा शकुनि' रित्याद्यग्रिमवाक्येन वर्ण्यमानस्याप्येतुरत्यन्तपारतन्त्र्यस्य 'सति स-
...न विदुस्सत आगम्य न विदु' रित्यग्रिमखण्डयोरुच्यमानस्याज्ञानस्य च तत्रानन्वयप्रस-
...। तस्मात्सत्पदस्य प्रधानविषयत्वेऽपि स्वाप्ययवचनमुपपद्यत इत्याशङ्क्याह—अचेतने
...न इति। अयमाशयः। 'यत्रैतत्पुरुषः स्वपितिनामे'त्युपक्रमः 'स्वमपीतो भवती'तिप
...। सन्दर्भः स्वपितिनामनिर्वचनार्थवादोपस्कृतं स्वाप्ययं निरूपयितुं प्रवृत्त इत्युपक्रमोप-
...संहाराभ्यामवसीयते। तत्र यदि सत्सम्पत्तिवाक्यं स्वाप्ययवाक्यस्य स्वविवरणरूपतावगमनेन
...सद्विषयताज्ञापनार्थं न स्यात् तदा तत्प्रकृतानुपयुक्तं स्यात्। न च स्वाप्ययका-
...तदुपयोगः। सुषुप्तिदशायां जीवस्य ज्ञानसङ्कोचो भवतीत्युक्ते तत्र कारणाकाङ्क्षायास्स-
...वचननिवर्तनीयाया अनुदयात्। न हि नित्यानपायिचिच्छक्तिमतस्स्वप्नजागरयोरिहा-
...मित आगत इति जानतः सुषुप्तिदशायां कुतस्तदवेदनमिति ज्ञानसङ्कोचोक्तिनिवर्तनी-
...सङ्कोचकारणाकाङ्क्षावदिह स्वारसिकतदाकाङ्क्षोदेति। सत्सम्पत्तिवाक्यसाफल्यार्थं कथञ्चि-
...थाप्यत इत्यपि न जीवमात्रपरत्वप्रसक्तिमतस्स्वपदस्य तद्विशेषितसद्विषयत्वज्ञाप-
...तदित्यनन्यथासिद्धफलसम्भवे विफलकत्वापादनायोगात्। 'स्वप्नान्तं मे सोम्य विजा-

(१) 'कारणविषयत्वेन' इति घ. पाठः। (२) 'संकोचोक्तिर्भवतीत्युक्ते' इति घ. पाठः।

सच्छब्देन परमेश्वर एव प्रतिपाद्यते न प्रधानमित्याह—

*सू॰ ॥ गतिसामान्यात् ॥ ११ ॥

यथास्यामुपनिषदि सत्पदस्य परमेश्वरवाचित्वेन गतिः तथा श्रुत्यन्तरेऽपि
ना 'पुरुषो वै रुद्रस्सन्महो नमो नम'इत्यादौ । अतः सत्पदवाच्यः परमेश्वर
व्यक्तमेवास्यामुपनिषद्यात्मनः सर्वोत्पत्तिः श्रूयत इत्याह—

नीही'ति सुषुप्तिवृत्तान्तस्य सर्वस्यापि वक्तव्यत्वेन प्रतिज्ञातत्वात् तद्दशायां सति सत्सम्प
प्युक्तेति चेन्न । स्वाप्ययविषयोपक्रमोपसंहारमध्ये तदुक्तेरनुपयोगात् । अनन्तरमेव 'स
शकुनि'रित्यादि ... त्सत्सम्पत्तिवाक्यस्य स्वाप्ययविषयोपक्रमोपसंहारमध्ये
वेशनसामर्थ्येन ... सत्पदयोरैकार्थ्यावश्यम्भावे सति जीवस्याकारणे प्रधाने लयानुपप
स्य सत्पदवाच्यत्वे ... प्ययवचनमनुपपन्नमिति युक्तमेव । न चैवं तस्य ब्रह्मण्यपि लयोऽ
पन्नः । तदकारणत्वा ... शेषात् । अतस्सूक्ष्मावस्थे स्वस्मिन्नेव तस्य लयो वक्तव्यस्स्यादि
वाच्यम् । जी ... रीरकस्य ब्रह्मणः तद्द्वारेणापृथक्सिद्धतदाश्रयतया स्थूलावस्थजीवं प्रति
क्ष्मावस्थजीवस्य, ब्रह्मणोऽपि तदुपादानकारणत्वेन तत्र तस्य लयोपपत्तेः । न चैवमत्य
भिन्नयोः जीवब्रह्मणोः कार्यकारणभावे कार्यकारणानन्यत्वसिद्धान्तभङ्गप्रसङ्गः । न ह्यनन्य
भेदाभावः । किंतु दण्डदेवदत्तवत्कदाचिदपि पृथगवस्थितेरभावः । स तु जीवब्रह्मणोर्भेदर
त्वेऽपि नीलघटवदयुतसिद्धत्वान्न हीयते । नीलघटयोरयुतसिद्धिर्गुणगुणिभावेन । इह शरीरश
रीरिभावेनेति विशेषः । आरम्भणाधिकरणेऽप्येवमेव कार्यकारणानन्यत्वं भाष्यकृदुपपादयि
ष्यतीति तत्रैवायमर्थः प्रपञ्चयिष्यते । एवं जीवमात्रस्य ब्रह्मणि लयसमर्थन एव 'सता सम्पन्न
स्वमपीतः' 'प्राणबन्धनं हि सोम्य मनः' 'सति सम्पद्य सत आगम्ये'त्यत्राप्ययस्थानयोः भेद
व्यपदेशाः सङ्गच्छन्ते । 'प्राज्ञे... ना सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तर'मित्यादिश्रु
त्यन्तरैकार्थ्यमप्युपपद्यते ...
'सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदे ... सम्परिष्वक्तशब्दस्य ब्रह्मपर्यन्तत्वं वक्तुं शक्यम् ।
यिष्यमाणत्वात् । ...) सूत्रेण प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तयोर्भेदस्य समर्थ-
ब्रह्मण इव जीवद्वारा त... ब्रह्मणि जीवस्य लयः तर्हि प्रधानेऽप्यस्तु । तस्यापि
तनस्य ब्रह्मणः श्रुतिसिद्धेन जा... ति शरीरित्वेन तदयुतसिद्धाश्रयतया 'यथा सुदीप्ता-
त्पावकाद्विस्फुलिङ्गास्सहस्रशः प्रभवन्ते सरूपाः । तथाक्षराद्विविधास्सोम्य भावाः प्रजायन्ते
तत्र चैवापियन्ति'इत्यादिश्रुतिसिद्धं तदुपादानत्वमुपपादयितुं शक्यम् । न त्वचेतनस्य प्र-
धानस्येति विशेषात् । तस्माद्युक्तस्स्वाप्ययादिति हेतुरिति । उत्तरसूत्रमवतारयति—सच्छब्दे-
नेति ॥ सत्पदस्यास्य तत्प्रकरणपठितैरीक्षत्यादिहेतुभिरिव श्रुत्यन्तरगतेन व्याख्यानेनापि स
एव तेन प्रतिपाद्योऽवसीयत इत्युत्तरसूत्रेण दर्शयतीत्यर्थः ॥ सू ॥ गतिसामान्यात् ॥ ११ ॥
अवगतिसाम्यादिति सूत्रार्थमभिप्रेत्य व्याचष्टे—यथेति । उत्तरसूत्रमवतारयति—व्यक्तमेवे-
ति । ननु, श्रुत्यन्तरप्रसिद्धं ब्रह्मणः कारणत्वमप्रतिक्षिप्य सद्विद्यालम्बनेन प्रधानमपि कल्पये-
देन कारणमिति लक्षणाति... ासिमात्रं खलु पूर्वपक्षेणाशङ्कितम् । तस्योपनिषदन्तरेष्विव अ-

॥ सू॰ ॥ श्रुतत्वाच्च ॥ १२ ॥

...'आत्मतः प्राण आत्मत आकाश'इत्यारभ्य'आत्मत एवेदं सर्व'मिति
... । ततो जगत्कारणत्वेन सत्पदवाच्यं ब्रह्मैव न प्रधानमिति सिद्धम् ॥

॥ इतीक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

...उपनिषदि प्रकरणान्तरे ब्रह्मकारणत्वश्रवणात् न कश्चित्परिहारो लभ्यते । उच्यते ।
...ये सद्विद्यानन्तरं भूमविद्या प्रवृत्ता । सा सद्विद्योक्तस्यैव सच्छब्दोक्तकारणवस्तुनो
...न्तरोपदेशाय प्रवृत्ता । कुत एतदवसीयते । सद्विद्याप्रकरणे 'तत्सत्यं स आत्मे' ति नव-
...ऽभ्यस्तस्य सत्यशब्दस्य 'तस्यामेष तु वा अतिवदति यस्सत्येनातिवदती'ति प्रस्तुता-
... प्रयोगात् । ततश्च विद्याद्वयस्यैकार्थ्यात्पूर्वपक्षशङ्कायाः परिहारो लभ्यत इत्यभिप्रायः ॥
॥ श्रुतत्वाच्च ॥ १२ ॥ भूमविद्यायां'तरति शोकमात्मवि'दित्यात्मनिरूपणमुपक्रम्य तदु-
...रे 'आत्मतः प्राण आत्मत आशा आत्मतः स्मर आत्मत आकाश' इत्यादिना प्रागुपा-
...नानुक्रान्तस्य नामादिप्राणपर्यन्तस्य वस्तुजातस्य प्रकृतादात्मन उत्पत्तिमुक्त्वा सर्व-
...पि प्रपञ्चस्य तत उत्पत्त्युक्त्योपसंहृतम् । आत्मत एवेदं सर्वमिति । अतस्तदेकार्थायां
...द्यायामपि कारणत्वेन निर्दिष्टं सत्पदवाच्यं ब्रह्मैव । न प्रधानमित्यर्थः । सिद्धमित्यधि-
...णार्थोपसंहारः ॥ ॥ इति ईक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

नयमणिमालायाम्

अथेक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

॥ सू ॥ ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥ गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ॥ ६ ॥ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥ हे-
...वचनाच्च ॥ ८ ॥ प्रतिज्ञाविरोधात् ॥ ९ ॥ स्वाप्ययात् ॥ १० ॥ गतिसामान्यात् ॥ ११ ॥ श्रुत-
...त्वाच्च ॥ १२ ॥

...द् कारणं स्यात्परिणतिगुणकं सांख्यकॢप्तं प्रधानं मैवं तत्रेक्षणात्मश्रुतिमुखविहतेस्तर्हि जीवोऽस्तु तत्र ।
...मृतोक्तेर्न हि शिवमपहायान्यनिष्ठा विमुक्त्यै तस्मात्तद्ब्रह्म सूक्ष्माविभजनचिदचिद्रूपशक्त्या विशिष्टः ॥ १० ॥

इति ईक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थचन्द्रिकायाम्

अथेक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

सू॰ ॥ ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥ गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ॥ ६ ॥ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥ हेय-
...वचनाच्च ॥ ८ ॥ (प्रतिज्ञाविरोधात् ॥ ९ ॥) स्वाप्ययात् ॥ १० ॥ गतिसामान्यात् ॥ ११ ॥
...श्रुतत्वाच्च ॥ १२ ॥

...भगवत्पादमते, इत्थं चतुर्भिस्सूत्रैस्सर्वजगत्कारणं सर्वज्ञं सर्ववेदान्तप्रतिपाद्यं ब्रह्मैवेति प्रत्यपादि । तत्र सत्त्वरजस्त-
...गुणात्मकं प्रधानमेव जगत्कारणं न कश्चिदधिष्ठातापेक्षित इति वदन्तस्सांख्याः कूटस्थत्वेन क्रियाशक्त्ययोगात् ब्रह्म न
...कारणं भवितुमर्हति । अपि तर्हि त्रिगुणात्मकत्वात्क्रियाशक्तिमत्प्रधानमेव जगत्कारणमिति वदन्ति । छान्दोग्यगतां सद्वि-
... प्रवृत्तं तेषां मतं निराकर्तुमिदमधिकरणमवतार्यते—ईक्षतेः=ईक्षितृत्वश्रवणात् । जैमिनिसूत्रे यथा यजतिपदेन

---

(१) 'इत्यादिना आत्मा सत्पदवाच्यं ब्रह्मैव न प्रधानमिति सिद्धम्' इति इति ख. पाठः ।
(२) 'तत इत्युक्तिमुक्त्वोपसंहृतम् ।' इति घ. पाठः ।
(३) इदं सूत्रं श्रीकण्ठरामानुजमतयोरेव पठ्यते । नान्ययोरिति वेदितव्यम् ।

लक्षणया धात्वर्थो याग उच्यते तद्वदिहापि धातुवाचकेक्षतिशब्दस्तदर्थलक्षक इति बोध्यम् । अशब्दम्=
प्रधानम्। हेतुगर्भविशेषणमेतत् । न=जगत्कारणं न भवति इति सूत्रार्थः।अस्य छान्दोग्ये श्रूयमाणं 'सदेव सोम्ये…
एकमेवाद्वितीय' मित्युपक्रान्तं 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति तत्तेजोऽसृजते' त्यादिकं सद्विद्यावाक्यं तथान्यत्र…
वा इदमेक एवाग्र आसीत् । नान्यत्किंचन मिषत् । स ईक्षत लोकान्नु सृजा' इति । स 'इमाँल्लोकानसृजते' त्यादि…
विषयः । अत्र सच्छब्दितं जगदुपादानं किं प्रधानमुत ब्रह्मेति संशये कूटस्थस्य ब्रह्मणो ज्ञानक्रियाशक्त्यभावात् त्रि…
प्रधानस्य तत्संभवोपपत्तेश्च आनुमानिकमचेतनं प्रधानमेव जगदुपादानमिति पूर्वः पक्षः । तत्र 'तदैक्षते'ति ईक्षि…
अचेतनस्य प्रधानस्य चेतनधर्मभूतेक्षितृत्वासंभवात्कूटस्थस्यापि ब्रह्मणो मायामहिम्ना सर्वस्याप्युपपत्तेश्च न वेदान्त…
कल्पितमचेतनं प्रधानं जगदुपादानमाश्रयितुं युक्तम् । किं तु सदीक्षितृ चेतनं मायामहिम्ना सर्वशक्तिमद्ब्रह्मैव
भवतीत्येवाश्रयणीयमिति सिद्धान्तः ॥ ५ ॥

ननु 'तत्तेज ऐक्षत ता आप ऐक्षन्त' … 'त्यादावचेतनेऽपीक्षितृत्वश्रवणात्तत्प्रधानेऽपि गौणमस्त्वित्याशङ्कायामिदम्
श्चेत्=अप्तेजसोरिव … गौणोऽस्त्विति चेत् । **आत्मशब्दात्**='सदेव' 'तदैक्षत' इति प्रकृतं…
'सेयं देवतैक्षते'ति … दन परामृश्य 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्ये'ति चेतनवाचकात्मशब्दश्रवणात् । **न**=ईक्षण…
गौणो भवति । इति ॥ …

ननु तर्हि आत्म… नानार्थकत्वात्प्रधानपरोऽप्यस्तु इत्याशङ्कायामाह-**तन्निष्ठस्य**=तस्मिन्नात्मशब्दवाच्ये 'त…
त्युपदिष्टे प्रकृते वस्तुनि नि… यस्य तस्य चेतनस्य श्वेतकेतोः। **मोक्षोपदेशात्**='अथ संपत्स्य' इति । प्रारब्धक्षय…
मोक्षस्य उपदिष्टत्वात् । न प्रधानमात्मशब्दवाच्यं भवतीति । अतश्चेतनेऽचेतननिष्ठत्वानुपपत्तेः श्रद्धया तद्ध्यायतो मो…
भवादनर्थप्राप्तेश्चात्म… चेतनवस्तुपर एवेति सिद्धम् ॥ ७ ॥

ननु नायं दोषः प्रसजति । यद्यप्यात्मनिष्ठैव साक्षान्मोक्षसाधनं न प्रधाननिष्ठा । तथापि स्थूलारुन्धतीन्यायेन प्र…
पदेशद्वारायमात्मोपदेशोऽस्त्वित्याशङ्क्याह—**हेयत्वावचनात्**=हेयत्वस्यानभिधानात् । यद्यनात्मैव प्रधानं सच्छब्द…
'स आत्मा तत्त्वमसी' तीहोपदिष्टं स्यात् सः तदुपदेशश्रवणादनात्मज्ञतया तन्निष्ठो माभूदिति मुख्यमात्मानमुपदिदिक्षु
तस्य हेयत्वं ब्रूयात्किल । न तथा ब्रूते । **चकारो** हेत्वन्तरसमुच्चयार्थः । हेयत्वस्यानभिधानात् एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानोप…
विरोधाच्चेत्यर्थः ॥ ८ ॥

इत्थं प्रधानस्यात्मोपदेशद्वारत्वात्मत्वगौणेक्षितृत्वनिरासेन जगत्कारणत्वं निरस्य अधुना स्वतन्त्रैर्हेतुभिस्तदेव निर…
सूत्रत्रयमाह=**स्वाप्ययात्**-**स्वस्मिन्**प्रकृते सच्छब्दिते चिदात्मनि **अप्ययात्** 'सता सोम्य तदा संपन्नो भवती'ति लय…
णात् । सर्वेषां जीवानां सुषुप्तावुपाधिकृतविशेषाभावात्सर्वजीवलयाधिष्ठानं चेतनं सच्छब्दवाच्यं ब्रह्मैव जगत्कारणं न प्रधान…
त्यर्थः । अपिपूर्वक इतिलेयार्थः ॥ ९ ॥

गतिसामान्यात्=गतेः 'आत्मन आकाशःसंभूत' इत्यादिषु सर्वेषु वेदान्तेषु चेतनकारणत्वावगतेः । **सामान्य**…
समानत्वात् । नाचेतनं प्र… कारणमित्यर्थः ॥ १० ॥

श्रुतत्वाच्च … वतरोपनिषदि सर्वज्ञमीश्वरं प्रकृत्य 'स कारणं कारणाधिपाधिपो न चास्य कश्चिज्जनित…
न चाधिपः' । इ… ब्र जगतः कारणं नाचेतनं प्रधानमन्यद्वेति सिद्धम् । इति ॥ ११ ॥

श्रीकण्… …देव । यद्यपि नास्ति पूर्वपक्षेऽपि पूर्वस्माद्विशेषः । तथापि सिद्धान्ते परमस्ति किया…
न्भेदः । विषयव… स्यास्य प्रपञ्चस्य कारणतया श्रूयमाणं सदिति वस्तु ब्रह्म वा प्रधानं वेति सन्देहः ।
'अजामेकां लोहि… नयन्तीं सरूपाम्' इति श्रुत्यन्तरे लोहितादिवर्णानुमितरजस्सत्त्वतमोरूपायाः सांख्य-
प्रकृतेर्बहुप्रजाजन… त् । रजस्सत्त्वयोगात्प्रधानस्यैव जगत्कारणत्वसिद्ध्युपयोगिक्रियाज्ञानशक्तिसंबन्धोपपत्तेः अचे-
तनस्यास्य जगदा… परिणामस्य युक्तत्वात् चेतनस्य कूटस्थस्य कारणविकृतिरूपपरिणामासम्भवाच्च श्रुतिन्यायाभ्यां सत्पद-
वाच्यं जगत्कारणं वस्तु प्रधानमेवेति प्रतिपत्तुं युक्तमिति पूर्वः पक्षः।'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति' ईक्षतिश्रवणात् चेतनधर्मस्ये-
क्षणस्याचेतनेऽसंभवाच्चाशब्दमानुमानिकं प्रधानं न सत्पदवाच्यं वस्तु अपि तु चेतनं ब्रह्मैव । 'चमसवदविशेषादिति' (ब्र० १-
४-८) सूत्रे परमेश्वरकारणिकाया एव प्रकृतेर्बहुप्रजाजनकत्वमित्युपपादयिष्यमाणत्वात् सत्त्वरजस्तमस्साम्यावस्थारूपायास्त्रि-
गुणात्मिकायाः प्रकृतेस्तमःपार्थक्येन रजस्सत्त्वयोगाभावेन क्रियाज्ञानशक्तिसंबन्धाप्रसक्तेः नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिच्छ-
क्तिविशिष्टस्य कार्यत्वमिति वदतामस्माकं मते कूटस्थस्य परमेश्वरस्य जगदाकारेण परिणामो विकारहेतुरिति भवदुदाहृत-
दोषप्रसक्तिगन्धस्याप्यभावाच्च स्थूलसूक्ष्मचिदचित्प्रपञ्चरूपशक्तिविशिष्टः परमेश्वर एव कार्यकारणरूपस्सत्पदवाच्य इति निर्णयः।
ननु 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीय' मित्यादाववधारणेन सद्रूपं वस्तु निर्विशेषमवगम्यते । कारणावस्थमेतत्कथं सू-
क्ष्मप्रपञ्चविशिष्टमित्युच्यते, इति चेत् उच्यते 'सदेवे' त्यवधारणं तु न विशेषनिषेधकं किंतु 'असद्वा इदमग्र आसीत्' । ,तती

…श्रवणजन्यभ्रान्तिप्रसक्तस्यासत्कारणत्वस्य निषेधकम् । किंच 'आसी' दिति क्रियाविशेषस्य 'अग्रे' इति काल-
…निर्दिष्टत्वात् अवधारणस्याधिष्ठानान्तरनिषेधपरत्वात् 'अद्वितीय' मित्यस्य जगदुपादानत्वबोधनपरत्वाच्च नात्र स-
…निर्विशेषत्वं प्रतिपत्तुं युक्तम्।अथवा ''शक्तिश्शिवश्च सच्छब्दप्रकृतिप्रत्ययोदितौ । तौ ब्रह्मसामरस्येन समस्तज-
…भियुक्तोक्तरीत्या प्रकृत्या प्रत्ययेन च सत्पदस्य वस्तुद्वयप्रतिपादनपरत्वात्प्रकृतिप्रत्ययात्मकस्य सत्पदस्य नैक-
…युक्तम् । अत एव सर्वज्ञमनन्तशक्तिविशेषं च सद्रूपं तदिति सिद्धम् । सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वविशेषमन्तरेण ब्रह्मणो
…त्वं न सिद्ध्येत् । अतोऽस्मदुक्तीत एव सिद्धान्तो निर्बाध इति सिद्धान्तः ॥ ५ ॥
…आत्मशब्दात्' इति सूत्रस्यार्थः पूर्ववदेव प्रायशः । आत्मशब्दादित्यस्य 'सदेवे' त्युपक्रम्य उपसंहारे 'स आत्मा'
…इत्यात्मशब्दश्रवणादित्यर्थः । तेजःप्रभृतिष्वपि नेक्षणस्य गौणत्वमभ्युपगतम् । तत्तदात्मतया चेतनस्य परमे-
…तः इति ॥ ६ ॥
…वचेतनं प्रधानमात्मशब्दस्यार्थः । चेतनस्य जीवस्यात्मशब्दवाच्यत्वे नास्ति विवादः । तर्हि चेतनो जीव एव ज-
…रूपमस्त्वित्याशङ्क्याह—**तन्निष्ठस्येति** । सत्पदवाच्यतत्त्वनिष्ठस्य 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ संपत्स्ये'
…पदिश्यमानत्वात्प्रधाननिष्ठस्य तन्मतेऽपि मोक्षानभ्युपगमात् । 'शिव एको ध्येयश्शिवंकरस्सर्वमन्यत्परित्यज्ये'ति
…तन्निषेधाच्च नात्र प्रधानं जीवो वा सत्पदविषयः इति ॥ ७ ॥
…विपरिणम्यते । ततश्च तस्य=सदात्म-
…यत्वावचनाच्च । पूर्वसूत्रे तच्छब्दस्समस्तोऽप्यपेक्षावशादिहानुषक्तष्षष्ठ्यन्ततया विपरिणम्यते । ततश्च तस्य=सदात्म-
…यत्वावचनात् नात्र स्थूलारुन्धतीन्यायानुसरणेन प्रधानद्वारात्मोपदेश इति वक्तुं शक्यमिति भावः । चकारः
…यीकरणार्थः । न केवलं तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात्प्रधानं न सत्पदवाच्यं किं तु तद्धेयत्वावचनादपीति तत्तात्पर्यम् ॥८॥
…ज्ञाविरोधात् ॥ भगवत्पादमते नेदं सूत्रमस्ति । अस्यार्थः परं पूर्वसूत्रस्थचकारेण संगृहीतः । श्रीकण्ठरामानुजभाष्य-
…पृथक्सूत्रतया पाठोऽस्ति । 'येनाश्रुतं श्रुतं भवती' त्यादिना सत्पदवाच्यतत्त्वज्ञानेन सकलचेतनाचेतनवस्तुविज्ञानं
…ति प्रतिज्ञायमानत्वात् चेतनस्य प्रधानकारणत्वायोगाच्च नात्र सत्पदवाच्यं प्रधानमिति तदर्थः ॥ ९ ॥
…स्वाप्ययात् । 'सता सोम्य तदा संपन्नो भवती'ति सता संपन्नस्य चेतनस्य जीवस्य स्वाप्ययस्य लयस्य श्रवणात् अचे-
…चेतनजीवलयस्यायुक्तत्वाच्च न प्रधानं सत्पदवाच्यमित्यर्थः ॥ १० ॥
…गतिसामान्यात् ॥ यथास्यामुपनिषदि सत्पदस्य परमेश्वरवाचित्वेन गतिः तथा 'पुरुषो वै रुद्रस्सन्महो नमो नम'
…पि सत्पदस्य गतिः समाना वर्तते । अतस्सत्पदवाच्यः परमेश्वर एव न प्रधानमित्यर्थः ॥ ११ ॥
…श्रुतत्वाच्च ॥ 'आत्मतः प्राणः आत्मत आकाशः' इत्यारभ्य 'आत्मत एवेदं सर्वमिति' सत्पदवाच्यादात्मनः सर्वोत्पत्तेः
… जगत्कारणत्वेन सत्पदवाच्यं ब्रह्मैव न प्रधानमिति सिद्धम् ॥ १२ ॥

रामानुजमते, एतदधिकरणसूत्राणां सर्वेषामर्थवर्णनप्रक्रिया श्रीकण्ठमतानुसारिणी । विषयवाक्यमपि तथैव । पूर्वपक्षसिद्धा-
…निरूपणमपि पूर्ववदेव । 'गौणश्चे' दिति सूत्रे आत्मशब्दादित्यस्य 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मे'ति सच्छब्दप्रतिपादि-
… आत्मशब्देन व्यपदेशात् इत्यर्थः । तेजोऽबन्नानामपि परमात्मैव आत्मेति तेजआदीनामपि परमात्मवाचकत्वात् गौणेक्षण-
…भावात् तत्रापि मुख्यमेव ईक्षणमिति तात्पर्यम् । नान्येषु गुणसूत्रेषु वैलक्षण्यमिति विस्तरभयाद्विरम्यते ।

…श्रुतत्वाच्च ॥ १२ ॥ अस्यामुपनिषदि सच्छब्दवाच्यस्य आत्मत्वेन नामरूपव्याकर्तृत्वसर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वसर्वाधारत्वा-
…सत्यकामत्वसत्यसंकल्पत्वादीनां गुणानां 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' 'तत्सत्यं स आत्मा'
…स्येहास्ति यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन् समाहितं' तस्मिन् कामास्समाहिताः' एष आत्मा अपहतपाप्मा'......'सत्यकामस्सत्य-
…' इत्यादिश्रुतिभिः 'न तस्य कश्चित्' 'स कारणं कारणाधिपाधिपः' 'सर्वाणि रूपाणि विचित्य' 'अन्तःप्रविष्टश्शास्ता
…नाम्' 'विश्वात्मानं परायणम्' 'पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं' 'यच्च किंचिज्जगत्सर्वं'......'व्याप्य नारायणः स्थितः' 'एको नारा-
…' इत्यादिश्रुत्यन्तरवचनैश्च प्रतिपाद्यमानत्वात् जगत्कारणादिवाक्यं न प्रधानादिप्रतिपादनयोग्यम् । अतः सर्वज्ञस्सर्वशक्तिः
…श्वरेश्वरो निरस्तनिखिलदोषगन्धोऽनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवः पुरुषोत्तमो नारायण एव निखिल-
…कारणं सच्छब्दवाच्यं जिज्ञास्यं ब्रह्मेति सिद्धम् इति । सगुणेश्वरस्वरूपनिर्णये परं श्रीकण्ठमतात् सर्वत्रास्ति कियती
…दा । अन्यच्च । ईश्वरस्य ईक्षणवत्त्वादिगुणोपन्यासेन इदंप्रकरणस्य सविशेषपरत्वं युक्तमिति निर्विशेषपरताप्रक्रियायां
…पुरस्सरं सविशेषपरत्वमपि राद्धान्तितम् ।

आनन्दतीर्थमते, ब्रह्मणः सर्वशास्त्रस्थशब्दप्रवृत्तिनिमित्तसकलगुणपूर्तिसिद्ध्यर्थं वाच्यवृत्त्या कृत्स्नशास्त्रविषयत्वं पूर्वसूत्रे
…स्यार्थान्तरतया दर्शितम् । तत्र शब्दार्थभूतं वाच्यत्वं कार्त्स्न्यं चेहाक्षिप्य समर्थयति—**ईक्षतेरित्यादिना** । तत्=ब्रह्म
… अशब्दवाच्यं न भवति । कुतः ईक्षतेः=ज्ञानविषयत्वात् । इत्यर्थः । 'स एतस्मात् जीवघनात्परात्परं पुरिशयं पुरुषमी-
…क्षते' इति श्रुतौ ब्रह्मणः ईक्ष्यत्वश्रवणात् तत् ब्रह्म शब्दवाच्यमेव भवतीति तात्पर्यम् । **गौणश्चेत्**-'स एतस्मा' दिति ईक्षति-

अथ आनन्दमयाधिकरणम् ॥ ६ ॥

इह ब्रह्मलक्षणस्य जगत्कारणत्वस्य शास्त्रैकसमधिगम्यस्य नाति[illegible]तिव्याप्तिमाशङ्क्य चेतनत्वादिहेतुना यथा तस्मिन्नतिव्याप्तिर्न भवति[illegible] पितम् । अचेतने प्रधाने इव चेतनेऽपि जीवे तन्नातिव्याप्तमिति वक्तु[illegible]न्तरमारभ्यते—

॥ सू० ॥ आनन्दमयोऽभ्यासात् ॥ १३ ॥

'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूतः' (तै० २-१, ९.) इत्यारभ्य एतस्माद्विज्ञानमयात्, अन्योऽन्तर आत्माऽऽनन्दमयः' (२-१, ९.) इति को[illegible]शादिसकलभूतकारणत्वेन अन्नमयादिकोशकञ्चुकान्तरनिगूढ आत्मा आ[illegible]

पूर्वाधिकरणे सद्विद्यावलम्बनप्रधानकारणत्वशङ्कानिराकरणेन प्रधाने ब्रह्मलक्ष[illegible]व्याप्तिर्निरस्ता । तथैवानन्दवल्ल्यवलम्बनजीवकारणत्वशङ्कानिराकरणेन जीवे तस्[illegible]प्तिरिह निरस्यत इति दृष्टान्तसङ्गत्योत्तराधिकरणमवतारयति—इहेति ॥ सू ॥ आनन्[illegible]भ्यासात् ॥ १३ ॥ 'तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योऽन्तर आत्मानन्दमय' इत्याम्[illegible] आम्नायते । तस्य जीवत्वेऽपि न तत्र ब्रह्मलक्षणस्यातिव्याप्तिः । तस्मिन्कारणत्वाश्र[illegible] 'आत्मन आकाश' इत्यादिना प्राग्वर्णितस्य कारणत्वस्यान्नमयादिषु पर्यवसानासम्भवा[illegible]रोत्तरमात्मान्तरप्रतिपादनात् तत्र तत्र तदपर्यवसाने आनन्दमयप्रतिपादनानन्तरमपि

[illegible]श्रुत्युक्तः गौणः सत्त्वादिगुणबद्धो जीव एवेति चेत् । न—तथा न भवति । कुतः । आत्मशब्दात् ईक्षणीयवस्तुनि 'आत्म[illegible] त्मानं पश्ये'दिति आत्मशब्दश्रवणात् इत्यर्थः ।

तन्निष्ठस्य—'यस्यानुवित्तः प्रतिबुद्ध आत्मे'ति आत्मनिष्ठस्य पुरुषस्य मोक्षोपदेशात् आत्मशब्दः जीवे मुख्यो[illegible] भवति गुणबद्धात्मज्ञानात् गुणनिवृत्तिरूपमोक्षानुपपत्तेः ।

हेयत्वावचनात्—ब्रह्मणः मोक्षार्थं प्राधान्येन अज्ञेयत्वरूपहेयत्वस्याप्रतिपादनात् प्रत्युत 'तमेवैकं जानथे'ति ज्ञेयत्[illegible] चनाच्च न गौणो जीव आत्मशब्दवाच्यो भवति किं तु निर्गुणो विष्णुरेवेत्यर्थः ।

स्वस्य स्वस्मिन् अप्ययात् लयवचनात् 'आत्मानं विलापयती' ति श्रुत्युक्तः निर्गुण एव आत्मशब्दवाच्यभूतः तु गौणो जीव इत्यर्थः । अत एव चासौ निर्गुणो विष्णुरेव शब्दवाच्य इत्यर्थः ।

गतेः—नानाशाखाजन्यज्ञानस्य सामान्यात् एकत्वरूपश्रवणात् न विष्णोरन्यः कारणत्वेन शाखान्तरप्रतिपाद्य इत्यर्थः । 'एको देव' इतिश्रुतावुक्तत्वाच्च न अशब्दवाच्यं ब्रह्मेत्यर्थः ।

अस्मिन्मते परं ब्रह्म मुख्यतया सकलशास्त्रप्रतिपाद्यमिति समन्वयसूत्रोक्तं युक्तं वा न वेति संदेहः । 'अशब्दमस्पर्श' 'यतो वाचो निवर्तन्ते' इत्यादिषु वचनेषु अवाच्यत्वश्रवणात् ब्रह्म सकलशास्त्रवाच्यं न भवतीति पूर्वः पक्षः । 'स एतस्मा' दिति ईक्षतिश्रुतेः ईक्षणीये तस्मिन् आत्मशब्दश्रवणात् पूर्णत्वाभिधायिनश्चात्मशब्दस्य परिच्छिन्नत्वेनाभ्युपगते सगुणे वृत्त्ययोगात् सगुणनिष्ठस्य मोक्षोपदेशानुपपत्तेः प्रत्युत सगुणस्य मुमुक्षुभिर्हेयत्वात् सगुणे पूर्णत्वस्याप्ययोरसंभवात् 'केवलो निर्गुण'श्चेति निर्गुणस्यैव च श्रुतत्वात् सर्ववेदोत्पाद्यज्ञानैकरूप्येण गतिसामान्येन श्रुतीतिहासादीनां विरोधाभावस्य पैङ्गि-श्रुत्या प्रतिपादितत्वात् कासुचिच्छाखास्वन्यथोच्यत इति शङ्कानुदयाच्च परं ब्रह्म मुख्यतया सकलशास्त्रप्रतिपाद्यमिति समन्वयसूत्रोक्तं युक्तमेवेति सिद्धान्तः ॥

इति सूत्रार्थचन्द्रिकायामीक्षत्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

[illegible] ततोऽन्यस्य तत्प्रतिष्ठारूपस्य ब्रह्मणः प्रतिपादनेन तत्रापि तत्पर्यवसानायो-[illegible]राकरणार्थं पूर्वपक्षसिद्धान्तसाधारणमानन्दमये प्राग्वर्णितकारणत्वपर्यवसानं [illegible]द्वा एतस्मादात्मन' इत्यादि 'निगूढ आत्मे' त्यन्तम् । तत्रायमाशयः । उप-[illegible]शादिसर्वप्रपंचकारणत्वेनात्मोपन्यस्तः । तन्निर्धारणार्थं 'स वा एष पुरुषोऽन्नरसम-[illegible] तत्र न तावत्स आत्मान्नमय इति युक्तम् । अन्नमयस्याकाशादिक्रमेण तत्सृष्टान्न-[illegible]तिपादनात् 'तस्माद्वा एतस्मादन्नरसमयात् । अन्योऽन्तर आत्मा प्राणमयः' [illegible]न्तरात्मान्तरवर्णनाच्च । अत एव न प्राणमयो मनोमयो विज्ञानमयो वा । तत्त-[illegible]मान्तरवर्णनादेव । अतस्स्थूलारुन्धतीन्यायेनान्नमयादिषु तत्तद्बुद्ध्यवतारणक्रमेण [illegible] तद्बुद्धिं प्रतिष्ठापयितुमन्नमयादिविज्ञानमयान्तकोशचतुष्टयवर्णनमिति तन्निगूढः [illegible]स्सर्वप्रपञ्चकारणभूतः आत्मेति युक्तम् । न च तदनन्तरं 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति ब्रह्म-[illegible]तस्याप्यतिलङ्घनमाशङ्कनीयम् । ब्रह्मण्यात्मशब्दश्रवणात् आत्मनिर्धारणपर्यवसान-[illegible]तेविषय एवोचितत्वात् । ननु, 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे' त्येतदनन्तरं, 'तस्यैष एव शारीर [illegible]ः पूर्वस्ये'ति वाक्येन पूर्वस्य विज्ञानमयस्य तस्य चानन्दमयस्य चैक आत्मा प्रतिपा-[illegible] आत्मा प्रकृतं ब्रह्मैव पर्यवस्यतीति तस्यात्मश्रुतिविषयत्वमसिद्धम् । न च तत्र [illegible]सामानाधिकरण्येन तस्य पूर्वस्य विज्ञानमयस्यैष एवात्मा य एष आनन्दमय इति तदर्थो-[illegible]ते वाच्यम् । यच्छब्दयुक्तावान्तरवाक्यान्तरगतस्य पूर्वस्येति पदस्य वाक्यान्तरान्वय-[illegible]या व्युत्पत्तिनिरुद्धत्वात् । स्यादेतत् । पूर्वस्य विज्ञानमयस्य आनन्दमयातिरिक्तः कश्चि-[illegible] न प्रसिद्धः । 'यः पूर्वस्ये'ति यमनूद्य तस्यानन्दमयं प्रत्यात्मत्वं विधीयेत । अतः प्रतीय-[illegible]र्थानुपपत्तेः व्यवहितान्वयः कल्प्यत इति चेन्न । 'तस्यैष एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्ये'-[illegible] प्राणमयादिपर्यायचतुष्टयेऽपि श्रूयते । तत्र प्राणमयपर्याये 'यः पूर्वस्ये'त्यस्य योऽ-[illegible]स्यात्मेत्यर्थः । स चान्नमयस्यात्मा प्रसिद्ध एव । तथाहि-यद्यपि 'स वा एष पुरुषोऽन्नरस-[illegible]' इति वाक्येन कारणवाक्यगततदेतच्छब्दोपादानवता अन्नरसमयः पुरुषः कारणवाक्य-[illegible]पन्न आत्मैवेत्युक्तः । तथाप्याकाशादिक्रमेण तत्सृष्टान्नरसप्रभवस्य पुरुषस्य ताद्रूप्यमयु-[illegible]म् । तच्छरीरत्वात् । स्थूलारुन्धतीन्यायेन स एवेति व्यपदिश्यते । वस्तुतोऽन्नमयस्यात्मैव [illegible] कारणभूतात्मेति प्रथममेवावगम्यते । अतस्तस्य प्राणमयपर्यायगतवाक्ये 'यः पूर्वस्ये'त्य-[illegible]वादः सङ्घटते । तेन वाक्येन तस्य प्राणमयं प्रत्यात्मत्वे विहिते मनोमयपर्याये तदनुवादस्स-[illegible]भवति । एवं पूर्वपूर्वपर्यायोपात्तं प्रत्यात्मत्वेन विहितं तमनूद्योत्तरोत्तरपर्यायोपात्तं प्रत्यात्म-[illegible]विधौ न काचिदयुक्तिरित्यानन्दमयपर्यायगततद्वाक्यपर्यालोचनया तस्यानन्दमयादपि व्य-तिरेकसिद्धौ तत्प्रतिष्ठाभूतब्रह्मरूपतयैव पर्यवसानं स्यात् । एवमर्थवर्णन एव पञ्चानामप्यन्नम-यादीनामेक एव सर्वान्तरस्सर्वप्रतिष्ठाभूत आत्मा न तु पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तर इति प्रतिपादनेन 'तस्यैष एवे'तिवाक्यानामर्थवत्ता भवेत् । पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तर आत्मेत्यर्थवर्णने तु तस्यार्थस्य 'तस्माद्वा एतस्मा'दिति तत्तत्पर्यायप्रारम्भवाक्यैरेवावगतेस्तेषां वैयर्थ्यमेव स्यादिति चेत् उ-[illegible]च्यते । यद्यपि प्राणमयादिपर्यायत्रयेऽपि तस्य वाक्यस्यात्मान्तरविधौ तात्पर्यं तथाप्यानन्द-

---

(१) 'काचिदनुपपत्तिरिति' इति ख. पाठः ।

इति आनन्दवल्ल्यामाम्नायते ॥ अत्रानन्दमय आत

मयपर्याये तस्यात्मेश्वरवचनस्येश्वरान्तरनिरास इव तन्निरासे न भवति स्य तानि
इति चेत् आत्मान्तरविवक्षायां 'तस्माद्वा एतस्मादन्योऽन्तरोति वक्तु
स्य प्राणमयादिपर्यायचतुष्टयेऽपि दर्शनात् । इह 'तस्माद्वा
आत्मा ब्रह्मे'त्येवंरूपप्रारम्भादर्शनाच्चानन्दमय एवाकाशादिकार०
वसायादेवं कल्प्यते । ननु, भूमविद्यायामात्मजिज्ञासयोपसेदुषे नार
न्तरोपदेशे 'अस्ति भगवो नाम्नो भूय इति वाग्वाव नाम्नो भूय'त्यारभ्य,
भ्यामेवेति शैल्याः प्राणे समापनेऽपि विनैव तादृशे प्रश्नप्रतिवचने इति क
स्सत्येनातिवदती' त्यादिना तदनन्तरं प्रतिपाद्यमाने सत्ये
वसानमभ्युपगम्यते । इहापि तथा स्यादिति चेत् विषमो दृष्टान्तः
पदेशे नामादिष्वनुक्तस्यातिवादित्वस्योक्त्या तत्पर्यन्त एवात्मोपदेश
भूयः प्रश्नमकुर्वति स्वयमेवाचार्यः ततोऽर्थान्तरं सत्यमुपचिक्षेपेति
रोत्तरात्मोपदेशे दृष्टायाः शिष्यप्रश्नं विना स्वयमेव प्रवर्तितायाः 'तस्म
नास्ति ब्रह्मणि परित्यागे किञ्चित्कारणम् । न तु 'तस्यैष एवे' त्यादि
तुष्टयेऽप्यर्थैकरूप्यलाभः तत्र कारणं स्यादिति चेन्न । चरमप्रवृत्तभङ्गीभङ्ग
भङ्गीभङ्गायोगात् । तस्मादानन्दमय एव सर्वकारणभूत आत्मेति तस्मिन्ना
त्मशब्दस्य जीवब्रह्मसाधारण्यात् संशयमाह—अत्रेति । नन्वात्मशब्दः स
ह्मविदाप्नोति पर'मिति ब्रह्मोपक्रमात्तद्विषयो भवति । न हि जीवस्य ब्रह्मश
च्छिन्नत्वात् । न वा तद्विदः परप्राप्तिरस्ति । 'तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशा'दिति ('आत्म
सूत्रे तन्निषेधात् । न च 'सत्यं ज्ञानमनन्त' मिति लक्षणं तत्रान्वेति । उच्य
तद्विदो जीवस्य चोपक्रमोऽस्ति तयोरात्मशब्देन कस्य परामर्शो युक्त इत्यनवध
जीव इति पूर्वपक्ष इति । तत्रात्मशब्देन ब्रह्मविद एव परामर्शो युक्तः ।
प्यात् । 'प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनयत्स स्वां देवतामार्छे'दित्यत्र 'स' इत्यनेनेव प्रज.
च 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति मन्त्रे ब्रह्मापि प्रथमान्तनिर्दिष्टमिति वाच्यम् ।
विदेः कर्मसमर्पकत्वेन ब्रह्मशब्दस्य द्वितीयान्तत्वात् । न चानन्दमयवाक्यगत अ
'तस्माद्वा एतस्मादात्मन'इति कारणवाक्यगतात्मशब्दोपात्तविषयः तत्र नास्ति वि
रूप्यमिति वाच्यम् । तत्र 'तस्मा'दित्यनेन प्रकृतपरामर्शसिद्धा 'वेतस्मा'दित्यस्य प्रकृत
जीवयोर्मध्ये कस्य परामर्शः कार्य इत्याकाङ्क्षायां लोकप्रसिद्धस्य जीवस्येति ज्ञापनार्थत
त्राप्यात्मशब्दस्य जीवपरत्वात् । एवं च सर्गाधकाले शरीररहितस्य जीवस्य सङ्कल्पा
वात् स्रष्टृत्वं न युज्यत इत्यपि शङ्का नावकाशं लभते । ब्रह्मविद्यया ब्रह्म प्राप्तस्य 'अ
बादरि' (ब्र . ४–४–१०–सू.) रित्यधिकरणन्यायेन अशरीरस्यापि सङ्कल्पसम्भवादि
भावः । न [illegible]वसिद्धोऽत्र जीवधर्मोपलम्भः । न चान्नमयादयस्तद्धर्माः तेषां पक्षित्वेनोत्तरोत्त
मभ्यन्तरत्वेन च वर्णितानामप्रसिद्धतया जीवधर्मत्वेन ब्रह्मधर्मत्वेन वा निर्धारणासम्भवादि

(१) 'भविष्यति' इति ख. पाठः ।

मा जीवो वा? जीव इति पूर्वः पक्षः, तद्धर्माणामत्रोपलम्भात् । तथाहि—'पृथि-
व्या ओषधीभ्योऽन्नम्, अन्नात्पुरुषः' (तै० २–१.) इत्यादिना पञ्चावयवं श-
तात्पर्यम् । कु ल्प्यते । अत्र 'अन्नमयः' इति शरीरमुच्यते । 'प्राणमयः' इति तदन्त-
आत्मे'ति तत्प्र 'मनोमयः' इति तदन्तर्वर्ति मनः । 'विज्ञानमयः' इति तदन्त-
एतस्मादानन्द । 'आनन्दमयः' इति सर्वेषामन्नमयादीनामाश्रयो जीव एव । अन्ना-
भूत आत्मेति भूतिकल्पना समुपासनार्था । अन्नादीनां ब्रह्मत्वेनोपासनात् तत्त-

जीवधर्मत्वमुपपादयति—तथा हीति । अन्नमयस्तावत् शरीरमेव । 'अन्नात्पु-
विकारत्वोक्तेः । न च छान्दोग्यसृष्टिप्रकरण इवात्रान्नशब्दः पृथ्वीवाचकः । इहा-
निष्पन्नौषधिप्रभवत्ववचनेनौदनादिरूपत्वावगमात् । एवं च प्राणमयः प्राणवायु-
न्तर्वर्तित्वलिङ्गात् । तथा मनोमयविज्ञानमयौ मनोबुद्धी । उत्तरोत्तरं सूक्ष्मत्वेन
न्तरत्वव्यपदेशार्हत्वात् । प्राणमयादिष्वपि मयटो विकारोऽर्थः । व्यष्टिप्राणमनोबु-
ष्टिप्राणादिविकारत्वात् शरीरादीनां शिरःपक्षद्वयपुच्छमध्यावयवत्वं काल्पनिकं
दिवद्रूपकमात्रसिद्धम् । तत्कल्पना तूपासनार्थेति भावः । अत्र पञ्चावयवमिति शरीरा-
णस्य प्रत्येकं शिरःपक्षद्वयमध्यभागपुच्छयुक्तमित्यर्थः । आत्मा देहस्य मध्यभागः । 'मध्यं
नामात्मे'तिश्रुतेः । अनेनानन्दमयस्य जीवत्वे प्रियादियोगो हेत्वन्तरत्वेन सूचितः ।
दर्शनतल्लाभतदुपयोगप्रयुक्ताः सुखविशेषाः प्रियमोदप्रमोदाः । यावत्तृप्तिविषयभोगा-
वृत्ते विषयसम्पर्के तृप्तिरूपतयाऽनुवर्तमानं सुखमानन्दः । तेषामानन्दमयं प्रति
देना निरूप्यमाणानां तत्सम्बद्धः कश्चित्सम्बन्धो वक्तव्यः । तेषां च जीवेन भोक्तृ-
बन्धः प्रसिद्धतरः । न च प्रसिद्धसम्बन्धग्रहणस्थलेऽप्यप्रसिद्धस्य तस्य ग्रहणं कार्य-
न्वन्नमयाद्या न शरीरप्राणमनोबुद्धयः किंतु परब्रह्मण एव शरीरादिकोशान्तर्गताः
रादिप्रकाराः रूपभेदाः । अन्नमयादिपर्यायेषु 'येऽन्नं ब्रह्मोपासते ये प्राणं ब्रह्मोपासते'
ब्रह्मणो विद्वान्' 'विज्ञानं ब्रह्म चेद्वेदे'ति ब्रह्मशब्दाम्नानात् । तस्मादानन्दमयस्य
जीवधर्मसम्बन्धोऽसिद्ध इत्याशङ्क्याह—अन्नादीनामिति । प्राणमयादिपर्यायेषु
तर आत्मे'ति भेदव्यपदेशात् ब्रह्मानेकत्वाभावादन्नमयादयः शरीरादिकोशा एव ।
ब्रह्मशब्दस्त्वन्नसमृद्ध्यादिफलकब्रह्मदृष्टिविधानार्थः । विध्युपास्तिक्रियान्वयादिति भावः ।
मयाद्युपासनानामन्नसमृद्ध्यादिः फलमुक्तं नानन्दमयोपासनस्य । अतस्तदुपासनस्य 'ब्र-
ह्मविदाप्नोति पर'मित्यनेनैव फलमुक्तमिति श्रुत्यभिप्रायावगमात् वेद्यत्वेनोपक्रान्तं ब्रह्म आन-
न्दमय एवेति अवसीयते । न च ब्रह्मण्यन्नमयादिशब्दोक्तशरीरादिसम्बन्धानुपपत्तिः । न
शरीरादीनामानन्दमयेनोपकरणोपकरणिभावसम्बन्ध उक्तः । किं तु बाह्याभ्यन्तरभाव-
सम्बन्धः । स तु जीवेनेव हृदयस्थितेन ब्रह्मणापि सम्भवति । अत एव स्थूलारुन्धतीन्याया-
न्नमयादिक्रमेण बुद्ध्यवतारणमपि ब्रह्मणि सम्भवति । अन्यथा भृगुवल्ल्यां का गतिः ।
तत्र हि 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्त' इति जगज्जन्मादिकारणं ब्रह्म प्रस्तुत्य 'अन्नं

(१) मयटो विकारार्थाः इति ख. पाठः । (२) 'तत्संबन्धः कश्चित्सिद्धो' इति ङ. पाठः । (३) 'निषिद्ध' इति ख. पाठः ।

द्वाादिसमृद्धिः फलमुक्तम् । कथमस्य संसारसागरदुःखमग्नस्य जीवस्यानन्दम
भिधानमिति चेत्—न, अत्रानन्दशब्देन परं ब्रह्मोच्यते 'आनन्दो ब्रह्म '(तै०
इति श्रवणात् । मयट्शब्दस्य विकारार्थत्वात् तत्कार्यभूतो जीव एव आन
इत्युच्यते । नित्यसंपन्नशिवत्वस्य ब्रह्मणः आनन्दमयत्वाङ्गीकारे 'अन्नमयप्राण
मनोमयविज्ञानमयानन्दमया मे शुद्ध्यन्ताम्' (महाना० ५७.) इति शुद्धिप्रा
ब्रह्मेति व्यजाना'दित्यादिना अन्नप्राणमनोविज्ञानेषु ब्रह्मबुद्ध्यवतारणक्रमेण आनन्दे
बुद्धिः प्रतिष्ठापिता । न च तत्राप्यानन्दो जीव इति वक्तुं शक्यम् । 'अधीहि भगवो
ति । 'तद्विजिज्ञासस्व' । 'तद्ब्रह्मेति' । 'आनन्दो ब्रह्मेतिव्यजाना'दित्यादिमध्यान्तपराम
ब्र [illegible] षु ब्रह्मबुद्ध्यवतारणेन तस्य ब्रह्मत्वावधारणात् । स्यादेतत् । भृगुवल्ल्यामन्नादिषु मय
त्य [illegible] भावादाधिदैविकसमष्टिशरीरप्राणमनोविज्ञानेषु ब्रह्मशरीरत्वेन प्रसिद्धेषु ब्रह्मबुद्ध्यव
णः [illegible] गानन्दे ब्रह्मबुद्धिः प्रतिष्ठापितेति युक्तमानन्दस्य ब्रह्मत्वम् । इह तु मयट्प्रत्ययश्रवण
आ[illegible]दविकशरीरादिकार्येष्वाध्यात्मिकशरीरादिषु जीवशरीरत्वेन प्रसिद्धेषु जगत्कारणात्म
द्ध्यवतारक्रमेण आनन्दमये तद्बुद्धिः प्रतिष्ठापिता । अतोऽयमानन्दमयो जीव एवेति युक्त
अन्नमयादीनां भृगुवल्ल्युक्तान्नादिविकारत्ववदानन्दमयस्यापि तदुक्तानन्दविकारस्य स्थानप्रम
णबलात्प्रतीतेरिति । नैतद्युक्तम् । यतो नानन्दमये मयड्विकारार्थः किं तु प्राचुर्यार्थः । आ
'सैषानन्दस्य मीमांसे'त्यारभ्य प्रवृत्तया आनन्दमीमांसया 'यतो वाचो निवर्तन्त' इति श्लो
केन च निरतिशयत्वरूपतत्प्राचुर्याभिधानात् । इह मयटः प्राचुर्यार्थत्व एव तत्प्राचुर्यं कीदृश
मित्याकाङ्क्षोत्थानसम्भवेन तदभिधानस्याकाङ्क्षिताभिधानत्वेन सङ्गतिलाभात् श्रुत्यन्तरनिरी
क्षणसापेक्ष[1]स्थानप्रमाणलभ्यार्थग्रहणात्प्राकरणिकवचनविशेषकैमर्थक्याकाङ्क्षापूरकार्थग्रहणस्य
युक्ततरत्वात् । एवं च मयट्प्रत्ययस्य प्राचुर्यार्थत्वादानन्दमयशब्दो ब्रह्मणि सङ्गच्छते । प्र
त्युत जीव एव न सङ्गच्छते । दुःखसागरनिमग्नेन तेन आनन्दकणिकाया अपि दुस्सम्पादक
त्वात् । अतः शरीरादिपञ्चमपर्यायस्थत्वादपि भृगुवल्ल्युक्तानन्दवदानन्दमयोऽपि ब्रह्मैवेत्यभि
प्रायेण शङ्कते—कथमस्येति । 'अत्रे'त्यादिपरिहारग्रन्थस्यायमभिप्रायः । आनन्दमयो ब्रह्मेति
न युक्तम् । 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति ततो भेदेन ब्रह्मणः प्रदर्शनात् । न च तत्र ब्रह्मशब्दः
आनन्दमयपर एव, अन्नमयादिषु 'तस्येदमेव शिरः, अयं दक्षिणः पक्ष' इत्यादिना त[2]त्तदव
च्छिन्नेष्ववयवादिषु शिरःपक्षपुच्छादिकल्पनाप्रायपाठेन ब्रह्मानन्दमययोरभेदप्रतीतेरिति वा
च्यम् । मनोमये पक्षशिरःपुच्छानामृक्सामयजुरथर्वाङ्गिरसां तद्भिन्नत्वेन तथा प्रायपाठासिद्धेः ।
अन्नमयादीनां शिरःपक्षादिष्ववयवावयविभावादेस्तस्येदमिति व्यतिरेकनिर्देशावलम्बनस्य
सत्त्वादिहानन्दमयस्य ब्रह्मत्वे तदेव तस्य पुच्छमिति व्यतिरेकनिर्देशस्य कथञ्चिदप्यालम्ब
नासम्भवात् । न चात्र ब्रह्मशब्दः प्रणवादिविषयः । 'असन्नेव स भवति । असद्ब्रह्मेति वेद
चेत् । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदु'रित्यनन्तरश्लोके ब्रह्मणि सदसत्त्वज्ञानयो
रिष्टानिष्टफल[3]दर्शनेन तस्य परब्रह्मत्वावसायात् । लोकप्रसिद्धेषु प्रणवादिष्वसत्त्वज्ञानशङ्कानव
काशात् । न चायं श्लोक आनन्दमयविषयः अन्नमयादिपर्यायश्लोकानां पुच्छवद्विषयत्वदर्श-

(१) 'क्षणस्थानापेक्षस्थान' इति । (२) 'तदभिन्नेष्वेव' इति ख. पाठः । (३) 'फलवर्णनेन' इति ख. पाठः ।

[illegible]पाठादस्यापि पुच्छवद्विषयत्वावगमादिति वाच्यम् । ब्रह्मश्रुतिभ्यां पुच्छविषयत्वे-
[illegible] श्लोकस्य प्रायपाठेन पुच्छवद्विषयत्वकल्पनायोगात् । 'यतो वाचो निवर्तन्ते ।
[illegible] मनसा सहे'ति मनोमयपर्यायश्लोकस्य पुच्छवद्विषयत्वाभावेन प्रायपाठासिद्धेश्च । 'म-
[illegible] सहे'तिश्रवणात्तत्रापि यथाकथञ्चित्पुच्छवद्विषयत्वमस्तीति चेत् यद्येतावता तव सन्तो-
[illegible] मस्माभिरानन्दमयो जीवस्तस्य पुच्छत्वेन कल्पितं परं ब्रह्म पुच्छविषयौ श्लोक-
[illegible] । तत्र स इति पदं ब्रह्मसत्त्वासत्त्वज्ञानवद्विविधजीवपरामर्शीति सर्वसामञ्जस्येना-
[illegible]सिद्धेः । परं ब्रह्म तद्विकारलेशस्य जीवस्य कथं पुच्छमिति चेत् । यथा प्राणमय-
[illegible] पृथिवी पुच्छं तथेति सन्तुष्यतु भवान् । फलार्थदृष्टिविधानं यथाकथञ्चित्प्रवर्तते । एतेन
[illegible]पर्यायस्थत्वात् भृगुवल्ल्यानन्दवदानन्दमयो ब्रह्मेत्यनुमानं निरस्तम् । तस्य स्वप्रकरण
[illegible] ब्रह्मभेदप्रतीतावप्रयोजकसामान्यतोदृष्टानुमानमात्रात्तस्य ब्रह्मत्वासिद्धेः । यथा
[illegible]सूत्रहिरण्यगर्भरूपब्रह्माहम्भावास्पदेषु समष्टिशरीरप्राणमनोबुद्धिषु बुद्ध्यवतारणक्रमेणोप-
[illegible] आनन्दो ब्रह्म । एवं व्यष्टिजीवाहम्भावास्पदेषु व्यष्टिशरीरादिषु बुद्ध्यवतारणक्रमेणोपदिष्ट
[illegible]नन्दमयो जीव इति दृष्टान्तेनैव सिद्धेश्च । अत एव व्यष्टिशरीरादीनां जीवधर्मत्वमपि त-
[illegible]विषयत्वरूपसम्बन्धविशेषकृतमुपपद्यते । एवमानन्दमयस्य जीवत्वे तदुपासनाफलं
[illegible]विद्याफलादन्यद्वक्तव्यं स्यादिति चेत् नायं नियमः । भूमविद्यायां 'तरति शोक-
[illegible]वि'दिति प्रक्रान्तात्मविद्याफलादन्यानि फलानि नामाद्याशान्तोपासनेषूक्त्वा प्राणोपासने
[illegible]दर्शनात् तत्रानुक्तं फलमुपासनानुगुणं कल्प्यं चेत् इहापि तथास्तु । यत्त्वानन्दमये
[illegible]प्राचुर्यार्थ इति तन्न । अन्नमयादिषु मयटो विकारार्थप्रायपाठानुसारेण आनन्दमयश-
[illegible] जीवपरत्वनिश्चायकप्रमाणानुसारेण चात्र मयटो विकारार्थत्वात् पाश्चात्यमानन्दमीमां-
[illegible] तु 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्युपक्रान्तब्रह्मविद्याफलरूपमुक्तानुभाव्यब्रह्मानन्दोत्कर्षवि-
[illegible] भविष्यति । अत एव तत्र ब्रह्मानन्दस्य 'स एको ब्रह्मण आनन्दः' 'श्रोत्रियस्य चाका-
[illegible]'ति अकामहतश्रोत्रियसाधारण्यम् 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वा'निति मुक्तभोग्यत्वं च
[illegible] । नन्वानन्दमीमांसादेः प्राप्यब्रह्मानन्दोत्कर्षविषयत्वे तदुपपादकतया जगत्स्रष्टृत्ववर्ण-
[illegible] तद्विषयत्वं युक्तम् । आनन्दोत्कर्षस्यैश्वर्योत्कर्षप्रयुक्ततौचित्यात् ब्रह्मानन्दोत्कर्षवर्णने
[illegible]पिभूतस्य मानुषानन्दस्य 'तस्येयं पृथिवी सर्वा वित्तस्य पूर्णा स्यात् । स एको मानुष
आनन्द' इत्यैश्वर्यविशेषप्रयुक्ततयोपक्रमेणोत्तरोत्तरमानन्दोत्कर्षस्याप्यैश्वर्योत्कर्षप्रयुक्तत्वावसा-
[illegible] । सत्यं ब्रह्मणः स्रष्टृत्ववर्णनादपि उपासनाराधिततत्प्रसादलब्धसामर्थ्यस्य स्रष्टृत्ववर्णने
[illegible]तोऽप्यधिकमैश्वर्यं सिद्ध्यति यथा प्रतर्दनविद्यायां 'त्रिशीर्षाणं त्वाष्ट्रमहन' मित्यादिना ब्र-
[illegible] इन्द्रस्य सामर्थ्यातिशयवर्णने तत्प्रदातुर्ब्रह्मणस्ततोऽधिकमैश्वर्यं सिध्यति । तस्मान्नि-
[illegible]शयानन्दरूपपरब्रह्मविकारो जीवो जगत्कारणभूतः आनन्दमय इति युक्तम् । ननु, ज्ञान-
विकाररूपावस्थाविशेषविशिष्टस्य जीवस्येव जगत्सृष्टिसङ्कल्परूपावस्थाविशेषविशिष्टस्य ब्रह्म-
[illegible]ऽपि ब्रह्मविकारत्वं सम्भवतीति चेत् सत्यं तथाप्यत्र मयटो भृगुवल्ल्युक्तानन्दविकारार्थत्व-
[illegible] तस्यानन्दस्य 'आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्त' इति वाक्येन कारणावस्थ-

(१) 'द्विषयजीव' इति ख. पाठः ।

व्यर्थो स्यात्। अतोऽयमानन्दमय आत्मा जीव एव न परमेश्वरः ॥

ब्रह्मरूपत्वावगमात्। कारणावस्थब्रह्मणश्च 'तपसा चीयते ब्रह्म ततोऽन्नमभिजाय
न्तरेण जगत्सृष्टिसङ्कल्परूपावस्थाविशिष्टत्वावगमात् तस्यैव तद्विकारत्वं न सम्भ
तु चिन्त्यते। आनन्दशब्दाद्विकारार्थे मयट् कुतो लभ्यते। विकारावयवयोरर्थे
का'न्नित्यं वृद्धशरादिभ्य' इति (पा०-४-३-१४४) सूत्रत इति चेन्न। तत्र 'मय
यामभक्ष्याच्छादनयो'रिति (पा०-४-३-१४३) पूर्वसूत्रान्मयडादीनामिव भाषा
प्यनुवृत्तेः। कुतस्तर्हि'शरमयं बर्हिर्भवति' 'दर्भमयं वासो भवती'त्यादिश्रुतिषु मय
'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवती'त्यादिश्रुताविव'द्व्यचश्छन्दसी'(४-३-१५०)ति सूत्रान्त
सूत्रं छन्दस्यप्राप्तमयटो विधानार्थम्। यथाह तस्मिन्सूत्रे वृत्तिकारः। 'भाषायां मयडु
प्राप्तो विधीयत' इति। अत्रैवं पूर्वपक्षिणोऽभिप्रायः। भाषायां विहितप्रत्ययः
द्रवति यथा 'सख्यशिश्वीति भाषायामि'ति(पा०४-१-६२सू.)ङीषन्तौ सख्यशि
मा . नां निपातितौ।'सखा सप्तपदा भवे'ति यजुश्शाखायामङीषन्तस्य सामशाखायां ङीप
दृश्यते 'सखी सप्तपदी भवे'ति। नन्वितिकरणस्तस्मिन्सूत्रे कृतः। स प्रकारे वर्तमानो भ
मित्यनेनान्वितः ततोऽन्यत्र छन्दस्यपि क्वचित्तद्रूपं गमयेत्। भाषाग्रहणं तु भाषायां नि
स्यात्। एवं तर्ह्यत्र सूत्रे नित्यग्रहणं कृतम्। तदनर्थकम्। पूर्वसूत्रेण सर्वप्रातिपदिकेभ्यो भ
विकल्पेन विहितस्य मयटः पुनर्वृद्धशरादिष्वारम्भसामर्थ्यादेव तेभ्यो नित्यं प्राप्तेः।
श्छन्दसि वृद्धशरादिभ्यो विकल्पेन तत्प्राप्त्यर्थं भविष्यति। ननु, वृत्तौ 'केचिदेकाचो
मयटमिच्छन्ति तद्विधानार्थं नित्यग्रहण'मित्युक्तम्। एवं तर्हि शरादिषु मृद्ग्रहणमन
स्यात्। 'शरदर्भमृत्कुटीतृणसोमवल्वजे'ति हि शरादिः। यदि मृद्ग्रहणमेकदेशोदाहरणपु
तत्प्रपञ्चनार्थं तर्हि ततोऽपि सिद्ध्यत् न तस्यैकान्तिकं प्रयोजनमिति छन्दसि विकल्प
प्राप्तिस्तस्यैकान्तिकं प्रयोजनं भविष्यति। 'सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्त' इति वात्र विक
मयट् भविष्यति। ननु, छन्दसि बह्वचो मयटि सम्प्रतिपन्ने हि विकारार्थे तन्निर्वाहाय कथञ्चि
देवं कल्पनीयम्। तदेव न सम्प्रतिपन्नमिति चेन्न। अन्नमयप्राणमयमनोमयप्रायपाठेन विज्ञा
नमयानन्दमययोर्मयटो भृगुवल्ल्युक्तविज्ञानानन्दविकारार्थस्य अङ्गीकर्तव्यत्वेन तदसम्प्रतिपत्त्य-
योगात्। यद्वा 'तत आगत'इत्यधिकारे 'हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः' (पा०-४-३-८१)
इत्यनुवृत्तौ 'मयट्चे'ति (पा०-४-३-८२) सूत्रेण हेतुवाचिभ्यः शब्देभ्यः तत आगत इ-
त्यर्थे मयड्विहितः सोऽत्र भविष्यति। तेनानन्दमय इत्यस्य आनन्दाद्धेतोरागत इत्यर्थे सति
हेतोस्सकाशादागमनस्य तत उत्पत्तिरूपत्वादानन्दविकारत्वं लभ्यत इति नित्यसम्पन्नेति शुद्धि-
वाक्यस्यैतत्प्रकरणगतत्वाभावेऽप्यन्नमयादिक्रमेण कीर्तनात् शुद्धिप्रार्थनाविषयोऽप्ययमेवान-
न्दमयोऽवसीयत इति भावः। पूर्वपक्षमुपसंहरन् सिद्धान्तं प्रतिजानीते—अत इति। पूर्वाधि-
करणे 'नाशब्द'मिति साध्यान्तरनिर्देशादनपेक्षितोऽपि प्रथमसूत्रादनुवृत्तो ब्रह्मशब्द इतः-
प्रभृति साध्यापेक्षावशान्मण्डूकप्लुत्याऽनुवर्तत इति तदनुवृत्तिलब्धसाध्यं दर्शयति—परमे-
श्वर इति। नन्वभ्यासः शतगुणत्वेनानन्दावृत्तिः सा गन्धर्वादिष्वपि सती नानन्दमयस्य

...ऽयमात्मा परमेश्वर इति। कुतः?अस्यानन्दस्य निरतिशयत्वेनाभ्या-
...भ्यस्यते? 'सैषाऽऽनन्दस्य मीमांसा भवति' (तै० २-८) इत्यारभ्य
...दिप्रजापतिपर्यन्तं तत्तदानन्दस्योपर्युपरि शतगुणमतिशयमभिधाय
...ण आनन्दः' (तै० २-८) इति ब्रह्मानन्दो निरतिशयशिरस्कत्वेनाभ्य-
...निरतिशयानन्दभाजनत्वमस्य संसारिणो न संभवति ॥ यदुक्तं
...श्वरत्वे नित्यशुद्धस्य तस्य कथं विशुद्धिप्रार्थनेति। तत्रेदमुत्तरम्—
...कलङ्कस्य चन्द्रस्य तिरोधायकघनापगम एव प्रसादः तथा तस्य नित्य-
...धायकमलापनयनमेव शुद्धिः। तस्मादानन्दमयः परमेश्वर एव ॥
...एव ब्रह्मेत्युच्यते, तद्विकार आनन्दमयः, मयटो विकारार्थत्वात्।
...श्वरत्वाभ्युपगमे ब्रह्मणोऽन्य ईश्वर इति प्राप्नोति। तथा सति
...रूपत्वादनित्यत्वं चेत्याशङ्कायामाह—

॥ सू० ॥ विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् ॥१४॥

...पनीयत आह—निरतिशयत्वेनेति। 'स एको ब्रह्मण आनन्द' इत्याद्यनन्तरं 'तद-
...को भवती'ति स्वोक्तार्थविषयत्वेनावतारिते 'यतो वाचो निवर्तन्ते'इति श्लोके ब्रह्मा-
... निरतिशयत्वप्रतिपादनात् 'ते ये शतं प्रजापतेरानन्दा' इत्यत्र शतशब्दः सङ्ख्यावि-
...न भवतीति किं त्वानन्त्यपर इति भावः। सूत्रे निरतिशयत्वविशेषणाद्यभावेऽप्यभ्यास-
...विषयत्वं तन्निरतिशयत्वैशिष्ट्यमपि तस्य हेतूकरणसामर्थ्याल्लभ्यते। नन्वानन्दमय-
...त्वेन निर्दिष्टस्य ब्रह्मणोऽयमानन्दाभ्यासः न त्वानन्दमयस्येत्याशङ्क्याह—अस्येति।
...आनन्दमयस्य य आनन्दः स तस्येति व्यधिकरणे षष्ठ्यौ। अयमाशयः। शिरःपक्षपु-
...विशिष्टानन्दमयनिरूपणानन्तरं 'सोऽकामयते'त्यादिना कामनापूर्वकस्रष्टृत्वादिकमुक्त्वा
...वै सः। रसꣳह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवती'ति यस्यानन्दरूपस्यानुभव एव जीवस्य पुरु-
...र्थतोक्तस्य निरतिशयानन्दस्तदनन्तरप्रवृत्तेन 'सैषानन्दस्य मीमांसे'त्यादिना व-
...र्णित इत्याकाङ्क्षायोग्यतासन्निधिभिर्निर्विवादमवसीयते। स त्ववयव्यानन्दमय एव न
...पुच्छं ब्रह्म। पुलिङ्गनिर्देशात्। अतोऽयमानन्दाभ्यास आनन्दमयविषयोऽवसीयत इति।
...शुद्धिप्रार्थनालिङ्गमनूद्य परिहरति—यदुक्तमित्यादिना। ततश्च घनमलिनश्चन्द्रश्शुद्धो भव-
...ति प्रार्थना स्वदृष्टितिरोधायकघनापगमविषयत्वेनेव आनन्दमयशुद्धिप्रार्थना स्वचिच्छक्ति-
तिरोधायकमलापगमविषयत्वेन पर्यवस्यतीति भावः। उत्तरसूत्रमवतारयितुं मयटो विकारार्थत्व-
...शङ्कामुद्भावयति—नन्विति। नन्वस्तु भृगुवल्ल्युक्तानन्दरूपब्रह्मविकारः परमेश्वर इत्याशङ्क्य
...सति परमेश्वरस्याविकारनित्यसिद्धजगत्कारणत्वलक्षितब्रह्मरूपता त्वदभिमता न सिद्ध्येदि-
...त्याह—आनन्दमयस्येति॥सू॥विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात्॥१४॥'अन्नमयादीना'मि-
...त्यादिना विकारप्रायपाठोऽपि पूर्वपक्षावलम्बनतया सौत्रशङ्काभिप्रायविषयत्वेन दर्शितः। प्राचु-

अन्नमयादीनां यथाऽन्नादिविकाररूपत्वं तथाऽऽनन्दमयः इत्यानन्दविकारः मृद्विकारो हि मृण्मयो घटादिः। अतः परमेश्वरस्य विकारत्वासंभवात् अयं जीव ति चेत् न,मयट्शब्दस्यात्र प्राचुर्यार्थत्वात्। अन्नमयप्राणमयमनोमयपर्यन्तमेव

र्यादिति सौत्रहेतोः प्राचुर्यार्थत्वादित्यर्थमभिप्रेत्य साध्याहारं व्याचष्टे—मयट्छन्दस्ये ननु, भृगुवल्ल्युक्तानन्दरूपविकारतौचित्यं विकारार्थमयट्प्रायपाठं चातिलङ्घ्य कुतः प्राचु त्वमवसीयत इत्याशङ्क्याह—अन्नमयेति । अयमाशयः । अन्नमयस्तावदन्नविकारः 'अ त्पुरुष'इत्यनुपदमुक्तेः तत्प्रायपाठानुसारेण प्राणमयमनोमययोरेव मयड्विकारार्थः । न तु ज्ञानमये। तत्र 'द्व्यचश्छन्दसी'ति सूत्राप्रवृत्तेः। नच तत्रापि तेन सूत्रेण ज्ञानशब्दान्मयटि स पसर्गस्य ज्ञानम शब्देन प्रादिसमासः कल्पनीयः । अग्रे'विज्ञानं देवास्सर्वे । ब्रह्म ष्ठमुपासत' इत्य दर्शनेन तत्रोपसर्गस्य ज्ञानान्वयावगमात् ज्ञाने ज्ञानस्वभावकृतस्पष्टास्प त्वाल्पाधिकविषय पविशेषवत् ज्ञानविकारे तत्स्वभावकृतविशेषस्याप्रसिद्धत्वेन विशेषा त्वेऽपि तस्य ज्ञान स्यैवोचितत्वाच्च। न च विज्ञानशब्दादेवं विकारार्थो मयट् सम्भवती शङ्कात्र प्रवर्तते । 'नित्यं वृद्धशरादिभ्य'इति (पा०–४–३–१४४.) सूत्रविहितस्य मयटो वि कल्पेन छन्दसि प्राप्त्यङ्गीकारेऽपि वृद्धत्वशरादित्वरहिते विज्ञानशब्दे तदप्रवृत्तेः । 'स विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्त' इति मयटोऽत्र विकारोऽर्थ इत्यपि न युक्तम् । बलवत्प्रमाण निर्णीतार्थनिर्वाहप्रयोजनं विना स्वाभिमतार्थपरिग्रहलोभेन छान्दसतया व्याकरणप्रसिद्धनिय मत्यागे व्याकरणादिना वेदार्थनिर्णयलोपप्रसङ्गात् । न च हेतोर्मयट्प्रत्ययेन विकारार्थनिर्वाहः यः पूर्वोत्पन्न एव स्वहेतुभूतान्मातापितृजन्मभूम्यादेः स्रुघ्नमथुरादेरिवापादानादागतस्तत्र'हेतुम नुष्येभ्य'इति(पा०–४–३–८१)सूत्रेण मयट्प्रत्ययविधानात् 'तत आगत'इति (पा०४–३–७४) सूत्रस्थागतशब्दस्य मुख्यागमनपरत्वसम्भवे मुख्यजन्मादिगौणसाधारणावगमनपरत्वकल्पना-योगात् क्वचिद्गौणागमनवत्यागताधिकारविहितप्रत्ययान्तप्रयोगदर्शनेऽपि तस्यौपचारिकत्वक-ल्पनासम्भवात् । ननु, मुख्यागमनमात्रविवक्षायां 'तत आगत'इत्यर्थनिर्देशकसूत्रे श्रुता पञ्चम्यत्रानुवृत्ताप्यपादापञ्चमी स्यात्। तथा च हेतुवाचिनो मनुष्यवाचिनश्च शब्दात्ततो हेतो-र्मनुष्याच्चापादानादागतइत्यर्थे रूप्यमयटोर्विधानं भवेत् । तथा सत्यत्र हेतुवाचिशब्दात् प-ञ्चमीप्राप्त्यभावशङ्का निरवकाशा स्यात् । सा च शङ्कोद्भाव्य समाहिता न्यासपदमञ्जर्योः । तथाहि—न्यासे तावत्समादागतं समरूप्यमिति प्रत्युदाहरणं[1] समाद्धेतोरागतमित्यर्थ इति व्या-ख्याय केन पुनरिह पञ्चमीति पञ्चमी प्राप्त्यभावशङ्कामुद्भाव्य समाहितम् । अस्मादेव ज्ञाप-कात् यदयं पञ्चम्यन्ताद्धेतोः प्रत्ययमाह ततो ज्ञायते हेतोः पञ्चमी भवतीति । पदमञ्जर्या-मपि तथैवोदाहरणं व्याख्यायात्र तृतीया प्राप्नोतीति तृतीयाप्राप्त्युपन्यासमुखेन हेतौ पञ्च-मीप्राप्त्यभावमाशङ्क्य 'ज्ञापकात्सिद्ध'मित्यादिना न्यासोक्तं समाधानमुपन्यस्य 'नैतदस्ति ज्ञापकं यत्र 'विभाषा गुण'इति (पा०–२–३–२५. सू) पञ्चमी तदर्थमेतत्स्यात् । जाड्या-दागत' इति तद्दूषयित्वा स्वयं समाहितम् । तस्मा'द्विभाषा गुण' इत्यत्र 'विभाषे'ति योग-विभागात् अगुणवचनादपि क्वचित्पञ्चमी भवती'ति । अतो हेतुसमभिव्याहारादागत इत्य-स्यानुवृत्तस्य जातइत्यर्थोऽङ्गीकृत इति शङ्कासमाधानाभ्यामुन्नीयत इति चेत्सत्यमस्थान

(१) 'इत्युदाहरण इति ङ. पाठः।

र्थः। विज्ञानमयो विज्ञानप्रचुरो जीवः। आनन्दमयोऽप्यानन्दप्रचुरः परमेश्वरः

शङ्कासमाधाने । यतो वृत्तिकारेण 'तत आगत'इति (पा०–४–३–७४) सूत्रे तत पादानपञ्चमीत्वं सिद्धं कृत्वा तत्रापि मुख्यं यदपादानं विवक्षितं तद्गृह्यते इत्युक्तम् । इति मुख्यं यदपादानं विवक्षितं तद्गृह्यते नतु नान्तरीयकं स्रुघ्नादागच्छन् वृक्षमूलादा-' इति । न्यासपदमञ्जर्योश्च तद्वाक्यं तथैव व्याख्यातम् । तस्य हेतुमनुष्यसूत्रेऽनुवृत्तस्य विषय इव हेतुविषयेऽप्यपादानपञ्चम्यन्तत्वमेव भवतीति क इह पञ्चमीविषयशङ्कास-योः प्रसङ्गः । तस्मादन्नमयप्राणमयमनोमयेष्वेव मयड्विकारार्थो न विज्ञानमय इति। तर्हि मयटः कोऽर्थः कश्च विज्ञानमय इत्याकाङ्क्षायामाह—विज्ञानमय इति । अत्रेदं ते । विज्ञानप्रचुर इत्यर्थः कुतो लभ्यते । 'तत्प्रकृतवचने मयडि'ति (पा०–५–४–२१) इति चेत् । इदं सूत्रमित्थं वृत्तिकारादिभिर्व्याख्यातम् । तदिति प्रथमासमर्थात् प्रा-चुर्येण प्रस्तुतमिदमित्यर्थे वर्तमानात् स्वार्थे मयट् प्रत्ययो भवतीत्येकोऽर्थः । अस्या'न्नमयं पूपमयी'त्याद्युदाहरणम् । प्राचुर्येण प्रस्तुतमन्नं प्राचुर्येण प्रस्तुता यत्रापूरित्यादिस्तदर्थः । पि प्रकृतशब्दः प्रस्तुतमात्रवाची न तु प्राचुर्यविशिष्टप्रस्तुतवाची। तथापि 'प्रकृत'इत्येताव-वचने वचनग्रहणादयं विशेषो लभ्यते । वचनग्रहणं हि लोके यादृशस्य प्रकृतस्य मय-वचनं प्रत्यायनं प्रसिद्धं तत्र यथा स्यादित्येवमर्थम् । लोके च मयडन्तैरन्नमयादिशब्दैः प्राचुर्येण प्रकृतस्य प्रत्यायनं प्रसिद्धमिति। अपरस्त्वर्थः। प्रकृतं प्रस्तुतमुच्यतेऽस्मिन्निति प्रकृतव-चनं तदिति प्रथमासमर्थात्प्रकृतवचनेऽर्थे मयट् प्रत्ययो भवतीति । अस्यान्नमयो यज्ञ इत्या-द्युदाहरणम् । प्रकृतमन्नमस्मिन्यज्ञ इत्यादिस्तदर्थः । अस्मिन्नर्थे प्रकृत्यर्थादर्थान्तरे प्रत्ययः । प्रकृतशब्देन च प्रस्तुतमात्रमुच्यते न तु प्राचुर्यविशिष्टमिति पूर्वस्मादर्थाद्विशेष इति । एवं सति 'विज्ञानमय'इत्यत्राद्यार्थे मयट्परिग्रहे प्रचुरविज्ञानस्वरूपत्वं जीवस्य लभ्यते न तु प्रचुरविज्ञानवत्त्वम् । न च तद्युक्तम् । ज्ञानरूपेऽप्येकस्मिन्परिच्छिन्ने स्वमात्रप्रकाशरूपे जीवे पि प्राचुर्यस्योपपादयितुमशक्यत्वात् । प्रकृतं विज्ञानमस्मिन् जीव इति द्वितीयार्थपरि-ग्रहेऽपि विज्ञानवत्त्वमात्रं लभ्यते। प्रचुरविज्ञानवत्त्वं न लभ्यते । तस्माद्विज्ञानमयो विज्ञानप्र-चुरो जीवइत्येतदनुपपन्नम् । एतेनानन्दमयोऽप्यानन्दप्रचुरः परमेश्वर इत्येतदपि व्याख्यातम्। अर्थद्वयेऽपि ह्या'नन्दं ब्रह्मणो विद्वा'निति वर्णयिष्यमाणप्रचुरानन्दमयत्वं न सिद्ध्यतीति। तत्रा-भिप्रायः। अर्थद्वयपरिग्रहेऽपि प्रचुरविज्ञानवत्त्वं प्रचुरानन्दवत्त्वं च पर्यवसानवृत्त्या सिद्ध्य-त्येव। आद्यार्थपरिग्रहे 'तद्गुणसारत्वा'(ब्र०२।३।२९सू०)दिति न्यायेन 'विज्ञानं ब्रह्म' 'आनन्दो-ब्रह्मे'त्यादाविवाभेदोपचाराश्रयणात् द्वितीयार्थपरिग्रहे सूत्रार्थत्वेन प्राचुर्यालाभेऽपि'कारस्करो-वृक्ष'इति निपातेन वृक्षविशेषवत्प्राचुर्यरूपविशेषस्य लोकप्रयोगतो लाभात् । लोकाः ख'ल्वन्न-मयो यज्ञो घृतमयं भोजन' मित्याद्यन्नादिप्राचुर्ये सत्येव प्रयुञ्जत इति न्यासकृता तु द्विती-यार्थे प्रकृतशब्देन च प्रस्तुतमात्रमुच्यते नतु प्राचुर्यविशिष्टं प्रकृतमित्येव विशेष इत्युक्तवतापि हि प्रथमार्थकथने लोके च मयट्प्रत्ययान्तैरन्नमयादिशब्दैः प्रकृतस्य प्राचुर्यमुच्यत इति मयडन्तस्य प्राचुर्यविशिष्टेऽर्थे लोकप्रसिद्धिरुदाहृता । न च तद्वाक्यमन्नमयं वर्तत इत्यादि प्रथमार्थं क्रोडीकृतप्रयोगमात्रविषयमिति शङ्कनीयम् । प्रसिद्धेः प्रयोगद्वयेऽप्यविशेषेण सङ्को-

चकल्पनायोगादिति। एवं विज्ञानमयशब्दस्य प्राचुर्यार्थमयडन्तत्वे विका प्रायपाठरूपपूर्वपक्ष-हेत्वसिद्धिः । तेन तस्य जीवपरत्वसिद्ध्या विज्ञानमया'दन्योऽन्तर आ निर्दिष्टस्यानन्द-मयस्य परमेश्वरत्वसाधकजीवान्यात्मत्वरूपहेत्वन्तरसिद्धिश्च भवतीति जीजनद्वयार्थत्वेन विज्ञानमयशब्दगतस्यापि मयटः प्राचुर्यार्थत्वं सूत्रेण विवक्षितमिति दर्शयितुं तस्यापि प्राचु-र्यार्थत्वं तेन तस्य जीवपरत्वं च भाष्ये दर्शितम् । ननु, विज्ञानमयशब्दः स्वरूपार्थमयडन्त-तया बुद्धिपर इति युक्तम् । अग्रे 'विज्ञानं देवास्सर्वे । ब्रह्म ज्येष्ठमुपासत' इत्यादिषु केवल-विज्ञानपदप्रयोगदर्शनादिति चेन्न । 'योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योति'रिति श्रुत्यन्तरे जीवपरतया प्रसिद्धस्य तस्य प्रत्यय ध्रुवत्वाय प्राचुर्यार्थकल्पनेनात्रापि विज्ञानवृत्तिप्रचुरत्वेन प्रवृत्तिनिमित्तेन जीवपरत्वस्यैवाङ्गीव सूचितत्वात् । तदनुसारेण 'विज्ञानं यज्ञं तनुते। कर्माणि तनुतेऽपिचे'ति श्रुतयज्ञादिकर्तृत्वलि सारेण चाग्रिमविज्ञानपदानामपि जीवस्य स्वप्रकाश-ज्ञानरूपतया तद्गुणसारत्वन्यायेन वा विज्ञाने तिष्ठन्नि'ति श्रुत्यन्तर इव जीवपरत्वोपपत्तेः। स्यादेतत् । आनन्दमये मयटः प्राचुर्या या परमेश्वरपरत्वं न सम्भवति । आनन्दप्राचुर्यस्य प्रतियोगिदुःखाल्पत्वगर्भत्वात् प्राचुर्यस्य स्वधर्मिविशेषणत्वेन निर्देशे व्यधिकरणसमजाती-याल्पत्वस्य निरूपकत्वेऽपि तद्विना निर्देशे समानाधिकरणविजातीयाल्पत्वमेव निरूपकमि-ति हि व्युत्पत्तिसिद्धम् । अत एव 'प्रचुरब्राह्मणो ग्राम'इत्यत्र प्राचुर्यस्य ग्रामान्तरगतब्राह्म-णाल्पत्वापेक्षत्वेऽपि ब्राह्मणप्रचुरो ग्रामः ब्राह्मणानां प्राचुर्यमिह ग्राम इत्यत्र तद्ग्रामगतशूद्रा-ल्पत्वापेक्षमेव प्राचुर्यं प्रतीयते । एवमेव 'प्रभूतैधोदकयवसकुशमाल्योपनिष्क्रमणमार्यजनभूयि-ष्ठमनलसमृद्धं धार्मिकाधिष्ठितं निकेतमादसितुं यतेते'ति स्मृतौ प्रयोगो दृश्यते । अत्र हि यस्मिन्देशे देशान्तरापेक्षया एधोदकादिकं प्रचुरं यत्र च देशे शूद्राद्यपेक्षया त्रैवर्णिकाः प्र-चुराः स देशो विवक्षितः । न च प्रचुरप्रकाशः सवितेतिवत्प्रकाशप्रचुरः सवितेति प्रयोगेऽपि नक्षत्रादिगतप्रकाशाल्पत्वापेक्षमेव प्राचुर्यं प्रतीयते न तु सवितृगततमोऽल्पत्वापेक्षं तत्र तमसो बाधितत्वादिति शङ्क्यम् । तत्रापि घनतुहिनसैंहिकेयाद्याच्छादनारोपिततमोऽल्पत्वमपेक्ष्य ध-नाद्यपसरणसमये तथा प्रयोगात् । तदभावे तथाव्युत्पन्नप्रयोगाभावात् । ननु, 'बलवत्तरश्चैत्र' इत्यादौ तरबाद्यर्थस्य प्राचुर्यस्य विशेष्यत्वेऽपि मैत्रादिगतबलाद्यल्पतापेक्षत्वं दृष्टमिति चेन्न तत्र 'द्विवचनविभज्योपपदे तरबीयसुनावि'ति (पा०५-३-५७.सू०) द्विवचनविभज्योपपदविशे-षणवशादातिशायनिकप्रत्ययेषु व्युत्पत्त्यन्तरकल्पनेऽपि मयटि तत्कल्पकाभावेनौत्सर्गिकव्युत्प-त्तिलंघनायोगात् । तल्लङ्घनेऽत्र विज्ञानमये मयटः प्राचुर्यार्थत्वं न सिध्येत् । जीवगतज्ञानानात्मक-वृत्त्यन्तराल्पत्वापेक्षमेव हि तत्र ज्ञानप्राचुर्यं समर्थनीयम् । न तु जीवान्यगतज्ञानाल्पत्वापेक्षम् । जीवादन्यत्र परमेश्वरे ज्ञानाधि यात् अचेतने ज्ञानस्यैवाभावात् । तस्मादानन्दमयशब्दस्य परविषयत्वे जीवविषयत्वे वा तत्र मयटः प्राचुर्यार्थत्वस्योपपादयितुमशक्यत्वाद्विकारार्थ एव ग्राह्यः । विकारार्थमयटः प्रायपाठाद्विज्ञानमये क्वचिदसम्भवात्त्यागेऽपि मनोमयपर्यन्तम-नुवृत्तस्य न्निसन्निहितत्वात् । न च विज्ञानशब्दादिवानन्दशब्दाच्छन्दसि विकारे मयडसम्भव . त्वात् । 'नित्यं वृद्धशरादिभ्य' इति सूत्रे (पा० ४-३-१४४) नि-

(१) 'स्वधर्मिकविशेषणत्वेन' इति ङ. च. पाठः ।

सर्वथा विकारप्रकरणपठितत्वात् विकारार्थ एव समुचितो मयट्छब्दस्येत्याशङ्क्याह—

तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥ १५ ॥

'एष ह्येवानन्दयाति' इति जीवान्प्रत्यानन्दहेतुतया आनन्दमयश्श्रूयते । स्वयं

त्यग्रहणस्य छन्दसि विकल्पार्थतोपपादनसम्भवादित्यभिप्रायेण शङ्कामुद्भाव्य तदुत्तरत्वेनो-त्तरसूत्रमवतारयति—सर्वथेति । आनन्दमयशब्दः परविषयो जीवविषयोऽन्यविषयो वास्तु सर्वेष्वपि पक्षेषु प्राचुर्यार्थत्वं न सम्भवतीत्यनन्यगत्या विकारार्थ एव ग्राह्य इत्यभिप्रायः स-र्वथाशब्दः ॥ सू० ॥ तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥१५॥ एष ह्येवेति । अयमाशयः । आनन्दमये विकारप्राचुर्ययोः साधारणस्य मयटो वाक्यशेषप्रतिपन्नार्थो ग्राह्यः । 'एष ह्येवानन्दयाती'ति वाक्यशेषे च 'सोऽकामयते' त्यानन्दमयं प्रकृत्याम्नाते आनन्दमय एव जीवानानन्दयतीति श्रूयते । तस्य च यथा स्वयं धनपरिग्रहरहितोऽपि ऋषिरनुग्रहेणान्यान्धनवतः करोति तद्वदनु-ग्रहमात्रेणानन्दवतः करोतीति नार्थः । किंतु स्वानन्दैकदेशैरानन्दवतः करोतीति । 'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ती'ति श्रुत्यन्तरात्प्रागत्रापि 'रसो वै सः । रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवती'ति श्रवणाच्च । ननु, विषयविशेषसम्पर्केण जायमानै-रानन्दैरानन्दवत्त्वेनानुभूयमानानां जीवानां कथं नित्यसिद्धब्रह्मानन्दैकदेशैरानन्दवत्त्वो-पपद्यते । उच्यते । विषयविशेषसंपर्कादिकारणवशात् तारतम्ये चाभिव्यक्तो ब्रह्मानन्द एव जीवैरास्वाद्यते । स एव च मानुषानन्दप्रभृति उत्तरोत्तरशतगुणत्वे-नाभाषत इति भाष्यकार एव चतुर्थाध्याये 'भावे जाग्रद्व' दिति (ब्र. ४-४-१४) सूत्रे वक्ष्यति । तथा च वाक्यशेषे सर्वजीवापेक्षया प्रचुरानन्दशालित्वमानन्दमयस्य प्रतिप-न्नमिति स एव मयडर्थो युक्तः । एवं च सति तत्र प्राचुर्यस्य समानाधिकरणविजातीया-ल्पतापेक्षत्वशङ्कापि निरवकाशा । व्यधिकरणसजातीयाल्पत्वापेक्षस्यैव प्राचुर्यस्य वाक्यशेषप्र-तिपन्नत्वात् । न च व्युत्पत्तिविरोधः । मयट्प्रयोगे हि 'प्रचुरब्राह्मणो ग्राम' इत्यत्रेव प्राचुर्यं स्वधर्मिणो विशेषणम् । 'तत्प्रकृतवचने मय'डिति व्याकरण (पा०. ५-४-२१) सूत्रानु-सारात् । तथा चानन्दमयशब्दस्य प्राचुर्येण प्रस्तुतः आनन्दोऽयमिति वा प्राचुर्येण प्रस्तुत आनन्दोऽस्मिन्निति वार्थः । न तु 'ब्राह्मणप्रचुरो ग्राम' इतिवदानन्दप्रचुरोऽयमित्यर्थः । एवं सति विज्ञानमये मयटः प्राचुर्यार्थत्वं न निर्वहतीति शङ्कावशिष्यते । तत्रेदमुत्तरम् । प्राचुर्यस्य स्वधर्मिविशेषणत्वे व्यधिकरणसजातीयाल्पत्वं निरूपकमिति न नियमः । किं तु तात्पर्यानुसारेण क्वचिद्व्यधिकरणं क्वचित्समानाधिकरणविजातीयाल्पत्वमिति नियमः। अत एषां ग्रामाणां कतमस्मिन्ग्रामे ब्राह्मणाः प्रचुरा इति प्रश्न इवा स्मिन् ग्रामे के वर्णाः प्रचुरा इति प्रश्नेऽप्यस्मिन्ग्रामे ब्राह्मणाः प्रचुरा इत्येवोत्तरं दृश्यते । न च समासादि-घटकार्थे वृत्तौ तथा नियमः । समासेऽपि कतम एषां ग्रामाणां प्रचुरब्राह्मण इति प्रश्न इवायं ग्रामः प्रचुरकिंवर्णः इति प्रश्नेऽप्ययं ग्रामः प्रचुरब्राह्मण इत्युत्तरदर्शनात् । एवं चो-भयथा सम्भवे सति आनन्दमये वाक्यशेषाद्व्यधिकरणसजातीयाल्पत्वं निरूपकं विज्ञानमये तस्य बाधितत्वात्समानाधिकरणविजातीयाल्पत्वं निरूपकमिति व्यवस्थोपपत्तेर्न सङ्कटं कि-

(१) 'धर्मिणो' इति ङ. च. पाठः ।

प्रचुरानन्दो हि ए[illegible]ानन्दयति । अतः परमेश्वर एवानन्दमयः ॥ आनन्दप्रचुरः परमेश्वरः आनन्दमय इत्युक्तेऽपि ब्रह्मणोऽन्य एवायमिति गम्यते, 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' इति ब्रह्माधारत्वेनास्यावगमात् । परमेश्वरादन्यत्वाङ्गीकारे ब्रह्मणोऽस्वातन्त्र्यात् जगत्कारणत्वाद्यसंभवः । अतो जीवपक्ष एव समीचीन इत्यत आह—

मान्त्रवर्णिकमेव च गीयते ॥ १६ ॥

श्चिदिति । सूत्रे [illegible]रः 'आनन्दमयोऽभ्यासा'दिति प्रधानसाध्यसाधकत्वेनोपन्यस्तस्याभ्यासहेतोर्मयटः प्राचुर[illegible]ऽपि साधकत्वं सम्भवतीति तत्समुच्चयार्थः । 'एष ह्येवानन्दयाती'ति प्रकृतस्यानन्दमयस्यानन्दो मानुषादिप्रजापत्यन्तजीववर्गानन्दादुत्तरोत्तरशतगुणोत्कृष्टादत्युत्कृष्टत्वेन वर्णित इत्यभ्यासोऽपि प्राचुर्यस्य व्यधिकरणसजातीयाल्पत्वं निरूपकं समर्पयन्मयटः प्राचुर्यार्थत्वोपपादको भवति । यद्वा पूर्वोपन्यस्ताभ्याससमुच्चयस्य स्वयमेवोन्नेतुं शक्यत्वान्न तत्समुच्चयार्थश्चकारः किं तु 'सोऽकामयते'ति प्रकरणगतानुक्तहेत्वन्तरसमुच्चयार्थः । तस्मिन्प्रकरणे हि 'बहु स्यां प्रजायेये'ति बहुभवनसङ्कल्पः 'इदं सर्वमसृजत । यदिदं किंचे'ति जडजीवसाधारणसकलप्रपञ्चस्रष्टत्वं 'तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' इत्यन्तर्यामितया सकलप्रपञ्चानुप्रवेशः 'तदनुप्रविश्य । सच्च त्यच्चाभवत् । निरुक्तं चानिरुक्तं च । निलयनं चानिलयनं च । विज्ञानं चाविज्ञानंचे'ति सर्वान्तर्यामित्वेन सर्वशरीरकतया स्वसृष्टप्रत्यक्षपरोक्षसाधारणनामयुक्ततद्रहिताधाराधेयचेतनाचेतनात्मकसकलप्रपञ्चभावेन बहुभवनं 'भीषास्माद्वातः पवते । भीषोदेति सूर्यः । भी[illegible]ास्मादग्निश्चेन्द्रश्च । मृत्युर्धावति पञ्चम' इति नियन्तृत्वेन प्रसिद्धदेवतोपलक्षितसकला[illegible]ारिकवर्गभयहेतुत्वं चेत्येतानि ब्रह्मलिङ्गानि प्रदर्श्यन्ते[1] । एतानि यद्यप्यानन्दमयस्य ब्रह्म[illegible] साक्षात्साधकानि न तु तदुपपादकस्य मयटः प्राचुर्यार्थत्वस्य साधकानि । तथा-'ह्येष[illegible]वानन्दयाती'ति आनन्दहेतुत्वव्यपदेश'स्यैतस्यैवानन्दस्ये' त्यादिश्रुत्यन्तरानुसारेण त[illegible] साक्षात्साधकत्वमपि सम्भवतीति तेनैतेषां समुच्चयो नानुपपन्नः । अनेनैव सूत्रेण प्रियमोदादीनां ब्रह्मधर्मत्वानुपपत्तिरप्यर्थात्परिहृता । तेषामिह ब्रह्मानन्दाभिव्यक्तिविशेषरूपत्वसिद्धेः । एवं च सत्यानन्द आत्मेति निरूपणमपि प्रियमोदप्रमोदरूपवीचीतरङ्गपरम्परापरिवृतमहासमुद्रायमाणवक्ष्यमाणब्रह्मानन्दविषयतयोपपद्यत इति न तत्क्षुद्राव्यपदिष्टतृप्तिरूपानन्दविषयत्वेन योजनीयम् । प्रतिष्ठात्वेन निरूपिताद्ब्रह्मणोऽन्यत्वादानन्दमयो जीव इति शङ्कामनूद्य तदुत्तरत्वेनोत्तरसूत्रमवतारयति—आनन्दप्रचुर इति । ननु, नियन्तुः परमेश्वरादन्यदस्तु जगत्कारणं ब्रह्मेति मतान्तरमाशङ्क्य तथा सति स्वातन्त्र्यरहितस्य ब्रह्मणः केवलमुपादानत्वसम्भवेऽपि प्र[illegible]व्यवस्थापितजगदुभयकारणत्वं न घटत इत्याह—परमेश्वरादिति ॥ सू० ॥ मान्त्रवर्णिकम[illegible] च गीयते ॥ १६ ॥ 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मिति ब्राह्मणस्य ब्रह्मविषयपरमोपक्रमत्वेऽपि तत्र ब्रह्मविदोऽप्युपक्रान्तत्वात् 'तस्माद्वा एतस्मादि'ति कारणवाक्यं तद्विषयमेव । लोकप्रसिद्धग्रहणार्थत्वादेतस्मादित्यधिकोपादानस्य । तथा च तत्समानविषयमा[illegible]न्दमयवाक्यमपि तद्विषयमिति शङ्कासमाधानलाभार्थं सूत्रे ब्राह्मणमतिलङ्घ्य मन्त्रो गृहीतः । [illegible]थं ब्राह्मणोक्तमतिलङ्घ्य मन्त्रोक्तविषयत्वमानन्दमयवाक्यस्य कुतश्च मन्त्रो-

(1) 'दृश्यन्ते[illegible]' इति [illegible]. पाठः ।

यत् 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इति मन्त्रवर्णोदितं ब्रह्म तदेव 'अन्योऽन्तर आत्माऽऽनन्दमयः' इति आनन्दप्रचुरतया आनन्दमय इति गीयते । 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' इति ब्रह्मशब्दः प्रणववाचकः, तस्य परमेश्वरवाचकत्वादाधारत्वम् ॥ अत्र केचिदाहुः—परमाकाशरूपः प्रकृत्यात्मा आनन्दमय इति श्रूयते न विश्वा-

क्तविषयत्वेऽपि ब्रह्मविषयत्वं न तु ब्रह्मविद्विषयत्वं मन्त्रेऽपि ह्युभयोरुपादानमविशिष्टमित्याकाङ्क्षायां सूत्रगतमान्त्रवर्णिकपदनपुंसकलिङ्गावधारणसूचितसमाधानाविष्करणाय मन्त्रोपन्यासपुरस्सरं सूत्रं व्याचष्टे—यत्सत्यं ज्ञानमिति । अयमाशयः । 'ब्रह्मविदाप्नोति पर'मित्यानन्दवल्ल्यां प्रतिपाद्यस्य कृत्स्नस्याप्यर्थस्य सङ्ग्राहकं सूत्रम् । तत्र किं तद्ब्रह्म कथं च तद्वेदनं किंच तद्वेदनप्राप्यं परमोत्कृष्टं परमित्याकाङ्क्षायां तत् त्रितयं स्पष्टीकर्तुं 'तदेषाभ्युक्ते'ति ब्राह्मणोक्तार्थप्रतिपादकत्वेनावतारणपुरस्सरं तदनुव्याख्यानरूप'स्सत्यं ज्ञान'मिति मन्त्र आम्नातः । तत्राप्येवमाकाङ्क्षोदेति । कथं ब्रह्मणस्त्रिविधपरिच्छेदराहित्यरूपमानन्त्यम्, अपरिच्छिन्नं ब्रह्म च कस्यां गुहायां निहितं वेद्यं, कथं च तद्वेदनेन युगपद्ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं प्राणिनिकायव्यवस्थितसकलकामरूपोत्कृष्टफलावाप्तिरिति । अतस्तदानन्त्याद्युपपादनार्थं मन्त्रव्याख्यानरूपोऽनुवाकशेषः । तत्र प्रथममौचित्यादानन्त्योपपादनार्थत्वं कारणवाक्यस्य युक्तमिति 'तस्मादेतस्मा'दिति पदद्वयं व्यवहिताव्यवहितब्राह्मणमन्त्रवाक्यप्रकृतपरामर्शितयोपपादनीयमानन्त्यं 'सोऽकामयते'त्यादिकारणवाक्येनोपपाद्यते । तत्र बहुभवनसङ्कल्पादेस्तदुपपादकस्य वर्णनादिति चेत् । तेनापि ह्यानन्दमयवाक्यं समानविषयमेव, स इति पुंलिङ्गेन प्रकृतस्यानन्दमयस्य परामर्शात् । तथा च मान्त्रवर्णिकब्रह्मानन्त्यप्रतिपादनार्थकारणवाक्यसमानविषयत्वेनापि तदानन्दमयवाक्यस्य मान्त्रवर्णिकब्रह्मविषयत्वं तथाप्यनिवार्यम् । 'तस्माद्वा एतस्मा'दित्यादिवाक्यप्रतिपन्नस्य कारणस्यात्मनः सर्वान्तरत्वेन निर्दिधारयिषया प्रवृत्तस्य तस्य ब्रह्मविषयत्वे च 'तस्माद्वा एतस्मादि'त्यादेरपि तद्विषयत्वमापतदनिवार्यम् । तद्विषयत्वे च 'यदानन्त्यं प्रतिज्ञाय श्रुतिस्तत्सिद्धये जगौ । तत्कार्यत्वं प्रपञ्चस्य तद्ब्रह्मेत्यवधारये'त्याद्युक्तरीत्या तदपि कारणवाक्यं ब्रह्मानन्त्योपपादनार्थमेव पर्यवस्यतीति दूरं गत्वापि तस्मादेतस्मादिति पदद्वयमुक्तविधयैवोपपादनीयमिति । नन्वेवमपि 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति प्रतिष्ठारूपब्रह्मान्यत्वप्रतीतेर्गतिर्न सिद्धेत्याशङ्क्याह—ब्रह्म पुच्छमिति । उपक्रमगतब्रह्मपदानुसारेणानन्दमयस्य ब्रह्मत्वसिद्धावुपसंहारे ततोऽन्यत्र प्रयुक्तं ब्रह्मपदं ब्रह्मवाचकतया तत्प्रतिष्ठाप्यत्वनिर्देशयोग्ये प्रणवे वर्तनीयमिति भावः । अत्र केचिदिति । तेषामयमाशयः । यथा 'सत्यं ज्ञान'मिति मन्त्रे व्याख्यातव्येष्वानन्त्यं कारणवाक्यैरुपपाद्यते[1] । तथा कोशचतुष्टयरूपा तदवच्छिन्नस्य ब्रह्मणो गुहान्नमयादिवाक्यैः प्रदर्श्यते । तदैव सर्वकामावाप्तिरूपं फलमानन्दमीमांसया स्फुटीक्रियते । एवं गुहामध्ये तदवस्थानस्थलतया निर्दिष्टं परमव्योमापि विशिष्येदन्तया प्रदर्शनीयम् । तत्प्रदर्शनपरमानन्दमयवाक्यम् । तत्रानन्दमयशब्दस्य वृत्तिः 'तत्प्रकृतवचने मयडि'ति सूत्रप्राथमिकार्थपरिग्रहेण सूपपादा । तत्र स्थितं ब्रह्म तु ब्रह्म-

(१) 'कारणत्वेन' इति ङ पाठः । (२) 'तद्विषयत्वेन' इति ङ. च. पाठः ।

धिकं निमित्तं परं ब्रह्म यत् 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म इत्युच्यते।'तस्माद्वा एतस्मा-
दात्मन आकाशस्संभूतः' इत्याकाशादिप्रपञ्चप्रकृतित्वेन श्रुत आनन्दमयः परमा-
काशः। परमाकाशरूपत्वमस्य 'यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्' इत्यतोऽवगम्यते।
'ब्रह्म पुच्छं प्र ष्ठा' इति ब्रह्म आनन्दाकाशस्याधारत्वेनावगम्यते । अत एव 'स
एको ब्रह्मण नन्दः' इति ब्रह्माश्रितत्वेनावगम्यते। पुनरेष एव 'आनन्दो ब्रह्मेति
व्यजानात्, आ न्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्त'इत्यादिना सकलभूतप्रकृ-
तित्वेन अभि ते।तत्र 'आनन्दो ब्रह्म' इत्यानन्दस्य ब्रह्मत्वव्यपदेशस्तु ब्रह्मध-
र्मत्वेन तदभेदा् 'सैषा भार्गवी वारुणी विद्या, परमे व्योमन् प्रतिष्ठिता' इति ब्रह्म-
धर्मस्वरूपे परमानन्दरूपे प्रपञ्चप्रकृतौ परमशक्तिपर्याये चिदात्मनि परमे व्योम्नि
वारुणी विद्या समाप्तेत्युच्यते । ततो ब्रह्मधर्मस्वभावः प्रकृत्यात्मा परमाकाशरूपा
परमशक्तिः आनन्दमय इत्युच्यते । तद्धर्मित्वेन प्रतिष्ठेत्युच्यते परं ब्रह्म । विज्ञा

पुच्छं प्रतिष्ठेत्यनेन निर्दिश्यते । न प्रणवः । ब्रह्मश्रुतेः'असन्नेव स भवती'त्यनन्तरश्लोके ब्रह्म-
शब्दाभ्यासस्य च मुख्यार्थत्यागायोगात् । न च श्लोक आनन्दमयविषयः पूर्वपर्यायेषु
श्लोकानामवयविविषयत्वदृष्टेरिति वाच्यम् । अन्नमयपर्यायश्लोकस्य 'अन्नाद्वै प्रजाः प्रजा-
यन्ते' इत्यादेरन्नविषयतया तन्नियमासिद्धेस्तद्वदवयविसम्बन्धियत्किञ्चिद्विषयतया तत्पर्या-
यश्लोकतोपप श्च । न च तत्र स्थितस्य तत्प्रतिष्ठात्वनिर्देशानुपपत्तिः। भुवि स्थितस्य पर्वतस्य
भूधरत्ववत्स्व केरूपे परमासने स्थितस्य परब्रह्मणः तत्प्रतिष्ठात्वोपपत्तेः । न चैवं सति 'त-
स्माद्वा एतस्म द्'त्यादेः कारणवाक्यस्य ब्रह्मविषयत्वे तत्प्रतिपाद्यकारणभूतात्मनिर्धारणस्य
आनन्दमये प वसानं 'तस्माद्वा एतस्मादि'ति वाक्यशैलीसमाप्त्यवगमितं विरुद्ध्येत । आन-
न्दमयविषयत्वे तस्य ब्रह्मानन्त्योपपादनार्थत्वमेतस्मिन्मतेऽभ्युपगन्तव्यम् । सर्वान्तरात्मत्व-
स्यानन्दमयमतिलङ्घ्य प्रतिष्ठारूपे ब्रह्मणि पर्यवसानं च विरुद्ध्येतेत्युभयतःपाशा रज्जुरिति
शङ्कनीयम् । उभयथाप्युपपत्तेः । ब्रह्मविषयत्वे कोशचतुष्टयात्मकगुहानिरतिशयानन्दात्मक-
परमव्योमरूपयोः प्रकारचतुष्टयपर्यङ्करीत्या हार्दपरब्रह्मस्थानयोर्निरूपणार्थमेव 'तस्माद्वा ए-
तस्मादि'ति श्रुतिशैली प्रवृत्ता । न तु कारणभूतस्यात्मनः सर्वान्तरत्वनिर्दिधारयिषया । अन्न-
मयकोशे 'स वा एष पुरुष'इति कारणभूतात्मवाचकतदेतच्छब्दसामानाधिकरण्यं प्राणमया-
दिषु तद्वाचकात्मशब्दसामानाधिकरण्यं च स्थाननिरूपणसमय एव तेषु तद्दृष्टिविधानार्थं न-
तु तेषु तद्बुद्ध्यवतारणक्रमेण तस्य सर्वान्तरत्वनिर्धारणार्थमित्युपपत्तेः। आनन्दमयविषयत्वेऽ
पि तदपृथक्सिद्धाश्रयस्य ब्रह्मण ... नन्त्यसिद्धेः । तस्मादिति मन्त्रब्राह्मणप्रकृतब्रह्मपरा-
मर्शि । एतस्मादिति तदव्यवहितमन्त्रमात्रप्रकृतपरमव्योमपरामर्शि । उभयोस्सामानाधिकर-
ण्यमभेदोपचारेण । अभेदोपचारश्च तन्मूलभूतापृथक्सिद्धाश्रयाश्रयिभावद्योतनेनानन्द-
मयविषयवाक्य रणविषयवाक्यानां ब्रह्मानन्त्योपपादनपर्यवसायित्वज्ञापनार्थं इत्युपपत्तेः।
ब्रह्मणो गुहापर रूपसर्वान्तरत्वस्य 'गुहायां परमे व्योमन्नि'ति वाक्येन प्रागेव सिद्धेः।
एतस्मिन्मते 'तस्यैष ... ारीर आत्मा यः पूर्वस्ये'ति वाक्यानां सर्वेषामपि ऐकरूप्येण प्रति-
ष्ठारूपब्रह्मविषयतया ततोऽपि तस्योक्तसर्वान्तरत्वसिद्धेश्च । तदतिरिक्तसर्वान्तरत्वस्य 'तस्माद्वा

नमयश्च तदुपासको जीवः । प्रतिष्ठाभूताद्धर्मिणः ब्रह्मणः धर्मभूतस्यानन्द-
मयस्य शक्त्यात्मनः भेदादर्शनादानन्दमय आत्मा ब्रह्मेत्यभिप्रायेण 'आनन्द
मयोऽभ्यासा'दिति सूत्रकारेण सूत्रितमिति ॥

एतस्मादि'त्यादेः ब्रह्मविषयत्वाश्रयणेऽ[1]प्यसिद्धेः । मतान्तराश्रयणेऽपि तदसिद्धेश्च । वस्तुत-
स्तु द्वितीयपक्षाश्रयणमेव युक्तम् । 'सोऽकामयते'त्यादिना जगदुभयकारणत्वेनानन्दमयं
प्रकृत्य 'को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात् । यदेष आकाश आनन्दो न स्या'दित्यत्राकाशशब्देन तस्य
प्राग्वर्णितपरमव्योमरूपत्वप्रतिपादनात् । यद्यप्याकाशशब्दस्य सप्तम्यन्तत्वाश्रयणेन तयो-
र्वाक्ययोर्ब्रह्मपरत्वमपि सम्भवति।'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति नपुंसकलिङ्गनिर्दिष्टस्य ब्रह्मणः 'तस्यैष
एव शारीर आत्मे'ति पुलिङ्गेनापि निर्दिष्टतया तत्र 'स'इति'एष'इति च पुलिङ्गोपपत्तेः।तथापि
'यदेष आकाश आनन्दो न स्यादि'ति प्रकृतस्यानन्दस्य 'सैषानन्दस्य मीमांसे'ति विचारं प्रस्तु-
त्य तस्य निरतिशयोत्कर्षाभिधाने 'स एको ब्रह्मण आनन्द' 'इत्यानन्दं ब्रह्मणो विद्वानि'ति च
ब्रह्मधर्मत्वप्रतिपादनात्तदनुसारेणाकाशशब्दस्य प्रथमान्तता सर्वनाम्नामानन्दमयपरता चाव-
सीयते । न च भृगुवल्ल्युक्तानन्दवत् इहापि 'सोऽकामयते'त्यादिना जगत्कारणत्वेनोक्त आ-
नन्दो ब्रह्मेति शङ्कनीयम् । दृष्टांतासिद्धेः । तत्राप्यानंदस्य 'सैषा भार्गवी'त्यादिवाक्यशेषानु-
सारेण परमव्योमरूपानन्दपरत्वात् । न च ब्रह्मजिज्ञासयोपसेदुषे भृगवे 'यतो वे'त्यादिजग-
त्कारणत्वलक्षणमुखेनोपदिष्टं ब्रह्म आनन्द इति निर्धारितमिति तत्र'आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्।
आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतामि जायंत' इत्यादिना ततः पूर्ववाक्येन प्रतिपन्नत्वात्। तदनुसा-
रेण गौडद्राविडयोरेव ब्रह्मविद्या प्रतिष्ठितेति तत्स्थेषु विद्वत्सु प्रतिष्ठिताया विद्यायास्तत्र प्रति-
ष्ठितत्वोक्तिवत्परमव्योमस्थे ब्रह्मणि प्रतिष्ठिताया विद्यायाः परमे व्योम्नि प्रतिष्ठितत्वोक्तिर्यो-
जनीयेति वाच्यम् । तथा सति 'सैषा भार्गवी'त्यादिवाक्यवैयर्थ्यापत्तेः । ब्रह्मणः परमव्योम-
स्थत्वस्य 'यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्नि'ति पूर्वानुवाकमन्त्रेण प्रतिपन्नत्वात् । ब्रह्म-
णि भृगुवल्याः प्रतिष्ठितत्वस्य 'अधीहि भगवो ब्रह्मे'त्याद्युपक्रमतः प्रतीतेश्च । तस्माद्वाक्य-
वैयर्थ्यपरिहारायैवं योजनीयम्। अपृथक्सिद्धधर्मतया ब्रह्मानन्यत आनन्दाज्जगज्जन्मादिकमु-
च्यमानं ब्रह्मणः सम्बन्धविशेषेण तटस्थलक्षणमि'त्यधीहि भगवो ब्रह्मेति ' उपक्रमैकवाक्य-
तानिर्वाहमभिप्रेत्य पूर्वानुवाके ब्रह्मधर्मतयोक्त आनन्दोऽपि भृगुणा लक्षणमुखेन ब्रह्मतया
ज्ञात इत्यभेदोपचारेण 'आनन्दो ब्रह्मे'ति व्यजानादिति वाक्यं प्रवृत्तमिति । एवं च प्रथम-
प्रवृत्तानन्दवल्लीस्वरसप्रतीतार्थानुरोधात् तदेकवाक्यतापि लभ्यते । एतेन भृगुवल्ल्युक्तानन्द-
वत् पञ्चमपर्यायस्थत्वादानन्दमयो ब्रह्मेत्यपि शङ्का निरस्ता । भृगुवल्ल्युक्तानन्दस्यापि धर्मान-
न्दत्वोपपादनादिति । एवं चास्मिन्पक्षे मध्यावयवत्वेन निरूपित आनन्दः प्रियमोदादिप्राय-
पाठात् सांसारिकसुखविशेष एवेति द्रष्टव्यम् । ननु, यद्यानन्दमयो ब्रह्मधर्म आनन्दः कथं तर्हि
सूत्रकारेण 'आनन्दमयो ब्रह्मे'त्युक्तमित्याशङ्क्य श्रुतिवदभेदोपचारेणेत्याह—प्रतिष्ठाभूता-
दिति । प्रथमसूत्रादनुवृत्तं ब्रह्मपदमिह साध्यनिर्देशकमित्यभिप्रेत्यैवं सूत्रगतिरुक्ता । यदि
त्वीक्षति सूत्रा'न्नाशब्द'मित्येतस्यानुवृत्तिरङ्गीक्रियते तदानीमानन्दमयः अशब्दं शब्देतरप्र-

(१) 'श्रयणेऽपि तदसिद्धेश्च'इति क. पाठः ।

माणकं जीवस्वरूपं न भवतीत्यभेदोपचारं विना साध्यनिर्देशो लभ्यते। किं तु ब्रह्मानन्द इति सिद्धान्तसाध्यप्रदर्शनार्थं यत्नः कार्यः अस्मिन्पक्षे त्वधिकरणस्यैवं संशयः। जगत्कारणमानन्दमयो जीवः उत ब्रह्मानन्दरूपा चिच्छक्तिरिति। कुतोऽयं संशय इति चेदुच्यते। आनन्दमयस्तावज्जगज्जन्मादिकारणत्वेन प्रत्यभिज्ञः। तं प्रकृत्य 'सोऽकामयते'त्याद्याम्नानात्। न च तत्र 'स'इत्यनेन 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'त्यत्र प्रकृतस्य ब्रह्मणः परामर्शः शङ्कनीयः। तस्य नपुंसकलिङ्गेनासाधारणशब्देन आनन्दमयावयवत्ववेदनावेदनविशेषणताभ्यामप्रधानत्वेन च निर्दिष्टत्वात्पुल्लिङ्गेन स्वासाधारणशब्देन स्वप्रधानतया निर्दिष्टे आनन्दमये प्रकृते विद्यमाने तत्परामर्शायोगात्। एवं च 'तस्माद्वा एतस्मा'दित्याद्युपक्रमगतकारणत्वप्रतिपादनमपि तद्विषयं पर्यवस्यति। स चानन्दमयो न ब्रह्म ब्रह्मणः तदवयवत्वेन निरूपितत्वात्। न ह्यस्यायमवयव इति भेदव्यवहारावलम्बनं कञ्चिद्विशेषं विना तस्यैव तदवयवत्वेन निरूपणं सङ्गच्छते। एवं सति 'तस्माद्वा एतस्मा'दित्यत्र प्रकृतपरामर्शिना सर्वनाम्ना 'यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्नि'ति मन्त्रे प्रकृतेषु परमव्योमतत्स्थब्रह्मतद्वेदितृषु ब्रह्मणः परामर्शायोगात्। द्वयोर्मध्ये यदि परमव्योमहृदयावच्छिन्नो भूताकाशः तदा तस्य 'सोऽकामयते' त्युक्तबहुभवनसङ्कल्पवत्त्वस्य 'आत्मन आकाशस्सम्भूत' इत्युक्तात्मश्रुत्याकाशकारणत्वयोश्चासम्भवात्तस्य परामर्शायोगे सति ब्रह्मविदेव तेन परामर्शनीय इति स एव जगज्जन्मादिकारणमानन्दमय इति तत्र मयड्विकारार्थप्रायपाठानुसारेण विकारार्थ इति च प्राप्नोति। यदि परमव्योमब्रह्मानन्दरूपा चिच्छक्तिः तदा परमव्योम्नः चिच्छक्तिरूपत्वेन प्रसिद्धस्यानन्त्यंवद्बहुहात्त्वं व्याख्यातव्यत्वेन ' तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षे'त्यत्र पयस इव सप्तमीनिर्दिष्टत्वेऽपि प्राधान्यात्तस्य परामर्श इति सैव चिच्छक्तिरानन्दमयः तत्र मयट् प्राचुर्यार्थ इति च प्राप्नोति। एवं स्थिते पूर्वपक्षः—तस्मादित्यनेन ब्रह्मविदो जीवस्य परामर्श इति युक्तम्। तस्य प्रथमानिर्दिष्टतया प्राधान्यात्। न च परमव्योम्नोऽपि व्याख्यातव्यत्वेनार्थप्राधान्यमस्तीति वाच्यम्। व्योम्नो भूताकाशतया प्रसिद्धस्य व्याख्यातव्यत्वाभावात्। न च तत्परमत्वविशेषणेन प्रसिद्धाकाशादन्यदवसीयत इति वाच्यम्। प्रसिद्धस्यैव भूताकाशस्य हृदयावच्छिन्नावकाशरूपस्य ब्रह्माभिव्यक्तिस्थानत्वेनोत्कृष्टतया परमत्वविशेषणोपपत्तेः। न च 'यदेष आकाश आनन्दो न स्या'दित्यत्र प्रकृतानन्दपरामर्शिना सर्वनाम्ना आनन्दशब्देन च आकाशशब्दस्य सामानाधिकरण्यात् मन्त्रोक्तं परमव्योमैव 'तस्माद्वा एतस्मा'दित्यत्र तदेतच्छब्दाभ्यां परामर्शपूर्वकमानन्दमय इति निर्दिष्टमवसीयत इति वाच्यम्। तत्राकाशशब्दस्य परमे व्योमन्नित्यस्यैव सप्तम्यन्तत्वोपपत्तेः। अस्ति हि हृदयाकाशे जीवस्याप्यवस्थानप्रसिद्धिः। अस्ति हि तस्य 'को ह्येवान्यात्कः प्राण्या'दित्युक्तचेष्टाश्वसनहेतुत्वम्। यद्यानन्दमयो जीवः न ब्रह्मानन्दरूपं परमव्योम किमर्थमिह तत्प्रतिपादनं न विज्ञानमयपर्यायवत् गुहारूपतया तस्य गुहान्तर्गतव्योमस्थितत्वाङ्गीकारात्। न च तस्य तस्य स्वरूपतो व्याख्यातव्यतास्ति। आनन्दमयस्य ब्रह्मानन्दत्वे वा किमर्थं तस्य जगत्कारणत्वादिप्रतिपादनं शिरःपक्षपुच्छादिकल्पनं च।

(१) 'निर्देशार्थं'इति च. पाठः। (२) 'नन्त्यवच्च व्याख्यातत्वेन'इति च. पाठः। (३) 'परामर्शिनैतच्छब्देन च' इति क. ख. पाठः।

यद्युच्येत ब्रह्मण आनन्त्यप्रतिपादनार्थं तस्य जगत्कारणत्वादिप्रतिपादनं तत्प्रसङ्गादुपासनार्थं शिरःप्रभृतिकल्पनमिति। जीवस्यापि तर्हि तत्तथैवास्तु। अविशिष्टं हि ब्रह्मानन्दस्येव जीवस्याप्यपृथक्सिद्धब्रह्मधर्मत्वम्। तेन तद्गतजगत्कारणत्वप्रतिपादनस्यापि ब्रह्मानन्त्योपयोगित्वं समानमेव। परिच्छिन्नस्य जीवस्य कथं बहुभवनसङ्कल्पपूर्वकं जगदुभयकारणत्वमिति चेत् ब्रह्मविदस्तस्य चिच्छक्तिविकासेन चिच्छक्तिद्वारकमेव हि ब्रह्मणोऽपि जगदुपादानत्वम्। ननु, 'यदेष आकाश आनन्दो न स्या'दिति प्रकृतस्यानन्दस्य निरतिशयमुक्तभोग्यब्रह्मानन्दत्वमुक्तं कथमयं जीवस्स्यादिति चेन्न। 'सोऽकामयते'त्यादिना जीवस्य जगज्जन्मजीवनादिकारणत्वोक्त्या ब्रह्मानन्त्योपपादनानन्तरं 'सैषानन्दस्ये'त्यादेरपेक्षानुसारेण 'सोऽश्नुते सर्वान्कामा'निति मन्त्रसङ्क्षिप्तफलविवरणरूपतया तत्रानन्दशब्दस्य प्रकृतानन्दपरत्वाभावात्। तस्माज्जगत्कारणमानन्दमयो जीव एवेति तत्रातिव्याप्तं ब्रह्मलक्षणमिति। एवं प्राप्ते सिद्धान्तः—आनन्दमयो ब्रह्मानन्दरूपा चिच्छक्तिः मानुषादिब्रह्मान्तेषूत्तरोत्तरशतगुणत्वेनाभ्यस्तत्वात् जीवस्य तथाभूतानन्दत्वायोगात्। न चायमभ्यासो 'यदेष आकाश आनन्दो न स्या' दिति प्रकृतानन्दमयरूपानन्दविषयो न भवतीति वाच्यम्। आनन्दशब्दस्य प्रकृतानन्दपरत्वे प्रतीयमाने तत्त्यागायोगात्। तद्विषयत्वेऽपि मन्त्रवर्णसङ्क्षिप्तब्रह्मविद्याफलविवरणरूपत्वलाभात्। तथा हि—आनन्दमयशब्दरूपः स एवानन्दो मानुषादिप्रजापत्यन्तजीववर्गे ब्रह्मणि च तारतम्येनाभिव्यज्यत इति सकलवैषयिकसुखकणिकामहासमुद्रायमाणत्वोक्त्या तस्य 'सर्वान्कामा'नित्यनेन सकलवैषयिकानन्दसमष्टिरूपतोक्त्यर्हतात्र दर्शिता भवति। न च तत्र मानुषादिषु भिन्नभिन्ना एवानन्दा उत्तरोत्तरमुत्कृष्टतया वर्ण्यते। विषयविशेषसम्पर्कादिप्रभवसुखरूपाणां मानुषाद्यानन्दानां तत्तत्क्षणापवर्गितया सर्वेषामैक्यायोगादिति वाच्यम्। एतच्छङ्कानिराकरणार्थमेव मानुषादिषु 'स एको मानुष आनन्द'इत्यादिना तत्तदानन्दैक्यस्यान्ते 'स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एक'इति पुरुषादित्यशब्दोक्तयोर्मनुष्यदेववर्गयोर्जीववर्गयोर्जीववर्गपरब्रह्मणोर्वानन्दैक्यस्य प्रतिपादनात्। एवमानन्दमीमांसायाः पर्यायभेदेऽप्येकानन्दविषयत्व एव तस्यास्सर्वकामशब्दविवरणरूपता समञ्जसा भवति। अन्यथा 'सर्वतीर्थाधिका गङ्गे'ति वाक्यस्य युगपत्सर्वेषु तीर्थेषु स्नातमनेनेति वाक्यविवरणरूपतेवोपचारनिमित्तप्रदर्शनपरतया नेतव्या स्यात्। तथा सत्येव चा'भ्यासा'दिति सौत्रहेतुरपि स्वारस्यं प्रतिपद्यते अभ्यासो हि गुणनमावर्तनम्। न चात्रानन्दभेदपक्षे ब्रह्मानन्द आवर्त्यते। 'स एको ब्रह्मण आनन्द'इति सकृदेव तत्कीर्तनात्। न च सकृत्कीर्त्यमानोऽपि शतगुणत्वेनावर्त्यते इत्ययमेवाभ्यास इति वाच्यम्। 'ते ये शतं प्रजापतेरानन्दा' इति प्राजापत्यानन्दस्यैव शतगुणत्वेन कीर्तनात् बुद्धिकल्पनया शतधावर्तितेन प्रजापत्यानन्देन ब्रह्मानन्दस्याभेदमात्रं हि तदुत्कर्षज्ञापनार्थमौपचारिकं व्यपदिश्यते 'स एको ब्रह्मण आनन्द'इति। न तु ब्रह्मानन्दः शतगुणत्वेनावर्त्यते। न हि 'चिरकालगङ्गाप्रवाहक्षालितकलङ्कमिन्दुमण्डलमिदमेतस्या मुख'मिति वाक्ये क्षालितकलङ्कत्वेन मुखं विशेष्यते। किंतु तथा कल्पितेनेन्दुमण्डलेन मुखस्याभेदमात्रं तदुत्कर्षज्ञापनार्थमौपचारिकं व्यपदिश्यते। एवं च यद्यानन्दभेदः तदानी'मभ्यासा'दिति हेतुरसिद्धः स्यात्। अनैकान्तिकश्च। आनन्दाभ्यासमात्रस्य शतगुणत्वेन तदभ्यासस्य वा हेतु-

(१) 'आनन्दमयरूपः'इति च. पाठः। (२) 'र्हता प्रदर्शिता' इति च. पाठः।

त्वे मनुष्यगंधर्वादिप्रजापत्यंतानंदवृत्तित्वा'त्ते ये शतं प्रजापतेरानंदा'इत्युक्तार्थविषयत्वेनाव-
तारिते 'यतो वाचो निवर्तंत'इति श्लोके ब्रह्मानंदस्य निरतिशयत्वकीर्तनात्तस्मिन्पर्याये शत-
शब्दस्यानंत्यपरत्वेऽपि प्रजापत्यानन्दवृत्तित्वात् । विरुद्धश्चायम् विपक्षमात्रवृत्तित्वपर्यालोच-
नायां ब्रह्मानन्दगतनिरतिशयत्वस्यैव हेतूकरणसंभवे तत्प्रतिपत्त्यधीनप्रतिपत्तिकस्यानन्तगु-
णत्वेन तदभ्यासस्य हेतूकरणं चासमञ्जसं भवेत्। निरतिशयत्वेनाभ्यास एव हेत्वर्थो विवक्षित
इत्युच्यते चे'दभ्यासा'दिति सूत्रपदं सर्वथा निरभिप्रायकं कृतं स्यात् । निरतिशयत्वोक्तेः
'पुरुषान्नापरं किञ्चि'दित्युक्तेरिवाभ्यासत्वाभावात् । यद्युक्तसर्वदोषपरिहारार्थं शतगुणिताभ्य-
स्तप्रजापत्यानन्दतुलितत्वादिति हेत्वर्थः कल्प्येत तदानीमपि सौत्रहेतुमुपसर्जनीकृत्य हेत्व-
न्तरकरणादसामञ्जस्यमविशिष्टम् । आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वे साध्ये हेतोर्योजनायामप्यानन्दभे-
दवादिनां हेत्वसिद्ध्यादिदोषास्तुल्यास्तत्र मनुष्यगन्धर्वादिवृत्तितया न व्यभिचारविरोधावि-
ति विशेषः। तस्मिन्पक्षे शतगुणिताभ्यस्तप्राजापत्यानन्दतुलितानन्दवत्त्वादित्यन्तिमविवक्षायां
हेत्वर्थस्य कल्पनीयत्वाद्धविष्ठमुपसर्जनत्वमभ्यासो नेतव्य इत्यधिकतरमसामञ्जस्यम् । कथं च
'स एको ब्रह्मण आनन्द'इति शतगुणितप्राजापत्यानन्दतुलिततया श्रूयमाणोऽयमानन्दः आन-
न्दमयस्यानन्द इत्यवगन्तव्यम्। येन पक्षे हेतुस्सिद्ध्येत् । 'ब्रह्मण आनन्द' इति खलु श्रूयते।
तेन प्रतिष्ठारूपस्य ब्रह्मणः स आनन्दस्सिद्ध्येत् न त्वानन्दमयस्य । यदि 'सोऽकामयते'त्यत्र
तच्छब्दः पुल्लिङ्गसाधारणशब्दप्रकृतमानन्दमयं परामृशेत् न ब्रह्मेति तत्सामर्थ्यमालोच्येत
तदा जगत्कारणत्वेन निरूपितं तर्हि 'रसो वै स'इति स्वादनीयानन्दपरेण रसशब्देन 'यदेष
आकाश आनन्द'इति साक्षादानन्दशब्देन च प्रकृत्य'सैषानन्दस्य मीमांसे'ति तमेवानन्दश-
ब्देन परामृश्य तद्विचारप्रस्तावात् प्राजापत्यानंदतुलितानन्दत्वेनानन्दविचारनिगमनं तद्वि-
षयं पर्यवस्येदित्यानन्दमय एव स आनन्दो भवेत् न त्वानन्दमयस्यानन्दः । यदि
च तत्रानन्दप्रतिसम्बन्धिवाचकस्य ब्रह्मशब्दस्य यथाकथञ्चिदानन्दमयपरत्वमवगम्येत
तदा ब्रह्मश्रुत्यैवानन्दमयस्य ब्रह्मत्वं सुज्ञानमिति तज्ज्ञानाधीनज्ञानानन्दविशेषरूपलि-
ङ्गोपन्यासो व्यर्थः स्यात् । न हि पूर्वपक्षिणा सा ब्रह्मश्रुतिर्जीवविषयास्त्विति शङ्कितुं शक्य-
ते । 'श्रोत्रियस्य चाकामहतस्ये'ति ब्रह्मविज्जीवस्य पृथगुपादानेन तद्विषयत्वशङ्कानवकाशात् ।
अब्रह्मविज्जीवविषयत्वशङ्कायाः पूर्वपक्षविरुद्धत्वात् । जगत्कारणमानन्दमयो ब्रह्मविज्जीव इ-
ति हि पूर्वपक्षः । न तु ब्रह्मविज्जीव इति । परिच्छिन्ने प्रागाकाशादिसृष्टेः शरीररहिते च त-
स्मिन् बहुभवनतत्स [illegible]योस्सङ्कल्पमात्रस्य वाऽसम्भवात् सर्वनियन्तृत्वाद्यसम्भवाच्च । न-
न्वानन्दमयो ब्र[illegible]दरूपा चिच्छक्तिरिति वा न जीव इति वा साध्येऽपि 'स एको ब्रह्मण
आनन्द' इति ब्र[illegible]न्दत्वोक्तेः 'श्रोत्रियस्य चाकामहतस्ये'ति जीवव्यतिरेकनिर्देशस्य 'यतो
वाचो निवर्तन्त'इ[illegible] निरतिशयानन्दत्वकीर्तनस्य च स्पष्टस्य होतोस्सत्त्वे किमर्थं मानुषादिप्राजा-
पत्यान्तानन्देषूत्तरोत्तरशतगुणत्वेन पुनःपुनः कीर्तनादित्येवंरूपहेत्वन्वेषणम् । उक्तहेत्वन्वेषणं
विना ब्रह्मानन्दत्वोक्त्यादीनामानन्दमयविषयत्वं न सिद्ध्यतीति तदन्वेषणम् । कथमेवमत्र-
शङ्का भवेत् । सर्वकामावाप्तिरूपफलविवरणार्थैयमानन्दमीमांसा । तत्र यद्युत्तरोत्तरं शतगु-
णितत्वेन निरूपिता आनन्दास्तत्तल्लोकसम्भावितवैषयिकसुखसन्तानविशेषाः स्युस्तदा प्रतिप-

र्यायं 'श्रोत्रियस्य चाकामहतस्ये'त्युक्तत्वात्सकललोकगतयावद्वैषयिकसुखप्राप्तिरूपत्वेन सर्व-
कामावाप्तिर्विवृता भवेत् नान्यथा । अतः प्रकृतस्यानन्दमयरूपस्यैकस्यानन्दस्य जीवरूपत्वे
ब्रह्मचिच्छक्तिरूपत्वे वानन्दमीमांसायास्तद्विषयत्वं वक्तुं युक्तमिति चेदत्रेदमुत्तरं वक्तव्यम् ।
सत्यं सर्वकामावाप्तिविवरणरूपत्वमानन्दमीमांसायास्तद्विवरणत्वं तत्र तत्तल्लोकगतभिन्नभिन्न-
वैषयिकानन्दसाकल्यप्राप्तिरूपतया न क्रियते । किं तु मानुषादिब्रह्मान्तगताभिव्यक्तितारत-
म्यभिन्नैकानन्दप्राप्तिरूपतया । प्रतिपर्यायं स एक आनन्द इत्यवसाने 'स यश्चायं पुरुषे, य-
श्चासावादित्य' इति च तदैक्यप्रतिपादनात् । तथा चानन्दमीमांसायाः प्रकृतैकानन्दविषय-
त्वेऽपि सर्वकामावाप्तिविवरणरूपत्वोपपत्तेर्न प्रकृतहानं युक्तमिति । एवमुक्तहेतुसिद्ध्यधीन-
त्वात् हेत्वन्तराणां पक्षधर्मतया निश्चयस्यास्मिन्हेतौ प्रदर्शिते तानि स्वयमेव ज्ञास्यन्त इत्ययमेव
हेतुः सूत्रकृतोपन्यस्त इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या । एवं तावद्ब्रह्मानन्दस्यैवाभिव्यक्तितारतम्येन
सकलवैषयिकसुखात्मना विद्यमानत्वोक्त्या 'सर्वान्कामा'नित्यनेन सर्वकामात्मना विद्यमान-
स्स एवोच्यत इति विवृतं भवति । युगपत्तदवाप्तेर्ब्रह्मविद्याफलत्वं तु 'श्रोत्रियस्य चाकामह-
तस्ये'त्यंशेन प्रदर्श्यते । तेन हि 'स एको ब्रह्मण आनन्द'इति पर्यायस्थितेन मुक्तौ ब्रह्मविद-
नुभाव्यत्वं ब्रह्मानन्दस्योच्यते । यद्यपि वैषयिकसुखानां सर्वेषां मिलितानामप्यखण्डब्रह्मान-
न्दलेशरूपत्वादखण्डब्रह्मानन्दानुभवो युगपत्सर्ववैषयिकसुखावाप्तेरतिरिच्यते । तथापि मु-
क्तं प्रति सर्वात्मनाभिव्यक्ते ब्रह्मानन्देऽनुभूयमाने वैषयिकसुखात्मना विद्यमानास्तदंशास्सर्वेऽ-
प्यनुभूयन्त एवेति तस्य युगपत्सर्वकामावाप्तिविवरणरूपतोपपत्तिः । एवं च 'सोऽश्नुते सर्वा-
न्कामान्सहे'ति मन्त्रो विवरणानुसारेण युगपत्सर्वकामावाप्त्यन्यूनतापरः । यथा 'आकाशव-
त्सर्वगतश्च नित्य' इति वाक्यमाकाशान्यूनपरिमाणतापरमिति योजनीयम्। एवं मनुष्यगन्ध-
र्वादिपर्यायस्थितान्यकामहतश्रोत्रियवाक्यान्यपि मुक्तानुभाव्यस्य ब्रह्मानन्दस्य मनुष्यगन्धर्वा-
नन्दाद्यन्यूनतापराणीति योजनीयम्। यद्वा। मनुष्यगन्धर्वादिपर्यायस्थितैः 'श्रोत्रियस्य चाका-
महतस्ये'ति वाक्यैर्मुक्तेः प्राग्योगभूमिभेदानधिरूढस्य पूर्ववदेव द्वितीयसूत्रं योजनीयम्। काम-
हतश्रोत्रियस्य तत्तद्भूमिभेदेष्वाविर्भवज्ज्ञानन्दविशेषः कथ्यत इति भेदः । प्रायपाठानीतविका-
रार्थत्वप्रयुक्तजीवत्वशङ्कानिराकरणार्थं पूर्ववदेव तत्र हेत्वन्तरप्रतिपादनार्थं तृतीयसूत्रम् । त-
त्रायमर्थयोजनायां विशेषः।'रसो वै सः'।'यदेष आकाश आनन्द' इत्यानन्दमयस्यानन्दरूपतामु-
क्त्वोच्यते 'एष ह्येवानन्दयाती'ति। अतो यथा प्रचुरो जलराशिः स्वैकदेशैः केदारान् जलव-
तः करोति । एवं प्रचुर एवानन्दः स्वैकदेशैर्जीवानानन्दवतः कुर्यात् न त्वप्रचुर इति वा-
क्यशेषश्रुतानन्दवत्त्वकरणान्यथानुपपत्त्या प्रतीयमानं प्राचुर्यं मयडर्थो युक्त इति चकारोऽपि
पूर्ववदभ्यासहेतुसमुच्चयार्थः। हेतुद्वयस्यापि फलत ऐक्येऽपि मुखभेदाद्भेदः । मान्त्रवर्णिकसूत्रं
तु ब्रह्मवित्परामर्शशङ्कानिराकरणार्थम् । मान्त्रवर्णिकपरमव्योमैव 'तस्माद्वा'इत्यादिषु गीयते
न तु ब्रह्मविदिति सौत्रेण नपुंसकलिंगेन द्योत्यते । तत्रायमभिप्रायः। परमत्वं व्योम्नि न परमे-
श्वराभिव्यक्तिस्थानत्वप्रयुक्तमिहानुवाद्यम्। परमे व्योम्नि निहितमिति व्योम्नि तत्सन्निधानस्यात्र
वेद्यत्वेन प्रतिपाद्यतया ततोऽन्यस्य व्योम्नि परमत्वस्य परमेश्वरस्थानार्हताप्रयोजकस्यानु-

(१) 'नित्यादिना' इति. च. पाठः । (२) 'प्राचुर्यमेव' इति च. पाठः ।

वाद्यताप्रतीतेः । ततश्च यथाक्षरब्राह्मणे सकलजगदाधारत्वविशेषणेन भूताकाशादन्यत्वेनावसित आकाशः तत्रानतिप्रष्टव्यदेवतारूपत्वेन ब्रह्माश्रितत्वेन च व्याख्यातः । अत एव स चिदम्बरशक्तिरि'त्यक्षरमम्बरान्तधृते'रिति (ब्र० १-३-६) सूत्रेण सूत्रकार एव स्फुटीकरिष्यति । तथाऽत्रापि परमत्वविशेषणेन प्रसिद्धाकाशादन्यत्वेनावधृतं व्योम परमत्वप्रयोजकातिशयविशेषप्रदर्शनेन व्याख्यातमिति जगत्कारणत्वनिरतिशयब्रह्मानंदरूपत्वादिप्रदर्शनेन तद्व्याख्यानरूपः 'तस्माद्वा एतस्मा'दित्याद्युत्तरसंदर्भः इति तेन सैव चिदंबरशक्तिरुदाहृतश्रुतिबलादुक्तविशेषणविशिष्टतयापि सिध्यतीति। तदेवं जगत्कारणमानन्दमयो न जीवः। किंतु ब्रह्मानन्दरूपा चिच्छक्तिः । अतो न जीवे ब्रह्मलक्षणस्यातिव्याप्तिरित्यधिकरणशरीरमिति स्थितं मतान्तरम् । इदं तु चिन्त्यते । जीवे ब्रह्मलक्षणस्यातिव्याप्तिनिराकरणार्थं प्रवृत्तेनानेनाधिकरणेन तत्रातिव्याप्तिं निरस्य चिच्छक्तावतिव्याप्तिरुपपादिता स्यात् । नन्वपृथक्सिद्धब्रह्मधर्मत्वात्तस्यास्तत्र तल्लक्षणसत्त्वान्नातिव्याप्तिरिति चेन्न । जातौ व्यक्तिलक्षणसत्त्वस्येव तस्याप्यतिव्याप्तित्वात् । अन्यथा जीवे तल्लक्षणसत्त्वमप्यतिव्याप्तिर्न स्यात् । तस्याप्ययुतसिद्धतद्विशेषणत्वादिति । अत्रेदमुत्तरम् । शिववत्तदीया चिच्छक्तिरपि पञ्चकृत्यकारिणी भवत्येव । किं तु यथा शिवः शक्तिविशिष्ट[illegible] परं ब्रह्म 'तौ ब्रह्मसामरस्येने'ति भाष्ये प्रागुदाहृतत्वात् । एवं स शक्तिविशिष्ट[illegible] शुद्धाशुद्धात्मकस्य सर्वस्य प्रपञ्चस्य पञ्चकृत्यकारी । यतस्तयोः परस्परापेक्षं पञ्चकृत्यकारित्[illegible] । तथा हि श्रीशिवपुराणवचनानि 'शक्तिस्साक्षान्महादेवी महादेवस्तु शक्तिमान् । तयोर्विभू[illegible]णो वै सर्वमेतच्चराचरम् ॥ वस्तु किञ्चिदचिद्रूपं किञ्चिद्वस्तु चिदात्मकम् । इदं शुद्धमशुद्ध[illegible] परं चापरमेव च ॥ यत्संसरति चिच्चक्रमचिच्चक्रसमन्वितम् । तदेवाशुद्धमपरमितरत्तु परं [illegible]म् ॥ अपरं च परं चैव द्वयं चिदचिदात्मकम् । शिवस्य च शिवायाश्च स्वाम्यं चैतत्स्वभावतः ॥ यथा शिवस्तथा देवी यथा देवी तथा शिवः । नानयोरन्तरं विद्याच्चन्द्रचन्द्रिकयोरिव ॥ चन्द्रो न खलु भात्येव यथा चन्द्रिकया विना । न भाति विद्यमानोऽपि तथा शक्त्या विना शिवः ॥ एवं परस्परापेक्षा शक्तिशक्तिमतोस्स्थितिः । न शिवेन विना श[illegible]क्तिर्न शक्त्या च विना शिवः ॥ शक्तो यया शिवो नित्यं भुक्तौ मुक्तौ च देहिनाम् । यामाहुर[illegible]खिलेशस्य तैस्तैरनुगुणैर्गुणैः ॥ समानधर्मिणीमेव शिवस्य परमात्मनः । यथा न जायते [illegible]ः [illegible]पितरं मातरं विना ॥ तथा भवं भवानीं च विना नैतच्चराचरम् । स्त्रीपुंसप्रभवं वि[illegible]स्त्रीपुंसात्मकमेव च ॥ स्त्रीपुंसयोर्विभूतिश्च स्त्रीपुंसाभ्यामधिष्ठितम्। तस्मात्सह तया [illegible]ा हृदि पश्यन्ति ये शिवम् ॥ तेषां शाश्वतिकी मुक्तिर्नेतरेषामिति श्रुतिः ।' इत्यादीनि । [illegible] च यानि श्रुतिस्मृतिपुराणेषु शिवस्य पञ्चकृत्यकारित्वादिप्रतिपादकानि वचनानि यानि [illegible] चिच्छक्तेः 'वधूर्जजान नवगज्जनित्री । एका सती बहुधोषो व्युच्छस्यजीर्णात्वं जरयसि सर्वमन्यत्' इत्यादीनि श्रुतिवचनानि । 'सा शक्तिस्सर्वदा सूक्ष्मा प्रबोधानन्दरूपिणी । शक्तिमानुच्यते देवः शिवः शीतांशुभूषणः । महदादिविशेषान्तास्त्वजाद्याश्चापि मूर्तयः ॥ यच्चान्यदस्ति तत्सर्वं तस्याः कार्यं न संशयः । सा देवी मायया सर्वं ब्रह्माद्यं सचराचरम् ॥ मोहयत्यप्रयत्नेन मोचयत्यपि लीलया । या सा माहेश्वरी शक्तिर्ज्ञानरूपातिलालसा ॥ व्योमसंज्ञा परा काष्ठा सेयं हैमवती तथा ॥ सेयं करोति सकलं तस्याः

(१) 'प्रयोजकेन व्याख्यातव्यमिति ' च. पाठः । (२) 'अपृथक्सिद्ध' इति ख. पाठः ।

कार्यमिदं जगत् ॥ न कार्यं नापि करणमीश्वरस्येति सूरयः ॥ सैषा माहेश्वरी गौरी मम शक्तिर्निरञ्जना । शान्ता सत्या परानन्दः परं पदमिति श्रुतिः । अस्यास्सर्वमिदं जातमत्रैव लयमेष्यति । एषैव सर्वभूतानां गतीनामुत्तमा गति' रित्यादीनि शैवलैङ्गकौर्मादिवचनानि च पञ्चकृत्यकारित्वप्रतिपादकानि । तानि सर्वाणि विशेषवचनानुसारेण तयोः परस्परापेक्षया पञ्चकृत्यकारित्वादिविषयाणि। शिवस्य शक्तेर्वा तन्निषेधवचनानि च नैरपेक्ष्येण तन्निषेधपराणीति व्यवस्थापनीयम् । एवं सत्यपि शिवस्य सर्वात्मना स्वातन्त्र्यं शक्तेः शिवमात्रे पारतन्त्र्यमित्येतावानस्ति विशेषः । 'सैका परा च चिद्रूपा शक्तिः प्रसवधर्मिणी । विभज्य बहुधा विश्वं विदधाति शिवेच्छया । एवमेषा परा शक्तिरीश्वरेच्छानुवर्तिनी । स्थिरं चरं च यद्विश्वं सृजतीति विनिश्चयः ॥' इत्यादिवचनप्रामाण्यात् । अत एव 'शक्तिशिवयोर्ब्रह्मभावे विशेषणविशेष्यता । अत एव च तयोः पूजायां विशेषाभावेऽपि पौर्वापर्यं शिवपुराणे विधीयते । 'यथा देवस्य देव्याश्च कुर्यात्स्नानादिकं तथा । न तु कश्चिद्विशेषोऽस्ति तत्र तौ सदृशौ यतः । प्रथमं देवमुद्दिश्य कुर्यात्स्नानादिकां क्रियाम् । पश्चाद्देव्यै प्रकुर्वीत देवदेवस्य शासनात् ।' इति शिवशक्त्योर्ब्रह्मभावे शिवस्य विशेष्यतया प्राधान्यम् । 'युजे वां ब्रह्म पूर्व्यं नमोभिर्विश्लोका यन्ति पथ्येव सूरेः । शृण्वन्ति विश्वे अमृतस्य पुत्रा आ ये धामानि दिव्यानि तस्थुः'॥ इति श्वेताश्वतरमन्त्रे पूर्वविशेषणबलादवसीयते। अस्य ह्ययमर्थः। वां युवयोः शिवशक्त्योर्मध्ये। पूर्व्यं पूर्वम् स्वार्थे यत्प्रत्ययः । विशेष्यतया प्रधानभूतम् । ब्रह्म शिवरूपम्। नमोभिः । युजे युनज्मि । छान्दसो विकरणव्यत्ययः । शिवस्य सर्वनमस्कारपर्यवसानभूमित्वात्तन्नमस्काराङ्कितैः श्लोकैः भजामीत्यर्थः । नमस्कारश्लोका विशेष्यन्ते । सूरेर्विदुषः शिवस्वरूपाभिज्ञस्य तज्ज्ञानान्मुक्तिं प्राप्तस्य मम। श्लोकाः वाचिकशिवनमस्कारसन्दर्भरूपाः 'अहं श्लोककृ'दिति मुक्तकृत्यत्वेन श्रुतिप्रसिद्धाः । पथ्येव पथि हिताः त्वरितनिर्विकारमार्गगमनाः सदश्वा इव । वियन्ति निरर्गलप्रवाहतया निर्गच्छन्ति। पथ्यशब्दा'त्सुपांसुलु'गिति सूत्रेण जस आकारादेशः। विश्वे सर्वेऽपि। अमृतस्य शिवस्य 'एतानि वा अमृतस्य नामधेयानी'ति श्रुतिप्रसिद्धामृतनामधेयस्य। पुत्राः 'दिव्या बहुरूपाः पुराणा' इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धाः स्कन्दनन्दिकेश्वरादयः। शृण्वन्ति मम श्लोकानादरेणाकर्णयन्ति । अमृतपुत्रा विशेष्यन्ते । ये दिव्यानि दिवि भवानि चिदाकाशरूपे नित्यकैलासे स्थितानि धामानि भवनान्यातस्थुः आस्थितवन्त इति । यद्यप्यत्र द्वयोर्मध्ये पूर्वं ब्रह्मेत्युक्त्या द्वयोरपि प्रत्येकं ब्रह्मता प्रतीयते । भृगुवल्ल्युक्तानन्दवल्लीगताभ्यां जगत्कारणस्यानन्दस्य ब्रह्मत्वब्रह्मधर्मत्वोक्तिभ्यां च तथा प्रतीयते । तथापि विशेषणविशेष्यात्मकविशिष्टब्रह्मत्वावलम्बन एव तदेकदेशस्य ब्रह्मत्वव्यवहारः। यथा 'अग्निः पथिकृदग्निर्वैश्वानर' इत्यादिविशिष्टदेवतात्वावलम्बनः पाथिकृती वैश्वानरेष्टिरित्यादिः तदेकदेशस्य देवतात्वव्यवहारादौपचारिक इत्युपपादनीयम् । 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गल'मिति परब्रह्मणः कृष्णपिङ्गलताश्रवणेन शबलस्य ब्रह्मतावगमात् । एवं च लक्ष्यब्रह्मशब्दार्थभूतविशिष्टैकदेशे विशेष्य इव विशेषणेऽपि लक्षणस्य वर्तनं नातिव्याप्तिः । विशिष्टे लक्ष्ये स्वतो लक्षणाभावेन तदेकदेशगतलक्षणेनैव तस्य लक्षणवत्तायाः समर्थनीयत्वादिति । एवमन्नमयाद्याः शरीरप्राणमनोजीवाः । आनन्दमयस्तु ब्रह्मानन्दरूपा चिच्छक्तिरिति केषाञ्चिन्मतमुपन्यस्तम् । इदानीमन्नमयाद्याः पञ्च कारणपुरुषा इत्यन्येषां मतमु-

अन्ये पुनः ' अस्माल्लोकात्प्रेत्य । एतमन्नमयमात्मानमुपसङ्क्रम्ये' त्यादावन्नमया-
दीनां प्रत्येकं चेतनवाचकात्मश्रुतिसम्बन्धात्संसारलोकादुत्क्रान्तस्य मुक्तस्य
क्रमप्राप्यत्वावगमाच्च एते सर्वथान्नमयादय आत्मानः पञ्च चेतना अन्नाद्यनुमित-
पञ्चभूताधिष्ठातारः कारणभूताः पुरुषा ब्रह्मविष्णुरुद्रेश्वरसदाशिवसञ्ज्ञाः ।
अन्नमयाद्यात्माधारस्य सदाशिवस्यानन्दमयस्यापि कारणं परमशिवाख्यं ब्रह्म

पन्यस्यति–अन्ये पुनरिति । तेषामयमभिप्रायः । अन्नमयादयस्तावच्चेतना देवताविशेषा-
श्चेत्यभ्युपगन्तव्यम् । 'एतमन्नमय'मित्यादिफलवाक्येषु प्रत्येकं तेषु चेतनवाच्यात्मशब्दश्र-
वणात् उपासनावाक्येषु श्रुतस्यैव तस्य दृष्टिविधानार्थत्वेनान्यथासिद्ध्यभावात् मुक्तौ संसा-
रमण्डलादुत्तीर्णेन तेषां क्रमप्राप्यत्वश्रवणाच्च । अतस्ते मुक्तप्राप्यपरमशिवलोकनेदिष्ठक्रमि-
कलोकाधिष्ठातृदेवताविशेषा इति निश्चये सति सङ्ख्यासाम्यात् ब्रह्मादयः कारणपुरुषा इत्य-
वधार्यन्ते । ते हि ब्रह्मादिक्रमेण सृष्ट्यादिकर्तृत्वात् सदाशिवादिक्रमेणोत्तरोत्तरकारणत्वाच्च
कारणपुरुषाः । यद्यपि ते परमेश्वरानुग्रहादाधिकारिकपदान्यवाप्ताः जीवविशेषाः न स्वयं सृ-
ष्ट्यादिकर्तारो नाप्यु[illegible]रोत्तरकारणानि । किंतु तानधिष्ठाय वर्तमानः शिव एव । "लोकानुग्र-
हणार्थैव शिवेन परमेष्ठि[illegible] । सदाशिवादयस्सर्वे मूर्त्यात्मानो ह्यधिष्ठिताः । अयस्यग्नौ समा-
विष्टे दाहोऽग्नेरेव नायसः [illegible]र्त्यात्मस्वेवमैश्वर्यमीश्वरस्यैव नात्मनाम् । न हि काष्ठो ज्वल-
त्यूर्ध्वमग्निरेव ज्वलत्यसौ । का[illegible]ङ्गारता नाग्नेरेवमत्रापि योज्यताम् । मूर्त्यात्मस्वपि रा-
गाद्या दोषास्सन्त्येव वस्तुतः । तथा[illegible]षामेवैते न शिवस्य तु सर्वथा । अग्नावपि समाविष्टे
ताम्रं खलु सकालिकम् । इति नाग्निरसौ [illegible]ध्यस्ताम्रसंसर्गकारणात् । नाग्नेरशुचिसंसर्गादशु-
चित्वमुपेयते । अशुचेस्त्वग्निसंयोगाच्छुचित्वमुपजायते । एवं शोध्यात्मसंसर्गान्न ह्यशुद्धः
शिवो भवेत् । शिवसंसर्गतस्त्वेष शोध्यात्मैव विशुद्ध्यति ॥" इत्यादि शिवपुराणवचनप्रामा-
ण्यात् । 'तेजोऽतस्तथा ह्याह' (ब्र० २–३–१० सू) त्यधिकरणभाष्ये तथैव प्रतिपादयिष्य-
माणत्वाच्च । तथापि तदधिष्ठातुः शिवस्यैव कारणत्वं तेषूपचर्य ते कारणपुरुषा इति व्यप-
दिश्यन्ते । ते च ब्रह्मा[illegible]दिक्रमेण पृथिव्यादिभूतानामधिदेवताः । एवं च पृथिव्या ओषधयः ।
ओषधीभ्योऽन्नमि'ति [illegible]तेः अन्नकारणत्वादन्नशब्दलक्षितायाः पृथिव्या देवतात्वात् अन्न-
मयश्चतुर्मुखः । 'आ[illegible]यः प्राण' इति श्रुतेः प्राणकारणतया प्राणशब्दलक्षितानामपां देवता-
त्वात्प्राणमयो विष्णु[illegible]रेवं तेजोवाय्वाकाशेषु केनचित्सम्बन्धेन मनोविज्ञानानन्दशब्दानां
लक्षणामुपपाद्य मनो[illegible]दयो रुद्रेश्वरसदाशिवा इति समर्थनीयम् । चेतनत्वमुक्तप्राप्य-
परमशिवलोकनेदिष्ठलोका[illegible]धिष्ठातृत्वलिङ्गानुगृहीतया पञ्चसङ्ख्ययान्नमयादयो ब्रह्मादय इति
निश्चिते अन्नमयप्राणमयशब्दयोः प्रसिद्धसम्बन्धाधीनलक्षणामूलया वृत्त्या ब्रह्मविष्णु-
परत्वलाभे च सति मनोमयादिशब्दानां रुद्रादिपरत्वस्यावश्याङ्गीकरणीयत्वात् । एवं चान-
न्दमयः सदाशिवः तत्प्रतिष्ठारूपं ब्रह्म परमशिव इति स्थिते तयोरपृथक्सिद्धिरूपादभेदादा-
नन्दमयशब्दो ब्रह्मपर इत्यभिप्रेत्यानन्दमयो ब्रह्मेति सूत्रकारोक्तिरिति । एवं चायमन्येषां प-
क्षेऽधिकरणप्रकारः । 'सोऽकामयते'त्यादिना जगत्कारणत्वेन प्रतिपाद्यमान आनन्दमयः

(१) 'सर्वेऽन्नमयादयः' इति. ख. पाठः ।

किमाकाशाभिमानी सदाशिवाख्य आधिकारिकपुरुषः किं वा परमशिवाख्यं परब्रह्मेति सं-
शये पूर्वपक्षः–चेतनत्वोपासनाप्राप्यत्वलिङ्गसहकृतया पंचसङ्ख्यया 'आत्मन आकाशस्सम्भू-
त'इत्यादिप्राचीनवाक्यप्रतिपन्नपञ्चभूतपरिवृत्त्यनुगृहीतयान्नमयादयः पञ्च भूताभिमानिनः
आधिकारिकपुरुषा इति निश्चिते स्थानप्रमाणादानन्दमयः आकाशाभिमानी सदाशिव
इति युक्तम् । अत एव तस्मिन् 'यदेष आकाश आनन्दो न स्या'दित्याकाशशब्दः श्रूयते ।
'अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्या'मिति (ब्र० २–१–५ सू) न्यायादाकाशशब्दस्य
प्राचीनेन कामनालिङ्गेन तदभिमानिदेवतापरत्वौचित्यात् । एवं चाकाशशब्दसामानाधिकर-
ण्येनानन्दशब्दश्रवणमप्यानन्दमयशब्दस्य स्वार्थिकमयडन्तत्वेनाकाशाभिमानिदेवतापरत्व-
ज्ञापकतयोपपद्यते । 'को ह्येवान्यात्कः प्राण्या'दित्येतदपि तत्रोपपद्यते । यदि सदाशिवो
भूताकाशमधिष्ठाय प्राणिनामसङ्कटेनावस्थानं सम्पादयेत् तदा नीरन्ध्रनिबिडीभूतानां तेषां
श्वासचेष्टयोरसम्भवात् अत एव प्राणनहेतुतया सर्वानन्दकरत्वात् 'एष ह्येवानन्दयाती'-
त्यादिकमप्युपपद्यते । न चोपक्रमे प्रकृताद्ब्रह्मणो जगदुत्पत्तेरुक्तत्वात् तदनुसारेण जगत्कार-
णतयोच्यमान आनन्दमयो ब्रह्मेति शङ्कनीयम् । आनन्दमयपुच्छत्वेन तद्व्यतिरिक्ततया नि-
र्दिष्टस्य ब्रह्मणस्तत्त्वायोगात् । 'आत्मन आकाशस्सम्भूत' इत्यस्याकाशाभिमानी सदाशिवः
पूर्वकल्पानुष्ठितोपासनामहिम्ना स्वयमशरीरोऽपि स्वसङ्कल्पेन प्रथमं स्वाभिमानविषयाकाशं
सृष्ट्वा तदवच्छिन्नः स्वयं स्वस्मादेव सम्भूत इत्यर्थकत्वोपपत्तेः । आत्मशब्दस्य स्वशब्दपर्याय-
त्वात् तत्र 'तस्माद्वा एतस्मादि'ति प्रकृतब्रह्मपरामर्शिसर्वनामसामानाधिकरण्यस्य 'स वा ए-
ष पुरुषोऽन्नरसमय'इत्यत्रेव, तदभेददृष्ट्यर्थत्वोपपत्तेः । अन्यथा सर्वनामत एव प्रकृतपराम-
र्शलाभा'दात्मन' इत्यादिकस्य वैयर्थ्योपपत्तेः । न च मुक्तेः प्राक् परिच्छिन्नस्याधिकारिकपुरु-
षस्य बहुभवनतत्सङ्कल्पाद्यनुपपत्तिः । मुक्तेः प्रागपि विद्यासामर्थ्येन चिच्छक्तिविकासस्याङ्गी-
करणीयत्वात् । अन्यथा सौभरिप्रभृतीनां कायव्यूहपरिग्रहाद्यनुपपत्तेः । एवं चान्नमयादिश-
ब्दोक्तब्रह्माद्युपासनया क्रममुक्तिफलकक्रमिकतावल्लोकावाप्त्युक्तिरप्युपपद्यत इति । एवं प्राप्ते
सिद्धान्तः । आनन्दमयो ब्रह्म । निरतिशयत्वेनाभ्यस्यमानस्यानन्दस्य ब्रह्मण्येवोपपत्तेः । विका-
रभूताधिकारिकपुरुषविशेषपरत्वेनावगतानन्दमयशब्दात् ब्रह्मप्रतीतिर्न सम्भवतीति चेन्न ।
तेनापि तदवच्छिन्नब्रह्मप्रतीत्युपपत्तेः । 'तं ममायुरमृतमुपास्वे'त्यादिषु चेतनाचेतनात्मकवि-
कारवाचिशब्दाद्विकारावच्छिन्नब्रह्मप्रत्ययस्य प्रचुरतरमुपलम्भात् । आनन्दयितृत्वव्यपदेशा-
दप्यानन्दमयो ब्रह्म । 'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ती'ति ब्रह्मपरश्रुत्यन्तरै-
कार्थ्यात् । किंच मान्त्रवर्णिकं ब्रह्मैवानन्दमय इति गीयते । 'तस्माद्वा एतस्मा'दिति सर्वनाम्नोः
सन्निहितासन्निहितमन्त्रब्राह्मणप्रकृतब्रह्मपरामर्शित्वात् । न च दृष्टिविध्यर्थस्तत्परामर्शः । प्रती-
तभेदयोस्सामानाधिकरण्ये हि दृष्टिविधिरभ्युपगन्तव्यः । न चेह भेदप्रतीतिरस्ति । प्रत्युत
'एतस्माज्जायते प्राण'इत्यादिश्रुत्यन्तरेषु ब्रह्मण आकाशादिस्रष्टृभेदप्रतीतेः । न चात्रात्मशब्द-
स्याधिक्येन वैयर्थ्यपरिहारार्थं स्वस्मादित्यर्थोऽभ्युपगन्तव्य इति भेदप्रतीतिरस्तीति वाच्यम् ।
'तस्यैष एव शारीर आत्मा । यः पूर्वस्ये'त्यत्रानुवादार्थत्वेन तदुपयोगात् । तथापि पुच्छपुच्छव-

(१) 'परामर्शकत्वोपपत्तेरात्मन' इति च. पाठः ।